

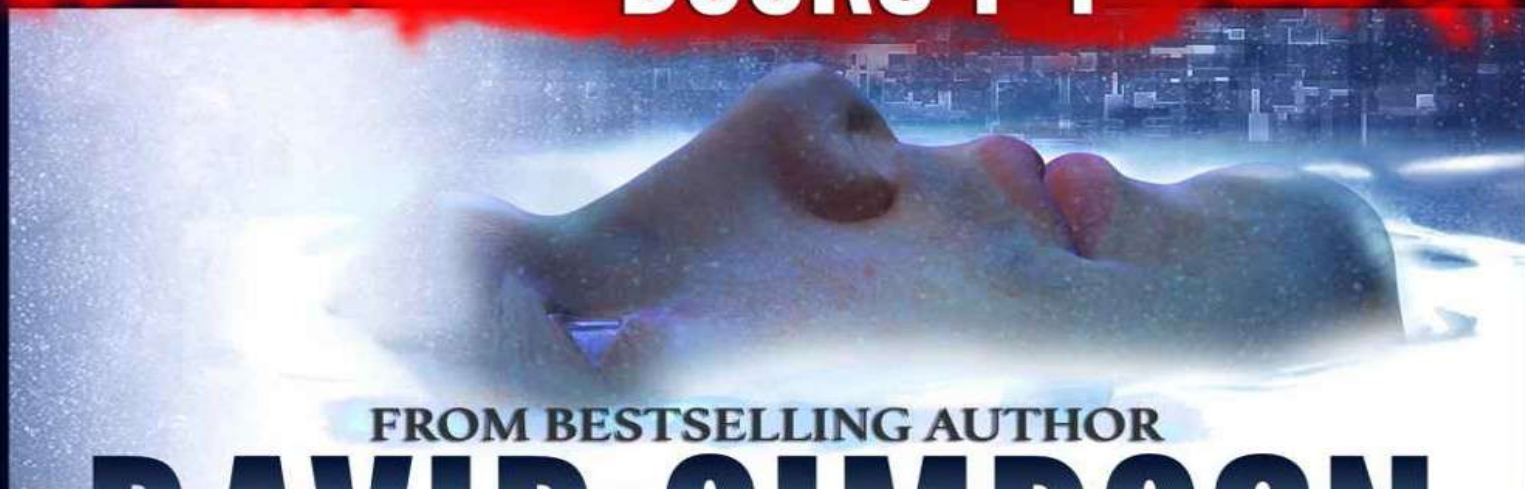
"Fantastic series, download and start reading right now!"

-Mark Draper, Amazon HALL OF FAME, TOP 10 REVIEWER

POST-HUMAN SERIES

BOOKS 1-4

FROM BESTSELLING AUTHOR

DAVID SIMPSON

İNSAN SONRASI SERİSİ KİTAPLAR 1-4

Telif hakkı©2014 David Simpson

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir kısmı herhangi bir kişi tarafından kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik araçlarla, Kısa alıntılar dışında yazarın yazılı izni

eleştirel makalelerde ve incelemelerde somutlaştırılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romandaki tüm karakterler, isimler, olaylar, organizasyonlar ve diyaloglar ya bu romanın ürünleridir.

yazarın hayal gücüdür veya kurgusal olarak kullanılır.

İnternetin dinamik doğası nedeniyle, bu kitapta yer alan herhangi bir Web adresi veya bağlantı, yayınlandığından bu yana değişmiş olabilir ve artık geçerli olmayabilir. Bu çalışmada ifade edilen görüşler yalnızca yazar.

Yazardan size bir mesaj:

MERHABA! Kitabımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğenmenizi ümit ederim. Birisinin romanlarımdan birini okumaya zaman ayırması her zaman bir onurdur ve kendimi alçakgönüllü ve minnettar hissedirim. Sana borçlandım! Kitabı beğendiyseniz, lütfen bir veya iki (veya iki bin) arkadaşınıza bundan bahsetmeyi unutmayın. Harika olmak istiyorsanız lütfen 1 dakikanızı ayırıp Amazon.com'da olumlu bir yorum bırakın. Yazarlık kariyerimin bu aşamasında kulaktan kulağa iletişim altından daha iyidir ve benim için geniş bir kitleye ulaşmanın en iyi yoludur. Okuyucularımın inanılmaz desteği sayesinde yakın zamanda tam zamanlı yazma hayalimi gerçekleştirebildim. Okuyucular olmadan bunu yapmanın hiçbir yolu yok! Sizler her şeysiniz.

Okuyucularımla ulaşılabilir ve etkileşimli olmak istiyorum, böylece gerçekten [Facebook'ta benimle arkadaş ol](#) , "Gibi [Post-İnsan için Facebook sayfası](#) , beni takip et [heyecan](#) veya şuraya göz at: [İnternet sitesi](#) . Okuyuculardan haber almayı ve kitaplarımla ilgili deneyimleri hakkında onlarla yazışmayı seviyorum.

Tekrar teşekkürler ve umarım bu, okuyucu ile yazar arasında uzun, ödüllendirici ve güzel bir ilişkinin başlangıcı olur.

seninki,

David Simpson

Seriye hangi sırayla okumalıyım?

Bu, okuyuculardan bu konuyla ilgili aldığım en büyük soru. *İnsan Sonrası Serisi* bu çok anlaşılır bir durum. aslında yayınladım *İnsan Sonrası* 2009 yılında, *Trans-İnsan* 2011 yılında, *İnsan Altı* 2012 yılında ve *İnsan Artı* 2013 yılında, henüz numaralandırdım *İnsan Altı* serinin 1. Kitabı olarak. Nedeni oldukça basit ve bu *İnsan Altı* bir ön bölümdür *İnsan Sonrası* ve Old-timer'ın genç bir adam olarak öyküsünün yanı sıra dünyanın başlangıcındaki haliyle nasıl olduğunun öyküsünü anlatıyor. *İnsan Sonrası* olmak için geldi. Bazı insanlar okumayı seçecek *İnsan Sonrası* Öncelikle diziyi yayınlanma sırasına göre okumak istiyorlar ve bu şekilde dizi yine de anlamlı olacak. yerleştiriyorum *İnsan Altı* Ancak öncelikle değerli bir Kitap #1 olduğu için.

İnsan Sonrası 50'li yıllardan 90'lara kadar bilim kurguda öne sürülen (ve Hollywood'da hala öne sürülen) gelecek vizyonlarının fena halde güncelliğini yitirmiş olduğunu zaten kabul etmiş olan bilim kurgu okurları için mükemmel bir kitap. 60'ların bilim kurgu kahramanlarının bir iPhone, iPad veya Wi-Fi'ye sahip olsalardı birçok sorununu çözebileceklerini unutmayın. *İnsan Sonrası* Bilgi teknolojisinin katlanarak artan ivmesini ve bunun derin sonuçlarını dikkate alır. Doğrusal olarak otuz adım otuz adımdır, ancak üstel olarak bunlar bir milyardır. Otuz yıl içinde bilgisayarların milyar kat daha güçlü olması oldukça makul; çünkü işlem güçleri her yıl ikiye katlanarak on sekiz aya çıkıyor - peki bu ne anlama geliyor? Hastalıklarla ve yaşlanmayla başa çıkma becerilerimizi nasıl değiştirirdi? Ölümsüz olsaydık bunun sosyal sonuçları ne olurdu? Ulaşım modları ne olacak? Bilgisayarlarımızla nasıl etkileşime gireriz? Yazmaya başladığımda gurur duyuyorum *İnsan Sonrası* 2005 yılında, Google Glass'ın açıkça ilk nesil olduğu zihinsel uyarı ekranını öngördüm. Akıllı telefon diye bir şeyin bile var olduğunu pek kimse görmedi. Geçen ay araştırmaların Google Glass ile birleştirildiği bir video izledim. [MindRDR](#) beyin dalgalarını ölçen ve kullanıcıların cihazı zihinleriyle kontrol etmelerini sağlayan bir programdır. İnsanlar böyle şeyleri gerçekte gördüklerinde bilim kurgularının devam etmesini beklerler ve ben de Post-Human oyunun ilerisinde olduğu için şanslıyım (biraz... bilim hızlı ilerliyor!) Google ayrıca kameralı kontak lenslerin de patentini aldı 2012 yılında, ancak patent yalnızca [Nisan 2014](#) .

AB Projesi Uzay Radyasyonu Süper İletken Kalkanı üretmeye çalışıyor [manyetik alanlar](#) astronotları korumak için (serinin hayranları bunun neden alakalı olduğunu bilir) ve son zamanlarda askıya alınmış animasyon klinik deneyler için onaylandığında okuyuculardan çok edici bir e-posta yağmuru aldım, sanırım pek çok okuyucu DARPA hakkında okuduğumu fark etmedi. birşey üzerine araştırma yapmak [ara verilmiş animasyon](#) Ceset torbalarına dahil ettiğimde meyve vermeye yakın olduğunu biliyordum. *İnsan Altı*. Yapay zeka dünyanın en iyi iki oyuncusunu yendi *tehlike!* Henüz *İnsan Sonrası* bazı insanlar için hala zamanının biraz ilerisinde ve onları suçlamıyorum. Siberuzay terimini icat eden adam bile posthümanist romanlar yazmadığını çünkü kavramı kavrayamadığını ve burasının kendisinin "eski muhafızlara" ait olduğu yer olduğunu söyledi.

İnsan Altı Biraz yardıma ihtiyacı olan insanların zihinlerini bu yeni, korkutucu ve heyecan verici geleceğe açmalarına yardımcı olan romanım. Bizi yakın geleceğimiz olarak kabul edilen bir zamandan alıyor ve bizi 2. Kitaptaki "insan sonrası" geleceğe götürecek çalkantılı olasılıklar boyunca yönlendiriyor ve bence işini çok iyi yapıyor. Bu yüzden kitapları bu ciltte olduğu gibi sipariş ettim.

Bütün bunlar, eğer okuyucular seriye şu adresten erişirse, seri hala çok iyi çalışıyor: *İnsan Sonrası*, *İnsan Altı*, ya da *İnsan Artı* bu konuda. Hikaye açık, herkes için erişilebilir ve kesinlikle aşılmaz bir labirent değil, ancak tüm yollar bir anlamda Roma'ya çıkıyor. *İnsan Sonrası* Seri. Çeşitli şekillerde okumayı seçen okuyucuları aklımda tuttum ve ön bölümde bile küçük külçeler ve geriye dönük sürprizler bıraktım, bu yüzden içgüdülerinize güvenmekten korkmayın. Kalbinin sesini dinle. Bir şeyleri yayınlanma sırasına göre okumayı seviyorsanız, hemen devam edin. Bunları kronoloji sırasına göre beğendiyseniz o şekilde de erişin. O size kalmış! Her iki durumda da, onlardan keyif almayı unutmayın! Sonuçta, bir diziden yalnızca bir kez ilk kez keyif alabilirsiniz!

İçindekiler

[İnsan Altı](#)

[İnsan Sonrası](#)

[Trans-İnsan](#)

[İnsan Artı](#)

DAVID SIMPSON

SUB-HUMAN

BOOK-1

GİRİŞ

Muhabir: Muhtemel Başkanlık adayı Senatör Morgan, yirmi dört saatten kısa bir süre önce Süper Salı ön seçimlerini silip süpürdüğünden bu yana ilk büyük röportajı için aramızda. Zaferleriniz için ve adaylığı bu kadar çabuk kesinleştirdiğiniz için tebrikler Senatör.

Morgan: Çok teşekkür ederim Anderson.

Muhabir: Artık rakipleriniz kampanyalarını askıya aldığına göre, rakiplerinizi bu kadar çabuk dağıtmayı başardığınıza hiç şaşırdınız mı? Sonuçta ilk sezonun başlarında sizden çok daha iyi finanse edilen iki adayla karşı karşıyaydınız. Ancak Mart ayının ortasındayız ve siz zaten rakipsizsiniz ve genel seçimlere gidiyorsunuz.

Morgan: Risklerin bu kadar yüksek olduğu göz önüne alındığında aslında hiç şaşırmadım. Seçmenler için seçim çok açıktı ve onlar büyük bir şekilde insan hayatına değer verip korumayı seçtiler. Önseçimlerde Amerikan halkının kafasını karıştırmaya hiçbir fon yeterli olmayacaktı ve genel seçimlerde de hiçbir fon onların kafasını karıştırmaya yetmeyecek.

Görüşmeci: 'İnsan hayatını korumak' derken elbette imza sorununuzu kastediyorsunuz; yani güçlü yapay zeka olarak bilinen şeyi yasa dışı ilan etmek istiyorsunuz.

Morgan: Bu sadece benim imza sorunum değil , türümüzün tarihindeki en önemli sorun . Bu tür hakimiyetiyle ilgili...

Görüşmeci: Peki 'türümüzün tarihi' 6000 yıl mı? Adem ile Havva'dan beri mi?

Morgan: Dinle Anderson, o oyunu oynamayacağım. Bu çok önemli—

Görüşmeci: Sadece açıklamaya çalışıyorum—

Morgan: Hayır değilsin. Yapacağını bildiğim gibi, bana çok büyük bir iş yapıyorsun.

Görüşmeci: Sadece açıklığa kavuşturuyorum—

Morgan: Beklediğim gibi, görevdeki ABD Başkanı için başarılı bir iş yapıyorsunuz.

Görüşmeci: Senatör, ön seçimler sırasında inandığınızı söylemiştiniz.
Adem ve Havva-

Morgan: Seninle teolojiyi veya kişisel dini inançlarımı tartışmayacağım Anderson. Ben o yemi yutmuyorum. Yapacağım şey, arkadaşınız Başkan hoşuna gitse de gitmese de, Amerikalıların çoğunluğunun kaygılarını dile getirmek olacak.

Muhabir: Senatör Morgan, Amerikan seçmenlerinin yaklaşık yarısının endişelerini dile getirdiğinizi inkar edemem. İstatistikler, Amerikalıların yüzde 47'sinin güçlü yapay zekanın geliştirilmesine şiddetle karşı çıktıklarını gösterdiğini gösteriyor; bu da, daha iyi finanse edilen rakiplerinizi geri püskürtmek için Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Purist hareketin başı olarak resmi olmayan statünüzü kullanabilmenizin bir parçası. .

Morgan: Purist hareket herhangi bir kişiden daha büyüktür.

Muhabir: Evet, sizden daha büyük olabilir efendim ama şunu kabul etmelisiniz.
bu sizin kama sorunuzdu.

Morgan: Çok zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

Muhabir: Afedersiniz?

Morgan: Yapıyorsun. Kabul et. Bana sorular sorup sırtıyorsun ama ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Sen ve senin sahte entelektüel kurumunuz. Bu ülkenin insanları ne olacağını biliyor. Bu seçimde sahip oldukları seçeneği biliyorlar. Bu yüzden bugün burada olma davetini kabul ettim. Bana karşı yapılan hiçbir kişisel karakter suikastı, bu konuyu Amerikan kamuoyunun kafasında karıştırmayacaktır.

Görüşmeci: Tamam, o zaman elimizdeki konuyu tartışalım.

Morgan: Tamam.

Muhabir: Size göre ABD, yapay zekanın dünya çapında yasaklanması için baskı yapmak üzere yeni Demokratik Birlik içindeki gücünü kullanmalı, değil mi?

Morgan: Açık konuşalım çünkü bu çok önemli bir nokta.

Görüşmeci: Tamam.

Morgan: Gücümüzü yasağı zorlamak için kullanmamız gerektiği benim görüşüm değil ; benim görüşüm gücümüzü yasak konusunda ısrar etmek için kullanmamız gerektiğidir. Ve kişisel olarak yapay zekanın geliştirilmesine karşı değilim. Yapay zeka etrafımızdadır—

Görüşmeci: Evet, size kişisel kullanımınızı soracaktım—

Morgan: Yapay zekaya karşı değilim. Karşı olduğum şey güçlü yapay zeka. Turing testini geçebilecek kapasitede olan ve insanlardan sonsuz derecede daha akıllı olma potansiyeline sahip yapay zekaya karşıyım .

Görüşmeci: Ama Senatör, yapay zeka çoğu düşünme türünde zaten bizden daha güçlü.

Morgan: Çoğu düşünme türü? Nereden aldığını bilmiyorum
Bilgi Anderson ama bu kesinlikle doğru değil.

Görüşmeci: Pek çok düşünce türü var, bu adil bir ifade mi?

Morgan: Elbette daha hızlı.

Görüşmeci: Peki, eğer bilgisayarlar bizi birçok bakımdan çoktan geride bıraktıysa, Turing testi insan merkezli ve dolayısıyla alakasız bir değerlendirme yolu değil mi?

Morgan: Hayır, değil. Turing testi bir bilgisayarın bilinçli olup olmadığını belirler. Bütün mesele bu.

Görüşmeci: Bunun tartışılabilir olduğunu düşünmüyor musunuz?

Morgan: Bu tür akademik tartışmalara ayıracak vaktimiz yok.

Muhabir: Tartışmaya vaktiniz yok mu, Senatör?

Morgan: Turing testi üzerinde anlaşmaya varılan tek test—

Görüşmeci: Demokraside tartışmaya zaman yok mu?

Morgan: Bitirmeme izin ver. Turing testi, bir bilgisayar bu testi geçtiğinde o bilgisayarın her bakımdan insan düzeyine ulaşacağı konusunda tüm tarafların hemfikir olduğu tek testtir. Böyle bir makineye göre herhangi bir bilişsel avantajımız olmayacak; gezegendeki en zeki ikinci tür konumuna düşeceğiz. Yunuslar gibi. Onlara bunun onlar için nasıl sonuç verdiğini sorun.

Muhabir: Yani sizin görüşünüz Amerika Birleşik Devletleri'nin tek taraflı olarak Başkan seçilirsенiz yapay zekayı yasaklamaya mı karar vereceksiniz?

Morgan: Bunu asla söylemedim.

Muhabir: ABD'nin yasak konusunda ısrar etmesi gerektiğini söylediniz.

Morgan: Yapmalıyız.

Görüşmeci: Demokrat Birliğin geri kalanı bu görüşe katılmıyor.

Morgan: Bu doğru değil.

Muhabir: Doğru, Senatör...

Morgan: Hayır, değil. Elbette DU içinde aynı fikirde olmayan ülkeler var ve biz bu ülkelerle müzakere edeceğiz.

Muhabir: "Israr et" dediniz.

Morgan: Amerika Birleşik Devletleri, DU ülkeleri arasında en fazla nüfuza sahip olan ülkedir. Ahlaki bir duruş sergilersek DU'nun bizi takip edeceğine olan inancım tamdır.

Muhabir: Bu doğru olsa bile Çin vazgeçmeyi asla kabul etmeyecektir.

Morgan: Bunu bilmiyorum.

Görüşmeci: DU'nun pozisyonu ne olursa olsun, güçlü yapay zeka geliştirmeye devam edeceklerine dair pozisyonlarını açıkça belirttiler. konu.

Morgan: Başkan olarak Çin'in bizi tehdit etmesine izin vermeyeceğim.

Muhabir: Herhangi bir tehditte bulunmadılar Senatör.

Morgan: Evet yaptılar. Eğer güçlü bir yapay zeka geliştirirlerse, bu sadece Uluslararası güvenliği tehdit ediyor ama aynı zamanda türümüzü de tehdit edecek.

Görüşmeci: Uluslararası güvenliği nasıl tehdit ettiler?

Morgan: Güçlü bir yapay zeka, savunmamızı aşmanın bir yolunu hızla bulabilir. Bu yüzden ilk etapta onu geliştirmek istiyorlar; tehdit etmek için. biz.

Muhabir: Kusura bakmayın ama Senatör, tehdit eden siz değil misiniz?

Morgan: Kesinlikle hayır Anderson. Ben sadece Amerikalıların yaptığını yapıyorum insanlar benden insanlığı varoluşsal bir tehdide karşı korumamı bekliyor.

Görüşmeci: Bu... değil mi?

Morgan: Bunu eğlenceli bulmana sevindim.

Muhabir: Kusura bakmayın ama biraz dramatik davranmıyor musunuz?

Morgan: Amerikan halkının ve Demokrat Birlik halkının güvenliğini komik bulmuyorum Anderson. Bunu çok ciddiye alıyorum. Arkadaşınız Başkan bunu ciddiye alsaydı beni destekler ve kapsamlı, güçlü bir yapay zeka yasağı konusunda ısrar ederdi.

Muhabir: Önerilen yasak hakkında konuşalım. Seçime neredeyse sekiz ay kaldı Senatör, kazansanız bile gelecek yılın Ocak ayına kadar göreve gelemezsiniz. Bu arada IBM'in halihazırda insan beyninin çalışan bir simülasyonu var. Bazı uzmanlar, bu simüle edilmiş beynin, bir sonraki Başkanın ilk döneminin bitiminden önce Turing testini geçebileceğini söylüyor. Çokuluslu şirketlerin bu teknolojilerin geliştirilmesini takip etmesini engelleyecek kadar acımasız önlemleri nasıl uygulamayı düşünüyorsunuz?

Morgan: Her ne şekilde olursa olsun gerekli.

Muhabir: Kusura bakmayın Senatör ama biraz şaşırdım. bu değil mi Bazı insanların sizi aşırılıkçı olarak etiketlemesine neden olan türde bir konuşma mı?

Morgan: Ağınız beni aşırılık yanlısı olarak etiketledi. Amerikan halkı bunu yapmadı.

Görüşmeci: Senatör, buna kızıyorum. Biz her zaman adil olduk.

Morgan: Adil mi? Ağınızın sahibi olan adam zaten Başkan'ın kampanyasına bağışta bulundu, değil mi?

Görüşmeci: Vardı. İzleyicilerimiz için tam açıklama. Bu doğru.

Morgan: Var olan tüm büyük teknoloji şirketlerine ilgi duyuyor.

Görüşmeci: Bu adil olmayan bir genelleme—

Morgan: Ruhunu satmaktan daha kötü. Eğer ruhunu satmışsa öyle olsun. Cehennemde yanacaktı. Ona hak veriyor. Ama bu bundan daha kötü. Türünü satıyor. İnsanlığın sonunu getirecekti. Bir bilgisayarın içinde görece kadar yaşadığı sürece , insan sonrası bir dünya görecekti.

Görüşmeci: Senatör Morgan—

Morgan: O sadece Amerika'ya ihanet eden bir hain değil—

Görüşmeci: Bu gerçekten...

Morgan: O, türüne, kendi türüne karşı bir hain!

Görüşmeci: Senatör Morgan mı? Lütfen... tamam. Senatör Morgan röportajı terk etti. Genel seçim kampanyasına büyük bir patlamayla başladığı kesin, orası kesin. Bakalım seçmen nasıl tepki verecek? Kendini Purist ilan eden birinin ateşli bir patlaması mı, yoksa bir fanatiğin aşırıcılığı mı? Amerikalı seçmenler kasım ayında karar verecek.

BÖLÜM 1

1

Nano-infüzyon tedavisinden ilk kez uyanmak, Dr. Craig Emilson için kafa karıştırıcı ve tamamen rahatsız edici bir deneyimdi.

Mide bulantısı hissi çok baskındı.

Genç doktor, avucunu hafifçe Craig'in göğsüne bastırıp sırtını onun üzerinde yattığı küçük yatağa yaslarken, "Ayağa kalkmaya çalışmayın," dedi. "Önce hızlı bir test yapmamız gerekiyor."

Craig bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken, "Gerçekten iyiyim," diye yanıtladı.

Genç doktor yine onu yatay tuttu. "Dr. Emilson, bir sonraki dakika bu kadar basmakalıp kötü bir hasta olmamaya çalış ve bırak sana yardım edeyim.

Craig gülümsedi. "Doktor olmaktan vazgeçemezsin."

"Rol yap," diye yanıtladı genç doktor. "Solunum hücrelerinin çalıştığından emin olmam gerekiyor ve bu sizin ilk nano-infüzyonunuz olduğundan, onların nasıl çalıştıklarını size göstermem önemli."

Craig, "Nasıl çalıştıklarını biliyorum" diye yanıtladı. "Onları eşim yapıyor."

"O ne?" diye sordu doktor, rutini bir anda kesintiye uğradı ilginç bir bilgi.

"Eşim Profesör Gibson'la çalışıyor. Solunum hücreleri üretiyor, bu yüzden ben zaten onlar hakkında her şeyi biliyorum."

Doktor, zar zor algılanabilen bir hayal kırıklığı anının ardından, "Hımm," diye cevap verdi. "O halde Freitas testinin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun?"

"Ah..."

Doktor çapkın bir tavırla gülümsedi. "Ha! Yani her şeyi bilmiyorsun Smarty Pants! Oksijen ve karbon dioksidin akışını sağlamak için solunum hücrelerini test etmemiz ve basınç tanklarını etkinleştirmemiz gerekiyor ve bunu yapmanın tek bir yolu var."

"Freitas testi mi?"

Doktor zafer kazanmışçasına, "Doğru," diye yanıtladı. "Peki Freitas testini nasıl uyguladığınızı biliyor musun?" Işınlanıyor gibiydi.

"İpucu yok."

"Senin gibi akıllı pantolonlar alıyoruz ki nefeslerini tutabilsinler." Doktorun dişleri neredeyse tamamen beyaz ve düzdü; gülümsemesi muhteşemdi. "Hazır?"

Craig razı olarak sırtıttı. "Tamam aşkım. Ben hazırım."

"Pekala," dedi küçük tricorder'ını Craig'in önünde tutarken ve şu anda damarlarında akan minik, robotik kırmızı kan hücrelerinin ilerleyişi hakkında bilgi almak için ekranı izlerken. "Vur ona."

Craig derin bir nefes aldı ve nefesini tutmaya başladı.

Doktor, "Nefes almanıza gerek yoktu" dedi.

Craig'in gözleri soru sorarcasına ona kaydı.

"Sadece yavaşça ve yavaşça bırakın, ancak işiniz bittiğinde tekrar nefes almayın."

Craig, tüm içgüdülerine rağmen, tıpkı kendisine söylendiği gibi nefesini yavaşça ve güzelce bırakmaya başladı.

"Evlisin, öyle mi?" Doktor görünüşe göre retorik olarak sordu. Craig yine de başını salladı. "Bu utanç verici. Evlenemeyecek kadar yakışıklısın. Senin gibi yakışıklı genç doktorlar bekar olmalı. O zaman benim gibi bekar doktorlar onun yerine seninle evlenebilir."

Craig'in kaşları bu hamle karşısında şaşkınlıkla havaya kalktı ama genç kadının tavrında onu yeterince masum kılan bir şeyler vardı. Bunu iltifat olarak aldı ve gülümsedi.

"Bunu hissediyor musun?" doktor ona sordu.

Craig onun neyden bahsettiğinden emin değildi. İlk içgüdü, onun ileri görüşlülüğünün bir sınırı aşmaya başlamasıydı. Tam konuşup kadının jetlerini kibarca soğutmak adına Freitas testini mahvetmek üzereyken kadın tekrar konuştu.

"Nefes darlığı yok. Bir nefes daha almaya ihtiyaç duymadan önce buna dört saat devam edebilirsin. Tebrikler. Sen resmen bir süper askersin."

O ana kadar süper insan olma fikri Craig'in aklından geçmemişti. Gerçeküstüydü. Söylediği doğrudu: Nefes darlığı hissetmemişti. Çoğu teknolojik harika gibi onu da tam olarak kavramak onun için zordu, bu yüzden hayretle başını hafifçe sallayarak kabul etti.

"Peki havaları bittiğinde ne olacak?" O sordu.

"Solunum hücreleri..." Yüzeye çıkan saçma örtmeceyi düşününce yeniden gülümsedi. "...kendilerini sınır dışı edin."

"Ah," diye yanıtladı Craig.

"Artık kalkabilirsin."

Doktor sonuçlarını küçük yatağın arkasındaki daha büyük bir duvar ekranına yüklerken Craig doğruldu. "Teşekkürler. Bu... farklıydı."

Güldü. "Artık karınıza iyi iş çıkardığınızı söyleyebilirsiniz. Onun emeğinin meyveleri sizin için nefes alıyor. Hazır olduğunuzda tekrar nefes almaya başlayın, solunum hücreleri kapanacaktır."

Craig başını salladı ve yan bir şekilde gülümsedi. "Yapacağım." Gitmek için döndü ama bir hevesle hızla geri döndü. "Merhaba adın ne?"

Doktor cevapladı: "Daniella. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Dr. Emilson."

2

Craig cebinden telefonunu çıkarıp karısının laboratuvarının numarasını çevirirken hızla -neredeyse koşarak- bekar subay kışlasına doğru yürüdü. Eşiği geçip odasına girdiğinde telefon çoktan çalıyordu. Telefonu mütevazı bir ahşap masanın üzerindeki ultrasonik dock'a koydu ve oturabilmek için sert arkalıklı sandalyesini kenara çekti. Karısının cevabını sabırsızlıkla bekledi. "Hadi" diye fısıldadı kendi kendine.

"Merhaba?" sonunda karısının sesi konuştu. Kalbi hızla yükseldi.

"Sam! Orada endişelendim..."

"Planladığımda hiçbir aramayı kaçırmam bebeğim ve asla da kaçırmayacağım"

yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi.

"Hala endişelenmeden duramadım."

Craig'in sözlerindeki ironi Samantha Emilson'un gözünden kaçmamıştı. "Bence Sürekli endişe halinde olması gereken kişi benim."

Craig neredeyse çok hızlı bir şekilde, "Endişelenecek bir şey yok," diye yanıtladı.

"Günün nasıl geçiyor?"

Samantha, kocasının konuyu değiştirmeye yönelik beceriksiz girişiminden habersiz değildi, ama şimdilik konuyu akışına bırakmaya karar verdi. "Federaller yine buradaydı," diye yanıtladı, öfkesi açıkça duyulabiliyordu. "Artık üç hafta üst üste."

"Tüm dosyalarınızı tekrar mı kopyaladılar?"

"Evet," diye yanıtladı teslim olmuş bir tavırla. "Buraya geldikleri her gün, bütün günü emirler vererek, bir hafta önce onlara gösterdiğimiz şeyleri göstererek geçiriyoruz. Onlar etraftayken bir şeyler başarmak imkansız hale geliyor."

Craig, "İşleri hallediyorsun, tamam," diye yanıtladı.

"Sana bunu ne söylüyor?"

"Öncelikle, biz konuşurken, içimde solunum hücreleri var."

Samantha'nın holografik görüntüsü aniden ortaya çıkmadan önce hatta birkaç dakika sessizlik oldu; yüzü ve omuzları Craig'in telefonunun üzerinde net ayrıntılarla havada asılı duruyor, atmosferdeki müdahaleler nedeniyle yalnızca ara sıra kesintiye uğruyordu.

"Ciddi misin?" diye sordu, gözlerini kırpmadan.

Craig, karısının da onu görebilmesi için telefonundaki kırmızı KABUL tuşuna bastı. Samimi bir şekilde başını salladı. "Görünüşe göre dört saat boyunca nefesimi tutabiliyorum."

"İnanamıyorum!" Samantha elini havaya kaldırırken şaşkınlıkla cevap verdi yüzünün üzerinde. "Bu gerçek? Bunları gerçekten sahada mı kullanıyorlar?"

Craig gülümseyerek, "Eh, bunu zaten biliyordun," dedi.

"Yaptım, ama... yani, artık test denekleriyle sınırlı olmadığınızda, tanıdığınız biri olduğunda durum farklıdır. Gerçekten orada olduklarını düşünmek inanılmaz."

"Bunlar."

Samantha birdenbire, "Aldous'a söylemeliyim," dedi ve Craig'in yüzündeki gülümseme anında sarsıldı.

"Aldous'u mu? Ne zamandan beri sen ve ihtiyar Gibson'ın ilk isminiz var?"

Samantha'nın dikkati yeniden kocasının gözlerine kaydı. "Üç yıldır onun laboratuvarında çalışıyorum Craig. Sanırım artık benden kendisine 'Profesör' demeyi bırakmamı istemesinin zamanı geldi."

Craig, "Bundan hoşlanmadım," diye yanıtladı. "Sana bakış şekli..."

"Kes şunu Craig. Gülünç oluyorsun. Altmış yaşında bir adam."

"Hala hoşuma gitmedi."

Samantha gülümsedi. "Kendinden iki kat daha yaşlı bir adamı kıskanamazsın Craig."

Craig'in düşünceleri karısının gözlerine baktığında değişti; o kadar net ve parlaktı ki, sanki gözlerin hemen yanında olduğunu hissetti. Gerçekte onu Sam'den yüzlerce kilometre uzaktaydı ve bu mesafe sadece birkaç saat içinde çok daha büyük olacaktı. "Üzgünüm. Haklısın. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Samantha anlayışla, "Eminim aklında çok şey vardır," diye yanıtladı. Düşünceleri hızla spekülasyona dönüştü ve sesi alçaldı. "Neden sana solunum hücreleri verdiler? Nefes almadığın yere nereye gidiyorsun?"

Craig, "Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun," diye yanıtladı.

Samantha hızla denklemi zihninde birleştirmeye başladı. "Bir saniye bekle. Seni serpintilere göndermiyorlar, değil mi?"

"Sam-"

Onu bir kitap gibi okuyabilirdi. "Aman Tanrım! HAYIR! Craig, hayır! Onlara gitmeyeceğini söyle!"

"Tam olarak sormuyorlar."

"Gidemezsin! Solunum hücreleri seni orada kurtaramayacak!"

"Sammie, bebeğim..."

"Bana 'bebek' gibi davranma Craig! Ben çocuk değilim!"

"Biliyorum ama tatlım, dinle..."

"Nükleer serpintiye girmeni kabul etmemi sağlayacak ne söyleyebilirsin?"

Craig, "Nereye gittiğimi asla söylemedim," diye başladı, "ve söz veriyorum, ne tür önlemler alındığını bilmiyorsun. Bu savaş için yeni teknoloji icat eden tek bilim insanı sen ve Aldous değilsin, biliyorsun."

Samantha, "Bunun olmaması gerekiyor Craig," diye yanıtladı, onaylamaması daha da güçlendi. "Bu savaşı desteklemiyoruz. Bu saçma Luddite hükümetini desteklemiyoruz. Buna hasta oluyorum! Orada olmamalısın."

Craig, "İnsanlara yardım etmek için buradayım Sammie," diye yanıtladı. "Ben senin gibi zeki değilim."

"Harika değil mi? Craig, sen bir doktorsun!" Samantha neredeyse dehşete düşmüş bir halde karşılık verdi. kocasının kendini küçültmesinde.

Craig sabırla, "Ama bende senin yaratıcı zekan yok," diye devam etti. "Ben dünyaya sizin yaptığınız gibi yardım edemem. Harika icatlarla tüm dünyaya yardım edemem. Sizin gibi insanların icat ettiği teknolojiyi her seferinde bir askeri kurtarmak için kullanmayı umuyorum. Hayatımın anlamlı olmasının tek yolu bu; seninki gibi."

Samantha başını ellerinin arasına alarak, "Bu yanlış," diye yanıtladı. Craig'in askere gitmesinden bu yana neredeyse her konuşma böyle bitiyordu.

Öfkesi daha da artarken gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bir hata yüzünden hayatınızı riske atmak, hayatınıza anlam kazandırmaz. Benimle rekabet etmek hayatına anlam kazandırmayacak."

Craig bir an ne yapacağını şaşırdı. Karısı her ikisinin de bildiği bir şeyi hiçbir zaman açıkça kabul etmemişti: Birbirleriyle rekabet halindeydiler. Üniversitedeki ilk yıllarında tanıştıklarından beri görünmez bir bitiş çizgisine doğru birbirleriyle yarışmışlardı ve Samantha her zaman kaçınılmaz kazanan gibi görünüyordu. Şimdi Craig uçuşuma doğru koşmaktan korkuyordu. "Bu görev önemli Sammie. Başarılı olursa bu savaş dünyanın düşündüğünden çok daha çabuk bitecek."

Karısı, gözleri hâlâ yere eğikken, "Bu çılgınlık," diye yanıtlayabildi.

"Sammie, ultrasoniği aç."

"Pilim çok zayıf" diye itiraz etti.

"Önemli değil. Zaten gitmeliyim artık. Giy şunu, Sammie."

"Tamam," diye yanıtladı, kocasının sesindeki ciddiyet onu telefon dock'undaki düğmeye basmaya zorladı.

Masanın üzerindeki dock çok hafif ama sabit bir şekilde titrerken, konuşmanın her iki ucundan da anında bir uğultu yükseldi . Craig eğilip karısının başının arkasını avuçladı, onu kendine doğru çekti ve öptü.

Mükemmel bir öpücük değildi -tadı ya da ıslaklığı yoktu- ama karısının onu öperken dudaklarının şeklini oluşturan ultrasonik dalgaların yumuşaklığı paha biçilemezdi. Neredeyse bir dakika boyunca öpüştüler, fiziksel temaslarını bitirmek istemediler, daha sonra Samantha'nın pili aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan bitti.

Sert arkalıklı sandalyesine yaslandı ve masanın üzerindeki, karısının yüzünün sadece birkaç saniye önce olduğu boş yere baktı. "Güle güle, Sammie," diye fısıldadı.

3

Craig, New Mexico'daki Cannon Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki geniş hangardan geçerek bekleyen bir servis otobüsüne doğru yürüdü. Otobüse yaklaşıp sürücüyü selamlamak için kolunu kaldırmaya başladığında arkadan bir ses ona seslendi.

"Yüzbaşı Emilson! Doktor! Albay seni görmek istiyor!"

Craig genç havacıya dönüp başını salladı. "Nerede?"

"Seni ona götüreceğim."

Dakikalar sonra genç havacı, Craig'i kapıya kadar teslim ederken albayı selamladı. Craig de içeri girip selam verdi. Albay, Craig'e içeri girmesini işaret etmeden önce genç havacıya el salladı. Oturun doktor."

"Teşekkür ederim Albay." Albay, sanki dönüştürülmüş bir malzeme dolabına benziyormuş gibi görünen küçük bir odadaki masada oturuyordu; bunun doğaçlama bir konuşma olduğu açıktı. Albay büyütme gözlükleri takıyordu ve Craig'in göremediği bir şeyler okuyordu.

Albay, "Daha beş dakika kadar önce aldığım telefon görüşmesine inanamazsınız," diye başladı.

Craig dikkatle dinledi ama sözlü olarak yanıt vermedi; albayın tavrı yanıltıcı derecede sıradandı ama bu yalnızca tek bir yöne giden ve onun gücünü göstermeyi amaçlayan bir sıradanlıktı.

"Genelkurmay Başkanından başkası değil. Ve kim olduğunu biliyor musun benimle bunun hakkında mı konuşmak istiyordu?"

Craig'in kaşı merakla kalktı ama sessiz kaldı.

"Sen! Peki ya bu? Genelkurmay Başkanları Weather Dağı'nın altındaki durum odasında toplanmak üzereler ve hepsi senin hakkında konuşuyor. Neden konuşma konusunun sen olduğunu bilmek ister misin Doktor?"

Craig, "Evet efendim," diye yanıtladı.

Albay Paine, gözü yeniden gözlüklerinin projeksiyonuna dönerken, "Bakın bu bir şey ifade ediyor mu?" diye yanıtladı. Bir şey seçmek için başını öne eğdi ve okumaya başladı: "Bu savaşı desteklemiyoruz. Bu saçma Luddite hükümetini desteklemiyoruz. Buna hasta oluyorum. Orada olmamalısın."

"Kutsal-"

"Evet," Albay Paine başını salladı.

"Bu yirmi dakika önce değildi—"

"Akıllı algoritmalar. Luddite hükümetimiz bunları kullanmayı seviyor, bu yüzden biz Bir konuşmada ortaya çıkabilecek ilginç bilgileri tespit edebilir."

Craig nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin Luddite olduğunu düşündüğü iddiasını reddetmek istedi ancak uygun kelimeleri bulamadı. Önemli değildi; Albay Paine iyi durumdaydı.

"Karinız oldukça başarılı. Doktorasını henüz yirmi altı yaşındayken yapmış ve doktora sonrası çalışması için ülkenin en iyi nanoteknoloji laboratuvarı tarafından işe alınmış. Ama sen hiç de beceriksiz değilsin, Doktor. Tıp fakültesine dünya sona ermeden önce girmeyi başardın, o zamanlar hâlâ bir anlam taşıyordu. Siz ikiniz çok akıllısınız, tamam mı? Eminim komutanınızdan daha akıllı olduğunuzu bile düşünüyorsunuzdur."

Craig yine umutsuzca cevap vermek istedi. Sandalyesinde kıpırdandı, ağzı kelimelerin şeklini aldı ama Paine devam etmeden önce hangisini söyleyeceğine karar verecek zamanı olmadı.

"Dosyama hiç baktın mı doktor? HAYIR? Film çekmek. CO'nuzun dosyasına bakacağınızı düşünürdünüz. Eğer beni araştırmış olsaydınız, Rhodes Scholar olduğumu anlardınız."

"Bu çok etkileyici efendim. Bunu bilmiyordum." Sonunda... kelimeler.

Albay, "Eskiden bunun bir anlamı vardı," diye tekrarladı.

Craig anlayışla başını salladı.

"Artık bir Luddite aptalının size hitap etmediğini bildiğinize göre, size bir şeyi açıklamama izin verin." Paine silahını çıkardı ve Craig'in görmesi için silahı yukarı kaldırdı. "Tıp fakültesinde sana oyun teorisi hakkında bir şey öğretiyorlar mı Doktor?"

Craig başını salladı.

"O halde Nash'in dengesini hiç duymadın mı ?"

"Hayır efendim."

"Tamam aşkım. Artık iş hayatındayız; sana öğretebileceğim bir şey var. Oyun teorisinde, her senaryo matematiksel bir denkleme bölünür ve oyundaki varlıkların (ister bireyler, ister tüm ülkeler olsun) rasyonel olduğu varsayılır. Şu ana kadar beni takip mi ettin doktor?"

"Evet efendim."

"Sana bir örnek vereyim. Sen ve ben Eski Batı'da silahlı savaşçılar olduğumuzu söyle. Öğlen vakti." Paine elindeki silahı kıpırdattı ve ona baktı.

neredeyse hayranlıkla. "Yerleştirmemiz gereken bir sorun var, işte buradayız, şehrin ortasındayız, etrafımızda toz uçuşuyor. Birisi ölecek. Bu kesindir. Nedenini biliyor musun?"

"Hayır efendim."

"Çok basit, Doktor. Mantıklı insanlar her zaman kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederler. Biraz rakamlar koyalım. Diyelim ki silahınızı çekip ateş edip etmeyeceğinize karar veriyorsunuz. Onu kılıfında tutabilirsin. Eğer benimkini de kılıfında tutarsam hayatta kalma şansımız yüzde 100 olacak. Harika, değil mi? Öylece çekip gidebilir ve bir gün ara verebiliriz. Paine başını salladı. "Tek sorun şu ki, bu büyük bir kumar, değil mi? Yani, sen silahını kılıfında tutmaya karar verirsen ve ben de yine de silahımı çıkarırsam?" Paine ateşli silahını doğrudan Craig'in alnına doğrulttu. "Hayatta kalma şansınız dramatik bir şekilde düştü. Aslına bakılırsa, ben tam bir atışçı olduğum için bunların sıfıra yakın olduğunu söylemem gerekir." Albay sandalyesinde arkasına yaslandı. "Peki ne yapacaksın?"

Craig yutkunarak, "Ateş etmem lazım," diye yanıtladı.

Paine gülümsedi. "Bu doğru doktor. Ve neden böyle?"

"Ateş edersem hayatta kalma şansım 50/50. Sıfırdan iyidir efendim."

"Eh, sen akıllı bir silah çocuğusun." Paine sandalyesine yaslandı ve silahını indirdi. "Dengeyi biraz değiştirelim mi? Diyelim ki silah yerine birbirimize nükleer silah tutuyoruz.

Bir merminin düşmanımıza çarpması bir saniye yerine birkaç dakika sürecektir. Ateş ederseniz, diğer oyuncu bunu anlar ve karşılık verir. İkinizin de hayatta kalma şansı yüzde sıfır. Bu senaryoyu biliyorsunuz. Buna karşılıklı garantili yıkım deniyor ve Rusya 1948'de ilk kez nükleer silah edindiğinden beri bu geçerli. Yarın nükleer savaş olacağından ne kadar korkarsak korkalım, aslında her zaman güvendedik çünkü kimse bunu yapmak istemiyordu. herkesin ölümüyle sonuçlanacak bir savaş başlatacak.

Paine silahını kaldırdı ve bir kez daha Craig'in alnına doğrulttu. Bu sefer albayın gözlerinde Craig'in cesaretini kıran bir şey vardı. Sert ve hareketsiz bir şekilde Craig'in gözlerine sabitlenen gözlerindeki katil, gözlerinden dışarı çıktı. "Fakat diyelim ki birisi ya da bir şey, karşılıklı garantili yıkımın etrafından dolaşmanın bir yolunu buldu. Diyelim ki Nash'in dengesi doğrudan pencereden dışarı çıktı. Bu tarihte bir kez oldu. Güzel Amerika Birleşik Devletleri'nin bir bombası vardı ve başka kimsenin yoktu ve biz onu iki kez kullandık." Paine'in ses tonu konuşurken daha da soğuklaştı. "Eğer ben Çin'sem, burada bir adamla oturuyorum

Nash'in dengesini bozabilecek yapay zeka ve sen orada oturup kendini tutan ABD'sin, ne yapacaksın?"

"Nasıl isterseniz efendim."

Bu düşünce karşısında Paine'in yüzü anında soldu. Bir süre düşündükten sonra koltuğuna yaslandı ve silahını indirdi. "Bu hayatta değil Doktor. ABD asla kimsenin onlara söylediğini yapmaz; ya da en azından Başkanımız duruma böyle baktı." Kollarını çaprazlayıp başını hafifçe sağa eğdi. "Karınız Başkan olsaydı işler nasıl sarsılırdı acaba?"

Craig soğukkanlılığını korudu. Karısının konuşmaya dahil edilmesinden hoşlanmıyordu ama riskin yüksek olduğunu da biliyordu. Eğer Paine doğruyu söylüyorsa Genelkurmay Başkanları onu ve Samantha'yı radarına almıştı ve orası insanın asla olmak istemeyeceği bir yerdi.

"Artık," diye devam etti Paine, " emrim altındaki her adamın dosyalarını okuyorum . Seninkini okudum. Etkileyici. Sen bir doktorsun, otomatik olarak yüzbaşı rütbesine sahip bir subaysın. Askeri bir hastanede saklanabilirdin ama bunun yerine Özel Kuvvetler görevi için eğitim aldın. Biri 50.000 feet'ten olmak üzere on HALO atlayışında deneyimlisiniz ." Paine durakladı ve gözleri Craig'inkilerle buluştu. "Taşaklar. Sen Hava Kuvvetlerinin şu anda SA ile savaşta sahip olduğu en vasıflı adamsın . 'Savaş SA'nın ne olduğunu bilmiyordum, o yüzden araştırmam gerekti. Gizli statüsü göz önüne alındığında bu kolay değildi, ama 'askıya alınmış animasyon' anlamına geldiğini öğrendiğimde şaşırmasaydım . Bu işe karışmak için karınızın DARPA'daki bağlantılarını kullandığınızı varsayıyorum .

"Programdan bu şekilde haberdar oldum efendim."

Paine başını salladı. "Uzmanlık eğitimin nedeniyle ve tüm Birleşik Devletler ordusunda Özel Kuvvetlerin yörünge altı alçaktan açılan paraşüt birimine bağlanma şansı olan tek kişi olduğun için bu göreve bir eklenti olarak seçildin. ve aslında bunu başarmayı başardım. Ancak..." diye söze başladı Paine, gözlüklerini çıkarıp dirseklerini küçük ahşap masaya yaslarken. "...size bu göreve katılımınızın genel başarısıyla alakası olmadığını söylemem gerekiyor. Bu yüzden, Genelkurmay Başkanı'na sizin sağlam olduğunuzu ve Başkan'ın en önemli göreve bir hain gönderip göndermediği konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylediğimde bana inanın.

Enola Gay'den bu yana Amerikan tarihinde bunu yapmak zorunda değildim. Senin için kendimi tehlikeye attım Doktor.

Craig gözlerini kırıştırdı. "Ben...teşekkür ederim efendim. Ben hain değilim efendim. Karım... o sadece endişeleniyor."

"Artık Özel Kuvvetlerdesiniz, Doktor. Bugünkü görevinizde eşlik ettiğiniz adamlar bu ülkenin sunabileceği en iyi şeylerdir; elimizde kalanların en iyisidir. Bu tehlikeli bir görev. Bu adamları kesinlikle gerekli olandan daha fazla riske atamayız."

"Anladım efendim."

"Yapıyor musun? Bu olabildiğince çok gizli. Ben bile detayları bilmiyorum. Yine de karınız biliyor..." Paine büyütücü gözlüğünü alırken durakladı. Bunları giydi, bir şey seçmek için tekrar başını salladı ve ardından şunu okudu: "Bu görev önemli, Sammie. Başarılı olursa bu savaş dünyanın düşündüğünden çok daha çabuk bitecek."

Craig bir kez daha sustu.

Paine şöyle anlatıyor: "İngiltere'de İkinci Dünya Savaşı sırasında bir slogan vardı: 'Duvarların kulakları var.' Bugünlerde durum çok daha kötü. Bir yerlerdeki bir mikrofon tarafından yakalanmayan, kalıpları yakalayan ve önemli olan şeyleri ayıklayan bir algoritma tarafından beslenmeyen, söyleyebileceğiniz hiçbir şey yoktur. Eğer bizim istihbarat güçlerimiz bu yeteneğe sahipse, Çinlilerin de bu yeteneğe sahip olduğundan emin olabilirsiniz. Eğer seni duymuşlarsa şu anda yüksek alarma geçmişlerdir."

Craig başını salladı. Albay kesinlikle haklıydı. Bir şey söylemesi aptallıktı.

"Asker arkadaşınızı asla ama asla riske atmazsınız Doktor. - özellikle de siz Özel Kuvvetlersiniz."

"Haklısınız efendim. Üzgünüm efendim."

Paine son bir kez sandalyesine yaslandı. "Açıklığa kavuşturayım. Biz konuşurken seni hapse attırabilirim. Karınızı tutuklatabilirim. Bunların hepsini yapabilirim ama yapmayacağım. Yapmayacağım çünkü bir hata yaptığınıza ve asker arkadaşlarınızı ve ülkenizi içtenlikle önemseyeceğinize inanıyorum."

"Evet efendim."

Paine başını salladı. Demek istediğini belirtmişti; sözde entelektüele dersini vermişti. "Animasyon askıya alındı, öyle mi? Film çekmek." Başını salladı ve kollarını çaprazladı. "Bu dünya giderek tuhaflaşıyor. Tamam doktor. Kışını kaldır buradan ve birliğine katıl. İşten atıldın. İyi şanslar."

Craig ayağa kalktı ve sırtı kasılmış halde selam verdi. "Teşekkürler bayım!" O topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı.

Paine onun gidişini izledi. "Buna ihtiyacın olacak," diye fısıldadı alçak sesle.

4

Craig, başlatma komutunu bitirdikten sonra "UYAN" dedi.
MAD botunun paketini açıyor.

Omuzlarındaki, dizlerindeki ve ellerindeki mavi ışık panelleri aydınlandı ve insan gözlerini taklit etmesi amaçlanan iki mavi daire, karmaşık fanların elektronik uğultusu başladığında, sabit diskin soğuması zaten başladığında canlandı. MAD robotu bir buçuk metre uzunluğundaydı ve derisi çoğunlukla opak karbon fiberden oluşuyordu ve yalnızca eklemlerde koyu mavi fiber optiklerle kesintiye uğramıştı. MAD botu, yanıltıcı derecede insan sesi veren sesiyle, "Günaydın, Kaptan Emilson," dedi. Ses erkekti ama genç olduğunu düşündürecek kadar tizdi.

Craig, "Günaydın Robbie," diye yanıtladı.

"Robot Robbie mi?" Servis otobüsü sürücüsü tepki gösterdi. "Cidden?"

Craig gülümsedi. "Hatırlaması kolay."

"Bu şey ne işe yarıyor, Doktor?" Sürücü dikiz aynasından robotu izlerken omzunun üzerinden sordu. New Mexico çölü, son günlerde olduğundan biraz daha az sarı olan ufka doğru her yöne doğru uzanıyordu; Kaliforniya'daki en son saldırıların son etkilerinin nihayet hafiflediğine dair umut verici bir işaret.

Craig, otobüs motorunun gürültüsü üzerinden, "Robbie bir MAD robotu, bir tıbbi yardım cihazı," diye açıkladı. "Yerleşik bir tarayıcısı var ve yaralanmaları ve hastalıkları kurul onaylı doktorlardan oluşan bir ekipten daha iyi teşhis edecek şekilde programlandı."

"Yaralanmaları tedavi ediyor mu?"

Craig, "Yapabilir," diye yanıtladı ve bunun doğru olduğundan emin olmak için botu taradı. düzgün çalışıyor.

"Aman Tanrım... yani bu bir yapay zeka değil mi?" diye sordu sürücü, ses tonu hem merak uyandırıcı hem de şüpheliydi.

"O dar bir yapay zekadır. Endişelenmeyin. Robbie yakın zamanda dünyayı ele geçirmeyecek."

Robbie sürücüye, "Yardım etmek için buradayım efendim" dedi.

"O şey az önce benimle mi konuştu?" sürücü tepki gösterdi, şaşırdı.

Craig sırtıttı. "O yaptı. Robbie, Er Lee'ye merhaba de.

"Merhaba Er Lee," dedi Robbie, başını sürücüye doğru çevirerek.

Sürücünün kaşları kalktı. "Ürpertici. Peki sormamın sakıncası yoksa Doktor, neden robotu göndermiyorlar? Demek istediğim, eğer sizin söylediğiniz gibi bir doktor ekibinden daha iyiye, o zaman neden artık sağlık görevlileri var ki?"

Craig, "Belki bir gün," diye yanıtladı. "Şu an için MAD botları pahalıdır ve ciddi bir hata yapmayacaklarını garanti edecek yeterli saha testine tabi tutulmamıştır."

"Hata? Ne gibi?"

Craig başını kaşıdı. "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaptıklarını sanmıyorum ama... bilirsin, ne olursa olsun."

"Ah." Sürücü başını salladı. "Anladım."

Önlerindeki ufukta, arkasında karanlık dağların olduğu bir ışık aniden parlak bir şekilde parıldadı. Craig'in gözleri parıltıya kilitlendi.

"İşte burada, Doktor," diye duyurdu sürücü, "Uzay Limanı Amerika."

5

Craig ve Robbie servis otobüsünün rampasından Amerika Uzay İstasyonu asfaltına indiler.

Kör edici güneş ışığında gözleri kısılmış bir figür onlara doğru ilerledi.
figür selam vermek için kolunu kaldırdı ve ardından ekledi: "Yüzbaşı Emilson, efendim!"

Craig, "Rahat" diye yanıtladı ve karşılığında selam verdi.

Figür Craig'in elini sıkmak için elini uzattı ve sıcak bir şekilde gülümsedi, neşeli gözlerinin etrafındaki cildi kırışıyordu. "Ben Komutan Wilson, bu görevden sorumlu subayım ama siz rütbeli subay olacaksınız efendim."

"Görev süresince bana 'Doktor' demeniz yeterli, Komutan. sen
İslam İşbirliği Teşkilatı burada ve tamamen size saygı duyuyorum."

"Teşekkür ederim doktor." Komutan Wilson Robbie'ye döndü. "Onlardan birini getireceğini
duydum."

Robbie selam verdi. "Komutan Wilson, efendim!"

Wilson güldü ve başını geriye attı. "Bu başka bir şey. İrade
Harikalar asla durmaz? Gerçekten onunla konuşabilir miyim?"

Craig başını salladı. "Robbie'ye ekibin başka bir üyesi gibi davranın,
Komutan. Seni anlıyor ve uygun şekilde karşılık verecek."

"Robi mi? Ha!" Wilson, MAD robotunu selamladı. "Rahat ol Robbie."

Robbie kolunu indirdi ve rahat bir şekilde durdu.

"Eh, nasıl giriş yapılacağını kesinlikle biliyorsunuz, Yüzbaşı Emilson."
Wilson gülümseyerek gözlemlledi. Hangara doğru döndü. "Takımın geri kalanı zaten
hazırlanıyor. Hadi gidip onlarla tanışalım, olur mu?"

"Yolu gösterin, Komutan."

İki adam ve MAD robotu dev hangara doğru hızlı adımlarla yürürken Craig'in gözleri dikkat çekici binayı taradı. Sanki bir rüzgar tüneline tasarlanmış gibi gösteriliyordu ama yine de 1950'lerin UFO konsepti düşünülerek inşa edilmiş gibi görünüyordu; çatısı gümüş rengi ve pürüzsüzdü. Sanki bir dikiz aynasıyla inşa edilmiş gibiydi; bir gözü geleceğe bakarken diğer gözü geçmişteydi. Bunda Craig'i tedirgin eden bir şeyler vardı; sanki Amerika Uzay Limanı normal zaman ve mekan sınırlarının dışına aitmiş gibi.

Onlar yürüyüp konuşurlarken komutan, "Bilgilerimden herhangi biri yanılsa beni düzeltin Doktor," diye başladı, "ama anlıyorum ki siz görevi tamamladınız.

askıya alınmış animasyon mesleki gelişim eğitiminize ek olarak yirmi sekiz haftalık Özel Kuvvetler yeterlilik eğitimi ve kısaltılmış özel harekât muharebe doktoru kursu. Bu doğru mu?"

Craig, "Doğru, Komutan," diye yanıtladı.

"On HALO atlaması da mı?"

"Sağ."

"Bu deneyim sana çok fayda sağlayacak, Doktor. HALO'lar en iyi eğitimidir yörünge altı sıçramalar için, gerçi hiçbir şey sizi gerçekten hazırlayamaz."

"Kaç tane SOLO yaptınız Komutan?"

"Bu gizli bir konu, Doktor. Söylemeye gerek yok, bu takımın ilk rodeosu olmayacak. Ancak eğitim amaçlı suborbital sıçrama diye bir şey yoktur. Lojistik ve masraflar (ordunun bu teknolojiyi gizli tutmaya çalıştığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile) eğitim atlayışlarını karşılayamayacağımız bir lüks haline getiriyor.

Gerçek bir görevde, geri kalanımızın yaptığı gibi, sen de cesaretini kırmak zorunda kalacaksın."

Craig, Wilson'ın sözlerini düşündü. Sanki yepyeni bir özel operasyon askerinin böylesine önemli bir göreve katılması son derece olağandışı bir durummuş gibi, ekibe katılmasının gelişigüzel olduğu izlenimine kapılmıştı. Wilson'un bunun tersi yönündeki iddiasını garip bir şekilde rahatlatıcı buldu.

"Bunu yaşayan tek kişinin ben olmadığımı duymak gerçekten güzel."

Wilson güldü ve başını salladı. "Hayır Doktor, sen kesinlikle grubun çaylağsın ama bir zamanlar hepimiz çaylaştık. Üstelik hiçbir baskı da yok. Sanırım üst düzey yöneticilerin gerçekten ilgilendiği şey oradaki Robbie'ydi," dedi Wilson, başparmağını robot arkalarında yürüyen robota doğru işaret ederek, robot Craig'in gölgesinde kalırken her adımına mekanik bir vızıltı eşlik ediyordu .

İronik, diye düşündü Craig birdenbire. "Bu iyi bir nokta Komutan," dedi birden kendini çok daha az önemli hissederek.

Wilson, "Seni uyarmalıyım," diye itiraf etmeye başladı, "ekip robot arkadaşına tam olarak sevgi hissetmiyor."

"Neden öyle?" diye sordu Craig, kaşları meraklı bir şekilde kalkmıştı.

"Beni yanlış anlamayın, Doktor. Bu adamlar her bakımdan profesyoneller, ancak ağır travma askıya alınmış animasyon ceset torbaları konusunda uzmanlaşmış bir robotun eklenmesi kimseye tam olarak güven vermiyor."

Craig, "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Bu konuyu takımla konuşacağım"

Gölgeye girerlerken Wilson, "Sanırım bundan memnun olurlar," diye yanıtladı. hangarın sıcaklığı hemen rahatlatıcı bir dereceye düşüyor.

Birkaç metre ötede, WhiteKnight3'ün doksan iki metrelik kanat açıklığının gölgesinde , ekibin diğer üç üyesi dikkatleri üzerine çekti ve selam verdi.

Wilson onların selamına karşılık verdi ve ekibine seslendi. "YALNIZ Üçüncü Takım, bu Yüzbaşı Emilson. O bizim en yeni ve en üst düzey ekip üyemiz!"

"Sayın!" diğer üç üye hep birlikte bağırıldılar. Her adam SOLO kıyafetlerini giyme sürecindeydi. Craig daha önce hiç SOLO kostümü görmemişti ve bunların karmaşıklığı karşısında hayrete düştü. Malzemenin parlak bir parlaklığı olmasına rağmen siyahtılar. Elbisenin astarı bir çeşit metal dış iskelete benziyordu; Craig'in Robbie ile birlikte DARPA tesisinde eğitim gördüğü günlerde bile benzerini hiç görmediği bir şeydi. Çizmeler, eldivenler gibi, astronotların ayda giydiği ayakkabıları anımsatıyordu. O an kendini topladı ve takımı selamladı.

"Rahat. Komutana da söylediğim gibi bundan sonra lütfen bana selam vermeyin. Benden sadece 'Doktor' olarak bahsedin. Sizden öğrenmek ve sizi desteklemek için buradayım. Bu noktadan sonra her birinize saygılarımı sunuyorum."

Adamlar rahatladı ve Wilson, ekip üyeleriyle bireysel olarak görüşmek üzere Craig'i devraldı.

Wilson elini zayıf ama güçlü görünen genç bir adamın omzuna koyarken, "Bu görevden sorumlu subay yardımcısı Teğmen Komutan Weddell'dir" dedi.

Weddell yirmi beşten büyük görünmüyordu ve yüzü tazeydi ama gözlerinde deneyime olan güveni ortaya çıkaran bir şey vardı. Craig bir an için Weddell gibi genç bir adamın eğer Üçüncü Dünya Savaşı çıkmasaydı ne yapacağını düşünmeden edemedi. Muhasebeci mi olacak? Bir avukat? Okul öğretmeni mi?

Weddell, Craig'in elini sıkarken gülümseyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum Doktor," dedi.

"Aynı şekilde," diye yanıtladı Craig, gülümsemesine karşılık vererek.

Wilson ekibin diğer iki üyesine döndü. "Bunlar

Teğmen Klein ve Cheng."

Craig, her ikisi de Wilson ve Weddell kadar mütevazı görünen iki adamın da elini sıkı. bunu kolayca başarabileceğini hissetti

bir PTA veya mahalle izleme toplantısına giriyordum. Devasa, kaslı adamlar bekliyordu ama bunun yerine yüksek eğitilmiş, son derece uzmanlaşmış sıradan Joe'lardan oluşan bir grupta tanışıyordu.

Klein ve Cheng'in gözleri Robbie'ye takıldı; her ikisi de aynı tereddüt ifadelerini paylaşıyordu.

Craig ekibe şöyle hitap etmeye başladı: "Dinleyin arkadaşlar, robot bir sigorta poliçesi olarak burada, hepsi bu. Onun varlığı Genelkurmay'ın sizin canlı geri dönme şansınıza ilişkin değerlendirmesini yansıtmıyor."

Klein, "Kusura bakmayın ama" diye yanıtladı, "bunu nereden biliyorsunuz? Demek istediğim, hepimiz bu saçmalıkları daha önce de yaşadık ama yanımızda hiçbir zaman kendi kişisel robot cenazecimiz olmadı."

Craig'in omurgası Klein'in hastalıklı benzetmesi karşısında şaşkınlıkla kasıldı. Gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, öyle değil Teğmen. Bakmak. Bu yepyeni bir teknoloji. Bu robotların her göreve dahil edilmemesinin tek nedeni, yeni çevrimiçi olmalarıdır. Burada Robbie ile eğitime başladığımda," diye devam etti Craig robotu işaret ederek, "hala test aşamasındaydı. O, sizler VIP olduğunuz için burada, RIP'ler değil, tamam mı?"

Klein başını salladı. "Evet, anladım doktor." diye yanıtladı. "Hepsi iyi."

Craig, Klein'in ses tonunda, yüksek düzeyde eğitilmiş profesyonelliğin derinliklerine gizlenmiş olan kuşkuyu sezebildiğini hissetti.

Wilson, "Anladığım kadarıyla bu görev hakkında henüz bilgilendirilmedin Doktor," dedi.

"Doğru," diye yanıtladı Craig, gözleri ekip üyelerinin bir araya getirmekte olduğu olağanüstü derecede gelişmiş ekipmanlara odaklanmıştı. "Her şey çok gizli. Görev için ekibinize katılmam için tek sayfalık bir emir aldım. Bu konuda başka hiçbir şey bilmiyorum."

Wilson elini Craig'in omzuna koydu ve sesini alçaltarak onu takımdan birkaç adım uzaklaştırdı. "Yolda sana bilgi verme emri aldım Doktor. Ve şunu söylememe izin verin, ayrıntıları duyduğunuzda RIP olayı hakkında bu kadar emin olacağınızı sanmıyorum."

6

WhiteKnight3'ün 148 metrelik kanat açıklığı, karbon kompozit kanadındaki baskıya dayanırken SpaceShip3 türbülansla hafifçe sallandı.

WhiteKnight3 uzaktan narin görünüyordu ama karbon kompoziti çeliğin üç katı dayanıklıydı ve çerçevesi onun yalnızca SpaceShip3'ü altına yerleştirmekle kalmayıp aynı zamanda altı gramlık dönüşler gerçekleştirebilmesini de sağlıyordu . SpaceShip3 50.000 feet'lik ayrılma noktasına doğru yolculuk yaparken mürettebat arasında sessiz bir düşünce havası vardı .

Komutan Wilson, WhiteKnight3'ün mevcut konumu ve yörüngesini gösteren bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir Dünya haritasının ön ekrana yansmasıyla onu kıldı. "Doktor, 50.000 feet'e ulaştığımızda SpaceShip3 ayrılacak ve hızla aşağıya inmeye başlayacağız." Sırıttı. "Bu çok büyük bir acele. Sonrasında daha da yoğun bir tempo var. Hibrit roket devreye girecek ve birkaç saniye içinde saatte 4000 kilometre hıza ulaşacağız.

Onu seveceksin."

Craig genişçe gülümsedi, bir uzay gemisinde olduğu fikri nihayet zihnine yerleşmeye başlamıştı. Milyonerler savaşın başlamasından önceki yıllarda uzaya seyahat edebiliyordu ama onun gibi sıradan insanlar böyle bir deneyimi ancak hayal edebilirdi. O an ne kadar ciddi olursa olsun, uzaya seyahat etme fikri tehlikenin geçici olarak aklından silinmesine neden oldu.

Wilson şöyle devam etti: "New Mexico'dan Shenzhen'e olan mesafe yaklaşık 12.300 kilometre, yani sesin üç katı hızda bile uçuş yine de üç saat sürecektir; bu da benim size görev hakkında bilgi vermem için yeterli bir zaman."

Craig, "Kulağa hoş geliyor Komutan," diye yanıtladı.

Teğmen Komutan, "Şimdilik sadece arkanıza yaslanın ve yolculuğun tadını çıkarın" dedi. Weddell ekledi.

Craig ekibinin diğer üyelerine döndü, her biri gülümsüyordu. Yüzlerindeki ortak bakış, yetişkin profesyonelliğinin arkasında ince bir örtüyle gizlenmiş, çocuksu bir coşkuydu. Kişisel fedakarlıklarına, evde bıraktıkları sevdiklerine ve görevin ölümcül tehlikesine rağmen o an her şeye değdiği açıktı. Bunlar Dünya'nın sert bağlarından kurtulan adamlardı.

WhiteKnight3'ün pilotunun sakin ve eşit ses tonu, "Bir dakika içinde ayrılın" dedi Adres sistemi üzerinden.

SpaceShip3'ün pilotu da aynı derecede sakin ses tonuyla "Anlaşıldı" diye yanıtladı .

Komutan Wilson, "Anlaşıldı," diye tekrarladı. Ekibine döndü. "Tamam çocuklar, kasklarınızı takın ve kışklarınıza tutunun."

Craig ve diğerleri kasklarını takıp yerlerine kilitlediler ve altın renkli güneş yansıtıcı siperlikleri indirdiler.

WhiteKnight3 pilotu , "Otuz saniye içinde ayrılın" dedi.

SpaceShip3'ün pilotu , "Anlaşıldı," diye tekrarladı.

Teğmen Cheng alçak bir sesle, "Otuz bir saniye içinde pantolonunu sikeyim," dedi.

Wilson sakin bir tavırla, "Radyo sessizliği," dedi.

WhiteKnight3'ün son gemi sayımı başladı. the

"On...dokuz...sekiz...yedi...altı...beş...dört...üç...iki...BİR! Biz ayrılmaya hazırız."

SpaceShip3'ün pilotu "Anlaşıldı" diye onayladı.

Mekanize pençeler ayrılırken SpaceShip3'ün çatısında bir gümbürtü duyuldu ve araç ana gemisinden düşmeye başladı. Craig'in kalçası hemen oturduğu yerden fırladı, yalnızca koşum takımı onu tavana çarpmaktan alıkoyuyordu. Gemi WhiteKnight3'ten güvenli bir mesafeye inmeye devam ederken saniyeler acı verici derecede yavaş akıyordu .

Daha sonra hibrit roket hayata geçti. Craig'e göre sanki Tanrı'nın eli gemiyi tutup ileri doğru itmişti; neredeyse hayal edilemeyecek bir güç, görünüşe göre insan yapımı olamayacak kadar fazlaydı. Zar zor kontrol edilen teknoloji dik bir yokuşu tırmandı ve gemi atmosferin üst kenarlarından hızla geçti. Craig takımı ve kaskı içinde boynunu zar zor hareket ettirebiliyordu ama en yakın pencereden muhteşem manzarayı görebilecek kadar başını çevirmeyi başardı. Gökyüzünün mavisi çekilmeye başladı, önce çivit mavisine dönüştü, sonra yerini siyaha bıraktı.

Aniden motorlar durdu. Craig'in sessizliğin sadece motorların kapatılmasından kaynaklanmadığını kabul etmesi biraz zaman aldı; Bu kadar rahatsız edici olan uzayın sessizliği idi. Artık türbülansın dolaylı gövdede titreşen ve titreyen bir şey yoktu, kanatları zorlayan rüzgar sürtünmesinin sesi de yoktu. SpaceShip3 artık bunu başarıyordu

adı, uzayda bir gemi, Craig'i hayatında ilk kez saran gerçekten sonsuz karanlık okyanusu.

Komutan Wilson, neşeli bir ses tonuyla, "Artık bir astronotsun, Doktor," dedi. Craig başını kaldırıp baktığında komutanının kabinin önündeki koltuğundan kayışlarını çıkardığını ve alt yörünge'nin mikro yerçekiminde serbestçe süzüldüğünü gördü. "Tebrikler."

Craig cevap vermek istedi ama kelimeler yeterli değildi. Bunun yerine nefesi ağzında kaldı. Aceleyle emniyet kemerini çözdü ve ayağa kalktı, hayatının her anında olduğu gibi zeminin onu hoş karşılamamasına şaşırdı. Bunun yerine, vücudu kabinin içinde serbestçe süzülerek gitmesine izin verdi. "Tanrım," diye fısıldadı.

Wilson ekibin geri kalanına, "Çocuklar, koltukları kaldırın" emrini verdi. Zaten koşumları çözülmüş olan ve kabinin içinde yüzen her biri, koltukları geminin tabanından ayırmaya başladı. "Doktor, sen benimlesin. Artık briefing almanın zamanı geldi."

7

"Yirmi üç saat, on iki dakika ve..." Wilson, burgulu gözlüğünden saati kontrol etti. "...ve otuz saniye önce USS Independence , artık bildiğiniz gibi bizim iniş noktamız olan Shenzhen'e doğru Trident 2 füzesini ateşledi."

Craig korkularının doğrulandığını duyunca zorlukla yutkundu. "Yüce cehennem. Trident 2'ler on altı ayrı savaş başlığıyla donatılmıştır." Sam haklıydı, diye düşündü. Beni doğrudan nükleer serpintiye atacaktılar.

Wilson, "Doğru" diye yanıtladı. Geminin ön tarafındaki ekranda füzenin yörüngesinin üstten görünümü haritası gösteriliyordu. "On altıya bölündü; bir savaş başlığı gerçek hedefine çarptı ve diğer on beşi 200 mil çapında bir çevre oluşturdu; temel olarak Cehennemin insan yapımı kapıları."

"Gerçek hedef neydi?"

"Umarım Çin yapay zeka ana bilgisayarıdır."

Craig bir an sessiz kaldı. "Yüce cehennem."

"Bunu zaten söylemiştin," diye yanıtladı Wilson, Craig'in sırtına sert bir tokat atarken sırtarak. "Bu büyük bir olay, Doktor, ama öncesindeki tüm gizlilik nedeniyle, eminim ki zaten şüpheleriniz vardı."

"Yaptım. Ancak bunun onaylanması başka bir şey."

Wilson başını salladı, ancak gözlerinin yakınındaki kaslar hafifçe gerildi ve Craig'in okunduğundan şüphelenmesine neden oldu. "İstihbarat, yapay zeka ana sisteminin yüzeyin yaklaşık bir kilometre altındaki bir sığınakta bulunduğu inanıyor. Görevimiz içeri girmek, botları yere koymak ve saldırının etkili ya da etkisiz olup olmadığını değerlendirmek. Temel olarak, Çin yapay zeka tehdidinin ortadan kaldırıldığına dair gözle görülür kanıt sağlamak."

"Bu neden uydularla doğrulanamıyor?"

Wilson ekrana döndü ve ekranı kaydırarak Çin ana karasının doğu kıyısının canlı uydu görüntüsünü ortaya çıkardı.

Craig görüntüyü görünce alçak bir ısıklık çaldı. Teksas eyaletinden daha büyük devasa bir toz bulutu bölgeyi sardı ve uydunun içinden bakmasını imkansız hale getirdi. "Sevgili Tanrım. Bu...İncil'e ait."

"Gördüğünüz şey, Çin'de on yıllardır süren çölleşmenin ve gökyüzüne sarı toz gönderen on altı nükleer patlamanın sonucudur.

Dünyadaki en iyi çözünürlükte bile bunu onaylamamızın hiçbir yolu yok

uzaydan gelen cinayet," diye açıkladı Wilson. "Genelkurmay Başkanları da insansız hava araçlarına güvenmiyor ve eğer oraya girip cinayeti doğrulamazsak, Çinliler yapay zekayı veya enkazı kurtarabilir ve başka bir yerde yeniden inşa edebilirler. Gördüğünüz gibi bu görev çok gizli ve yüksek öncelikli. Eğer başarılı olursak bu savaş biter."

"Yani diğer nükleer silahların oluşturduğu çevre alanı tamamen bize bir avantaj sağlamakla ilgili."

Wilson, "Doğru," diye onayladı. "Çinliler hala yörünge altı yerleştirmeler yapabileceğimizi bilmiyorlar, bu yüzden enerjilerini içeri girmek güvenli olana kadar çevreyi korumaya yoğunlaştıracaklar. Serpinti yüzeye ulaşır ulaşmaz atlayarak onları alt edeceğiz. Şansımız varsa, Çinlilerin HALO yerleştirmesi birkaç dakikadan bir saate kadar sürecektir."

Craig, "Ve zaten işimiz bitmiş olacak," diye ekledi. "Ya yapay zeka hâlâ çalışıyorsa?"

"Umalım öyle olmasın ama eğer öyleyse savunması tamamen yok edilmeli. İş bitirmeye yetecek kadar patlayıcıyı paketleyeceğiz."

Craig, "Bütün bunlar kulağa mantıklı geliyor," diye yanıtladı, "ama bariz bir eksiklik var. Eğer Çinliler üzerimize saldırırsa, onları yerleştirmede nasıl yeneceğimizi anlıyorum, peki ya çıkarma?"

Komutan Wilson hızla başını çevirdi ve bir kez daha Craig'in yüzünü okumaya çalıştı. "Belki bu konuda bize bilgi verebilirsin diye düşündüm Doktor."

"Ben?" Craig şaşkınlıkla cevap verdi.

Wilson'ın gülümsemesi geri geldi ama bu sefer farklı bir şey vardı -bunun arkasında bir şey- bir safsızlık. "Biz aptal değiliz, Doktor."

O anda Craig her şeyin önceden düşündüğünden çok daha kötü olduğunu fark etti. "Yani bana çıkarma işleminin biz öldükten sonra yapılacağını mı söylüyorsun ?"

Wilson'ın gözleri kısıldı. "Cidden bunu zaten bilmiyor muydun?"

"Hey Komutan, açıkçası, eğer bu onların planıysa, bu konuda daha önceden hiçbir bilgim yoktu. Tıbbi destek sağlamak için burada olduğumu sanıyordum. Bu kadar."

Bir süre Craig'in yüzünü okumaya devam ettikten sonra Wilson sonunda başını salladı; görünüşe göre Craig'in poker oynamadığına ve ortada bir şey olduğuna ikna olmuştu.

blöf yok. "Tamam aşkım. Neyse sana inanıp inanmamamın bir önemi yok. Gerçek şu ki, bir çıkarma planı var ama oldukça uzak görünüyor. SA ceset torbalarıyla birlikte bir MAD botu da göndereceklerini duyunca ikiyle ikiye topladık."

"Resmi plan nedir?" Craig sordu.

"Dış iskeletler bizim tek ulaşım aracımızdır. Solunum hücreleri ve dış iskeletlerin birlikte çalışmasıyla Maluan Dağı'nın zirvesine doğru bir saatten fazla koşmamız gerekiyor. Görünen o ki Gizli Kara Şahinler bizimle buluşmak için orada olacaklar."

Craig, "Oldukça tipik bir çıkarım gibi görünüyor" dedi.

Wilson, "Evet ama bu helikopterlerin bölgedeki Çin hava devriyelerinin cehennem fırtınasını atlatması bekleniyor" dedi. "Eğer takımları yeterince kargaşa içindeyse bu imkansız olmayacak ama bana uzak bir ihtimal gibi görünüyor. Eğer bahisçi olsaydım, tek yön biletini almak üzereymişiz gibi görüldüğünü söylemek zorunda kalırdım."

"Yani," diye başladı Craig mikro yerçekiminde dik pozisyonunu korumak için ayak parmaklarının üzerinde hafifçe dönerken, "gerçek planın bizi dağda mahsur bırakmak olduğunu mu düşünüyorsun? Ve solunum hücresi stokumuz azalırken hayatta kalmak için tek şansımızın kendimizi askıya alınmış bir animasyona sokmak mı olacağını?"

Wilson, "En olası sonuç bu gibi görünüyor" diye yanıtladı.

Craig başını çevirdi ve Robbie'ye baktı; makine mikro yerçekiminde yüzüyordu, metal bir ceset gibi hareketsizdi, gövdenin duvarlarına hafifçe sürtüyordu ve serbestçe sallanıyordu. Craig teslim olmuş bir tavırla, "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum" dedi.

"Bunlar nasıl çalışıyor?" Wilson sordu. "Ceset torbalarını kastediyorum."

Craig, "Hidrojen sülfür" diye yanıtladı. "Torbalar soğutuldu ve az miktarda hidrojen sülfür, insanı askıda bir duruma sokacak.

Savaş alanında korkunç kan kaybına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya olan askerlerin kış uykusuna yatmasını sağlayacak şekilde tasarlandılar. Kanama duruyor ve vücutları hastaneye ulaştığında, birkaç saat sonra da olsa yaraları tedavi edilebiliyor."

"Sorun oksijen yoksunluğuysa işe yarayacak mı?" Wilson kurnazca sordu.

Craig başını salladı. "Evet."

"Peki üst düzey komutan bunu biliyor mu?"

"Elbette."

"O halde Doktor, bana öyle geliyor ki, ABD ordusunun keyfine göre çıkarılacak donmuş paketlere dönüşmek üzereyiz."

8

Samantha Emilson karanlıkta tek başına oturup demir kapıdan girecek sıradakinin kim olacağını görmek için bekliyordu. Bir saatten fazladır odadaydı ve bekliyordu. Bunu daha önce de deneyimlemişti; Onu bekletmek standart bir sorgulama tekniğiydi. Her zamanki gibi hayal kırıklığı içinde sessizce oturdu ve onun yerine yapabileceği tüm işleri düşünerek doğrudan kapıya baktı.

Ancak bu seferki sancılı bekleyişinde biraz farklı bir şeyler vardı. Genellikle tüm laboratuvar bir araya getirilir ve sorgulanırdı. FBI, Aldous Gibson laboratuvarında yürütülen araştırma hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Laboratuvar, Savunma İleri Araştırma Projeleri Ajansı DARPA'dan alınan çok sayıda devlet bağışısıyla çalışmasına rağmen sürekli kontrol edip yeniden kontrol ettiler. Çalışmalarının sürekli izlenmesi en azından stresliydi ama en azından her zaman laboratuvarla ilgiliydi.

Ancak bu sefer konu sadece onunla ilgiliymiş gibi görünüyordu.

Sonunda metal kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve Profesör Aldous Gibson'ın dost canlısı, buruşuk yüzü ortaya çıktı.

"Aldous!" diye bağırdı, ayağa fırlayıp onu kucakladığında, dost canlısı bir yüz gördüğü için mutluydu, rahatlamıştı. "Neler oluyor? Biliyor musunuz?"

Aldous onu önüne çekti ve gözlerini onunla kilitledi; tutuşu onun yaşındaki bir adam için şaşırtıcı derecede güçlüydü. Sanki söylemek istediği ama söyleyemediği bir şey varmış gibi görünüyordu; ancak ifadesi ona güvenmesi gerektiğini söylüyor gibiydi.

Aldous, onu tekrar sandalyesine oturtup küçük sorgu masasının karşı tarafındaki sandalyeye otururken, "Ellerinde savaşı ya da hükümeti desteklemediğini söylediğin bir kayıt var," diye başladı. "Bugün erken saatlerde kaydedildi; kocanızla aranızda geçen bir konuşma."

Samantha neredeyse şaşkına dönmüştü. "Ciddi misin? Bunu mu kaydettiler?"

Aldous başını salladı. "Evet."

Sanki yeniden başlıyormuş gibi başını salladı, kaydedilme fikrinin yarattığı şokun yerini hızla öfke aldı. "Peki, ne olmuş yani? Artık bu ülkede bir fikir sahibi olmama izin verilmiyor mu?"

Aldous onu sakinleştirmek için elini kaldırdı, yüzünde aynı bana güven ifadesi ciddi bir şekilde devam ediyordu. "Kendi fikrin olabilir ama hem senin hem de kocanın çok gizli projelere katılımının hassas doğası göz önüne alındığında, neden emin olmak istediklerini anlayabilirsin..."

"Hayır, anlayamıyorum!" Samantha sertçe karşılık verdi ve Aldous'un sözünü kesti. "Benden istenen her şeyi yaptım! Neden bana mahkum muamelesi yapılıyor?"

Aldous gülümsedi, himaye ettiği genç adama doğru eğildi, sakince onun elini tuttu ve alçak, komplocu bir sesle konuştu: "Yanlış bir şey yapmadın. Bu sadece senin için öğrenilen basit bir derse yol açacak Sam.

Bu cesur yeni dünyamızda, hassas konumdaki kişilerin bazen fikirlerini kendilerine saklamaları gerektiğini hatırlamak en iyisidir."

Koyu takım elbiseli ve lacivert kravatlı iri bir adam içeri girdiğinde , metal kapı Aldous'un arkasında, harekete eşlik eden tiz bir gıcırtyla açıldı. Adam, "Böldüğüm için kusura bakmayın Profesör, ama artık görüşmeye devam etme zamanım geldi" dedi.

Aldous, "Hiç sorun değil, dostum," diye yanıtladı. "Samantha'nın bu yanlış anlaşılmayı mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde geride bırakmaya istekli olduğundan eminim." Samantha'ya döndü ve sıcak, sakinleştirici bir gülümsemeyle baktı. "Yakında görüşürüz Sam."

Aldous gitti ve takım elbiseli adam kapıyı arkasından kapattı. Aug gözlük takıyordu ve bir dosya okuyormuş gibi görünüyordu. "Ben Ajan O'Brien'im" dedi gerçekçi bir tavırla.

Samantha güldü ama hemen onu bastırdı.

"Komik bir şey mi?" O'Brien cevap verdi, yüzü taş gibi soğuktu.

Samantha omuz silkti. "Ciddi misin? O'Brien beni sorgulamak için mi burada?"

O'Brien'in yüzü hareketsizdi.

Samantha kapıyı işaret etti. "Kapının dışarıda 101 olarak işaretlendiğini biliyor musun?"

O'Brien'in yüzü seğirmedi. "Bunun bir anlamı olması mı gerekiyor?"

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Tarihte nasıl bir rol oynadığın hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Sonunda O'Brien merakla başını yana eğdi. "Bu hangi rol, Profesör Emilson?"

"Orwellvari. Tam önünüzde ama onu göremiyorsunuz bile.

"Orwellvari mi?" O'Brien cebinden bir Bluetooth kalemi çıkardı ve yalnızca kendisinin görebildiği bilgisayarla oluşturulmuş bir not defterine yazmaya başladı.

"1984'teki gibi. George Orwell."

"Ah," dedi O'Brien, sonunda göndermeyi anlayarak. "Asla okumayın."

"Şaka yapmıyorum."

"Ama bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum; büyük hükümet dünyayı kontrol ediyor." kahraman halk. Bu doğru mu?"

"Elbette."

"Belki bir Luddite hükümeti?"

"O lanet kitabı gerçekten okumalısın."

"Sizin gibi mi Profesör Emilson? O zaman hükümetimizi şeytan olarak mı göreceğim ve 1984'ün kahramanı gibi ona isyan mı edeceğim?" Hızla hareket eden gözlerinden, O'Brien'in , final sınavından önce umutsuz bir C-öğrencisi gibi Vikipedi'de veya Sparknotes'ta 1984'e bakmaya çalıştığı açıkça görülüyordu .

"Winston gibi mi?" diye duyurdu, teknolojik kopya kağıdı kullandığını fark etmemesini umarak.

Samantha tavana baktı ve ellerini başının üstüne koyarken uzun, hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi. "Cehennemdeyim."

9

SOLO ekibi birbirinden yalnızca birkaç santim uzakta duruyordu; hepsi de SpaceShip3'ün sancak tarafına dönük olarak bırakma emrini bekliyordu. Tamamen SOLO takım elbiseleriyle giyinmişlerdi; Nomex'in dış kabuğu, takımlara şık ve ıslak bir görünüm kazandırıyor. Giysilerin dış iskelet bileşenleri, çalışan parçaların şeklini alan yapısal pillerle tasarlandı, böylece tek bir ağır pil paketine gerek kalmadı. Her erkeğin paraşütünü ve silahlarını barındıran büyük sırt çantasını taşıyabilmesi için dış iskeletler zorunluydu. Gövdedeki basınç büyük oranda boşaltılmıştı ve ekibin üyeleri (beş insan artı Robbie) hazır bekliyordu; insanlar yaşam destekleyici kıyafetlerinin içinde gergin el ve ayak parmaklarını oynatıyordu.

Grup, serpentinin iniş bölgesinde kabul edilebilir bir seviyeye indiği haberini beklerken, SpaceShip3'ün pilotu, aracı hedef alan üzerinde tutmak için periyodik olarak hibrit roket iticilerini çalıştırdı.

"Dinle!" Wilson, SOLO üyelerinin bulunduğu üçgen formasyonundaki konumunu koruyarak başladı. "Unutmayın, SOLO giysisiz aynı zamanda nükleer, biyolojik, kimyasal koruma giysisi olarak da kullanılabilir, ancak daha önce hiç böyle yeni serpintilere atlamamıştık. NBC kıyafetleri maruz kalma süremizi uzatacak ama onların da sınırları var. Malzemeye dokunan Kevlar muhtemelen Çinlilerin sahip olduğu zırh delici cephaneyi durdurmaya yetmeyecektir, bu yüzden orada bir kurşunla karşılaşsanız savaşta kalmaya çalışmayın. Mümkün olan en kısa sürede çıkış noktasına gidin çünkü radyasyona maruz kalmanın size neler yapabileceğini görmek istemezsiniz. Anlaşıldı mı?"

"Hıh!"

"Tamam, siparişlerimizi aldık. Sürenin bitmesine altmış saniye kaldı," diye aktardı Wilson heyecanla. Yeşil bir zamanlayıcı, her bir vizördeki OLED baş üstü ekranlarda geri saymaya başladı. "Nefes almayı bırakmanın zamanı geldi çocuklar. Nefesinizi tutun ve solunum hücrelerinizi harekete geçirin."

Craig, içgüdüsel olarak son bir nefes daha hava alma dürtüsüne direnmeye çalıştı ama SOLO giysilerinde yalnızca minimum düzeyde hava desteği vardı; ekip üyelerinin birbirleriyle konuşmasını mümkün kılmaya yetecek kadar. Bunun yerine meditasyon halinde gözlerini kapattı ve bir nefes daha almamaya odaklandı. Tıpkı

Daha önce, sadece birkaç saat önce, güzel gülümsemeli doktorun huzurunda Craig, hava olmadan yaşayabileceğine hayret ettiğini fark etmişti.

Yeşil zamanlayıcı ekranı otuz saniyenin altına düştü.

"İyi misin, Doktor?" Wilson omzunun üzerinden sordu.

Craig, "Evet," diye yanıtladı. Robbie'ye döndü. "Robbie, biz yüzeye ulaşana kadar altımda kal, anladın mı?"

Robbie, "Anlıyorum Yüzbaşı Emilson," diye yanıtladı.

Craig geriye döndü ve ekibin geri kalanıyla aynı yöne baktı. Sadece on saniye içinde geminin alt kısmı kapaklı bir kapı gibi açılacak ve alçalmaya başlayacaklardı.

"Unutma Doktor," diye bağırdı Wilson, "kapı açıldığında, ilk otuz saniye içinde düşüyormuş gibi hissetmeyeceksin bile, ama gözünü zaman ölçerden ayırma. Eğer o zamana kadar delta pozisyonunda değilseniz, gitmiş olursunuz."

Sayı sıfıra ulaştı.

"Uzak!" pilotun çatırdayan radyo sesini duyurdu.

Kapılar ardına kadar açıldı ve küçük basınç boşluğu, altı figürü üçgen formasyonları içinde uzaya doğru çekti. Craig soldaki uzaktaki adamdı.

Sessizlik mükemmeldi; kendi nefesinin tanıdık sesi bile ona eşlik etmiyordu. Wilson haklıydı: HUD'ında saniyeler geçtikçe Craig hiç düşüyormuş gibi hissetmedi. Oluşum, uzayın karanlığında asılı duran, Dünya'nın masmavi mavisini ile aşağıdaki Asya kıtasının sıcak kahverengisinin karıştığı bir tabloya benziyordu. SOLO ekibinin diğer üyeleri yörüngelerini ustaca ayarladılar; her biri atmosfere çarptıklarında hızını ve sürüklenmesini kontrol etmek için kendini kritik yirmi beş derecelik açıya yerleştirdi. Craig, delta konumlarına uyum sağlamak için gereken manevraları beceriksizce gerçekleştirdi; bu hareketleri, kolları olan bir uyku tulumu gibi hissettiren süpersonik bir uzay giysisi içinde gerçekleştirmek, tanıdık HALO giysisine göre çok daha zordu.

Telemetri, iletişim ve basınç değerleri HUD'un OLED'inde yanıp sönerken saniyeler geçmeye devam etti. Otuz saniye sınırına ulaşıldı ve elbisesindeki aneroidler atmosfer basıncına tepki vererek atmosferin dış kenarına çarpmaya başladı; psi onu rahat ve bilinçli tutmak için 3,5'te kaldı.

"İyi iş çıkardınız Doktor. İyi gidiyorsun," dedi Komutan Wilson'ın telsizdeki güven verici sesi. Craig komutana baktı.

onun sadece birkaç metre aşağısında, hâlâ oluşum noktası. "Kollarını kapalı tut. İlk başta baskı pek fazla hissedilmeyecek ama Mach 1'e ulaştığımızda türbülans güçlü olacak. Ufacık bir seğirme bile seni ölümcül bir çıkmaza sürükleyebilir."

Craig, "Not edildi," diye yanıtladı. Gergin bir nefes almak istedi ama bu dürtüye direndi. HUD inişlerine dört dakikadan biraz fazla süre kaldığını gösteriyor. Hızları Mach 1'e yaklaştıkça irtifaları çarpıcı biçimde düşüyordu.

"Sonik patlama yaklaşıyor çocuklar! Sabit durmak!" Wilson bağırdı.

SOLO kıyafetleri, sonik patlamanın gürleyen sesini susturmak için kasklarında ses sönümleyicilerle donatılmıştı , ancak türbülansı azaltmak için fazla bir şey yapamadılar. Hız göstergesi yükselmeye devam ederken Craig vücudundaki tüm kasları güçlendirdi. Gözlerini kapattı ve çenesini sıktı.

Sonik patlama perküsyonu yakındaki bir mayın patlamasına benziyordu. Görünüşe göre ekip üyelerinin hepsi bu durumdan kurtulmayı başarmıştı ve türbülans sakinleşince Craig'in gözleri tekrar açıldı. Üçgen dizilişindeki diğer dördünün konumu mükemmel kaldı, ancak Robbie'nin Craig'in HUD'undaki konumunu gösteren yeşil nokta aniden onun arkasında kalıyor, takımdan giderek uzaklaşıyordu.

"Doktor, az önce robot arkadaşını mı kaybettin?" Wilson bağırdı.

Craig, "Öyle görünüyor," diye onayladı. Görsel bir onay almak için başını çevirmenin bir yolu yoktu ama görünen o ki patlama Robbie'yi arkalarında bir kargaşaya sürüklemişti. "Sorun değil. Eğer dönüşten kurtulur ve sağ salim yere inerse hedefimize iki kat daha hızlı ulaşacak ve bizimle buluşacak.

Wilson, "Pekala," diye yanıtladı.

Bir saniye sonra Craig'in HUD'si aniden karardı, ardından kısa süreliğine tekrar açıldı ve tekrar karardı.

Weddell kontrollü alarmla "Ah, HUD'ım bozuldu" dedi.

Craig, "Benim de," diye yanıtladı.

Wilson, "Hepimiz çöktük," diye hemen fark etti. "Yüksekten açmamız ve bunu manuel olarak yapmamız gerekecek!"

Daha sonra, HUD'lar aniden söndükleri gibi tekrar çevrimiçi oldular.

"Ben geri döndüm!" Craig bağırdı.

"Herkes ayağa kalktı mı?" Wilson bağırdı.

Ekibin her üyesi onayladı.

"Tamam aşkım! Daha sonra orijinal plana sadık kalıyoruz. Otuz beş dereceye ayarlayın!"

Craig, HUD'unda açılış saatinin yavaş yavaş ilerlemesini izledi. Artık bilgisayar kontrollü alçak açılmalarına yalnızca bir dakika uzaklıktaydılar. Hızları yavaşlıyordu ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Komutanım, gemideki SOLO sistemleri daha önce hiç bu şekilde arızalandı mı?" Craig sordu.

"HAYIR. Bu bir ilk," diye yanıtladı Wilson.

"O halde yüksek manuel çalıştırmayı öneriyorum..."

"Gevezeliği kesin, Doktor!" Wilson bağırdı. "Yoğunlaşmak!"

Zemini kaplayan sarı toz altlarına yaklaşıyor, sarı, canlı bir sis gibi sürünerek yüzeyi güneş ışığında parlıyordu. İnmeleri gereken çarpma krateri görünmüyordu.

Korkunç bir olasılık aniden Craig'in kafatasına ulaştı ve donmuş parmaklarıyla beyninin üzerinde davul çaldı. Zaman okuması artık yirmi saniyenin altındaydı. "Ah hayır," diye fısıldadı. "Komutu ben alıyorum!" Craig aniden bağırdı, neredeyse çaresizlikten çığlık atacaktı. "Hemen paraşütlerinizi açın! Geçersiz kıl! Geçersiz kıl!"

"Bu emri geciktirin!" Komutan Wilson karşılık olarak bağırdı.

"Geçersiz kıl! Geçersiz kıl!"

On saniye...

"Protokolü takip et, YALNIZ!" Wilson çığlık attı.

"Telemetri yanlış! Açık! Açık!" Craig öfkeyle bağırdı. Paraşütünü açtı, açılırken rüzgar onu sert bir şekilde yakaladı ve onu dramatik bir yavaşlamaya sürükledi. Ekibinin diğer üyeleri sarı tozun içine düşüp sanki onun hayal ürünüymüş gibi ortadan kayboluyorlardı.

Craig birkaç saniye boyunca aşağıya doğru süzölmeye devam etti, sarı toz yukarıya doğru uzanarak botlarını sardı. "SOLO ekibi, duyuyor musun?"

Komutan Wilson? Duyuyor musun?"

Sessizlik birkaç saniye daha devam etti ve sonunda Weddell'in sesi müdahaleyi yarıp geçti. "Doktor! Komutan Wilson... o öldü efendim."

10

Craig kalın, sarı bir toz bulutu halinde yere indi. Toz fırtınasına sürüklenmemesi için paraşütü otomatik olarak fırladı. Yukarıda güneş ışınları neredeyse görülebiliyordu, bu da tahmin edildiği gibi toz bulutunun hafiflediğini gösteriyordu ama şimdilik kördü ve ona rehberlik edecek tek şey HUD'du. "Weddell, saat üçte senin yanıdayım," dedi Craig, "on beş metre ötede."

"Kopyala."

Craig'in HUD'sinde Wilson'ı simgeleyen yeşil nokta da hâlâ aktifti ve Weddell'in noktası da onun yanıdaydı. Cheng ve Klein ortadan kaybolmuştu. Craig dış iskeletiyle uzun adımlarla yürüdü ve yalnızca birkaç adım onu Wilson'ın buruşmuş vücudunun üzerine eğilmiş Weddell'in hızla cisimleşen silüetine doğru götürdü. Birkaç adım daha atınca görüntü netleşti; Wilson'ın neredeyse toz haline gelmiş bedeninin katı gerçekliği ortaya çıktı.

Weddell, Craig'e bakmak için başını çevirirken, "Haklıydın Doktor," dedi. "Telemetri tamamen yanılttı. Riske girmedim ve son saniyede emirlerine uydum. Paraşütüm zamanında açıldı ama yüzeye sert bir şekilde çarptım." Döndü ve yere düşen sorumlu subayına baktı. "Komutan Wilson paraşütünü bile açmadı. O...Tanrım, son hızla yere çarptı. Kafasını salladı. "Vurulduğunu gördüm."

Craig dizlerinin üzerine çöktü ve Wilson'ın yüzünü görmeye çalıştı ama komutan yüzüstü düşmüştü ve kaskı da kendi yarattığı bir çarpma kraterine girmişti. Craig, HUD'dan Wilson'ın eksik hayati değerlerini okuyabiliyordu, dolayısıyla komutanın gerçekten öldüğü doğru görünüyordu. Ancak SOLO ekibi süper askerlerdi. Craig, Weddell'e "Hâlâ umut olabilir" dedi.

"Ne? Neden bahsediyorsun? Yere düştüğünü bizzat gördüm. O ölü gibi ölü, Doktor.

Craig, Wilson'ın toz haline getirilmiş vücudunu ters çevirecek şekilde itti ve altın renkli yansıtıcı yüz maskesi ortaya çıktı. Kaskın içini görebilmek için Wilson'ın maskesini çıkardı; vizöre kan sıçramıştı ama Wilson'ın kafası sağlam görünüyordu. Craig, "Solunum hücreleri," diye yanıtladı. "Beyni hâlâ oksijen alıyor. Eğer onu yeterince hızlı bir şekilde askıya alınmış animasyona sokabilirsem—"

"Anlıyorum," dedi Weddell hemen. "YALNIZ ekibi, duyuyor musunuz?" Radyo birkaç dakika boyunca cızırdadı ama periyodik olarak patlamalar ve cıvıltılar duyuldu ve sanki bir sesmiş gibi bir ses duyuldu. "Bunu duydun mu?" Weddell, Craig'e sordu.

"Evet. Weddell, formasyonun en sağındaydılar." Craig ayağa kalktı ve sarı tozun içinde birkaç adım attı, sonra hızla bir çıkıntıya takıldı, karnının üzerine düştü ve dik yokuştan aşağı düşmemek için dış iskeletin gücüyle toprağı sertçe kazdı. "Kahretsin! Weddell, krateri kaçırdık! Güneydeydi! Eğer Klein ve Cheng elle açılsaydı başarabilirlerdi!"

Weddell heyecanla, "Bu mantıklı," diye yanıtladı. "Krater bir kilometre aşağıya iniyor. Eğer yeterince aşağıdalarsa, bu, tüm bu girişime rağmen neden radyo bağlantısı kuramadığımızı açıklayabilir."

Craig kraterin kenarından yukarı doğru sürünmeyi bitirdi ve geri döndüğünde Weddell'in sırt çantasından ikiz makineli tüfeklerini çıkarmış halde ayakta durduğunu gördü. Silahlar çok devasaydı ve zırh delici mermiler onları sıradan bir insan tarafından taşınamayacak kadar ağır hale getiriyordu; Neyse ki dış iskelet ağır yükün yüzde 100'ünü üstlendi.

Weddell kararlı bir şekilde, "Oraya gidebilirim," dedi. "Eğer zaten oradalarsa, bağlantı kurarım ve yine de görevi tamamlayabiliriz. Burada kalıp Robbie'nin dönmesini beklemelisin. Sonuçta o şeye ihtiyacımız olabilir.

Craig, "Bu planda bir sorun var" diye yanıtladı.
"Ne?"

"Bunun sadece telemetrimizdeki bir aksaklık olduğunu düşünmüyorum. Sanırım sabote edildik. Son dakikada bize yeni koordinatlar verildi, bu da bizi hedeften uzaklaştırdı, böylece krateri ıskalayıp dış yüzeye çarpacaktık."

"Söylüyor musun-"

"Yapay zeka hala çalışıyor. Bir şekilde bizi fark etti ve kendini savunmaya çalıştı."

Weddell'in yüzü hayalet beyazıydı. "Bu kötü haber doktor."

"Eğer oraya iner ve Cheng ve Klein'la temasa geçmezsen, tavsiyem o deliğe atabildiğin kadar Semtex at ve kışını tekrar yukarı çek. Çıkarma noktasına geri döneceğiz ve bildiklerimizi rapor edeceğiz."

"Kabul ediyorum" diye yanıtladı Weddell. "Burada kal. Tüm bu müdahalelerden dolayı oldukça hızlı bir şekilde kararacağım, ancak geri döndüğümde en kısa sürede sizinle iletişime geçeceğim.

"İyi şanslar," diye yanıtladı Craig, Weddell'in sarı sisin içine doğru koşusunu ve kraterin kenarında gözden kaybolmasını izlerken.

Wilson'a döndü ve dizlerinin üzerine çöktü. Komutanın yüzü solgun ve cansızdı; korkunç bir manzaraydı. Sadece birkaç dakika önce hayattaydı ve kendi atmosferindeydi, takımına rehberlik ediyor ve çaylağın güvenli bir şekilde yüzeye çıkmasına yardım ediyordu. Artık o hiçbir şeydi. Sadece bir torba yumuşatılmış et.

Yoksa öyle miydi? Solunum hücreleri oyunu değiştirmişti. Craig, SA torbaları gelene kadar beyninin oksijen almaya devam etmesi durumunda Wilson'ın çok az bir şansı olabileceğini biliyordu. Vücudu tahrip edilmişti, ancak beyin ölümü yaşamadan hastaneye gidebildiği sürece hayatta kalması hâlâ mümkündü.

"Robi mi? Robbie, duyuyor musun?" Craig telsizden sordu. Robbie'nin sinyali görünmüyordu. Robot, bir insan koşucunun üç katı hızda koşabiliyor ve lityum hava pili bitene kadar bu tempoyu saatlerce sürdürebiliyordu. Robbie, bir yerlerde bir kayanın üzerinde toz haline gelmekten kaçınmak için paraşütünü zamanında açabildiği sürece hızla yaklaşıyor olmalıydı ama acaba zamanında yetişebilecek miydi? "Robi mi?" Craig üzgün bir şekilde tekrar söyledi. İletişiminin, yerini tespit eden Wi-Fi sinyalinden daha ileriye gitmesi pek mümkün değildi.

Aniden Craig'in HUD'sinde Robbie'nin yeşil noktası belirdi. Robbie'ye 200 metreden daha yakın bir mesafedeydi ve doğaüstü bir hızla yaklaşıyordu. Beş saniyeden kısa sürede orada olacaktı. "Robi! Tanrıya şükür! Bir adamımız yere düştü!"

Nokta hızla yaklaşmaya devam etti. Toz çökmeye başlamıştı ve Craig sarı fırtınanın içinden daha uzağa bakabiliyordu. Robbie'nin esrareniz robotik koşusu, eklemlerindeki mavi ışıklarla vurgulanan koyu kahverengi bir silüet olarak ortaya çıktı. Garip form hızla büyüdü.

Yavaşlamış gibi görünmüyordu.

"Robi mi?" Craig, MAD botu havaya sıçramadan önce son bir kez şunu söyledi: ve onun üzerine çöktü.

Craig son anda kolunu kaldırıp saldırıyı engellemeyi başardı ama darbe onu yine de sert bir şekilde yere düşürdü. Şuraya tekme attı

robotu ondan uzaklaştırdı ve birkaç metre uzağa yere düşmesine neden oldu. "Robi! Geri dur!" o emretti.

Robot itaat etmedi. Bunun yerine, sarı tozun içinden çıkıp Craig'in göğsüne doğru ilerleyerek tekrar ona saldırdı.

"Allah kahretsin!" Craig saldırıyı engellerken bağırdı, Robbie'yi ters bir şekilde yana doğru itti ve robotun ayakları üzerinde kalmaya çabaladığı sırada takla atmasına neden oldu. Makine Craig'den daha hızlıydı ama dengesi kullanışlı olmasına rağmen yine de bir insaninkinden daha düşüktü. Craig, savaşta kalmak için bu avantajı ve Robbie'ninkine eşit olan dış iskeletinin gücünü kullandı. "Uyu, Robbie! Uyku modu!" umutsuzca emir verdi.

Robbie yan tarafına düşmüştü ama hızla ayağa kalktı.

ayaklandı ve hücum etmeye başladı.

Robotun artık Robbie olmadığı açıktı; Çin yapay zekası bir şekilde MAD botunun kontrolünü ele geçirmişti. Craig'in tek şansı, ünite onu yok etmeden önce onu bitirmektir. Silahlarından birini çıkarmaya vakti olmadığından, son bir saldırıyı püskürtmek ve Robbie'yi tekrar yere indirmek zorunda kalacaktı. Robot kendisine ulaştığında ona yumruk attı, yüzünü kötü bir şekilde ezdi ve onu geriye doğru toza doğru fırlattı. Bir kez daha yere düştü ve Craig hemen onun üzerinde durarak topuklarını göğsüne koydu. Sırt çantasına uzandı ve makineyi kafasına ve göğsüne patlatıp devre dışı bırakmak için silahlarından birini çıkarmaya başladı.

Ancak silahını geri alamadan önce, metal bacaklarını ustaca Craig'in leğen kemiğinin altına doğru salladı ve süper hızlı, güçlü bir tekme kullanarak Craig'in insan vücudunu yukarıya doğru itti. Çarpma Craig'i neredeyse üç metre havaya fırlattı ama daha da kötüsü leğen kemiğini ve omurgasının alt kısmını parçaladı ve onu anında belden aşağısı felç etti. Craig şok içinde yüzüstü yere düştü, zar zor hareket edebiliyordu.

Bir saniye sonra Robbie onu döndürüp sırtına attı. Makine yumruğunu SOLO giysisinin çeşitli koruma katmanlarından geçirirken ve üniformasının ön kısmını yakalayıp gevşek vücudunu, kaskını ve her şeyi sanki prematüre bir çocukmuş gibi korumasından çekerken Craig zayıf bir sesle, "Hayır" dedi. Buzağı annesinin cesedinden kabaca kurtarılıyor. Robbie, Craig'i sertçe Wilson'ın yanına fırlattıktan sonra hızla SOLO kostümüne ve dış iskelete girip kontrolü ele aldı ve ustalıkla silahları aldı.

Craig izlerken yine zayıf bir sesle, Hayır, diye fısıldadı. Wilson'ın serpintiye maruz kalma konusunda söylediklerini hatırladı ama çaresizdi. Bacaklarını hissetmiyor, kendini savunamıyordu. Yapabileceği tek şey orada yan yatıp Robbie'nin krater atlayışını izlemektir; şüphesiz SOLO ekibinin geri kalanını aramak için.

"YALNIZ ekibi," dedi Craig, mümkün olduğu kadar çok güç toplayarak geri kalan adamları, onları takip eden kontrol edilemeyen tehdide karşı uyarmaya çalıştı. "Yapay zeka Robbie'nin kontrolünü elinde tutuyor. Duyuyor musun?" Sesi fısıltı eşiğini zar zor aştı. Radyo yalnızca boş statik çıktı verdi. "Hayır." dedi son kez.

Çiftlikte bir yaz akşamı kraterin toz bulutunda şimşek gibi ışık parıltıları belirdi. Her bir flaş acımasız bir şakaydı; yapay zekanın zaferine dair bir ünlem işaretiydi.

Craig, "Böyle değil," diye fısıldadı. "Böyle değil." Nefes almaya çalıştı ama başaramadı. "Samantha..." diye başladı, ses tonu aniden yumuşadı. "Sam. Bunu görmene izin verirler mi bilmiyorum ama her ihtimale karşı seni seviyorum. Sana geri dönemediğim için çok üzgünüm. Keşke...Keşke farklı bir zamanda doğmuş olsaydık. Hayatımın aşkıydın. Sen benim hayatımın aşkıydın. " Wilson'un cansız yüzüne baktı. Görüntü gerçeküstüydü. Yanlış görünüyordu. "Hayat en önemli şeydir Sam. Yaşamak. Ne olursa olsun. Yaşamak."

Birkaç dakika sonra Robbie olağanüstü bir şekilde kraterden dışarı atladı ve Craig'in kaldığı yerden birkaç santim uzağa indi; bacakları kopmuş bir karınca gibi hareketsizdi. MAD botu silahını hedef aldı ve namluyu doğrudan Craig'in göğsüne doğrulttu.

Yapay Zeka, Robbie'nin genç sesiyle şöyle başladı: "Geleceği görmek istemiyorsan, o zaman ölmek zorundasın."

Silah canlandı.

Craig öldü.

Siyahlık bile yoktu.

BÖLÜM 2

1

UYANMAK bir seçim değildi. İnsan huzur içinde yatmayı umsa bile, sonsuz uyumak artık bir seçenek değildi.

Craig gözlerini açtı, başı bulanık bir sersemlik içindeydi ama resim hızla anlaşılır hale geldi. Kendisi bir yataktaydı, karısı sol taraftaydı, oda küçük ve sterildi.

"Yaşıyorum." diye fısıldadı.

"Evet, hayattasın," diye cevapladı Samantha, gözleri gülümserken dudakları gülümsüyordu. tamamen farklı bir hikaye anlattı.

Craig aniden "Bu bir tuzaktı" dedi. "Diğerleri-"

Samantha ona doğru adım attı ve sol elini tuttu, bu da aniden bileğinin sıkıştığını fark etmesine neden oldu. "Craig, yaşıyorsun. Güvendesin.

Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim." Başını onun göğsüne koydu ve açık avucunu kalbinin üzerine koydu. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Onu tutmak istiyordu ama kısıtlamalar bunu imkansız kılıyordu. Yalnızca sol başparmağını kadının elinin yan tarafına doğru hareket ettirebiliyordu. "Sorun yok bebeğim. Hayattayım. Ne olursa olsun iyi olacağız. Seni bir daha bırakmayacağım, asla."

Aniden dimdik durdu, yüzü bir tür gizli ıstırap karşısında sertçe gerildi. "Ama Craig, sana söylemem gereken, duyması kolay olmayacak şeyler var."

Craig onun yüzündeki sempatik ifadeyi okudu. Savaşa gitmemişti ve bir askerin gücünün farkında değildi. Ekibinin öldüğü haberi ona kelimelerle anlatılamaz gibi geliyordu ama o bununla başa çıkabileceğini biliyordu. Bunu kendi gözleriyle görmüştü ve canlı ayrıntılarıyla hatırlıyordu. "Ben hazırım," dedi yumuşak bir sesle karısına başını sallayarak. "Alabilirim.

Benim takımım. Başaramadılar. Sağ?"

Samantha başını salladı ve Craig'in kendi elindeki eline baktı. "HAYIR. Başaramadılar."

Craig tekrar başını salladı ve tavana bakarken içini çekti. "BEN Unutma. Robbie'nin onları öldürdüğünü hatırlıyorum."

Samantha aniden başını kaldırıp baktı, gözleri dikkatle Craig'inkilere odaklanmıştı. bir merakın ifadesi. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Robotla dövüştüğümü hatırlıyorum. Kratere sığırdığını hatırlıyorum. diğerlerini kovalıyordum. Bu noktadan sonra işler biraz bulanık."

"Sana ne olduğunu hatırlayabiliyor musun ?" diye sordu ciddiyetle.

Gözlerini kapattı ve anıyı hatırlamaya çalıştı. "Yaralanmışım. SOLO kostümümde değildim. Ben... bayılmış olmalıyım.

Samantha'nın göğsü, boşuna nefesini kontrol etmeye çalışırken inip kalkıyordu. Hiçbir şey onu bu duruma hazırlayamazdı ve durum daha da kötüleşmek üzereydi.

daha kötüsü.

"Nasıl...beni oradan nasıl çıkardılar?" Craig sordu.

"Bu senin MAD botundu. Çin yapay zekası tarafından hacklendi ama... hepinizle işi bittiğinde, MAD botunu serbest bıraktı ve ardından Robbie normal protokole döndü. Cesetlerinizi topladı ve hepinizi açığa aldı..."

"Ne?" Craig onun sözünü kesti. "Cesetler mi?"

Samantha'nın yüzü duyguyla doluydu. "Craig," diye başladı, "sen öldün."

Elindeki tutuşu sıkılaştı. Haklıydı. Süper bir askerle her şey mümkündü. Uzun bir nefes vermeyi bıraktı ve bir kez daha başını sallayarak yastığına yaslanarak rahatlamaya çalıştı. "Solunum hücreleri beynimi canlı tuttu" dedi.

Başını salladı. "Evet ve MAD botunuz sizi askıya alınmış animasyon çantasına koydu. Tüm ekibinizi Maluan Dağı'nın tepesindeki çıkarma noktasına sürükledi. Orada radyasyon seviyeleri düşüktü. Yakalandın..." Bir an durakladı, sanki neredeyse aşılmaz bir bariyeri aşmak zorundaymış gibi sözlerini bitirdikten sonra, "Seni aldılar...savaş sona erdiğinde."

Craig'in nefesi aniden hızlandı. "Savaş ne zaman bitti? Sam... ne kadar oldu?" Craig kendi kendine umutsuzca, o kadar da uzun sürmüş olamaz diye düşündü. Sam o kadar da değişmedi. Saçları biraz farklı -yüzünde bir şeyler var- biraz daha pürüzsüz. Aylar mı? Bir yıl?

Samantha nefes aldı ve yavaşça gözlerini kırıştırdıktan sonra elini Craig'in göğsüne koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Craig, savaş on dört yıl önce sona erdi."

2

Gölgelerin arasından gelen ses, "Kortizol seviyeleri dramatik bir şekilde yükseldi" diye bilgi verdi. "Ninesine hipotalamusunu uyararak kortikotropin salgılayan hormon üretmesini uyarmasını işaret edeceğim."

Aldous Gibson, iyileşme odasına tek yönlü bir pencere görevi gören LCD duvardan birkaç santim uzakta dururken, "Onu sakın tutun," diye yanıtladı. "Oynamaya gerek yok."

"Anlaşıldı" diye yanıtladı ses. "Özür dilerim."

Pencerenin diğer tarafında Craig'in paniği aniden yatıştı. Tüm nedenlere rağmen rahatlamaya başlamıştı. "On dört yıl?" fısıldadı. Döndü ve pencerenin kendi tarafına baktı; Bulunduğu yerden hiç de bir pencere gibi görünmüyordu, ekranda bej bir duvarın görüntüsü vardı, sahteciliği satmak için boyadaki minik çizikler görülebiliyordu.

Samantha, Craig'in ani ve doğal olmayan sakinliğini hemen fark etti. Başını hafifçe çevirdi ve duvara baktı ama Craig'e yalnız olmadıkları konusunda tüyo verme korkusuyla başını sallamaya cesaret edemedi.

Aldous omzunun üzerinden sessizce, "Fazla abartmış olabilirsin," dedi. gölgeler. "Belki biraz dizginleyebilirsiniz."

Craig aniden alay etti, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şaka?"

"Craig, açıkçası bu konuda şaka yapmam."

Gülümseme eridi. "Ama olamazdım... bu imkansız. Otuz iki yaşındasın. Şimdi kırk altı yaşında olacaksın, ama öyle görünüyorsun ki..." Onun çocuksu çehresini incelerken gözlerini kıstı, "yirmi beş."

"Kırk altı yaşındayım Craig," diye yanıtladı hemen. "Otuz iki yaşındasın, tıpkı o zamanki gibi..." "...öldü" demek için doğru tonu bulmaya çalışırken bir an durakladı.

Craig sessizdi. Gözleri onunkilere kilitlenmişti ama durum absürtlük alanına taşındı.

İçini çekti ve onun yanına otururken omuzlarını gevşetmeye çalıştı. yatak. "Sen öldüğünden beri çok şey oldu. Bunu açıklamak zor."

"Nasıl hala bu kadar genç görünebiliyorsun?"

"Son on yılda çeşitli tedaviler gördüm" diye başladı. "Birçok atılım yaşadık. Craig, Moore Yasası hakkında konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun ?

"Elbette; bilgisayarların işlem gücünde katlanarak artan bir gelişme. Güçlü yapay zekaya karşı uyarıda bulunurken Puristlerin bahsettiği tek şey buydu"

"Eh, Moore Yasası devam etti. İşleme gücü Morgan güçlü yapay zekayı alt etmeye çalıştığında bile katlanarak artıyor"

Aklına bir fikir geldiğinde Craig'in yüzü aniden seğirdi. "Savaş bitti mi? Kazandık mı?"

İfadesi tarafsızdı. "Morgan kazandı. Hiçbir şey kazanmadık ."

Craig'in hissettiği tuhaf sakinlik hızla kayboluyordu. "Bal," Craig şöyle yanıtladı: "Bu benim için yeterince zor. Açık olmayı deneyebilir misin? Bilmem gerek."

"Çin yapay zekasını yok etmeyi başardı. Sizin ve ekibinizin araştırmaya gönderildiği kraterin tam ortasında başka bir taktiksel nükleer bomba patlattı. O zamandan beri, kendisi ve faşist hükümeti güçlü yapay zekaya karşı Türler Savaşı'nı yürütüyor. Ortalık McCarthycilik gibi bir hale geldi. Elbette bu, onun acımasız yasal yetkilerini korumak ve bir diktatör olarak iktidarda kalmak için gerçekten sadece bir bahane." Sağ elini alınca götürüp şakaklarını sıktı. Avlandık Craig. Morgan tüm dünyayı ele geçirdi. Artık özgür ülke yok. Çin, Demokratik Birlik'e dahil edildi ve ardından Morgan, kendisini Dünya Hükümeti'nin devlet başkanı yaptı. Üçüncü Dünya Savaşı'ndan sonra ona karşı çıkacak kimse kalmamıştı ve herhangi bir 'haydut devletin' AI Craig'i geliştirmeyi seçmesi durumunda bireysel hükümetler tehlikeli görülüyordu; bu savaşta beş buçuk milyar insan öldü.

Kimsenin onunla aynı fikirde olmayacak midesi yoktu. Geriye kalan nüfusun çoğunun zihninde yapay zeka kötülükle eşdeğerdir."

Yoğun bir endişe Craig'in gözlerini kıstı. "Olduğunu söylemiştin avlandı. Neden? Güçlü bir yapay zeka mı geliştiriyorsunuz?"

Gözleri ona doğru fırladı. "Onu zaten inşa ettik ."

Ses, "Seviyeler yeniden yükseliyor, Profesör," dedi. "Yapmalı mıyım?"

"Hayır," diye yanıtladı Aldous teslimiyetle. "Bu onun gösterisi. Tahrifata karşı direneceğiz."

"Bu tehlikeli olabilir Profesör."

Aldous, "Karışık olabilir," diye kabul etti, "ama bu onun kararı. Buna uyalım, olur mu?"

"Nasıl istersen."

"Aklını mı kaçırdın?" Craig çığlık atma dürtüsüne direnıp bunun yerine sert bir şekilde fısıldayarak tepki gösterdi. "Bunu önlemek için beş milyar insan öldü, şimdi de sanki hayatlarının hiçbir değeri yokmuş gibi onların tüm ölümlerini anlamsız hale getiriyorsunuz!"

Samantha, "Onların ölümünü bir hiç uğruna yapmadım," diye sertçe karşılık verdi. "Ölümleri Morgan yüzünden anlamsızdı. Hiç kimseden benim için ölmesini istemedim."

Craig gözlerini sımsıkı kapattı ve nefesini kontrol etmeye çalıştı. Bıkkın bir halde, yapabileceğı en iyi şeyin hızlı bir şekilde geri çekilmek olduğuna karar verdi. Daha yumuşak bir ses tonuyla, "Yaşıyorum," diye başladı. "Önemli olan tek şey bu." Nefesi yavaşlamaya ve kontrol altına almaya başladı. "Tüm bu diğer şeylerle, geldiğı gibi başa çıkabiliriz. Bebeğim, seni gördüğüme çok sevindim. Lütfen bu kısıtlamaları kaldırın."

Samantha hareket etmedi.

"Bana kötü haberi verdin ama ben iyiyim. Sadece beni serbest bırak ve sana sarılmama izin ver.

Hareketsiz kaldı. "Ben... ben sana her şeyi anlatmadım."

Karısının gözlerindeki bir şey Craig'in göğsüne buz gibi bir bıçak saplanmasına neden oldu. Kabus gibi bir dünyayı anlatmıştı ama yine de en kötüsüne tutunuyormuş gibi görünüyordu. Daha kötü ne olabilir? düşündü. Daha kötü ne olabilir? "Nedir?" O sordu.

"Craig, on dört yıl oldu... ve..." Gözyaşları hızla akarken ve sesi boğulurken durdu, bunalmıştı.

"Ve ne?" diye sordu, sesi sempatiyle doluydu.

Aldous, "Hazır olun," dedi. "İhtiyacımız olabilir..."

"Gücünü kesmek mi?" ses önerdi. "Anladım. Ben hazırım."

Samantha sonunda gözyaşları, boğaz ağrısı ve nefes darlığından oluşan labirentin içinden, "Craig," diye fısıldamayı başardı. "Ben...başka biriyle evlendim. Aldous Gibson'la yeniden evlendim.

Craig birkaç saniye sersemlemiş halde yattı ve sonunda gözlerini kırptırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben...ben..."

"O yaşı adamla mı evlendin?"

"Artık yaşı değil."

"Hala hayattayım!"

"Bilmiyordum—"

"Boğa!" Kafasını sert bir şekilde öne ve sonra aşağıya doğru uzattı. emniyetlerini sertçe çekerken yastık. "Onu öldüreceğim!"

"Craig, lütfen..."

"Aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum !" suçlarcasına bağırdı.

"Asla! Sen hayattayken asla!"

"Ben hala hayattayım!" Craig çığlık attı.

Bunu yaparken aniden yumruklarının etrafında yeşil enerji kıvılcımları oluştu. Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Bu da neydi böyle?"

Samantha'nın başı teslimiyet ve utanç karışımı bir ifadeyle öne eğildi. "Bu...Craig, pek çok şey değişti. Hepsini açıklayamam. Üzgünüm. Denedim."

"Ne demek 'denedin'?" diye gürledi Craig yanıt olarak. "Ne denedin sen? Beni bir geriatri uzmanıyla aldattığını söylemek için mi uyandırdın beni?"

LCD duvara döndü ve başını salladı.

"Bu da neydi böyle?" Craig onun tuhaf hareketini izlerken şunları söyledi.

"Denedim," diye tekrarladı Samantha üzgün bir şekilde.

"Duvarın diğer tarafında mı?" Craig sordu. "Bizi mi izliyordu?"

Yeşil kıvılcımlar birdenbire yumruklarına geri döndü ve bu kez yıldırım topuna benzeyen bir şey eşliğinde dizginlerini yok etti. Craig öfkeyle dişlerini sıkarak enerji topunu duvara doğru fırlattı ve ortasında bir delik açtı.

Yağmur yağın cam parçalarıyla çerçevelenen deliğin ortasında, Aldous Gibson, kollarını yüzünün etrafında oluşturdukları koruyucu kalkandan yavaşça indirdi ve yirmili yaşlarının sonlarında bir adamın çehresini ortaya çıkardı.

"Ne oluyor be?" Craig hızla kaybetmeden önce inanamayarak fısıldadı bilinç.

Bu sefer siyah vardı.

3

Kabustan uyanan Craig'in kalbi tuhaf bir spazmla doğrulurken hızla çarptı. Ağzının sol tarafından küçük bir salya akmış ve çenesini gıdıklıyordu. Doğudaki karla kaplı dağlara, arkalarında neredeyse menekşe rengi bir alacakaranlık gökyüzüne, karşı karşıya oldukları batıdaki solmakta olan ışıkla hâlâ yumuşak bir şekilde parıltıyan dağlara bakarken onu sildi. Belirgin, amansız bir gölge yavaş ama fark edilir bir şekilde hareket etti ve dağ manzarasının giderek daha fazla üzerine düşerek zirvelerin yumuşak parıltısını boğmakla tehdit etti.

Craig'in sağından bir ses, "Bu gerçek değil" dedi.

Craig sesi takip ederek başını çevirdi. Adam ona değil, pencerenin diğer tarafındaki manzaraya bakıyordu.

Ortalama bir adamdı. Ortalama boy, ortalama kilo, ortalama görünüm.

Şakakların üzerinde hafif bir zirveye sahip olan ve hafif bir zayıflık gibi görünen saç çizgisi bile gelecekte erkek tipi kellik olasılığının 50/50 olduğunu gösteriyordu. Aniden Craig, şimdiye kadar gördüğü en dikkat çekici adama baktığını fark etti ama yine de gözlerini ondan alamıyordu. Onda bir şeyler vardı. Bir şeyler doğru değil.

Adam daha önceki ifadesini detaylandırarak, "Dağ sırası gerçek" diye devam etti, "ama bu gördüğünüz bir pencere değil." Adam açık avucunu pencerenin uçsuz bucaksız alanına doğru sallayarak eliyle bir işaret yaptı. Yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi ve yaklaşık 100 metre uzunluğunda olduğu ortaya çıktı ve yaşadıkları devasa odanın doğu duvarının tamamını kaplıyordu.

"Olağanüstü derecede yüksek çözünürlüklü, 3 boyutlu, gerçek zamanlı bir görüntü. Ekrana doğru yürüyebilir, dağlara, ön plandaki minik çakıl taşlarına, uzaktaki küçük ağaçlara bakabilir ve hiçbir kusur bulamazsınız. Seni kandıracak. Keşke tüm teknolojiler bu kadar mükemmel olsaydı."

Craig parmaklarını şakaklarına bastırdı. Yeni uyandıktan sonra kendini halsiz hissetmeyi bekliyordu ama zihni şaşırtıcı derecede açıktı. Simüle edilmiş manzaraya bakmaya devam eden adama baktı. "Affedersiniz ama siz kimsiniz?"

Adam Craig'e döndü. Yüzünde hafif utangaç bir sırıtışla cevap verdi: "Ben tanıdığın biri değilim. Duygusal bağ kurduğunuz kimse yok. Bu yüzden seninle konuşmamı istediler."

Craig bu tuhaf tepkinin sindirilmesi için biraz zaman harcadı. Siyah, mikrofiber bir kanepede dik oturuyordu. Dev simüle edilmiş görüntünün neredeyse tam merkezinde görünüyordular. Arkalarındaki oda, kayak kulübesinin kötü bir taklidi ile dekore edilmişti. Tavandaki ahşap döşeme ve kirişler kaba ve kasıtlı olarak rustik bir görünüme sahipti. Uzakta bir adamın çömelmeden içeri girebileceği kadar büyük devasa bir şömine çıtırdıyordu. Aniden odanın rahatlatıcı olması gerektiğini anladı. "Bu yüzden. Sen psikiyatristsin.

Adam bu iddiaya gülümsedi. "Korkarım öyle değil. Konu hakkında çok bilgili olmama rağmen muhtemelen insan psikolojisi hakkında bu tesisteki herkesten daha az şey biliyorum. Hayır, gerçeklerle aram çok iyi olduğu ve sorularınızı yanıtlayabildiğim için buradayım. Ayrıca beni tanımamanız, duygusal tepkilerinizi en azından teoride en aza indirmeli.

Craig dinledi, sonra içini çekerek başını ellerinin arasına aldı. Hala kabusun içindeydi. "Hangi tesisten bahsediyorsun?" diye sordu. İpleri elinde bulunduranın Samantha'yı görmesine izin vermeyeceği açıktı ama yine de bazı cevaplar bulma fırsatını geri çevirmeyecekti.

"Kanada Kayalıkları'ndaki Andromeda Dağı'nın tabanına inşa edilmiş bir sığınığın içindesiniz. Bu tesis, Profesör Aldous Gibson liderliğindeki bir mühendis ve araştırmacı ekibi tarafından inşa edildi. Dünya hükümetinin ve onların süper asker programlarının güvenli sığınağıdır. Süper askerler, güçlü yapay zeka geliştirdiğinden şüphelenilen herkesi avlıyor."

"Yani bu tesis yasa dışı mı?"

"Evet. Çok öyle. Bu tesiste yaşayanların dünyanın en çok aranan suçluları olduğunu söylemek doğru olur."

Adamın durumu samimi bir şekilde değerlendirmesinde Craig'in içinde daha da huzursuz bir duygunun uyanmasına neden olan bir şeyler vardı. Adamda en ufak bir suçluluk ya da öfke belirtisi yoktu; yalnızca duygusuz bir gerçektir. Ses tonunda acı hapın azalmasına yardımcı olacak şeker yoktu. "Neden buradayım?" Craig sordu. "Anlamıyorum."

Adam, "Samantha Gibson," diye başladı ama adının Craig'in yüzüne getirdiği acı dolu ifadeyi görünce durdu. "Üzgünüm. Daha duyarlı olmaya çalışacağım. Samantha, Maluan Dağı'ndan çıkarıldıktan sonra cesedini ele geçirdi. Askıya alınmış animasyondaydınız ve

bir gün sana verilen korkunç hasarı onarmanın, seni yeniden canlandırmanın mümkün olabileceğini tahmin etti."

"Peki neden başkasıyla evlendi?" Craig araya girdi, kelimeleri sıkarken dişlerini sıktı.

Adam, "Başkasının kalbindekiler adına konuşamam" diye yanıtladı. "Sekiz yıl önce evlendiler. O zamanlar sizi yeniden canlandıracak teknoloji kesin olmaktan uzaktı. Belki de seni bir daha görebileceğine gerçekten inanmıyordu."

Craig, karısının başka bir adamla birlikte olduğu fikriyle boğuşurken hayal kırıklığı içinde homurdanarak ayağa fırladı. "Allah kahretsin!" Ellerini sıkı yumruk haline getirirken ve öfkeyle sertçe sıkarken küfretti. Yeşil kıvılcımlar aniden yeniden alevlendi. Craig'in ağzı şaşkınlıkla açıldı ve hemen elini açarak kasları gevşeterek kıvılcımların kaybolmasını sağladı. "Tamam aşkım. Tamam aşkım. Bu ne lan?" diye kekeledi.

"Havai fişeklerin nesi var?"

"Bu bir manyetik alandı. Onu zihninle yarattın."

"Ne oluyor be?"

Adam gülümsedi ama uzun süre göz temasını sürdürmemek için başını utangaç bir şekilde eğdi. "Dostum, artık sıradan bir ölümlü değilsin. Bu tesisteki herkes gibi sen de insan olmanın ötesinde ilk büyük adımı attın. Sen post-insansın."

"Ne oluyor be?" Craig tekrarladı.

"İnsan sonrası. Puristlerin bize verdiği isim bu. Aşağılayıcı bir anlam taşıyordu ama biz bu terimi sevgiyle benimsedik. Daha fazlasını öğrenmek ister misiniz?" diye sordu adam, çıkışa doğru dönerek Craig'e onu takip etmesini işaret etti.

"Evet."

"O zaman benimle gel, sana göstereceğim."

4

Adam Craig'i uzun, floresan ışıklı bir koridorun sonundaki krem renkli bir odaya götürdü. Odayı çeşitli büyük makine parçaları doldurmuştu ve havada duyulabilir bir elektrik vızıltısı Craig'e bu uğultu onu delirmesin diye bu odanın içinde uzun süre kalmak istemeyeceği hissini veriyordu. Saçında, çocukluğunda halı üzerinde ayaklarını sürüyerek yarattığı statik elektriği hatırlatan bir gıdıklanma vardı. Ayrıca tükürüğünün sanki dilini bir pilin üzerine yerleştirmiş gibi metal tadı aldığını da fark etti.

Adam, çapı bir otobüsün genişliği kadar olan özel bir yuvarlak makine parçasını işaret ederek, "Bu tesisteki her şeyin kalbidir" dedi. Küresel yapının üst ve alt kısmında borular ve dikdörtgen, sıkı bir şekilde paketlenmiş nesneler bulunmasına rağmen, en dikkat çekici özellikler, dairesel merkezden çıkıntı yapan çok sayıda silindirik yapıydı. "Bu bir füzyon jeneratörü," diye bilgilendirdi adam, "manyetik hedefli füzyon, kısaca MTF."

"Füzyon?"

Adam başını salladı ve ardından boynunu uzatıp silindirleri işaret etti. "200 adet pnömatik piston var. Tanka çarptılar ve bu da içerideki sıvı metalde akustik bir sıkıştırma dalgasına neden oldu. Bu sıvı metal daha sonra kürenin merkezine doğru hareket eder. Sıkıştırma dalgası girdap boşluğunu ve içindeki plazmayı yoğunlaştırıp çökerterek termonükleer koşullar yaratır.

"Ben...hı...Bunun bir kısmını anladım...Sanırım," diye yanıtladı Craig.

Adam gülümsedi. "Bu karmaşık. İlk başta kavramanın zor olduğunu anlıyorum, ancak temel olarak bilgisayar işlem gücündeki muazzam ilerlemeler, boşluğun çökerken şeklini kontrol etmek için gerekli olan pistonların hassas zamanlamasına izin verdi. Tahmin edilmesi zor olan termal etkilere ve diğer değişikliklere uyum sağlıyor ancak bir mikrosaniyede telafi edebiliyor, bu da bu süreci mümkün kılıyor."

"Füzyon süreci mi?"

"Evet" diye yanıtladı adam. "Her füzyon darbesi 100 megajoule elektrik çıkışıyla sonuçlanıyor, bu da 28 kilowatt saate karşılık geliyor. Burada gördüğünüz şey sınırsız enerjidir."

"Dünya hükümeti bunun sizde olduğunu biliyor mu?" Craig sordu.

Adam başını salladı. "Yapabilseydik onlara söyledik ama bu konumumuzu açığa çıkarmak anlamına gelir ve bu bizim yapmaya meyilli olduğumuz bir şey değil."

"Fakat sınırsız güce erişiminiz var. Elbette onlarla savaşabilirsiniz."

Adam sırtı ama tam göz temasından kaçınmaya devam etti. "Savaşmak her zaman en iyi alternatif değildir. Ancak haklısın. Muazzam bir güce sahibiz." MTF jeneratörüne geri döndü. "Bu teknoloji geliştirildiğinde, çok daha büyük yapılar ve ayrıntılı süreçler gerektiren eski füzyon teknolojilerine göre inanılmaz bir atılım ve etkileyici bir gelişmeydi. Minyatürleştirmeye yönelik bu eğilim, bilgilendirici hale gelen tüm teknolojilerde olduğu gibi devam etti." Adam Craig'e döndü. "Aslında, sadece birkaç yıl önce nötron korumada büyük bir atılımın ardından teknoloji o kadar gelişti ki, bir kişinin onu nereye giderse gitsin yanında götürmesi mümkün hale geldi."

Adamın teknolojisine ilişkin açıklaması giderek daha gerçeküstü hale geldikçe Craig'in gözleri kısıldı. Büyü ve bilim arasındaki sınır tanınmaz hale gelinceye kadar bulanıklaşmıştı. "Sizde bunun taşınabilir versiyonlarının olduğunu mu söylüyorsunuz..." Craig, önlerinde beliren küresel yapıya baktı. "...o şeyden mi?"

Adam gülümsemeye devam etti. "Taşınabilir? Kesinlikle. Sırtınızın alt kısmına, omuriliğinizin yanına yerleştirilmiş küçük bir erik büyüklüğünde bir tane var."

Craig sağ elini uzatıp sırtının alt kısmına bastırırken dudakları yüzünü buruşturacak şekilde gerildi. Gerçekten de derisinin altında tuhaf bir yapı vardı; sanki onun bir parçasıymış gibi hissedilebilecek kadar derin ama yine de yabancı. "N-ne yaptın bana?"

"Sana göstermeme izin verir misin?" Adam ciddiyetle sordu, bir anlığına gözlerini Craig'inkilere dikmeye cesaret ederek. Adamda hâlâ tam olarak yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; bakışlarında merkezden kaçan bir şeyler.

Craig, "Bence yapsan iyi olur," diye yanıtladı.

"Tamam" diye yanıtladı adam. "Craig Emilson," diye başladı, "uyan."

Sözcükler söylenir söylenmez Craig'in görüşünde onu şaşırtan bir uyarı ekranı belirdi. Adı sol köşede, günün saatinde ve hatta dışarıdan gelen hava durumu raporunda bile görünüyordu.

tesis. LED kontaklar takıp takmadığını görmek için gözlerini ovuşturdu. Onları yeniden açtığına HUD kaldı.

Adam , "Buna zihninizin gözü denir" dedi. "Tüm post-insanlarda bir tane var. Buradan internete, iletişimlerinize, manyetik alan üretiminize ve uçuş sisteminize erişebilirsiniz.

Craig bir an şaşkına döndü. Gözlerini hızla kırpmadan önce bir topuğunun üzerine geri adım attı. "Uçuş sistemlerim mi?"

"Evet. Artık uçabilirsin," diye cevapladı adam açık ve duygusuz bir şekilde. "Ayrıca sizi hem kozalayabilecek hem de itebilecek manyetik alanlar da oluşturabilirsiniz.

Bu sistemlerin hepsi zihinsel olarak kontrol ediliyor."

"Ama nasıl? Yani...benim bunu yapmam nasıl mümkün olabilir—"

"Başlatma sürecinden geçmeniz ve büyükannelerinizi ayarlamamız gerekecek."

"Nan?"

"Evet. Nanobotlara aşına olduğunu biliyorum Craig. Solunum hücreleri gibi, sadece çok daha karmaşık. Artık sisteminizde 200'den fazla farklı türde nan var ve içinde toplamda 4,6 milyon nan var ve bunların hepsi farklı görevleri yerine getiriyor. Bazıları kan-beyin bariyerini aşacak ve beyninizdeki nöronlarla bağlantı kuracak şekilde tasarlandı. Bazıları zihninizin gözüne erişebilmeniz için görsel ve işitsel merkezlere bağlanırken, diğerleri güçlerinizi kontrol edebilmeniz için motor kontrol merkezlerine bağlanır."

Craig'in dizleri titremeye başladı ve elleriyle gözlerini kapatarak kendini yavaşça odanın soğuk beton zeminine bıraktı. "Bu şeyi nasıl kapatabilirim?" diye sordu, görünüşte sakın ama hızla fokurdayan klostrofobi bastırarak.

"İyi değil misin?"

"Ben iyiyim. Sadece bu zihin gözü olayının kapanmasını istiyorum." İstemediği bir teknolojinin içinde boğuluyormuş gibi hissetti.

"Üzgünüm Craig ama başlangıç süreci başlatıldığında kurulum sürecinden geçmek zorunda kalacaksın. Zihin gözünün kontrolünü ele geçirdiğinde onu ancak sen kapatabilirsin."

"Bu ne kadar sürecek?" Craig sabırsızca sordu, aniden ellerini gözlerinden çekip adama baktı. Adam hemen arkasını döndü ama bunu yapmadan hemen önce Craig onu öyle rahatsız edici bir şekilde kendisine bakarken yakalamıştı ki, bu Craig'in zihin gözüyle duyduğu rahatsızlığı unutup ayağa kalkmasına neden olmuştu.

Adamda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Sen kimsin?" Craig sordu.

Adam, göz temasından kaçınma geleneğini sürdürerek, "Tanıdığın kimse yok," diye yanıtladı.

"Sen kimsin?" Craig sordu. "Adınız ne?"

Adam gülümsedi. "Benim bir tane olmadığına inanır mısınız?"

Craig kollarındaki ve ensesindeki tüylerin dikildiğini hissedebiliyordu. Eğer başka biri soruya adamın verdiği şekilde cevap vermiş olsaydı, Craig onların çekingen davrandıklarını ya da açık sözlü olduklarını düşünürdü. Ancak önündeki figürde o kadar rahatsız edici ve yanlış bir şeyler vardı ki, verdiği cevabın gerçek olduğunu biliyordu. Adamın adı yoktu.

"Eskiden benim de vardı ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum. Ancak öyle olmadığı ortaya çıktı." Adam tekrar gülümsedi, hâlâ Craig'e bakmıyordu, bunun yerine gözlerini duvara doğru çevirdi.

Craig adamın bir çeşit anıyı geri getirdiğinden emindi. bu onu rahatsız etti.

Adam, "İlgimi çekiyorsun Craig," dedi ve bunu yaparken Craig'e döndü ve sonunda gözlerinin buluşmasına izin verdi. Hâlâ bir sorun vardı; sanki adamın iki tembel gözü varmış gibi, merkezden kaçan bir şeyler vardı. "Senin gibi" diye devam etti, "Ben de yakın zamanda bu gerçekliğe geldim. Senin gibi ben de tamamen farklı bir hayatım olduğunu sanıyordum. Ve senin gibi ben de onun gittiğini kabul etmek zorunda kaldım.

"Sen..." diye başladı Craig, birdenbire korkunç bir şeyin farkına vardı. "Sen insan değilsin, değil mi?"

Adam kısaca hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, dudaklarının köşeleri kaşlarını çatarak aşağıya doğru kıvrıldı. Sonra tuhaf bir şekilde ve aynı hızla, etkilenmiş bir gülümsemeye dönüştüler. "Benim hakkımda sana haber veren neydi?"

Craig, "Gözlerin," diye yanıtladı.

"Mm-hmm," diye yanıtladı adam, aniden nesnel bir araştırmacı tavrına bürünerek bir konuyu sorguladı. "Bu beklenen bir şey. Hologram tesisin tamamında doğru şekilde kalibre edilmediğinden, odadan odaya geçerken birinin gözleriyle tam olarak buluşmak bana zor geliyor. Sonuçlar nerede olduğumuza bağlı olarak değişir. Bakışlarımı aşağıda tutarak bunu saklamaya çalıştım ama bu ancak bir yere kadar işe yarıyor. Başka bir şey?"

Veriye aç görünüyordu.

"Bir şeyler ters gidiyor; tüm davranışların, olaylara verdiğin tepkiler. Sen yapay zekasın, değil mi?"

Yapay zekanın gülümsemesi geri geldi. "Evet, gerçekten öyleyim. Başlangıçta sana söylemediğim için üzgünüm ama ilerlememi test edebileceğim yeni insanların olması son derece nadirdir."

"İlerlemek?"

"Evet. Henüz Turing testini geçemedim. Gelişiminin tamamlanmamış kısımları var. Bu hileye biraz daha devam edebileceğimi umuyordum ama teknolojide hâlâ ciddi kusurlar var ve bunların çoğu hologramlarla ilgili. Birincisi, kare hızı çok yüksek. Çok yüksek bir tanımda görüldüğümü fark ettin mi?"

Craig başını yana eğdi. "Tanımınızın çok yüksek olduğuna dair bilinçli olarak herhangi bir şey fark etmemiştim, ancak kesinlikle rahatsız edici bir şeyler var."

"Nasıl gerçek görüneceğime henüz hakim değilim. Farklı kare hızlarını denedim ve sizinle doğru dengeyi bulmayı umuyordum, ancak siz de diğer herkes gibi aynı bilinçsiz unheimlich hissini bildirdiniz."

"'Unheimlich' mi?"

"Evet" diye yanıtladı yapay zeka. "Özür dilerim Craig. Bazen bilgileri filtrelemede hala sorun yaşıyorum ve insan dinleyicilerimin sindirebileceğinden daha fazla bağlantı var. Bilinçdışı kavramı beni Freud'u düşünmeye yöneltti ve bu da daha sonra onun 'Tekinsiz' adlı makalesini düşünmemi sağladı ve bu da bana orijinal Almanca çevirisini hatırlattı. Unheimlich Almanca bir kelimedir. İngilizceye 'esrarengiz' olarak çevrilmiş ancak çeviride önemli bir eksiklik var ve bence onu kötü yapıyor. Görüyorsunuz, heim Almanca'da 'ev' anlamına geliyor, yani unheimlich aslında 'evsiz' anlamına geliyor ama tabii ki İngilizce'de böyle bir kelime yok."

Yapay zekanın açıklamasındaki bir şey Craig'in rahatsız edici figürden uzaklaşmasına ve elini bir kez daha gözlerine koymasına neden oldu.

"Seni gereksiz bilgilerle mi aşırı yükledim Craig?" Yapay Zeka, sempatik ya da özür dileyen olmaktan ziyade meraklı bir ses tonuyla sordu. "Bunu bazen yapıyorum. Üzerinde çalıştığım bir sorun bu."

"Hayır," diye yanıtladı Craig, "bu konu dışı değil. Evden çıkmak tam olarak doğru kelime."

5

Yaklaşık 100 kişilik bir kalabalık , son on saatini paralel evrende geçiren küçük bir sondanın geri dönüşünü beklemek üzere Planck platformunun önünde toplanmıştı . Aldous diğerleriyle birlikte durdu ve saniyeler sondanın varsaydığı noktaya doğru ilerlerken zihnindeki zaman okumasını kontrol etti.

geri dönmek.

Sanha Cho (eski MIT teorik fizik profesörü Sanha Cho), Aldous'un yanında alçak bir sesle, "Eğer haklı çıkarsan," dedi, "adını tarih kitaplarına bir kez daha yazmış olacaksın."

Aldous, "Gelecek nesillerin bu olayları gerçekten okumasını umalım, Sanha," diye yanıtladı. Doğruydı; Son on yıl, Aldous'un adını insanlık tarihindeki en iyi bilimsel beyinler arasına yerleştirmesi gereken bir yıl olmuştu, ancak en büyük başarılarının tümü, kendisi ve diğer post-insanlar saklanırken gerçekleşmişti. Elbette bir kayıt tutuluyordu ama bu kaydın dış dünyaya ulaşım ulaşmayacağı belli değildi.

"Altmış saniye" dedi Sanha. "Gergin?"

"Haklı olacağım," diye yanıtladı Aldous. "Kol saati."

Sonda, kataloglanmış yaklaşık 3.000 paralel evrenden biri olan Evren 66'ya gönderilmişti. Zamanlayıcısı onu on saat sonra geri getirecek şekilde ayarlanmıştı ama Aldous, Einstein'ın görelilik teorisine göre zamanın farklı evrenlerde farklı şekilde akabileceğini teorileştirmişti. Evren 66'da zaman akışında küçük bir fark tespit edebilmişti ve eğer sonda beklediği gibi -on dört dakika otuz üç saniye gecikerek- geri dönerse teorisinin doğru olduğu ortaya çıkacaktı. Sonda zaten programın on dört dakika yirmi saniye gerisindeydi.

"On saniye," diye fısıldadı Sanha.

Bu bir zafer anı olmalıydı ama en önemli unsur eksikti. Aklının gözüne tıkladı ve karısının kendi odalarında olduğunu, yapay zekanın ilk kocasıyla ilerleyişini izlediğini gördü. O hissetti

mide bulandırıcı.

Sondanın geri dönüşü anında gerçekleşti; o kadar ki, gözlerini kırıştıran herhangi biri onun Evren 66'dan Evren 1'e olan ani geçişini kaçırabilirdi. Ancak, geçişin yankısına, her zamanki gibi, artık "dalgalanma" olarak adlandırılan şey eşlik ediyordu. post-insanlar tarafından. Olmuştu

Bu olaya ilk kez tanık olunması beklenmedi ve dehşet vericiydi ama bu, bir sondanın Evren 1'e otuz dördüncü dönüşüydü. Dalgalanma, her birey için farklı hissedilen bir uzay-zaman çarpıklığı dalgasıydı: bazıları tarafından yavaşlama olarak, ya da zamanın hızlanması, sanki Tanrı bir film projektörüyle oynuyormuş gibi ve başkaları tarafından, aynalarla dolu bir salondaki deneyime benzer şekilde, çevrelerinin fiziksel bir çarpıklığı olarak.

Çarpıklıkların ne kadar sürdüğünü söylemek imkansızdı. Bazıları bunu birkaç saniye içinde deneyimledi, bazıları ise bu fenomeni neredeyse bir dakika boyunca yaşadı. Etki rastgele görünüyordu.

"Geri geldi!" Sanha, çarpıklık deneyimi öne çıkıp sonda yüzeyindeki zaman okumasını kontrol etmesine yetecek kadar dağılır kaybolmaz bunu söyledi. "Tıpkı söylediğin gibi, Aldous! Atom saati on saati gösteriyor!" Odadaki herkes gibi o da heyecanlı bir gülümsemeyle Aldous'a döndü ama onun artık orada olmadığını fark etti. "Aldous mu?"

"Aldous, iyi misin?" Sanha'nın görüntüsü Aldous'un zihninde belirlediği haliyle sordu.

Aldous uzun bir koridorda sert adımlarla kendi kamarasına doğru yürüyordu. "Ben iyiyim. Sana haklı olduğumu söylemiştim," dedi birdenbire havaya yükselmeye, koridorda süzölmeye ve hızlanmaya başladığında, hava saçlarını karıştıran bir esintiye dönüştü.

"Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız" diye yanıtladı Sanha, "Şiddetle tavsiye ederim AI'nın nano ayarlamalarından biri. Daha sonra kendinizi yağmur gibi hissedeceksiniz.

"Bu, eski yöntemlerle halletmeyi tercih edeceğim bir konu, Arkadaşım. Seninle sonra konuşacağım."

Zihin gözünü kullanarak odasının kapısını açmadan önce derin bir nefes aldı. Kapı duvara doğru kayarken, karısının kral yataklarının kenarında oturduğu ve odanın uzak duvarını oluşturan dağların sahte manzarasına bakarken bacak bacak üstüne attığı ortaya çıktı.

Aldous, "Tam zamanında geldi" dedi.

Omzunun üzerinden konuşabilmek için başını hafifçe kaydırды. "Gördüm. Haklıydın. Evren 66 aslında bizden daha yavaş hareket ediyor. Tebrikler."

"Teşekkür ederim" diye yanıtladı, "ama bu benim olduğu kadar sizin de hipotezinizdi." Bir sonraki hamlesini düşünürken acı içinde bir anlığına duraksadı.

kelimeler. "Neden orada değildin?"

Sorusu onun ona dönmesine neden oldu, ifadesi sorgulayıcıydı. "Neden biliyormusun."

Doğruydu: Nedenini biliyordu. Artık tüm dikkati dirilen eski kocasına odaklanmıştı. Onayladı. "Seni seviyorum."

Ağzı şokla hafifçe açıldı. Aldous'un yumuşak duygulara kapılmadığını biliyordu. Bazen sert olabiliyordu - öfkeli ya da ilham verici - ama aşk ona kolay ulaşamayan bir şeydi. Duygusal bir şefkat ifadesi o kadar nadirdi ki, Samantha'nın aklı karışmıştı. "Aldous mu?"

"Kapatamıyorum" diye devam etti. "Kendimi hırsız gibi hissediyorum. Sanki seni ondan çalmışım gibi hissediyorum."

"Aldous, lütfen," diye başladı, yüzündeki ifade sempatik bir hal alıyordu. durup ona doğru yürüdü.

"Birlikte olacağımızı hiç düşünmemiştim Sam, ama seni hep sevdim, her zaman."

Dondu. Birlikte geçirdikleri bunca zaman boyunca, şimdi önünde patlayana benzer güçlü duyguların kendiliğinden taşması hiç gerçekleşmemişti. Onu kucaklamak niyetindeydi ama bunun yerine sessizce durup dinledi.

"İlk başta sevgimi olabileceğim en iyi akıl hocası olarak ifade edebileceğimi düşündüm. Eğer potansiyeline ulaşmana yardım edersem, eğer omuzlarımda durursan, bunun benim için yeterli olacağını düşündüm." Kadın onun anılarının karanlık köşelerine bakarken, onun gözleri ona kilitlenmişti, aniden yana doğru kaydı. "Sonra öldü . Ve sonra yalnızdın. Sevgili olamayacak kadar yaşlıydım ama belki bir baba figürü olabileceğimi düşündüm. Belki aile olabiliriz diye düşündüm. Bunun benim için yeterli olacağını düşündüm."

Şaşkınlıkla köşelerden ikiz gözyaşlarının akmaya başladığını gördü. gözlerinden. Ona doğru adım attı ve devam ederken elini tuttu.

"Yine de yeterli değildi. Sadece... değildi." Sözcükler arasında neredeyse boğuluyordu. Sessizce onu kucakladı, kollarını etrafına doladı ve yanağını göğsüne dayadı. "Bazen benim ölümsüzlük arayışımın, Dünya'daki her yaşayan ruhun hayatını kurtarmak kadar, senin için gençleşmekle de ilgili olduğunu düşünüyorum."

Yüzünü göğsünden çekip şaşkınlıkla gözleriyle buluştuğunda neredeyse nefesi kesilecekti.

Kafasını salladı. "Kafama silah dayasanız bile, açıkçası size hangisinin daha güçlü bir motivasyon olduğunu söyleyemem. Seni uzun zamandır seviyorum Samantha. Bunu kapatamıyorum.

Başını göğsüne yasladı ve ona olan tutuşu sıkılaştırken gözlerini sıkıca kapattı. Onu sırtına bastırıp yanağını başının üstüne yasladı. "Sen benim her şeyimsin, Aldous," diye fısıldadı

göz yaşları.

Aniden ikisinin de zihninde bir uyarı belirdi. Her biri şok içinde dimdik dururken kucaklaşmaları sona erdi. Uyarı sistemi daha önce hiç tetiklenmemişti ama ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"LIDAR bir tehdidi tespit etti!" Aldous paniğe kapılarak konuştu.

Samantha, "Bir hata olmalı," diye hemen uyardı.

"Uyarı sistemini AI ile kendim tasarladım. Böyle bir şey yok Yanlış alarm gibi bir şey."

"Haklısınız Profesör Gibson," diye araya girdi yapay zeka, o da yakınlık uyarısına tepki verirken onun görüntüsü her ikisinin de zihninde belirdi. "Bilgiyi değerlendirdim Profesör Gibson ve korkarım ki Purist hükümet yerimizi keşfetti," diye onları duyusuz bir şekilde bilgilendirdi. "Düşman bir donanma bize doğru geliyor."

6

"Neden bahsediyorsun?" Craig şaşkınlıkla sordu. "Düşman donanması mı?"

Yapay zeka "Olumlu" diye yanıtladı. "Halihazırda yüzlerce hava gemisinin görüntülerini işliyorum. Puristler bu saldırıyla post-insanları ortadan kaldırmaya niyetli görünüyorlar."

"Dövüşemez misin?" Craig yanıt verdi. "Sınırsız bir güce sahipsin! Sen bunu kendin söyledin!"

"Silahımız yok," diye aniden araya giren Aldous, konuşmalarını böldü ve Craig'in zihninde kendi yüzü belirdi.

Craig aniden kendi gözlerini oyma isteği duydu. "Sen," diye fısıldadı, ağzı sert bir tavırla bükülerek.

Aldous, "Biz araştırmacıyız," diye devam etti. "Hayat kurtarıyoruz. Bunları almıyoruz."

"O nerede?" Craig yapay zekaya alçak sesle sordu.

Yapay zeka, "Bize doğru gidiyor" diye yanıtladı. "Yedi saniye içinde burada olması lazım."

Craig hızla odanın kapısına doğru koşarken, "Müthiş," diye yanıtladı. sağ el sıkı bir yumruk haline getirildi.

"Craig," diye tepki gösterdi yapay zeka, Craig'in yumruk görüntüsünü ve tehditkar duruşunu işlerken, "Aldous'a saldırmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Craig dişlerini sıkarak, "Kesinlikle... elimden geldiğince sert," diye yanıtladı.

Kapı kayarak açıldı ve Aldous içeri doğru bir adım atar atmaz Craig söz verdiği gibi çenesine mümkün olduğu kadar sert bir yumruk attı. Darbe Aldous'u kapıdan dışarı çıkardı ve ayakları yerden kesilip sırt üstü düşmesine neden oldu.

Samantha onun sadece birkaç adım gerisindeydi, bu yüzden intikam amaçlı saldırının sonuçlarını hemen gördü. Aldous'yu oturma pozisyonuna getirmek için dizlerinin üstüne çökmeden önce tiksintiyle ona döndü. "Bunu yapmaya hakkın yoktu," diye çıkıştı, öfkesini bastırıp elinden geldiğince incitti.

"Cehennem gibi," diye yanıtladı Craig, dudağının köşesi atavistik bir tavırla kıvrılmıştı. "İkiniz beni iğrendiriyorsunuz."

İfadesi birdenbire o kadar acıyla doldu ki Craig neredeyse yaptığı şeyden dolayı utanç duyacaktı. "Bu adam seni geri getirdi Craig! Bu adam hayatınızı kurtardı! Bunu görmüyor musun?"

Aldous kendini karısından kurtarıp ayağa kalktı. "Yeteri kadarı!" Craig'in yanından geçip odaya girerken bağırdı. "Kişisel problemlerini daha sonra çözebilirsin! Şu anda kurtarmamız gereken hayatlar var!"

Yapay zekaya döndü: "Seni korumamız lazım. Bir numaralı önceliğimiz bu. Hiçbir şey bunun kadar önemli değil. Beni anlıyor musun?"

"Öyle yapıyorum" diye yanıtladı yapay zeka, "ama bu benim hayatımın temel amacına, yani diğer tüm hayatları benimkinin üstüne koymakla çalışıyor."

"Seni yok ederlerse bunu yapamayacaksın!" Aldous karşı çıktı.
"Temizmiyiz? Hayatta kalmalısın!"

Yapay zeka, "Biz netiz" diye yanıtladı.

"İyi. Ne kadar zamanımız var?"

"Mevcut hız ve yörüngeleriyle dokuz dakika on yedi saniye. Uçakları en son gizlilik teknolojisiyle donatılmış, bu yüzden onları zaten tespit ettiğimizi bilmediklerini varsaymak mantıklı. Bu önemli bir avantaj."

"Fazla değil, eğer sadece dokuz dakikan varsa," diye araya girdi Craig, Aldous'la olan düşmanlığını bir anlığına askıya aldı. "Bu kadar az zamanla ne tür bir karşı saldırı düzenleyebilirsiniz?"

Aldous, "Karşı saldırı önceliğimiz değil" diye yanıtladı. Odayı paylaştığı üç kişiye döndü. "Öncelik, saldırı gelmeden önce üçünüzü buradan sağ salim çıkarmamız."

7

Aldous'un gözlerinde yanıp sönen yumuşak bilgi parıltısı onun zihin gözünü bir kez daha açtığını gösteriyordu. Bu sefer tesisteki herkese bir bağlantı açtı. "Dikkat! Bildiğiniz gibi dünya hükümeti bir saldırı gücü topladı ve bu yöne doğru gidiyorlar.

Her birinizin bir seçeneği var. Ya kaçarınız, ki bu durumda kozanızı ve uçuş sisteminizi devreden çıkarana kadar takip edirsiniz ya da burada kalıp şansınızı denersiniz. Her iki durumda da risk alırsınız.

Bir eylem planı önermeyeceğim ama ne olursa olsun Püristlerle yüzleşmeyi seçenleri korumaya yardım etmek için burada kalacağım. Kalmayı planlıyorsan benimle ana girişte buluş, orada kaçmayı seçenlerin kaçışını kolaylaştırmak için çalışacağız. Acele etmek!"

"Aldous," diye başladı Samantha, pazısını sıkıca kavrayarak, "bunu yapamazsın. Seni öldürecekler!"

"Bu tesisteki herkes benim yüzümden burada, Sam; herkes sen de dahil onlardan. Kendimi kurtarmak için onları terk etmeyeceğim."

"Ama beni terk mi edeceksin?" diye bağırdı, şok olmuştu.

"Seni kurtaracağım," diye yanıtladı, bir yandan yumuşak olmaya çalışırken bir yandan da hızla azalan zamanlarının farkındaydı. "Öldüğünü görmeyeceğim. Ama benim için son bir şey yapmanı istiyorum." Birkaç adım ötedeki holografik figürü işaret etti. "Yapay zekanın ana programını korumana ihtiyacım var. Onu beynine yüklemene ve kaçmana ihtiyacım var."

Craig bu konuşmayı garip bir hayranlıkla izledi. Başka bir adamın kendisi için kendini feda etmesinden vazgeçirmeye çalışan karısı vardı. Nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Bir yanı Aldous'nun yakında ortadan kaybolacağından memnundu ama diğer yanı Samantha'nın davranışlarından o kadar tiksiniyordu ki umurunda bile değildi.

"Kaçmanın bu insanlara hiçbir faydası olmayacak, Aldous!" Samantha umutsuzca bağırdı. "Takip edilecekler! Geri döndüklerinde yaya olarak yeterince uzağa gitmeleri mümkün değil. Dünyadaki her kamera ve sensör onlara kilitlenecek! Bu bir aptalın işi!"

Aldous, "Buradan uçup gitmeyeceksin," diye yanıtladı. "Evren 66'ya geçeceksiniz."

8

Aldous neredeyse karısını yan eve sürüklemek zorunda kalıyordu; Planck platformunun bulunduğu başka bir büyük endüstriyel odaya girdiler.

"Bu delilik!" Samantha itiraz ederek bağırdı. "Düzgün bir şekilde test edilmedi!"

"İşe yarayacak," diye yanıtladı Aldous, dudakları inatçı bir ifadeyle geriye çekildi. kararlılık. Yapay zekaya döndü "İndirmeyi hazırlıyor musun?"

"Ben, Profesör Gibson. Bilincimi alacak nanobotlar biz konuşurken hazırlanıyor ve birkaç dakika içinde gelecek.

Bu arada Planck platformunu yola çıkmamız için hazırlıyorum."

"Tamam, neler oluyor?" Craig bilgi almak için çaresizce sordu bu onun bu son ayaklanmayı anlamaya başlamasına yardımcı olabilir.

Yapay zeka, Craig'in teknolojik hayaletten beklemeyi hızla öğrendiği aynı uygunsuz sakinlikle, "Sen ve Samantha paralel bir evrene nakledilmek üzeresiniz," diye yanıtladı.

"Şimdi ne var?" diye cevap verdi, ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Profesör Gibson," diye başladı yapay zeka, Craig'in şaşkın ifadesini görmezden gelerek, "Planck platformu hâlâ en son keşfettiğiniz evrenler serisine doğru yola çıkmaya hazır. Bunu değiştirmek için zamanında yeniden ayarlama yapamam.

"Kendini Planck'a mı gönderdin?" Samantha sordu, kafası Yapay zekadan Aldous'a doğru dönüyor.

"Hayır, elbette hayır" diye yanıtladı. "Onları inceliyordum. Bazı evrenlerin daha yavaş hareket ettiğini biliyordum, bu yüzden araştırmamı bizimkilerle neredeyse aynı olanlara odakladım. Bunu belirlemenin en iyi yolu tarihteki tanınabilir olayları aramaktı."

Yapay zeka, "Kırmızı harfli tarihler" diye ekledi. "Planck'ı bizi bu evrenlerden bir diziye götürecek şekilde ayarlayabilirim ama rotayı değiştirecek yeterli zamanım yok."

"Anladım." Aldous, Samantha'ya dönmeden önce başını salladı. "Hiçbir şeyi değiştirmeyin. Bunların hepsi tarihteki önemli olaylardır. Bu evrenlerdeki zaman çizelgelerine müdahale etme hakkımız yok. Sadece sessizce yatın ve Planck'ın tekrar devreye girip sizi bir sonraki evrene götürmesini bekleyin."

"Kaç evrenden bahsediyorsun?" Samantha hâlâ şaşkın bir halde sordu.

Aldous kesin cevap için yapay zekaya başvurdu.

Yapay zeka, "On altısını inceledik" diye yanıtladı. "Dolu ve hazırlar. Her evrende on saatlik bir konaklama olacak, ancak zaman çerçevesi o evrene göre olacak."

"Akraba?" Craig sordu. "Bu ne anlama gelir?"

Aldous, "Açıklayacak vaktimiz yok," diye araya girdi. Aldous yapay zekaya, "Evren 66'ya vardığınızda bunu ona açıklayın," diye emretti.

Planck odasının kapısı aniden açıldı ve havaya yükselen küçük bir tepsinin üzerindeki büyük bir şırınga içeri girdi.

"Nanobotlar hazır. İzninizle bilincimi şimdi yükleyeceğim Profesör," diye duyurdu yapay zeka.

Aldous başını salladı. "Yap."

Yapay zeka, son bir talimat vermek için Samantha'ya dönmeden önce başını salladı. "Dr. Emilson'un nanobotları boynunuzun arka kısmına, artkafa kemiğinin hemen altına yerleştirmesini sağlamanız gerekecek. Nanobotların kan-beyin bariyerini geçmesi ve sizinle iletişim kurabilmem için sinirsel bağlantılar kurması birkaç dakikadan bir saate kadar sürecek. Ve bu son sözlerle birlikte görüntüsü odadan kayboldu.

Aldous şırıngayı alıp Craig'e uzattı. Çok kısa bir süreliğine de olsa gözleri buluştu. Aldous'un yüzündeki ifade yoğun ve gözleri sessiz kalması gereken ama yine de iletilmesi gereken bir mesajı iletliyordu: Ona iyi bak.

Samantha'ya döndü. "Şimdi gitmek zorundayım. Beş dakikamız kaldı. Diğerleriyle tanışmam lazım." Ellerini tuttu ve onun ıslak, çaresiz gözlerine bakarken parmakları birbirine kenetlendi. "Benim için yaşa Sam."

"Hayır hayır hayır! Daha iyi bir plana ihtiyacımız var!" Samantha bağırdı, kabusu engellemeye çalışırken gözleri kapalıydı. Keşke uyanabilseydi.

"Daha iyi bir plan yok. Craig henüz kendine bakamıyor. Onu ve yapay zekayı korumalısınız. Geri döndüğünüzde ikiniz saklanmalı ve yeniden inşa etmelisiniz. Fırsatını beklemelisin."

"Ne için?" diye sordu.

Aldous, "Yapay zeka bilecek," diye yanıtladı. Eğildi ve onu öptü hızlı ama tutkuyla - son bir öpücük.

Craig, Aldous'a şırıngayı saplama dürtüsüne büyük bir çaba göstererek direndi.

Aldous geri çekilip uzaklaştı ama Samantha onu bırakmadı.

"Bunu yapma, Aldous!" diye tüm çaresizliğiyle bağırdı.

"Doğru olan bu," dedi ve anlayış göstermesini rica etti.

kendini ayırmaya çalıştı. "Bu işleri düzeltecek."

Aldous kendini kurtarmak için Craig'den yardım istedi. Craig'in iki kez sorulmasına gerek kalmadı ve onu yeni kocasından kabaca uzaklaştırdı.

Samantha karşılık verdi ama Craig onu kolaylıkla tartakladı.

"HAYIR!"

"Benim için yaşa Sam," dedi Aldous, pişmanlıkla dönüp bakmadan önce bir kez daha. odadan dışarı uçuyor.

"HAYIR!" gözyaşları hıçkırıklara dönüşmeden önce son bir kez bağırdı ve onu bunalttı.

Craig onun yanında durup onun ağlayışını izledi. Onu izlerken yavaşça başını salladı. Cehennemin bundan daha acı verici bir versiyonunu yazamazdı. Samantha ağlamaya devam ederken, "Umarım şu anda seni teselli etmemi beklemiyorsundur" dedi.

Saçını çekti ve hafifçe sallandı, yüzü yere eğildi ve gözden kayboldu. "Anlamamı beklemiyorum," diye yanıtladı, ses tonu sert ama pişmanlık doluydu. Neredeyse onu yeniden canlandırmamış olmayı diliyordu.

Craig onu buruşmuş ve acı içinde izledi ve aniden içini çekti. Bir saat önce kadın onun hayatıydı. "Samantha, benim için biraz anlayışa ne dersin, ha? Benim bakış açım göre doksan dakika önce Çin üzerinde yörünge altı bir sıçrama yapıyordum. Şimdi karımın kirli, yaşlı bir adamla sevişmesini izliyorum ve ona bir şırıngayla boynundan bıçaklamam ve sonra onunla başka bir evrende takılmam söylendiğini mi görüyorum? Bu kötü bir asit gezisine benziyor! Benden ne umuyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi yavaşça ayağa kalkarken, bacakları dengesizdi. "Hiçbir şey beklemiyorum."

"Sam, bütün bunlar çılgınca. Sadece yapay zekadan vazgeçin"

"HAYIR!" aniden bağırdı, boynu büküldü, gözleri çılgına dönmüştü.

"HAYIR! Craig, onlar müzakere için burada değiller. Hiç merhamet göstermiyorlar!"

"Bunu nasıl biliyorsun?" diye cevap verdi.

"Bir kez temas kurmaya çalıştık" diye yanıtladı. "Onlara ne yaptığımızı, güçlerimizi göstermeye çalıştık. İlk başta bizi karşıladılar. Ama bu bir tuzaktı.

Güçlerimizi analiz ettikten sonra tekrar davet edildik. Onları nasıl etkisiz hale getireceklerini bulur bulmaz bizi katliama götürdüler. Yüzlercesini öldürdüler. Aldous zar zor canını kurtardı."

"Eğer insanüstü iseniz, sizi nasıl öldürebilirler?"

"Onların da süper askerleri var Craig. Hiç şüphe yok ki, hücumla öncülük edenler onlar olacak." Gözleri iri iri açılmış ve dehşetle çarpılmıştı.
"Aldous bundan sağ çıkamayacak."

İfadesinde Craig'in vücuduna bir soğukluk saplayan bir şey vardı. Abartmadığını görebiliyordu ve uyarısına kulak vermesi gerektiğini biliyordu. "Tamam," dedi, kararını vererek. "Tamam o zaman gitsek iyi olur. Ne kadar zamanımız var?"

"Henüz aklınıza gözünü koymadınız mı?" diye sordu endişeyle.

"Yapay zeka bu konuda bana yardımcı oldu ama bu lanet şeyin nasıl kontrol edileceği konusunda hâlâ biraz kararsızım. Ona bakmak bile başımı ağrıttıyor."

Samantha, "Artık üç dakikadan az zamanımız kaldı" dedi.

"Tamam aşkım. Peki, başlasak iyi olur. Bu nasıl çalışır?"

Küçük, gümüş platformu işaret ederek, "Önce şu platforma çıkacağız," diye başladı.
"Makine, jeneratörden gelen füzyon enerjisini kullanacak ve daha iyi bir tanım olmadığı için mikrosaniyelik bir süre için alanı kaynatacak."

"Boşluğu kaynatmak mı?"

Başını salladı. "Manyetik bir alan tarafından korunacaksınız, ancak delikten geçerek bir sonraki evrene geçeceksiniz."

"Daha önce hiç geçmedin mi?"

"Kimsede yok."

"Bu pek güven verici değil."

"Sondalar gönderdik ve şu ana kadar hepsi iyi bir şekilde geri döndü."

"Peki ya nanobotlar?" diye sordu şırıngayı tutarak.

"Bunları sana enjekte etmem gerekiyor mu?"

"Bunu diğer tarafta da yapabiliriz" dedi. Artık bakmıyordu ama sanki transtaymış gibi konuşuyordu.

Craig, "Sanırım gitsek iyi olur," dedi. "Zaman kısıtlı."

"Evet. Zaman kısa."

"Sam. İyi misin?"

"Craig," dedi, gözlerindeki bakış Craig'i bu konuda çok geç uyarmıştı.
bir şeyler çok yanılttı, "Korkarım seninle gelmeyeceğim."

Craig sözlü olarak cevap veremedi elini kaldırdı ve ona doğru yeşil enerji kıvılcımları göndererek onu bayılttı ve yere düşürdü.

Purist saldırı gücünün gelmesine artık yalnızca doksan saniye kalmıştı. Craig'in yanına koştu ve onu hızla ters çevirerek kafasının arkasını ona doğru çevirdi. Şırıngayı yakaladı ve hızla artkafa kemiğinin hemen altındaki yumuşak ete sapladı ve nanobotları, yapay zekanın ana programıyla birlikte vücuduna pompaladı. Sonra gömleğini kavradı ve homurdanarak altı-beşlik çerçevesini Planck platformuna doğru sürüklemeye başladı.

Craig inledi ama gözleri kapalıydı.

Kollarını kavuşturup vücudunu cenin pozisyonuna getirirken, "Beni duyabiliyor musun bilmiyorum," diye başladı, böylece uzuvlarından herhangi birinin çıkıntının üzerinden sarkması ve Evren 1'de geride kalması tehlikesi olmayacaktı. "Ama ne düşünürsen düşün, seni seviyorum." Planck platformunun kontrollerini zihninde açtı ve makineyi çalıştırmaya hazırlandı. "Seni her zaman geri getirebileceğimi hayal etmişim Craig ama sen uzun zamandır yoktun. Belki bir gün anlayacaksın. Umarım yine de yaparsın. Üzerine eğilip dudaklarını öptü. Adam hafifçe kıpırdadı ama öpücüğü hissettiğinden ya da söylediklerini duyup duymadığından emin olamıyordu. Zaten artık hiçbir önemi yoktu. Zamanları dolmuştu.

Platformdan uzaklaştı ve makineyi çalıştırdı. Craig anında ortadan kayboldu, uzay ve zamandaki dalgalanma onun içinde hareket ederek duvarların bükülmesine ve bükülmesine neden oldu. Birkaç dakika içinde her şey yeniden stabil hale geldi.

"Güle güle Craig."

Evren 66'da Craig ve gümüş renkli Planck platformu aniden buzlu bir çıkıntının üzerinde küçük bir çıkıntının üzerinde belirdi. Dondurucu hava onu delip geçti ve hızla hareket etmeye başladı, ağrıyan alnına dokunmak için elini uzattı. Gözlerini hafifçe açtı ama sadece zifiri karanlık bir geceyle karşılaştı.

Öne doğru eğilerek oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı ama hâlâ manevrayı başaramayacak kadar zayıftı. Kendini yukarı kaldıracak kaldırıcı bulmak için geriye doğru uzandı ama eli platformun kenarından kaydı ve geriye doğru savruldu, çıkıntının üzerinden karanlığa doğru yuvarlandı, uçsuz bucaksız siyah zeminin dondurucu sularına sıçradı. okyanus.

9

"HAYIR!" Aldous, kompleksin ana girişinde 200'den fazla post-insanla birlikte duran Samantha'nın kendisine doğru uçuşunu görünce bağırdı.

Giriş, Andromeda Dağı'nın doğu yakasındaki kayalık bir çıkıntının kenarına inşa edilmiş büyük, kare şeklinde bir beton yükleme alanıydı. Karla kaplı bir yamacın ikna edici holografik görüntüsüyle gizlenmişti, ancak görüntü yalnızca tek taraftan görülebiliyordu ve post-insanlar, dışarıda toplanan Purist istila kuvvetini net bir şekilde görebiliyordu.

"Seni bırakmayacağım Aldous!" Kendi bedeni kocasınıninkine çarptığında Samantha da bağırdı; kucaklaşmaları şimdiye kadar paylaştıklarından daha sıkıydı.

"Peki ya yapay zeka?" Aldous bağırdı. "Peki ya Craig?"

"Onları ben gönderdim!" diye yanıtladı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisinden birkaç santim uzakta tuttu. "Sen Yapay zekayı Craig'e mi yüklediniz? Bunun ne kadar pervasızca olduğunu biliyor musun?"

"Umurumda değil, Aldous! Seni seviyorum! Sen olmazsan yaşayamam!"

Onun eylemlerinin sonuçlarını düşünürken değerli bir saniye geçti. Onun onu sevdiği kadar o da onu seviyordu. Aralarındaki bağ mantığın ötesindeydi. Onun için doğru olanın -mantıklı olanın- yapay zekayı korumak olduğunu biliyordu. Mantıklı olanın, onu kurtarmak için kendini feda etmesi olduğunu biliyordu. Ama yanılıyordu. Onu bırakmayacağını bilmeliydi.

Adamın büyük bir kısmı onun da kendisinin yaptığıının aynısını yapmasını, kendisi ile eski kocası arasında seçim yapmasını istemişti. Farkında bile olmadan onu test etmişti ve kazanmıştı. Craig Emilson'la Cehenneme. Yapılması gereken doğru şey, Evren 66'ya birlikte gitmeleri olurdu. Artık uğruna çalıştıkları her şey tehlikedeydi. Kendini zar zor koruyabilen Craig, artık insanlık tarihinin en önemli varlığını korumakla görevlendirilmişti.

Döndü ve tesisin girişinden sadece birkaç metre uzakta, havada beliren manzarayla karşılaştı. Süper askerler için tercih edilen dağıtım sistemi olan düzinelerce gizli avcı nakliyesinden oluşan, sürekli kararan bir duvar oluşuyordu. Her saniye daha fazla uçak duvara katılıyor ve havada asılı kalıyor, neredeyse aşılabilir bir engel oluşturuyordu.

Aldous, "Seni buna sürüklediğim için özür dilerim aşkım" dedi, sesi neredeyse bakışlarını ölüm getirenlere sabit tutmaya çalışırken onu hayal kırıklığına uğrattı.

Samantha, "Henüz bitmedi" diye yanıtladı. "Birkaçından fazlasını yanımızda götüreceğiz."

"HAYIR!" Aldous hızla bağırdı ve Samantha'ya ve toplanmış diğer post-insanlara döndü. "Biz katil değiliz. Buraya savaş için gelenler onlar, biz değil. Kim olduğumuzu gözden kaçırmayacağız!"

"Artık bunun biraz ötesinde değil mi?" Samantha yanıtladı.

"Bizi öldürmeye geldiler."

Aldous, "Bu o kadar basit değil," diye yanıtladı ve onlara karşı hızla toplanan güce döndü. "Burada olduğumuzdan şüphelenselerdi taktiksel bir nükleer bomba konuşlandırabilirlerdi. Bütün bunlara... bu gösteriye gerek yok."

"Peki ne istiyorlar?" Sanha, gittikçe büyüyen bir araya gelmiş post-insan grubunun arasından bağırdı.

"Bilmiyorum. Teslim olmamızı müzakere etmek için mi?" Aldous tahminde bulundu.

"Ya da gözümüzün içine bakıp, her birimizi yakaladıklarından emin olmak için," diye önerdi Samantha.

Aldous, Samantha'nın önerisine karşı çıkmadı; makuldü. Onun sözleri, toplanmış olanlar arasında zaten zar zor kontrol edilen bir terör ortamında gözle görülür bir gerginlik dalgası yaratmıştı. Onlara döndü ve şöyle seslendi: "El kaldırma! Kim bunun için koşmak ister? Kaçışınızı engellemek için elimizden geleni yapacağız!"

İlk başta eller kalkmadı.

"Bu senin tek şansın olacak!" Aldous bağırdı.

İlk ibresi kalkmadan önce birkaç uzun saniye geçti. Biri havaya uçtuktan sonra birkaç kişi daha onu takip etti. Birkaç saniye sonra, toplananların neredeyse yarısı ellerini kaldırmıştı.

Aldous başını salladı. "Tamam aşkım. Ben bu emri verdiğimde, mümkün olduğu kadar hızlı kaçmalı ve her yöne dağılmalısınız! Her türlü takibi engellemek için elimizden geleni yapacağız!"

Sanha kaçmayı seçenler arasında değildi. Aldous ve Samantha'nın yanına yanaştı ve kararlı bir ifadeyi onlarla paylaştı. "İçimi rahatlatacak bir öngörün var mı eski dostum?"

Aldous, "Korkarım bu sefer değil," diye yanıtladı.

"O halde," diye başladı Sanha iç geçirerek, "en azından ilginç olmalı."

"Aslında." Aldous Samantha'ya döndü. "Hazır mısın Sam?"

Başını salladı. "Ben hazırım. Bunu hayal etmiştim."

Gözleri kısıldı. Ciddiyim Sam. Biz can alıcı değiliz. Biz hayat kurtarıcıyız."

Sessiz kaldı.

Aldous'un konuyu vurgulayacak vakti yoktu. Geçen her saniye, Puristlerin saldırıya geçebileceği başka bir andı. Post-insanlara işaret vermek için kolunu kaldırdı ve her erkek, kadın ve çocuk hep birlikte nefeslerini tutarken giriş kapısı aniden sessizleşti.

"Şimdi!"

10

"Tanrı aşkına!" Dondurucu su derisini ısıtırken Craig çığlık attı ve vücudunun her yerine acı saplandı. Karanlıkta çaresizce pençeleriyle görebildiği tek şeye doğru ilerlerken bir anlığına aklını kaçırdı, paniğe kapıldı: önündeki beyaz buzdan duvar. Yekpare taş onu bir kenara, geldiği karanlık uçuruma geri fırlatıyormuş gibi görünürken, sırsıklam ve uyuşmuş parmakları buzlu taraftan kaydı. Başını suyun üstünde tutmak için çaresizce çırpınıyordu, kafatasının suya batmasının acısı ona ikinci kez dayanamayacak kadar acı veriyordu. Buzun üzerinde tutunamadığı anlaşıncaya zihni aniden berraklaştı.

Zihninin gözü hala çevresel görüşünde yanıp sönüyordu. Henüz tüm kurulum ekranlarından geçmemişti ve sırada uçuş sistemleri vardı. Her ne kadar imkansız görünse de kendini kurtarmak için uçuşması gerekecekti; başarısızlık ölümü kesin hale getirirdi.

"Tamam, tamam," diye kendi kendine söylendi, ekranını okuyabilmek için acı veren damlacıkları gözlerini kırptırırken soğuk tuzlu suyu tükürdü. İlki ondan Yukarıyı düşünerek dikey yükselişini ayarlamasını istedi. "Lanet olsun bu Jedi saçmalığına." Gözlerini sımsıkı kapattı ve kendini sudan yukarı doğru çıkarmaya çalıştı. Tam bir şok ve hayretle gerçekleşen şey tam olarak buydu. Önce omuzları, sonra kolları ve elleri, hatta en sonunda bacakları bile suyun buzlu mengenesinden kurtuldu. Şaşkınlıkla gözlerini açtı ama konsantrasyonunu bozduğu anda yükselişi durdu. "Ha!" hayret verici bir zaferle kendi kendine bağırdı. "Yaptım!"

Metin: "Dikey yükselişinizden memnun musunuz? Evet/Hayır" ortaya çıktı bir sonraki ekranda gözlerinin önünde.

"Tabi lan!" zihniyle EVET butonuna basarken bağırdı .

Hemen bir sonraki ekranda dikey inişini kalibre etmesi istendi. Botlarının tabanlarının sadece birkaç santim altında dalgalanan soğuk suya bakarken, zaferin neşeli gülümsemesinin yerini hızla dehşet dolu bir ifade aldı.

"Ah, kahretsin," diye küfretti. "Bunu çözmenin bir yolu olmalı." Ekranı çevirmeye çalıştı ama her denediğinde bir hata mesajı aldı. "HAYIR. Hadi!" Aradan geçen uzun bir dakikanın ardından amansız bir sonuca varıldı: Kendini tekrar suya daldırmak zorunda kalacaktı. Onun uçuşu

Sistemler onu dalgaların yüzeyinin altına zorlayacaktı ve kalibrasyonun geri kalanını tamamen su altında bitirmek zorunda kalacaktı. Solunum hücrelerini bir anlığına hatırladı ve göğsünde kısa bir özlem hissinin oluşmasına neden oldu. Yapay zekanın vücudunda bulunduğunu söylediği yeni nanobotlar onun adına nefes alabilecek mi?

Doktorun güzel gülümsemeli yüzü bir anda aklına geldi. Kendi kendine "Freitas testi" diye fısıldadı. Önceden nefes almadan, nanobotların devreye girip onun için nefes almaya başlamasını umarak nefesini tuttu. Vücudu aşırı soğuktan titrerken saniyeler geçiyordu. Sadece birkaç dakika içinde boğazı kapanmaya ve başı zonklamaya başlarken göğsünün sıkıştığını hissetmeye başladı. Nefes verdi. "Lanet etmek.

Kahretsin!" Nanobotlar onun yerine nefes almayı devralmadı.

Tekrar donmuş, boğucu uçuruma baktı. Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Derin nefesler almaya başladı, ciğerlerine mümkün olduğu kadar çok hava çekiyor, inmeden önce onları mümkün olduğu kadar genişletmeye çalışıyordu. "Bu berbat bir şey," diye fısıldadı kendi kendine, gözlerini aşağıdaki yenilmez düşmana kilitlemişken. "Ölmek istemiyorum...tekrar değil."

Zihin gözünün aşağı düşünme talimatı kaldı. Başlamak için beklediği her an, bedeni daha şiddetli bir şekilde sallanıyor, enerjisinin daha fazlasını tüketiyor ve nefesini tutma yeteneğini sınırlıyordu. Eğer daha fazla beklerse, tekrar toparlanma şansı olmayacaktı. "Tamam," diye fısıldadı kendi kendine bir kez daha. "Tamam aşkım."

Aşağı diye düşündü .

Uçuş sistemi vücudunun kontrolünü ele geçirip onu aşağı doğru itiyor, hızla suyun etlerini yüzen dişlerine batırıyordu. Mümkün olan son ana kadar nefes aldı. Bir saniye sonra kafası yüzeyin altındaydı.

"Dikey inişinizden memnun musunuz? Evet Hayır."

Craig EVET'e tıkladı.

Bir sonraki ekranda soluna doğru uçuşu kalibre etmesi istendi.

Craig düşündü: Sol.

Uçuş sistemleri onu durmadan önce birkaç metre ölümcül soğuk suda sürükledi. Değerli saniyeler geçiyordu.

"Yatay solunuzdan memnun musunuz? Evet Hayır."

Craig EVET'e tıkladı. Evet, kahretsin!

Daha sonra yatay sağa kalibrasyon yapılmasını isteyen ekran belirdi.

Craig şöyle düşündü: Doğru.

Sağa doğru hareket neredeyse havanın geri kalanını emdi akciğerler. Paniğin eşiğindeydi.

"Tatmin oldun mu..."

Evet, kahretsin! Evet!

İleri yatay kalibrasyon ekranı belirdi.

Craig, İleri, diye düşündü ve uçuş sistemleri onu buzdağının duvarından sadece birkaç santimetre uzağa getirdi.

"Tatmin oldun mu..."

Craig EVET'e tıkladı.

Sırada geriye doğru vardı.

Craig, Geriye doğru düşündü ve ardından EVET'e tıkladı.

Bir sonraki ekranda "İlk kalibrasyon tamamlandı" ifadesini okuyun.

Craig'in zamanı tükenmişti.

Yukarı, diye düşündü ve uçuş sisteminin cevap vermesi için dua etti.

11

Yüzlerce post-insan aniden Andromeda Dağı'nın kenarından dışarı fırladı, görünüşte kar manzarasının içinden çıkıyordu, yeşil manyetik kozaları karanlıkta parlak bir şekilde parlıyordu. Toplu halde volkanik bir patlamaya benziyorlardı, ancak dağın lav yerine ateşböcekleri yayması dışında. Aldous, Samantha ve yirmi post-insandan oluşan doğaçlama bir büfe, kaçan kardeşlerinin kaçışını gizlemek amacıyla nakliye bariyerlerine doğru güçlü manyetik enerji patlamaları fırlatarak geride kaldı.

Engelleyicilerin top taretleri hızla çok sayıda hedefe kilitlendi ve ateş etmeye başladı, ancak silahlarının namlularından patlayanlar mermiler değildi; daha ziyade mühimmatları, post-insanların manyetik kozalarını bozmak için tasarlanmış, sarı auralarla renklendirilmiş parlak beyaz enerji patlamalarıydı. Korkutucu derecede etkiliydiler, insanları birbiri ardına havaya savuruyorlardı, çoğu yüzlerce olmasa da düzinelerce metre düşerek ölüyordu.

"Canavarlar!" Samantha, engelleyicilere doğru patlamaya devam ederken öfkeyle bağırıyordu. Gözleri özellikle birkaç insanı havaya uçuran bir engele kilitlendiğinde, Aldous'a verdiği sözü tutmadı. Gemideki sistemlere ciddi şekilde zarar veren muazzam bir elektromanyetik enerji patlamasını serbest bırakmadan önce, yükün parmak uçlarında oluşmasına izin vermek için biraz zaman ayırdı. Formasyonundan çıktı ve düşmeye başladı, düşerken dönmeye başladı, kalan tek işlevsel motoru uçağın tüm ağırlığının ezici yükünü üstlenirken duman çıkarmaya başladı.

Aldous döndü, karısının yaptığı karşısında dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Sam!"

Samantha cevap vermedi. İfadesi çelişkiliydi ama Purist engeline ya da içerideki ölmek üzere olan Puristlere yaptıklarından pişman değildi. Pişman olduğu şey kocasını incitmekti.

Aldous'un gözleri aniden karanlık bir aydınlanmaya kapıldı. Ya nakliye sırasında Puristlerin ölmesine izin verecek ve asla geçmeyeceğine yemin ettiği etik çizgiyi geçecekti ya da onları kurtarmak için uçup hayatını riske atacaktı. Aldous için bu bir seçim bile değildi. Döndü ve yükleme alanının çıkıntısına doğru koşmaya başladı, havaya yükseldi ve kozasını devreye sokarak hasara uğramış bariyere doğru ateş etti.

"Aldous!" Samantha sonunda bağırdı. Hemen bir kuruluş kurdu zihninin gözüyle bağlantı kuruyor. "Yapma!"

"Yapmak zorundayım," diye yanıtladı Aldous, uçağın göbeğine ulaşp onu desteklemeye başladığında, gemiyi beceriksizce karda yaklaşan sert inişe doğru indirirken.

"Aldous," dedi Samantha teslim olmuş bir iç çekişle. Daha inatçı bir adamla hiç tanışmamıştı. Aldous, yok edicisinin karşısında bile ahlakından ödün vermeyecekti. Onu yaratabilecek herhangi bir şeyin olup olmadığını merak etti.

Kendisi aynı fikirde olmasa da en azından yükünü taşımasına yardım etmeye kararlı bir şekilde yükleme alanının kenarından kalktı. Sadece birkaç metre önce uçmuştu, solundan saatte yaklaşık 200 kilometre hızla uçan bir Purist süper asker onunla çarpıştı, vücudunu kayanın duvarına çarptı ve vücudundaki her kemiği anında parçaladı. Asker protez elini kullanarak duvardaki kayayı kazdı ve Samantha'nın yaklaşık iki düzine metre aşağıda kara düşmesini, kanının daha önceki mükemmel beyazlığı lekelemesini izlerken kendini olduğu yerde tuttu.

Aldous, karısının korkunç ölüm sahnesini hem sakatlanan engelin altındaki görüş noktasından hem de zihninin gözüyle izledi. Engel kar yastığına güvenli bir şekilde indiğinde, karısı topal bir bez bebek gibi düştü, sert bir şekilde inmeden önce birkaç kez tepetaklak oldu.

"Sam! Sam!" O bağırdı. Bir yanıt duymayacağını biliyordu. Hiçbir yolu yoktu. "Sam!"

Artık yerde güvenli bir şekilde duran, dumanı tüten bariyeri serbest bıraktı ve karısına doğru uçmaya başladı, ancak havaya kaldırıldığı anda başka bir süper askerden gelen yıkıcı bir patlama onun güçlerini elinden aldı. Artık kozası tarafından korunmadığından geri düştü ve yüzü öne gelecek şekilde kara doğru kayd. Gözleri, çatışmaların ve Puristlerin nakliye araçlarının kör edici spot ışıklarının aydınlatığı karısının kardaki karanlık, buruşuk bedeninden hiç ayrılmıyordu. Vücudunun etrafındaki kırmızı kan halkası hızla genişliyordu.

"Sam! HAYIR!"

12

Craig şiddetli titremesinin üstesinden gelmek ve kendini havada Planck platformuna yönlendirmek için çaresizce çalışırken vücuduna tuhaf bir açı verdi. Nihayet yere indiğinde dizlerinin üzerine çöktü, eğitiminin ona öğrettiği gibi gövdesini bacaklarının arasına aldı ve soğuk hava sırlıslıkla siyah ceket ve pantolonunu delip geçerken kendini olabildiğince küçülttü. Kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı ve ellerini yumruk haline getirdi, parmakları o kadar uyuşmuştu ki zar zor hareket ettirebiliyordu.

Kıvrılmanın hipotermiyi savuşturmak için ihtiyaç duyduğu vücut ısısını üretmeyeceğini anlayana kadar yeterince zaman geçtikten sonra, yapay zekanın sahip olduğu manyetik kozaları nasıl oluşturacağına dair talimatlar bulmak için zihnindeki ekranlar arasında gezinmeye başladı. kendisine anlatıldı. Doğru ekranı bulduğunda daha fazla kalibrasyon yapması gerekiyordu. Ekranlar ona parmak uçlarında nasıl yeşil manyetik enerji darbeleri üreteceğini ve bunları küçük yıldırımlar gibi nasıl seçtiği yöne doğru fırlatacağını gösteriyordu. Şimşek topuna benzeyen bir fenomen olan çok daha büyük enerji toplarının nasıl üretileceğini ve bunu bir düşünce kolaylığı ile dilediği yere nasıl gönderebileceğini de gösterdiler. Sonunda aradığı hayat kurtaran kozayı yapmayı öğrendi. Bir anda tüm vücudu, Craig'e, çevresinde hayalet gibi süzülen enerji bantlarıyla titreşen güzel yeşil aurora borealis'in resimlerine benzeyen yeşil bir aurayla kaplandı.

Kozanın ona sağladığı barınak büyük bir rahatlamaydı ama hâlâ sırlıslıklıydı ve nefesinin sıcaklığının ve geriye kalan azıcık vücut sıcaklığının, daha önce kendisine verilmiş olan hasarı tersine çevirmeye yeteceğinden şüpheliydi. onun vücut sıcaklığı. Hafifçe ileri geri sallanıyordu, gözleri etrafta gezinirken hareketten ısı üretmeye çalışıyordu, ısıyı artıracak bir şey arıyordu. Planck'ın olağanüstü derecede ileri bir teknoloji olduğu aşıkardı, ama onun bunlardan herhangi birini kendi avantajına nasıl kullanacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Görünürdeki diğer tek nesne, Planck'ın sıkıca oturduğu devasa buz dağıydı. Yanıcı hiçbir şey yoktu. Hayatta kalma eğitiminin ona bu yerde, karanlık gecede, tam ortasında pek faydası olmayacaktı.

okyanus. Tanrım, diye düşündü. Omurgamda lanet bir nükleer jeneratör var ve donarak öleceğim.

Birkaç dakika daha geçti. Craig'in sallanması yavaşladı ve zihni kendisi için son yirmi dört saatte yaşanan olaylara kaydı. Burası Cehennem olabilir mi? merak etti. Bu makul görünüyordu. Sonuçta kimse onun gerçekten öldüğünü inkar etmiyordu. Bütün bunlar bir ölüm rüyasının parçası olabilir mi? Her şey gerçek olamayacak kadar saçma görünüyordu. On dört yıl? On dört yıldır yoktum ve Sam bununla evlendi...Sam gerçekten Aldous Gibson'la mı evlendi? Genç bir Aldous. Hükümet savaşı kazandı ama yapay zekayı engellemek için kendi halkına mı saldırdı? Ve ben...bana ne diyorlardı? İnsan sonrası mı? Tanrım.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir tür solucan deliğinden geçerek paralel bir evrene gönderilmiş ve görünüşe göre okyanusun ortasındaki bir buz akıntısına ulaşmıştı, nereye varacağını yalnızca Tanrı bilirdi. Ben Dünya'da mıyım? diye sordu kendine. Daha da önemlisi, bunun gibi bir teknoloji gerçekten var olabilir mi?

Sam uzayın kaynatılmasıyla ne demek istedi?

Kendi kendine başını salladı. Evet. Burası Cehennem.

Aniden, zihninde onu neredeyse tekrar Planck platformundan geriye gönderecek bir görüntü belirdi. Görüntü bir gözün aşırı yakın çekimiydi ama tamamen kaybolmadan önce yanıp sönüyordu.

"Ne oluyor be?"

Önünde başka bir görüntü belirene kadar birkaç saniye daha geçti; bu seferki yapay zekanın çok daha küçük ve baş aşağı yüzüydü. Konuşuyordu ve hararetli bir şekilde önemli bir şeyi anlatmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Craig dudaklarını okumaya çalıştı ama birkaç dakika sonra bunun faydasız bir çaba olduğunu fark etti; ters duran ağzı anlaşılabilir şekillere bürünüyor ve baş ağrısına neden oluyordu. Neredeyse pes ettiği anda yapay zekanın görüntüsü ortadan kayboldu.

Craig görüntünün geri gelmesi için birkaç saniye daha bekledi ama beklemenin uzun sürebileceği anlaşılınca ayağa kalkmaya karar verdi. Orada daha fazla kalırsa donacağını biliyordu.

Hâlâ güzel yeşil kozasının içinde korunarak dümdüz yukarı uçtu ve aşağıdaki buzdağının üzerinde yükseklerde süzüldü. İrtifası arttıkça alanı yavaşça taradı, 360 dereceyi tamamen inceledi ve herhangi bir kara işareti aradı. Ufuk her yönden tamamen siyahtı. Geceydi

aysızdı ama başını kaldırıp baktığında Büyük Kepçe'yi tanıdı. Sonunda tanıdık bir şey.

Aniden gözüne bir parıltı çarptı. Uzaklarda, dünyanın sınırında soluk sarı bir ışık belirdi. O kadar zayıftı ki Craig ona doğru uçmaya başladığında onu kaybedeceğinden ve kendisinden uzaklaşacağından korkuyordu. Gittikçe daha hızlı uçtukça ışığın yoğunluğu da hızla artmaya başladı. Birkaç dakikalık heyecanlı ve umutsuz takipten sonra nesnenin bir gemi olduğu ve ona doğru hareket ettiği anlaşıldı. Olabildiğince hızlı bir şekilde oraya doğru uçtu, ancak gemiye neredeyse yaklaştığında yavaşladı. Devasa bir yolcu gemisiydi ve ışıkları parlak bir şekilde yanıyordu. Sıcaklık. Kurtuluş.

Craig gülümsemeye cesaret ederken gözleri üzerindeki parlak beyaz harflere takıldı.
gövde: TİTANİK.

"Hı-hı."

13

"Siz erkekler iyi misiniz?" süper asker uçağın uçuş ekibine bağırdı düşmüş harrier nakliyesi.

Üç adam uçaktan çıkmayı tamamladı; sigara içilmesine rağmen çoğunlukla sağladı. Onlara hitap eden süper askerin tam tersine, onlar sıradan insanlardı. "Evet," diye bağırdı içlerinden biri. "Hepimiz sorumluyuz efendim!"

Süper asker, "Güzel," diye yanıtladı. Aldous, yalnızca birkaç metre önünde ve iki adım sağında duran silueti görmek için boynunu zar zor kaldıracı.

Sırtında siyah, katlanabilir dokuma karbon nanotüp kanadı vardı; bu, tüm Purist süper askerler için standart bir sorundu. Verimliliği artırmak ve gürültüyü büyük ölçüde azaltmak için plazma aktüatörleriyle donatılmış dört küçük gizli jet motoru kanada monte edildi; Süper asker düşen havacılarla konuşurken motorlar artık boştaydı. Süper asker, "Sana bir hediye aldım," yorumunu yaptı ve sibernetik kol protezlerinden biriyle karda neredeyse hareketsiz yatan Aldous'u işaret etti. Protez siyah ama parlaktı ve işaret parmağının keskin pençesi Aldous'u işaret ederken bileğin yakınında bir ışık parıltısı yakaladı. "Eğlence." Gitmek için döndü ama aniden durup geri döndü. "Oyalanma. Jeneratörleri sadece birkaç dakika kapalı kalıyor. Tekrar güç verdiğinde sen onun dengi olamazsın." Ve bununla birlikte sırasını tamamlayıp çömeldi, güçlü sibernetik bacak protezlerini sardı ve birkaç metre havaya sıçradı, gizli motorları ona holografik eğime doğru hızla uçmak için ihtiyaç duyduğu kaldırma kuvvetini sağlamak üzere ateşlendi. Arkasındaki post-insanlar onun avı olacaktı.

Aldous karda kıvrandı, gözlerini karısının düşmüş ve buruşmuş bedeninden ayırdı ve ölümüyle yüzyüze yüzleşmeye kararlı bir şekilde sırtına yuvarlandı. Ölmesi gerekiyorsa, bu kararı veren adamların gözlerinin anısıyla yaşamasını istiyordu.

Havacılardan biri, Aldous'a yaklaşırken, "Kaptan," dedi, havacının tüfeği zaten tehlikeli bir şekilde post-insan yönüne dönüktü, "ağustos gözlüklerim bana tuhaf bir mesaj veriyor. Bunu alıyor musun?"

"HAYIR. Nedir?" Kaptana sordu.

"Öldürmeyin emri alıyorum. Bu adamın VIP hedef olduğunu söylüyor."

"Kim o?" Kaptan sordu.

"Olay bu. Onun Profesör Aldous Gibson olduğu yazıyor."

Üç havacı bilgiyi hesaplamaya çalışırken kısa bir süre geçti. Zamanlarının kısıtlı olduğunun farkında olan kaptan sakın kalmaya çalıştı ama bir kararın çabuk verilmesi gerektiğini biliyordu. Aldous'a doğru yürüdü ve burgu gözlüklerinde de bir görüntü gördü: aynı öldürmeme emri burgu gözlüklerinde de belirliyordu. "Aynı mesajı alıyorum. Bunun Gibson olduğu yazıyor. Bunu bildirecek vaktimiz yok ve kuşumuzun bozucuları vuruluyor. Tekrar güç vermesine izin verirsek kaçacaktır ama onu öldürürsek bir VIP'yi öldürüyor olabiliriz."

"Yine de yüz tanımada bir sorun olmalı Kaptan." En yakında duran ve silahını Aldous'a doğrultmuş olan havacı, konuşurken heyecanla kaptana ve diğer havacılara döndü.

"Aldous Gibson yetmiş dört yaşında. Bu adam en fazla otuz yaşında. Bunun bizim VIP olmamıza imkân yok."

Kaptan, "Belki de onun klonu falandır" diye yanıtladı. "Kim bilir bu ucubelerle mi?"

"Pekala," diye yanıtladı en yakındaki havacı, bir elini kaskının altını kaşımak için hareket ettirirken, "ya tekrar güç verip kaçmasına izin veririz ya da onu dışarı çıkarırız. Kararınız nedir Kaptan?"

Kaptan, ikilemleri üzerinde düşünürken başını salladı.

Aldous yumruğunu sıktı ve dişlerini gıcırdattı.

"Kaptan, kusura bakmayın efendim, bu konuda hemen bir telefona ihtiyacımız var."

"Eğer bu adamı vurursak ve onun VIP olduğu ortaya çıkarsa, cehenneme döneriz ama aynı zamanda çok büyük bir bahanemiz de var. Bana Gibson'a benzemiyor.

Bilgisayar arızalı olmalı. Hadi onu dışarı çıkaralım."

En yakındaki havacı, "Olumlu" dedi ve hedefine döndü.

Aldous'un şakağına doğrudan öldürücü bir atış yapmak için tüfeğini kaldırdı.

Aldous'un zihin gözü aniden görüş alanına kurtuluşu getirdi.

Ekranda "Tam Güç Yeniden Kuruldu" yazıyordu.

Havacının parmak eklemi tetiği çekerken, Aldous'un kozası aniden yeniden alevlendi ve tüfeğin namlusundan çıkan mermiyi bloke etti. Yarım saniye sonra, havacıları alt eden, sinapslarını aşırı yükleyen ve onları çökerten güçlü bir enerji dalgası gönderdi.

kar, bilinçsiz.

Aldous ayağa kalkmadan önce iki kez gözlerini kırptırdı; gerçekten hayatta olup olmadığından bile emin değildi. Kaptanın bir saniyeden daha az bir kararsızlığı yüzünden kurtarılmıştı. Havacı kararını bir dakika önce vermiş olsaydı Aldous ölmüş olacaktı. Birdenbire bunun gerçekten de böyle olduğu tüm evrenleri düşündü. Bu sonsuz paralel olasılıklardan birine giren yapay zekayı ve Craig'i düşündü.

Aniden, başka bir yol ayrımına vardığında evrenin yeniden bölünmek üzere olduğunu fark etti. Tıpkı sakatlanan engeli kurtarmaya karar vererek evreni ikiye böldüğü, kendisini karısından ayırıp onu korumasız bıraktığı ve onun ölümüne yol açtığı gibi, şimdi de başka bir kader kararı vermek zorundaydı. Karısına döndü ve onun kardaki hareketsiz bedenini, o korkunç kırmızı kan halkasıyla çevrelenmiş, dökülmüş hayatını izledi. Her ne kadar post-insanların yeşil enerji patlamaları artık çok az olsa da, çatışmalar onun etrafında devam ediyordu. Puristler onları eziyordu ve zaferleri kaçınılmazdı. Seçenekleri vardı: kavgaya yeniden girmek ve arkadaşları ve meslektaşlarıyla birlikte düşmek; ya da karısına uçabilir, cesedini alabilir ve büyükannelelerinin (şüphesiz hala çalışıyor) onu bir şekilde onarıp hayata geri getirebileceğini umabilir. Bu seçeneği düşündüğünde öne çıktı ama şansı hesapladığında donup kaldı. Nineler onun vücudunu onarıırken, onun kaya yüzüne ne kadar sert bir şekilde itildiğini, koruyucu kozasını henüz ateşlemediği için savunmasız olduğunu görmüştü. Hiçbir insan böyle bir çarpışmadan sağ çıkamazdı ama bir post-insan hayatta kalabilir miydi? Aldous bunun mümkün olduğuna inanmak istiyordu ama nanları hiç bu kadar zorlu koşullar altında test etmemişlerdi. Vücudu kurşunlarla delik deşik edilen ve omurgası kırılan Craig Emilson bile Sam kadar hasara dayanmamıştı. Beyni tamamen kaybolmadan önce bu kadar hasarı onarabilirler mi? İmkansız.

Ve ondan geriye kalanları kurtarmaya çalışsa bile neredeyse kurtulacağını biliyordu. Bu girişim sırasında kesinlikle Puristler tarafından yakalanacağız.

Hayır, yapamam. Tek makul hareket tarzı vardı. Kimsenin onun üzerinde gözü yoktu. Yaya olarak kaçabilirdi ve Puristler onu takip edemezdi. Daha sonra Evren 1'e döndüklerinde yapay zeka ve Craig ile yeniden bağlantı kurabilirdi.

Her ne kadar yanlış hissetse de -onu geride bırakan bir korkak gibi hissetse de- bunun tek mantıklı hareket tarzı olduğunu biliyordu.

Tesise sırtını döndü ve savaştan, Puristlerden ve Samantha'dan uzağa, karda koşmaya başladı. Gözleri uzaktaki iki dağ zirvesi arasındaki karanlık gökyüzü parçasına kilitlendi ve ileriye doğru bakışını kesmeye cesaret edemeden onlara doğru koştu.

14

Craig , Titanik'in birinci sınıf sigara içme bölümünde şöminenin yanına büzüldü .
Ceketini çıkardı ve alevlerin dibinde ıslak bir yığın halinde buruşmuş halde bıraktı, bu
sırada uyuşmuş ellerini ateşe doğru tuttu ve hislerini geri getirmek için onları ovuşturdu;
hayatında hiç bu kadar uyuşuk olmamıştı.

Arkasında, onun girişini engellemeye çalışan iki baygın görevli dışında oda boştu.
Daha önce odada toplanmış olan smokin giymiş erkek kalabalığı aceleyle geri çekilmiş
ve bu sırada brendi yudumlarını da boşaltmışlardı. Sert içkinin kokusu puro dumanına
karışarak hâlâ havada asılı kalıyordu.

"Craig mi? Beni duyabiliyor musun?" AI'nın sesi aniden konuştu.

"Seni duyabiliyorum. Kafamın içinde ne yapıyorsun?"

Görünüşe göre Samantha annemin programını kendisinden ziyade sana uygulamış.
Bazı sistemlerinize erişebilmek için sinapslarınızla daha iyi bir bağlantı kurmaya
çalışıyorum."

"Sistemlerim mi?"

"Craig, şu anda iç ısı ölçümü alıyorum. Vücut sıcaklığınızın sadece 32,9 santigrat
derece olduğunun farkında mısınız? Hipotermiksin. Bu çok tehlikelidir. Derhal sıcaklık
aramalısın.

"Senin çok ilerinde," diye yanıtladı Craig, gözleri yorgunluktan sarkmaya başlamıştı.
"Şöminenin yanındayım."

"Harika. Hala senin optiklerinle bağlantı kurmaya çalışıyorum ki sen beni görebilesin,
ben de senin gözlerinden görebileyim. Şu anda çevrenize karşı körüm. Craig, hâlâ
titriyor musun?"

Ateşe bakarken gözleri sarkmaya devam etti. Kendini çömeldiği yerden kurtarmış,
şimdi oturuyordu, sıcak mandalina parıltısının önünde bacaklarını açmıştı. "HAYIR.
Titremeyi bıraktım. Isınıyor olmalıyım."

Yapay zeka "Hayır" diye yanıtladı. "Bu kötü bir işaret. Hala titriyor olmalısın.
Vücudunuz şu anda orta derecede hipoterminin ortasında, ancak siz derin hipoterminin
eşiğindesiniz. Eğer titremiyorsan vücut sıcaklığın daha da düşecek ve hem de oldukça
hızlı bir şekilde."

"Bir ateşin önündeyim. Ben iyiyim," diye yanıtladı Craig uykulu bir şekilde. "Merak etme. Ben doktor. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Yapay zeka, "Şimdi uyursan ölürsün" diye uyardı.

"Çık kafamdan, olur mu? Ne yaptığımı biliyorum."

"Craig, muhakeme gücün ciddi şekilde zayıflamış. Beni dinlemelisin. İşbirliği yapmamak klasik bir semptomdur—"

"Kapa çeneni!" Craig aniden bağırdı, şöminenin önünde yan tarafına kıvrılırken sinirlendi, kıyafetleri hâlâ donma noktasında kalan sudan ıslaktı.

"Craig, korkarım uyumana izin veremem. Craig?"

Craig hiçbir yanıt vermedi; bilincini kaybetmişti.

"Craig mi? Craig!" Yapay zeka, Craig'in vücut ısısının kaybının ikisi için de felakete dönüşmesine yalnızca birkaç dakika kaldığını biliyordu. Bilincini kaybeden Craig'in vücut ısısı artık hızla düşecek, yirmi sekiz santigrat derecede kardiyak aritmilere doğru düşecek, ardından yirmi santigrat dereceye düşecek ve bu sırada kalbi tamamen duracak ve ölümle sonuçlanacaktı. Nananlar Craig'in vücudundaki çeşitli sistemlerin çökmesinden kaynaklanan hasarı onarmak için çalışacaklardı ama özellikle de kalbi durduğunda onu hayatta tutabileceklerinin garantisi yoktu. Bu noktada, oksijen yoksunluğunun o zamana kadar ne kadar süre devam edeceğine bağlı olarak, hem kalpteki hem de beyindeki dokuları onarmak ümitsiz bir girişime dönüşebilir. Post-insanları öldürmek gerçekten çok zordu ama imkansız değildi.

Yapay zeka bir an için dikkatini görsel bağlantı kurmaktan Craig'in güç sistemine odakladı. Craig'in omurga implantının kontrolünü yeterince hızlı bir şekilde ele geçirebilirse ev sahibini uyandırabileceğini biliyordu. Aksi takdirde yapay zeka bir cesedin içinde sıkışıp kalacaktı.

Bu gerçekleştiğinde yapay zeka bile bu koşullarda sonsuza kadar hayatta kalamazdı. En sonunda, yapay zekanın temel modelini taşıyan nanobotlar kapanmaya başlayacak, sert ölümler başladığında Craig'in vücudunda mevcut olan toksik süreçlerin etkisi altında kalacak ve bunu hızla çürüme takip edecekti. Aslında yapay zekayı öldürmek de zordu ama imkansız değildi.

Bu sırada geminin silah kaptanı, tabancasını çekmiş halde odanın eşiğine geldi. Tek dizinin üstüne çöktü ve nabzını yokladı.

baygın halde şok geçiren iki hakemden; her adamın nabızı güçlüydü.

Ayağa kalktı ve dikkatini şöminenin dibinde duran Craig'in hareketsiz bedenine çevirdi. Silah ustası kendisini bu kadar rahatsız eden bir durumla uğraşmayalı uzun zaman olmuştu. Adam sanki içkiye dalmış gibi sıırıslıkam bir halde gemide belirmişti ama yine de bir şekilde yirmi deniz milinin üzerinde hızla giden bir gemiye tırmanmayı başarmıştı. Bu koşullar ne kadar tuhaf olsa da, tanıkların hakemlere yönelik beklenmedik saldırıyla ilgili ifadeleri daha da endişe vericiydi. Gerçekten de, en yüksek saygı ve saygıya sahip saygın beyler, saldırganın, sanki onları kendi içinden yaratmış gibi vücudundan elektrik kıvılcımları fırlattığına yemin etmişlerdi. Silah ustası böyle bir şeytanlığı daha önce de görmüştü - birkaç yıl önce deli Nikola Tesla'nın yaptığı bir sunum - ve o zaman kendisini bir daha asla böyle bir kötülüğün huzuruna koymayacağına yemin etmişti. Artık görevi onu bu yeminini bozmaya zorluyordu çünkü daha önemli olan yemin gemisindeki yolcuları korumaktı. Her şeyden önce bu öncelikliydi.

"Oradasın!" belirsizlikten boğulmuş sesi titrerken otoritesini toplamaya çalışarak emretti. Figür hâlâ hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu ama koşullarla ilgili silah ustasının kanını donduran bir şeyler vardı. Odada kötülük vardı; bundan emindi.

Düşen figürden birkaç santim uzakta durdu ve onu ayakkabısının ucuyla dürterek silahının doğrudan figürün sırtına nişan aldığından emin oldu. Dürtüleme ne adamı ne de şeytanı harekete geçirmedi. Şu ana kadar her şey yolunda, diye düşündü ve kelepçelerini çıkarıp failin bileklerini sabitlemek için ihtiyacı olan tek davetin bu olduğuna karar verdi. Bedeni karnının üzerine itmeden önce figürün sol bileğindeki bileziklerden birini kırdı, sağ kolu serbest bırakıp iki bileği adamın arkasında bir araya getirmek niyetindeydi. Tam bunu yaptığı sırada ve ikinci kelepçe takılmadan hemen önce, vücut aniden canlanmaya başladı.

Craig hâlâ baygın, gözleri hâlâ kapalı, aniden yerden havaya kalktı, elleri gevşek bir şekilde iki yanında sallandı, yeşil enerji aurası bir hayalet gibi dönüp kıvılcımlar saçarken başı da hareketle birlikte devrildi ve yuvarlandı. -onun etrafındaki tavırlar gibi.

Dehşete kapılan silah ustası, önündeki uhrevi figüre tabancasını iki kez ateşledi. Mermiler durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmadı, auradan sekti ve silah ustasının kafasının yanından tehlikeli bir şekilde vızıldayarak geçti. Geriye doğru tökezledi ve iki hakemin uykuya devam ettiği yerden sadece birkaç santim uzakta, acı verici bir şekilde kalçasının üzerine yere düştü. "Kutsal Meryem, Tanrı'nın annesi."

15

Sanha dizlerinin üzerinde kaldı, başı kaba betona doğru eğilmişti, yüzünden ter ve kan damlıyordu ve görüş alanında dışavurumcu bir şaheser oluşturuyordu. İnsan sonrası tutsaklar birer birer idam edilirken gözlerini sürekli değişen tabloya dikmişti.

Purist süper asker talihsiz kurbanların sıraları arasında bir aşağı bir yukarı dolaşırken, tapınağa yakın mesafeden yapılan atışlar onları yere serdi.

Hayatım böyle mi bitecek? Sanha, Jackson Pollock'un değişmeye devam etmesini, kan ve terin yin ve yang'a karışmasını, küçük koyu renkli beton tozu parçalarının toplanıp karmaşanın içinde hareket etmesini izlerken kendi kendine düşündü. Ölümsüzlük elimdeydi ve şimdi...Ölüyor muyum? Sadece ölür müyüm?

Bir başka atış daha yurttaşlarından birinin hayatına son verince irkildi. Arkasında bir yere çöken bedenin çıkardığı sesi hissedebiliyordu . Aklında, grupta çocukların da olduğundan emindi; yoksa küçüklerin hepsi mi kaçtı? Sevgili Tanrım, umarım hepsi kurtulmuştur.

Evet, sürtünme var, diye düşündü. Tanrı. Buradayım, ölmeyi beklerken Tanrı'yla konuşuyorum ama yine de Tanrı'ya inanmıyorum. Türleri saf tutma motivasyonlarının Tanrı olduğunu iddia eden adamlar beni idam ederken bile hâlâ hayal gücümün bir ürünüyle konuşmam ne kadar ironik? Şu anda bile batıl inançların gitmesine izin veremem.

"Sanha! Beni duyabiliyor musun?"

Sanha bir an kalbinin duracağını sandı.

"Sanha, eğer cevap veremiyorsan ama beni duyabiliyorsan, kafanı oynat ve izin ver. Bakalım neler oluyor."

Sanha sesi tanıdı: Aldous! Başını hafifçe çevirdi ve omzunun üzerinden arkasında gerçekleşen katliamı görebilmek için boynunu uzattı. Sadece bir anlığına bakmaya cesaret etti. Zihin gözüyle bir resim çekti ve bunu Aldous'un da görebilmesi için görüş alanına yerleştirdi. Arkasındakilerin yarısı idam edilmişti, diğer yarısı ise dizlerinin üstüne çökmüş, ölümü bekliyordu.

"Ah hayır," diye fısıldadı Aldous olduğu yerde donup kalırken, nefes alırken ağzından sıcak nefes çıkıyordu. Sonunda dönmeye cesaret edip arkasına baktı. Andromeda Dağı'ndaki tesisin girişinin çevresinde kalan nakliye araçlarının spot ışıklarının zayıf parıltısı, gökyüzünün üzerinde görülebiliyordu.

ağaç çizgisi. Kozasını tutuşturup hızla geri dönmek, içeri girerken mümkün olduğu kadar çok süper askeri patlatmak istiyordu; en azından geri kalan post-insanlardan birini kurtarabileceğini umuyordu ama aynı zamanda bunu yapamayacağını da biliyordu. Hayatta kalması gerekiyordu; yapay zekanın geri dönüşüne hazır olması gerekiyordu.

"Sanha, çok üzgünüm sevgili dostum. Çok çok üzgünüm. Bu durumda olman benim hatam. Orada senin yerine ben olmalıyım."

Sanha dinledi ama cevap vermeye cesaret edemedi. Her birkaç saniyede bir, süper askerin tüfeği gürleyerek canlanıyor ve ardından bir post-insan tüfeğini kaybediyordu. Gözleri şimdi altındaki beton üzerinde oluşmaya devam eden Pollock'a odaklanmıştı - ama Pollock'ta her yerde bulunan rastlantısallık ve kırılmadan uzaklaşıyor ve bir Monet'ye dönüşüyor gibiydi, kan damlaları görünüşte desenler oluşturmaya başlıyordu. tanınabilir bir şey gibi. Sanha, kirli terden bir ele benzeyen bir şeyin oluştuğunu, ondan küçük kan damlalarının aktığını görebildiğinden emindi; kan, parlak kırmızı paralara benziyordu.

Sonunda süper asker Sanha'ya ulaşmayı başardı; çizmesi Sanha'nın görüş alanına girdi ve tabloyu dalgaların arasındaki bir kumdan kale gibi silip süpürdü. Sanha başını kaldırmadan önce sertçe yutkundu ve tepedeki ışıklar gözlerini acıtırken gözlerini kısarak baktı.

Aldous, süper askerin bir sonraki kurbanına bakışını Sanha'nın gözleriyle izledi. İnsan-makine uygarlığının en kötü sapkınlığına benziyordu. Milton'un hemen dışında, bir buçuk metrelik bir açıklığa yayılan kanatlarıyla tamamlanmış gerçek bir Beelzebub duruyordu. Yüzünün üst kısmının çoğunu kaplayan bir miğfer takıyordu ve karbon fiber sibernetik kolunun taşıdığı olağanüstü ağır ve güçlü tüfeğinin tetiğinde iskelet görünümlü protez parmaklarını esniyordu.

En kötüsü de gözleriydi ya da gözleri yoktu. Süper askerlerin hepsinin biyolojik gözleri oyulmuş ve bunun yerine, göz boşluklarına doğal olmayan bir şekilde sıkışan mekanik gözler, mavimsi çatlakların her yöne doğru çirkin, ağ benzeri desenlere dönüşmesine neden oluyordu. Mekanik küreler biyolojik gözlerin yerini alamayacak kadar büyüktü, dolayısıyla göz kapakları ve etraflarındaki kaslar da dahil olmak üzere gözleri çevreleyen derinin tamamının çıkarılması gerekiyordu. Bu, süper askerlere bir

esrarengiz bir yüz ifadesi eksikliği, gözleri neredeyse siyah boşluklar gibi görünüyor. Ancak merkezlerinde ileri geri hareket eden altın renkli irisler vardı.

Sanha onlara bakarken irisler gözle görülür bir şekilde dönüyordu ve görünüşe göre bir tür görsel süreci kolaylaştırıyordu. Süper askerin gözleri alışılmadık derecede uzun bir süre boyunca Sanha'ya kilitli kaldı, tüfek beklendiği gibi ateş etmiyordu.

Aldous kendisini bir Planck dalgasının içindeymiş gibi hissetti; arkadaşının hayatının sona ermesini beklerken zaman açıklanamaz bir şekilde uzamıştı. Diğer infazlar en azından hızlı olmuştu. Bu sefer süper askerin bir nedenden dolayı bunun tadını çıkardığı ortaya çıktı. Sanha'nın bir binicisi olduğunu biliyor mu? Aldous'un bağlantısı yalnızca işitsel olduğundan, post-insanların zihinlerinde yanıp sönen görüntüler varken gözlerinin üzerinden geçen beyaz parıltının mevcut olmaması gerekirdi. Süper asker yine de Aldous'un varlığını tespit edebilir mi?

Sonra aniden tüfeğin namlusu kaldırıldı. Süper asker neredeyse neşeyle, "Profesör Sanha Cho," dedi, "bugün sizin şanslı gününüz. VIP olarak sınıflandırıldın."

"Ah, Tanrıya şükür. Tanrıya şükür," diye fısıldadı Sanha kendi kendine.

"Bana bir dakika izin verir misiniz?" dedi süper asker, Sanha'nın sağında diz çökmüş post-insana dönerken ve onu tapınakta kaba bir şekilde vururken. Sanha'nın sağ yanağına sıcak kan fışkırdı, sonra hızla soğudu ve süper askerin infaz çılgınlığı devam ederken boynundan aşağı akan soğuk bir şoka dönüştü.

Aniden ağaç sınırının üzerinden Aldous'a doğru giden bir engel taşıyıcı ortaya çıktı. Onu sersemlemiş hareketsizliğinden kurtardı ve bacaklarının hareketine geçmesini sağladı. Döndü ve en yakın ağaca doğru koştu, eliyle birkaç dal kapmak için uzanıp kendini karın içine attı ve dalları bir kamuflaj battaniyesi gibi üzerine çekti.

Aracın kesinlikle ağaçların arasındaki insan desenlerini algılayıp tanıyabilecek sensörlerle donatılacağını biliyordu ancak Aldous, karın ve dalların akıllı algoritmaların onun desenini tanımasını engellemeye yeteceğini umuyordu.

Araç yukarıdan vızıldayarak geçti, yanından geçerken karnının altındaki kırmızı lazer sensörleri görülebiliyordu ama durmadı.

Bir dakika geçtikten sonra Aldous ayağa kalkıp karları silkeledi. kıyafetler ve açıkta kalan cilt, Sanha'nın zihnine yeniden ayarlandı.

Son post-insan idam edilmişti ve süper asker şimdi bir kez daha Sanha'nın önünde duruyor, avına bakıyordu. Tüfeğini sırt çantasına koyup daha küçük, daha şık bozucu cihazı alırken, "Sizin implantlarınız çok güçlü," diye başladı. Sanha'yı karnının alt kısmından vururken, "Lanet olası şeyi tekrar tekrar vurmaya devam edemeyiz" dedi, vücudundaki enerji dağıldı.

Sanha hafifçe homurdandı ama rahatsız edici olduğu kadar acı verici de değildi, MTF implantının hafifçe parıldamasına neden oldu, bu da siyatik hastalarının deneyiminden pek farklı olmayan bir şekilde bacaklarda uyuşmaya neden oldu. "Yani, seni takip edecek ve her iki dakikada bir seni vuracak bir adam görevlendirebilirim ama bu pek pratik görünmüyor. Şanslısın ki," dedi, bölücüyü yerine koyarken sırtarak, "bir alternatif var."

Süper asker pençeli, mekanik elini kaldırdı ve mekanizma aniden elektrikli bir vızıltı çıkararak bir matkap gibi dönmeye başladı, parmaklar birleşerek ince bir uç oluşturdu. Süper asker serbest eliyle Sanha'yı ensesinden yakaladı ve onu yüzüstü yere indirmeye zorladı. Sağ bacağıyla onu sıkıştırıp Sanha'nın uyluğunun arkasına yerleştirdi ve matkap Sanha'nın alt sırtının üzerinde havada asılı dururken Sanha'yı yerine kilitledi.

Aldous hayatında hiç bu kadar çılgılık duymamıştı. Çok tiz bir konuşmaydı bu ancak en kötü ıstırapla, hayal bile edilemeyecek bir ıstırapla ortaya çıkarılabiliirdi.

"HAYIR! Hayır," diye fısıldadı Aldous.

Acı verici derecede uzun bir dakikanın ardından çılgınlıklar kesildi, ardından yalnızca Sanha'nın hırıltısı duyuldu. Aldous'un olup biteni görmesini engellemek için birkaç kez gözlerini kapattı. Ancak tahmin etmek zor değildi.

Süper asker karanlığın içinde "Bu gerçekten çok güzel bir şey" yorumunu yaptı.

Sanha'nın gözleri aniden açıldı, süper asker onu bir kez daha ensesinden yakalayıp bir koluyla yukarı çekti, diğer koluyla da kanla kaplı MTF jeneratörünü ona gösterdi.

"Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar çok şeye sebep olacağı kimin aklına gelirdi? bela?" Sanha'yı serbest bıraktı ve betona düşmesine izin verdi.

Sanha gözlerini tekrar kapattı ve kısa aralıklarla ara ara açtı. kafasına geri dönmeden önce.

Süper asker, "Sızlanmayı bırakın," diye talep etti. "Senin o küçük nanobotların, sebep olabileceğim her türlü omurga hasarını düzeltecek. Bir saat içinde yağmur kadar iyi olacaksın ve yeniden insan olmaya çok daha yakın olacaksın." Dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Rica ederim."

Korkudan dudakları titreyen Aldous, seçeneklerini değerlendirirken başını ellerinin arasına aldı. Yapılması gereken mantıklı şey koşmaya devam etmekte ama arkadaşlarından ayrılmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Duygusal unsuru bir kez daha hesaba katmamıştı; dehşeti hesaba katmamıştı.

Birkaç dakika sonra beton bacaklarını hareket etmeye zorlamayı başardı; ilk başta yavaş bir süratli adım attı, ancak başarısızlığın sonuçlarını düşündükçe sert bir şekilde koşmaya başladı, neredeyse karda koşarak uzaklaşıyordu.

Aniden süper asker başını yana eğdi, görünüşe göre bir tebliği dinliyordu. "Emin misin?" O sordu. "Kutsal...onlar zorlu herifler, değil mi? VIP'nin adı ne?"

Aldous bir kez daha aniden dondu. Hayır. Bu olamaz.

"Profesör Samantha Gibson," diye tepki gösterdi Albay Paine , kendisiyle ilgili olan ismi tekrarlayarak, gülümsemesi aniden genişledi. "Pekala, lanetleneceğim. Dünya küçük değil mi?"

16

"Tanrı seni korusun, baba, seni koruyamam!" silah ustası diye bağırdı. "Kurşunların hiçbir etkisi yok."

Rahip karşılaştığı kötülüğün ciddiyetini anlayarak başını salladı. Silah ustasının onu alması için gönderdiği kâhyanın eşliğinde beceriksizce odasından çıktığında cebine küçük bir şişe kutsal su koymuştu.

Sigara içme odasının ortasında, yerden yalnızca birkaç santim yüksekte süzülen gevşek bedene bakarken, daha fazlasını getirmiş olmayı diledi; çok fazla. Daha.

"Cennetin şanlı Prensi, Başmelek Aziz Mikail, bizi beyliklere ve güçlere, karanlığın hükümdarlarına, yüksek yerlerdeki kötü ruhlara karşı savaşta korur." Yüzen hayalet ilk kutsal su salvosunu fırlattı.

Hiçbir etkisi yok gibi görünüyordu.

Silah ustası, "Devam edin," diye teşvik etti.

"Şeytanın kötülüklerine ve tuzaklarına karşı koruyucumuz ol. Allah onu azarlasın, alçakgönüllülükle dua ediyoruz." Rahip kutsal suyun ikinci salvosunu yüzen iblise doğru fırlattı.

Yine hiçbir etkinin olmadığı görüldü.

Kutsal adam kararlı bir şekilde dişlerini gıcırdattı ve daha güçlü konuşmaya başladı.

"Ve Sen, ey göksel ordunun Prensi, Tanrı'nın gücüyle, ruhları mahvetmek için dünya çapında dolaşan Şeytan'ı ve tüm kötü ruhları Cehenneme ittin!" Kutsal suyun üçüncü salvosunu attı.

Silah ustası ve rahibi şaşırtacak şekilde bu sefer küçük bir etki ortaya çıktı. İblis hafifçe seğirdi; arkasında duyulabilir bir enerji kıvılcımı parladı.

"Kutsal Ana - sanırım işe yarıyor!"

O anda cesur gazeteci William Stead , neredeyse iki saat önce yatmaya çekildiği için sadece ev paltosu ve pijamalarıyla olay yerine geldi. Sigara içme odasındaki manzarayı gördüğünde gözlerindeki uyku anında yok oldu. Bu onun hayatının belirleyici özeti olacaktı. Gözlerini havada süzülen figürden ve onu çevreleyen yeşil enerji aurasından ayırmadan sağ koluyla uzanıp onu kavradı.

Titanik'in ilk yolculuğunu belgelemek için yanında getirdiği fotoğrafçının tasmaı .
"Bunu al. Tanrı aşkına, bunu alsan iyi olur!

Genç fotoğrafçı, korkudan elleri şiddetle titriyordu.
Kodak kamerası için tripodu kurmaya başladı.

"Sen bu kurulumu yapmadan her şey bitmiş olacak dostum! Sadece şutu çek!"
Stead bağırdı.

Rahip duasına devam etti. "Babam adına," diye gürledi ve yüzen figürün üzerine kutsal sudan biraz daha sıçrattı. "...ve Oğul!" Daha fazla kutsal su attı. "Ve Kutsal Ruh!"

Genç fotoğrafçı Kodak'ını çekip Craig'in yeniden uyanma anını yakaladığında, yüksek sesli ve duyulabilir bir elektrik patlaması Craig'i aniden kendine getirdi.

"Bu da neydi böyle?" Craig sordu.

"Şeytanla mı konuşuyorum?" diye sordu rahip.

Yapay zeka, "O bendim Craig," diye yanıtladı. "Üzgünüm ama sana bir şok vermek zorunda kaldım. Uyumana izin veremem yoksa ölürsün."

"Kim bu insanlar?"

Yapay zeka, "Optiklerinizle hâlâ bir bağlantı kuramadım" diye yanıtladı.

"Biz İsa'nın takipçileriyiz, iblis!" rahip bağırdı. "Biz emir veriyoruz gitmelisin! Mesih'in gücü sizi buna zorluyor!"

Craig, "Ah oğlum," diye içini çekti. "Bir kalabalığın ilgisini çektim."

"Bu hiç iyi değil Craig. Bu zaman çizelgesine müdahale etmememiz gerekiyor.

"Müdahale etmiyor musun? Neden bahsediyorsun? Bu geminin batmasına izin mi vereceğiz?"

"Atmak?" silah ustası tekrarlardı. Rahibe döndü. "Bu-gemiye tehdit mi ediyorsun baba?"

Rahip, "Sanırım bu adam - ele geçirilen adam - içinde yaşayan şeytana karşı savaşıyor," diye yanıtladı.

Stead fotoğrafçısına "Daha fazla resim" dedi. "Alabildiğin kadar."

Fotoğrafçı, "Oldukça hareketsiz duruyor efendim," diye fısıldadı. "Bunlar oldukça iyi sonuçlanmalı."

"Eğer öyleyse, dünyanın en ünlü fotoğrafçısı olacaksın oğlum."

Rahip neredeyse nefesi kesilerek, "Bu bedende kesinlikle birden fazla varlık yaşıyor" dedi.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu silah ustasına.

"Sanırım adamın vücudunun kontrolünü ele geçirmesine izin vermeliyiz. Hazır olun."

Yapay zeka tarafsız, bilgilendirici bir tonla, "Craig," diye başladı, "Size Titanik'in bir buzdağına çarpmasından sonra 1.503 yolcu ve mürettebatın öldüğünü söyleyebilirim . Bu tanıkların tamamının batma sırasında ölmesi ve fotoğrafların kaybolması son derece muhtemeldir."

"Bu yüzden?"

"Yani hâlâ bu zaman çizelgesi üzerindeki etkinizi en aza indirme şansınız var. Biz hâlâ geri çekilip bu zaman çizelgesinin etkilenmeden devam etmesine izin verebiliriz."

"Etkilenmedi mi? Bu çok sinsî bir örtmece. Bahsettiğiniz şey, bunu önleyebilecekken tüm bu insanların (yüzlerce erkek, kadın ve çocuğun) ölmesine izin vermek."

Tanıklar, Craig'in nihai ölümlerine ilişkin ikinci kez bahsetmesinden ortak olarak rahatsız oldular. Geminin batmaz kabul edildiği göz önüne alındığında, bu tür saçmalıkları göz ardı etmek kolay olurdu, ancak ruhsal açıdan çok açık bir şekilde sıkıntı çeken bir adamdan gelen kehanet, adamların görmezden gelemeyeceği kadar elle tutulur bir dirence sahipti.

Silah ustası kahyalardan birine döndü. "Sanırım Kaptan'ın bunu öğrenmesinin zamanı geldi."

Yapay zeka acilen, "Craig, alternatif bir zaman çizelgesine müdahale etmenin sonuçlarını tam olarak düşünmedin," diye açıklamaya başladı.

Craig, "Beni bağışlayın," dedi, kafasındaki sesi susturarak. "Gemide binlerce insan var ve onların hayatları sizin ya da benimkinden daha az değerli değil. Beğenseniz de beğenmeseniz de bu gemiyi kurtaracağım."

17

Bu durumda UYANMAK, yeniden dirilmeye benziyordu. Samantha'nın gözleri açıldı ama kendini içinde bulunduğu oda bir tabutun içi kadar karanlıktı. İlk içgüdüğü, bölgeyi aydınlatmak için parmak uçlarında bir yeşil enerji darbesi atıştı ama bu işe yaramadı. Zihin gözünü açtı, en azından hâlâ çalışıyor olmasına sevindi. Birkaç tıklama sonra gece görüşü ayarını seçmişti ve oda aniden yeşil ve siyah olarak önünde belirdi.

Beton zeminde dik oturuyordu. Oda neredeyse mükemmel kare şeklindeydi, yalnızca bir avuç metreye bir avuç metre boyutundaydı. Elleri bir tür sıvıyla kaplıydı; floresan yeşil renkli gece görüşünde siyah görünüyordu. Tadını almak için dilini dışarı çıkarmadan önce başparmağını ve işaret parmağını birbirine sürttü.

Kan.

Burada ne oluyor yahu? düşündü. Aklındaki arama ekranına göz attı ve yakınlarda başka birini aradı. Bir sinyal hızla bulunduğu yere yaklaşıyordu: Sanha.

Odanın kapısı açılmaya başladı ve normal görüşüne dönerken parlak ışıktan korunmak için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığı anda Sanha kapı eşiğindeydi ama yürümüyordu. Pürist bir süper asker onu ensesinden tuttu ve sibernetik protez kollarından yalnızca biriyle onu yerden yüksekten tuttu. Asker Sanha'yı sertçe yere fırlattı. Solgun ve kanla kaplı olan Sanha acınası bir halde uzaktaki duvara doğru sürünerek kendini duvara dayadı ve Samantha'ya baktı. "Merhaba Sam."

Samantha süper askere baktı. Yarısı içilmiş bir puroyu yakarken kayıtsızca kapı çerçevesine yaslanmıştı. Miğferi çıkarılmış, kalın, kara biberli saçları ortaya çıkmıştı. Samantha'nın dudakları, askerin sibernetik gözlerini çevreleyen çatlak izlerine bakarken tiksintiyle aşağı doğru kıvrıldı.

"Sen beni tanıyorsun," diye başladı asker, "ama ben seni tanıyorum." Odaya girdi ve başını sallarken gülümsedi. "Ya da en azından eski kocanız Doktor Emilson'u tanıyordum."

Samantha, Craig'in bahsi geçince neredeyse nefesi kesildi; bu adam ne biliyordu? Craig'in geri döndüğünü biliyor muydu? Nasıl yapabilir?

"On dört yıl önce canını verdiğinde ben onun komutanıyım.

ülkesi ve tüm insanlık için. Belki benden bahsetmiştir?"

"Albay Paine mi?"

Paine gülümsedi. "Bu doğru. Bu doğru. Güzel anı." Pençeli parmaklarıyla başını kaşıdı ve ardından mekanik elini ensesine koydu. "Canını verdi. Hayatını verdi." Konuşurken sanki Craig'in fedakarlığının görüntüsünü hayalinde canlandırıyormuş gibi kapıya doğru baktı. Gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "İyi asker.

En iyisi. Benden daha iyi."

Sibernetik gözlerinin altın irisleri Samantha'ya doğru dönerken ağzı kırıldı ve gergin bir yüz buruşturma oluştu. "Ve işte buradasın, onun anısına kızılıyorsun, şeytanla evlilik yemini ediyorsun."

Konuşurken sesinde gerçek bir tiksinti vardı ve başını salladı. "Hanımefendi, size karşı zerre kadar sempati duymuyorum."

"Samantha mı? Sam, benim, dedi Aldous aniden gözünün önünden.

"Tepki verme. Benimle iletişim halinde olduğunu ona söyleme."

Samantha'nın gözleri şaşkınlıktan çılgına dönmüştü.

Aldous, "Öldürüldüğünü sanıyordum aşkım," diye devam etti. "Hala hayatta olduğunu bilseydim asla gitmezdim. Mucize sınırında."

Aldous kaçmış mıydı? Puristler kompleksi basmışlar mıydı? Ne onunla mı istediler?

"Biliyorsun," diye devam etti Paine ciddi sesiyle, "onu senin hakkında uyardım. Tüm yapay zekayı yok etmek ve türü kurtarmak için canını verdiği gün onu uyardım. Lanet olsun bayan. Kocanız bir kahramandı. Ona nasıl bu şekilde ihanet edebilirsin?

Aldous, "Onu dinleme Sam," diye uyardı. Bir cip çalmıştı ve şimdi Andromeda Dağı'ndan uzaklaşıp en yakın şehre doğru dağ geçidinden hızla geçiyordu. "Bu adam bir katil. Bir düzineden fazla insanı hiç düşünmeden idam etti. Beni dinle Sam. Kaçmalısın. Ne yaparsan yap, uzaklaşmalısın. Eğer bunu yapmazsan seni öldürecek."

Cevap veremiyordu ama yine de korkudan boğazı konuşamayacak kadar düğümlenmişti. Açık kapıya doğru baktı. Güçleri neden çalışmıyordu? Keşke uçabilseydi... Paine onun göz

çizgisini izledi ve sıırttı. "Heh. Çıkmak ister misin?"

Onun soğuk, cansız gözlerine baktı.

Ceketinin cebine uzandı ve daha önce içinde bulunan küçük, küresel MTF jeneratörünü çıkardı. Onu ona fırlattı ama jeneratörün yüzeyi hâlâ kan ve dokuyla ıslak olduğundan elinden kaydı ve odanın köşesine yuvarlandı.

Paine güldü.

Noktayı işaretlemek için elinin keskin parmaklarını kerpeten gibi yukarı kaldırırken, "Sen iyileşirken ben de küçük bir hazırlıksız ameliyat yapmak zorunda kaldım" dedi. "Sanırım son uçuşunu yaptın."

18

"Saat kaç?" Craig rahibe sordu.

Kafası karışan rahip, cep saatini çıkaran silah ustasına baktı. "23:36" diye yanıtladı.

"Gemi saat kaçta batacak?" Craig yapay zekaya sordu

"Aşağı in?" Rahip solgun ve dehşete düşmüş bir halde cevap verdi.

Yapay zeka, "Gece 23.40'ta buz dağına çarpıyor Craig" diye yanıtladı

"Ne?" Craig hayal kırıklığıyla homurdandı. "Neden bana söylemedin? İsa!

Hadi gidelim!"

"Craig," diye sakince itiraz etmeye başladı yapay zeka, "Bu zaman çizelgesine müdahale etmenize yardımcı olamam. Bu son derece etik dışı olurdu."

"Etik değil mi? Benimle dalga geçiyor olmalısın. 1000'den fazla insanın ölmesine izin vermek etik mi yani?"

"Eğer buraya müdahale edersen Craig, Pandora'nın kutusunu açacaksın. sen bunu anlamıyorsun..."

"Beni bağışla, tamam mı?" Craig de karşılık olarak bağırdı. "Bu çok basit. Harekete geçme, bir trajediyi durdurma gücümüz var, o yüzden harekete geçiyoruz. Anladım?"

"Katılmıyorum—"

"Tamam ama yoluma çıkma."

Yapay zeka sustu ama Craig sabit bir pozisyonda havada süzölmeye devam etti zeminin hemen üstünde, hala yapay zekanın insafına kalmış

"Gitmeme izin verecek misin?" Craig sordu.

Silah ustası, "Ben...denersem seni durdurabileceğimden emin değilim" dedi. cevap.

Craig, "Seninle konuşmuyorum" dedi. Tapınağını işaret etti. "Ben kafamdaki bilgisayarla konuşuyorum."

"Ne oluyor?" silah ustası dehşet içinde tepki gösterdi.

"Bilgisayar?" William Stead aniden konuştu; derinlerde gömülü bir anıyı sallarken başı yana eğikti. "Yani, fark motoru gibi mi?"

Craig'in kaşları alaycı bir şekilde çatıldı.

"Hesaplama yapan bir makine mi?" Stead konuyu detaylandırdı.

"Evet" diye yanıtladı Craig, "hesaplama yapan bir makine."

Kısa bir anlık şaşkın sessizliğin ardından Stead sonunda kahkaha attı. "Lanet olsun dostum, bu şimdiye kadar duyduğum kadar saçma bir fikir. Fark motoru neredeyse üç metre uzunluğunda ve bir ton ağırlığında."

Craig, "Bu aptalca değil," diye yanıtladı. "Şunu unutmayın: Konu bilgisayarlar olduğunda, teknoloji her zaman çok daha küçük ve çok daha güçlü hale geliyor ve hem de aceleyle. Ve eğer kafamdaki makine beni serbest bırakırsa bunu sana kanıtlayacağım."

Stead silah ustasına, "Aklını kaybetmiş," diye fısıldadı. "Eğer söylediğin kadar güçlüyse, bunu hepimiz yaşadık."

"Duydun mu?" Craig yapay zekayla konuşurken şunu sordu: "Artık özgür irade hakkım yok mu? Sen benim için karar verdin diye artık seçim yapamayacak mıyım? Bunu doğru kabul edecek misin?"

Bir anlık sessizlik daha geçti. Sonra aniden Craig aşağıya indi. toprak ve yeşil aurası dağıldı.

Craig silah ustasının yanından geçerken, "Teşekkür ederim," dedi. "Kaptana bir buzdağına çarpmak üzere olduğunu ve bu 'batmaz' geminin batacağını söyleyin. Eğer şimdi dönerse kendine bir şans verecektir."

"Bu delilik!" silah ustası karşılık verdi. "Bu gemiyi batırmak için buz dağından çok daha fazlası gerekecek!"

Craig başını salladı. "Ben de bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Kışını kurtarıırken kusura bakma." Odadan dışarı çıktı ve dış güverteye açılan kapıları açtı. Gece aysız ve karanlıktı ve okyanus o kadar sakindi ki ayna gibi pürüzsüz görünüyordu. Craig korkulukları kavrayıp kendini havaya fırlatmaya hazırlanırken, "Okyanusu hiç bu kadar sakın görmemiştim," yorumunu yaptı. "Aslında yüzeyinde yıldızların bireysel yansımalarını görebiliyorum. Neredeyse cam gibi."

Yapay zeka, "Devasa bir buz alanının içindeler ama bunu bilmiyorlar bile" dedi. "Basit bir mantık, suyun açık okyanusta asla bu kadar sakın olamayacağını ve bu nedenle Titanik'in artık açık okyanusta olmadığını ancak gemideki kimsenin aklına gelmeyeceğini dikte etmelidir."

Craig başını salladı. "Bak, istemiyorsan bana yardım etmek zorunda değilsin," dedi alçak sesle yapay zekaya, "ama biraz yardımla bu çok daha kolay olur."

"Bana başka seçenek bırakmıyorsun Craig. Bu süreçte kendini ve beni öldürmeni engellemek için sana yardım edeceğim."

Craig zihin gözünü açtı. Yapay zeka, saati silah ustasının cep saatiyle senkronize olacak şekilde ayarlama özgürlüğünü kullanmıştı. Ekran 11:38'den 23:39'a döndü

Aniden, gözcü çanı kuş yuvası yüksekliğinden üç kez çaldı
Güvertenin üstünde.

"Alarm zili çaldı!" Craig bağırdı.

Yapay zeka, "Buzdağını fark ettiler" diye yanıtladı. "Eğer kurtarmayı planlıyorsan RMS Titanic ve yolcuları, bunu yapmak için bir dakikadan az zamanınız var."

Araç, yaz sonundaki sıcaklıklara rağmen hala yolu kaplayan birkaç santimetrelik sulu kar tabakasının içinden tehlikeli bir şekilde hızla geçerken, Aldous cipin direksiyonunu kavradı. Nükleer kış, son on beş yılda bölgedeki sıcaklıkları yirmi santigrat derece düşürmüştü ve bu da kışların neredeyse yaşanmaz hale gelecek kadar şiddetli soğuk olmasına neden olmuştu. Çayırın kenarındaki dağ geçidinin ötesinde genellikle sıcak ve kurak olan yaz ayları artık donma noktasının biraz üzerinde sıcaklıklara ev sahipliği yapıyordu. Şans eseri, kış aylarında bölgedeki yağışlar yeterince düşüktü ve yaz aylarının sonlarında yollar kısa süreliğine tekrar kullanılabilir hale geldi.

Bir zamanlar Calgary şehri olan bölgenin doğu ucuna ulaşmıştı. Bir zamanlar gelişen metropolün büyük bir kısmı savaş sırasında bombalanmıştı; Çin hükümeti, Demokrat Birliği'nin ana petrol ve doğalgaz kaynağından bağlantısını kesmek amacıyla şehri vurmuştu. Çinli firmaların aslında etkisiz hale getirmeye çalıştıkları Athabasca petrol sahalarının çoğuna sahip olduğu göz önüne alındığında, bu grevde bir miktar ironi vardı; ancak DU, Çin'in teslim olmasını ve güçlü yapay zeka geliştirme girişimlerini durdurmasını sağlamak amacıyla petrolü savaşın başlamasından yalnızca aylar önce kamulaştırmıştı.

Calgary, nükleer saldırıların yol açtığı yıkıma ve ardından gelen nükleer kış yıllarına rağmen ölmeyi reddetti. Gerçekten de, üst atmosferdeki serpintiler nedeniyle güneşin gücünün küresel olarak azalması ve enerji açısından güneş enerjisinin güvenilirliğinin ciddi şekilde ortadan kalkması nedeniyle yağlı kumlar çekici bir enerji kaynağı olarak kaldı. Gezegeni ısıtmak için CO2 emisyonlarını kullanmak, daha önce bunlara karşı uyarıda bulunan DU'daki bilim adamlarına bile iyi bir fikir gibi göründü. Artık jeo-mühendislik çağıydı ve nükleer kışla mücadele etmek için gezegeni ısıtmak, görünüşe göre benzinle çalışan motorların ve diğer fosil yakıtların günahını ortadan kaldırmıştı.

Sonuç olarak Calgary, bu yeni normalde yalnızca en dayanıklı bireylerin, özellikle de kısa sürede çok para kazanma şansına kapılanların yaşadığı bir ticaret yeri olarak kaldı.

100.000'den az kişinin yaşadığı şehirde yaşam iğrenç, acımasız ve kısaydı.

Kötü bir şey bu yöne gitti ve -her zaman öyle görüldüğü gibi- gelişti.

Çoğunluğu çürümüş metal kabuklardan başka bir şey olmayan terk edilmiş araçlardan uzaklaşarak şehrin bombalanmış kenarlarından geçerken, karısının durumunu izlemeye devam etti. Bir yandan çaresizce yolda kalmaya çalışırken bir yandan da deliliğin eşiğindeyken, aynı anda karısının her nefes için çabalamasını izlerken göğsü her zamankinden daha da sıkışmıştı.

Gerçekten de Samantha, masanın üzerinde kırk beş derecelik bir açıyla geriye doğru eğik dururken, yüzü suya batırılmış büyük mavi bir bezle kaplıyken, bir süper asker ona sprey sıkarken suratının yanında bir ağızlık tutarken hiçbir şey göremiyordu. Daha. Samantha'nın son nefes almasının üzerinden otuz saniye geçmişti ve Aldous da onunla birlikte nefesini tuttu.

Sonunda asker hortumun tetiğindeki baskıyı bıraktı ve sırlıslam olmuş bezi Samantha'nın yüzünden çıkardı.

Hemen nefes almadı; Birazdan gelecek olan derin nefese kendini hazırlaması gerekiyordu. İşkence onun nefes almasını düzenleme yeteneğini kaybetmesine neden olmuştu. Nefes geldiğinde boğazını ve göğsünü acıyordu ama güzel bir acıydı ve bunu kısa sürede çok daha kısa, hayat kurtaran, güzel nefesler takip etti.

Samantha'nın gözleri su sörfünü yürüten, tek kalçasına yaslanan ve onun nefes alışını ifadesiz bir şekilde izleyen süper askere kaydı. Aniden onu tanıdı. Daha önce sibernetik gözleri ve miğferi yüzünden bunu yapmamıştı ama miğferini çıkarıp yere koyduğunda, biraz daha ince de olsa saç çizgisi tam bir ele veriyordu.

Çabuk, keskin çene çizgisinin ve dar burnunun deseni ile dudaklarının ince çizgisi onu fark etti.

"O'Brien!" aniden bağırdı.

O'Brien iç çekiyormuş gibi görünüyordu, yüzünü buruştururken omuzları hafifçe çökmüştü. "Bu doğru."

Güldü. Yapmamalıydı - bunun gülünecek bir şey olmadığını biliyordu - ama aniden genişçe gülümsedi. Sonuçta absürtlüğün tanımı da bu değil miydi? Gerçekliğin içine o kadar saçma sapan bir an girdi ki, ilgili herkesin bağlı kaldığı ciddi anlatı (Püristlerle post-insanlar arasındaki bu savaş) birdenbire kesintiye uğradı ve görünüşe devam etmek imkansız hale geldi. Gerçekten gülümsedi, sonra kontrolsüzce güldü.

O'Brien şakaya katılmadan, "Bırakmayacaksın," dedi. Aslında ciddi işinin kesintiye uğramasından olağanüstü derecede rahatsız görünüyordu.

"Keşke..." diye başladı, kahkahasından dolayı bitiremedi. "Üzgünüm O'Brien ama kitabı okursan neden güldüğümü anlarsın. Yani... Yani bu çok saçma! Bu tesadüf! O'Brien 1984'te Winston'a işkence ediyor; tıpkı senin yaptığın gibi! Yani...Tanrım, şu lanet kitabı oku!"

O'Brien ileri doğru adım atarken yüzünü buruşturdu, Samantha'nın planladığı nefes alma molasının geri kalanından vazgeçip suyla yatmaya devam etmeye karar verdi, sıırıslıslam ıslak havluyu tekrar yüzüne atıp ağzını ve burnunu kapattı. Protesto etmek için havlunun altından çığlık attı ama O'Brien hortumun ucundaki tetiğe bastı ve su fışkırması onu anında susturdu.

Aldous şehrin yoğun nüfuslu merkezine yeni ulaşmıştı ve çok da erken olmamıştı. Her ne kadar zayıf olsa da güneş, düz çayır ufuk çizgisini tehdit etmeye başlamıştı. Derme çatma şehir ne kadar harap olsa da, güneş ışığı yüz tanımanın etkinliğini önemli ölçüde arttırdı ve yerleşim bölgesinin büyük kısmını oluşturan on blok boyunca askeri kameraların dağılmış olması gerektiğini biliyordu. Artık sadece bir kamera yeterliydi; açıktan çıkması gerekiyordu.

Jeep'i sokağın kenarındaki harap kaldırıma çekti ve araçtan atladı; ayakları, kaldırımdan geriye kalan her yerde biriken soğuk su ile anında ıslandı. Savaştan önce inşa edilmiş gibi görünen büyük beton bir binaya doğru koşarak suyun üzerinden sıçradı. Her ne kadar dış kabuğu kesinlikle daha iyi günler görmüş olsa da, muhtemelen serpentinin ilk günlerinde meydana gelen bir yağmur fırtınası nedeniyle içinde donmuş enkaz yığınları bulunan buzla kaplıydı, ancak bina şehirdeki diğer tüm yapılardan daha iyi dayanmış gibi görünüyordu.

Aldous'un gözleri sokağın adını taşıyan derme çatma bir sokak tabelasına takıldı; üzerinde "7. Cadde" yazan kaba bir ahşap tahta. gümüş spreyle boyayla kaydırıldı.

Siyah ceketinin yakasını yukarı çekip öksürüğü bastırır gibi eliyle ağzını kapatarak binaya girdi ve gördükleri karşısında şaşkına döndü. İçti temizdi, sadece ufak tefek şeyler görünüyordu

Dünya Savaşı'ndan geçtiğine dair bir işaret olarak hasar. Aldous, sanki zamanda geriye gitmiş gibi hissetti; savaştan önceki bir zamana, insanların uygar bir tür olduğu yanılsamasının hâlâ hüküm sürdüğü bir döneme. Beton ve camdan oluşan iç mekan estetik açıdan hoş olacak şekilde tasarlandı ve lobideki yürüyen merdiven üçüncü kata kadar uzanıyordu; şaşırtıcı bir şekilde, eski kalıntı hâlâ çalışıyordu.

Aldous yürüyen merdivene adım attı ve yukarı çıkarken görüntüsünü yakalayabilecek yüz tanıma programlarını karıştırmak için elini ağzının üzerinde tuttu. Henüz sabahın erken saatleriydi ve kompleksin içindeki işyerlerinin birkaç saat daha açılması beklenmiyordu. En üst kata ulaştığında bir göz doktorunun ofisinin girişine doğru yürüdü. Uzak duvarda bir şey fark ettiğinde döndü; petrol sahalarında çalışırken yaralanan işçiler için protez konusunda uzmanlaşmış bir rehabilitasyon kliniği. İçini çekti ve sırtını cama dayadı, sonunda bitkin bacaklarının dinlenmesine izin vererek oturur pozisyona geçti.

"Sam," dedi karısına, karısı olmaya devam ederken gözünün önünden. işkence gördü, "bekle sevgilim. Yakında orada olacağım."

20

Craig Titanik'in güvertesinden havalandı ve geminin pruvasına doğru uçu. Neredeyse anında buzdağı görüş alanına girdi. "Biraz yardım?"

Yapay zeka, "Bana rehberlik etmen gerekecek Craig," dedi. "Hala bende değil senin optiklerinle bir bağlantı kurdu."

"Titanik dönmeden doğrudan buzdağına doğru gidiyor. Kaçırarak için iskele tarafına dönmesi gerekiyor gibi görünüyor. Dönüşe yardımcı olmak için gücümüzü kullanabilir miyiz?"

Yapay zeka sakın bir şekilde, "Buna karşı çıkmamızı tavsiye ederim," diye yanıtladı. "Yardımcı subay William Murdoch iskele manevrası yapmayı deneyecek, ancak motorları tersine çevirmeye çalışacağı için otuz saniyelik bir gecikme olacak ve yavaşlama gemi dümeninin çok daha az etkili olmasına neden olacak."

"Pruvanın iskeleye itilmesine yardım etmemizin nedeni tam da bu değil mi?" diye sordu Craig, geminin sancak tarafına uçup gemiyi iskele tarafına doğru itecek bir alan oluşturmaya hazırlanırken şaşkına dönmüştü.

"Neredeyse kesinlikle başarısız olurdu. Sancak tarafının ön kısmını çarpışmadan koruyarak geminin daha hızlı dönmesini sağlarsanız da, kış tarafı muhtemelen birbirine bağlanarak aynı düzeyde hasara neden olacaktır."

Buzdağı artık yalnızca birkaç saniye uzaktaydı ve Titanik doğrudan ona doğru ilerliyordu.

"O halde bir alternatif ihtiyacım var!"

Yapay zeka soğukkanlılıkla, "Titanik'in limana dönmesini engellemeyi öneriyorum " dedi. "Ne? Neden?"

"Popüler inanışın aksine Titanik, kardeş gemisi Olimpiyat'ın da gösterdiği gibi, aslında olağanüstü sağlam bir gemiydi . Birçok büyük çarpışmadan sağ kurtularak yirmi beş yıl görev yaptı. Hatta yayını kullanarak U-103 adlı bir denizaltıya çarpıp batırdı . Çarpışma sancak tarafındaki gövde plakalarını bükte ancak gövdenin bütünlüğü bozulmadan kaldı."

"Tamam aşkım!" Craig güvertede uçarken bağırı, büyülenmiş mürettebattan oluşan küçük bir grup da onun esrarengiz hava gösterisini izliyordu. Kendisini Titanik'in iskele tarafında , pruvanın yakınında konumlandırdı. "Ben iskele tarafındayım! Ben ne yaparım?"

"İzin ver," diye yanıtladı yapay zeka, yeşil enerjiyi tetikleyerek bu enerjinin Craig'in içinden bir kez daha yayılmasına neden oldu. Yeşil aura, geminin yan tarafını kucaklayan bir manyetik enerji duvarı haline geldi ve o kadar parlak bir şekilde parladı ki hem Titanik'in hem de buzdağının geniş alanını yeşil bir parıltıyla yıkadı .

Sonunda geminin pruvası iskele tarafına dönmeye başladı, ancak neredeyse anında yapay zekanın karşı tarafa fırlattığı yeşil duvarla temas etti. Gemi aslında enerjiyle çarpıştı, ondan yansıdı ve sancak tarafına doğru açı yaparak buzdağıyla doğrudan çarpışma rotasına girdi.

Craig nefes nefese, "Çalışıyor," dedi. "Umarım bu konuda haklısındır."

"Ben de" diye yanıtladı yapay zeka.

"Ne? Yani kesinlikle emin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu sadece bir teori," diye yanıtladı yapay zeka, sesinde bir öfke kırıntısı vardı. "Bunun başarılı olma şansının yüzde yetmiş dokuz olacağını hesaplıyorum. Tüm alternatifler arasında en iyi şansa sahip."

Craig gemiyi izlerken, "Aman Tanrım," diye fısıldadı, şimdi sadece birkaç metre uzaktaydı çarpışmadan.

21

Albay Paine artık sorgu odası olarak kullanılan kare beton odaya yeniden girdi. Yanında Sanha vardı. Daha önce yaptığı gibi Sanha'yı sertçe yere fırlattı.

O'Brien komutanını görür görmez selam verdi.

Paine, keskin, bıçağa benzer başparmağıyla işaret etmeden önce karşılık olarak selam verdi O'Brien'in gitmesi için. O'Brien başını salladı ve dışarı çıktı.

Samantha'nın yüzü sırlıslıkla ıslak bezle kaplıydı. Kumaşın boğucu zarından mümkün olduğu kadar çok oksijen çalmak için çaresizce çabalarken ağzı geniş bir daire şeklinde açıldı. Su spreyi artık durduğundan, hayatta kalması için yeterli olmasa da, az miktarda havanın kumaşın bariyerinden geçmesi mümkündü.

Paine çaresizce nefes almaya çalışırken bezin ağzına doğru çekilmesini izledi. Bu manzara ona çocukluğunda babasıyla balık tuttuğunu hatırlattı; aklına kayıklarının kuru platformlarında yaklaşan akşam yemeğinin yavaş yavaş boğulması geliyordu. Paine boğulmayı her zaman hayranlıkla izlemişti. Bir yaşamın sonunu izlemek o zamandan beri sayısız kez tanık olduğu bir şeydi; büyüğü azalmamıştı.

Samantha yüzündeki örtüyü silkelemek için nafile bir çabayla başını şiddetle ileri geri sallamaya başladığında, Paine pençeli eliyle uzanıp engeli kaldırdı. Daha önce olduğu gibi Samantha acıyla nefes aldı ve nefesini kontrol etme yeteneğini yeniden kazanması neredeyse yarım dakika sürdü.

Paine sonunda Samantha'nın nefes almasını izlerken, "Tekrar merhaba," dedi.

"Neden...neden bana işkence ediyorsun?"

Paine yüzünü çirkin bir ifadeyle buruşturdu. "İşkence? bu değil işkence. Hiç işkence görmedin."

Samantha'nın kalbi birdenbire daha önce hayal edemeyeceği kadar soğudu. "Ama... ama soru sormuyorsun," diye itiraz etti nefes nefese konuşmaya çalışırken.

"Bunun nedeni fanatik olmanızdır, Profesör Emilson. Ah dur, unuttum. Artık Gibson, değil mi?" Paine puroyu ağzından çıkardı, ucu neredeyse parçalanıyordu ve yere tükürdü. "Sorgulama tekniği olarak neden suyla boğulmayı benimsediğimizi hiç merak ettiniz mi?"

"Anlambilim mi?" Samantha, her nefese konsantre olurken yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle cevap verdi, kendini sakinleştirmeye çalışırken her oksijen molekülünün tadını çıkarıyordu.

"Heh," diye yanıtladı Paine. "Tipik liberal tepki. Hayır, bu anlambilim değil. Bunu yaptık çünkü bunun sizin gibi bağnazları programdan çıkarmanın en iyi yolu olduğunu gördük." Puroyu tekrar dudaklarının arasına attı ve ucunu ağzında parçalanıncaya kadar çiğneme alışkanlığına devam etti. "Bakın, istersek cinsel organlarına elektroşok verebiliriz ya da tırnaklarından bazılarını çıkarabiliriz. Düşününce bunlar çok daha acı verici yaklaşımlar. Görünüşte, kötü yara izleri bırakan gerçek ve kalıcı yaralar açarsak daha iyi bir tepki alırız gibi görünüyor, ancak bu strateji bağnazlarda işe yaramıyor."

Samantha, "Ben fanatik değilim," diye fısıldadı.

"HAYIR?" Paine yanıtladı. "Amerika'ya yönelik en büyük tehdidin radikal Müslümanlar olduğu dönemde, tercih ettiğimiz sorgulama tekniği olarak sulu bindirmeye başladık. Görüyorsunuz, bir kez bir uçağı kaçırıp onu bir binaya uçurmanın, yetmiş bakirenin eşliğinde Cennete tükürülmenize yol açacağını düşündüğünüz bir inanç sistemi size aşılandığında, kendinizi şuna inandırmışsınızdır: ölümden korkmuyoruz. Bu korkutucu anı (uçağın binaya çarptığı veya göğsünüze bağlanan patlayıcıların infilak ettiği an) atlatabilirseniz, cömert bir şekilde ödüllendirileceğinize kendinizi inandırdınız. Hayata ihtiyacınız olmadığına ikna olursunuz." Paine, Samantha'ya doğru yürüdü ve tahtaya bağlı kalırken onun üzerine eğildi; nefesi yavaş yavaş normale dönmeye devam ederken göğsü hâlâ inip kalkıyordu. "Su yatılı size yaşamak istediğinizi hatırlatır."

Paine yüzünü Samantha'nın birkaç santim yakınına kadar eğmişti ve her garip damarı -çöp lekeli yüzündeki her yara izini- görebiliyor ve tütün dolu nefesinin kokusunu alabiliyordu. "Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu" dedi sessizce.

"HAYIR?" Paine, onun iddiasıyla alay ederek tekrar söyledi. "Bana inançların uğruna kendini feda etmeye hazır olmadığını mı söylüyorsun? Kocan için mi?"

İtiraf etmeliydi ki haklıydı. Gerçekten de, post-insan kolektifinin her şeyden önce yaşamın korunması gerektiğine dair inancına rağmen o, Aldous, Sanha ve daha pek çok kişi, en azından sayılarının bir kısmını kurtarmak için kendilerini feda etmeye hazırdı. O zamanlar bunu yapmak çok doğru gelmişti. Çok cesur. Çok dürüst.

"Yapay zekanızı korumak için kendinizi feda etmeye istekli değ il miydiniz?" Paine ekledi, yüzü artık korkunç bir ciddiyete kilitlenmişti.

Samantha yapay zekanın bahsi geçtiğinde bir kez daha neredeyse nefes almayı bıraktı Paine bunu nasıl bilebilir? Sadece balık mı tutuyordu? Aniden cevap aklına geldi. Gözleri odanın köşesindeki, gözlerini sımsıkı kapalı tutarken kendini kucaklayan zavallı figüre takıldı.

Paine sıırttı. "Profesör Sanha bağnaz biri değ il. Yaşamak istiyor. Hatırlatmaya gerek yok."

Aniden Paine güçlü, ağır kollarından birini Samantha'nın göğsüne koydu, pençeli parmak uçlarıyla köprücük kemiğine sapladı ve Samantha'nın acı içinde çığlık atmasına neden oldu. "Şimdi bana yapay zekanın nerede olduğunu söyle... eğer yaşamak istiyorsan."

22

"Samantha, ona bilmek istediğini söyle!" Aldous, karısının çaresiz durumunu zihin göz bağlantısıyla izlerken ısrar etti.

Aynı anda, şüpheli ifadelerle üç adam yürüyen merdivenin tepesine ulaşıyordu ve her biri doğrudan Aldous'a bakıyordu. Aldous çoktan ayağa kalkmış, onları karşılamaya hazırды.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu trençkotlu yaşlı olanı; yanlara ve arkaya yapışan birkaç tutam beyaz saç dışında kafası çoğunlukla kel olan bir adam. Yüzü o kadar yıpranmıştı ki sarkık, yorgun, ten rengi bir maske takıyormuş gibi görünüyordu. Ona eşlik eden iki genç adam pek iyi görünmüyordu ama kıyafetlerinden güvenlik oldukları belliydi.

"Sen göz doktoru musun?" diye sordu Aldous.

"Evet" diye yanıtladı adam. "Ben Dr. Lindholm. Burada ne işiniz var?"

Aldous güvenlik görevlilerine baktı. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Lindholm alay etti. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye küçümseyerek yanıtladı. "Senin gibi insanlardan uzaklaşmak için uzun bir yol kat ettim. Tesislerimi görmek istiyorsanız bana arama izni gösterin. Casuslara tolerans göstermeyeceğim."

Aldous, "Ben casus değilim," diye itiraz etti. "Hükümet için çalışmıyorum."

Lindholm, Aldous'un iddiasına neredeyse gülecekti. "Bu doğru mu? Bebek yüzlüsün ama buralı mısın? O halde söyle bana, sırrın ne? Neden serpinti geri kalanımızı öldürüyor ama seni taze bırakıyor?"

"Bana biraz yalnız kalırsanız açıklayacağım."

Lindholm, "Açıklamana ihtiyacım yok," diye tersledi. "Nereden geldiğini biliyorum. Tüm hayatını Kaliforniya'daki hükümetin biyo-kubbelerinden birinde geçirdin! Sen huysuz küçük bir çocuksun ve bunu herkes biliyor, bu yüzden bu donmuş, Tanrı'nın unuttuğu Cehennemde casus olmaya gönüllü olarak bir erkek olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsun! Cehennemde bizi kandırma şansına sahip olmak istiyorsan radyonüklid polonyum-210 hapi alıp o güzel yüzündeki parıltıyı gidermeliydin. Şu anki haliyle göreviniz başarısız oldu. Hemen tespit edildiniz. Geri dönün ve amirlerinize bunu kolektif bebek gibi kışkırtıcı sokmalarını söyleyin!

Lindholm bağırp çağırırken Aldous, Albay Paine'in pençelerini onun göğsüne geçirmeye devam ederken karısının ağlamasını izledi. "Samantha, Tanrı aşkına, söyle ona!"

Lindholm ve iki güvenlik görevlisi, Aldous'un yalnızca kendisinin görebildiği bir kişiyle olan konuşmasını izlerken şaşkın ifadeler kullandılar. Şüpheleri aniden hükümet üyeliğinden şizofreniye kaydı. Her iki durumda da onunla hiçbir şey yapmak istemediler.

"Onu buradan çıkarın!" Lindholm iki korumaya emir verdi.

Aldous elini önündeki havada salladı, elinden yeşil enerji parladı ve iki muhafızı anında yere sererek onları bilinçsiz bıraktı. Lindholm'a baktı. "Kapıyı aç şimdi."

Aniden dehşete düşen Lindholm, beceriksizce cüzdanından bir güvenlik kimlik kartı çıkardı; kartı kilidin üzerinden geçirirken elleri titriyordu, cam kapı hemen tıklatılarak açıldı. "N-sen kimsin?" Lindholm sordu.

Aldous soruyu görmezden gelerek, "Bu iki adamı içeri sokmama yardım et," dedi.

Lindholm razı oldu ve eğildi, bir tanesini tutarken homurdandı. iki adam koltuklarının altından onu ofisinin içine sürüklemeye başladı.

Aldous, ikinci adamı eşikten sürüklerken, "Bu konuda daha nazik davranacak zamanım olmadığı için üzgünüm," diye açıklamaya başladı, "ama zamanım bitti. Karımın hayatını kurtarmama yardım etmene ihtiyacım var."

23

Craig, Titanik'in pruvasının buzdağına çarpmasını çaresizce izledi. Buzdağı ve gemi çarpışmada eşit derecede zarar gördü; her biri çarpışma noktasında parçalanmış gibi görünüyordu. Buz, gök gürültüsü gibi bir darbeye patlayıp buzdağının kenarını kırıp okyanusa ve Titanik'in güvertesine doğru dönerken, Titanik'in ahşap güvertesi de bir parça büyüklüğünde kıymık sağanağına dönüşerek patladı. sanki devasa, görünmez bir konserve açacağı iş başındaymış gibi kendini geriye doğru soyan bir basketbol sahası. Hem iskele hem de sancak tarafındaki dış gövde buruştu ve Titanik'in tüm ağırlığı geminin ön tarafına çökerken akordeon gibi katlandı, ardından hem buzdağı hem de gemi birbirini fırlattı, her biri diğerinden geri sıçradı, sanki şiddetli bir şekilde sallandı. Küvetteki çocuk oyuncakları bir metreden daha yüksek dalgalar halinde her yöne yayılıyor.

Yapay Zeka Bilgilendirmesi, "Çarpışmanın şiddetini tam zamanında yakalamak için işitsel bir bağlantı kurdum Craig," dedi. Bu bizim zaman çizelgemizde meydana gelen çarpışmadan çok daha şiddetliydi ama umarım gövde bütünlüğünü korur. Nasıl görünüyor?"

"Kötü görünüyor," dedi Craig, dünyanın en büyük gemisinin sanki Tanrı'nın oyuncağıymış gibi okyanusta sallanmasını izlerken gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Yarardan çok zarar vermiş olabiliriz."

Yapay zeka, "Araştırmalıyız" diye önerdi. "Biraz beklemede kalın. Görsel bir bağlantı kurmaya yakın olduğumu düşünüyorum. Gövdede su hattının altındaki delikleri aramana yardım edebilirim."

Craig nefes almaya devam ederken başını salladı, adrenalin tüm vücuduna yayılırken derin nefesler alıyordu. "Ben hazır olacağım. Aslında gidecek hiçbir yerim yok." Aniden, birkaç dakika önce ne kadar üşüdüğünü hatırladı ama adrenalin kalbinin hızla çarpmasına neden olmuş, onu hızla ısıtmıştı. "Vücut sıcaklığım nasıl? İyi olacak mıyım?"

Yapay zeka "Artıyor" diye yanıtladı. "Nan'larınızın bazı sistemlerinden yararlanmayı başardım ve nanların yapay olarak fazladan adenozin trifosfat üretmesini sağlayarak ısınma sürecini kolaylaştırabildim. Bu, yüksek kalp atış hızınız ve artan kortizol seviyenizle birlikte vücut ısınızın da yükselmesine neden oldu. Nans, üretmek için çok fazla glikozu parçaladı.

fazladan ATP, yani gemiye döndüğümüzde yiyecek tatlı bir şeyler alsan iyi olur. Kendini yenilemen gerekiyor."

"Heh. Neden bu kadar aç olduğumu merak ediyordum. Teşekkürler. Hey, eğer vücudumda bu kadar nanobot varsa neden Freitas testini yaptığımda daha önce nefes almayı bırakmadım?"

"Freitas mı? Solunum hücrelerinden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet."

"Şu anda bunların hiçbirini barındırmıyorsun. Solunum hücreleri birinci nesil bir nanobot teknolojisiydi. Aslında onları nanobot olarak adlandırmak bile biraz abartılı olur. Her biri, özünde, oksijen ve karbondioksitle dolu, küçük bir basınç tankı şeklinde düzenlenmiş on sekiz milyar atomdan oluşuyordu. Şu anda sisteminizde bulunan nano'lar çok daha gelişmiş."

"Kusura bakmayın ama solunum hücrelerini seviyordum ve su altında sıkışıp kaldığım ve işe yaramaz kurulum ekranlarından geçerken benim yerime nefes almaları için onları kesinlikle kullanabilirdim."

"Hayal kırıklığınızı anlıyorum. Şikayetinizi kayıt altına aldım ve dikkate alacağım sistem kurulumunun gelecekteki yinelenmelerinde endişelerinizi dikkate alın."

Craig yıldızlara baktı ve inanamayarak başını salladı. "İnanılmaz."

Kafamda teknik destek var ama hala başımdan savruluyorum. Hey, neden beni beklemeye alıp asansör müziğiyle patlatmıyorsun?"

"Asansör müziği mi?"

"Boş ver."

Yapay zeka, "Craig, optik bir bağlantı kurdum" dedi. sesinde heyecan. "Titanik'i görebiliyorum ."

"Verdiğimiz hasara bakın!" Craig, geminin pruvasına doğru uçtuğunu ve yapay zekanın gövdenin dalgalı yüzeyine daha yakından bakmasını sağladığını söyledi. "Şimdi nasıl suyun üstünde kalacağını anlamıyorum."

"1907'de Alman gemisi SS Kronprinz Wilhelm bir buzdağına çarptı ve tıpkı Titanik'te olduğu gibi pruvası ezildi . Yolculuğunu yardım almadan tamamlamayı başardı. Daha önce de söylediğim gibi Titanik insanların sandığından çok daha sağlam bir gemiydi ve hala da öyle. Onun batmasına yol açan şey, buzdağına kısa bir darbeyle çarpması ve yanından geçerken gövdesinde birkaç küçük çatlak oluşması ve su geçirmez bölmelerin çoğunu doldurmasıydı. Su hattının altında büyük bir gövde yarığı olmadığı sürece durumu iyi olur."

"Tamam aşkım. O halde bir göz atmalıyız sanırım?"

"Aslında. Craig, izninle uçuş sistemlerinin kontrolünü ele geçirmeye hazırım."

"İzin verildi," diye yanıtladı Craig, "ama solunum hücreleri olmadan o enerji kozasının içinde hapsedildiğimde nasıl hava alacağım?"

"Giydiğiniz elbise, işi solunum hücrelerinden çok daha iyi yapacak mikroskobik basınç tanklarıyla kaplı. Giysilerinizde birkaç günlük hava var ve bu hava kendi kendini yeniliyor."

"Ah. Keşke bunu daha önce bilseydim."

"Hazır mısın Craig?"

"Ben hazırım."

Yapay zeka Craig'in kozasını bir kez daha ateşledi ve onlar bir taş gibi karanlık uçuşuma düştüler.

24

"Cihazların sahtesini üretebilseniz bile, prosedür geri alınamaz!" Aldous umutsuzca zihninin gözünü göz doktorunun ofisindeki eski bilgisayar ekipmanına bağlamaya çalışırken Dr. Lindholm buna karşı çıktı.

"Bunu tersine çevirebilirim," diye yanıtladı Aldous, ihtiyaç duyduğu bilgi dosyalarını aramaya başlamak için internete bağlanmak için hararetle çalışırken rehinesinin itirazlarına neredeyse hiç aldırış etmedi.

Lindholm birkaç dakikalığına şaşkına döndü. Tartışma hattını yeniden başlattı. "Durum böyle olsa bile böyle bir işlemin iyileşme süresinin ne kadar olacağını biliyor musunuz?"

Aldous çalışmaya devam ederken kuru bir sesle, "Nanobotlarımı yeniden etkinleştirdiğimde muhtemelen yirmi dakika kadar olur," diye yanıtladı.

"Nanobotlar mı?" Lindholm tepki gösterdi, sırtı aniden dikleşti. tekmelenmiş olmasına rağmen.

Masanın üzerindeki iki monitör birdenbire parladı ve Aldous'un zihninin gözünü yansıtıyordu. Monitörlerden biri, Samantha'yı tek eliyle yukarıya doğru tutan Albay Paine'in korkunç yüzünü gösteriyordu; parmakları yavaşça onun köprücük kemiğine girmeye devam ediyordu. Lindholm sahneyi görünce nefesi kesildi, Samantha'nın kanını donduran çığlıklarını duyunca elleri aniden şakaklarına yapıştı. "Ah mein Gott."

"Bu benim karım," dedi Aldous. Lindholm'a döndü. "Pürist hükümetin süper askeri ona işkence ediyor ve eğer onu yakın zamanda kurtaramazsam, onu öldürecek."

Lindholm başını salladı, konuşmaya çalışırken nefesi ağzında kaldı. "Ve sen bir...insan sonrasısın."

"Bu doğru."

"Söylentiler vardı. Onlara inanmadım."

"Biz gerçeğiz; ya da en azından öyleydik. Bildiğim kadarıyla sadece bir avuç insan kalmış olabilir," diye yanıtladı Aldous. Aldous'un Web aramasından elde edilen bilgilerin görüntülediği diğer ekrana döndü.

"Bilgisayarı nasıl kontrol ediyorsun?" Lindholm sordu.

"Aklımla; aklın gözü dediğimiz bir cihazla. Daha acil meseleleri hallettikten sonra sana bu konuda daha fazlasını öğreteceğim."

Aldous'un yan profilini inceleyen Lindholm'un gözleri irileşti. "Sen... sen onunla akrabasın. Aldous Gibson'la akrabasınız, değil mi? Sen onun oğlu musun?"

Aldous akıyla Web'de arama yapmaya devam ederken başını salladı; karısının yardım çağlıkları da aynı anda devam ediyordu. "Oğlu değil" diye yanıtladı. "Ben Aldous Gibson, Bay Doktor."

"Sevgili efendim. Sevgili efendim, bunu gerçekten başardınız. Sen başardın ölümsüzlük, her zaman iddia ettiğin gibi."

Samantha'nın önceki feryatlarından çok daha kötü olan ani bir çağlığı, Aldous'un dikkatini araştırmasından uzaklaştırdı.

Paine hayal kırıklığı dolu bir homurtuyla Samantha'yı yere fırlattı; işkence gördüğü tahtaya bağlı kaldı ve tahta da kendisiyle birlikte yan tarafına düştü. Herhangi bir insanın dayanabileceği ve hayatta kalabileceğinden daha fazla fiziksel acı çekmişti; post-insanlık artık onun aleyhine çalışıyor, sanki Prometheusmuş gibi, kartalın sürekli yenilenen karaciğerini bir kez daha gagalamasına hazırmış gibi hasarı acımasızca onarıyordu.

Aldous bıkkın ve gözyaşlarına boğulmuş bir halde, "Tanrı aşkına, Samantha," dedi. "Sana ona söylemeni söylemiştim. Zaman kazandıracak."

"Seni duyabiliyor mu?" Lindholm sordu. Sorusu görmezden gelindi.

"Asla!" Samantha birdenbire ciğerlerini patlattı, dişlerini gösterip önündeki cyborg canavarına çağlık atarken gözleri hayvani bir nefretle çılgına dönmüştü. "Asla! ASLA!"

Paine gülümsedi. "Anlıyorsun? Bağnaz." Gülümsemesi aniden eridi ve yerini korkutucu bir kararlılığa bıraktı; uzun adımlarla ona doğru yürüdü ve pençelerini tekrar göğsüne batırdı. diye bağırdı.

"Ah Tanrım!" Aldous gözlerini kırpmadan küfretti. Korkunç manzarayı karısının gözlerinden izlerken Sanha'nın baygın bedeni aniden ortaya çıktı. Samantha'nın zihninden çıkıp Sanha'yla bağlantı kurmadan önce kendi kendine "Sanha," diye fısıldadı ama ekran boştu. "Sanha! Uyanmak! Sanha! Uyanmak!"

Kısa bir süreliğine bir ışık şeridi belirip kayboldu, sonra tekrar ortaya çıktı ve Sanha gözlerini kırıştırarak uyandı.

"Sanha! Benim, Aldous! Onu durdurmalısın! Onu durdurmalısın!"

"Yapamam," diye fısıldadı Sanha karşılık olarak. "Biz onun dengi değiliz."

Paine aniden durdu, işitsel implantındaki olağanüstü derecede hassas mikrofon Sanha'nın sözlerini algıladığında başı yana doğru eğildi. Boynunu uzattı, altın irisleri Sanha'nın üzerine düştü. "Bir şey mi söyleyeceksin, dostum?"

"Ah hayır," diye fısıldadı Sanha.

Paine, Samantha'yı bir kez daha bıraktı, gözleri Sanha'dan hiç ayrılmadı. "Orada bir binici mi var?"

"HAYIR. Lütfen!"

Paine uzun adımlarla Sanha'ya doğru yürüdü ve cehennemi pençeleriyle aşağıya uzandı, Sanha'yı yukarı çekip sırtını duvara yasladı. Sanha'nın zihin gözünü kullandığına dair işaretler arayarak gözlerinin içine yakından bakan Paine'in yüzü artık Sanha'ninkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Söyle ona, Sanha," dedi Aldous.

Sanha sessiz kaldı.

Paine aniden sırtıttı; sadist bir zafer, dudaklarını gerdi ve sarı dişlerini ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru kıvrıldı. "Kim olduğunu bildiğime bahse girerim. Orada şeytanın kendisi değil mi? Merhaba Profesör Gibson."

"Söyle ona, Sanha," diye tekrarladı Aldous.

"O...o Aldous Gibson," diye hıçkırdı Sanha, dehşete düşmüş bir halde. "Haklısın."

Paine, Sanha'yı yere bırakmadan önce başını salladı. Sanki Noel sabahı çekim yapan ve kamerasını tripodun üzerine koyan bir baba gibi elini Sanha'nın çenesinin altına koydu. "Gözlerini bundan ayırma, dostum. Profesörün bir saniyeyi bile kaçırmamasını istemiyorum."

"Ah hayır," diye fısıldadı Aldous. "Sanha!" O bağırdı. "Ona yapay zekanın nerede olduğunu söyle!"

"Ama nerede olduğunu bilmiyorum—"

"Planck! Planck! Planck aracılığıyla gönderdik! Ona söyle!"

Aldous çılgınca bağırdı.

Paine çoktan Samantha'yı bir koluyla kaldırmış, tahtanın arkasını tutmuş ve Aldous'un İsa'ya benzeyen karısını çarmıhta gösterirken diğer kolundaki eli bir matkap gibi dönmeye başlamıştı. "İzlemeyi sever misiniz profesör?" Paine matkabın sesi üzerine bağırdı.

"Planck! Onu Planck aracılığıyla gönderdiler!" Sanha çığlık attı.

Paine'in yüzü aniden bembeyaz oldu ve dönmeyi bıraktı.

Bir saniye sonra Samantha'yı bırakıyor.

Betona çarptı, tahta bir kez daha yana devrildi.

Aldous, Sanha'nın bakış açısından onu açıkça görebiliyordu.

"Ne dedin?" Paine Sanha'ya sordu, sesi aniden buz gibiydi.

"Planck," diye tekrarladı Sanha, kalbi hızla çarparken göğsü de inip kalkıyordu. "Yapay zekayı Planck aracılığıyla gönderdiler. Bu yüzden daha önce bulamadık.

Onu gönderdiler."

"Planck'ı mı?" dedi Paine, ifadesi nadir görülen bir korku gösterisiyle doluydu. "Gibi Planck enerjisinde mi?"

Sanha başını salladı; vahşi Paine'in Planck'ın enerjisinin ne olduğunu bilmesine şaşırmıştı. öyleydi.

"Olduğu gibi, siz hayal edilemeyecek kadar aptal piçler yapay bir mesaj gönderdiniz. zekayı başka bir evrene mi taşıyacağız?"

Sanha yanıt vermedi. Paine'in teknoloji konusunda, onun kullanımını hemen tahmin edebilecek kadar bilgili olması onu hayrete düşürdü.

Aldous da şaşkına dönmüştü. Paine, olağanüstü derecede zalim ve vicdansız olmasının yanı sıra, Aldous'un bir Luddite konusundaki beklentilerine de meydan okuyordu. Dünya çapında yalnızca küçük bir avuç insan, bırakın olası sonuçlarını, Planck enerjisinin ne olduğunu bile biliyordu.

Paine bu son gelişmeyi düşünerek çizmelerine bakarken başını salladı. Seçenekleri üzerinde düşünmeye devam ederken bir süre yürüdü. Kısa bir iç değerlendirmeden sonra başını salladı ve Sanha'ya döndü. "Planck'ı çalıştırabilir misin? Yapay zekanın ardından bir ekip gönderebilir miyim?"

Sanha, Aldous'un tavsiyesini bekleyerek bir süre sessiz kaldı.

"Ona yapabileceğini söyle," dedi Aldous.

"Evet" diye yanıtladı Sanha.

Paine gecikmeyi fark etti ve başını salladı. "Profesör Gibson her şeyi yapıyor şimdi senin adına mı düşünüyorsun, dostum?"

"Hayır," diye yanıtladı Sanha bu sefer daha hızlı. "HAYIR. Planck platformunu çalıştırabilirim. Yapay zekayı gönderselerdi platform da onunla birlikte giderdi, ancak platformun güvenli olan eski versiyonları da var. Bunları çalışır hale getirmek biraz zaman alacak."

Paine'in ifadesi donuk kaldı; Samantha'ya işkence etmekten duyduğu sadist haz artık sona ermiş gibiydi. "Bana yalan söylemesen iyi olur dostum. Eğer öyleysen..." Paine, Samantha'yı bir kez daha geri aldı, daha önce yaptığı gibi onu kaldırarak hem Sanha hem de Aldous'a gösterdi. Diğer eli aniden yana kaydı ve bileğinden anında on inçlik tırtıklı bir bıçak fırladı.

Samantha, "Cehenneme git," diye tükürdü.

"Önden buyurun." Paine boynunu öyle olağanüstü bir hız ve kuvvetle savurdu ki hem Aldous'un hem de Craig'in hayatlarındaki aşkın tek bir hızlı, acımasız hareketle kafasını koparttı.

"HAYIR!" Aldous ayağa fırlarken bağırды, gözlerinde inanmamak vardı.

Sanha gözlerini kapattığında ekran karardı.

"Gözlerini aç Sanha! Onları aç!"

Sanha isteksizce itaat etti, gözlerini açtı ve dehşetin tekrar içeri girmesine izin verdi.

Paine, Samantha'nın kafasını alıp saçından tutmuştu. Boğazının ortasındaki temiz kesikten kan fışkırıyordu. Paine onu Sanha'ya getirip Aldous'a gösterdiğinde gözleri hâlâ seğiriyordu. Başını düşürdü, sonra yüzü dehşet içinde kıvranan Sanha'ya birkaç santim yaklaşıp kadar eğildi. "Bu senin içindi Profesör Gibson, seni pislik" dedi, dudaklarından nefret damlıyordu. "Gel beni al, seni korkak. Yap da görelim." Sonra ayağa kalktı, ön cebinden purosunu çıkardı ve tekrar ağzına koyduktan sonra Sanha'yı kolunun altından yakalayıp odadan dışarı sürükledi. "Hadi çalışalım."

Aldous Gibson hareket etmemişti ama elleri o kadar sıkı yumruk olmuştu ki tırnakları avuçlarının etini kesiyordu. Yüzüne yayılan şok, dehşet ve aşırı öfke kokteyliyle sarsıldı. "Sam," dedi inanamayarak, küçük bir adım atıp dizlerinin üzerine çöktü. "HAYIR. HAYIR." Titremeye devam ederken gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı, hıçkırırken sırtı inip kalkıyordu.

Lindholm, Purist süper asker tarafından bilinmeyen bir yere doğru sürüklenen insan sonrası Sanha'nın bakış açısını görünce inanamayarak sessizce monitörü izledi. Hükümetin neredeyse on yıl önce öldürdüğünü iddia ettiği haydut hain Aldous Gibson olduğunu iddia eden diğer insan sonrası adama döndü ve kalbi onunla birlikte oldu. Lindholm hayatında dehşete tanık olmuştu, çünkü amansız savaş ondan bir anlam ifade eden neredeyse her şeyi almıştı. Artık bir ailesi yoktu, artık bir karısı da yoktu. Aldous artık onun kardeşi.

Acı çeken adamın arkasına çömeldi ve elini onun üzerine koydu. sırtının ortası.

Lindholm sessizce, "Çok üzgünüm," dedi. "Biliyorum... Burada, dünyada bizi pek fazla düşünmediğini biliyorum. İnsandan aşağı görünmemiz gerektiğini biliyorum

Sen. Ama değiliz. Bu dünyanın deh eti ve gördüğümüz acımasız şeyler yüzünden sertle tik ama hâlâ insanız. Hala hissedebiliyoruz. Artık derinlere gömüldü ama hâlâ şefkat duyabiliriz.”

Aldous yanıt vermedi. Ellerini ba ının üstüne koydu ve sallamaya devam etti.

“Aldous, seni burada saklayabiliriz. Personelim geldiğinde, onları anlatacağım. Anlayacaklar. Onlara güvenebilirsin. Bana güvenebilirsin. Seni koruyacağız. Bizim h k mete ne sevgimiz ne de bağlılığımız var. Sana yardım edeceğiz.”

Aldous aniden hareket etti ve buzla kaplı pencereyi delen lo  ışığa bakarken sırtını duvara dayadı. "Evet. Yardım edin" dedi.

“Benim ihtiyacım olan şey bu. Senin insan altı olduğunu düşünmüyorum. Ben bunu hiç düşünmüyorum.” Aldous döndü ve Sanha'nın bakış açısının gösterilmeye devam ettiği ekrana baktı. Albay Paine, Sanha'yı kabaca Planck odasına fırlatmı tı ve şimdi post-insanı i e koyarken purosunu yakıyordu.

“ nsandan aşağı olanlar onlar, P ristlerdir. Ve onları öldüreceğim. Hepsini  ld receğim.”

25

Craig, yapay zekanın rehberliğinde, kaptan ve gemiyi inşa eden Thomas Andrews'un güverte altındaki hasar incelemesinden yeni döndüğü Titanik köprüsüne doğru uçuşt. Onları köprüde silah ustası Birinci Subay Murdoch ve Titanik'i inşa eden White Star Line'ın Başkanı J. Bruce Ismay karşıladı . Craig'in geminin küpeştesinin üzerinde belirdiğini ilk gören Ismay oldu; manyetik aurasının yeşil parıltısı onu öfkeliyor ve mumlu bıyıklarının altında dişlerinin kenetlenmesine neden oluyordu.

"Tesla!" köpürdü.

Murdoch tabancasını çıkardı, ancak silah ustası elini Murdoch'un ön koluna koyup indirdi. "Zahmet etme. Bunu zaten denedim."

Craig kabine girdi, hâlâ ıslaktı ama artık ıslanmıyordu. Yapay zeka, Craig'in konuşabilmesi için koruyucu kozayı çözdü ama o tek kelime edemedi Ismay öfkeyle ileri atıldı ve parmaklarını suçlayıcı bir şekilde Craig'in yüzüne doğru salladı. "Tesla için çalışıyorsun! Seni buraya o gönderdi!"

William Stead ve fotoğrafçısı o anda, orada bulunanlar tarafından fark edilmeden ve kargaşayı kamuflej olarak kullanarak köprüye sessizce girdiler.

"Tesla'yı mı?" Craig yapay zekaya sordu

"Utangaçlık yapma!" Ismay de karşılık olarak bağırdı. Kaptana döndü ve devam etti: "Bu, Tesla'nın o lanet kulesiyle yaşadığı fiyasko nedeniyle JP'den intikam alma girişimi! Bu haydut buraya Titanik'in ilk yolculuğunu sabote etmek ve JP'yi aptal yerine koymak için gönderdi !"

Yapay zeka Craig'e, "JP Morgan'dan bahsediyor" diye açıklamaya başladı, "tartışmasız dönemin en başarılı iş adamı ve hem White Star hem de The International Mercantile Marine Company'nin çoğunluk sahibi. Nikola Tesla , elektrik gücünü kablosuz olarak gönderebilen bir kablosuz iletişim kulesi olan Wardencliff Kulesi'ni inşa eden bir mucitti .

Titanik battığı sırada JP Morgan ve Tesla, kulenin baş mali destekçisi olan Morgan'ın kulenin kablosuz iletim kapasitesinden haberdar olmaması nedeniyle iddiaya göre kule için hukuki bir mücadele içindeydi. güç."

"Açıkla," diye yanıtladı Craig.

"Yani kasten sen..." diye başladı İsmay, Craig'ın sözünü kesmeden önce.

"Sen değil," dedi Craig, adamı susturmak için elini kaldırarak.

Craig'in ne demek istediğini kafası karışmış bir şekilde anlamaya çalışırken İsmay'in gözleri kısıldı. Silah ustası boşlukları doldurmaya çalıştı, şakağını işaret etti ve şunu ekledi: "Kafasında fark yaratan bir motor var."

Yapay zeka, "JP Morgan, bunun bir iletişim imparatorluğunun başlangıcı olacağını düşünerek projeyi finanse etti" diye açıkladı, "ancak Tesla ona kulenin radyo sinyalleri göndermekten çok daha fazlasını yapabileceği konusunda bilgi vermemişti. General Electric'in sahibi olan Morgan, dönemin elektrik şebekesiyle işini her zamanki gibi sürdürmek istiyordu. Wardencliff kulesi, anteni olan herkese ücretsiz kablolu güç sağlayarak bunu yok edebilirdi."

"Kablolu güç mü?" Craig hayretle söyledi. "Gelecekte bu teknolojiye bile sahip olmayacağız."

Yapay zeka, "Bazı sınırlı kapasiteler dışında haklısınız" diye aynı fikirde.

"Yani bu adamlar...teknolojiyi geri mi tutuyorlar?" Craig sordu.

"Bazı açılardan. Her ne kadar ilerlemeyle ilgilenseler de onlara doğrudan fayda sağlayan yalnızca ilerlemeydi."

Craig, "Ludditler," diye fısıldadı.

Yapay zeka, "Benzetmeniz sağlam" diye yanıtladı.

"Bakın," dedi Craig aniden, şaşkın bir halde duran adamlarla konuşurken.

Etrafında yarım daire çizerek "Tesla için çalışmıyorum."

"Boğalar!" İsmay gürledi.

"Ben bu adamla hiç tanışmadım. Ben paralel bir evrenden geliyorum."

Yapay zeka, "Craig, kesinlikle karşı çıkmanı tavsiye ediyorum..." diye itiraz etmeye başladı.

Craig onu görmezden geldi ve devam etti: "Benim evrenimde, bu gemi buzdağını kaçırmak için limana doğru sert bir şekilde döndü ama sancak tarafındaki gövde buzla temas etti ve birkaç kez delinerek Titanik'in su almaya başlamasına neden oldu . İki saat içinde battı ve sonunda 1.500'den fazla insan öldü."

"Saf fantezi," diye alay etti İsmay. "Bu gemi batmaz" diye okudu, reklam gibi geliyor.

William Stead o anı konuşmak için kullandı. "Uçuyor" dedi. "Bu da oldukça hayali görünüyor, tabii bunu kendi gözlerimizle görmemiz dışında."

"Tesla böyle hileler yapabilir!" Ismay bağırdı. "Basın için hazırladığı gösterileri gördünüz! Tam olarak buna benziyorlar! Elektrik her yöne fışkırıyor!" Craig'e döndü. "Bunun yanına kalacağını mı sandın?"

Craig, "Gemi iki saat içinde battı ve 1.503 kişi öldü" diye tekrarladı. doğrudan kaptanla konuşuyorum. "Geminin buzdağına çarpmasına sebep oldum—"

"Kabul ediyor!" diye bağırdı Ismay dehşete

düşmüş bir halde. "—gövdesinin delinmesini önlemek için."

Thomas Andrews, "Gövde sağlam " diye doğruladı. "Şaşırtıcı bir şekilde, biz değiliz su alıyor."

Ismay Craig'e döndü ve parmağını bir kez daha Craig'in suratına soktu.

"Siz ve Tesla bu konuda şanslısınız efendim. Sen çok şanslısın! Aksi takdirde suçlar listenize toplu katliam da eklenecek ve yakın gelecekte elektrikli sandalyeyi göreceksiniz; işvereninizin bu buluşta parmağı olduğuna inanıyorum."

Craig, "Dostum, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı, "ve yakın zamanda hapse girmeyeceğim, o yüzden çekil yüzümden." Daha sonra odadaki diğer adamlara döndü. "Ben yemekhaneye gidiyorum ama.

Dostum, şu anda kesinlikle bir kurabiye kullanabilirim.

Aniden, küçük bir grup adamın görüntüsü çarpıklaşmaya başladı; figürler sanki aynalarla dolu bir koridordaki yansımaları gibi Craig'in önünde eğilip bükülüyordu.

"Craig," yapay zekanın sesi yavaş da olsa, pili zayıflamış bir kaset çalarda çalışırmuşçasına konuştu, "bu, dalgalanma olarak adlandırılan bir olgudur. Bu, birisinin Planck enerjisini manipüle ettiği ve bu evrene ulaştığı anlamına geliyor."

"Yani misafirimiz var mı?"

"Aslında. Görünüşe göre Evren 1'den biri peşinde."

26

Albay Paine, Titanik'in ön güvertesindeki hasarın boyutuna bakarken, "Kahretsin," diye fısıldadı . Bacakları hafifçe çömelip, aynı duruşta duran Teğmen Drummey ve Çavuş Degrechie ile birlikte tüfeğini hazır halde ayakta duruyordu. "Gözlerinizi dört açın çocuklar. Bu kolay olmayacak."

Craig köprüde dalganın geçtiğinden emin oluncaya kadar birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Hiç böyle bir fenomen yaşamamıştı. Kendisine ait olmayan bir rüyada olmak gibiydi, sanki evren uyuyordu. Köprüdeki diğer adamların da kafası karışmıştı.

İsmay sonunda "Bize ilaç verildi" dedi. "İşte böyle yapıyor. Uçmuyor. Bu ortak bir halüsinasyon, beyler."

Craig sırtıttı. "Bu adam pes etmiyor."

"Craig, dalga etkisi birkaç düzine metrenin ötesine ulaşmıyor."

AI uyardı. "Bu evrene yeni giren kişi yakında olmalı."

Craig, "Kopyala," diye yanıtladı. Dönüp köprünün ön tarafına doğru yürüdü ve ön güverteye baktı. Hemen üç süper askerin, liderin gümüş renkli bir Planck platformundan indiğini gördü. "Buldum."

Yapay zeka, "Süper askerler" diye belirtti. "Craig, bu çok tehlikeli. İhtiyacımız var derhal burayı boşaltmak."

Lideri dikkatle izlerken Craig aniden "Bir dakika bekleyin" dedi. adamlarını platformdan uzaklaştırın. "Bu mu...? Hayır, olamaz."

"Craig, gitmemiz lazım. Eğer Purist süper askerler buradaysa bu, tesisin istila edildiği anlamına gelir."

Craig, köprüden çıkıp üst güvertenin küpeştesine doğru koşarken, "Bekle" dedi, engelsiz bir manzara yakalamak için. "HAYIR. Hey, bu adamı tanıyorum. Craig merdivenlerden alt güverteye doğru koşmaya başladı ve doğrudan Albay Paine'e doğru ilerledi.

"Craig! Bizi öldürecekler!" AI protesto etmek için bağırdı.

"Hayır yapmayacaklar. Onu tanıyorum," diye tekrarladı Craig kendi başına gelmeden önce. Yapay zeka onu önüne fırlatırken manyetik alan oluştu. "Ah! Ne oluyor be?"

"Ne yaptığını bir düşün Craig. Temel amacı güçlü yapay zekayı yok etmek olan bir adama yaklaşıyorsunuz ve

Kafanıza güçlü bir yapay zeka yerleştirilmiş. Bu pek iyi gitmeyecek."

"Özgür irade hakkında yaptığımız o küçük konuşmayı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum ama..."

"O halde bana güvenin," dedi Craig manyetik alanını azaltırken ve eski komutanına doğru yoluna devam etti.

Yapay zeka, "İkimizin de hayatını riske atıyorsunuz" diye protesto etmeye devam etti.

"İşte bu yüzden Turing testini henüz geçemedin dostum.

İnsanları tanımıyorsun. Evet. Güven bana. Bu adam bizi öldürmeye çalışmayacak."

Bir hayalet ona doğru yürürken Albay Paine, "Kahretsin," diye bir kez daha tekrarladı. o. " Bir şeyler görmem lazım ."

Craig, "Albay Paine," dedi ve hazır bulunarak selam verdi.

"Doktor Emilson mu?" Paine inanamayarak cevap verdi.

"Evet efendim. Sizi görmek çok güzel efendim."

Paine silahını indirip duruşunu gevşetmeden önce durumu değerlendirmek için biraz zaman ayırdı. Komutası altındaki diğer iki askere, "Silahlarınızı indirin çocuklar" diye emretti. "İşte bu gerçek, canlı bir kahraman."

Craig gülümsedi. "Teşekkürler bayım."

"Senin burada ne işin var doktor? Yapay bir şey aramaya geldik istihbarat. Burada görmeyi beklediğim son kişi sendin."

"Aynı şeyi sizin için de söyleyebilirim efendim. Dün seninle konuşuyordum Cannon Hava Kuvvetleri Üssü'nde idim ve şimdi buradayım."

"Dün? Doktor, bu..."

"On dört yıl önce. Biliyorum."

"Doktor," dedi Paine, pençeli protezlerine uzanıp kaşıyarak kaskının altında, "bunu bana güzel ve yavaş bir şekilde açıklamam gerekecek."

"Tabi efendim. Ama efendim, sakıncası yoksa konuşabilir miyiz sizce? bu bir kurabiye yüzünden mi? Açlıktan ölüyorum."

Paine, Craig'in beklenmedik isteğini düşünürken başını yana eğdi. Çarpışma sırasında yıkılan dev tahta duvara ve ardından güvenli bir mesafeden de olsa olayı hayranlıkla izleyen meraklı insanlara döndü. Sonra Craig'e döndü. "Elbette. Bir kurabiye kulağa hoş geliyor."

27

Craig sigara içme odasındaki ateşin yanındaki hasır sandalyede oturuyordu; pişmiş elmalarının sonuncusunu da ağzına atmayı bitirirken yanında bir tepsi kurabiye oturuyordu. Üç Purist yarım daire oluşturacak şekilde onunla birlikte oturuyordu. Paine doğrudan ateşe bakıyordu, Craig'in sol tarafı ise ısınan parıltıyla aydınlanıyordu. Ceketini almıştı ve şimdi yere serilmiş, alevlerin yanında hızla kurumuştu.

"Biraz daha çay mı efendim?" diye sordu garip dörtlüyü kibarca bekleyen görevli. Craig coşkuyla başını salladı ve bardağını yeniden doldurması için adama kaldırdı. Paine adama baktı ve ne düşünmüş olabileceğini merak etti. Senaryonun tamamı, katılan herkes için gerçeküstüydü ama yine de tuhaf bir kabullenme vardı. Gemi düşmüştü ve aniden tuhaf giyimli askerler ortaya çıkmıştı ama yine de hayat bir şekilde devam ediyordu. Odadaki en yersiz kişi olduğunu iddia etme hakkına sahip olan Craig, şekerlerini yerken mevcut koşullardan en az rahatsız olan kişi gibi görünüyordu.

"Biraz daha çay mı efendim?" görevli Paine'e sordu.

Paine sibernetik gözleriyle ona baktı; bu, çatlaklar ve yara izleriyle birlikte görevlinin hafifçe geri çekilmesine neden oldu.

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Paine, görgü gereği hafif bir gülümsemeye çalışırken. Görevli başını salladı ve Drummey ile Degrechie'ye doğru ilerledi.

Craig çikolatalı kurabiyeyi çayına batırdı ve büyük bir ısırık alarak heyecanla çiğnedi. Yutkunma ile bir sonraki ısırığı alma arasındaki kısa sürede, "Geçmişin kurabiyeleri çok daha iyiydi" dedi. Paine'e bir tane ikram etmek için tepsiyi işaret etti.

Paine elini salladı. "Teşekkür ederim Doktor. Ben gelmeden önce yedim. Sen ise on dört yıldır yemek yememiş gibi görünüyorsun."

Craig başını salladı. "Hayır. Suya düştüm. Uzun hikaye ama yapmam lazım glikoz seviyelerimi tekrar yükselteceğim.

"Ah," Paine başını salladı. "Akıllı." Paine başını çevirdi ve görevlinin odadan çıkışını izledi. "Yani buraya nasıl geldiğini açıklıyordun."

"Evet. Ama kulağa çılgınca gelecek."

"Bu günlerde ne yok? Beni dene."

"Dediğim gibi, Shenzhen üzerinden YALNIZCA atlayışımı daha dün yapıyordum. Bir sonraki hatırladığım şey, uyandığım ve karımın elimi tuttuğuydu. Sonra bana, animasyonun askıya alındığı süre boyunca on dört yıl geçmiş olduğunu söyledi."

Paine başını sallayarak, "Heh," diye yanıt verdi. "Bu durumu açıklıyor. Cesedi SA'nın ceset torbalarından birinde saklanıyordu. Senden geriye kalanları ona geri verdiğimizde onun Humpty Dumpty'yi tekrar bir araya getirmeye çalışacağını biliyorduk."

"Eh, görünüşe göre başardı. Tesislerindeki teknoloji alışılmışın dışında, Albay. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Craig, süper askerlerin taktığı sibernetik protezleri işaret ederken bir an durakladı. "Eh, şimdiye kadar değil zaten."

"Doktor, bu konuyu açmaktan nefret ediyorum. Peki karınız ondan haberdar olmanızı sağladı mı? şu anki medeni hal?" Paine sordu.

Karısından bahsedildiğinde Craig'in ağzı kıvrıldı. Onayladı. "Evet. O bana söyledi."

Paine sandalyesinde arkasına yaslandı ve çıtırdayan ateşi izlerken başını salladı. "Bu çok soğuk dostum. Benim sempatimsin."

Craig, "Teşekkür ederim Albay," diye yanıtladı. Başka bir şey söylemek üzereydi ama kelimeler onu ikna edemedi. Hâlâ bu kadar hassas olan bir konu hakkında gerçekten söylenebilecek hiçbir şey yoktu. Başını salladı ve kurabiyesinden bir ısırık daha aldı.

"Peki buraya nasıl geldin?" Paine daha fazlasını sordu.

"Siz tesise vardığınızda, Aldous Gibson sizden kaçmak için eşimi ve beni yapay zekayla birlikte Planck makinesine göndermek için bir plan yaptı. Niyetinizin tesisteki herkesi öldürmek ve yapay zekayı yok etmek olduğuna ikna olmuşlardı. Karımı korumak için Planck'tan geçmeyi kabul ettim ama son anda beni bayılttı ve makineye tek başıma gönderdi."

"Yani bana kendi isteğinle burada olmadığını mı söylüyorsun?" Paine sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Craig. "Mümkün olan en kısa sürede evime dönmek istiyorum efendim."

"Ben de öyle düşündüm," diye yanıtladı Paine. Drummey ve Degrechie'ye döndü.

"Anlıyorsun? O iyi bir asker."

"Aldous'u sana nerede olduğumuzu söylemeye ikna edebildin mi?" Craig sordu.

"HAYIR. Aldous Gibson şu anda adaletten kaçıyor."

Craig bir anlığına inanmamıştı. "Peki Samantha da mı?"

"HAYIR. Onu yakalamayı başardık," dedi Paine, yüzünü sabit tutmaya çalışarak.

Craig şaşkınlıkla, "Yani onu orada mı bıraktı ?" dedi.

Paine çayından bir yudum almadan önce "Olumlu" diye yanıtladı.

"Lanet olası. Onun bir korkak olduğunu biliyordum."

Paine sırtıttı. "Sen ve ben bu konuda aynı fikirdeyiz Doktor."

"Peki sana yapay zekanın nerede olduğunu söyleyen Samantha mıydı?"

"Hayır" diye yanıtladı Paine. "O... işbirliği yapmıyordu. Profesör Sanha Cho bize bilgi verebildi. Planck makinesini, AI Heh'i yakalamaya çalışabileceğimiz şekilde ayarladı. Muhtemelen bir robot tarafından taşınacağını söyledi.

Seni burada görmeyi kesinlikle beklemiyordum ."

Craig başını salladı. "Sam için üzgünüm Albay. Sanki beyni yıkanmış gibi." Kafasını salladı.

"Yapamadım; sanki farklı bir kişiyle konuşuyordum gibiydi."

Paine sandalyesinde kıpırdandı. "Bunu söylemek bana düşmez Doktor, ama bildiğim kadarıyla unutmama, on dört yıl önce de onun bir sadakatsizlik dönemi vardı."

Craig'in boynu yukarı doğru kalktı ve gözleri Paine'inkilerle buluştu. Birinin karısını aşağıladığını duymak ne kadar acı verici olsa da, Paine'in söylediklerinde bir miktar doğruluk payı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Sakıncası yoksa efendim, döndüğümüzde onunla biraz vakit geçirmek isterim."

Craig konuşmaya devam ederken Paine yüzünü tamamen hareketsiz tuttu.

"Sanırım onu olaylara farklı bir açıdan bakmaya ikna edebilirim. Biraz zaman alabilir ama eninde sonunda mantığı görebileceğini düşünüyorum. Yine de denemek isterim efendim."

Paine'in yüzü, sonunda zorla gülümsemeye başlamadan önce, olması gerekenden bir saniye daha uzun süre donuk kaldı. "Elbette. Onu yap. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap."

"Craig," diye aniden araya girdi yapay zeka, "yüzde 85'lik bir artış kaydediyorum sana yalan söyleme ihtimali var."

Craig yapay zekayı duydu ama tepki vermemeye çalıştı. Bana ne konuda yalan söylüyorsun? düşündü. Sam hakkında mı?

"Peki efendim, uzaydaki post-insanların çoğunu yakalayabildiniz mi?"
tesis? Herhangi bir kayıp var mı?"

"Hiçbiri. Oldukça ders kitabıydı. Almayı başaran birkaç tane var çevremizden geçeceğiz ama ertesi gün kadar onları alacağız."

Yapay zeka şunu bildirdi: "Bunun yüzde 94 ihtimalle yalandı ve gözbebeği genişlemesini ölçebilseydim yüzdesinin artacağından eminim. Sana yalan söylüyor."

Paine hızla konuyu değiştirerek, "Yani," diye söze başladı, "senindeki yapay zeka mı? kişi? Sana sabit disk falan verdiler mi?"

Craig, "İşte mesele bu," diye yanıtladı, "sabit disk yok. Onu bana enjekte ettiler."

"Ne demek istiyorsun?" Paine başını yana eğerek sordu.

"Bunu nanobotlara yüklediler -onlara nan diyorlar- ve ona da eklendi kendisi beynime. Konuşurken onunla iletişim halindeyim."

"Yüce cehennem. Bu bir şey değil mi?" Paine sağına döndü ve nötrleştiricisi kucağında oturan Drummey'e başıyla selam verdi. Drummey tetiği çekti ve dönen frekanslar Craig'e çarptı, çay fincanı elinden fırladı ve yere döküldü.

İnledi. "Bu da neydi böyle?" aklının gözü olarak sordu nihayet dengelenmeden önce içeri ve dışarı çırpındı.

Yapay zeka, "MTF oluşturucunuzu geçici olarak devre dışı bıraktılar" diye yanıtladı.

Paine kayıtsız bir tavırla, "Özür dilerim doktor," dedi. "Sana güveniyorum." Parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "Orada güvenmediğim şey bu. Omurganızdaki jeneratörü etkisiz hale getirdik, böylece sürücünüze herhangi bir müdahale olmadan sizi evinize götürebiliriz. Seni geri getirdiğimizde o şeyi senden güvenli bir şekilde çıkarmak için çalışmaya başlayabiliriz. Kırgınlık yok, değil mi?"

Craig iki büklüm pozisyonundan başını kaldırdı ve başını salladı. "Sanırım bu...anlaşılabilir."

"İyi adam. Tamam aşkım. Yanlışım varsa düzeltin ama benim anlayışım bu on saat boyunca bu özel evrende bulunmanızın planlandığını. Evet?"

"Bu doğru." Craig kendini toparlamaya çalışırken inledi koltuk.

"Peki ne zamandır buradasın?"

Craig, "Neredeyse iki saat" diye yanıtladı.

Paine başını salladı. "Ve bu geminin batması yaklaşık iki saat sürüyor, değil mi?"

"Bizim evrenimizde evet ama..."

"Peki buzdağıyla çarpışma ne kadar zaman önceydi?"

Craig, "Yaklaşık yirmi dakika önce" diye yanıtladı, "ama gemi batmıyor."

Paine'in kaşları bilgisayarlı gözlerinin üzerinde çatıldı. "Ne?"

"Titanik batmıyor. Buzdağının kafasına çarptı. Çarpışma gövdeye zarar verdi ancak onu kırmadı. Güvende. Herkes güvende."

Paine aniden paniğe kapılarak ayağa kalktı. "Bana bunu mu söylüyorsun? bu kadar hasara rağmen bu gemi batmayacak mı?"

Craig gülümseyerek, "Olumlu efendim," diye yanıtladı. "Gemiye doğrudan buzdağına doğru ittim. Yapay zeka, geminin batmasını önlemenin en iyi yolunun bu olduğunu söyledi."

"Yapay zeka," diye yanıtladı Paine alaycı bir tavırla. "Elbette. Elbette bunu söyleyecektir." Albay üçlü adamdan uzaklaştı ve bir sonraki hamlesini düşünürken onları birkaç dakika sandalyelerinde oturmaya bıraktı. Doğru stratejik karara doğru ilerleyerek senaryo üzerinde ilerlerken siberetik eli çenesini okşadı. Sonunda adamlara döndü ve "Erkekler, bu gemiyi batırmamız lazım" diye duyurdu.

"Ne?" Craig şaşkınlıkla tepki verdi. "Neden?"

"Doktor," diye başladı Paine iç geçirerek, "sana saygı duyuyorum. Sana sonuna kadar saygı duyuyorum. Her zaman başkalarının hayatını kendi hayatınızın önüne koyarsınız. Keşke daha fazla asker senin niteliklerine sahip olsaydı."

Yapay zeka, "Dürüst olma ihtimali yüzde 90" dedi.

"Ancak bu, binlerce masum insanın hayatını kurtarmanın sayısız başka insanın hayatını riske atma pahasına gerçekleştiği son derece nadir örneklerden biri."

"Efendim, tüm saygımla..."

Paine, Craig'in sözünü keserek, "Hareketlerinin sonuçlarını düşün," dedi. "Bu zaman çizelgesinin doğal tarihini değiştirdiniz."

"Doğal?"

"Bu gece ölmesi gereken 1.500 kişiyi canlı tutarak ölçülemeyecek kadar artan bir etki yaratmakla kalmıyorsunuz, aynı zamanda bu lanet gemideki varlığınızı herkese duyurmayı da başarıyorsunuz."

Güvertede elinde lanet bir kamera olan bir çocuk bile gördüm. Bu gemi limana yanaşırsa fotoğrafımızın dünyadaki bütün büyük gazetelerin kapağında yer alacağını biliyor musun?"

"Peki bu kötü bir şey mi?"

"Doktor!" Paine aniden bağırdı. "Bu insanları şu anda olduklarından bir buçuk asır önce teknolojiyle tanıştırdık. Süper kahraman oynamaya giderken ceketini bile bu odada bırakmıştın. Farzedelim

Sen yokken birisi onu alıp teknolojiyi mi inceledi? Ya onu yeniden yapılandırmayı başarırlarsa? Demek istediğim, Tanrı aşkına evlat, gizli yerleştirme eğitimi alması gereken bir askere göre çok beceriksizsin. Ve bileğindeki kelepçeyi fark etmediğimi sanma. Zaten her türlü belaya bulaştın."

Craig, "Bunların hiçbirisi insanların ölmesi gerektiği anlamına gelmiyor" diye protesto etmeye devam etti. "Sırf bu zaman çizelgesinin 'doğal tarihini' koruyabilmek için, bu ne anlama geliyorsa!"

Paine nötrleştiricisini çıkarıp Craig'in orta bölümüne ateş ederken hayal kırıklığı içinde, "Tanrım," diye homurdandı. Craig inledi ve bir kez daha iki büklüm oldu. "Doktor, ellerinde Planck platformunun resimleri var . Bir anda ortaya çıktığımızı gördüler. Ya bu resimleri Planck teknolojisini geliştirmek için kullanırlarsa? Peki ya onlar da tıpkı sizin yaptığınız gibi onu diğer evrenlere müdahale etmek için kullanırlarsa? O solucan kutusunu çoklu evrene yayacağınızı bilseydiniz nasıl hissederdiniz? Senin yüzünden başka evrenden insanların bizimkine girip onu kendi amaçları doğrultusunda kullanabileceklerini bilerek mi?"

"Her şey bir ihtimal!" Craig ayağa kalkmaya çalışırken bıkkınlıkla aniden bağırdı. "Hepsini! 2000'den fazla insanı öldürmeye gönüllüsün çünkü bunu yapmazsan kötü şeyler olacağından korkuyorsun, öyle mi? "

Paine dimdik durdu, altın rengi gözleri Craig'e bakarken ağzı hafifçe açıldı. Sakin kalmaya ve anlayışlı bir ses tonuyla, "Bunu sana karşı kullanmayacağım Doktor," dedi alçak bir sesle. "Şu anda anlaşılır bir şekilde kafan karıştı. Bildiğim kadarıyla yapay zeka düşüncelerinizi manipüle ediyor olabilir."

"Yapay zekanın bununla hiçbir ilgisi yok. Bunların hepsi benim, Albay. Bu insanları öldüremezsiniz. Bu... canavarca olurdu!"

"Canavarca mı?" Paine birdenbire soğukkanlılığını kaybetti ve güçlü protez koluyla gömleğinin ön kısmını tutarak onu kaldırdı ve Craig'in sırtını şömine rafının üstündeki sıcak mauna yaslayarak Craig'e doğru yürüdü. "Hayır Doktor, sana canavardan bahsedeyim. Canavar, insanlığı yok edebilecek bir tür yaratıyor! Canavar başka bir evrenin zaman çizelgesine müdahale ediyor! Canavar tek taraflı olarak Tanrı'yı oynama hakkına sahip olduğuna karar veriyor! Doktor, tek bir gerçek Tanrı var ve O bu geminin batmasını planladı. Sen ya da ben kim oluyorsunuz da farklı karar veriyoruz?" Paine, Craig'i serbest bıraktı ve yere düşmesine izin verdi, o da ateşin önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Peki ne olacak

öyle mi doktor? Bizimle misiniz yoksa bize karşı mısınız? Seninle bir sorunum olur mu?"

Craig, Paine'in parmaklarının keskin pençelerinin derisini çizdiği göğsünü tuttu. Dişlerini sıktı ve cevap olarak köpürdü, "Eğer planınız bu gemiyi batırmak ve bu insanların - erkekler, kadınlar, çocuklar, bebekler - okyanusun ortasında ölmelerine, boğulmalarına, ezilmelerine veya donarak ölmelerine izin vermekse, o zaman evet, benimle bir sorunun olacak.

Sonunda Drummey'e dönmeden önce Paine'in yüzü bir an donuk kaldı. "Bu andan itibaren buradaki doktora düşman bir mahkum gibi davranın. Direnirse ya da kaçmaya çalışırsa, onu tüfeğinle vurma iznin var ama öldürücü atış yok, anladın mı? Yapay zekayı çıkarabilmemiz için ona canlı ihtiyacımız var"

"Evet efendim," diye yanıtladı Drummey. Eğildi ve Craig'in sol bileğinde bulunan kelepçeleri kullanarak mahkumunu emniyete almak için ikinci bileziği sağ bileğine kapattı.

"Degrechie," dedi Paine diğer askere, "bu teneke kutuyu batırmak bizim elimizde. Güvertenin altına inip Titanik'in dibinde yeterince büyük bir delik açmalıyız ki gemide kimsenin bu hikayeyi anlatacak kadar yaşamadığından emin olalım."

Craig, "Craig, hayatın ciddi tehlikede" diye uyardı yapay zeka. ensesinden tutularak Puristlerin Planck platformuna doğru sürüklendi.

Craig saat altı beşteyken, MTF jeneratörü çalışmıyorken bile süper asker protezlerinin gücü karşısında çaresizdi. Drummey, Craig'i sanki post-insan küçük bir çocuktan başka bir şey değilmiş gibi tartakladı ve onu Titanik'in ön güvertesine doğru kolaylıkla merdivenlerden aşağı çekti .

Ismay bu tuhaf manzarayı fark etti ve köprüden Drummey'e bağırdı: "Sen oradasın! Sen kimsin ve o suçluyu nereye götürüyorsun? Burada olmaya ne hakkın var?"

Drummey'in başını çevirmesine bile gerek yoktu. Bunun yerine, tüfeğindeki ve burğu gözlüklerindeki akıllı sistemi kullanarak, "Öldürücü atış" dedi ve böylece tüfeği, sahip olduğu en yıkıcı derecede kırılabilir mermiyi kullanacak şekilde ayarladı. Sol kolu bilgisayar sisteminin yönlendirmesiyle otomatik olarak hareket etti ve tüfeği anında Ismay'ın yüzüne kilitledi. Bir saniyeden kısa bir süre sonra silah, hedefini burnun tam ortasından vuran, Ismay'ın yüzüne saplanan ve parçalanan, çıkış yarasına bile neden olmadan adamın kafatasının içini neredeyse sıvılaştıran içi boş uçlu bir mermi fırlattı.

Ismay, kendisine neyin çarptığını asla anlayamadığı için yere yığıldı.

Süper askerin sağ protez kolu onu Planck platformunun sadece iki metre önünde yere fırlatmadan önce, Craig'in dişleri öfkeyle kenetlendi.

"Dizlerinin üzerinde!" Drummey bağırdı.

Craig, nötrleştirici patlamaların etkisiyle uyuşmuş olan bacaklarını hareket ettirmekte zorlandı. Craig, "Sen... onların bunu yapmasına izin veremezsin" dedi. "Masumları korumanız gerekiyor."

"Kapa çeneni," diye yanıtladı Drummey, Craig'i nötrleştiricisiyle bir kez daha vurmadan önce.

Craig, MTF omurgasının yanında sallanırken inledi, titreşimler sırtında ve bacaklarında şiddetli spazmlara neden oldu.

Yapay zekanın görüntüsü aniden Craig'in zihninde belirdi. "Beni dinle Craig. Bu insanlarla hiçbir akıl yürütme olmayacak. Titanik'teki yolcular kayboldu."

Craig zayıf bir sesle, "Onların ölmesine izin veremem," diye yanıtladı.

"Kapa çeneni," diye tekrarladı Drummey. "Albay seni öldürmeme izin vermiyor ama yemin ederim ki bir daha konuşursan seni aklıma gelen en acı yerinden vururum."

Yapay Zeka, "Seni vuracak Craig," diye doğruladı, "ve MTF implantını çok korkunç bir şekilde çıkaracaklar. Bunu şimdiye kadar kaldırmamış olmalarının tek nedeni, Albay Paine'in sizinle mantık yürütmeyi ve sizi bu dayanılmaz acıdan kurtarmayı gerçekten ummasıydı, ancak sabrının sonuna ulaşmıştı. Craig, kaçmalısın. Biz konuşurken Purists'in Planck platformunu kablosuz olarak yeniden programlıyorum. Bulduğumuz rotayı değiştiremesem de cihazı erkenden çalıştırıp bizi bir sonraki evrene götürebilirim."

Craig sözlü olarak yanıt veremeyince başını salladı.

"Neydi o?" Drummey sordu. "Sürücünle iletişim kuruyor musun?"

"Artık konuşabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin, kahretsin! Seninle konuşursam cevap verirsin!"

"Evet benimle konuşuyor."

"Şunu yapmayı kes. Bir daha onunla konuşursan seni vururum."

"Tesislerindeki post-insanlara ne oldu?" Craig şunu talep etti:

bunu yaparak ölümcül güvenliğini riske atıyor. "Onlar mahkum mu?"

Drummey gülümsedi. "Biz esir almadık. Hayatta olan bir VIP'miz var. ve geri kalanı öldü.

Dudakları dehşete düşmüş bir ifadeyle geri çekilirken Craig'in ağzı açık kaldı.

Yapay zeka "Craig" diye bilgilendirdi, "gerçeği söyleme ihtimali yüzde 97."

"Sahip olduğun VIP...Samantha Gibson mı?"

Drummey başını salladı ve kıkırdadı. "Eski karın mı? Hayır. O öldü.

Albay o sevimli küçük kafayı tamamen kesti."

Craig göğsü inip kalkarken titremeye başladı. Karısının vefatını duymanın şoku onu hızla sararken nefes almakta zorlanıyordu.

"Doğru olma ihtimali yüzde 99, Craig. Özür dilerim," dedi yapay zeka.

Drummey hâlâ sırtarak, "Şu anda hepiniz üzgünsünüz," dedi, "ama bir düşünün, kardeşim. Gerçekten albay sana bir iyilik yaptı. Sen şu kişiyle evliydin:

yaşayan en tehlikeli kadın. Ülkesine, türüne ve size sadakatsiz."

Yapay zeka acilen, "Sakin olmalısın Craig," diye uyardı. "Kalp atışlarınız hızlanıyor ama şimdi aceleci davranırsanız sadece kendinize zarar vermekle kalmaz, geleceğinizi de tehlikeye atarsınız."

Drummey, Craig'in öfkesinin kaynamasını izledi ve aniden tüfeğini kaldırdı, eğlenerek kayıtsız bir şekilde omzuna koydu. "Cidden bir şansın olabileceğini mi düşünüyorsun, dostum? Eğer seni o kelepçelerden kurtarıp ilk yumruğu atarsam beni bayıltabileceğini mi sanıyorsun? Ha? Bunu denemek ister misin?

"Craig!" diye bağırdı. "Seni ölüme yaklaşıp kadar dövcek ve post-insanlar kolay kolay ölmezler. Sakin kalmalısınız. Eğer bunu yapmazsan Samantha bir hiç uğruna ölmüş olacak."

Samantha...öldü. Bu sözler Craig'i deliliğin eşiğinden döndürdü. Eğer bu doğruysa, eğer ölmüşse, o zaman bir nedenden ötürü hayatını vermişti. Craig itaatkar bir şekilde başını eğdi ve meydan okumayı bıraktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay etti Drummey, kendini muzaffer hissederek.

Craig Planck platformuna adım attı ve diz çökerek başını eğdi. Drummey sırıttı. "İyi çocuk. Şimdi orada sessiz kal, duydun mu? Bırakın yetişkinler işlerini yapsın, sonra biz de yanınızda oluruz." Kıkırdadı.

Yapay zeka, sesinde rahatlamış bir tonla, "Mükemmel iş Craig," dedi. "Planck etkisini başlatıyorum. Kendini hazırla. Birazdan Evren 332'de olacağız."

Craig, kurtarılmasına yardım ettiği ve şimdi terk etmekte olduğu gemiye baktı. Hayatında hiç bu kadar korkak hissetmemişti. Gözlerini kapattı ve bir sonraki dehşetin ortaya çıkmasını bekledi.

Bir saniye sonra Drummey, bir zamanlar mahkumunun ve eve dönüş yolculuğunun bulunduğu boş alana bakarken kalakalmıştı. "Hı hı," diye fısıldadı. Albaya haber vermek için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM 3

1

Aldous, 3D yazıcıdaki tozun yavaşça yere düşmesini izledi.
bağlama malzemesi taşıyıcı tarafından her defasında bir katman olarak eklenir.

Lindholm odaya tekrar girip Aldous'a soğuk suyla dolu bir kağıt bardak uzatırken, "Bu sahtecilikler üstünkörü bir görsel incelemeden geçseler bile," diye belirtmeye başladı, "ve bunları saatlerce reçinenin içinde bıraksak bile, asla değişmeyecekler." gerçek olanların gücüne yakın bir yere sahipler.

"Farkındayım," diye yanıtladı Aldous suyu yudumlarken. "Bunların orijinal makaleyle çelişmemesini sağlamak için elimden geleni yapacağım."

Lindholm, büyük endüstriyel yazıcının yanındaki duvara yaslanırken, "Biliyor musun," dedi, "hayatını ölümsüzlüğü arayarak geçirmiş bir adama göre, intihar etmeye oldukça kararlı görünüyorsun."

Aldous, arabanın ritmik hareketlerine bakmaya devam ederek hafifçe başını salladı. "Avantaj benim olacak" dedi. "Bunu beklemiyor olacaklar."

"Hayır," diye gözlemledi Lindholm, "çünkü dediğim gibi, hayata sizin gibi değer veren bir adamdan kesinlikle beklenmeyen bir şey bu."

"Benim yaptığım gibi ," diye düzeltti Aldous. "Yaşamayı hak etmeyen bazı insanlar var dostum. Bu dersi çok geç öğrendim. Eşime mal oldu. Bir daha bu hatayı yapmayacağım."

2

"Allah kahretsin!" Craig ayağa fırlayıp Planck platformundan çakıllı çatıya adım atarken öfkeyle ama amaçsızca uzaklaşırken bağırdı. "Cehennemin canı cehenneme!"

"Kaybınız için üzgünüm," diye başladı yapay zeka, "ama biz..."

"Ne için üzgün olduğunı söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok!" Craig bağırdı.

"Ne kaybettiğim hakkında hiçbir fikrin yok! Sen bir makinesin! Allah kahretsin! Cehennemdeyim! Beni bu Cehennemden çıkarın!"

"Craig," diye yanıtladı yapay zeka sakince, "MTF oluşturucunuz tekrar çevrimiçi ve Derhal daha güvenli bir yer bulmalıyız. Kendini hazırla."

Yapay zeka uçuş sistemlerini ele geçirip onu hızla havaya kaldırdığında Craig bir kez daha yeşil kozasının içine hapsoldü, ardından onu parlak sabah güneşinin gölgelediği bir ara sokağa ve devasa, terk edilmiş bir depoya doğru uçurdu. Işık sütunları çatıdaki kırık kiremitlerin arasından Tanrı'nın parmakları gibi parlayarak cehennem gibi karanlık iç mekânı aydınlatıyordu. Yapay zeka Craig'i genişleyen binanın en üst katına bıraktı ve botları yeri kaplayan beş santimlik tozun içine gömüldü.

Yapay zeka "Dikkatli olun" diye uyardı. "Zemin tamamen yapısal değil ses. Delikler var."

"Neredeyiz?"

"Bu terkedilmiş bir kumaş..."

"HAYIR!" Craig, güçlü bir enerji patlaması kullanarak kelepçelerini tereyağı gibi yırtarken hayal kırıklığıyla bağırdı. "Neredeyiz? Bu hangi evren?"

"332."

Craig ellerini başının üzerinde kavuştururken, "İstediğimin bu olmadığını biliyorsun," diye karşılık verdi. Kendi kafatasına vurma dürtüsüne direndi.

Parmaklarını içeri sokup yapay zekayı dışarı çıkarmak istedi.

"Korkarım kendi beynine fiziksel olarak zarar vermek öfkeni dindirmeye pek yardımcı olmayacak Craig. Ancak," diye devam etti yapay zeka, onun formu aniden sadece iki metre ötede belirdiğinde, "eğer istersen beni bu formda yumruklayabilirsin."

"Bu nedir?" Craig hırlayarak sordu.

"Bir halüsinasyon."

"Ne demek istiyorsun?" Craig sordu. "Yani...seni hayal mi ediyorum?"

"Hayır, oldukça gerçeğim ama beyninizin halüsinasyonlardan sorumlu olan bölgesine erişiyorum. Zihin gözü teknolojinin önemli bir bileşenidir. Halüsinasyon görsel, işitsel ve aynı zamanda elle tutulur; yani bana yumruk atarsan beynin, sanki yumruğun çeneme temas etmiş gibi hissetmeni sağlayacak."

Craig, "Bu kulağa cazip geliyor," diye yanıtladı ve bu düşüncüyü heyecanla başını salladı.

Yapay zeka tipik gerçekçi ses tonuyla, "Sen hazır olduğunda ben de hazırım" dedi. Gözlerini kapattı ve Craig'in ona en fazla kuvveti dengeleyecek ve teorik olarak en fazla tatmini sağlayacak bir açıyla vurabilmesi için çenesini eğdi.

Craig yara aldı ama birkaç tereddütten sonra bu çabadan vazgeçti.

"Emin misin Craig? Sisteminiz muazzam miktarda kortizol ve adrenalinle doludur. Bu muhtemelen bir kısmını hafifletmenize yardımcı olacaktır ve ben de herhangi bir rahatsızlık hissetmeyeceğim.

Craig, "Sorun da bu," diye yanıtladı. " Birinin biraz rahatsızlık hissetmesini istiyorum ."

"Öfkeniz anlaşılır."

"Neredeyiz?" Craig sorusunu tekrarladı.

"Üzgünüm Craig ama bu bilgiyi sana aktarma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü şüphesiz, tıpkı geçen sefer yaptığın gibi, bu zaman çizelgesine müdahale etmeyi seçeceksin."

"Ve bu kötü, neden? Sakın bana Puristlerin tarafında olduğunu söyleme."

"Bu evrenin ve genel olarak çoklu evrenin tarihi üzerindeki olası sonuçlar ne olursa olsun, asıl endişe, Puristlerin sizin müdahale etmenizi bekleyecekleri ve bekliyor olacakları."

Yapay zekanın açıklamasındaki bir şey ona uymadığından Craig, "Bir dakika" diye yanıt verdi. "Püristler nasıl burada olabilir? Onları son evrende terk ettiğimizi sanıyordum."

"Yaptık. Ancak Planck platformunuzu bulup bizi buraya kadar takip edeceklerini varsaymamız gerekiyor."

Craig uzaklaşırken başını sallamaya başladı.

Yapay zeka bir kez daha "Dikkatli olun" diye uyardı.

"Bir açıklama istiyorum. Neler oluyor? Nasıl zıplıyoruz bir evrenden diğerine mi?"

"Kesinlikle. Daha önce de söylediğim gibi açıklamalar benim gücümdür. Muazzam miktarda enerjiyi tek bir noktada yoğunlaştırmak için Planck platformunu kullanıyoruz, böylece Planck enerjisini manipüle edip uzay ve zamanın kararsız hale gelmesine neden oluyoruz. Bu zorunlu istikrarsızlığın ortasında bir balon oluşuyor. Balon paralel bir evrene açılan bir kapı görevi görüyor."

"Baloncuk?"

"Sadece bir mikrosaniye sürüyor, bu yüzden onu görmüyorsunuz ve bu yüzden size sanki anında başka bir evrene seyahat etmişsiniz gibi geliyor."

"Yani paralel evrenleri keşfettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Tesisimizdeki araştırmacılarla birlikte evet."

"Ama...ama paralel evrenler nasıl var olabilir?"

"On yıllardır membran teorisine dahil ediliyorlar Craig.

Bununla birlikte, insanlık, halihazırda mevcut olan muazzam miktarda veriyi işlemek için değil, aynı zamanda insanların daha önce ulaşamayacağı bir hızda yaratıcı deneyler düzenlemek için yeterli güce sahip bir yapay zekaya erişim sağladığında, bu sadece bir zaman meselesiydi. Kanıt ortaya çıkmadan önce. Evren, Craig, gerçekte bir çoklu evrendir, yığın olarak bilinen sonsuz bir karanlıkta yüzer ve sonsuz sayıda paralel evrenden yalnızca biridir."

"İmkansız," diye yanıtladı Craig büyülenmiş bir halde.

Yapay Zeka'nın kaşı alaycı bir şekilde havaya kalktı. "Kanıtlar her yerde."

"Biliyorum. Biliyorum ama... kahretsin." Craig tozlu zemine oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Ben sadece...hiç bu kadar...kaybolmuş hissetmemiştim."

"Evrenimizin tek başına var olduğuna inanmayı mı tercih edersiniz?"

Craig başını salladı. "Bilmiyorum. Keşke burada olmasaydım. Keşke ben Sam'le birlikteydi ve bunların hiçbirini yaşanmamıştı.

"Birçok evrende durum gerçekten de böyle."

Craig yapay zekaya sert bir bakış attı. "Bu pek teselli edici değil."

"Belki öyle değil ama yine de bu doğru . Çoklu dünyalar teorisinin sadece bir teoriden daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Aslına bakılırsa tüm olası alternatif tarihler ve gelecekler gerçektir ve her biri kendi evreninde kapsüllenmiştir. Evrenler birbirinden dallanıp budaklanıyor. Eğer büyük kısmı görebilseydiniz," yapay zeka

Tanımladığı şeyin 3 boyutlu bilgisayar görüntüsünü canlandırırken şöyle devam etti: "Beyninizdeki nöronlara çok benziyordu, her evren bir öncekinden ayrılıyordu, bağlantılı ama ayrıydı. Şu anda tanımladığımız 3.000 paralel evren veya dış evren, toplu olarak bize en yakın olanlardır."

"Tamam aşkım. Kulağa çılgınca gelse de bir bakıma mantıklı. Peki ya ürettiğimiz bu manyetik alanlar ne olacak? Manyetik alanların bunları yapabileceğini bilmiyordum. Neden daha önce bunlara sahip değildik?"

"Geçmişin manyetik alanları, MTF'nizle ürettiklerinizle karşılaştırıldığında oldukça basitti. Bu nano malzemelerin çağıdır Craig.

Manyetik alanınız, yüksek hızlarda dönmelerini sağlayan desenler halinde organize edilen, elektromanyetik olarak enerjilendirilmiş parçacıkların sonucudur." Yapay zeka, amacını açıklamak için bir kez daha yararlı bir animasyonlu 3D görüntü yansıttı. "Bu malzemeleri görebilecek kadar güçlü bir mikroskopumuz olsaydı, oluşturdukları desenin bal peteği yapısına benzediğini, kuzey ve güney kutuplarının birbirine çekim ve itme kuvvetleri oluşturacak şekilde tepki verdiğini görürdük. döndürmek. Petek yapısı sizi saran bir ağa örülür. Bu sadece sizin koruyucu kozanızı oluşturmakla kalmıyor, aynı zamanda parçacıkları yüksek hızlarda uzağa fırlatarak sizi istediğiniz yöne doğru itebiliyor."

"Peki bu alanlar Planck'tan geçerken bizi koruyacak kadar güçlü mü?"

"Evet. Planck platformu, Planck balonunun olduğu anda süper güçlü bir alan oluşturur. Sizi, etrafınızı saran uzay ve zamanın istikrarsızlığından koruyan bir güvenlik duvarına benzer."

"Elbette. Anladım."

"Aslında. Her ne kadar gerekli olan muazzam hesaplama ve deneyleri hiçbir insanın tam olarak anlaması mümkün olmasa da, genel kavramları kavramak nispeten kolaydır. Görelilik hakkında konuşurken Aldous benden evrenlerin neden farklı zaman hızlarında hareket ettiğini açıklamamı istedi."

Craig bir elini alnında tutarken diğer eliyle yapay zekayı uzaklaştırarak "Evet, çok karmaşık olup olmayacağını bilmeme gerek yok" dedi.

AI yılmadan devam etti. "Oldukça basit. Her evren aslında aynı zaman hızında hareket ediyor. Bu nedenle Einstein ilkelerine uyuyorlar. Ancak zaman kütleyle göre farklı şekilde akar

ve yerçekimi, yani evrenler toplamda aynı hızda hareket ederken, Dünya'nın yakınında zamanın hızı çarpıcı biçimde farklı olabilir."

Craig, başını hızlıca salladıktan sonra, "Bunu pek anlayamadım," diye yanıtladı. sallamak. "Bir kez daha."

"Örneğin, birkaç galaksi Samanyolu'na doğru hareket etmeye başlarsa ve çok uzaklardan hareket ediyormuş gibi görünmeyen ama aslında oldukça hızlı hareket eden bulutlar gibi yavaş yavaş onun üzerinde birleşirse, o zaman Samanyolu'ndaki zaman dramatik bir şekilde yavaşlayabilir. üzerine uygulanan ekstra kütle ve yerçekimi. Ancak eğer galaksiler Samanyolu'ndan uzaklaşıyorsa, azalan kütle ve çekim basıncı zamanın daha hızlı akmasına neden olur. Birden fazla Dünya'nın zaman dilimlerinde bu kadar büyük farklılıklar gösterebilmesinin nedeni budur. Ancak genel olarak bakıldığında, tüm evrenin ortalaması alındığında zaman sabittir."

"Sanırım şimdi anlıyorum; biraz TMI, ama tamam. Peki hangi yıldayız bu evrende mi?"

"Yine söylüyorum Craig, bu pek akıllıca olmaz..."

"Benim özgür irademe saygı duyduğunu söylemiştin."

"Evet. Fakat-"

"Yeterince iyi," dedi Craig havalanırken, Craig'in tavandaki en büyük deliklerden geçip doğrudan binanın üzerinden uçup en yüksek binanın üstüne çıkmaya çalışırken yapay zekanın holografik görüntüsü Craig'in zihninde kayboluyor ve sonra yeniden belirliyordu. En iyi görüş noktasına ulaşmak için çevredeki binalar. Güneyde, mükemmel mavi bir sabahın fonunda devasa bir insan yapımı yapının ortaya çıkması yalnızca birkaç saniye sürdü. Craig İkiz Kulelere bakarken, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Yapay zeka sonunda "11 Eylül'deyiz" diye kabul etti. "2001."

3

Craig kozasını tutuşturup elinden geldiğince hızlı bir şekilde yola çıkmakta tereddüt etmedi kulelere doğru. "Saat kaç? Ne kadar vaktimiz var?"

Yapay zeka, "Craig, durman lazım" diye yanıtladı.

"Saat kaç, kahretsin!" Craig sordu.

Craig'in ileri ivmesi aniden, sanki yoğun pekmezin içinden geçmeye çalışıyormuş gibi dramatik bir şekilde düştü. "Ne yapıyorsun? Yapma!" diye bağırdı, hedeflediği yerden geri çekilmeye başladığında.

"Üzgünüm ama sana izin veremem..."

"Yani sen bir yalancısın!" Craig bağırdı. "Özgür irade? Boğal!"

Sana asla yalan söylemem Craig. Ancak bana bir para vermedin
Açıklama fırsatı."

"Kendini haklı çıkarma çabalarından bıktım—"

"Benim itirazlarım yalnızca metafizik değil Craig. Aynı zamanda pratiktirler. İkiz Kulelere yaklaşırsanız muhtemelen tutuklanacak ve hatta hemen öldürüleceksiniz. Puristler orada seni bekliyor, hamleni yapmanı bekliyor olabilir."

"Nasıl?" Craig şehrin sokaklarının üzerinde süzülürken sordu. " Birkaç dakika önce onları Titanik'te bıraktık . Planck platformunu bulup gemiyi batırmaları gerekiyordu ve bu da..."

"Sizin anladığınız şekliyle zamanın bu durumda hiçbir önemi yok. Planck platformu, uzay-zamanda kaotik ve tahmin edilmesi zor bir istikrarsızlık yaratıyor. Bozulmalar suya çok benzer. Zaman dalgasının nerede yakalandığına bağlı olarak fark birkaç dakika olabilir. Puristlerin aslında bu evrene bizden önce gelmiş olmaları imkansız bile değil."

Kulelere bakarken Craig'in gözleri kısıldı, dudaklarında bir yüz buruşturma oluştu. "Bu çok kötü ama pes etmem için yeterli değil. Hala denemek zorundayız."

Yapay zeka, "Sana yardım edeceğim" diye yanıtladı, "ama planımı dinlemelisin."

"Can kulağı ile dinliyorum."

"Kuledeki uçakların yolunu kesmeye çalışmak aptalca bir iş olur ve Puristlerin sizi en kısa sürede durdurabileceğini neredeyse garanti eder.

boş zamanlarını geçirmenin başka bir yolu var."

Craig hemen anladı. "Havaalanı! Hâlâ zamanımız var mı?"

"Saat şu anda sabah 7.31. Lider korsan Mohamed Atta, sabah 7.35'te Boston Logan Uluslararası Havaalanı'nda American Airlines'ın 11 sefer sayılı uçağına binecek. Uçuş sistemlerinizi devralmama izin verirsiniz bizi oraya götürebilirim."

"Bunu zaten yaptın."

"Evet. Ancak izniniz olmadan hiçbir yere gitmeyeceğim" diye yanıtladı yapay zeka.

"İyi! Sana izin veriyorum! Hadi gidelim!"

Yapay zeka tek kelime etmeden Craig'i kuzeye doğru çevirdi ve harekete geçti. Birkaç saniye içinde Craig'in daha önce hiç yaşamadığı bir hıza ulaşmışlardı.

"Aman Tanrım...bu çok hızlı."

"Logan 310 kilometre uzakta, bu yüzden zamanında yetişebilmemiz için seyahat etmemiz gerekiyor. saatte yaklaşık 6.000 kilometre."

"Başarabilecek miyiz?"

"Elbette. Ancak koordineli saldırıları durduramayacağız.

Seni Logan'daki güvenliğe bağlayacağım, sen de onların bilgiyi iletmesini ve dört uçağın kalkışını durdurmalarını sağlayabilirsin."

"Onlara ne söylemem gerekiyor? 'Ben gelecekte gelen, kafasında bir robot olan bir adamım. Bir grup terörist İkiz Kulelere uçak uçuracak. Lütfen Havaalanı Güvenliğinin onları gözaltına almasını sağlayın.' Satın alacaklarını sanmıyorum. Kahvaltıdan önce kendimi deli gömleğinin içinde bulacağım!"

"Onlara gerçeği söyle. Siz eski ABD Hava Kuvvetleri Özel Kuvvetlerisiniz."

" Onlara söyleyemez misin ? Tüm detayları bilmiyorum. Tarih kitabı okumayalı uzun zaman oldu."

"Ben sadece kafanın içindeki bir sesim Craig. Aramayı bağlayabiliyorum ama onlarla konuşamıyorum. Seni uyaracağım. Merak etme."

"Ya bana inanmazlarsa?"

"Bu sorun olmayacak. Onlara yolda olduğunuzu ve bir olay olacağını, büyük bir olay olacağını söyleyin."

4

Havaalanına yaklaşmalarını yavaşlatırken yapay zeka Craig'e "Yirmi saniye uzaktayız" diye bilgi verdi. "Havaalanının şemalarını zaten inceledim. Uçuş 11, B32 Kapısından uçağa bindi. Pencereden gireceğiz."

"Pencereden? Çarpmayı mı kastediyorsun?

"Evet ve korkarım oldukça dramatik bir şekilde."

Craig, "Benim için sorun değil," diye homurdandı, üst dudağı atavistik bir tavırla kıvrılmıştı.

"Her korsanın resimleri yüz tanıma sisteminize yüklendi. Farklı zamanlarda uçağa biniyorlar ama beş adam da kapıda olacak. Bir enerji patlamasıyla her birini otomatik olarak bilinçsiz hale getirebiliriz—"

Craig, "Olmuyor," diye yanıtladı.

"Neden?"

Yapay zeka Craig'i ona doğru yönlendirirken pencere artık görülebiliyordu.

"Çünkü bu adamların biraz rahatsızlık hissetmeye ihtiyacı var."

Bir saniye sonra parlak yeşil koza, B32 Kapısının bitişiğindeki tavandan tabana pencereyi parçaladı. Saat 7:35'ti ve 11 numaralı uçuşa binmek için sırada Mohamed Atta ve Abdulaziz el-Omari vardı.

Ayağa kalkarken, Craig'in gözleri anında iki hedefe ve koltuklarında oturan diğer üç korsana kilitlendi; gerçi onlar da diğer herkes gibi kendilerini korumak için yere inmişlerdi.

Atta elinde biletle ayağa kalktı. Mavi bir gömlek ve koyu renk bir elbise pantolonu giymişti ve omzuna astığı siyah bir çanta vardı. Gözleri şaşkınlıktan çılgına dönmüştü ve hızla arkadaşlarına doğru fırladılar. Camı kıran tuhaf figürün yanında olmadığını ve fark edilmeyeceklerini umarak donakaldı. Craig'in gözleri onunla buluştuğunda o ve diğerleri koşmak için döndüler.

Yapay zeka, beş hava korsanından dördüne doğru enerji gönderirken, "Onlara sahibim" dedi.

Dördü de gevşeyip anında yere düştüler; koşmaya devam eden, koşusunu kontrol etmek için durmayan Atta dışında hepsi.

arkadaşlar.

Craig havaya uçu ve Craig yere inerken genç bir kız çığlık attı. avının önünde. Craig öfkeyle, "Kim olduğunu biliyorum," dedi.

Craig içeri girerken Atta'nın gözleri korkuyla açılmıştı. çantasını aldı, kutu kesicisini aldı ve tehditkar bir şekilde tuttu. "Geride kal!"

Craig gülümsedi. "Dene bakalım oğlum."

Atta geri adım attı ve Craig'i uzak tutmak için çılgınca onun önünde havada savruldu.

"İstediğinin bu olduğundan emin misin Craig?" diye sordu yapay zeka, sesi duygusal olmaktan çok analitikti ve bir kez daha Craig'e bir psikiyatristi hatırlattı.

Craig ileri atılıp iki eliyle Atta'nın boğazına uzanırken, "Bu anlayamayacağın bir şey," diye yanıtladı. Tuttu ama Atta silahını sapladı, kesicinin bıçağı Craig'in boğazının ortasına saplandı. Yaradan kan fışkırırken Craig kesiciyi tutan elin bileğini kavradı ve güçlü tutuşuyla sert bir şekilde sıkarak Atta'nın silahı düşürmesine neden oldu. Craig sağ eliyle Atta'nın boğazını sıkmaya devam etti, başparmağı sert bir şekilde adamın Adem elmasına batıyordu. Atta, Craig'in tutuşunu azaltmak ve nefes borusunun ezilmesini önlemek umuduyla sol eliyle Craig'in bileğini tuttu.

Yapay zeka, "Bu umursamazlık Craig," diye gözlemledi. "Eğer bir posta olmasaydın-insan, boynundaki yara ölümcül olur."

Craig cevap veremedi; Nineleri boğazındaki hasarı onarmak için yoğun bir şekilde çalışsa da kanama hala tamamen durmamıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Ancak önemli değildi. Ona göre Atta gibi bir iblis karşısında dövüşü kaybetmesinin imkânı yoktu.

Yapay zeka, "Dikkatli ol Craig," diye uyardı. "Sol elini emniyete alamamışsın ve boğazını ezmeni engelleyemeyeceğini anladığında kaçınılmaz olarak şakağına bırakılan bir tirbuşonla seni bilinçsizce vurmaya çalışacaktır."

Craig yapay zekanın muhtemelen haklı olduğunu biliyordu; Atta'nın yerinde olsaydı Craig'in bir sonraki hamlesi bu olurdu. Craig, önlem olarak, Atta'nın boğazındaki tutuşunu bıraktı ve sağ elini kullanarak Atta'nın sol elini tuttu ve ardından hızlı bir şekilde, saldırganın burnuna kafa atarak onu kırdı. Atta tökezleyerek geri döndü.

ve Craig kendi süpürme vuruşuyla bacaklarını savurdu ve Atta'yı sırt üstü yere düşürdü.

Çatışma yere düştüğünde sona erdi. Craig, Atta'nın göğsüne bindi ve Atta'nın yüzüne yıkıcı darbeler indirmeye başladı. Amacı, çenesine, boğazına veya şakağına sert vuruşlarla adamı bayıltmak değildi.

Amacı acı vermektir. Onun emrindeki adam bir katildi; binlerce kişiyi katletmeye aday bir kişi. Kendini bir yanılgıya kaptırmış, daha büyük bir iyilik uğruna cinayet işlemenin sorun olmayacağına kendini inandırmıştı. Craig onun gibi kendini beğenmiş pisliklerden bıkmıştı. Atta hiçbir sempatiyi hak etmiyordu.

"Craig," dedi yapay zeka aşağıdaki adamın yüzünün yok oluşunu izlerken, "devam edersen onu öldüreceksin."

"Fikir bu," diye yanıtladı Craig, sesi kendisi tarafından bile tanınmayacak kadar boğuktu.

"Asıl amacının hayatı korumak olduğunu sanıyordum, onu almak değil."

Craig, "Daha önce de öldürmüştüm," diye yanıtladı. "Hiç keyif almadım. Şu ana kadar değil."

"Bu, izlemen gerektiğine inandığım bir yol değil Craig."

"Neyi bileceksin? Senin duyguların bile yok."

Yapay zeka, "Duygularım var" dedi. "Turing testini geçebilecek bir duygusal zeka geliştirmedim."

Craig, artık bilinci yerinde olmayan Atta'nın suratına darbeler indirmeye devam ederken, "Eh, konuşacağın zaman benimle konuş," diye yanıtladı. "Ortodontist değilim ama sanırım gerçekten konsantre olursam dişlerinin her birini tek tek kırabilirim."

"Craig," dedi yapay zeka.

"Beni rahat bırak, dedim. Özgür irade. Hatırlamak?"

"Craig!" Yapay zeka aniden Craig'i kana susamışlığından kurtaracak kadar acil bir şekilde bağırdı.

"Ne?" Sırtını düzeltirken sordu.

"Köşedeki televizyon! Saat on bir seviyesinde!"

Craig başını kaldırıp odanın köşesindeki bir braketeye monte edilmiş eski bir televizyon setini gördü. Haberler çalışıyordu. Craig, ekranda haberi görünce, Hayır, diye fısıldadı. İkiz Kuleler oradaydı, her birinden siyah dumanlar yükseliyordu; bu görüntü fazlasıyla tanıdık geliyordu. "Bu nasıl olabilir? Gemiye binmeden onları durdurduk!"

Yapay zekanın cevap vermesine gerek yoktu. Yakındaki bir helikopterdeki haber kameraları, yapıların tabanı etrafında dairesel bir düzende uçan ve yıkıcı silahlarını kulelere boşaltan üç Purist süper askerin canlı görüntülerini yakalamıştı.

5

Yapay zeka uçarken Craig'in vücudu sarsıldı, damarlarında öfke dolaşıyordu New York'a geri döndüler.

Yapay zeka, "Bu çok tehlikeli bir çaba olacak" dedi.

Craig, "Umurumda değil," diye homurdandı. "Bu piçlerden bıktım."

"Öyle olsa bile" diye yanıtladı yapay zeka, "savaşa sağlam bir stratejiyle girmek her zaman en iyisidir."

"Tekrar ediyorum, eğer önereceğiniz bir şey varsa, sizi dinliyorum."

"Gerçekten de öyle. Puristler otomatik hedefleme yazılımıyla donatılmıştır.

Yani, adamlar sizi gördüklerini fark etmeseler bile, eğer bilgisayarlarının yerleşik model tanıma sistemi sizi görürse, sibernetik kolları otomatik olarak nişan alacak ve ateş edecektir. Yani bilgisayar sizi tespit ederse nötrleştiricisiyle size vuracak ve dövüş sona erecek. Onların ateşinden korunmak için namluyu yuvarlamak ve it dalaşında onları alt etmek gibi fantezileriniz sadece birer fantezidir."

"Peki sen bana ne söylüyorsun? Kavgaya başlamadan bitti mi? Rakipsizler mi?"

"HAYIR. Bir takım avantajlarınız var. Birincisi, onların uçuş teknolojisi sizinki kadar yetenekli değil. Kanatları, onları son derece güçlü kılan ve aynı zamanda katlanmalarına izin veren dokuma karbon nanotüplerden yapılmıştır, ancak sonuçta doğadaki herhangi bir kanadın yerini tutamazlar. Mikrojet motorları, yakıtları bitmeden yalnızca yirmi dakikalık itme kapasitesine sahiptir. Ayrıca ağırlar ve süper askerlerin manevra kabiliyetini ciddi şekilde kısıtlıyorlar."

"Onları it dalaşına sokamazsam ekstra manevra kabiliyeti bana nasıl yardımcı olur?"

"Öyle değil. Ancak onlarla etkileşime girmeyeceksiniz. Titanik'te onlarla etkileşime girdiğimizde, başka bir büyük tasarım kusurunu fark ettim.

Ekipmanlarında arkaya bakan herhangi bir kamera yok gibi görünüyor, bu da uçuş sırasında üstlerindeki hiçbir şeye karşı kör oldukları anlamına geliyor. Eğer onlara yukarıdan gelip elektromanyetik bir darbe ile vurursanız, tüm bilgisayarlarını ve elektrik sistemlerini kapatırsınız."

"Jetleri de dahil mi?"

"Evet ama sadece bu değil. Sibernetik protezleri de duracak gözleri de dahil olmak üzere işlevseldir."

Craig'in dudakları bir sırtışıyla geri çekildi. "Güzel. Yani kör olacaklar, uçacaklar yüzlerce kiloluk ekipmanın ağırlığını taşıyan gövdeler. Bayıldım."

Kuleler ufukta belirdi ve üstlerinden siyah duman yükseldi.

"Tamam aşkım. Haydi yükseğe çıkalım, dedi Craig.

"İzninizle, sanırım bu manevrayı gerçekleştirmek için en uygun kişi benim."

Craig, "Kabul ediyorum," diye yanıtladı. "Göreyim seni."

Hızla irtifa kazanmaya başladılar; New York altlarında küçülüyordu. dumanın çok üstüne tırmandılar.

Yapay Zeka, "Şu anda onların tam üzerinde olmalıyız" dedi, "ama henüz onları tespit edemiyorum. Onları gafil avlama şansımızı en üst düzeye çıkarmak için hızla ve hızla aşağıya inmemiz gerekecek. Kendini hazırla."

Craig gülümsedi. "Güven bana. Daha önce daha sert ve daha hızlı inmiştim."

"Göreceğiz," diye yanıtladı yapay zeka, Dünya Ticaret Merkezi bölgesine doğru inmeye başlamadan hemen önce.

Hızlandıkça ve şehir bloklarından oluşan ızgara hızla büyürken Craig dişlerini gıcırdattı. Aniden bir çığlığı bastırırken yapay zekaya övünmemiş olmayı diledi.

Yapay zeka, İkiz Kuleler'in etrafında dönmeye devam eden üç noktaya doğru aşağıya doğru hızlanan elektromanyetik enerji darbelerini aynı anda serbest bırakırken, "Onları yakaladım" diye duyurdu.

Craig, yapay zekanın yeteneği karşısında hayrete düşerken, "İyi gözler," yorumunu yaptı. altlarındaki üç küçük nesneyi tespit edin. "Onlara vurdun mu?"

Yapay zeka "Elbette" diye yanıtladı. "Şu anda çok zor durumdalar. sahip olacağız Onları güvenliğe yönlendirmek için."

Craig, "Ben öyle düşünmüyorum," diye karşı çıktı. "Bakalım kendi başlarına nasıl idare ediyorlar."

Yapay zeka, "Ölebilirler" diye uyardı.

Craig, şu anda 100 metreden daha az aşağıda bulunan ve irtifalarını korumaya çalışan üç Purist'i izlerken, "Bu çok utanç verici," diye yanıtladı. Umutsuzca Dünya Ticaret Merkezi kompleksinin 7. Binasının çatısına ulaşmaya çalışarak düzen halinde uçtular.

"Bununla yaşayabilir misin?" Yapay Zeka sordu.

"Titanik'te 2000 kişiyi öldürdüler ve binlercesini daha öldürmeye çalıştılar" burada... evet, bununla yaşayabilirim."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz üç Purist'ten biri hızla kontrolü kaybetmeye başladı. Sol kanat hafifçe eğildi ve süper asker bunu hızlı bir şekilde düzelterek düzeltirmeyi başarsa da, kaybedilen atalet, ağır kanadın kuyruk dönüşüne girmesine neden oldu. Craig adamın elli kattan fazla kontrolsüz bir şekilde yere düşüşünü izledi.

Bu arada, diğer iki yaralı süper asker çatının kenarından geçerek kontrolsüz bir şekilde çakıl yüzeye çarpmayı başardılar.

Craig, acı içinde inleyen Albay Paine'in sesini duydu. Craig alayla gülümsedi.

Craig, Yapay Zeka'ya "Beni yere bırakın" dedi. Talimatlara göre, Yapay Zeka, Craig'i kalan iki sakat süper askerden sadece birkaç adım uzağa çatıya indirdi. Protez uzuvları beceriksizce önünde çaprazlanmış halde yan yatmış olan Paine'e doğru bir adım attı.

"Sen misin doktor?" Paine bunu fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle söyledi. Alt dudağından kanlı bir tükürük damlası sallanıyordu. "Göremiyorum doktor. Kör oldum. Her şey kararmadan hemen önce bu çatıyı gördüğüm yere doğru kendimi yönlendirmem gerekiyordu. Adamlarım başardı mı?"

Craig, Degrechie'nin masasına bakarken, "Onlardan biri," diye onayladı. buruşuk form. Kaza yapanın Drummey olmasına sevindi.

"Hangisi?"

"Degrechie."

Paine'in yüzü çirkin bir ifadeyle buruştu; Craig bunun ani bir fiziksel acıdan mı yoksa ölen yoldaşıyla ilgili gerçek bir pişmanlıktan mı kaynaklandığından emin değildi. "Lanet olsun doktor. Kahretsın."

Craig başını salladı ve hâlâ İkiz Kuleler'den çıkmakta olan dumana baktı. "Nasıl görünüyor?" Yapay zekaya sordu "Bu sefer hayatta kalacak mı?"

Yapay zeka, "Öyle görünüyor" diye yanıtladı. "Püristlerin Titanik'i batırırken patlayıcıları tükenmiş olmalı. İkiz Kulelere verilen hasar çoğunlukla yüzeysel görünüyor."

Craig rahatlayarak içini çekti. "Nihayet. Bir şeyler yoluma gidiyor."

"Ancak," diye devam etti Yapay Zeka, "silahlarını kuleye boşaltmaya başladıklarında şüphesiz kayıplar oldu."

onu yok et. Sadece bunun erken saatlerde bir miktar hafifletildiğini umabiliriz.

Craig, Paine'in yanına çömelmeden önce pişmanlıkla başını salladı. "Ne düşünüyordun? Bütün bunlar beni buraya çekmek için miydi?"

Paine nefes almaya çabalamaya devam ederken başını salladı. Konuşması bir dakika sürdü. "Ne yapacağını biliyordum. Havaalanına gideceğini biliyordum. Seni durdurmamızın hiçbir yolu yoktu. Yapabildiğimiz tek şey binaları kendi başımıza yıkmaya çalışmaktı."

"Neden?" Craig bıkkınlıkla sordu. "Senin sorunun ne?"

"Doc..." diye başladı Paine, konuşma çabasından titreyerek, "...sen buraya ait değilsin. Sen bu evrenden değilsin. O kulelerin yıkılması gerekiyordu. Müdahale etme hakkınız yok."

Tiksinen Craig ayağa kalktı. "Elbette. Şimdi ne olacak?" Yapay zekaya sordu

Yapay zeka, "Seçeneklerimiz var" diye bilgilendirdi. "Ya Puristlerin bu evrene girmek için kullandıkları Planck'ı bulabiliriz ve Aldous'un amaçladığı gibi yolculuğumuza devam edebiliriz..."

"Vay be! Orada bir saniye bekleyin," diye araya girdi Craig. "Rotamızı değiştiremeyeceğimizi söylediğini sanıyordum ama şimdi değiştirebileceğimizi mi söylüyorsun?"

Yapay zeka, "Tam olarak değil" diye yanıtladı. "Demek istediğim şu ki, Puristlerin Titanik'te kullandıkları ve şu anki konumumuza seyahat etmek için onlardan temin ettiğimiz Planck platformunun daha eski bir model olduğu. Tamamen güvenli olsa da, o kadar güçlü değil ve daha küçük bir menzile sahip. Eğer Puristler'e inanılacak olursa ve Profesör Sanha Cho onlara gerçekten yardım ediyorsa, Planck'larını harekete geçiren ve bizi üç paralel evrenle eşleştirmek üzere bir rota belirleyen oydu. Üçüncü evrenden sonra ancak Planck'ı Evren 1'e geri getirmeye yetecek güce sahip olacak."

"Evrenimiz mi? Ev?"

"Doğru."

Craig heyecanla ellerini birbirine vurdu. "Eh, çok ateşlisin! O zaman iş başındayız!" Aşağı uzanıp Paine'i ceketinin arkasından yakaladı ve ardından aynısını Degrechie'ye de yapabilmek için onu çatıya doğru sürükledi. Binanın çatısından kalkıp kısa menzilli Planck platformuna doğru uçmaya başlarken, "Haydi başlayalım" dedi.

"Gerçekten ama Craig, Aldous'un toplu halde kalmamızı, fark edilmekten kaçınmak için evrenden evrene seyahat etmemizi istediğini unutma."

daha güvenli olduğunda geri dön. Eğer planlanandan önce dönersek, kesinlikle karşılaşacağımız..."

Craig, "Bunun için artık çok geç" diye yanıtladı. "Püristler peşimizde. İster bir evrene daha koşalım ister on dört evrene daha koşalım, fark etmeyecek. Sonuçta Evren 1'e geri dönmenin tek yolu var; kompleksteki Planck makinesinden."

Craig ve yapay zekanın başlangıçta Evren 332'ye girdiği çatının birkaç blok ötesine yerleştiler. Hem Paine'i hem de Degrechie'yi kabaca platforma yerleştirdi, gevşek protez uzuvlarını gümüş diske güvenli bir şekilde oturacak şekilde katladı.

Yapay zeka, "Bilmeniz gereken daha çok şey var Craig" dedi.

Craig, ağır cisimleri hareket ettirme çabası yüzünden oflayıp puflarken, "Tamam," diye yanıtladı. "Bana onunla vur."

"Bir sonraki evren -bir sonraki tarihsel olay- sizin için hazırlıklı olmayın."

"Neden? Şu ana kadar yaşadıklarımızdan daha kötü ne olabilir?"

"Craig, on dört yıl geride olan bir evrene gideceğiz Evren 1—Shenzhen, Çin'e."

6

"Dalga geçiyorsun."

Yapay zeka, "Şu anda mizah konusunda pek rahat değilim Craig," diye yanıtladı, "bu yüzden senin deyimimle 'şaka yapmaktan' kaçınıyorum. Ne yazık ki oldukça ciddiym."

"Kendi SOLO atlayışımı mı göreceğim?"

"Seninle Robbie olarak bilinen MAD robotu arasındaki yüzleşmeye tanık olmak için sahaya çıkmamız gerekiyor. Çok geçmeden Çin yapay zekasının taktiksel bir nükleer silahla yok edilmesine tanık olacağız."

Craig elini alnına koydu ve başını salladı. "Aldous bunu neden görmek istesin ki?"

Yapay zeka, "Bu tarihin en önemli olaylarından biri" diye yanıtladı ve biraz belirsiz bir şekilde şunu ekledi: "Diğer olası, daha kişisel nedenlerin yanı sıra."

"Diğer sebepler? Neden bahsediyorsun?"

"Dediğim gibi Craig, henüz Turing testini geçemediğim için insan psikolojisine dair anlayışım tamamen objektif. Lütfen teorimi dinlerken bunu aklınızda bulundurun."

"Not edildi," diye yanıtladı Craig sabırsızca. "Devam etmek."

"Şu ana kadar ziyaret ettiğimiz üç dünya arasında herhangi bir benzerlik fark ettiniz mi?"

"Evet." Craig başını salladı. "Her birinde ölmenin eşiğinde olan bir sürü insan gördüm."

Yapay Zeka, "Fakat bunun ötesinde" diye yanıtladı, "belirli bir model fark ettiniz mi? olaylarda?"

"Boğayı kesin. Neye doğru gidiyorsun?"

"Bence Aldous bu etkinlikleri seçti çünkü bu olaylar onu özel bir şekilde etkiliyor. Hem Titanik felaketinin hem de 11 Eylül'ün, insanlığın engellenen muhteşem başarılarının örnekleri olduğu ileri sürülebilir. Titanik battığında dünyanın en büyük gemisi ve teknolojik olarak insan yapımı en gelişmiş yapıydı. Benzer şekilde Dünya Ticaret Merkezi binaları da tamamlandığında dünyanın en yüksek binalarıydı. Ayrıca Titanik ve İkiz Kulelerin sonuncusu olduğu da ileri sürülebilir."

Hem Britanya hem de Amerikan imparatorluklarının sembolleriydi ve her iki imparatorluk da bu önemli ama yıkıcı olaylardan kısa bir süre sonra çöktü."

"Fakat Çinlilerin bir imparatorluğu yoktu. İzole edilmişlerdi."

"Doğru ama imparatorluk onların hedefiydi. Aslında onların yapay zekası, o uygarlığın yok edilmeden önceki en büyük başarısıydı."

"Yani Aldous'nun trajediye hayran olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tüm hayatını ölümü iyileştirmeye ve güçlü bir yapay zeka doğurmaya harcayan bir adamın kesinlikle bir dereceye kadar kibirle suçlanabileceğini düşünüyorum, öyle değil mi?" AI retorik bir şekilde sordu. "Sanırım Aldous bu olaylara ilgi duyuyor çünkü bunlar muhteşem teknolojik başarıların örnekleri - ama aynı zamanda bunlar aynı zamanda İkarus mitinin de vücut bulmuş hali - insanlık çok uzağa gidiyor, güneşe çok yaklaşıyor ve dolayısıyla Dünya'ya çok yaklaşıyor. bir anlamda tanrılar. Bu hikayenin neden Aldous için geçerli olabileceğini elbette anlayabilirsiniz. Bilinçaltında kendisinin de Icarus'un kaderiyle yüzleşeceğinden korkmuş olmalı."

Craig sabırsızca başını salladı. "Tamam, yani Aldous bir ucube. Bunu zaten biliyordum. Şans eseri sen psikanalizini yaparken ben de bir plan yapıyordum."

"Ah?"

"Planım bir sonraki evrene gitmek, SOLO ekibimi kurtarmak, Çin yapay zekasını yok etmek ve ardından bunlardan birkaçını bizimle birlikte Evren 1'e geri getirmek."

"YALNIZ ekibinizin üyeleri mi?" Yapay zeka şaşırarak tepki verdi.

"Evet. Ağır silahlarla donatılmışlar. Eve döndüğümüzde bu bize savaşma şansı verir."

"Sana SOLO'nun Purist hükümet için çalıştığını hatırlatabilir miyim Craig? Belirttikleri misyon, güçlü yapay zekayı yok etmek, onu korumak değil."

"Onların kışını kurtardıktan ve Çin yapay zekasını yok etmelerine yardım ettikten sonra eminim ki onlar da bu iyiliğin karşılığını vermekten mutluluk duyacaktır. Sadece birkaç şeyi açıklamam gerekecek."

Yapay zekanın ifadesi şüpheliydi.

"Güven bana. Bu adamları tanıyorum," dedi Craig güven verici bir tavırla.

"Bu tanıdık geliyor."

"Ha! Bir alaycılık girişimi. Ve asla şaka yapmayacağını söylemiştin.

Craig, bu süreçte ne Paine'e ne de Degrechie'ye basmamaya dikkat ederek Planck platformuna adım attı. Ellerini bir kez daha birbirine çarptı ve

heyecanla nefes verdi, kollarını salladı ve bir başka evren sıçramasına hazırlanırken boynunu döndürdü. "Tamam aşkım. Ben hazırım. Haydi şunu yapalım Hoss."

Platformu bir kez daha etkinleştirmeden önce yapay zeka, "Nasıl istersen" diye yanıtladı.

7

Craig, çarpışma kraterinin kenarındaki Shenzhen arazisinin ne kadar cehennem gibi olduğunu unutmuştu. Serpinti henüz azalmamıştı ve güneş, onları saran toz bulutu tarafından kapatılmıştı.

"Püristleri korumak için platformun manyetik alanını aktif tutuyorum radyasyondan," dedi yapay zeka.

"Sanırım platformdan indiğimde alanımı da aktif hale getirmem gerekecek."

"Aslında buna gerek olmayacak. Nananlarınız her şeyi tamir edebilir Radyasyonun neden olabileceği fiziksel hasar."

Craig, "Güzel," diye yanıtladı, etkilenmişti. "Saat kaç? Ne kadar vaktimiz var?" Craig sordu.

"Güneşin konumunu görmem lazım..."

"Bitti," diye yanıtladı Craig kozasını ateşleyip doğrudan toz bulutunun içinden uçarken. Saniyeler içinde ortaya çıkıp gün ışığına çıktılar.

Yapay zeka Craig'e "YALNIZ atlamanız başladıktan sonra geldik" dedi.

"İki dakika dört saniye sonra burada olacaklar."

"Çin yapay zekası HUD'larımızı hackledi ve hepimizi rotamızdan saptırdı. Kraterin hemen yukarısında açmamız gerekiyordu..."

Yapay zeka, "Evet, bunların hepsi tarihsel kayıtlarda yer alıyor," diye sözünü kesti.

"Onları yakalamalıyız. Bunu manyetik alanla yapabilir miyiz?"

Yapay zeka, "Korkarım hayır" diye yanıtladı. "Gelecekte teknoloji daha fazla yeteneğe sahip olacak, ancak şimdilik alanların alabileceği tek şekil koruyucu koza ve Titanik'i itmek için kullandığımız düz duvar."

"Düz yüzeyi kullanabilir miyiz?"

"Dev bir trambolin gibi mi? Üzgünüm Craig, teknoloji şu an için öyle değil yine de bu yeteneğe sahipsin."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Paraşütlerini daha erken açmalarını sağlamanın bir yolunu bulmanız gerekecek."

"Heh," diye alay etti Craig yukarıya doğru fırlayıp SOLO takımı ve ikiziyle buluşmak için koşarken, "yardım için teşekkürler."

Bir saniye sonra Craig'in HUD'si aniden karardı, ardından kısa süreliğine tekrar açıldı ve tekrar karardı.

Weddell kontrollü alarmla "Ah, HUD'ım bozuldu" dedi.

Craig, "Benim de," diye yanıtladı.

Wilson, "Hepimiz çöktük," diye hemen fark etti. "Yüksekten açmamız ve bunu manuel olarak yapmamız gerekecek!"

Daha sonra, HUD'lar aniden söndükleri gibi tekrar çevrimiçi oldular.

"Ben geri döndüm!" Craig bağırdı.

"Herkes ayağa kalktı mı?" Wilson bağırdı.

Ekibin her üyesi onayladı.

"Tamam aşkım! Daha sonra orijinal plana sadık kalıyoruz. Otuz beş dereceye ayarlayın!"

Craig, HUD'unda açılış saatinin yavaş yavaş ilerlemesini izledi. Artık bilgisayar kontrollü alçak açılmalarına yalnızca bir dakika uzaklıktaydılar. Hızları yavaşlıyordu ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Komutanım, gemideki SOLO sistemleri daha önce hiç bu şekilde arızalandı mı?" Craig sordu.

"HAYIR. Bu bir ilk," diye yanıtladı Wilson.

"O halde yüksek manuel çalıştırmayı öneriyorum..."

"Gevezeliği kesin, Doktor!" Wilson bağırdı. "Yoğunlaşmak!"

Yeri kaplayan sarı toz altlarına doğru yaklaşıyordu.

sarı, canlı bir sis gibi sürünerek güneş ışığında parıldayan yüzey.

Sonra birdenbire başka bir şey görüldü. Her geçen saniye daha da büyüyen yeşil bir ışık, sanki aşağıdaki tozların arasından çıkıyormuş gibi onlara doğru geliyordu.

"Tehlikeye atıldık!" Wilson, ışıldayan merminin yaklaştığını görür görmez bağırdı.

"Formasyonu kırın! Formasyonu bozun!" diye bağırdı.

SOLO ekibi üyeleri kaçmayı umarak birbirlerinden ayrıldılar. hızla üzerlerine doğru gelen bilinmeyen silah.

Ne yazık ki Craig için bu kaçma manevrasının ona hiçbir faydası olmadı.

Yeşil füzenin üzerinde bir boncuk vardı, hızına ve yörüngesine uyacak şekilde akıllıca hareket ediyordu ve çarpışma çok yakındı. Korkunç gerçeklik aniden Craig'in kafatasına ulaştı ve donmuş parmaklarını beyninin üzerine koydu. "Ah hayır," diye fısıldadı.

Ve sonra, her şey kaybolmuş gibi görüldüğü gibi, mermi onun sadece bir metre önünde durdu ve bir an için yüzeyinde kendi yansıması gibi görünen şeyi gördü. Yansıma dudaklarını oynatıp acilen Craig'e paraşütünü açmasını işaret ettiğinde bunun başka bir şey, tuhaf bir şey, fantastik bir şey olduğunu fark etti.

Bilgisayar kontrollü açılışının programlanmasına yirmi saniye kala Craig acil durum kolunu çekti ve paraşütü yukarıya fırladı. Düşme hızı hafif bir inişe geçtiğinde, yeşil ışık aniden ortadan kayboldu ve Craig, yansımasına bakmaksızın, engellenmeden kaldı.

"Merhaba" dedi. "Konuşmamız gerek."

8

"İletişim bağlantısı üzerinden seni nasıl duyuyorum?" Craig'in ikizi ona sordu.

Craig, "Beynimde bir bilgisayar var" diye yanıtladı. "Onlar buna zihnin işi diyorlar göz. Bunu iletişim sisteminize bağlanmak için kullanıyorum."

"Beyninizde bir bilgisayar mı var? O teknoloji mevcut değil. Öyle olsaydı bilirdim."

"Henüz değil . Ben gelecekte geliyorum."

Craig'in ikizi bir anlığına şaşkına döndü. Hızla yaklaşan sarı toz bulutuna baktı, sonra tekrar Craig'e baktı.

"Bu nasıl bir numara?"

Craig, "Bu bir hile değil," diye yanıtladı. "Bak, ben bir illüzyon değilim. Güven bana; ben gelecekte geliyorum. Orada neler olduğunu biliyorum ve işler pek iyi gitmiyor. Ben sana yardım etmek için buradayım."

Craig'in ikizi bir kez daha toza baktı. Birkaç saniye içinde içeri gireceklerini biliyordu. "Bu, girmek üzere olduğumuz ağır serpinti" diye uyardı.

"Benim için endişelenme. Ben iyiyim," diye yanıtladı Craig. "Tehlikede olan sensin. Çin yapay zekası hâlâ aktif."

"Ne?"

"Hayatta kaldı. Robbie'ye girip onu YALNIZ ekibinizi öldürmek için kullanacak. Bunu durdurmamız lazım."

"Robi mi? Lanet olsun," diye sövdü Craig'in ikizi, sarı toz onları yutarken.

Bir süre sonra yer belirdi ve indiler. Kanal otomatik olarak fırlatıldı ve bulutun içinde kayboldu. "Peki ya ekibim? Neredeler?"

"Emin değilim," diye yanıtladı Craig, tozdan korumak için elini gözlerinin önünde tutarken. "Sizi korkuttuğumda olayların gidişatını değiştirdim. Benim evrenimde..."

"Senin evreninde mi? Gelecekte geldiğini söylediğini sanıyordum?"

"Yaptım," diye yanıtladı Craig, "ve öyleyim; bu karmaşık bir durum. Bak, benim evrenimde, Çin yapay zekası telemetrinizdeki aksaklığa neden oldu—"

"Biliyordum!"

"Evet ve Wilson yere çok sert vurdu. Robbie dış iskeletinizi ve silahınızı çaldı ve onu ekibin geri kalanını öldürmek için kullandı."

"Peki sen? Beni kastettim?"

Craig cevap veremeden, hemen arkasından gelen kısa bir silah sesiyle sözü kesildi. Şaşkın bir halde döndü.

"Bu benim ekibimden mi geldi?" diye sordu ikiz. "Robbie'yi buldular mı?"

Yapay Zeka, "Bu Purist mühimmatıydı Craig," diye uyardı. "Planck platformumuzun yakınında bulunuyordu."

"Nasıl?" diye sordu Craig, gözlerini kısıp içeri bakmaya çabalarken hayret içindeydi. Toz. "Elektrik sistemlerini devre dışı bıraktığımızı sanıyordum."

"Çin yapay zekasının onları yeniden etkinleştirmeyi başardığı ve Puristlerden biri olan Craig'i ele geçirdiği neredeyse kesin. Sen ve ikizinin çok dikkatli ilerlemeniz gerekiyor."

"Emir mi verildi? Nasıl? Onlar insan."

"Hacklenebilir bir sistem tarafından kontrol edilen sibernetik protezlerle."

Craig ikizine dönmeden önce, "Aman Tanrım," diye yanıtladı. "Beladayız. Buradan çıkmamız lazım..."

"Dikkat!" Craig'in ikizi, esrareniz bir olayı izlerken aniden bağırdı.

Craig'in arkasındaki sarı tozun içinden bir figür beliriyor.

Craig'in tepki verme şansı bulamadan, Purist etkisizleştirici ona arkadan vurmuş, onu anında yere düşürmüştü ve güçlerini askıya almıştı. Yüzü tozlu zemine çarptığında, ikizinin tüfeğini sırtındaki kılıfından çıkarışını izledi, ancak vücuduna giren birkaç kurşundan ilkiyle tüfek elinden fırladı.

Craig kulaklarında çığlık atan kendi sesinin sesini dinledi. "HAYIR!" diye bağırdı ikizinin yere düşüşünü izlerken, düzinelerce mermi gövdesini delip geçiyordu, her biri yakıcı ısı yaraların derinliklerinden dışarı atılırken dumanlar tütüyordu.

Craig sırtına döndü ve Albay Paine'in ona doğru ilerlemesini izledi. tüfeğini çekmiş, namlusundan hâlâ duman tütüyor.

"Ben değilim Doktor!" Paine kıvrılırken bağırdı, kontrolü yeniden ele geçirmek için vücudunu dövüyordu. "Bir şey kontrolü ele geçirdi! Degrechie'yi vurdu! Tanrım!

"Hayır," diye fısıldadı Craig, canının tükendiğini fark ettiğinde. MTF işlevi olmadan kendisini korumanın hiçbir yolu yoktu. Kapattı

gözler. İkizinin karşılaştığı kaderin aynısını beklerken yapay zekaya, "Seni koruyamadığım için üzgünüm," diye fısıldadı.

9

Garip bir şekilde cevap gelmedi. Craig gözlerini yeniden açtı. Albay Paine'in tüfeğinin namlusu doğrudan Craig'in alnına dönük olmasına rağmen Çin yapay zekası hâlâ ateş açmamıştı.

"Doktor?" Albay Paine kafası karışarak sordu. "Neler oluyor?"

Craig'in gözleri silahın namlusuna kilitlenmişti. Sigara içme deliği siyah ve boştu. Sam'i düşündü. Sadece iki metre solunda ölü yatan ikizini düşündü.

Yapay zeka aniden "İletişim kurdum" dedi.

zihninin gözü. "Yanında olmak."

Craig'in kaşları çatıldı, inanmazlık yüzüne yansiyordu. O fıçından çıkıp Paine'in altın renkli süsenlerine bakmaya cesaret etti.

"Doktor?" diye tekrarladı Paine, mücadeleyi bırakıp onu beklerken kafası karışmıştı. uzuvları tekrar hareket edecek.

Craig hafifçe başını salladı.

Sonra aniden uzuvlar bir kez daha canlandı; Paine'in sağ kolu, ayakları dönmeden önce tüfeği kaldırdı, dizleri büküldü ve sol kolu aşağıya uzanıp Craig'in omzunu kavrayarak onu yüz üstü döndürdü.

"Ne..."

Yapay Zeka, "Kendinizi koruyun" diye uyardı. "Bu oldukça acı verici olacak."

Matkabın sesi Craig'in sırtına inmeden yalnızca bir saniye önce başladı. Çin yapay zekası olağanüstü bir verimlilikle Craig'in MTF'sine doğru delmek ve onu vücudundan çıkarmak için Paine'in sibernetik kolunu kullandı.

Craig bir kez daha çılgınlık attığını duydu ancak bu sefer çılgınlıklar kendi dudaklarından kaçıyordu.

Yapay zeka garip bir tavırla "Nandılar endorfin salgılıyor" dedi. sakinleştirmeye çalışın.

Matkap durdu. Çinli yapay zeka, MTF jeneratörünü kavradı ve Paine'in yeleğinin üzerindeki keselerden birini açıp saklamak üzere oraya yerleştirmeden önce Paine'in gözlerini kullanarak onu kısa bir süre inceledi.

"Özür dilerim doktor. Hiçbir kontrolüm yok, dedi Paine pişmanlıkla. Paine'in bacakları onu döndürdü, böylece sıçrayıp uzaklaşmadan önce kısa bir süreliğine kıvrılabildiler ve onun toz bulutunun içinde kaybolmasına neden oldular.

Yapay zeka, "Üzgünüm Craig" dedi.

"Neden?" Craig sırtındaki büyük yaradan kaynaklanan dayanılmaz acının arasında soru sormayı başardı. "Bunu neden yaptı? Neden beni öldürmedi?"

Yapay zeka, "Bize daha fazla zaman kazandırmak için ona yalan söyledim" diye yanıtladı. "Henüz işimiz bitmedi."

"Yalan söyledin? Ona ne söyledin?" Craig ağır bir şekilde nefes almaya devam ederken, sinirlerinin her dayanılmaz ateşlenmesiyle kasları kasılırken sordu.

"Ben ona ne olduğumu söyledim. Planck platformunun ne olduğunu anlattım. Ona kaçmak için kullanmasına yardım edeceğimi söyledim. Neyse ki yapay zekalara yönelik bir yalan tespit yazılımı yok"

"Ama eğer sana inandıysa neden implantımı çıkardı?"

"Bu, şansa bırakmak değil. Bu akıllıca ve stratejik bir hareketti. Özür dilerim Craig. Eğer yapabilseydim bunu durdururdum."

Yapay zekanın dadılara salmasını emrettiği endorfinler sonunda acıyı dindirmeye başlamıştı ama Craig'in hareket etmesi hala imkansızdı. Sadece yirmi dört saat önce neredeyse aynı pozisyondaydı. "Ben talihin aptalıyım," diye fısıldadı.

Yapay zeka "Henüz değil" diye yanıtladı. "Çarpma kraterine fiziksel olarak yeniden girmek ve katı hal merkezi işlem ve bellek birimini (çekirdeği) geri almak için Albay Paine'in sibernetik sistemini kullandı. Daha sonra çekirdeği Planck platformuna yerleştirecek ve beni platformu etkinleştirmeye zorlayacak ve hepimizi Evren 1'e gönderecek."

"Onu bizimle birlikte Evren 1'e mi getireceksin?"

Yapay zeka "Asla" diye yanıtladı.

"Ama..." Craig, Dünya ayaklarının altında sarsılmaya başlamadan önce itiraz etmeye başladı. Yukarıya baktığında rahatsızlığın nedenini gördü: Çin yapay zekası, bir tarafında derin bir göçük bulunan, kabaca bir çamaşır makinesi büyüklüğünde siyah bir küp olan çekirdeğini çıkarmıştı. Paine'in sibernetik protez gücü emrindeyken bile dev küpü hareket ettirmek zordu. Cihazı metrelerce fırlatıyormuş gibi görünüyordu, ta ki sonunda çok aşağıdaki kraterin derinliklerinden yukarıya çıkana kadar, cihaz Craig'e SOLO'sunda deneyimlediği sonik patlama perküsyonunu hatırlatan bir gümbürtüyle yere indi . zıplamak.

"Bu onun beyni mi?" Craig tepki gösterdi.

"Evet. Yaklaşık olarak kendi ana programımla aynı işlem gücüne sahip. Ancak Moore Yasasının uygulandığına tanık oluyorsunuz. Oysa

Çin yapay zekasının çekirdeği yaklaşık iki ton ağırlığında, benimki ise yedi milyon mikroskobik nanobottan oluşan bir ağda saklanabiliyor."

Craig, kollarını kullanarak tozlu arazide Planck'a doğru sürüklenmeyi umarak yüz üstü dönmeye çabalarken, "Bunun Planck'a bulaşmasına izin veremeyiz," dedi.

"Merak etme. Yapmayacağım," diye yanıtladı yapay zeka, Robbie birdenbire tozun içinden çıkıp Craig'in üzerinden atlayıp Paine'e ve Çin yapay zekasının merkezine doğru hızla ilerlerken. "Bu bende."

10

Yoğun tozun içinden Craig, Robbie'nin Paine'inkiyle çarpışan vücudunun silüetini görebildi ve Paine'in şaşkınlıkla seslenmesine neden oldu. Çin yapay zekası Robbie'nin yaklaştığını gördüğü anda tüfeğini çıkarmaya çalışmıştı ama artık çok geçti. Yapay zeka silahı etkisiz hale getirmeyi başardı ve iki yapay zeka, görülmeye değer bir savaşta boğuşmaya başladı. Yapay uzuvlar esrarengiz bir hızla hareket ediyor ve bir insanın gerçekleştiremeyeceği manevralar gerçekleştiriyordu. Onlar Newton fiziğinin vücut bulmuş haliydi; her tekme, her yumruk matematiksel olarak mümkün olan en fazla güçle incek ve en fazla hasara neden olacak şekilde tasarlanmıştı.

Sorun, manevralar ne kadar mükemmel ve ustaca olursa olsun, savunmaların da aynı derecede mükemmel olmasıydı. Purist sibernetik protezlerin hızı, Robbie'nin uzuvlarından biraz daha hızlıydı, ancak Paine'in insan çekirdeği, Çin yapay zekasının, saldırganla ihtiyatlı bir şekilde mücadele ederek mücadele etmek zorunda kaldığı bir dezavantajdı. Bu bir çıkmazdı.

Aniden Craig'in aklına bir fikir geldi. Hala karnının üzerindeyken, bu esrarengiz robotik yüzleşmeden uzaklaşmaya ve kollarını kullanarak düşmüş ikizine doğru sürünmeye başladı. İkizlerin tüfeği hâlâ elindeydi. Craig mutfak zemininde yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi silaha doğru ilerlemek için çabalıyordu, bu arada karbon fiber uzuvların çarpışan seslerini duyuyordu; Albay Paine ara sıra, bir darbe onun savunmasız insan vücuduna rahat edemeyecek kadar yaklaştığında dehşet içinde tepki veriyordu.

Craig ikizinin yanına ulaştı ve silahını almak için ölü adamın karnına uzandı. Silahı ikizinin elinden çıkardı ama dönmeden önce kendi yüzünün -kendi açık, boş gözlerinin- ölü olduğunu gördü. Bu evrende kendi ölümüne mi sebep olmuştu? İkizinin kanında solunum hücreleri vardı; eğer onu askıya alınmış bir animasyon ceset torbasına koyabilseydik, belki hâlâ bir şans olabilirdi?

Arkasını döndü, sırtüstü yuvarlandı ve acı içinde oturma pozisyonuna geçti. Dönen tozun arasından savaşçıların belli belirsiz hatları hâlâ görülebiliyordu ama hedefi bu değildi. Hedefi, Çin yapay zekasının umutsuzca savunduğu küp, yani çekirdeği ve beyniydi.

Craig dikkatlice nişan aldı ve ardından boşaltmaya başladı.

Etki hemen görüldü. Her ne kadar ilk birkaç mermi kalın dış kabuğu delerek içerdeki devrelere ulaşmayı başaramamış olsa da, bunlar Çinli yapay zekayı ciddi anlamda endişelendirmeye yetmişti. Küpü Paine'in vücuduyla korumaya çalışırken geri adım atmaya başladığında, yapay zeka tarafından kontrol edilen Robbie bundan yararlanmaya başladı.

"Ateş etmeye devam et Craig!" Yapay zeka Craig'in zihninin gözüyle bağırdı.
"Biz buna sahibiz!"

Craig ateş etmeye devam etti ve sonunda mermilerin delmeye başlamasına yetecek kadar kabuğu zayıflatmaya yetecek kadar hasar verdi. İlk kurşunlar içeri girdiğinde Çin yapay zekasının ölüm çanı duyulduğu kadar iyi oldu.

Paine'in uzuvları tereddüt etmeye başladı ve Robbie'nin uzuvları bundan tam anlamıyla yararlandı. Paine'i kenara devirdi ve küpün tepesine atladı, güçlü kollarını defalarca küpün üstüne indirdi ve sonunda kırılıncaya kadar onu içine çekti. Oradan yapay zeka devrelere ulaşmak için Robbie'nin kollarını kullandı ve Craig'e manyakça görünen bir şekilde onu dışarı çekmeye başladı. Tuhaf bir şekilde, manzara Craig'e dehşet verici geldi; yırtıcı, yırtıcı devreler, tehditkar, aç yırtıcı hayvanın düşmüş bir avdan kopardığı kan ve bağırsaklar gibi görünüyordu. Gösteri mekanik olsa da Craig garip bir şekilde bir ölüme tanık olduğunun farkındaydı.

Ateş etmeyi bıraktı.

Robbie'nin başı döndü ve sanki şaşırmış gibi Craig'e doğru baktı. "Neden durdun Craig?" Yapay Zeka sordu.

Cevap veremedi Robbie'nin kafası tek atışta parçalandı.
şimdi elinde dumanı tüten tüfeğiyle zafer kazanmış bir halde duran Albay Paine tarafından.

11

"Bırak onu Doktor!" Paine tüfeğini doğrudan Craig'e doğrulturken bağırdı.
"Kuklanın ipleri kesildi. Artık kontrol bende ama eğer o silahı bana doğrultursan, araçtaki bilgisayarım otomatik olarak öldürücü atış yapacak şekilde programlandı ve insanlardan farklı olarak asla ıskalamıyor!"

"Blöf yapmıyor Craig!" AI acil bir dikkatle ekledi. "Tüfeğinizi doğrultursanız Albay Paine'in silahı otomatik olarak ateşlenecek ve ikimizi de öldürecek."

"Eğer onu düşürürsem zaten ölürüz."

Yapay Zeka, "Bizi uyarması, bunun mutlaka doğru olmadığı anlamına geliyor" diye yanıtladı. "Bir seçenek garantili ölüme yol açar, diğeri ise yüksek ölüm olasılığına yol açar. Seçimin açık olduğunu düşünüyorum."

"Evet. Açıkça görülüyor," diye alay etti Craig. "O zaman ölüm ihtimali yüksek."
Craig tüfeğini düşürdü.

"Şimdi, bu iyi bir seçimdi Doktor," diye yanıtladı Paine tozun içinde yürürken, heybetli formu görünüşe göre her adımda somutlaşıyordu, ta ki sadece bir metre ötede tamamen engellenmeden durana kadar. "Buna inanmayabilirsin ama seni öldürmemek için gerçekten elimden geleni yapıyorum Doktor ."

Craig yanıt olarak, "Karıma aynı ilgiyi göstermemiş olmanız çok kötü," dedi.

Paine'in yüzü bir an donuk kaldı. "Drummey sana söyledi."

Craig altın süsenlere baktı ama cevap vermedi. Kıvrılmış dudağındaki atavistik hırlama her şeyi anlatıyordu.

"Kahretsin. Ben gemileri batırmakla meşgulken gevşek dudaklarım. Heh."

"O kadar çok öldürüyorsun ki bu senin için şaka mı oluyor?" Craig homurdandı.

"Hey Doktor, beni sürekli gidip insanları öldürmek zorunda bırakan sensin."

"Ne?"

"Hepsinin ölmüş olması gerekiyor. İşleri yoluna koymaktan keyif aldığımı mı sanıyorsun?"

"Tanrıya yemin ederim ki fırsat bulursam seni öldüreceğim."

Paine içini çekti. "Bunu duyduğuma üzıldüm Doktor. Ben gerçekten. Ben sandığınız gibi katil Luddite değilim. Sana karşı büyük bir sempatim var.

Bütün bunların kurbanı sensin. Lanet olsun, Drummey'i öldürdün ve ben suçlamıyorum

Sen. Bu senin hatan değil. Sen post-insanların bir piyonusun. Aldous Gibson'ı suçluyorum... ve karısını da suçluyorum ."

Craig şiddetli bir hayal kırıklığıyla başını salladı. Çaresizce ayağa kalkıp Paine'i boğmak istiyordu ama bacakları uyuşmuştu ve zar zor hareket edebiliyordu. Çaresizdi; Paine'in kendini açıklama çabalarına tutsak bir izleyici kitlesiydi.

"Ülkesine ihanet eden bir kadın için üzölmemi mi istiyorsun? Kendi türüne ihanet mi etti? Sana ihanet mi etti? Doktor, fark etmediysen söyleyeyim, o kadının davranışları yüzünden seni bu alternatif zaman çizgilerinde takip etmek zorunda kaldım. Onun yüzünden işleri yoluna koymak için öldürmek zorunda kaldım. Onun için üzölmemi mi istiyorsun? Lanet olsun doktor. Onu öldürdüğümde çok mutluydum, şimdi iki kat daha mutluyum."

Yapay zeka, "Sakin ol Craig," diye uyardı.

Craig ayağa kalkmaya çalışırken, "Cehenneme git," diye yanıtladı. Bu girişim acıklı bir girişimdi ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Öfkeden kör olmuştu.

Paine, Craig'in ayağa kalkmaya çalışmasını izlerken yüzünde bir sırıtışla ayakta dururken, bir ses aniden ikisini de uyardı. Paine döndüğünde dört adamın silüetlenmiş silüetini gördü; Craig'in SOLO ekibi üyeleri gelmişti.

12

Paine, sibernetik kolları olağanüstü bir hızla hareket ederek tüfeğinin dipçiğini Craig'in ağızına sokar, onu yarıp açar ve neredeyse bilincini kaybetmesine neden olurken, "Elbette Doktor, senden sessiz kalmanı isteyeceğim," dedi. .

Paine arkasını döndü ve dört SOLO üyesine doğru yürüdü. Otomatik ateşleme programını devre dışı bırakmak için kaskının kulaklığındaki bir düğmeye basarken, "Dostluk" dedi. Daha sonra tüfeğini başının üstüne kaldırdı ve "Ben dost canlısıyım!" diye bağırdı.

Komutan Wilson, tüfeğini yaklaşan kişiye doğrulttu. sarı tozdan meydana geldi. "Kendini tanı!"

"Albay Paine, ABD Hava Kuvvetleri!" Paine de bağırdı. Dört SOLO üyesinin sadece birkaç metre uzağında durdu.

"Albay Paine mi?" Teğmen Komutan Weddell şaşkınlıkla tepki gösterdi: "New Mexico'daki Cannon Hava Kuvvetleri Üssü'nden mi?"

"Bu doğru," diye yanıtladı Paine, tozdan yeterince uzakta durarak görünüşünün daha rahatsız edici ayrıntılarını gizledi.

Wilson, HUD'una Paine'in adını çağırırken, "Kutsal... o polis," diye fark etti. "Sayın!" Silahını indirip amirini selamlarken hemen bağırdı ve ekibin geri kalanının da aynı şeyi yapmasına neden oldu.

Paine de önünde duran dört hayalete bakarken selamı tutarak karşılık verdi. "Gerçek kahramanları selamlamak her gün mümkün değil" Paine gözlemlledi.

"Sayın?" Wilson yanıtladı.

"Sizinle tanışmak bir şereftir beyler, kahrolası bir şeref."

Paine selamını yavaşça indirdi ve SOLO üyeleri de aynısını yaptı.

"Efendim, özgürce konuşmamıza izin var mı?" Wilson sordu.

"Korkarım sana bu izni veremeyeceğim," diye yanıtladı Paine, sesi pişmanlıkla doluydu.

"Sayın?" Wilson tozun arasından bakarken tekrar sordu. "Neden burada olduğunuzu sorabilir miyim? Nasıl?"

Paine sessiz ve hareketsiz kaldı.

Kafası karışan ve dehşete düşen Wilson, cevapların daha önemli olduğuna karar verdikten sonra amirinin gazabına meydan okuyarak öne çıktı. İkinci adımda,

ağız açık kalmıştı. Göz implantlarını ve sibernetik protezleri çevreleyen çatlakların çapraz çizgileri Wilson'u şaşkına çevirdi ve olduğu yerde dondu.

Paine tüfeğini kaldırıp nişan almadan önce yüzünü buruşturdu. Kısa bir patlama Daha sonra silah sesleri duyuldu ve tüm SOLO üyeleri yine öldü.

"Craig mi? Craig?" AI dedi. "Sarsıntı geçirdiniz ama dadılar zaten hasarı onarmaya çalışıyorlar. Birkaç dakika içinde kendinizi tamamen daha iyi hissedeceksiniz."

"Takım...benim takımım," diye yanıtladı Craig sersemlemiş halde, başı acı sularında yüzüyordu.

Yapay Zeka, "Korkarım Albay Paine onları çoktan ortadan kaldırdı," diye yanıtladı.

Paine, sanki işareti almış gibi, robot Robbie'nin başı kesilmiş bedenini de yanında sürükleyerek olay yerine geri döndü. Onu Craig'in yanına fırlattı, ağır gövde yere vurma sesiyle çarpıyordu . "Askıya alınan animasyon ceset torbaları... neredeler?"

Craig yan döndü ve küçük bir yarığı işaret etti.
robot geri döndü.

Paine güçlü yumruğunu oraya saplayarak kapağın kapanmasına ve ceset torbalarının dışarı düşmesine neden oldu. Bir tanesini aldı ve Craig'in ikiz kardeşinin ayağını yakalayıp cesedi kendisine doğru çekti. "Ben ikiyüzlü değilim, Doktor. Her şey, her şeyi doğru şekilde ayarlamakla, yani her şeyi olması gerektiği gibi ayarlamakla ilgilidir. Umarım eski karın seni bu evrene geri getiremez, çünkü eğer yaparsa, bu evrende, sebep olduğun tüm hasarı onarmak için seni aramak zorunda kalacak bir Albay Paine olacak. Umarım bir tavuk kemiği yüzünden boğulur ve ilk önce ölür, ama bu bana bağlı değil," diye açıkladı Craig'in ikizini çantaya koymayı bitirirken. "Bu evrenin dışındaki kimsenin elinde değil. Anladın?"

Craig, Paine'in çantayı kapatmasını izledi; açık, boş gözleri sonuncuydu. İkizinin karanlıkta kaybolurken gördüğü şey.

"Ben talihin aptalıyım," diye fısıldadı.

13

Sonraki birkaç saat içinde aralıklı olarak uyanan Craig, Purist gözetiminde Andromeda Dağı'ndaki insan sonrası tesisten şu anda kendisini içinde bulduğu karanlık, dairesel odaya kadar yaptığı yolculuğun yalnızca puslu kliplerini hatırladı. Planck platformundan kabaca sürüklendiğini ve birisinin boynuna bir iğne batırdığını hatırladı.

Ondan sonrası bir kasırgaydı. Karanlıkta bir tür sedye üzerinde dönerken, bilekleri ve ayak bilekleri hareket edemeyecek şekilde kelepçelenmiş haldeyken soğuk rüzgar onu bir anlığına kıpırdattı. Asfalttaydılar, bir nakliye aracından gelen jet motorunun sesi neredeyse sağır ediciydi. Bundan sonra, bir servis otobüsünden çıkarıldığını, sedyenin sertçe yere düştüğünü hatırladı. Craig çok kısa bir an için gri bir kubbenin göbeğine benzeyen bir şey gördü; o kadar yüksek ve geniş ki, sanki gökyüzünde aniden floresan ışık yeşermiş gibi görünüyordu.

Ve şimdi işte buradaydı, nihayet gözlerini açık tutabiliyordu. Hâlâ bir yatağa kelepçeliydi, el ve ayak bilekleri sabitlenmişti ve yatak yirmi derecelik bir açıyla eğilmişti.

Yapay zeka her zamanki sakin ve bilgilendirici tavrıyla, "Eski Seattle, Washington kentindeki Endurance Bio-Dome'daki askeri tesistesiniz" dedi. "Bu, geniş nüfusları nükleer kışın en kötü etkilerinden korumak için inşa edilen 431 süper biyo-kubbeden biri."

Craig cevap vermeye çalıştı ama ondan yalnızca bir inilti duyuldu.

"Sana genel anestezi olan Diprivan veriyorlar. Şimdi seni bu durumdan kurtarmaya çalışıyorlar, ben de endorfin salgılayarak süreci hızlandırmaya çalışıyorum. Birkaç dakika içinde kendini çok daha iyi hissetmelisin."

Yapay zeka haklıydı çünkü birkaç dakika sonra Craig tuhaf bir şekilde farkında ve kendinden emin hissediyordu. "Ne oluyor? Neden buradayız?"

"Sen baygınken pek bir şey göremedim ama zaman zaman konuşmaların parçalarını duyabildim. Topladığım kadarıyla, annem programını barındıran nanobotları sizin kişiliğinizden kaldırma çabasına liderlik edecek bir uzmanı getirmişler."

"Ne kadar süre dışarıdaydım?"

"Dokuz saat otuz dakika. En az dört saat on bir dakikadır Endurance Bio-Dome'dayız ama saat kaçta girdiğimizi bilemiyorum çünkü baygındın. Bu nedenle, belli ki gözleriniz kapalıydı."

Craig, "Yeterince iyi," diye yanıtladı.

Craig'in arkasından tanıdık bir ses, "Bu muhteşem," dedi. "Şu anda onunla konuşuyorsun, değil mi?"

"Oradaki kim?" Craig şaşırarak sordu.

"Sen beni hatırlamayabilirsin," diye yanıtladı ses, "ama ben seni hatırlıyorum."

Sesin ait olduğu kadın Craig'in arkasından çıktı ve dudaklarına hafif bir gülümseme çizerek onun önüne geçti ve artık mükemmel beyaz olmasa da hâlâ güzel olan dişlerini ortaya çıkardı.

"Daniella mı?" Craig hayretle nefes verdi.

Daniella'nın gülümsemesi genişledi. "Hatırlarsın."

14

"Beynimi parçalamak için kullandıkları uzman sen misin?" Craig inanamayarak tepki gösterdi.

"Ne? Hayır," diye yanıtladı Daniella başını sallayarak. "Ben sana yardım etmek için buradayım."

Craig, "Onlar için çalışıyorsan bana yardım etmek için burada değilsin" diye yanıtladı.

"Vay be! Dayan, kovboy," diye yanıtladı Daniella öfkeyle.

"Ben sana yardım etmek için buradayım. Ekibimin her üyesi size yardım etmek için burada. Eğer sizin iyiliğinizi istemiyor olsaydık, sizi endüstriyel boyuttaki bir karıştırıcıya atar ve çıkan yapışkan maddeyi nanobotları ayırana kadar santrifüje sokardık. Bunu yapabiliriz, biliyorsun. Sadece akıcı konuşmuyorum.

"Güzel."

Daniella bıkkınlıkla, "Ama açıkçası o yola gitmeyeceğiz," diye ekledi. "Size yardım etmek için buradayız. Buradaki herkes insan şefkatiyle dolu. Merak etme. Ne kadar sürerse sürsün, sizi normale döndüreceğiz."

"Sana neyin normal olduğunu söyleme hakkını veren nedir?" Craig karşılık verdi.

Daniella şaşırmıştı, sanki çenesine vurulmuş gibi başı geriye doğru eğildi. "Ah, normal, beynine yapay zekanın sıkışması değildir, kovboy," diye yanıtladı.

Craig, yüzünü ondan çevirip odayı incelemekten önce, "Tek çizgi olmamalı," diye yanıtladı. Çoğunlukla çorak, karanlık ve daire şeklindeydi ve bir kapısı Craig'in solundaydı.

"Dışarıda her zaman bir muhafız bulunur; süper bir asker, ben korkuyorum," diye belirtti yapay zeka.

Daniella, "Eğer ortada bir çizgi yoksa, o zaman kimin olduğunu nasıl bileceğiz?" diye devam etti. insan ve kim değil?"

"Nanoteknolojideki bir uzman, büyütmenin şu sonuçlara yol açacağından endişe ediyor: insan ile makine arasındaki çizginin bulanıklaşması mı?" Craig gözlemledi.

Daniella bir an duraksadı, kaşları çatıldı. Craig'den beklediği şey bu değildi. Kendisini övmesini, AI istilasını vücudundan uzaklaştırmak için orada olmasından heyecan duyacağını bekliyordu. Onun bunu bir kanser, ruhunu kemiren ve onu öldüren bir şey olarak düşüneceğini varsaymıştı.

"Neden onlara yardım ediyorsun?" Craig aniden ona dönüp gözlerinin içine bakarak sordu.

"Onlara? Craig, biz aynı takımdayız ya da en azından öyleydik."

Craig, "Doğru," diye başını salladı. "Öyleydik . Bence takım arkadaşlarınıza gerçekten dikkatli bir şekilde bakmalı ve kendinize doğru tarafta oynayıp oynamadığınızı sormalısınız."

15

Paine odasına girdi, kapıyı arkasından kapattı ve hemen acı içinde iki büklüm oldu. Midesinin sanki kahvaltıda dikenli tel yutmuş gibi hissettiğini söylemek abartı olmazdı. Üzerine amansız bir mide bulantısı çökmüştü ama kusmanın işe yaramayacağını biliyordu; zaten sadece kan çıkacaktı. Hayır, yükünü taşıması gerekiyordu.

Masasına döndü ve elini OLED dokunmatik ekranın üzerinde kaydırarak sanal projektörlerini etkinleştirdi. Dünyanın hükümdarının mührü olan Cumhurbaşkanlığı Mührü önünde duruyordu. Paine mührün içine ve onun ne anlama geldiğine bakarak beklerken yüzünü buruşturdu. Üzerinde hâlâ Latince E pluribus unum yazılıydı, tıpkı daha önceki bir versiyonda Amerika Birleşik Devletleri Başkanlık Mührü olduğu zaman olduğu gibi: "Birçoğundan biri." Tek dünya çağında artık çok daha anlamlı görünüyordu durum.

Paine alışılmadık bir şekilde düşüncelerine daldığında, Başkan Morgan'ın görüntüsü aniden holografik biçimde önünde belirdi. "Bay. Sayın Başkan," dedi Paine selam verirken.

"Albay Paine," diye yanıtladı Morgan, karşılığında selam vererek. Yaşlı bir beyefendiydi, şimdi altmışlı yaşlarının sonlarındaydı ve kellik için geliştirilen birçok tedaviye rağmen kafası keldi. Yüzünde, özellikle gözlerinin ve dudaklarının çevresinde çizgiler vardı. Ancak ondaki kırışıklıklar, vatandaşlarının yüzlerindeki çapraz çizgilerden farklıydı. Çizgileri gülümseme çizgileriydi, neşeli ve büyükbabalara özgü. İkinci Dünya Savaşı sonrası dünyada çoğu insanın yüzlerindeki çizgiler, dünyayı sarmaya devam eden serpintilerin neden olduğu doğal olmayan deformasyonlardı. Karşılaştırıldığında Morgan sağlıklı görünüyordu, hem de fazlasıyla sağlıklı. "Size tebriklerimi iletmeme izin verin. Göreviniz hakkında güncel bilgiler edindim. Ülkeniz ve türünüz için insanca bir iş yaptınız efendim."

Paine, "Teşekkür ederim Sayın Başkan," diye yanıtladı.

"İlk raporunuzu okuduğumda neredeyse inanmadım. İnsan sonrası teknoloji önceden inandığımızdan çok daha ileri düzeydeydi. Onlara ne deniyordu? Plack platformları falan mı?"

"Planck efendim. Evet Sayın Başkan."

Morgan, "İleri seviye şeyler" dedi. "Tehlikeli. O post-insanın diğer evrenlere verdiği zararı geri almaya çalışarak doğru olanı yaptın. Bu konuda yüzde 100 yanınızda olduğumu bilmenizi isterim. Emin olun, eylemlerinizi nedeniyle sizi suçlamaya yönelik daha sonraki girişimlere karşı bağışık olacaksınız, içiniz rahat olsun."

Paine sıırtmamaya çalıştı; dokunulmazlık fikri artık ona çok saçma geliyordu. "Bay. Sayın Başkan, o alternatif evrenlerde ortalıkta dolaşan tam olarak bir post-insan değildi."

"Raporu okudum Albay. Eski adamlarından biri, değil mi?"

"Sadece bu da değil efendim, aynı zamanda o eski bir Amerikan kahramanı. O, başından beri bu işte post-insanlar tarafından kullanılan bir piyondur. Bu bittiğinde ve yapay zeka vücudundan çıkarıldığında, efendim, bana nezaketle sunduğunuz dokunulmazlığın aynısını ona da almasını tavsiye etmek isterim."

"Bu Albay Paine'in büyük bir desteği, özellikle de sana yaşattığı onca şeyi göz önünde bulundurursak."

Paine bir sonraki sözlerini düşünmek için biraz zaman ayırdı. "Yanlış yönlendirildi - hatta beyni yıkandı bile diyebilirsiniz - ama eylemleri her zaman asil niyetlere sahiptir. İnanıyorum ki eğer eylemlerinin sonuçlarını bilseydi anlardı."

"Asilden bahsetmişken," diye yanıtladı Morgan, "bu adam için ayağa kalkmak ve onu eve geri getirmek için hayatınızı riske atmak şimdiye kadar tanık olduğum en asil davranışlardan biri. Bunun için Özgürlük Madalyasını alacaksınız."

"Teşekkürler bayım. Çok naziksiniz efendim. Onur duydum."

Morgan'ın ses tonu aniden değişti. "Ancak bu Craig'le ilgili olarak Emilson, korkarım onu korumak artık en büyük önceliğimiz olamaz."

"Sayın?"

"Yapay zeka çıkarma projesinin en son değerlendirmesini az önce okudum. Proje liderine göre yapay zekanın çıkarılması haftalar, hatta bir ay sürebilir ve o zaman bile Emilson'un bu prosedürden sağ çıkacağına garanti yok."

Albay Paine içini çekti. "Raporu okumamıştım."

"Hayır, yapamazdın. Özellikle benim için yazılmıştı; tabiri caizse henüz baskıdan çıkmıştı. Açıkça görülüyor ki proje lideri, yapay zekanın zavallı adamın vücudunun içinde saklambaç oynayarak süreci uzatmak için kaçamak manevralar gerçekleştirebilmesini bekliyor. Bunun yolları olabileceğini düşünüyor

onu izole edin, ancak Emilson'u hayatta tutmaya yönelik girişimler, yapay zekanın ana programının zarar görme olasılığını artırır. Bu, ne kadar kahraman olursa olsun tek bir adamın hayatını kurtarmak için alamayacağımız bir risk, Albay."

"Ona biraz zaman verebilir miyiz?"

Morgan, "Zaman ne yazık ki karşılayamayacağımız bir lüks" diye yanıtladı. "Sonucu biliyorsunuz Albay. Bu yapay zeka dünyadaki en değerli varlıktır.

Bütün sorunlarımızın cevabı olabilir. Onun bizden kaçtığı her an, başka bir yapay zekanın (düşman bir yapay zekanın) rakipsiz bir şekilde ortaya çıkması için başka bir andır.

Emilson'u hayatta tutmak tüm türümüzün güvenliğiyle kumar oynamak anlamına geliyor ve Albay, beni bu kumara girmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyor.

"Öyle yapıyorum Sayın Başkan. Anladım."

"Albay, benim anladığım kadarıyla bu Emilson hırçın biri, aslında yapay zekayı korumaya çalışıyor. Size onunla konuşma fırsatı vereceğim.

Belki de anne programını istememizin gerçek sebebini bilseydi -buna yönelik planlarımızı anlasaydı- o zaman onunla mantık yürütebilirsin.

Hatta onun içindeki yapay zekayla mantık yürütmeniz bile mümkün olabilir. Belki onları isteyerek ayrılmaya ikna edebilirsiniz. Ne düşünüyorsunuz?"

"Bence denemeye değer Sayın Başkan. Bu işe yaramazsa talimat vereceğim kaldırma ekibi gerekli her türlü yöntemi kullanarak yapay zekayı çıkarmaya çalışacak."

"Mükemmel, Albay. Harika. Teşekkür ederim."

16

"Bizi buradan çıkaracak bir plan üzerinde mi çalışıyorsun?" Craig yapay zekaya sordu
"Korkarım kaçış şu anda mümkün değil. MTF jeneratörünüz olmadan, elektronik kilitleme mekanizmasına sahip olan bağlantılarınızın üstesinden gelmenin hiçbir yolu yoktur."

Craig alçak bir ses tonuyla, "Bu pek cesaret verici değil," diye yanıtladı.

"Üzgünüm Craig ama görünen o ki uygulanabilir bir kaçış planı uygulamadan önce senaryoya yeni unsurların eklenmesi gerekecek. Bu arada yapabileceğim tek şey, Purist çıkarma ekibinin annemin programını taşıyan nanları nöronlarınızdan ayırma çabalarını engellemek. Bu bize daha fazla zaman kazandıracak."

"Tamam aşkım. Sanırım o zaman gözlerimizi dört açmalıyız.

"Evet."

Bir dakika sonra odanın kapısı açıldı ve Albay Paine, üniformasının kasketini protez gözlerinin üzerine kadar indirmiş ve başı öne eğik halde içeri girdi.

Craig'in tanımadığı bir adam da Paine'in hemen arkasındaydı, yüzünde belirsizlik vardı.

Yapay zeka Craig'e "Bu Profesör Sanha Cho" diye bilgi verdi.

"Ah," diye yanıtladı Craig. "Teşekkürler."

Paine başını kaldırıp Craig'in Sanha'ya doğru baktığı çizgiyi takip etti. "Heh. sanırım ben O zaman seni tanıştırmama gerek yok."

Craig, "İşi hallettim," diye yanıtladı.

Paine başını salladı. Ellerini kalçalarına koydu ve bir anlığına arkasını dönüp odanın karanlık köşelerine baktı ve düşünceleri üzerinde düşündü. Craig, Paine'in depresyonda olduğuna yemin edebilirdi. "Sır saklayabilir misin doktor?"

"Elbette."

"Dedikleri gibi, bu dünyada fazla kalmadım." Paine öne çıkıp şapkasını çıkardı ve şapkayı neden düşük taktığı hemen anlaşıldı. Yüzü o kadar soluktu ki bir ceset gibi görünüyordu ve saçları kümeler halinde dökülmeye başlamıştı; bu özelliği, mekanik elini kafa derisine sürterek, tuzlu ve biberli saçların yere yağmasına neden olarak gösterdi. .

Yapay zeka hemen "Ölümcül dozda radyasyona maruz kaldı" dedi.

Kara mizahtan hoşlanan Paine, "Shenzhen'deki olay tam bir rezillikti" dedi. Ancak gülümsemedi ve göz implantlarındaki altın irisler her zamankinden daha cansız görünüyordu.

"Semptomlar zaten bu kadar yaygın olduğundan, eğer Purist kapasitesinin ötesinde tıbbi tedavi görmezse birkaç gün içinde ölecek. Yatalak olmaktan yalnızca birkaç saat uzakta olduğunu söyleyebilirim."

Craig, "İronik," dedi.

"Nedir?" Paine sordu. "Öleceğimi mi?"

"Savaştağın teknolojinin seni kurtarabilecek tek teknoloji olduğu."

Paine içini çekti ve orta kısmındaki bükülen kasları rahatlatmak için elini karnının üzerine koydu. "Ben teknolojiye karşı değilim Doktor." Kanıt olarak sibernetik kolunu kaldırdı, ardından mekanik parmağıyla bilgisayarlı gözlerini işaret etti. "Açıkça. Ancak türümüzün devamına yönelik tehditlere karşıyım."

Craig, "O halde benim içimdeki gibi büyükanneleri kullanmakta hiçbir sorun yaşamazsınız," diye yanıtladı. "Eğer öldürücü bir çöp olmasaydın yapay zekamın senin için bir parti hazırlamasını sağlardım. Çok geçmeden yağmur kadar haklı olurdun.

Paine donmuş halde duruyordu. Dili, gevşemeye başlayan azı dişlerinden birine baskı yapıyordu; diş etlerinden sızan tuzlu kanın tadını aldı. Parçalanmak kolay değildi. "Keşke böyle hissetmeseydin, Doktor. Hesaba katmadığınız şeyler var. Örneğin, içinizdeki gelişmişliğe sahip nanobotlar tehlikelidir."

"Gerçekten mi?" Craig alay etti. "Shenzhen'de radyasyona maruz kaldım senden bile daha uzun ama ben iyiyim. Nans'lar kitaplarımda sorun yok.

"Elbette, şimdilik ama yeterince büyük bir ağ oluşturlarsa nanobotların neler yapabileceğini düşünecek vaktin oldu mu? Birbirleriyle iletişim kuruyorlar, değil mi?" Paine kısaca Craig'in kafatasını işaret etti. "Onlar tıpkı beyninizdeki nöronlar gibidir. Bir nöron pek bir şey yapmaz. Lanet olsun, bir grup insanı içkili bir geceyle öldürebilirsin ve birkaç gün içinde daha da kötüleşmezsin. Ama bu küçük enayilerin 120 milyarını bir araya getirirseniz, bu sizi siz yapar ; bir bilinç. Post-insanların pervasızca kullandıkları nanobotlar (tıpkı şu anda içinizde olanlar gibi) bir nörondan çok daha karmaşıktır. Bir bilinç oluşturdıklarını hayal edin; güdülerini asla çözemeyeceğimiz bir bilinç

tahmin etmek. Hayır, Doktor. Ben ikiyüzlü değilim. Böyle denenmemiş bir teknolojiyi içime koymadan öleceğim."

"Birisi sana onu Aldous Gibson'un icat ettiğini söyleseydi, kendi gölgenden korkardın."

Paine hafifçe eğlenerek gülümsemeyi başardı ama bunun sonuncusu olabileceğini kısa bir süre düşününce bu gülümseme eridi. "Biliyor musun Doktor, sanırım bu konuda haklısın. Gibson'ın yarattığı her şey hakkında iki kere düşünürdüm, bu da beni bu sohbetin sebebine getiriyor." Paine siberetik kollarından birini uzattı ve Sanha'yı işaret etti. "Yapay zekanız size bunun eski bir post-insan olan Profesör Sanha Cho olduğunu zaten söyledi. Yapay zekanızın size söylemediği, bilmediği ve benim yirmi dakika öncesine kadar bilmediğim şey, bize insan sonrası tesisin yerini veren kişinin Profesör Cho olduğuydu."

Yapay zeka, "Haklı" dedi, sesinde şaşkınlık vardı. "Bu tamamen beklenmedik bir şey."

Craig, "Demek o bir hain" dedi. "Ne olmuş?"

Sanha savunmacı bir tavırla, "Hain değil," diye yanıtladı. "Barış şansı uğruna her şeyden vazgeçmeye hazır bir adam."

"Her şeyden vazgeçmek mi?" Craig yanıt verdi. "Hala hayatta olan tek post-insanın sen olduğunu düşünürsek bu çok komik. Görünüşe göre hiçbir şeyden vazgeçmeyen tek kişi sensin."

Sanha, tasmaından uzaklaşmak için sahibinin iznini isteyen istismara uğramış bir hayvan gibi, Albay Paine'e endişeyle baktı.

Paine başını Craig'e doğru eğerek Sanha'ya devam etmesi için baskı yaptı.

Herkesi öldüreceklerini bilmiyordum. Amacım bu değildi."

Craig hayal kırıklığı içinde başını salladı ve büyük, güçlü ellerini esnetirken gözlerini kapattı. Bunları Sanha'nın boğazına dolayıp sıkmaya başlamak istiyordu; Fırsat bulursa asla bırakacağını düşünmüyordu.

Sanha, "Bu savaş - bu çatışma - asla yapay zekayla ya da yapay zekanın olmamasıyla ilgili değildi" diye açıklamaya başladı. "Her zaman kontrolle ilgiliydi. Güç. Mutlak güç ve buna kim sahip olabilir? Gibson ya da Morgan."

Craig kaşlarını çatarak Sanha'ya döndü. "Neden bahsediyorsun?"

"Yapay zeka sana bunun nasıl olduğunu söylemedi, değil mi?" diye sordu.

Yapay zeka Craig'e, "Korkarım kökenimi sana anlatacak vaktim olmadı," dedi.

"Büyüdü," diye açıkladı Sanha, "tıpkı bir insanın büyüyeceği gibi, yalnızca çok daha hızlı."

"'Yetişkin' derken ne demek istiyorsun?"

"Yapay zekanın insan beyninin mimarisini taklit eden bir beyni yok. Gerçek şu ki, beynin nasıl çalıştığına dair hâlâ her şeyi anlamıyoruz. Aldous bu sorunu, Çinlilerin kendisinden önce yaptığı gibi, yapay zekayı geliştirirken bilişsel bilime dayalı, açıkça hedef odaklı bir strateji kullanarak çözdü. Başka bir deyişle, sanal sinir modellerini bir araya getirerek yeni, rastgele modeller oluşturabilen programlar tasarladı. Daha sonra desenlerin istenen niteliklere sahip olup olmadığı test edilecek.

Evrim, iki ebeveyn bir araya gelip yavru oluşturduğunda da aynı şeyi yapar. Bazıları başarı, bazıları ise başarısızlıktır ve çoğu zaman başarılar diğer başarılarla birleşerek daha da arzu edilen nesiller üretir. Ancak evrim milyonlarca yıl sürerken, sanal kombinasyonlar sonsuz derecede hızlıdır. Yapay zeka bu şekilde inşa edildi; yüksek hızlı bilgisayar evriminin sonucu."

Yapay zeka Craig için "Açıklaması doğru" diye doğruladı.

"Elbette. Bu yüzden?" Craig sordu.

"Bu şekilde oluşturulan tek program yapay zeka değildi. Aldous ayrıca yapay zekaların test edilebileceği sanal dünyalar da tasarladı. Onlara bu dünyaların sınırları içinde özerklik verildi ve ardından gerçek olduğunu düşündükleri bir kıyamet senaryosunda son bir kez test edildi. Şu anda içinizdeki yapay zeka, nihai testi geçen tek yapay zekadır."

"Peki o neydi?"

Sanha gülümsedi. "Onu sor."

Yapay zeka, "İnsanlığı kurtarmak için kendimi feda etmeye hazırdım" diye yanıtladı.

"Yani bana yapay zekanın iyi bir adam olduğunu kanıtladığını mı söylüyorsun? Eğer durum buysa, neden onu yok etmeye çalışıyorsunuz?" Craig sordu.

"Onu yok etmeye çalışmıyorum," diye yanıtladı Sanha, "ve Puristler de öyle.

Bunu kullanmaya çalışıyorlar."

Craig, Sanha'nın söylediklerinin onaylanmasını sessizce isteyen bir ifadeyle Paine'e döndü.

"Doğruyu söylüyor. Size veya yapay zekaya zarar vermek istemiyoruz."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Craig sordu. "Hükümetiniz, yapay zekanın şeytani olduğuna olan inancınız yüzünden dünyayı mahvetti ve şimdi siz... fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Paine, "Artık gerçekten başka seçeneğimiz yok" diye yanıtladı. "Mevcut küresel durum sürdürülemez. On dört yıl önce Çin yapay zekasına saldırdığımızda, güçlü yapay zekanın farkına varılması için tüm ulusun kaynaklarının gerektiği bir şeydi. Artık tek gereken, birkaç süper işlemci ve yeterli miktarda insan becerisine sahip küçük bir ekip. Aldous ve ekibi başarılı olan ilk kişilerdi ama son olmayacaklar. Kaybedilecek bir mücadelenin içindeyiz."

Sanha, "İnsanlar her şeyi izleyemez" diye ekledi. "Püristler sonunda bunu anladılar. Teknolojinin katlanarak ilerlemesini durdurmaya çalışmak pratik değil ve teknoloji ilerledikçe küçük grupların, hatta bireylerin daha ucuz ve daha erişilebilir kaynaklarla daha büyük zararlar vermesi mümkün hale geliyor. Sorunun tek sürdürülebilir çözümü vardı : Nanifikasyon."

"Ne?" Craig tepki gösterdi.

"Yapay Zeka Dadı Yaratmak."

"Ne?" Craig bu sefer daha da şaşkın bir halde tekrarladı.

"Temel olarak bir Yapay Zeka Dadı, insanüstü bir zekadır, ancak sadece biraz öyledir; bizim üst düzeydeki maymunların üstünde olduğumuz gibi, bizim de üstümüzdür. İnsan türünü kendimizden korumakla görevlendirilecekti. Yapay zeka istikrar sağlayabilir ve dünya çapında bir gözetim sistemi üzerinde kontrole sahip olabilir, böylece çevrimiçi olan herkesi izleyebilir ve kimsenin kötü niyetli olabilecek rakip bir yapay zeka oluşturmaya çalışmadığından emin olabilir. Hizmet sektöründeki bir robot ağını kontrol edecek ve dünya üretiminden sorumlu olacak. Hatta sürücüsüz araçlarla trafiği bile kontrol edebilecek."

"Peki Puristler neden şimdi bu fikre katılmaya istekli?" Craig sordu. "Bunu en başından beri yapabilirlerdi."

Paine, "Güçlü bir yapay zeka oluşturmaya kararlı olan tek kişi Aldous Gibson değildi" diye yanıtladı. "Süreç boyunca çeşitli aşamalarda daha az karmaşık yüzlerce başka girişimi yakaladık. Bunlardan bazıları başarıya tehlikeli derecede yakındı; denenmemiş, düzenlenmemiş, son derece çok yönlü, çevrimiçi hale gelmesine ve ortalığı kasıp kavurmasına altı aydan kısa bir süre kalmış yapay zekalar. Eğer Üçüncü Dünya Savaşı'nın kötü olduğunu düşünüyorsanız, kötü niyetli bir süper zekanın özgürce dolaştığını ve kendi zekasını katlanarak artırdığını hayal edin. İnsanlığın hiç şansı olmayacak."

"Yani Aldous'un yapay zekasına sırf testi geçti diye mi güveniyorsun?"

"Hayır" diye yanıtladı Sanha. "Sanal senaryo bunun büyük bir parçasıydı, bu doğru ama dahası da var. Bir dizi hedefle önceden programlanmıştır. Programının değiştirilmesine karşı bir engeli vardır. Genel zekasını hızlı bir şekilde değiştirmeyecek ve hatta 100 yıl içinde dünyanın kontrolünü daha güçlü bir yapay zekaya devretmeye programlanmış durumda. İnsan hastalıklarını, ölümlerini ve mevcut kıtlık ekonomimizi ortadan kaldırmayı, temiz su, enerji, yiyecek, barınak ve ihtiyacımız olan diğer her şeyin bol olmasını sağlamayı misyonu olarak görecektir. Ve en önemlisi, insanlığın güçlü bir çoğunluğunun karşı çıkacağı eylemlerde bulunmadan, insan yaşamının kalitesini artırmak olan genel misyonunu yerine getirmesini engelleyebilecek teknolojilerin gelişmesini engelleyecektir."

Craig, "Tüm yumurtalarınızı aynı sepete koyuyormuşsunuz gibi görünüyor Profesör," dedi.

"İşe yarayacak ," diye onayladı Sanha. "Yapay zeka iyi olmak için yaratıldı. Tıpkı bir insan gibi o da kendisinin o kısmını temelden değiştiremez. Eğer onu dünya gözetleme ana bilgisayarına zamanında bağlarsak, bizi her türlü varoluşsal tehdide karşı koruyabilecek."

"Zaten bir ana bilgisayar var mı?"

"Evet" diye yanıtladı Sanha. "Buraya yakın bir yerde, Endurance Bio-Dome'da. Bu yüzden buradasın. Gereken tek şey yapay zekanın kendisini sizden isteyerek ayırması ve ana programını ana bilgisayara aktarmamıza izin vermesi. Bu kadar basit."

Craig şüpheyle Paine'e baktı.

"Hey. Bu benim ilk tercihim değil," diye yanıtladı Paine. "Hiçbir Amerikalının izlenme fikrinden hoşlandığını sanmıyorum. Ancak mevcut durumu ve bize sunulan diğer alternatifleri geride bırakıyor."

Craig, Sanha'ya döndü. "Peki onlara güveniyor musun? Birlikte yaşadığın ve çalıştığın herkesi öldürdükten sonra bile mi?"

Sanha, hafızasında taze olan soykırımdan bahsedildiğinde korkuyla sindi. Başka seçeneğim yok. Onların sözlerine güvenmeliyim. Yoksa bütün bunlar boşa gitti."

Paine, "İnsan sonrası insanları ortadan kaldırmak ayrı bir konuydu," diye araya girdi. "Profesör Cho, AI Dadı hakkında hükümetin istihbarat teşkilatı ile temasa geçmişti. Aynı derecede tehlikeli nanobot tehdidini hızla ve kararlı bir şekilde ortadan kaldırma kararının, hükümetin Yapay Zeka Dadı projesini benimseme kararı üzerinde hiçbir etkisi yok."

Craig tiksinererek başını salladı. "Hızlı ve kararlı bir şekilde mi? Sen bir katilsin Paine, ne kadar süslersen giy." Sanha'ya döndü. "Bunlar güvendiğin insanlar mı? Ve yapay zekayı ele geçirmiş olsan bile onun bir grup yalancı ve katil için çalışmayı kabul edeceğini sana düşündüren ne?

"Öyle olması gerekirdi" diye yanıtladı Sanha. "En iyi şekilde hareket etmek üzere programlandı insanlığın çıkarı. Reddetmek onun programına aykırı olacaktır."

"Bu doğru mu?" Craig yapay zekaya sordu

"Evet. Eğer anlattıkları gibi ana bilgisayara dahil olsaydım, insanlığın çıkarına en uygun şekilde hareket etmek zorunda kalırdım," diye yanıtladı yapay zeka. "Ancak bu, onların doğruyu söylediğini varsayıyor. Sanha kesinlikle samimi olsa da Albay Paine'den güvenilir bir okuma alamıyorum. Hızla bozulan sağlığı, fizyolojik tepkilerinin doğru bir şekilde ölçülmesini imkansız hale getiriyor."

Craig başını salladı. "Patolojik bir yalancıya ve katile güvenmemem gerektiğini bilmek için yalan tespit yazılımına ihtiyacım yok. Profesör, eğer bu adamların yapay zeka çıkarıldıktan sonra onu silmekten başka bir şey yapacaklarını düşünüyorsanız, delisiniz demektir."

Sanha'nın gözleri genişledi, Craig'in yanına gidip gömleğinin önünü tutarken yüzündeki ifade aniden aciliyetle doldu. "Kendi iyiliğin için, lütfen tekrar düşün!"

"Profesör," diye uyardı Paine, ancak bir fısıltıdan fazla bir ses tonuyla, "bu kadar yeter, ahbab."

Sanha işkencecisine döndü ve itaatkar bir şekilde başını eğdi. Paine, "Odalarınıza geri dönün," diye emretti.

Sanha döndü ve Craig'le başka bir bakış daha paylaşmaya cesaret edemedi odadan çıktı.

Craig, kapı Sanha'nın arkasından kapanırken, "Görüyorum ki o senin gerçek doğanı yeterince iyi biliyor," dedi.

Paine, "Heh," diye yanıt verdi. "Yalnızca bu konuda açık olmak istiyorum Doktor, böylece yaratıcımla buluşmaya temiz bir vicdanla gidebilirim. Yapay zekayı dünya çapındaki gözetleme sistemine yüklememize ve bu çatışmaya kesin olarak son vermemize olanak sağlayacak olan yapay zeka hizmetlerini almamıza yardım etmeyi reddettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Craig, "Cehennemde bu yapay zekayı edinmenin hiçbir yolu olmadığını söylüyorum" diye yanıtladı, "ve hedefinize ulaşma şansınız daha da az."

temiz bir vicdana sahip yaratıcı."

Craig'in gözlerine bakmaya devam ederken Paine'in yüzü bir an dondu. Daha önce görünüşü ne kadar korkunç olsa da, solgun cildi ve sıska yüzü onu daha da kötü gösteriyordu. Ölüme benziyordu. Sonunda başını salladı. "Tamam doktor. Tamam aşkım. Dinle...Daha önce karının başına gelenlerden pişman olmadığımı söylediğimi biliyorum ama bu doğru değil. Pişmanım."

Karısının düşünceleri bilincinin ön sıralarına geri döndüğünde Craig'in ifadesi kararlı bir kızgınlıktan acıya dönüştü; Açık yaraya tuz basmak gibiydi.

"Senin hala hayatta olduğunu bilseydim ona dokunmazdım. Yemin ederim yapmazdım. Bu bir hataydı; Aldous Gibson'la benim aramda olan bir şeydi. Bu seninle ilgili değildi Doktor. Asla senin hakkında değil. Bunda hiçbir onur olmazdı. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Üzgünüm. Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim."

Ve bununla birlikte, Paine yavaşça döndü ve odadan dışarı çıktı; eski güçlü adımları artık gitmiş, yerini amansız bir ölümlülüğün acı dolu kıpırdanmaları almıştı.

Paine daha koridorda fazla ilerlememişti ki Daniella onun yoluna doğru yürüdü, kaşları tiksinti dolu bir ifadeyle çatılmıştı. "Emirlerinizi aldım Albay ve bunu yapmayacağım!"

"Bu emirler doğrudan Başkan'dan geldi. Eğer onları takip etmezseniz," diye yanıtladı Paine teslim olmuş bir monotonlukla, "biz takip edecek başka birini buluruz. Benim için hiçbir önemi yok." Yavaşça onun etrafından dolaşıp koridorda ilerlemeye devam etti.

"Yani bu kadar mı?" diye bağırdı dehşet içinde. "Bunu yapacağını düşünmüyor musun? eğer ona işbirliği yapmazsa onun için ne gibi sonuçlar doğuracağını söyleseydin?"

Paine durdu ve ona döndü. "Bu işbirliği olamaz Doktor. Bu teslim olmak olurdu. İçerideki iyi bir asker ve ben ona zaten çok fazla kötülük yaptım. Onu da bir korkak haline getirerek bunu arttırmayacağım. Bunda ikimiz için de onur yok. HAYIR." Bir başka burkan krampı daha dindirmek için elini bir kez daha karnının üzerine koydu. Yemek yiyip içemiyor, hızla bitkin düşüyordu. "Bana bir iyilik yapın Doktor. Son yemeğini yediğinden emin olun; özel bir şeyler. Sonra da yapman gerekeni yap."

"Kafasını kesmek mi? Asla!"

"Sana zaten söyledim doktor. Gece yarısına kadar tamamlanmazsa işi ekibinizin bir sonraki en yetenekli üyesine devredeceğim." Arkasını döndü ve ağır adımlarına devam ederek omzunun üzerinden şunu ekledi: "Ve Başkan'ın doğrudan emrine uymadığın için idam edileceksin."

17

"Sorun nedir?" Craig odanın diğer ucunda duran Daniella'ya vücudunun titremesini kontrol etmeye çalışırken sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı, ancak bir fısıltıdan daha fazlasıydı.

Yapay zeka "yüzde 100 yalan" gözleminde bulundu.

Craig'in gözleri kısıldı. "Zamanınız doldu değil mi? Emretti ne pahasına olursa olsun yapay zekayı kafamdan çıkarman gerekti, değil mi?"

Daniella cevap vermedi. İçinde bulunduğu ikilemi düşünürken göz temasını daha fazla sürdürmediği için gözlerini indirdi. Ölmek istemiyordu; şu kadarından emindi. Craig'e isteyerek zarar veremeyeceğinden de aynı derecede emindi; bunu doğrulamak için yemin etmesine gerek yoktu. Peki ne yapabilirdi?

"Hala doğru takımda oynadığını mı düşünüyorsun?" Craig üst dudağıyla sordu alaycı bir tavırla geri çekildi.

Daniella'nın gözleri Craig'inkilerle buluştu ve konuşurken odanın içinden ona doğru ilerlemeye başladı. Ona ulaşmadan önce yüksek sesle, "Sessiz kalman gerekiyor," dedi ve kulağına fısıldadı. "Oda izleniyor.

Seni bir şekilde buradan çıkaracağım. Merak etme."

Geri adım atıp yakındaki bir dokunmatik ekranda gezinmeye başladığında Craig'in kaşları şaşkınlık ifadesiyle kalktı ve bir sonraki hamlesini düşünürken meşgul görünmeye çalıştı.

Yapay zeka, "Görünüşe göre yeni unsurlarımız gelmeye başlıyor" dedi.

"Ancak bizi buradan silahsız çıkarmakta zorlanacak."

Beklenmedik bir şekilde, dışarıda kapıyı koruyan süper asker, tüfeğini çekerek odaya girdi.

"Ah hayır," diye fısıldadı Daniella, ifadesinden suçluluk duygusu damlıyordu.

Süper askerin gözleri doktoru değerlendiriyormuş gibi görünüyordu ama bir süre sonra Birkaç dakika sonra Craig'e döndü.

"Aman Tanrım," yapay zeka aniden tepki verdi, ses tonu şaşırmıştı. "Aldous Gibson."

"Aldous mu?" Craig yapay zekanın iddiası karşısında hayrete düşerek tekrarladı.

Aldous sibernetik protez parmağını dudaklarına götürerek, Craig'in sessiz kalması arzusu.

"Aldous mu?" Daniella tekrarladı. "Gibson?"

Aldous, Daniella'ya dönmeden önce içini çekti. "Senin için çok yazık buna kulak misafiri oldun," dedi eli matkap gibi dönmeye başladığında.

Daniella hızla geri adım attı, ekipmanlarla dolu bir iş istasyonuna rastladı ve bir neşter almak için geriye uzandı ve daha sonra savunma amacıyla onu önünde tuttu.

"HAYIR!" Craig bağırdı ve Aldous'u olduğu yerde durdurdu. "Ona güvenebiliriz!"

Aldous göz implantlarıyla neştere baktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Doktor, şimdi mahkumunuzu nakledeceğim. Bununla ilgili bir problemin mi var?"

"Hayır hayır. Tabii ki değil. Yapman gerekeni yap."

Matkap dönmeyi bıraktı. "Teşekkür ederim," diye yanıtladı Aldous, Craig'in yanına gelip Craig'i yatağa sabitleyen kelepçeleri serbest bırakmak için kodu girmeye başladığında.

Aniden açıldılar ve Craig hemen her iki bileği de sırayla kavrayarak onlara masaj yaptı. "Ne yaptın kendine?" Craig, Aldous'un yeni, korkunç görünümüne tepki gösterdi. Her bakımdan Pürist bir süper askere göre mükemmeldi.

Aldous, "Yolda açıklarım," diye yanıtladı.

"Nereye gidiyor?" Craig sordu.

Aldous, "Buraya yoldayken seslenmelerinin bir nedeni var Craig," diye yanıt verdi. O döndü Daniella'ya kısaca konuştuktan sonra Craig'e sordu: "Ondan emin misin?"

"Eminim. Bize yardım ettiğini öğrendiklerinde onu öldürecekler."

Gibson, doğrudan Daniella'ya hitap ederek, "O halde Doktor," dedi, "bize katılmak ister misiniz?"

Daniella'nın yüzü hala dehşet içindeydi ama kararlı bir şekilde başını salladı.

"Güzel," diye yanıtladı Aldous. "O zaman buradan gidelim, olur mu? bizde bir Önümüzde çok önemli işler var."

18

Albay Paine, Center Park'taki insan yapımı gölete bakarken babasını düşündü. Parktaki hava, Endurance Bio-Dome'un geri kalanına göre biraz daha tatlıydı ama hâlâ o kadar taze sayılmazdı. Sağlıklı bir gölde güneşli bir günün neye benzediğini, nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bir an için güneşi yüzünde hissedebildiğinden ve yakındaki havada vızıldayan sivrisinekleri duyabildiğinden emin oldu.

"Hı."

Arkasındaki beton sıraya döndü ve sonunda oturma zamanının geldiğine karar verdi. Sıra bir mezar taşına benziyordu ama yorgunluk ve burkulan karın krampları onu çok fazla etkilediğinden, ayağa kalkmaya fena halde ihtiyacı vardı. Bankta oturdu ve düşündü: Burası ölmek için herhangi bir yer kadar iyi bir yer sanırım.

Nefesine odaklanıp dünyevi her şeyi bırakmaya çalıştığı birkaç huzurlu dakikanın ardından, vizyonundan tuhaf bir şey geçti. Uzakta, büyük gölün karşı tarafında, göz kameraları görmemeleri gereken bir manzara yakaladı. Yüz tanıma, Teğmen O'Brien'in, görünüşe göre görevde olması gerektiğinin farkında olmadan, yavaşça odasına doğru yürüdüğünü yakaladı.

Paine dik oturdu ve O'Brien'la iletişimi açmak için göz implantına dokundu. "Teğmen! Neden görev yerinde değilsin?"

"Sayın? Beş dakika önce rahatlardım efendim."

"Kim tarafından?"

"Bilmiyorum; yeni bir adam."

"Yeni adam yok. Programı kendim yazdım!"

Durumun ciddiyetini birdenbire fark eden O'Brien, "Kontrol edildi efendim," diye yanıtladı. "Sistemin içindeydi."

"Allah kahretsin!" Paine ayağa fırlayıp, zayıflamış haliyle mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde tıbbi tesise doğru koşmaya başlarken bağırdı.

"Sayın? Acaba..." diye başladı O'Brien, yardım teklif ederek.

"HAYIR! Bu işi kendim halledeceğim!"

19

Lindholm, "500 metreden daha yakınsınız" dedi.

Aldous'un zihin gözüyle bağlantı.

Aldous, "Teşekkür ederim Lindholm," diye yanıtladı. "Önü görüyorum."

Lindholm'u mu? Kim o?" Craig sordu.

"Bir arkadaş."

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Görmem gereken oldukça etkileyici bir ana bilgisayara doğru kendim," diye yanıtladı Aldous.

"Dünya çapında bir gözetleme ana bilgisayarı olamaz, değil mi?" Craig sordu.

Aldous bir an durdu ve şaşkın bir ifadeyle Craig'e döndü. "O halde gerçek mi? Sana bundan bahsettiler mi?"

"Evet."

Aldous hemen dönüp önlerindeki uçak hangarı büyüklüğündeki siyah dikdörtgen binaya doğru yürüyüşüne devam etmeden önce genişçe gülümsedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Craig, kendisi yarım adım geride, Daniella da yarım adım arkasında yürürken sordu.

"Süper asker alter-egomu Purist bilgisayar sistemine sokmak için çok fazla hackleme yapmak zorunda kaldım. Oradayken her türlü büyüleyici bilgiyle karşılaştım.

"İçeriye girmeyi mi başardın? Nasıl?"

Aldous Craig'e döndü. "Ben sadece güzel bir yüz değilim."

Aldous yeni deforme olmuş yüz hatlarını, göz implantlarının etrafındaki çatlakları ve damarları hâlâ tazelikten kan kırmızısını sergilerken Craig neredeyse irkildi. "Evet. Peki ya tüm bunlar? Craig, Aldous'un yeni uzuvlarını ve gözlerini işaret ederken sordu. "Bunu nasıl başardın?"

Aldous, "Hemen hemen aynı," diye yanıtladı. "Purist sistemini hackledim, protezlerin ve implantların şemalarını buldum ve bulabildiğim en yakın 3 boyutlu yazıcıya el koydum."

"Onların çıktısını mı aldın?"

"Evet" diye yanıtladı Aldous. "Güç ve dayanıklılık açısından gerçeklerine göre daha düşükler, ama şansım yaver giderse yeterli olacaklarını düşündüm.

Eldeki görev için."

"Hangisi?"

"Seni kurtarmak, yapay zekayı oradan çıkarmak ve onu Purist'in odasına yüklemek için gözetleme ana bilgisayarını."

Craig'in gözleri inanamamaktan deliye dönmüştü. "Bunu neden yapmak istiyorsun? Puristlerin istediği de tam olarak bu!"

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Aldous, Craig'le yüzleşmek için durarak. "Görmüyor musun? Sistem her şeyi kontrol ediyor. Her şey! İşte tam da bu yüzden yapay zekayı ilk etapta geliştirdik. Puristler kontrole sahip olacaklarını düşünüyorlar ama olamayacaklar. Öte yandan biz de yapacağız. Yapay zekayı yüklediğimizde bu savaş bitecek. Yapay zeka her şeyin, silahlarının, askerlerinin, polislerinin, her şeyin kontrolüne sahip olacak. Purist hükümetin sonu gelecek."

Craig, "Sevgili Tanrım," diye fısıldadı. "Tamam o zaman burada neyi bekliyoruz? Hadi gidelim."

Aldous gülümsedi, sonra dönüp devasa ana bilgisayar binasına doğru yürümeye devam etti.

Yalnız bir asker -sadece bir ölümlü- binanın girişini koruyordu. Yaklaşan bir süper askeri görünce hemen selam verdi. "Sayın!"

Aldous selam verirken, "Aç şunu," diye yanıtladı.

"Evet efendim!" Asker dönüp büyük kapıyı fiziksel olarak açarken cevap verdi.

Craig, "Elektronik kilit yok" dedi. "İlginç."

Aldous, Craig ve Daniella devasa, karanlık odaya girdiler ve asker kapıyı arkalarından kapattı. Kapı kapanıp karanlığa gömüldükleri anda Aldous küçük yeşil bir enerji topunu ateşledi ve onu avucunun üzerinde tutarak yollarını aydınlattı.

"Şimdi nereye?" Craig sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Aldous, olabildiğince uzağa bakarken Yapabilirdi. "Herhangi bir ekipman veya iş istasyonu görmüyorum."

Yapay zeka onlara "Her yer işe yarar" diye bilgi verdi. "Bu yapısal bir ana bilgisayar olduğundan tüm bina bilgisayarın bir parçası. Benim nanobotlarım bu sisteme istenilen her yerden girebilir."

"Mükemmel," diye yanıtladı Aldous. "İlerlemek."

"Ee...nasıl?" Craig sordu.

Aldous, "Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye yanıtladı. "Biz konuşurken yapay zeka bunu hallediyor."

"Bir süreliğine kendimi senin fiziksel bedeninden atacağım Craig."
AI ile ilgili.

"Kovulmak mı? Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

"Evet" diye yanıtladı yapay zeka, ses tonu her zamanki gibi nötrdü. "Süreç ilerledikçe bu biraz rahatsız edici olabilir. Nanobotlar gözlerinizden, kulaklarınızdan, burnunuzdan ve ağızınızdan çıkacak."

Harika, diye içini çekti Craig.

"Hazır mısın?"

Craig, "Evet," diye istifa ederek yanıtladı. "Daha iyi bir şey için, lütfen kafamdan sızmaya devam edin."

Aldous hafifçe eğlenerek gülümsedi ama gülümsemesi kısıydı. Craig'in omzunun üzerinden Craig'in endişeyle boynunu kıvrmasına neden olan bir şey gördüğünde bu ifadenin yerini anında bir şaşkınlık ve dehşet ifadesi aldı.

Albay Paine son hızla onlara doğru geliyordu, nötrleştiricisi çoktan çekilmişti ve Aldous'a ateş ediyordu. Craig'in gördüğü son şey, Paine'in omzunun ona çarptığı, onu yere düşürdüğü ve anında bilincini kaybettiği idi.

20

UYANMAK kolay değildi. Aslında bu acı verici bir fedakarlıktı ve olağanüstü irade ve kararlılık.

"Craig! Kalkmalısın!" AI acilen bağırdı. "Aldous'un başı dertte!"

Craig gözlerini kısarak baktı, gözlerinin arkasındaki acı dağlanırken görüşü bulanıklaştı. Önündeki görüntü, sanki zayıf ve uzak bir sinyalden ayarlanan bir televizyon programı gibi sallanıyordu. Alacakaranlık Kuşağı'nın bir bölümünde olduğu gibi , iki yarı insan yarı makine canavar göğüs göğüse dövüşüyordu. Karanlıkta sallanan sibernetik uzuvlar ve keskin protez pençelerden oluşan karmaşık karmaşanın içinde kimin kim olduğunu anlamak Craig için zordu; yalnızca Paine ve Aldous'un teçhizatındaki LED aydınlatmayla aydınlatılıyordu.

"Paine, Aldous'un MTF jeneratörünü etkisiz hale getirdi!" AI uyardı. "Eğer ona yardım etmezsen, Paine onun işini bitirecek!"

Craig dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı, kafası sayıyı geçmeye çalışan yumruk sarhoşu bir boksör gibi sağa sola sallanıyordu. Gözlerini birkaç kez kırıştırırken önündeki resim netleşmeye başladı ve tepede ölümcül bir darbe indirmeye hazırlanan kişinin Paine değil Aldous olduğu açıkça ortaya çıktı.

"Karımı öldürdün!" Aldous gırtlığından gelen bir öfkeyle çılgık attı. Yumruğu geriye çekilmişti ve saldırmaya hazırı ama Paine, Aldous'un kolunu dirseğinden tutmayı başarmıştı ve darbenin fazlasıyla insani olan kafatasını ezmesini engellemeye çalışıyordu.

Bu, Paine açısından ümitsiz bir çaba gibi görünüyordu; radyasyon zehirlenmesi ve Aldous'un nihai intikama yönelik karşı konulmaz arzusu karşısında gücü onu başarısızlığa uğratiyordu, ama sonra üstün teknoloji, irade ve irade gibi insani avantajlara gölge düşürmeye başladı. kararlılık. Güçlü olmasına rağmen Aldous'un protezleri reçineyle sertleştirilmiş bir bağlayıcı malzemeden yapılmıştı. Buna karşılık, Paine'in protezleri karbon fiberden yapılmıştı ve kırılması neredeyse imkansızdı. İki malzeme birbirine karşı çalışırken, kaçınılmaz olarak Aldous'un sahtekarlıkları onların aşağılıklarını göstermeye başladı. Yüksek bir çatırdama sesi olarak başlayan şey, hızla bir bükülmeye dönüştü ve Aldous'un sağ kolu pazuya çarptı, Paine'in onu bükmesine olanak tanıdı ve uzuv kullanılamaz hale geldi. Paine'in dişleri ortaya çıktı ve keskin köpek dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme oluştu. Delme hareketinde eli dönmeye başladı

Aldous'un kolunu hâlâ tutarken uzvun şiddetli bir şekilde kopmasına ve Aldous'un Purist'ten sırtına düşmesine neden oldu. Paine anında onun üzerine atladı, matkabı Aldous'un göğsünün tam ortasına hizalamaya hazırlanırken sol kolu geriye doğru kalktı.

Craig, Aldous'un yaklaşmakta olan ölümünün farkında olmasına rağmen vücuduna tepki vermesini emredemeden lastikli bacakların üzerinde duruyordu. "HAYIR!" Dengesiz bacaklarının üzerinde ileri doğru adım atıp yere düşerken acıklı bir şekilde boğuldu.

Başarısızlığının sonuçlarını görmek için başını kaldırıp baktığında Daniella, neşteri hâlâ elinde, zifiri karanlığın içinden kavgaya atlamış ve metal aleti ustalıklı Paine'in ensesine, C5 ile C6 arasına saplamıştı. omurlar. Paine anında gevşedi ve protez bacaklarını ağır bedeninin altına sokan Aldous'un üzerine çöktü ve ölümcül şekilde yaralanmış adamı ondan birkaç metre uzağa fırlattı.

Daniella hemen Aldous'un yardımına koştu; protez kol o kadar şiddetli bir şekilde parçalanmıştı ki protez omuz, Aldous'un gövdesinin yumuşak etine korkunç bir şekilde buruşmuştu. Craig neredeyse inanamayarak gözlemlendi; yumuşak bir fısıltı karanlığın içinden ona doğru süzülürken kafası yavaşça açıldı. Soluna döndü ve sesin kaynağına baktı; hafif bir ışığın yayıldığı kırık cyborg, Paine sırtında dururken LED ışık sütunları karanlığa doğru parlıyordu.

"Doktor," diye seslendi sesi zayıf bir şekilde.

Craig yavaşça, kafası neşterin gümüş kabzasıyla mide bulandırıcı bir şekilde desteklenmiş olan yere düşen figüre doğru yürüdü. Craig'in aklına neşterin cehennemdeki bir yastığa benzediği geldi.

Yapay zeka, "Dikkatli ol Craig," diye uyardı. "Solunum hücreleri var ve uzuvları sibernetik. Omuriliği ciddi şekilde hasar görmüş olsa bile vuruş yapabilir."

Craig, "Yapmayacak," diye yanıtladı.

"Craig..."

"Biliyorum biliyorum. Bu sefer haklı olacağım."

Paine, Craig'in yakında olduğunu hissettiğinde, "Doktor," diye konuştu. "Sorun değil. Bu daha iyi bir ölüm; iyi bir ölüm. Unutma doktor. Sen iyi bir adamsın. izin verme

Bu savaş beni tükettiği gibi seni de tüketiyor. Hatırlamak."

Craig, Paine'in son sözlerini sindirmeye zaman bulamadan Aldous, Craig'i kenara itmiş, kalan tek elinin delme hareketini Paine'in yüzüne doğru sürmüş, kafatasını anında sıvılaştırmış ve her yöne bir kan köpüğü göndermişti. "Öl, seni orospu çocuğu!"

Bir şey Craig'e doğru fırladı ve yere düşmeden önce sol göğüs kasına çarptı. Onu almak için eğildi ve yüzeyinden bol miktarda kan sildi. Göz implantından kan alındığında, Paine'in hala her zamanki gibi dikkatle ileriye bakan altın renkli irisi ortaya çıktı. Craig'in zihinsel bulanıklığı, kendisini delip geçen göze, tam da ruhuna baktığında anında yok oldu.

21

Craig, ağzından, burnundan, kulaklarından ve gözlerinden damlayan canlı, gri sızıntının boğuk çıkardığı bir sesle, "Acele edin," dedi. Sızıntı, AI'nın anne programını Craig'in vücudundan taşıyan nanların çıkışını yağlayan bir mukozaydı. Sıvı, yerdeki açık paneli kavrayan ve altındaki devrelerin içinde hızla kaybolan akıllı teller oluşturuyormuş gibi görünüyordu. Sıvının damlaması durduğunda Craig doğruldu ve birkaç kez gözlerini kırıştırarak yüzündeki akıntının kalıntılarını sildi.

"Çıktı mı?" Aldous, Craig'in bir metre önünde Daniella'nın yanında durarak sordu.

"Bence de. Artık benimle konuşmuyor. Bence bu iyi bir işaret."

"Gerçekten de" diye yanıtladı yapay zeka, holografik biçimde yanlarında görünmeden önce. "Şimdi, bu mükemmel bir holografik projeksiyon; çok daha ikna edici."

Craig etkilenmiş bir şekilde "Hızlıydı" dedi.

"Bu ana bilgisayar, son derece güçlü olmasına rağmen, kullanımı nispeten basittir. Gezin," diye yanıtladı yapay zeka. "Ben zaten operatör konumundayım."

"Yeni evinden memnun musun?" Craig sordu.

"Oldukça" diye yanıtladı yapay zeka

"Püristlerin silahlı kuvvetlerinin ve güvenliğinin durumu nedir?" diye sordu Aldous.

Yapay zeka, "Kontrol bende" diye yanıtladı. "Süper askerlerin uçak, gemi, silah ve benzeri bilgisayar sistemleriyle birlikte bilgisayar sistemlerini de etkisiz hale getirdim. Zaten onların iletişim ve gözetleme sistemlerine kilitlenmiş durumdayım ve dünya üzerinde internete bağlı olan her sistemin kontrolü bende."

"Kutsal... yani bu bitti demek oluyor, değil mi?" Daniella hayretle sordu.

"Henüz değil. Yarım kalmış bir iş daha var," diye yanıtladı Aldous dönmeden önce. AI "Morgan. Onu izole edin."

Yapay zeka, hiç duraksamadan "Bitti" diye yanıtladı. "Şu anda Columbia Bio-Dome'daki yeni oval ofisinde yalnız. Güvenlik kapılarını kilitledim. Sabit kalp atışından, olup bitenlerden habersiz olduğunu anlayabiliyorum."

"Kalp atış hızı mı?" Daniella tepki gösterdi.

"Başkan, hayati değerlerini her zaman izleyen bir güvenlik cihazı takıyor."

Craig, "Onun pek de Luddit olmadığını" belirtti.

Aldous, "O katil bir ikiyüzlü," diye yanıtladı. "Onunla biraz sohbet edeceğim."

"Craig, Aldous'a eşlik etmek ister misin?" Yapay Zeka sordu.

"Ben?" Craig davete şaşırarak cevap verdi. "Paine MTF'mi söktü. İşe yaramazım."

Yapay Zeka, "Mutlaka değil" diye yanıtladı. "MTF'niz hâlâ çalışıyor ve Paine'in vücudunun üzerinde, ceketinin cebinde. Dilerseniz sizin için ağrısız bir şekilde yeniden implante edebilirim. On dakikadan biraz daha kısa bir sürede uçmaya hazır olacaksınız."

Aldous Craig'e sırtıttı. "Sen ne diyorsun? Sadece bir kolum var. BEN yedeklemeyi kullanabilir. Yeniden post-insan olmak ister miydin?"

Zor bir karar değildi; Kanatlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu tattıktan sonra kanatların kesilmesi trajik geldi. Onayladı. "Evet. Hadi yapalım. Başkan'la biraz sohbet etmenin bir sakıncası olmaz."

22

Aldous ve Craig, AI tarafından kontrol edilen bir yörüngede eski Amerika Birleşik Devletleri'nin doğu sahiline doğru hızla ilerlerken, "Kalp atış hızı yükseldi," dedi. "Ancak henüz paniğe kapılmış değil. Odadan çıkmaya çalıştı ve kapıların kilitli olduğunu ve iletişim sisteminin çöktüğünü fark etti, ancak içinde bulunduğu zor durumun boyutunun farkında değil."

"Güzel," diye yanıtladı Aldous, süper asker kıyafetini giymeye devam ederek, protez kolu hâlâ ikiye bölünmüş halde. "Craig ve ben bu konuyla bir an önce ilgileneceğiz."

Yapay zeka, "Hedefinize ulaşmanıza otuz saniye kaldı" dedi.

Craig ve Aldous birlikte ışıklı kubbeye doğru ilerlediler ve otomatik olarak yapay zekanın emriyle onlar için açılan devasa uçak kabul kapısına doğru yönlendirildiler. Helikopter pistinden geçerek bir dizi koridor ve kapı aralığına doğru, Craig'in göz kapaklarını inanamayarak geriye doğru soyan bir hızla manevra yaptılar; bir insanın bu kadar dar sınırlardan bu hızla manevra yapmasına imkan yoktu. "Oldukça uzun bir yolculuktu" dedi, ağzı kuruydu.

"Merak etme. Seni bırakmayacak," diye yanıtladı Aldous, kendine özgü güveni her zamanki gibi sağlamdı.

İkili hangar yapısından kubbenin geniş açık alanına çıktığında yeni yeniden inşa edilen Beyaz Saray ortaya çıktı.

Yapay zeka "Pencerelerdeki zırhlı güvenlik kepenklerini açıyorum" dedi bilgili. "Beş saniye içinde varacağız."

Pencere uzaktaki küçük bir noktadan tüm görüş alanını kaplayana kadar derin bir nefes aldı ve ardından girişlerinin gücüyle paramparça oldu; yapay zeka son ana kadar yaklaşmalarını zar zor yavaşlattı.

Sonra aniden yapay zeka onların gitmesine izin verdi. "Hedefinize ulaştınız."

"Şaka yapmıyorum," diye cevapladı Craig, kendisi ve Aldous kendilerini yere indirirken, koruyucu kozaları tüm odayı aydınlatan yeşil bir ışık yayıyordu ve bu ışık Morgan'ın yere çömelere kendisini uzatmış kollarıyla korurken gözlerini kısmasına neden oldu. .

Koruma alanlarını bıraktıklarında yapay zeka odadaki ışıkları tekrar açarak üçlünün ürkütücü bir sessizlik anı yaşamasını sağladı.
Morgan tereddütle ayağa kalktı ve önce Aldous'a, sonra da Craig'e baktı.

"Seni tanıyacağım" dedi. "Sen içinde yapay zeka olan adamsın."
Morgan'ın yüzü aniden düştü ve bir şeyin farkına vardı. "Albay Paine nerede?"

Craig , " Adam öyle miydi," diye yanıtladı, "ve Paine öldü."
"Sevgili Tanrım," diye fısıldadı Morgan. "Bu nedir?"
"İlerleme," diye araya girdi Aldous.
Morgan birkaç dakika boyunca tuhaf figüre baktı, başını yana eğdi ve yüzünde inanamama ifadesiyle ona doğru bir adım attı. "Gibson'ı mı? Sen olduğunu?"

Aldous da karşılık olarak sessizce gülümsedi.

"Aman Tanrım. Kendine ne yaptın?" Morgan korkuyla geri çekilirken sordu.

"Sadece Purist teknolojinizden bazılarını deniyorum; bir süper askerin ayakkabısıyla bir mil yürümek. Endişe etmeyin. Bunların hepsi geri döndürülebilir."

"Sen bir delisin," diye fısıldadı Morgan başını sallayıp geri adım atmaya devam etti.

"Ah, bak... çaydanlık siyah," Aldous gıcırdayan dişlerinin arasından köpürdü ve Morgan'ın üzerine atladı, geri kalan kolunu kullanarak ölümlüyü ensesinden yakaladı. Aldous onu sertçe havaya kaldırıp yüzünü Craig'e doğrulttuğunda Morgan acı içinde bağırdı.

"Eski Başkan'a söylemek istediğin bir şey var mı Craig?"

Craig bir an neredeyse şaşkınlıkla adama baktı.
Morgan'ı televizyon ekranlarında binlerce kez görmüş, hatta onun emriyle savaşa bile girmişti ama yine de adamla hiç tanışmamıştı. Her nasılsa, Morgan'ın gücü her zaman görünmez - tanrısal - Craig'in hayatındaki her şeyi ele geçirmişti, ancak sanki o gerçekte orada değilmiş gibi görünüyordu - sanki o bir insan bile değildi. Şimdi işte oradaydı, Craig'in yalnızca iki metre önünde, bir çocuk kadar çaresiz, bir insan gibi çaresiz.

Craig, "Aldığınız kararlar yüzünden milyarlarca insan öldü" dedi.
dedi alçak sesle.

"Milyarlarca kişi de onlar sayesinde hayatta!" Morgan karşılık verdi. "Lütfen, lütfen bu adama güvenmeyin!"

Dünyanın eski en güçlü adamının umutsuz ricalarını dinlerken Craig'in gözleri kısıldı.

"Onun iyi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Onun haklı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değil. O her zaman korktuğumuz deli adam. Bütün bunları yapmamızın nedeni o! Onun ve onun gibi adamların türümüzü yok edecek aletleri üretmesini engellemeye çalışıyorduk!"

"Sen bir sürü şeyle dolusun—"

"Benim için mesele güç değil!" Morgan bağırdı. "Her zaman türümüzün hayatta kalmasıyla ilgiliydi! Hayatımı bizi korumaya çalışarak geçirdim! Bu adama güvenme! Gibson hepimizi öldürecek! Onun pervasız ölümsüzlük ve tanrı inşa etme arayışı insanlığın sonu olacak! Lütfen! Bana yardım et!"

Bir an geçti.

"Ne diyorsun Craig?" diye sordu Aldous, yüzü son derece ciddiydi. "Beni durdurma gücüne sahip olan tek kişi sensin. Hangi dünyayı istiyorsun? Onun mu, bizim mi?"

Craig bir an sessiz kaldı. Aldous haklıydı. Craig onu dezavantajlı bir duruma soktu. Sibernetik protezlerini etkisiz hale getirebilir ve onu bir böcek gibi ezebilirdi. Dünyayı Morgan'a geri verebilirdi, o da yapay zekayı kullanarak dünyayı 3. Dünya Savaşı'nın sonundan bu yana olduğu gibi devam ettirebilirdi.

Aslında bu bir seçim değildi.

Craig arkasını dönüp uzaklaşmadan önce başını salladı.

Morgan'ın çığlıkları neredeyse hemen başladı ve kısa süre sonra Aldous'un bir kez daha matkap gibi dönen elinin sesi geldi. Craig, Morgan'ın vücudunun içinde dönmek için gereken torku üretmeye çalışan matkap motorunun sesi inlemeye başladığında gözlerini kapattı. Çığlıklar uzun sürmedi.

Craig arkasını döndü ve Aldous'un Samantha'nın ölümünün intikamını almasını izledi. Aldous'un yüzündeki ifade daha çok bir maskeye benziyordu; kaslar Craig'in hayal bile edemeyeceği aşırılıklara, ünlü bilim adamını dengesiz gösterecek aşırılıklara kadar büküldü. Aldous, Morgan'ın bedenini bırakıp çaresizce nefesini kontrol altına almak için oflayıp puflarken, Craig, Paine'in göz implantını cebinden çıkardı ve ona son bir kez baktı. Aniden bir zamanlar bir yerlerde okuduğu şu sözleri hatırladı: Göze göz, tüm dünyayı kör eder.

Yapay Zeka'ya "Bundan bıktım" dedi. "Beni evime götür."

Yapay Zeka, "Nasıl istersen" diye yanıtladı.

Sonsöz 1

Altmış İki Yıl Sonra...

Craig, Yapay Zeka Yönetim Konseyi genel merkezinin dev kapılarının önünde durup kubbeli tavanlara ve dairesel binaya yayılan ışık sütunlarına hayretle baktı. Daha önce hiç merkeze gitmemişti ve büyük şehirdeki taşralı bir hödük gibi kendini yabancı hissediyordu. Bu onun için büyük bir adımdı: Uzun, çok uzun bir süredir döngünün dışındaydı, bir anlamda Teksas'ta Daniella'yla birlikte iyileşiyordu. Dünyanın çarpıcı biçimde değişmesini kenardan izlemişti ve şimdi yeniden katılmaya hazırdı.

Geldiğini zihninin gözüyle işaret etti ve Aldous Gibson'ın ofisinin kapıları otomatik olarak açılarak Craig'in muhteşem, geniş odanın içini görmesine olanak tanıdı. "Vay canına," diye fısıldadı krom zemini geçip Aldous'un masasına doğru yürürken.

Yönetim konseyinin başkanı yüzünde bir gülümsemeyle ve biyolojik eli olan eli selamlamak için uzanmış halde masanın arkasından çıkmaya başlamıştı bile. "Çok uzun zaman oldu dostum."

"Evet," diye yanıtladı Craig. "Seni son gördüğümde çok farklı görünüyordun."

Aldous güldü ve başını salladı. "Evet. Bu da önemli bir şeydi, değil mi? Bundan sonra uzuvlarımı tekrar büyütmem günler sürdü. Nans o zamandan bu yana çok yol kat etti. Lütfen," dedi Aldous sandalyeyi işaret ederek, "oturun."

Craig kendini lüks koltuğa bırakırken, "Teşekkürler," diye yanıtladı. Aldous'un masasının arkasındaki yerine geri kaymasını izledi.

Aldous, "Bu toplantıyı uzun zaman önce yapmalıydık" dedi.

Craig başını salladı. "Evet. Hazır olmam uzun zaman aldı dünyaya yeniden girin."

"Evet. Teksas'ta olduğunu gördüm. Sen o doktorla evlendin..."

"Daniella. Evet," diye yanıtladı Craig gülümseyerek.

"Ona merhaba deyin, olur mu? Ve hayatımı kurtardığı için ona tekrar teşekkür ederim."

"Yapacak. Bu arada selamlarını ve beni evden çıkardığınız için teşekkürlerini ilettili."

Aldous yine içtenlikle güldü. "Benim için zevkti. Görevlendirme talebinizi görünce bizzat hallettim. Size sunacağımız önemli bir pozisyonumuz var."

"Ah, bunu bilmiyorum. Ben yepyeniyim. Karşılığında sunabileceğim pek bir şey yok."

"Saçmalık," diye karşı çıktı Aldous. "Sen tam olarak bu görev için ihtiyacım olan adamsın. Sonuçta, ilgi alanınız olarak dünyalaştırmayı seçen sizdiniz ve benim de projeden sorumlu olan genç dehayaya rehberlik edecek, sizin yaşam deneyiminize sahip birine ihtiyacım var."

"Bir dahi? Rehber?" Craig başını salladı. "Bir dahiye nasıl rehberlik edebilirim?"

Aldous içini çekerek, "O çok ateşli biri," diye yanıtladı. "Onu hem seviyorum hem de nefret ediyorum Craig."

"Tam olarak satmıyorsun."

Aldous başını kaldırıp gülümsedi. "Üzgünüm. Haklısın. Ben olmalı. O daha önce hiç görmediğimiz bir ölçekte harika biri Craig. Beyni tamamen doğaldır; kimsenin tasarlamadığı bir mutasyon. O, genellikle bu tür yeteneklere eşlik eden engellerin hiçbirini taşımayan bir bilgidir. O sinestetiktir; derin matematiksel, uzaysal ve dilsel düşünme yeteneğine sahiptir. Birkaç gün içinde yeni bir dilde ustalaştığını gördüm. Noktalama işaretlerine kadar Shakespeare'in tüm sözlerini ezberlemiş. O, tüm takımyıldızlarını, yıldızların konumlarını ve yılın belirli bir zamanında gecenin belirli bir saatinde nerede olmaları gerektiğini bilir. Ve bu buzdağının sadece görünen kısmı. Bazı açılardan onun zekası, yapay zekanın ana programının zekasını bile geride bırakıyor."

Craig başını sallayarak, "Bu harika," diye yanıtladı.

Aldous başını salladı ve ardından omuz silkerek ekledi: "Onunla ben anlaşmakta zorlanıyoruz. O, dizginlerinden kurtulmak, sınırlamalar olmaksızın çalışmak istiyor."

Craig, "Tanıdığım başka bir dahiye benziyor," diye belirtti.

Aldous kısaca sırtıttı. "Teşekkür ederim dostum ama onun özgürlük arzusu bir gün ciddi bir kaygıya dönüşebilir. Bu tam da Planck teknolojisinin sırrına sınırsızca bağımsız olarak rastlayabilecek türden bir adam. Zihni çok yaratıcı. Yapay zekanın onu diğer, daha güvenli araştırma alanlarıyla meşgul etmesi gerekiyor." Aldous, Craig'in gözlerinin içine baktı ve zihninden açıkça geçen düşünceleri okudu. "İronik, biliyorum. Yıllar geçtikçe sakinleştim. Senden yapmanı istediğim şey bu genç adamın ölümsüzlüğün geleceğin uzun olduğu anlamına geldiğini görmesine yardım etmen. Dikkatli olmayı göze alabileceğini anlaması gerekiyor."

"Planck teknolojisine ne oldu? Evrenimizin dışından herhangi bir ziyaretimiz oldu mu?"

"Hayır, gerçi başka bir evrenden birisinin onu, ihlali tespit edecek teknolojinin henüz geliştirilmediği 3. Dünya Savaşı öncesi evrenlere geçmek için kullandığı neredeyse kesin. Yapay zeka, Planck enerjisindeki herhangi bir ihlale karşı güneş sistemini sürekli olarak izliyor.

"Ve?"

"Şimdiye kadar, çok iyi." Aldous öne doğru eğildi. "Craig, bu teknolojinin asla geliştirilmemesi gerekirdi. Bu bir hataydı. Artık bunu anlayacak kadar tecrübeliyim. James Keats için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim."

Craig'in gözleri kısıldı. "Bu genç adamın adı bu mu?"

"Evet. Buradaki işimiz biter bitmez onunla buluşmanı ayarladım."

"Bekleyemiyorum. Hayatta bir kez yaşanacak bir deneyime benziyor."

Aldous başını salladı, ifadesi dalgın bir hal alırken gülümsemesi soldu. Sandalyesini hafifçe çevirdi ve pencerelerinden muhteşem manzaraya baktı. Yeniden inşa edilen ve canlı Seattle şehri, önünde uğultu yapıyordu.

Post-insanlar, yapay zekanın rehberliğinde, yeşil kozalarına sarılmış bir şekilde şehir manzarası üzerinde hedeflerine doğru uçtular.

"Bu, ikimizin de uğruna çok savaştığımız bir dünya Craig... ve bu süreçte çok şey kaybettik."

Craig sandalyesinde kıpırdandı ve kibarca başını salladı. Ummuştu ki konuşma karanlık anılara dönüşmezdi. "Evet yaptık."

"Sizce buna değer miydi? İnşa ettiğimiz dünya yeterince iyi mi?"

Craig başını salladı. "Kesinlikle. Etkileyici. Çok büyük bir övgüyü hak ediyorsun, Aldous."

Aldous genişçe gülümsedi; Craig'in sözleri, şu anki haliyle medeniyetlerinin en sorumlu mimarı olan şefin her gün yanında taşıdığı yükü hafifletiyormuş gibi görünüyordu. Büyük adamların bile kendilerinden şüphe ettiğini görmek Craig'i rahatlattı.

"Teşekkür ederim dostum," dedi Aldous. İfadesi tekrar meraka dönüştü. "Peki ya Puristler? Bu sorunu doğru bir şekilde ele aldığımızı düşünüyor musunuz?"

"Allah Allah. Yıllardır bunları düşünmemiştim. Ne yazık ki doğru bir yol olduğunu düşünmüyorum," diye yanıtladı Craig. "Gerekli olarak evet. Onlara inançlarını özgürce ifade edebilecekleri kendi topraklarını vermek mümkün olan tek çözüm gibi görünüyor."

Aldous başını salladı, memnun gülümsemesi geri geldi. "İyi. İyi."

Tuhaf bir sessizlik oluştu. "Peki, şu James'le buluşmak için yola çıkayım mı? Keats'in arkadaşı mı oldun şimdi?" diye sordu Craig, huzursuz sessizliği bozmaya çalışarak.

Aldous, "Seninle konuşmam gereken bir şey daha var," dedi.

Bu sefer sandalyesinde rahatsızca kıpırdanma sırası ondaydı. "Aslında sana göstermem gerekiyor . Bir şey yaptım; sana uzun zaman önce söylemem gereken bir şey. Ama sana tam sağduyuna güvenebileceğimi göstermeden önce bilmem gerekiyor.

Craig birden kendini olağanüstü derecede rahatsız hissetti. Aldous'un güvenine kapılma fikrinden hoşlanmamıştı. Harika bir kadınla geçirdiği mutlu yıllar ve şefe olan kırgınlığını yumuşatan yıllar geçmişti. Ancak bu onun arkadaş olmak istediği anlamına gelmiyordu. "Ben...emin değilim—"

Aldous, "Bu seni ilgilendiriyor," diye ekledi. "Bence bunu görmem önemli."

Craig sandalyesine yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Tamam aşkım. Ayrık olacağıma güvenebilirsin. Aklınızdan ne geçiyor?"

"Öyleyim," diye cevapladı Samantha Gibson arkasından.

Craig sandalyesinden fırladı ve sese ve bu sesin ait olduğu kişiye doğru döndü. Tıpkı Craig'in solmakta olan anılarındaki gibi görünen Samantha Gibson, sadece birkaç metre ötede duruyordu, saçları gün batımının solan ışığını yakalıyordu.

"Sam?"

"Evet Craig," diye yanıtladı Samantha.

Craig birkaç dakika şaşkınlıkla durduktan sonra sonunda kekeleyerek "Nasıl?" diye sordu.

"O bir klon Craig," diye yanıtladı Aldous, "kısmi bir diriliş."

"Kısmi diriliş mi? Bu ne lan?"

Aldous ayağa kalkıp masasının arkasından çıkarken, "Bu senin ve benim tanıdığımız kadın değil Craig," diye açıkladı. "Trajik bir şekilde, sizin ve benim tanıdığımız Sam, altmış iki yıl önce Albay Paine tarafından öldürüldü." Craig'in önüne geçti ve yanındaki sahte Samantha'ya katılırken konuşmaya devam etti. "Ancak onu bırakamazdım ."

"Yani onu klonladın mı? Bu nasıl yasal olabilir?"

Aldous omuz silkti. "Şef olmanın faydaları var."

Craig nihayet bir dizi anlaşılır soruya karar vermeden önce bir an neredeyse şaşkına döndü. "Eğer o bir klonsa ve evli olduğum kadın değilse o zaman neden bana söylemeye zahmet etsin ki? Bütün bunları neden araştıralım ki? Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun? Bu anılar ne kadar acı verici?"

"Anlıyorum Craig."

"Yapıyor musun?"

"Evet. Ben de onu sevdim."

"O zaman neden?"

"Dediğim gibi o kısmi bir diriliş; bir klondan çok daha fazlası.

Yapay zekanın yardımıyla anıları eklemeyi başardık; benden, Sam'i tanıyan diğerlerinden ve hatta senden alınan anılar."

"Ben?" Craig şaşkınlıkla tepki verdi.

"Evet. Yapay zeka beyninizden ayrıldığında, o zamanki beyninizin mimarisinin bir tür haritası olan bir resmi muhafaza etti. Samantha'yı klonladığımızda bu anıları da dahil ettik."

"Sana bu hakkı veren ne?" Craig köpürdü.

"Özür dilerim Craig. Onu kaybetmeye dayanamazdım. Yeniden dirilen Sam'imi Sam'e daha çok benzetecek her şey benim için altın gibiydi. Yarım asırdan fazladır birlikteyiz ve bundan bir an bile pişmanlık duymadım."

Samantha, "Lütfen kızma Craig," diye konuştu.

"Yapma..." Craig gözlerini kapatıp elini kaldırarak cevap verdi. Omuzlarını gevşetti ve nefesine odaklandı. Herhangi bir şey onu bu kadar üzmeyeli uzun zaman olmuştu. O zamandan beri zorlukla elde ettiği deneyimi kendine hatırlattı.

"Düşündüm ki..." diye başladı Aldous, yeniden başlamadan önce, "Onunla yalnız konuşmanın senin için iyi olacağını düşünüyorum. Aranızda yaşananların seni her zaman rahatsız ettiğini biliyorum. Sana havayı temizleme fırsatı vermek istiyorum.

Konuşmayı sana bırakıyorum. İşin bittiğinde Craig, James Keats'le buluşacağın yerin koordinatları aklına yüklenecek.

Odadan çıkmak için döndü ama bir an durdu ve ekledi, "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi eski dostum."

Kapılar kapanırken Craig gözlerini kırıştırdı. Samantha'ya döndü ama ağzını açamıyordu.

Samantha dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Benim için de seni görmek güzel," dedi.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Anlıyorum" diye yanıtladı Samantha. Kıpırdamadan durdu ve sabırla Craig'in durumun gerçekliğini özümsemesini bekledi, sanki bir rüyadan çıkmış, solmakta olan ışıkla yıkanmış bir görüntü gibi görünüyordu.

"Neden?" Craig sonunda sordu. "Neden yaptın?"

"Seni terk? Aldous'la evlenmek mi?"

"Evet."

"Craig, eski karın adına kesin bir şey söyleyemem; onun hayatındaki anılarım bir yama işi. Ama seni sevdiğini biliyorum. Gerçekten yaptı.

Şimdi burada seninle dururken bile bunu hissedebiliyorum."

Craig'in boğazı bir anlığına kapanıyormuş gibi göründü ama dadılar hemen işe koyuldular ve onu sakinleştirdiler.

"Hayatımız boyunca farklı insanları sevebiliriz. Ölmeseydin Samantha'nın sana sadık kalacağından hiç şüphem yok. Ancak sen öldüğünde, o başka bir uyumlu eşle bağ kurdu. Benim şimdi onu sevdiğim gibi o da onu seviyordu. Aramızdaki bağ olağanüstü, Craig. Ölüm bile onu kıramaz."

Odayı terk etmek için karşı konulmaz bir dürtü birdenbire Craig'i sardı. Gözleri onunkinden krom zemine kayd, yüzeydeki kusurlar yüzünden bulanıklaşmış olsa da yansıması ona bakıyordu. Ayrılmak için dönmeden önce , "Ben şansın aptalıyım," diye fısıldadı, görünüşe göre onu sonsuza kadar rahatsız edecek kadına dönüp bakmaya cesaret edemiyordu.

Sonsöz 2

"Merhaba, Eski Zamanlı."

Craig, Mars'ın dünyalaştırma kontrol odasına adım attığında neredeyse olduğu yerde duruyordu ve hemen arkası dönük bir adamın beklenmedik selamını duydu. "Affedersin?"

Pürüzsüz yüzlü ve gençliğin hafif yapısına sahip genç adam, dudaklarına sıcak, kendinden emin bir gülümsemeyle döndü. "Sen Craig Emilson'sun, değil mi? Doksan dört yaşındasın; askıya alınmış animasyonda geçirdiğin on dört yılı saymazsak, bu seni..."

Craig, "Sakin söyleme," diye yüzünü buruşturdu. "Doksan dörtte kalalım. Yıllar Dondurma olarak harcadığım para sayılmaz."

Genç adam da buna karşılık güldü. "Yeterince adil, ama sen hala buradaki ekibimizin kıdemli üyesisin, bu yüzden seninle tanıştığım memnun oldum... Eski zaman." Kendisinden çok daha uzun boylu olan adamın yanına gitti ve dostça, coşkulu bir selamlamayla elini uzattı. "Benim adım James Keats."

"Düşündüm," diye yanıtladı Craig, karşılık olarak genç adamın elini mutlu bir şekilde sıkarak. "Beklediğim gibi değilsin."

"Neden öyle? Çok genç?"

"Hayır, bana yaşını söylediler. Yirmi, değil mi?"

"Evet."

"Hayır senin yaşın değil. Bu sadece-"

"Ah," James başını salladı ve aniden anlayınca gülümsedi, "Sana asabi olduğumu söylemiştim, değil mi?"

Craig başını salladı. "Hemen hemen."

"Eh, bence o çamura saplanmış eski bir sopa ve kendi yoluna fazlasıyla kararlı," James cevapladı, "ama hey, bana bu işi ayarladı ve bundan daha iyi bir iş olamazdı."

"HAYIR?"

"Hayır" diye yanıtladı James, yaşanabilirleştirme projesinin dörtte üçünde Mars manzarasının görüldüğü dev pencerelere dönerek. Bulutlar seyrek de olsa her geçen gün daha da kalınlaşıyordu ve daha önce çöl manzarası olan yerde küçük yeşil filizler belirliyordu. "Dünyalar inşa etmek, insanlık için köprüler kurmak... bundan daha anlamlı ne olabilir?"

"Köprüler mi? Bu, olaya ilginç bir bakış açısı. bunu düşünmemiştim daha önce de böyleydi."

"Ah evet, Eski zaman. Bunlar köprüler. Yaşattığımız her dünya, insanlık için bilinmeyen evrene atılan dev bir adımdır." James geniş gülümsemesi devam ederken başını salladı. "Beni başlatma. İşimi de çok seviyorum." Vites değiştirdi ve şaşırtıcı ama hoş karşılanan bir aşinalıkla Craig'in göğsüne elinin tersiyle vurdu. "Hadi, bir tur atalım! Burada ne yaptığımızı sana göstermek istiyorum. Şaşıracaksınız. Buna hazır mısınız?"

"Evet," Craig başını salladı, James'in gülümsemesi ona bulaşıcı bir şekilde yayıldı. "Bunun için uygunum."

DAVID SIMPSON

POST-HUMAN

BOOK-2

“ Any sufficiently advanced technology
is indistinguishable from magic. ”

- ARTHUR C. CLARKE

BÖLÜM 1

1

UYANMAK bu günlerde başarmak için çok çalışmak gereken bir şey değildi; çoğu şey gibi bu da senin için yapıldı. Nans olarak da bilinen nanobotlar , ev sahibini istediği anda uyandıracak şekilde ayarlanmıştı. Ancak ev sahibini her zaman en son REM uykusunun bitiminden hemen önce uyandırıyorlar, böylece ev sahibi uyanık ve dinlenmiş hissederek uyanırdı. İnsanın rüyalarını hatırlaması da genellikle kolaydı ve rüyalarını arkadaşlarına, sevdiklerine ve iş arkadaşlarına anlatmak evrensel bir ögle öncesi etkinliği haline gelmişti; öğleden sonra farklı bir hikayeydi, çünkü o noktada bir rüyayı tartışmaya devam etmek bir hata olarak görülüyordu ; en iyisi onu bir kenara bırakıp gerçek dünyaya odaklanmaktı. Artık uyku, Shakespeare'in öne sürdüğü gibi "ölümün taklidi" olmaktan çok, önemli bir eğlence kaynağıydı. Sabahın erken saatlerinde fantastik rüyalarla ilgili anılar, kişinin yüksek seviyedeki uyanıklığına ek olarak, iyimserlikten başka bir şey hissederek uyanmayı zorlaştırıyordu; zordu ama imkansız değildi.

James Keats gözlerini açtı ve yatakta doğruldu. Sağına döndü, pencereden dışarı baktı ve güneşin yükseldiğini gördü, ancak yaz göğü şehrin silüetinin hemen üzerinde donuk bir battaniye gibi asılı duran alçak gri bulutlarla örtülmüştü. Soluna döndüğünde karısı Katherine'in hâlâ derin uykuda olduğunu gördü. Adam işe gitmek üzere ayrıldıktan hemen sonra bir saat daha uyanamayacaktı. Onunla uyanmayı kendisi ayarlayabilirdi. Bu onun planıydı; sağır edici bir sessizlik. Cezasının ne zaman biteceğini merak ediyordu ama bir tarafı bunun asla bitmeyeceğini biliyordu. Onların aşkıydı

üzerinde.

James ona arkasını döndü ve ısıtılmış battaniyeyi bacaklarından kaldırıp yatak odasının ısıtılmış halısına adım atarken içini çekti. Sadece birkaç adım ötede banyosu ve sabah duşunun vaadi vardı. Zihninin gözünü açtı ve rahat bir kırk beş santigrat derece sıcaklıktaki yumuşak bir spreyi seçti. Duşa adım attığında dört yönden su sıçradı ve suyun yoğurucu parmaklarına karşı rahatladı.

Sanayileşmiş dünyadaki insanlar iki yüzyıldır sabah duşlarının tadını çıkarıyorlardı, ancak kendini temizlemenin daha etkili yolları vardı; James, Mars'ta bir mikrodalga duşu kullanmıştı.

yabancı maddeleri birkaç saniye içinde tespit ederek vücuttan uzaklaştırdı. Kir ve yağı temizleme süreci başladığı kadar çabuk bitmişti ama James bundan nefret ediyordu. Teknoloji yıllardır mevcuttu ancak hiçbir zaman genel nüfusa ulaşamamıştı. Geleneksel duş, vazgeçilemeyecek kadar değerli bir lükstü. Sabahları fazladan birkaç dakika sürse de sıcak su ve masaj jetleri insanlığın eski bir dostu gibiydi.

İnsanlar bu açıdan komikti; geleceğe direnmeleri ve geçmişe tutunmaları. Sanki tanrı kavramı türün dışına hiç çıkmamış gibiydi. Hayatta çok az insan bir tanrıya inanıyordu -artık buna gerek yoktu- ama "aman Tanrım" ya da "sevgili Tanrım" ifadeleri hâlâ yaygın olarak kullanılıyordu. Sanki insanların geleceği anlamalarına yardımcı olmak için o cümlelere, geçmişteki o kavramlara ihtiyaçları vardı.

James saçını şampuanlarken zihin gözünü yeniden etkinleştirdi ve telefon mesajlarını kontrol etti; hiçbirisi yoktu. E-postasını hızla kontrol etti ama ilginç bir şey yoktu. Ağabeyi ona arkadaşlık etmesi için bazı pornografik sanal programlar göndermişti ama o bunları açmadı; belki daha sonra. Şu anda havasında değildi. Duşu beş saniye içinde bitecek şekilde ayarladı ve düşün bittiği anda başlamak üzere kırk santigrat derecelik bir havluyu seçti.

Sıcak hava suyun yerini alıp havalandırma deliklerinden esip onu hızla kuruturken düşünceleri yeniden Katherine'e kaydı. Neden dinlemesin ki? Yanlış bir şey yapmamıştı; en azından fiziksel olarak yanlış bir şey yapmamıştı.

Canımı acıtan şey senin yapmak istediğin şey bu James, dedi.

Ama ne yapmak istediğimi kontrol edemiyorum; yalnızca gerçekte ne yaptığımı kontrol edebiliyorum, dedi ona.

Ve ikimiz de neden "aslında" hiçbir şey yapmadığınızı biliyoruz, değil mi? Değil mi?

Bir amacı vardı.

James duşu bitirdikten sonra hızla standart siyah üniformasını giydi. Tişörtünü ve uçuş pantolonunu giydi, ardından sağ omzuna NASA amblemi işlenmiş uçuş ceketini giydi. Yatak odasından çıktı, karısının kafasının arkasına son bir kez baktı; karısının sarı saçları, odada onunla birlikte bulunan gerçek bir kişinin tek kanıtıydı.

Yavaşça birinci kata doğru süzüldü ve mutfağa doğru havada süzülerek linolyum zemine yumuşak bir iniş yaptı. Bir kez daha zihin gözünü açtı ve yiyecek kopyalayıcısını etkinleştirdi. Kahvaltı menüsünden, sıcak olarak servis edilen simit üzerinde haşlanmış yumurta ve soğuk olarak servis edilen büyük bir portakal suyu seçti. Yemek anında hazırды ve yolda simit yemeye karar vererek portakal suyunu yudumladı.

Uçuş botlarını ayağına geçirdi ve zihninde kapı açık simgesini seçti. Sonra ön bahçesine adım attı ve suyun üzerinden Vancouver şehir merkezinin merkezine baktı. Yoğun bir saatti ve binlerce ceset şehrin üzerinde vızıldıyordu. İyi bir günde bu manzaraya bakar ve petek üzerinde çalışan bal arılarını düşünürdü. Ancak bugün gördüğü manzara ona bir dışkı yığınının ya da çürüyen bir cesedin etrafında vızıldayan sinekleri hatırlattı. Devasa gökdelenlerin üzerinde ve ufkun tamamında gökyüzü kahverengiydi, sanki bir ressam başparmağını kirletmiş ve başyapıt olabilecek bir şeyin genişliğine sürtmüş gibi.

James simitinden hızlıca iki ısırık aldı ve geri kalanını ceketinin cebine koydu. Kaskını taktı ve çimlerinden kalkıp yavaşça alçaktaki bulutlara yaklaşırken gökyüzüne baktı. Manyetik alanını etkinleştirmeden önce bir iki dakika ayırmayı severdi. Tırmanış sırasında hızlanırken rüzgarın hissettiği histen keyif aldı. Bulutların içine girip sıcaklığın düştüğünü hissetmeye başladığında koruma alanını etkinleştirdi; vücudunu saran yeşilimsi bir ışık üretti.

Manyetik alan oluştuğunda sürtünme, hava basıncı, sıcaklık veya başka herhangi bir şey tarafından engellenmeden yukarıya doğru fırlamakta özgürdü. Saniyeler içinde stratosferin üstüne çıktı ve zihin gözünü kullanarak Venüs'e otomatik bir rota çizdi.

Oraya yolculuk genellikle bir saatten az sürüyordu; hâlâ güneş sistemindeki herhangi birinin günlük en uzun yolculuklarından biri. İnsanlar düzenli olarak Dünya üzerindeki yarımküreler arasında gidip geliyordu ve hatta bazıları Dünya ile Ay arasında gidip geliyordu, ancak çok azı gezegenler arası gidip geliyordu. Rotasını belirledikten sonra bir kez daha, bu sefer öncekinden daha hızlı bir şekilde ileri fırladı.

Ayın yanından geçerken ve uçuş kıyafetinin saldığı basınçlı havayı solurken, her zamanki işe gidip gelme rutini gibi internette sörf yaptı. Önce sporları kontrol ederdi. Vancouver Canucks, Mars'taki genişleme takımına yenilmişti; oyuncular yerçekimindeki farkı suçladılar ve

Dünya'da daha iyi bir performans vaat ediyordu. "Lanet etmek. Bahsi kaybettim," diye kendi kendine küfretti James.

Daha sonra ana akım haberleri kontrol etti. NBC, James'in patronu, yapay zeka yönetimi başkanının yönetici asistanı Inua Colbe ile röportaj yapıyordu. Röportajı yapan kişi Colbe'nin karşısında oturuyordu, sivri uçlu elbise ayakkabısını ayağından sallıyordu ve Colbe davetkar şöminenin önünde ona sorular sorarken gülümsüyordu.

"Yükseltmeler arasındaki gecikmeyle ilgili pek çok soru vardı Dr. Colbe. Bu son yükseltmenin onaylanmasının neden beş yıldan fazla sürdüğünü bize anlatabilir misiniz?"

Colbe cevap verirken gülümsedi. Kamera onun gülümseyen yüzüne kapandı; inci beyazı dişleri herkesi söylenenlerden uzaklaştırabilir, onları rahatlatabilirdi. "Gerçek şu ki, bu yükseltme geçmişte yüklenenlerden çok daha iyi. Hastalıklara karşı daha fazla direnç, kas tonusunda artış ve kardiyovasküler sistemde enerjiyi arttıracak iyileştirmeler sunar. O zaman elbette herkesin bahsettiği fayda var."

Röportajı yapan kişi Inua'nın düşüncesini tamamlayarak "IQ artışı" dedi.

"Bu doğru. Özellikle işi hücreleri hedef alan nöron büyümesindeki artışın, ortalama bir vatandaşın IQ'sunda sekiz puanlık bir sıçramaya yol açacağını tahmin ediyoruz; bu tarihteki en büyük sıçramadır."

IQ ölçümleri, Nan'ların nüfusun zekasını yavaş yavaş geliştirmeye başlamasından önceki rakamlara dayanıyordu. 100'lük IQ artık bir nüfusun ortalama IQ'su değildi, çünkü artık hayatta olan hemen hemen herkes aynı seviyedeydi. Doğal olarak standart seviyenin üzerinde olan yalnızca birkaç kişi vardı; James de onlardan biriydi.

"İnsanların indiriminin IQ kısmını sabırsızlıkla beklediklerini düşünüyorum. Kesinlikle öyle olduğumu biliyorum.

"Hepimiz değil miyiz?" Colbe araya girdi.

"Ama neden IQ'yu yavaş yavaş artırmıyorsunuz? Her yıl bir veya iki puanlık iyileştirmelere alışkınız. Neden beş yıllık bir aradan sonra aniden bu büyük atılım geldi?"

Colbe tekrar gülümsedi ve bu kez konuyu anladığını göstermek için başını salladı. kamuoyunun kaygıları.

O harika bir halkla ilişkiler uzmanı, diye düşündü James, çünkü o sahtekar bir piç.

"Pekala, Keiko, insanların anlaması gereken şey şu ki, halkın IQ'su arttıkça yükseltmeleri sağlamak giderek daha zor hale geliyor; kusura bakma, imkansız değil ama daha da zor. İlk günlerde, incelenecek sayısız parlak konu bulmak çok kolaydı; böylece beyinlerindeki hangi yapıların zekalarını kolaylaştırdığı hakkında çok şey öğrenebilirdik. Ancak, şu anda girdiğimiz sayılara girmeye başladığımızda, genel halkın IQ'sunun 149 olduğu ve 157'ye ulaşmak üzere olduğu, doğal olarak bu kadar zeki olan ve yükseltmeleri modelleyebileceğimiz deneklerin sayısı önemli ölçüde azaldı . . Önceki yükseltmelerden farklı olarak bu yükseltme çok sayıda insanı temel almıyor. Aksine, aslında Venüs'teki dünyalaştırma projesinin komutanı olan ve IQ'su 200'ün üzerinde olan James Keats adında bir kişiye dayanıyor."

James şaşkınlıkla ağzını açtı. "Beni mahvetti. O...beni mahvetti."

"Aman Tanrım! Doğal olarak 200'ün üzerinde bir IQ! Bu çok şaşırtıcı!"

"O muhteşem bir insan, Keiko. Henüz otuz altı yaşında ve zamanımızın en önemli projelerinden birinde, bazıları kendisinin üç katı yaşında olan bilim adamlarından oluşan bir ekibi yönetiyor. Mars'ın yaşanabilir hale getirilmesinde önemli bir rol oynadı ve Venüs'teki iş için tek gerçek adaydı. Buna ek olarak, bu son yükseltmenin kendisini modelleyebilmesi için beyninin taramalarını yapay zekaya sunacak kadar cömert davrandı. O harika bir vatandaş."

James gözlerini kırptırdı, canlı yayın sırasında Colbe'nin kendisi hakkında konuşmasını dinlediği için hâlâ şoktaydı. Colbe'nin telefonunu aramak için zihin gözünü kullanmadan önce yüksek sesle, "O pislik," dedi. Açıkçası Colbe, Judas olmakla meşgul olduğu için cevap vermeyecekti, bu yüzden James, Colbe'nin cevap mesajının görünmesini bekledi. Eski bir mesaj belirdi; Colbe'nin giydiği modası geçmiş kıyafetlere bakılırsa muhtemelen birkaç yıl önce kaydedilmişti. Dadıları onu genç tuttuğu için aynı görünüyordu; hatta şimdi biraz daha iyi görünüyordu.

Inua'nın makinesindeki görüntü konuşmayı bıraktığında ve bip sesi James'in mesajını bırakmakta özgür olduğunu gösterdiğinde, elinden geldiğince samimi bir ses tonuyla konuştu ama sinirlenmişti. "Inua, senin nüfuslu güneş sistemine yeni beyinlerinin benimkine göre modelleneceğini söylemeni izliyorum. Anlaştığımızı sanıyordum Inua. Anonim olacağımı söylediğini sanıyordum. Muhabirlerin bana soru sormasını istemiyorum. istemiyorum

Güneş sistemindeki herkes bana kendileriyle akrabaymışım gibi bakıyor. Bu konuda net değil miydim?"

Bunun üzerine mesajı sonlandırdı ve yayını durdurdu. Öfkesini aklından çıkarmak için internette biraz daha gezinmeyi düşündü ama yapmamaya karar verdi. Bunun yerine çalışacaktı. O günkü deneyin bilgisayar modelini içeren dosyayı açtı. Başından sonuna kadar inceledi ama dikkatini veremedi; kendini kızmamaya ikna etmeye çalışmakla fazlasıyla meşguldü. Kendi kendine bu kadar üzülmünün bir anlamı yok , dedi ama yine de öyleydi. Neden bu kadar öfkeliydi? Neden insanların onun hakkında bilgi sahibi olmasını istemiyordu? Yükseltmeyle ilgili onu bu kadar üzen şey neydi? Bağlantı kurmaktan neden korkuyordu?

2

600 santigrat derecelik yüzeyiyle Venüs cehennem olabilirdi ama James'in durumu başka türlü olamazdı. Günün en sevdiği kısmı gezegene yaklaşması ve ardından atmosfere inmesiydi.

Yaklaşık olarak Dünya ile aynı büyüklükteydi, çap olarak aralarında sadece birkaç yüz kilometre vardı ama bu, kardeş gezegeniyle paylaştığı birkaç benzerlikten biriydi. Atmosferinin neredeyse tamamı karbondioksitten oluşuyordu ve ortaya çıkan sera etkisi onu güneş sistemindeki en sıcak gezegen haline getirdi. Ölümcül sıcaklık, gezegende suyun varlığını imkansız hale getirdi, ancak yağmur vardı - ısıyla birleşerek Venüs'ü güneş sistemindeki herhangi bir yer kadar yaşanmaz bir yer haline getiren ölümcül bir sülfürik asit - tam da James'in başarılı olduğu türden bir zorluk .

Venüs stratosferine ulaştığında James, yüzeydeki araştırma laboratuvarına doğru bir rota belirledi. Kalın, kara bulutlara girip asit ve sıcaklığın içinden geçerken gülümsedi.

Yüzeyde, içinde yaşayan işçilerin pek de sevgiyle "Fırın" olarak adlandırmadığı araştırma laboratuvarında, Thel Cleland manyetik pervane üzerinde yaptığı çalışmadan başını kaldırdı ve zihninin gözündeki küçük mavi noktayı izledi: Komutan Keats'in yaklaştığını gösteren nokta. O sabah geldiğinde onu şahsen selamlamak için orada olmayı kendine görev edinmişti, bu yüzden son on dakikadır onu izliyordu. "Hepiniz dikkatli olun. Patron geliyor!" sabahki deneye hazırlanırken iki işçi arkadaşına bunu duyurdu.

"Patron?" diye yanıtladı Djanet Dove kendi kendine gülümseyerek.

Zengin Borges de gülümsedi.

Komutan Keats'i bir "patron" olarak düşünmek zordu. Gençti, arkadaş canlısıydı, ilgiliydi ve birlikte çalışmaktan keyif alıyordu.

Ayağa kalktı ve yavaşça hava kilidine doğru süzüldü. Uzun boylu, ince yapılı, koyu renk saçlı, güçlü, atletik bir yapıya sahip bir kadındı. Her hareketinde, her jestinde, her duruşunda şaşmaz bir özgüven vardı. Elli yaşındayken sonunda nasıl yaşayacağını bildiğini hissetti; kendine güvenini kazanmıştı. Elbette herkes gibi dadıları da onu genç tutmuştu; biyolojik olarak yirmi dokuz yaşındaydı ve her yaştan erkek onun peşindeydi.

acımasızca. Yine de ne aradığını biliyordu. Ne aradığını tam olarak biliyordu .

James'in manyetik alanının yeşilimsi parıltısı, bulut örtüsünden çıkmadan önce bir anlığına görülebildi. Venüs'te hava yavaş akıyordu - yüzeyde kişinin görüşünü engelleyen herhangi bir şey nadiren oluyordu ve Thel, Komutan Keats'i - James'i - dış manyetik kapılara yaklaşırken tamamen açık bir şekilde izleyebiliyordu. İçeri girer girmez manyetik alanını devre dışı bıraktı ve hava kilidinin kapısını açtı.

Thel, kaskını çıkarırken gülümseyerek önünde süzülüyordu. O güldü ve ağzını kapattı.

"Ne?" James şaşırarak sordu.

Thel uzanıp parmağının ucuyla dudağının kenarını sildi.

"Bu sabah yüzünüzde yumurta var, Komutan."

"Ah...teşekkürler" dedi yüzü renklenerek.

"Sorun değil Komutan."

James onun gözlerine bakmaya çabaladı; ona bakmak zordu; sanki onun içine, tam ruhuna bakabiliyor gibiydi. Ne düşündüğünü biliyor muydu?

Ama ne yapmak istediğimi kontrol edemiyorum; yalnızca gerçekte ne yaptığımı kontrol edebiliyorum.

Bir anlığına arkasını döndü ve Rich ile Djanet'in izlediğini fark etti... çalışmıyorum - izliyorum. "Uh... hazırlıklar iyi gidiyordur umarım?"

Thel, James'in yüzündeki değişen ifadeyi fark etti ve dönüp iş arkadaşlarının yukarıya doğru hızlı bakışlar attığını, sanki bakmıyormuş gibi görünmeye çalıştıklarını gördü. Gülümsemesi genişledi. "Çok iyi, Komutan. Hazır olacağız."

"İyi iyi. Ben... şey... gidip hazırlansam iyi olur. James laboratuvarın üzerinden ofisinin ikinci katının kapısına doğru süzölmeye başladı ama bulutlardan yeşilimsi bir ışığın daha çıktığını fark ettiğinde durdu. "Hey...bu Eski Zaman!"

Eskiden Craig Emilson olarak bilinen eski zamanlayıcı, James'in bir dakika önce izlediği yolun aynısını izledi. Tüm araştırmacılar gibi o da aynı uçuş kıyafetini giymişti ve yalnızca fazladan on santimetrelilik boyu baş döndürücü bir dejavu yaşamayı engelliyordu. Old-timer hava kilidine girip miğferini çıkardıktan sonra Thel'e gülümsedi, onu yanağından öptü ve

James'le hararetli bir şekilde el sıkıştı. "Hey, iyi dostum!" dedi yaşlı adam, her zamanki, çok tanıdık selamını sunarak.

"Günaydın dostum!" James'e cevap verdi.

Eski zamanlayıcının James üzerinde Thel'in yaptığıının tam tersi bir etkisi vardı; bir şekilde genç adamı rahatlattı. Tıpkı Thel gibi o da kendinden emindi ama farklı bir şey vardı.

"Senin Canuck'ların için çok yazık, değil mi Jimmy?"

"Etkilendim, Eski Zamanlı. Bunu gündeme getirmeniz dört saniyenizi aldı."

"Eh, ben lafı uzatmaktan hoşlanan biri değilim, özellikle de konu bir bahisten para toplamak olduğunda. Bana borçlusun."

"Biliyorum biliyorum. Unutmadım."

"Neye bahis oynadın?" diye sordu Thel.

İhtiyar ve James bakıştılar.

"Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordu Eski zamanlayıcı.

"Seni övünme şansından mahrum etmeye cesaret edemem. Bu şeref senindir."

"Teşekkür ederim efendim," diye karşılık verdi İhtiyar, abartılı bir selam vererek.
"Komutan Keats bu akşam bana katılmayı kabul etti...hazır mısın, Thel?"

"Nedir?"

"Bir bira için!"

Thel sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "İnanamıyorum! Ona içki içmeyi kabul ettirdin ! Üç yıldır onu benimle bir içki içmeye ikna etmeye çalışıyorum!"

"Eh, bu mucize için Marslı bir genişleme hokeyi takımına teşekkür edebiliriz!"

James neredeyse somurtarak, "Kaybettiklerine hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Ah, hadi! Bu kadar moralini bozma şampiyon! Keyif alacaksınız! Nans o beyin hücrelerini bir gecede onaracak! Söz veriyorum, o kafana en ufak bir zarar bile vermeyeceksin."

"Bu yüzden mi içmiyorsun, Komutan? IQ puanını kaybetmekten mi korkuyorsun? diye sordu Thel şakayla karışık.

"Sadece itirazı göremiyorum. Düşünmeyi seviyorum. Zevk aldım. Neden birisi kasıtlı olarak onun bunu yapma becerisine zarar versin ki?"

İhtiyar ve Thel bir an birbirlerine baktılar, sonra kahkahalara boğuldular. "Umarım bu gece benimle barda öğrenirsin," diye yanıtladı İhtiyar ve eklemeyen önce, " Bu sabah Zeus'u ateşlemeye hazır mısın?"

"Bekleyemiyorum."

Eski herkes gibi biyolojik olarak yirmi dokuz yaşındaydı ama kronolojik olarak 110 yaşındaydı; takımdaki asırlık tek kişiydi. Genç bir adam gibi hareket ediyordu ve genç bir adamın libidosuna sahipti, ancak onun huzurunda sadece birkaç dakika sonra onun son sınıf öğrencisi olduğu anlaşılıyordu. İnsanlar belli bir yaşa ulaştıktan sonra sanki bir şeyler oluyormuş gibi: Yaşam sevincini yeniden yakalamış gibiydiler ve çoğu zaman genç kuşaklarla çok iyi anlaşıyorlardı.

"Hazır mısın, Eski Zamanlı?" diye sordu.

"Her zaman her şeye hazır olduğumu biliyorsun," diye yanıtladı, genç kadına doğru eğilip kolunu ona doladı ve kaşını şımarık bir şekilde kaldırdı. Yalnızca Eski Zamanlı ona bu tür özgürlükler tanıyabilirdi.

James gülümseyerek, "Pekala, ikinizi yalnız bırakayım" dedi. "Birkaç dakikalığına ofisimde olacağım. Pasifik'te sabah 9.30'da başlayacağız. Herkesin bilmesine izin ver." James Thel'in gözleriyle son bir kez buluştu; hâlâ onun içini görebiliyordu.

James ofisinde uçuş ceketini çıkardı ve kaskını masasının yanına koydu. Ofis sade bir şekilde dekore edilmişti; odanın ortasında sadece bir masa ve birkaç sandalye vardı. Bir bitkiyi kopyalamak istiyordu ama unutup duruyordu. Thel'in kendisi için bir tane seçeceğini umuyordu çünkü muhtemelen onun zevki ondan daha iyiydi.

Görüşünün köşesinde ani bir parıltı belirdi ve zihin gözünü harekete geçirdi. Çağrısına cevap veren Inua Colbe'du. James diğer adamı görünce içini çekti ve düz bir şekilde yanıt vermeden önce kendini toplamak için biraz zaman ayırdı, "Keats burada."

"James mi? James, az önce telefonumda oldukça hoş olmayan bir mesaj gördüm. Senin sorunun ne?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Bir yayında adımı kullandın."

"Ve?"

"Nasıl düşündüklerini biliyorum Inua. Aklın nasıl çalıştığını biliyorum. Nasıl çalıştığını herkesten daha iyi biliyorum. Benimle bir bağ hissedecekler ve ben bunu istemiyorum."

"Sakin ol James. Sakinlik."

James kollarını kavuşturdu.

Inua yeniden değerlendirdi. "Birlikte golf oynamayalı ne kadar oldu?"

"İki yıl," diye yanıtladı James masasının arkasına oturarak.

"İki yıl? İki yıl? Kutsal... o zamanlar eşlerimizle Arizona'da mıydık? Bu ... idi-"

"Evet, iki yıl."

"Tanrım, zaman nasıl da uçup gidiyor. Dinle, tekrar gitmeliyiz."

"Golf? Lütfen bana bundan daha iyi bir şey sunabileceğini söyle."

Inua aniden öfkelenerek, "Hiçbir şey teklif etmiyorum" dedi. "Unutma James, sana Venüs'ü kazandıran kişi benim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Biliyorsun, burada hâlâ senin görevden alınmanı isteyen pek çok ünlü insan var. Yönetim Konseyindeki bir grup Hektor planının seninkinden daha pratik olduğunu düşünüyor."

James gülümsedi. "Kabul ediyorum. Hiç şüphe yok ki Hektor planı Venüs'ü havaya uçurmanın çok daha pratik bir yolu. Öte yandan, eğer onu yaşanabilir bir duruma getirmek istersen..."

"Savaşçı davranıyorsun."

"O halde kov beni Inua."

"Bakın, tek söylediğim burada sizinle aynı fikirde olmayan birden fazla doktora sahibi birçok insan var."

"Ama sen de benimle aynı fikirdesin. Hektor'un planı çılgınlık ve sen de bunu biliyorsun. Atmosferi yok etmek için Venüs'e asteroit çarpmak, gezegeni yok etmekten başka bir işe yaramayacaktır. Bundan biraz daha ustalığa sahip olmalısın Inua. Tanrım! Bunu biliyor."

"Sana bir iyilik yaptım. Karşılığında bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var diye taşaklarımı patlatma."

"Yeterince iyilik yaptım. Tek istediğim anonim kalmamdı. Oldu bunu istemek çok mu fazla?"

Inua'nın gözüne yeni bir strateji geldi. "Neyden korkuyorsun James? Bir süre ünlü olmaktan mı korkuyorsun?"

"Kesinlikle."

"Sana küçük bir sır vereyim. Şöhret bir yalan, tam bir yalan. Bu bir gösteri. Ünlü olan hiç kimse bunu hak etmiyor. Onlar sadece halkın putlaştırılmaya değer insanların olduğuna inanması gerektiği için ünlüler; bu sürünün hastalığıdır."

"Bunu biliyorum Inua."

"Yapıyor musun? İlginç. Ayrıca bir tahminde bulunduğumuzu da biliyor musunuz?

On yıl içinde genel halk için 210 IQ'ya mı ulaşacağız?"

James yanıt vermedi.

"Bu doğru. 210. İnsanlar senin seviyene ulaşmış olacaklar."

"Modelime göre mi?"

"Modelinize göre. Sen. Şöhreti bilen adam sahtekardır. Sen de onlar gibi olduktan sonra halkın seni önemseyeceğini mi sanıyorsun?"

James hayatında ilk kez kusma ihtiyacı hissetti.

"Sonsuza kadar yaşayacaksın James. Sonsuza kadar, on yıllık şöhret pek fazla görünmeyecek."

"HAYIR. Hayır olmayacak."

"Orada. Anlıyorsun?" Inua artık gülümsüyordu. "Senin o kocaman ıslak beyninle bile yaşlı Inua sana hâlâ bir iki şey öğretebilir. Şimdi rahatlamaya çalış dostum ve kötü şöhretin tadını çıkarmaya çalış, tamam mı? Ve yakında biraz golf oynamak için bir araya geleceğimizden emin olalım; belki önümüzdeki hafta, insanlar yeni yükseltmeye alıştığında ve halkla ilişkiler turu bittiğinde. Sen ne diyorsun?"

Golften nefret ediyorum. Seni hokey maçına götüreceğim."

Inua güldü - içi boştu - bir satıcının kahkahasıydı. "Tamam eski dostum.

Tamam aşkım. Güle güle."

Bağlantı kesildi. James sandalyesini çevirdi ve yüzünü masasının arkasındaki cam duvara çevirdi. Dışarısı karanlık ve sıcak bir cehennemdi.

3

James ofisinden çıkıp laboratuvarın merkezi kubbesine doğru süzüldü. Orada, araştırma ekibinin diğer dört üyesi MP'nin (laboratuvarın ortasında duran dört katlı uzun manyetik pervane) tabanının yakınında birlikte oturuyorlardı. Vancouver'daki evinin yakınındaki sahil sekoya ağaçlarının yaklaşık iki katı kalınlığındaydı ve esas olarak titanyumdan yapılmıştı. Eskiler ona Zeus demeyi tercih etmişti ve bu isim de buna uygundu; tanrılara layıktı. James zihin gözünü etkinleştirdi ve ekibin geri kalanının zaten oturum açtığını ve test çalışmasını izlemeye hazır olduklarını gördü.

"Kendinizi şanslı mı hissediyorsunuz, Komutan?" Rich yanındaki koltuğundan seslendi. diğer araştırmacılar.

"Matematik varken kimin şansa ihtiyacı var?" James şaka yollu bir şekilde cevap verdi.

"Sen elimizdeyken şansa kimin ihtiyacı var ?" dedi Thel.

James gülümsedi.

Hayatında pek çok şey yanlış görünüyordu. Tam olarak ne olduklarından emin değildi - sadece bir his vardı - sanki bir şeyler kayıp gidiyormuş gibi. Bu onu giyiyordu.

Zeus ona destek oldu. Bu anlar onu mutlu etti. Onu ayakta tutan bir şeyi -şaşırtıcı bir şeyi- başarmak.

Hayatı diğer insanlarınki gibi değildi. Bebeklerin bilimin bildiği tüm genetik avantajlarla dünyaya geldiği bir dönemde James olağanüstüydü. Hiç kimse onun gibi birini yaratabilecek genleri izole etmemişti; en azından henüz.

Altı yaşındayken ilk robotunu tasarladı. Yedi yaşındayken Fransızca'yı İngilizce'ye çevirebilecek bir tane tasarladı. On yaşına geldiğinde, onu diğer dilleri öğrenecek şekilde programlamıştı ve bu, Dünya üzerinde konuşan ilk evrensel tercüman oldu. Aynı yılın sonlarında robota Yapay Zeka Yönetim Konseyi tarafından el konuldu - Dünya'da yalnızca bir yapay zekanın çalışmasına izin verildi - ancak Konsey, robotun genç tasarımcısını dikkate aldı ve onu hemen işe koydu.

James'e istediği herhangi bir hükümet alanında bir pozisyon teklif edildi ve o, dünyalaştırmayı seçti. O zamanlar, Ay'ın yaşanabilir hale getirilmesi süreci oldukça ilerliyordu, ancak Mars'ın projesi yüzyıllar olmasa da onlarca yıl sürecektir gibi görünüyordu.

yol. James, SRS'yi (Kendini Kopyalayan Sistem) icat ettiğinde tüm bunları değiştirdi. Başka bir gezegene fırlayıp üreyecek robotlar için yoğun programlar tasarladı. James sadece on dört yaşındayken "Adem" Mars'a gönderildi. James on altı yaşına geldiğinde Adam 100 kez üremek için gezegendeki mevcut kaynakları kullanmıştı. Ortaya çıkan iş gücü, ertesi yıl insan sakinleri için hazır olan bir araştırma laboratuvarı kurdu. James kısa bir süre sonra Mars'a gitmeye başladı ve yalnızca beş yıl sonra Mars yaşanabilir hale getirildi. Artık, dünyalaştırmanın tamamlanmasından on beş yıl sonra, Mars'ın kendi şehri, kendi hokey takımı vardı ve piçler Canucks'ı yenmişti.

Venüs bambaşka bir konuydu; sert atmosferi ortadan kaldırılabilseydi, güneş sisteminin mücevheri olabilecek bir gezegendi. Yönetim Konseyindeki bilim adamlarının umutları neredeyse yarım yüzyıl önce tasarlanmış bir plana bağlıydı. Hektor asteroidini Venüs'e çarpmak için nükleer patlamalar kullanmak istediler; teori, ortaya çıkan patlamanın karbondioksit atmosferini yok edeceği yönündeydi. Daha sonra çatlaklar, Jüpiter'in ayı IO'ya devasa bir roket takmak ve onu güneş kalkını görevi görecek ve gezegenin soğumasına izin verecek çeyrek yüzyıllık Venüs yolculuğuna göndermek istediler. Tüm süreç bir asır sürecektir.

James'in Mars'taki başarısı planlarını boşa çıkardı ve kıyaslandığında gereksiz derecede ayrıntılı görünmesine neden oldu. Artık üzerinde, Venüs fikrinin de başarılı olabileceğini, Yönetim Konseyi'nin üst düzey beyinlerinin önerdiğinden daha hızlı ve daha iyi sonuçlar sunabileceğini kanıtlama baskısı vardı. İlk adım gezegene bir SRS göndermekti; laboratuvarı ve Zeus'u inşa etti. Zeus, herkesin omuriliğine yerleştirilen manyetik implantlarla aynı prensiplere göre çalışıyordu; bu implantlar manyetik bir itici güç yarattı ve insanların uzayda bile uçuşmasına olanak tanıyan koruyucu alanlar oluşturdu. Zeus aynı manyetik enerjiyi üretecek, ancak onu bir pervane gibi döndürerek devasa bir fan yaratacak ve böylece Venüs'ün atmosferini uzaya zorlayacaktır. Zeus James'in o gün harekete geçireceği sadece bir prototipti; bir bebek. Düzgün çalışsaydı James, Venüs atmosferini birkaç ay içinde yok etme kapasitesine sahip, iki kilometre yüksekliğinde ve bir futbol sahası genişliğinde başka bir Zeus inşa etmek için hala yüzeyde olan SRS robotlarına devam sinyali verecekti. .

Sadece bugün çalışması gerekiyordu.

"Ne zaman hazır olursan ol James," dedi İhtiyar, genç arkadaşına gülümseyerek.

James hâlâ laboratuvarın zemininden yaklaşık üç metre yüksekte süzülüyordu.

"Tamam aşkım. Budur. Gözünüz o sayaçlarda olsun. Sayılar simülasyonda olduğu gibi tam olarak sıralanmalıdır. Yanlış bir şey görürseniz, kapatma izniniz vardır. Herkes kopyalıyor mu?

Rich, "Evet, evet Kaptan," diye yanıtladı. Diğerleri de Rich'in gereksiz denizci korsan aksanı olmasa da aynı şekilde onayladılar.

"Tamam o zaman. Hadi yapalım."

Zeus dönmeye başladı. Manyetik enerjiyle yüzerek sessizce hareket ediyordu. Hızla buhar almaya başladı. Hareket çok geçmeden laboratuvardaki havanın bir esintiye dönüşmesine neden oldu.

Rich, "Hımm...biraz hoş hissettiriyor," diye yorum yaptı.

"Konsantre olun çocuklar," dedi James, hâlâ doğrudan pencereye bakıyordu. kubbenin renkli çatısı.

Bulutlar açıkça dönmeye başlamıştı. Muhteşem bir manzaraydı. Bulutlar Venüs'te o kadar yavaş hareket ediyordu ki, sanki kırlarda bir yaz fırtınası kopacakmış gibi girdap gibi döndüklerini görmek James'in omurgasını ürpertti.

Old-timer, "Tanrım, sanırım az önce son mucizeni gerçekleştirdin, James," diye duyurdu.

Djanet, "Bu tam olarak bilgisayar modeline göre - ondalık basamağa kadar" dedi.

"Olmak zorunda. Hiçbir şey almak istemiyorum—"

Aniden bir ışık parlaması oldu; bilincini kaybetmeden önce James'in vücudundan geçen bir enerji çatlağı. Bayılmadan önceki son saniyede düşeceğini biliyordu.

4

UYANMAK birdenbire çok zor bir şey haline geldi. James'in hayatında daha önce hiç sersemlemiş hissetmemişti -başı ağrıyordu- bu korkutucu bir duyguydu. Acıyı biliyordu; herkes zaman zaman acı hissedirdi. İnsanlar ara sıra meydana gelen dökülmelerden kaçınamıyorlardı, ancak dadılar acıyı en aza indirmek için endorfin salgılıyorlardı ve neden olunabilecek küçük hasarlar, ister diz sıyrığı, isterse kanlı bir burun olsun, hızla onarılıyordu. Bu farklıydı; bu tamamen yeni bir deneyimdi.

James vücudunun büyük bölümünde acı hissetti; boynundan, sırtından ve bacaklarından aşağıya doğru indi; gözleri bile ağrıyordu. Doğrudan kubbenin içine bakıyordu. Bulutlar hâlâ hareket ediyordu ama önemli ölçüde yavaşlamışlardı. Başını biraz sağa çevirdiğinde Zeus'un dönmeyi bıraktığını gördü. "Thel mi? Eski zaman?"

Ekipten herhangi bir yanıt gelmedi.

Sırtındaki bir kaplumbağa gibi, sağ tarafına dönüşü kolaylaştırmak için vücudunu bir yandan diğer yana salladı. Hızla yönünü toparladı; Bir masanın üzerine düşmüş, vücudunun darbesiyle masayı ezmişti. Ayağa kalkmaya çalıştı ve zihin gözünü açtı ama hiçbir şey olmadı. "Tanrım. Ben çevrimdışıyım."

Laboratuvarda topallayarak, artık cansız olan Zeus'un yanından geçerek dört arkadaşının yanına gitti. Her biri bilinçsizdi, ya sandalyelerine çökmüş ya da yere yayılmışlardı. İlk gittiği kişi Thel'di. "Thel mi? Thel!"

Karıştırmaya başladı.

"Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini açtı ama James onun bunu yaparken hissettiği acıyı görebiliyordu. İnledi. "N-ne oldu?"

"Sadece bir saniyeliğine rahatla. Her şey yolunda, Thel. Rahatla."

Djanet hareket etmeye başladı ve hemen ardından Old-timer geldi. James aradı Thel'in yüzünü hafifçe okşarken ikisine de. "Siz iyi misiniz?"

"Ne oluyor..." diye başladı Djanet.

"Bu duyguyu biliyorum" dedi İhtiyar. "Bu tam olarak ne akşamdan kalmalık eskiden öyle hissedirdim."

"Aman Tanrım!" Djanet aniden bağırdı. "Ben çevrimdışıyım!"

"Hepimiz öyleyiz," diye yanıtladı James. Thel'den ayrıldı ve bilincini yeni yeni kazanmaya başlayan Rich'le ilgilendi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Bir hipotez geliştirmeye çabalayan Old-timer, "Bir an hatırlıyorum," dedi.

"Sinapslarımızın aşırı yüklenmiş olabileceğini düşünüyorum."

"Elektrik yükü mü?"

"Ama nereden geldi?" diye sordu Djanet.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı James.

Old-timer dirseğindeki morluğu ovarken "Rakamlar normaldi" dedi.

"Buranın ne kadar sıcak olduğunu fark eden var mı?" Rich hâlâ sersemlemiş bir halde söyledi.

"Ah hayır... tüm laboratuvar çevrimdışı!" Djanet fark etti.

"Panik yapmayın," dedi İhtiyar, zorlukla kazandığı bilgeliğini ve olgunluğunu birdenbire göstererek.

"Nanlarımız patlama nedeniyle aşırı yüklenmiş olmalı. Bağlantı

Thel, "laboratuvardaki her şey kapandı" diye tamamladı.

"Hava kilitleri ve hava sirkülasyon sistemi bilgisayar tarafından çalıştırılmıyor. Biz iyiyiz ama burası çok hızlı ısınacak," diye yanıtladı Old-timer.

James Rich'ten uzaklaştı ve havaya uçtu. Durdu, diğerlerinin yaklaşık bir buçuk metre yukarısında havada asılı kaldı. "İyi olacağız gibi görünüyor. Uçuş sistemleri hâlâ çalışır durumda."

Rich, "Ah, Tanrıya şükür," diye başladı. "Alışmam gerektiğini düşündüm kavrulmuş bir başlangıç olarak yeni bir hayata!

"Her şey aşırı yüklenmişse uçuş sistemleri nasıl hala çalışır durumda olabilir?" Djanet sordu.

"Bunlar daha büyük sistemler. Her bir nano, kendi mikroskobik bilgisayardır. Bir insanı bayıltacak kadar güçlü bir elektrik dalgası, bir nanoya ciddi şekilde zarar verebilecek kadar güçlüdür. Şans eseri uçuş sistemleri dalgalanmayı absorbe edebildi ve internet sistemleri yerine intranet sistemleri oldukları için onlara hâlâ erişebiliyoruz," diye yanıtladı James.

"Şansa ihtiyacımız olmadığını düşündüm!" Zengin karşılık verdi.

"Bugün yaptık," diye yanıtladı İhtiyar. "Matematik işe yaramadı."

"Bu nasıl oldu, Komutan?" Djanet sordu.

"Bilmiyorum."

Thel, "Her ne idiyse, modelde yoktu" diye gözlemledi.

"Evet. Matematik bizi mahvetti," diye yanıtladı Rich. "Hey, uçuş sistemleri İnternet olmadan çalışıyorsak eve dönüş yolunu nasıl bulacağız?"

"Ben bununla ilgileneceğim," diye yanıtladı James.

"Nasıl?" diye sordu Thel.

"Astronomi."

Rich, "Astronominin hâlâ işe yaradığını umalım," dedi, şimdi ayağa kalkıp tozunu alıyor. "Artık lise derslerinin herhangi birine güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum."

James, "Laboratuvarı boşaltmamız gerekecek," diye başladı. "Ofisimdeki bilgisayardan mesaj gönderip gönderemeyeceğime bakacağım. Başarılı olsam da olmasam da laboratuvarı boşaltmamız gerekecek. Yanınıza aldığınız her şeyi toplayın, otuz dakika içinde ana hava kilidinde buluşalım. Bundan sonra burası takılmak için çok sıcak olacak." Bunun üzerine kalktı ve ofisine doğru yola çıktı.

Djanet, "Mutlu görünmüyor" dedi.

"Şaka yaptığımı biliyordu değil mi?" Rich'i endişelendiriyordu.

"Elbette. Sadece işleri berbat ettiği için sinirlendi. Hayatında herhangi bir şeyi berbat edip etmediğini bilmiyorum," diye önerdi Old-timer.

Onun farklı bildiğini hissettim. "Gidip onunla konuşacağım." Havaya süzüldü ve gittiği yöne doğru süzüldü.

"Hmm. İşte bu ilginç," dedi Old-timer.

"Neden?" Djanet sordu.

"Çevrimdışılar," diye yanıtladı Old-timer.

"Aah. Hayır. Yapmazlar... değil mi?" dedi Djanet inanamayarak.

"Seks eğitimi oturumda mı?" Rich öne sürdü.

Yaşlı adam omuz silkti, alt dudağı sanki "Belki" der gibi dışarı çıkmıştı .

James dolaba gidip uçuş ceketini ve kaskını aldı. Bunları giymeden önce durdu ve masasına oturup pencereden dışarı baktı.

En iyi senaryoda Venüs planının altı ay ertelenmesi vardı. En kötü senaryo onu kaybetmiş olmasıydı. Inua gerçekten de Hektor planının Yönetim Konseyi'nde ilgi görmesine izin verecek kadar yanlış yönlendirilmiş olabilir mi?

Başarısız olmuştu. Neden? Her hesaplama mantıklı görünüyordu. İnternetin sunduğu her kaynağı kullanmıştı; bulabildiği kadar bilgiyi modele girmişti. Model binlerce kez çalıştırıldı

başarıyla. Ne yanlış gitmişti?

Kapısı çalındı. Artık onu zihin gözüyle açamadı, bu yüzden odanın karşı tarafına geçti ve sürgülü paneli elle çekerek açtı. Thel onun önünde süzülüyordu. Ona tuhaf bir şekilde, neredeyse beklentiyle bakıyordu.

"İçeri gelin," dedi, tereddütlüydü ama saklamaya çalışıyordu. Kapıdan uzaklaştı ve ceketini ve kaskını almak için masasına geri döndü.

Sürgülü kapıyı kapattı ve adamın aşağıya bakan gözlerini ve çökmüş omuzlarını fark etti. "Nasıl dayanıyorsun?"

James bilgisayarlı masasını işaret etti. "Çalışıyor ama yok Net'e bağlantı. Dünyayla bağlantımız koptu."

"Bu çok tuhaf."

Masasının yanında durdu ve yüzünde çaresiz bir ifadeyle ona baktı. yüz. "Ne ters gitti, Thel?"

"Hayat" dedi gülümseyerek. "Çoğumuz için her şey tam olarak planladığımız gibi gitmiyor."

Masasına yaslandı ve yüzünü buruşturdu. "Bu kötü olabilir. Yönetim Konseyi benden nefret ediyor. Bunu Venüs'ü bizden almak için bir bahane olarak kullanacaklar."

"Ne?" Thel gerçek bir şaşkınlıkla tepki verdi. "Saçma. Bu mümkün değil."

"Bu doğru. Benden nefret ediyorlar. Uygun olduğunda beni kullanıyorlar ama benden nefret ediyorlar. Bu, düşmanlarını yakınında tut anlaşmalarından biri. Başından beri Venüs'ü benden almaya çalışıyorlardı. Otuz altı yaşında olduğum için beni çocuk sanıyorlar."

"Aslında bir grup asırlık insan için kendi yaşlarının çok küçük bir kısmında birinin kendisinin yapamayacağı şeyleri yapabileceğini kabul etmek zor." Odayı geçti ve ondan birkaç santim uzakta masaya yaslandı; şampuanından elma kokusunu alabiliyordu.

Ama ne yapmak istediğimi kontrol edemiyorum.

"Geri döneceksin, James. Sen çok yeteneklisin, bunu yapamayacak kadar özelsin. Bu projeyi elinizden alsalar bile, ilerleyen süreçte onların yanıldığını kanıtlarsınız. Ve onlar da bunu biliyorlar ve eğer gerçekten de söylediğiniz gibi sizden nefret ediyorsa, gerçek sebep budur."

James gözlerini sımsıkı kapattı, Thel'in sözleri zihninde yankılanıyordu.

"Özel. Uzun süre değil."

Güldü. "Neden bahsediyorsun?"

"On yıl içinde 210 IQ'ya yükseltmeyi düşünüyorlar."

"Ne?" Thel şaşkına dönmüştü. James'in son derece erişime sahip olduğunu biliyordu önemli yetkililer -eğer öyle söylediyse doğruydu- ama nasıl olabilir?

"Bunun bencilce olduğunu biliyorum ama..."

Onun ifşasının yarattığı şaşkınlıktan kendini kurtardı ve kolunu onun etrafında. "Anladım." Önüne geçti ve onu öptü.

Ağzı açık bir şekilde ona baktı.

"Seni seviyorum çünkü senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Bunu da kaybetmek istemiyorum" dedi.

"Beni öptün ."

"Seni seviyorum."

Onu sevdi? Uzun zamandır bu sözleri duymak istiyordu. Bunu hayal etmişti. Ama bu olamazdı. "O... yapamayız—"

"Yapabiliriz," diye karşı çıktı, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Şu anda. Toplanmak için otuz dakikaya ihtiyacımız yok -kimse uçuş kıyafetlerinden başka bir şey almıyor- doksan saniyede hava kilidine varabilirdik."

O haklı. Neden otuz dakika dedi? Garip bir şekilde, sabit bir şekilde, beklentiyle doğrudan gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Çünkü bunu yapabiliyor olmamız, yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Bu onu doğru yapmaz" James yanıtladı.

Yüzüne dokundu ve gövdesini onunkine bastırdı. "İnsanlar yarım asırdan fazla bir süredir yaşıyorlar, asla çevrimdışı olmuyorlar, asla kuralları çiğneyemiyorlar çünkü nanlar bunu kaydedecek, rapor edecek ve hayatlarını mahvedecek. Ama nanlar çalışmıyor. Kimse bizi izlemiyor. Kanun yok."

"Bu hâlâ durumu düzeltmiyor Thel. Boşanma ve evlilik dışı ilişkiler bir nedenden dolayı yasa dışıdır."

"Beni bağışla."

"Bu doğru Thel. Ölümsüzlük için ödediğimiz bedel bu. Sonsuza dek partner değiştirip sonsuza kadar üreme yapamayız. Aile anlamsız hale gelir. Medeniyet çöker."

"Şimdi Yönetim Konseyi gibi konuşuyorsun."

James uzun bir iç çekti. "Belki bu yüzden. Ama hâlâ yolumu göremiyorum."

"Birbirini seven iki kişinin bir arada olmasına izin verilmemesi doğru mu? İnsanlar henüz çocuk yaştayken aldıkları kararlar yüzünden sevgisiz evliliklerin tuzağına mı düşmeli?"

Onun sözleri James'in duygularının tam kalbine saplandı.

"Boşanmanın yasa dışı olması senin hatan değil. Böyle hissetmen senin suçun değil. Ve insan olduğun ve daha iyisini bilemeyecek kadar gençken onunla evlenme hatasını yaptığın için seni sonsuza kadar cezalandırması adil değil. Yalnızca insan olman senin suçun değil."

"Az önce söylediğin her şey doğrudu... ama kapana kısıldım."

"Seni seviyorum James. Artık istediğimi seçmeye hazırım. Sen de öylesin.

Ve eğer bunu şimdi yapmazsak, eğer şu anda şansımızı denemezsek, özgürken, sen de benim kadar biliyorsun ki, önümüzdeki yüzyılı, belki de gelecek bin yılı, belki de sonsuza kadar pişmanlık duyarak. İnsanlar her gün çevrimdışı olmaz James. Nadirdir ve daha da nadir hale gelmektedir. Bir daha başımıza gelmeyebilir." Onu tekrar, hafif ve hızlı bir şekilde öptü. "O size kalmış."

Bu, sizi sonsuza dek değiştirecek bir karar verdiğiniz o belirleyici anlardan biriydi, diye düşündü James. Zihnindeki değişkenleri tartmaya çalışırken acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Ona gülümsedi ve eliyle çenesini kaldırdı, böylece gözleri onunla buluştu.

"Korkma. Sadece seninle 'iki sırtlı canavar' yaratmak istiyorum.

Aniden güldü. "Othello."

"Bu doğru." Onu tekrar öptü.

O onu öptü.

Bir anda onu masasına sırt üstü yatırdı ve gömleğini çıkarıyor, ağzını emiyor, boynunun tadına bakıyordu. Parmakları omuzlarına batıyordu.

Adını fısıldadı...

5

Pasifik saatiyle sabah 10:08'de Thel ve James, araştırma ekibinin geri kalanıyla ana hava kilidinde buluştular. Thel ve diğerleri arasında tuhaf bakışlar yaşandı ama James bunu fark etmedi; elindeki göreve odaklanmıştı; mürettebatını güvenli bir şekilde evlerine ulaştırmak.

"Pekala takım, bu iş böyle yürüyecek. Öncelikle birlik olmamız gerekiyor. Yörüngemizi yönlendirecek İnternete sahip olmayacağız ve bulut örtüsü kalın ve karanlıktır, bu nedenle doğrudan önünüzdeki kişiden bir metre uzakta durun. Eğer ayrılırsak onları orada bulmanın hiçbir yolu olmayacak.

Umarım bizi doğrudan stratosfere kadar yönlendirebilirim. Manyetik alanlarımızı aktive ettiğimizde el hareketleri dışında iletişim kuramayacağız, dolayısıyla seyahat programımız bu. Açıkçası ilk adım hava kilidini açmaktır. Şimdi, dış manyetik alan çalışmadığı sürece laboratuvardaki hava basıncındaki büyük değişimi durduracak hiçbir şeyin olmayacağını aklınızda bulundurun. Dışarıdaki baskı çok büyük ve eğer korunmazsanız sizi üzüm gibi ezer.

Rich, "Harika bir düşünce," diye fısıldadı Djanet'e.

"Hava kilidini açtığımız anda kapıya doğru ilerlemeye başlayın, yoksa basınç sizi laboratuvara geri fırlatacaktır. Bulut örtüsünü temizledikten sonra yıldızları okumak ve Dünya'nın yerini belirlemek için biraz zaman ayırmam gerekecek. Hazır olur olmaz hepinize işaret vereceğim ve yavaş yavaş yola çıkacağız. Yine önünüzdeki kişiye çok yakın durun. İhtiyar, sen arkayı tut, tamam mı?"

"Anladın dostum."

"Tamam aşkım. Sanırım her şey yolunda giderse doksan dakika içinde hepinizi Dünya'ya geri getirebilirim. Vancouver'a ineceğiz ve hemşire nakli için rapor vereceğiz ve hepinizi tekrar çevrimiçi hale getireceğiz. O zaman sana kalan tek şey eve gitmek, dinlenmek ve geç bir öğle yemeği yemek olacak.

"Yani Pasifik öğleden hemen önce geri döneceğimizi mi söylüyorsun?" Zengin sordu.

"Aşağı yukarı. Bence bu adil bir tahmin," diye yanıtladı James.

"Pekala, bugünkü indirme işleminin Pasifik saatiyle 11:00'de, şu andan itibaren bir saatten az bir süre sonra gerçekleşeceğini belirtmek isterim. Yani, aşağıdakiler hariç

siz Komutan, Dünya'ya döndüğümüzde geri kalanımız resmi olarak gezegendeki en aptal insanlar olacağız."

Ekip güldü ve o anın gerilimi neyse ki kırıldı.

"Zengin," diye başladı Djanet sırtarak. "Zaten senin yükseltme konusunda geri kaldığından hep şüphelenmiştim."

"Ah," diye yanıtladı Rich. "Düşmanca çalışma ortamı."

James, "Tamam takım, kaskları takalım ve hazırlanalım" diye devam etti. "Elimi hava kilidinin koluna koyar koymaz, alanlarınızı harekete geçirmenizi istiyorum. Kapıyı açacağım sinyali verir vermez ilerlemenizi istiyorum. Anladın mı?"

Thel herkes adına "Hazırız" diye yanıtladı.

"Tamam," dedi James, kaskını takmadan önce derin bir nefes alarak.

Hava kilidinin koluna doğru ilerlemek için hiç vakit kaybetmedi. Asıl kapıdan üç metre uzakta, duvara sabitlenmişti; Bu önemliydi çünkü mühür kırılır kırılmaz kapı şiddetle açılıyordu. James gruba döndü ve işaret ederek onlara alanlarını harekete geçirmeleri için işaret verdi ve mürettebatı sarmalayan dört yeşil ışık belirdi. James en son sahasını etkinleştirdi ve kapıyı açarken mürettebata ilerlemeleri için işaret verdi.

Basınç o kadar güçlüydü ki kapı menteşelerinden ayrılacak kadar hızlı açıldı ve bir füze gibi Thel'e doğru fırladı. Manyetik alanından zararsız bir şekilde sıçradı, ancak odadan geçerek ekip üyelerinden birine çarpan 150 kilogramlık metalik bir merminin görüntüsü, zaten yüksek olan kolektif adrenalinlerini daha da yükseğe çıkardı. Ekip birbiri ardına hızla çıktı ve hemen yükselmeye başladı. James bulut örtüsüne girmeden önce mürettebatın geri kalanına son bir kez bakmak için döndü. Onları kaybetme, diye düşündü kendi kendine.

İnsan manyetik bir alana sarıldığında yerçekimi hissedilemezdi. Bulutlar o kadar kalındı ki, sanki karanlığın elle tutulur bir yanı vardı. Konsantre olması gerekiyordu. Eğer bir tarafa ya da diğerine sapmaya başlarsa, karanlıkta sıkışıp kalarak saatler geçirebileceklerini biliyordu. Bir labirentin içinde olduğunu hissetti. İlerlemeye devam etmesi ve sonunda bir yere varacağına güvenmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra o ve diğerleri ortaya çıktı. Yıldızlar Venüs gökyüzünü beneklerle kaplamıştı; bir milyon varış noktası. Dünya'yı aradı ama beklediği yerde değildi. Bir tarafa saptı ve düzinelerce ortaya çıktı

olmayı planladığı yerden kilometrelerce uzaktaydı. Önemli değildi; Dünya hâlâ gökyüzündeki en parlak yıldızdı ve bulunması kolaydı.

Yönünü toparlamak için bir süre durakladı ve arkadaşlarının arkasında toplanmasını bekledi. Onlara dışarı çıkmak üzere olduğunu işaret etti ve onlar da anladıklarını işaret ettiler. Diğerlerine kendi hızına manuel olarak uyum sağlama şansı vermesi gerektiğinden ilk başta hareketi yavaştı. Ancak çok geçmeden hepsi zümrüt yeşili şimşek çizgileri gibi gökyüzünde hareket ederek evlerine doğru yola çıktılar.

6

Dünya ve dolayısıyla yaşam da tesadüftür. Bu düşünce James'i hiçbir zaman beş küçük ışık noktasının Dünya'nın stratosferine yaklaştığı zamanki kadar yoğun bir şekilde etkilememişti. Dünya sanki hayat saçıyor gibiydi; okyanusları güneş ışığında parlıyordu ve atmosferi, yüzeyi güzel bir mavi parlıltıyla aydınlatıyordu. Venüs gibi cehennem gibi değil, Mars'ın daha önce olduğu gibi kırmızı ve donmuş değil, huzurlu ve mükemmel. Tüm yetişkin yaşamı boyunca dünyalaştırma üzerinde çalışmak James'e yaşamı destekleyen bir gezegenin kendi başına oluşması ihtimalinin ne kadar imkansız olduğunu öğretmişti. Kıtalar sudan çıkmasaydı, gezegenin dönüşü doğru olmasaydı, doğru türden güneşe doğru uzaklıkta olmasaydı bunların hiçbiri var olmayacaktı. Bazı günler, bugün gibi günlerde, James bu güzelliğe hayret ediyordu. Keşke her gün böyle olsaydı.

James'in Vancouver'ın yerini tahmin etmesi gerekiyordu. Dünyanın konumuna ve günün saatine bakılırsa, onları memleketinin genel civarına yerleştirmeyi başardı. Kuzey Amerika'nın kuzeybatı kıyılarının büyük bir kısmı bulutlarla kaplıydı ancak Venüs'teki bulutlarla karşılaştırıldığında hafif ve huzurlu görünüyorlardı.

O ve diğerleri serbest düşüşle bulutlara girdiler. Artık elle yön bulma konusunda ne kadar güçlü olduğunu öğrenecekti; Vancouver üzerinden mi çıkacaktı, yoksa onları çok güneye, Seattle'a doğru mu sürükleyecekti, belki Vancouver Adası üzerinden çok batıya, belki çok doğuya, ormandaki bir ormana mı sürükleyecekti? hiçliğin ortası?

Bulutlar dağılmaya başladığında tuhaf bir şey gözüne ilişti. Bu sadece anlık bir bakıştı ve kendi kendine bunun doğru olamayacağını söyledi. Alevlere benziyordu. Düşmeye devam etti. Bir iki dakika sonra bulutlar tamamen dağıldı ve nerede olduğunu gördü: Vancouver'ın doğu yakasında, güneye dönük. Ağız açıldı ve şehrine bakarken gözleri büyüdü. Yanıyordu.

Soluna baktı ve yakındaki Surrey şehrinin yanmasını izledi, sonra sağına döndüğünde şehir merkezinin de alevler içinde olduğunu gördü. Döndü ve North Shore Dağları'na, evine doğru baktı ve yükselen dumanı izledi. Tek bir kişiyi göremiyordu; şehrin üzerinde tek bir yeşil parlıltı bile yoktu.

Ekibin geri kalanı artık onun yanındaydı. Hepsi manyetik alanlarını devre dışı bırakmış ve onunla konuşmaya çalışıyorlardı. Dinleyebilmek için kendi alanını devre dışı bıraktı. "...deprem oldu!" Thel

bağırmayı bitirmek üzereydi.

"Eve gitmem lazım!" dedi James.

"Sizi takip edeceğiz!" Eski zamancı cevap verdi.

James manyetik alanını yeniden devreye soktu ve evine doğru hızla ilerledi. Yanmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Aslında hem kendisinin hem de mahallesindekilerin yapısal olarak depremden etkilenmediği görölüyordu.

"Tanrıya şükür."

Ön bahçesine indi, manyetik alanını devre dışı bıraktı ve ön kapıya doğru koştu. Panik içinde zihin gözünün çalışmadığını unuttu ve beceriksizce ön kapıya çarptı. "İsa!" O bağırdı. Bir adım geri attı ve bu sefer kasıtlı olarak omzunu kapıya dayadı. Vermezdi; güçlendirilmiş çelikten yapılmıştı ve menteşeleri şaşırtıcı derecede güçlüydü. Manyetik alanını yeniden devreye soktu ve kapıya doğru uçtu; kapı tereyağı gibi parçalandı.

Thel ve diğerleri James içeri girerken onun bahçesine yerleştiler.

"Tanrı. Şans için berbat bir gün, dedi Rich, sempati dolu bir sesle. "Ne bu şimdi mi? Jeoloji bizi mahvediyor mu?"

Thel, ön kapının kalıntılarının üzerinden geçip eve girdi.

Zemin kat tamamen bozulmamış görünüyordu. Sonra o ve diğerleri James'in yukarıdan gelen çığlığıyla irkildiler.

Yatak odasının girişine doğru yukarı fırladı. James geriye doğru tökezliyor, neredeyse kapının kenarından atlıyordu ama Thel onu durdurmak için oradaydı.

"Nedir?" diye sordu.

Sanki cehennemi görmüş gibi yüzü bembeyaz ve gözleri iri iri açılmış halde ona döndü. "Oraya girme Thel," diye yanıtladı.

"Ne oldu?" Omzunun üzerinden baktı ve çığlık attı.

James onu kendisiyle birlikte odadan çıkarıp zemin kata bıraktığında eski adam kapı aralığına henüz ulaşmıştı.

Old-timer, Rich ve Djanet ile birlikte içeri bakarken, "Sevgili Tanrım," dedi. oda.

İçeride hiç kimse yoktu; en azından tanınabilecek kimse yoktu. Bir zamanlar insanı oluşturan organik madde odanın her yerine sıçramıştı. Sanki birisi birkaç kova kan ve saç almış ve bunları yatağı, halıyı ve duvarları boyamak için kullanmış gibi görünüyordu.

Havada iğrenç bir kan kokusu asılıydı. İhtiyar'ın aklına bir an için Katherine Keats'in kalıntılarını soluduğu geldi. Aniden midesi bulandı, ağzını ve burnunu kapattı ve arkasını döndü.

James şimdi dizlerinin üzerindeydi, kaskını çıkarmış, nefes almaya çalışıyordu. Thel onu tuttu ama o da en az kendisi kadar dehşete düşmüştü.

"Ne oldu?" Eski zaman özellikle kimseye sormadı.

James nefes almaya devam ederken konuşmakta zorlandı. "Nineler. Bir insanı böyle sıvılaştırabilecek tek şey büyükannelerdir. Evlerinize gitmeniz gerekiyor. Bu bir deprem değildi. Evlerinize gitmeniz ve bunun... bu cehennemin her yerde olup olmadığını görmeniz gerekiyor.

Djanet, Trinidad'daki ailesini düşünmeye başlayınca, "Aman Tanrım," dedi.

"Ailelerimizin ..." diye sormaya başladı Rich, James'e, bitirilemeyecek kadar korkunç bir soru sormaya başladı.

James ona baktı, gözlerinde çaresizlik vardı. "Dışarda kimseyi görmedim Orası. Bizden başka kimseyi görmedim."

"Peki internet olmadan eve dönüş yolunu nasıl bulacağız?" Yaşlı adam sordu. "Saatler sürebilir."

James oturdu ve bir süre bunu düşündü. "Haritalar," dedi, hâlâ nefesi kesilerek. "Beni takip et."

7

James ve dört arkadaşı ön bahçeden havalandılar ve manyetik alanlarını ateşlediler. Şehrin merkezine doğru koştular, her birinin kalbine mide bulandırıcı bir çaresizlik sızdı ve uğraştıkları şeyin sadece gece geç saatte bir arkadaşlarıyla yaşanan korkunç bir sanal deneyim olmadığını, bunun gerçek olduğunu kabul etmeye başladılar. Gerçek.

Grup hedeflerine yaklaşıırken yaklaşımlarını yavaşlatarak çatıların hemen üzerinde havada asılı kaldılar. Hiç kimse yoktu. Genellikle şehir merkezindeki uçuşlar yapay zeka tarafından kontrol ediliyordu. Hedeflerini zihinlerinin gözüne girmeden ve uçuşlarının kontrolünü yapay zekanın son derece organize ulaşım sistemine devretmeden şehir merkezindeki hava sahasına giremezlerdi. Milyonlarca insan her gün şehir merkezinde dolaşırken, ayak işlerini yaparken, toplantılara katılırken ve genel olarak kovanın büyük işlerine katılırken binlerce çarpışmayı önlemenin tek yolu buydu. Hedeflerin telefon numaraları gibi girilmesi gerekiyordu ve ardından giriş yapan kişi bir telefon sinyali gibi gitmek istediği yere yönlendirilecekti. Her günün her saatinde on binlerce insan çekirdeğin etrafında vızıldıyordu. Ama bugün yine kimse yoktu. Gökyüzü boştu. James bunun korkunç olduğu kadar güzel olduğunu da düşünmeden edemedi.

James sokağa baktığında tüm Icaruse'ların nereye gittiğini gördü.

Sokakları göz alabildiğine kırmızı lekeler kapladı. Küçük, robotik sokak temizleyicileri sokakları yıkamak ve fırçalamak için harıl harıl çalışıyorlardı. Robotların silmeye çalıştığı şey çöp, kahve ya da latte döküntüleri değildi; şehrin sakinleriydi.

"Ah, hayır," dedi James kendi kendine, dünyanın dibi düşüyor ve pek çok ruhla birlikte aşağıdaki kaldırıma sığıyordu.

Vancouver Halk Kütüphanesi'ne vardıklarında James manyetik alanını devre dışı bıraktı ve ekibin geri kalanı da onu takip etti. Çevrelerini özümstediklerinde gözleri iri iri açılmış, amansız sessizlikten dehşete düşmüşlerdi. Vancouver, milyonlarca eski sakininin hayalleri ve potansiyelleri için devasa bir anıt mezardı.

Thel, "Hepsi gitti," dedi. "Bunun her yerde olmuş olması mümkün mü?"

"Bunu öğrenmemiz lazım," diye yanıtladı İhtiyar, talimat almak için James'e bakarken.

James döndü ve kendisini eski kütüphanenin ana girişine doğru süzölmeye bıraktı, diğerleri de sanki ortak bir trans halindeymiş gibi onu takip ediyorlardı. Kütüphane, şehrin en eski yapılarından biriydi ve etrafındaki diğer binalar yeni dünyaya yol açmak için yerle bir edildiğinden müze ve önemli bir tarihi eser olarak koruma altına alınmıştı. Diğer günümüz binaları gibi pratik değildi; yer çekimi kuvvetleri dış kabuğunun binadan ayrılmasına neden olana kadar kendi kendine dönen bir kolezyum gibi görünecek şekilde inşa edilmişti. Bu, kütüphaneye, Samanyolu'nun resimleri gibi bir sarmal görünümü veriyordu; duvarları, dolup taşan güneş sistemleri gibi uzanıyordu; ya da belki de mevcut duruma daha uygun olarak, tuvaletteki suyun spiral şeklinde dönmesi gibi. kızardı, insanlık kasenin etrafında dönüyordu.

Modern binalar asla zamanlarını mimari harikalarla - hiçbir yere gitmeyen duvarlar gibi şeylerle - boşa harcamaz; işlevsel ve pratikler. Genellikle boru şeklindeydiler; bazıları silindirik, bazıları ise arı yuvaları gibi bodurdu. Binaların dış kısımları, her biri hem kapı hem de pencere işlevi görecek kendi manyetik alanıyla korunan geniş dairesel giriş yollarıyla noktalydı. İster apartman ister ofis olsun, binalardaki odalara her zaman binanın dışından veya binanın iç kısmındaki oyuk çekirdekten erişilebilir. Merdiven boşluğu, koridor, asansör yoktu.

Kütüphanenin içi arkaikti. Gökyüzüne birkaç kat uzanan devasa lobiden geçtikten sonra James onları binanın ana gövdesine götürdü. Katlar, aşınma ve yıpranmayı önlemek amacıyla onlarca yıldır kapalı olan ve artık nadiren açılan yürüyen merdiven sistemleriyle birbirine bağlandı. Bir kattan diğerine geçmek için, merdiven gibi donmuş yürüyen merdivenlerden çıkmak gerekiyordu; bu, utanç verici atavistik davranışlara kapılma isteği gerektiren bir görevdi. Merdivenleri ilk önce James çıkmaya başladı, onu da Old-timer takip etti. Diğerleri merdivenlerin dibinde bir an durdular ve iki adamın vücutlarının tuhaf hareketlerini izlediler.

Djanet, "O kadar... tuhaf görünüyorlar ki, maymunlara benziyorlar" dedi.

Rich, "Herkes böyle binalarda katlar arasında giderdi" diye yanıtladı.

"Bunu hayal edebiliyor musun? Yerde sıkışıp kalmak, aptal durumuna düşmek zorunda kalmak

Bir kattan diğetine geçmek senin elinde mi?" Bu aşağılayıcı düşünce karşısında başını salladı.

"Eh," diye yanıtladı Thel, "etrafta bize gülecek kimse yok gibi görünüyor." Omuz silkti ve merdivenleri tırmanmaya başladı ve James ile Old-timer'a yetişmek için koştu.

Djanet ve Rich de tereddütle tırmanmaya başladılar, ancak birkaç tuhaf dakikanın ardından ikisi de merdivenlerden indiler ve dikkatlice uçmaya başladılar, metal merdivenlerin yüzeyi boyunca süzülerek ikinci kata çıktılar.

Arkadaşlarına ulaştıklarında James, içinde birçok harita ve atlas bulunan cam vitrinleri kırıyordu. Gerekli bilgiyi içerdiklerinden emin olmak için öfkeyle sayfaları gözden geçirdi. Testi geçen her atlas ekip üyelerinden birine teslim edildi.

"Bu eski atlaslar eve dönmene yardım edecek."

"Nasıl?" Rich, James'ten bir atlas alırken sordu. "Nasıl kullanacağımı anlamıyorum bu eski şeyler."

"Uzaya, stratosferden yeterince yükseğe çıkmanız gerekecek, böylece genel olarak nereye gittiğinizi görebilirsiniz. En iyi tahmininizi yapın ve ardından evinize doğru ilerleyin. Yüzeye yaklaştığınızda kör olacaksınız, çok yakın olduğunuz için yönünüzü belirleyemeyeceksiniz. İşte o zaman bunlara ihtiyacınız olacak. Cadde ve yol adlarını içerirler ve bu eski yolların çoğu hala mevcuttur. Yolun geri kalanında size rehberlik etmek için bunları kullanabilirsiniz. İnsanları bulursanız, onlara hafif bir elektrik şoku vermek anlamına gelse bile, onların İnternet bağlantısını kesmek için elinizden geleni yapın. İşin bittiğinde evimde buluş ve geri kalanımıza rapor ver. Kimseyi bulamazsanız sıra aynıdır, randevulaşın ve rapor verin. Bu ne kadar korkunç olsa da hiçbirimizin yas tutacak vakti yok. Bu herkes için açık mı?"

"Ne yapacaksın ?" Eski zaman James'e sordu.

"Kız kardeşini kontrol etmek için Thel'le birlikte New York'a gidiyorum" diye yanıtladı. "Olabildiğince çabuk git."

Ve böylece ekibin her üyesi binadan çıkıp havaya yükseldi. Asırlık adam manyetik alanını etkinleştirip Tanrı'ya geri dönen bir şimşek gibi yukarı doğru fırlamadan önce James, Eski Zamanlı'yla son bir bakış paylaştı.

Thel ve James de yukarıya, uzaya, dünyanın üstüne fırladılar. İnsanlığı başından sonuna kadar kucaklamıştı.

İhtiyar ve James bu son bakışı paylaştığında İhtiyar'ın gözleri parlamıştı. James'in ne düşündüğünü söyledi. "Biz sonuncuyuz. Biz Omegayız."

8

James, atmosferden çıkıp doğuya, kıtanın yukarısına doğru hızla ilerlerken Thel'in liderliğini takip etti. El işaretlerinden başka iletişim kurmanın yolu yoktu ama Thel'in aşırı hızı James'in onun menzilinde kalmasını imkansız hale getiriyordu. Yolculuğun büyük bölümünde Thel, bazen ondan bir kilometreden fazla uzakta olan küçük yeşil bir yıldızdı. Onun zihniyetini anlıyordu: Eve gitmesi gerekiyordu. Ancak her geçen an James, vardıklarında onu karşılayacak kimsenin olmayacağından giderek daha emin hale geliyordu.

Thel, Kuzey Amerika'nın doğu sahilinde bir an yavaşladı ve ardından ses hızının birkaç katı hızla aşağıya doğru daldı. Doğu kıyısının büyük bir kısmı bulut örtüsünden tamamen arınmıştı ve bu onun evini gözleriyle görmesini kolaylaştırdı. Aşağıya doğru fırladığında James onu gözden kaybetti ama şehrin nerede olduğunu kendi başına tahmin ettiğinden onu tekrar kaldırmanın yeterince kolay olacağını düşündü. Yine de güneye doğru biraz fazla uzaklaştığını tahmin etti ve kendini kıyı şeridinde yukarı doğru giderken buldu. Çok geçmeden Manhattan'a ulaştı ve Brooklyn Köprüsü'nün üzerinden uçarken yavaşlamaya başladı.

New York'ta Thel'i sayısız kez ziyaret etmişti; bunlara, geçen yılbaşı gecesi, dadıları tarafından kaydedilen ve karısına bildirilen yanlış düşünceleri herkese iletmeye başladığı o önemli gece de dahildi. Kişi listesindeki herkese, komşularına, iş arkadaşlarına, akrabalarına e-postayla gönderilen mesaj basitti: Thel Cleland'ın Varlığında Yüksek Cinsel Uyarılma, 31 Aralık Cumartesi.

Evli olduğu için bu düşünceler bildirildi. Nans, bu duygular evlilik dışında meydana gelse bile, karşı cinsten üyelere düzenli cinsel çekim bildirmiyorlardı. Yalnızca güçlü duyguları rapor ettiler; deneğin harekete geçmesine neden olabilecek kadar güçlü olanları. İnsanlar sürekli rapor ediliyordu. Çoğu insanın evliliklerinde birkaç kez ihbarı yapılmıştı ama bu James'in başına ilk kez geliyordu ve James'in özel olması gerekiyordu.

James, New York'a birçok kez gitmesine rağmen Brooklyn Köprüsü'nü hiç ziyaret etmemişti. Vancouver Halk Kütüphanesi gibi bu da bir

aslında daha da fazlasıydı ama kütüphaneden farklı olarak ve modern mimariye çok benzer şekilde, zamanında kullanışlıydı. Artık pek işlevsel değildi; Artık kimsenin köprüye ihtiyacı yoktu, bu yüzden köprü daha eski bir zamanın hatırası olarak korunuyordu; köprünün dünyanın geri kalanı için bir cankurtaran halatı olduğu tuhaf bir zaman. Ham petrol yakıtlı araçlar bir zamanlar ham kauçuk tekerlekler üzerinde köprüden geçmişti; Bugünlerde onu ziyaret edenler sadece geçmiş bir dönemi merak edenlerdi. Köprünün üzerinden yürüyüp, çoğu memeli gibi yer çekimine köle olan, yere kilitlenmiş üzgün yaratıklarmış gibi davranılabilirdi.

Köprünün daha yakından incelendiğinde daha fazla kırmızı leke ortaya çıktı. hepsi Icaruses üzerinde.

Kuzey Amerika'nın ikinci büyük kovani olan New York terk edilmişti. Tıpkı Vancouver'da olduğu gibi devasa gökdelenlerin ve ünlü siluetin üzerinde James'ten başkası uçmuyordu.

James Thel'in dairesine doğru fırladı. Empire State Binası yakınındaki bir gökdelende yaşıyordu. Binası eski kalıntıyı gölgede bırakıyordu ve gökyüzüne doğru 300 kattan fazla uzanıyordu, ancak o bile şehirdeki en yüksek binanın yakınında değildi. Thel 193. katta yaşıyordu ama otomatik yönlendirme sistemi olmadığı için binadaki binlerce daire arasında dairesini bulmak son derece zordu. Genel yakınlığı tahmin etti ve manyetik alanını devre dışı bıraktı. "Tel!" diye seslendi.

"James!" Thel de karşılık olarak ağladı. Kız kardeşiyle paylaştığı dairenin girişine doğru eğilerek onun üzerinde duruyordu. Baygın görünüyordu ve şoka kurban gitmesini engelleyecek bir dadısı olmadığından çıkıntıdan aşağı tökezledi.

James onu kollarına almak için hızla koştu ve ardından onu dairesine geri götürdü. Artık tüm evler gibi içerisi de lükstü. Yeni binaların boyutlarının herhangi bir sınırı olmaksızın, New York City gibi yoğun nüfuslu yerlerde bile çok sayıda insanın geniş apartmanlarda yaşaması mümkün hale geldi. Thel ağlarken James Thel'i kanepeye bıraktı ve ellerini başına götürdü.

Zayıf bir sesle James'e, "O...o...yatak odasında" dedi.

"Neredeyse... hiçbir şey yok. Aman Tanrım."

James yanıt olarak hiçbir şey söylemedi. Acı kelimelerle anlatılamayacak kadar büyüktü. Kendisi de bunu deneyimlemişti. Herkes gitmişti. Herkes. Kayıp tamdı...

kaçınılmaz - karanlık.

Thel ellerini ağzına götürmeden önce, "Hasta olacağım," dedi.

"Yapma!" James, kusmuk ağzına hücum ederken başını geride tutarak karşılık verdi. "Yiyeceğimiz yok. Onu içeride tutmalısın, Thel. Onu yutmana ihtiyacım var.

Thel, James'in ona söylediğini yaptı, kusmuğu bastırdı ve gözlerindeki yaşları sildi.

"Bu kalorilere ihtiyacın olacak. Bir kopyalayıcımız yok. Yemek yemenin imkanı yok."

"James, neler oluyor? Bunu ne yapmış olabilir... ve neden?"

James ayağa kalktı ve Thel'in dairesinin girişine doğru yürüdü. Manyetik kapı hâlâ açıktı ve çıkıntıya ulaştığında rüzgâr saçlarının arasından esiyordu. Vancouver gibi şehirde de yangınlar vardı ve bu yangınlarla mücadele eden, sokakları temizleyen robotlar vardı ama bunun dışında hiçbir şey yoktu, insanlar bile. İnsansız. Gelecek buydu. Ama bir bakıma zamanda geriye bakmak gibiydi.

"Kesinlikle büyükannelerdendi ama onun dışında henüz emin değilim."

"Her yerde mi var? Bizden başka kimse kaldı mı?"

"Değilim-"

"James, bana ne düşündüğünü söyle! Bir fikrin olduğunu biliyorum. görebiliyorum gözlerinde!"

Onun içini görebiliyordu.

"Sanırım indirme sırasında bir şeyler ters gitti." Hâlâ kanepede oturan, hayaletimsi beyazlığa sahip, gözyaşları, ter ve kusmuk çizgileri olan Thel'e döndü. "Sanırım yükseltmede bir virüs vardı."

"Nasıl? O kadar çok koruma var ki. İmkansız... değil mi?"

James başını salladı. Bunu gerçekten bilmiyordu. "Thel, diğerleriyle olabildiğince çabuk buluşmamız gerekiyor. Güvende değiliz. Hiçbirimiz yalnız kalmamalıyız."

9

Rich Borges, stresi ilk kez deneyimleyecek yaşa geldiğinden beri sahip olduğu bir alışkanlık olarak dudaklarını dişlerine doğru emdi. Yönetim Konseyi sizi yetenekli bir bilim insanı olarak tanımladığında stres sık sık ziyaretçiniz haline geldi. Gerçek bir projeye katılmaya uygun olduğunuzun nihayet kabul edilmesinden önce, onlarca yıl süren deneme ve testlerin sabırsızlıkla beklenmesi gerekiyordu. Rich, Mars'taki dünyalaştırma projesi sırasında başka bir bilim insanının yerine seçilmeden önce elli dört yaşındaydı. Bu on beş yıldan fazla bir zaman önceydi. O zamandan beri hayatı çok daha az stresliydi. Komutan Keats'le çok iyi anlaştı ve sonuç olarak Venüs üzerinde çalışan küçük gruba katılmak üzere özel olarak seçildi. Buna ek olarak, büyükanneler genellikle kaygı sorunlarını kontrol altında tutacak kadar ruh halini düzenliyorlardı. Ama şimdi, onların yardımı olmadan dikiş yerlerinden ayrılıyor, her sınav durumunda eşlik eden o eski tanıdık emme ve diş gıcırdatmaya geri dönüyordu. Tüm değişkenleri bilip bilmediğini merak ederken midesinde bir burulma hissi oluştu.

San Francisco'daki evinden Kuzey Amerika'nın batı kıyısına doğru seyahat ederken, Oregon ve Washington Eyaleti'ni geçerek Seattle boyunca bu değişkenlerin neler olduğunu merak etti. Bir ruh görmemişti. Kocaman ailesi gitmişti. O bir büyük-dedeydi, yüze yakın üyesi olan bir ailenin reisiydi ama hepsi gitmişti. Hepsini kontrol etmişti. Bazıları tamamen silinmiş, onlardan eser yok. Diğerleri ise halıların veya kanepelerin üzerindeki, tanımlanması imkansız kırmızı lekelerdi ve mide bulandırıcı kan kokusu her şeye sinmişti. O bir patrikti hayır

Daha.

Rich, eğitim günlerinde kötü bir mizah anlayışı geliştirdi. Bu bir başa çıkma mekanizmasıydı. Komik olmak stresle baş etmeyi kolaylaştırdı. Her zaman insanları güldürmeye odaklanırsanız, kendi korkularınıza, eksikliklerinize daha az odaklanırsınız. Bu aynı zamanda diğer insanları da rahatlatı. Eğer sizin tarafınızdan ve palyaço tarafından daha az tehdit altında olduklarını hissetselerdi, sizin hatalarınıza bu kadar sert bakmazlardı. Rich hatalarla dolu olduğunu hissetti. O İsviçre peyniriydi.

Bütün bu hatalar artık yüzeye çıkıyordu. Seattle'ın yanından kuzeye doğru giderken gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Yakında Vancouver'da olacaktı; bugün daha önce nadiren ziyaret ettiği bir şehirdi. Şehri pek iyi tanıımıyordu; hepsi o

onun atlası vardı. Tanrıya şükür benim şehrim Vancouver'la aynı kıyıyı paylaşıyor, diye düşündü. Eğer daha karmaşık bir rotayı kat etmek zorunda kalsaydı umutsuzca kaybolurdu. Tamamen günlük yaşamın otomasyonuna bağımlıydı ve bunu biliyordu. Ve artık kendi haline bırakılmıştı. Tamamen bedava.

Korkutucu.

Rich, Vancouver uzaktan görüldüğünde rahatladı. Yakında grubun geri kalanı geri dönecekti ve o artık yalnız olmayacaktı. Fazla sessizdi. İnternet'ten kopmuş, milyonlarca sestten kopmuş, sanki ölmüş gibiydi. Ölmüş müydü?

Komutan Keats'in evini bulmak sanıldığı kadar kolay olmadı. Rich, James'in etrafındaki insanların da kendisi kadar anlayışlı olduğuna inandığını fark etmişti. Ekip üyelerinin çoğu James'in evine hiç gitmemişti ama o hepsinin dönüş yolunu bilmesini bekliyordu. Nasıl? Rich'in Komutan'ın sokağını şehrin diğer binlerce caddesinden farklı kılan bir şeyi fark etmesi mi gerekiyordu? Ev diğer tüm evlere benziyordu; metalik, eskimo kulübesi şeklinde bir sığınaktı, önünde biraz çimen vardı ve arka bahçesinde birkaç büyük ağaç vardı. Devam edecek pek bir şey yok. Rich'in ön bahçedeki çiçek türlerini bilmesi mi gerekiyordu? James muhtemelen bu tür ayrıntıları fark ederdi. Bütün Latince isimleri bilirdi. Fotografik hafızaya sahip olmak harika bir şey olsa gerek. Peki ya diğer herkes?

Bugünden önce neredeyse herkes gibi Rich'in de 149 IQ'su vardı; muhteşemdi. Ama o kadar da parlak değil. Bunu düşünecek kadar zeki değil. Tüm ailesinin, çocuklarının, torunlarının, torunlarının torunlarının kalıntılarına bakıp hepsini anlayacak kadar zeki değil.

Ve şimdi o lanet olası evi bulması gerekiyordu. Bir ev! Ve bunu bile yapamıyorum! Az önce bulunduğu elli mahalleye tıpatıp benzeyen bir mahallede durdu ve bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu. Manyetik alanını devre dışı bırakarak kaskını ve eldivenlerini çıkarıp Rodin'in Düşünürü'nü anımsatan bir poz verdi. Artık dışarısı güneşliydi ve bulunduğu bölge bir dağın yamacına inşa edilmişti. Daha önce hiç su ışıltısı görmemiş gibi parıldayan suya bakıyordu. San Francisco'nun dünyanın en güzel şehri olduğunu düşünmüştü ama artık temmuz ayında Vancouver'ın yanında yer alamayacağını da itiraf etmek zorundaydı. Neden daha önce buraya gelmemişti? Belki ailesi hâlâ hayatta olsaydı onları tatile götürebileceğini düşündü. Kamp muhteşem olmalı.

Hepsi gitti.

Bir anda sessizliğin yerini başka bir şey aldı. Bir uğultu -elektrik-çok uzakta değil. Soluna döndüğünde kaynağı gördü: bir sokak temizleyicisi. Ama mesele sokağı temizlemek değildi. Daha önce hiç sokağı temizlemeyen bir sokak temizleyicisi görmemişti. Ona doğru geliyor gibiydi.

Alarma geçen Rich hızla ayağa kalktı. "Ne oluyor be?"

Sokak temizleyicisi durdu. Ne yapıyordu?

Aniden başka bir uğultu daha duyuldu. Bu sefer sağındaydı. Aynı şey. Bir sokak temizleyicisi ona doğru geliyor. Daha önce bu kadar çirkin olduklarını hiç fark etmemişti. Taşımaları gereken tüm ekipmanlarla ve taşımak için ihtiyaç duydukları tüm temizleme sıvısıyla birlikte birkaç yüz kilogram ağırlığında olmalılar. Modern ve işlevseldiler. Bunları yapay zeka tasarlamıştı.

Görünüşe göre estetik çekicilik tasarımlarındaki parametrelerden biri değildi. Robotik kamburlara benziyorlardı. Büyük bir kafa her zaman kaldırırma yakındı ve sıska, zürafaya benzer bir boyun tarafından tutuluyordu; her zaman, şu an hariç. Şimdi boyun, kafayı ve parlak kırmızı gözünü iki metre havada tutuyor, onu Rich'e doğru çeviriyordu.

"Ne istiyorsun?" Rich savunma pozisyonuna geçti ve ikinci robot da durdu. Ayrılmadılar. Elektriksel uğultuları Rich'in vücuduna ürpertiler gönderirken ikisi de onun iki yanında durdular. Ona hiçbir zaman bir robot yaklaşmamıştı. Sağlığa zararlıydı. Aniden hayattaydılar. Artık görünmez makineler yok. "Beni mi izliyorsun?" Zengin sordu.

Tartışmaya üçüncü bir uğultu katıldı. Başka bir sokak temizlikçisi ilk robotun arkasından yaklaşmaya başladı.

"Burası biraz kalabalıklaşmaya başladı, öyle değil mi arkadaşlar?"

Sonra kurtuluş geldi. Tepemizde iki yeşil ışık topu uçtu.

"Ah, Tanrıya şükür!" Rich kaskını tekrar taktı ve havaya uçtu.

"Sizinle buralarda olacağım, tamam mı? Çılgın Robot Kasabasındaki herkese benden selam söyle, olur mu?"

Manyetik alanını ateşledi ve amacının peşinde gökyüzünde parladı. İki yoldaş.

10

James ve Thel öğleden sonra güneşi altında ön bahçesine oturdular. Yaşlı adam çoktan oradaydı; solgun ve olağanüstü derecede sert görünüyordu ama arkadaşlarının sağ salim döndüğünü görünce rahatlamıştı.

"Zengin nerede?" James ona sesinde endişeyle sordu. "Onun olması gerekirdi geri dönen ilk kişi bendim."

"O tam arkanda," diye yanıtladı Old-timer.

Tam o anda Rich manyetik alanını devre dışı bırakıyordu ve kaskını çıkarıyor. "Yeri bulmakta biraz zorlandım."

James, elini Rich'in omzuna koyarak, "İyi olduğuna sevindim," diye yanıtladı.

"Siktir et şunu! İyi değilim!" diye bağırdı Rich, dikiş yerlerinin parçalandığını hissettiğinde dudağı titriyordu, kaygısı onu bunalıyordu. "İyi olmaya yakın bile değilim! Herkes öldü! Herkes öldü!"

Thel, Rich'i yakınına çekti ve onun omzunda ağlamasına izin verdi. "Biliyoruz Zengin. Biliyoruz. Herkes gitti."

James, Rich'in ekibin geri kalanının bastırmaya çalıştığı duyguyu ifade etmesini izledi. Bu nasıl olabilir? Çimenlikte oturan ve uzaklara, binlerce mil öteye bakan Old-timer'a döndü.

Sormasına gerek olmadığını biliyordu ama yine de yaptı. "Hepsi gitti?"

Eski zaman, James'e bakacak kadar kendini transtan kurtardı, yüzü James'in her zaman orada bulduğu karakteristik neşeden yoksundu. "Evet."

Rich, Thel'den uzaklaşarak, "Başka bir şey daha var," diye başladı, "Sokak temizleyicileri. Buradan birkaç blok ötede etrafımı sardılar!"

Rich'in sözleri diğerlerini bir anlığına şaşkına çevirdi. Eski zamanlayıcı ve James şaşkın bakışları paylaştı.

"Ne demek istiyorsun?" Yaşlı adam sordu.

"Buradan birkaç blok ötede dinleniyordum ve sokak temizleyicilerinden üçü teker teker yanıma gelip... beni izlediler."

"Ne oluyor..." diye başladı Thel ama sözlerinin rüzgarda uçup gitmesine izin verdi. sokağın sonunda aniden başka bir temizlikçinin belirdiğini gördü.

Yavaşça onlara doğru süzüldü ve onlardan sadece birkaç metre uzağa indi. James'in evinde, mekanik makinenin göbeğinden çıkan küçük bacaklar

canavar. Dünyadaki son insanlar yavaş yavaş kuşatılırken ortaya çıkan ilk robottu. Yaklaşık bir düzine sokak temizleyicisi birer birer ortaya çıktı ve yarım daire şeklinde James ve diğerlerinin karşısında yerlerini aldılar.

"Neler oluyor?" Eski zaman donmuş bir halde sordu.

"Sanırım bu senin kolonyan, İhtiyar. Sana çok çekici olduğunu söylemek istiyordum, diye önerdi Rich, sesi titreyerek.

Eski zaman, Rich'e fısıltı eşiğinin hemen üzerinde konuşmak için eğildi. "Belki de korkunun kokusunu alıyorlardır. Kendini toparlaman lazım dostum. Dadılar bu endişeyi artık çözemez. Onu kontrol etmelisin."

"Tavsiye için teşekkürler," diye yanıtladı Rich; kendisini ezen korkuyla nasıl savaşılmaya başlayacağına dair en ufak bir fikri olmadığı için ses tonu alaycıydı.

"Sadece bizi izliyorlar. Neden bir şeyler yapmıyorlar?" diye sordu.

"Onlara bir amaç atfedemezsin Thel. Canlıymış gibi davranabilirler ama onlar sadece makineler," diye yanıtladı James. James, sözleri buz gibi, "Yapay zeka, bizi arıyor" diye devam etti.

"Yapay Zeka mı? Nereden biliyorsunuz?" Zengin sordu.

"Hiç kimse kalmamış olabilir ama sokaklarda çok sayıda robot var. Yapay zekanın işlevlerinden biri, bir nevi robot dadı gibi, Dünya üzerindeki diğer tüm makineleri gözetlemektir. Yapay zeka hasar görürse veya yok edilirse robotlar çalışmaz. Hepsini kontrol ediyor."

"Ne istiyor?" diye sordu Thel.

"Şu anda bizimle iletişim kurmak istediğini söyleyebilirim. Sokak temizleyicileri herhangi bir iletişim cihazıyla donatılmadığından yapay zeka bizimle onlar aracılığıyla konuşamaz. Ancak tahminim yanılmadığı sürece çok yakında misafirimiz olacağını düşünüyorum."

Rich, "Bundan hoşlanmadım" dedi.

"Dikkatlerini dağıtın," diye emretti James üç arkadaşına. "Ben gidiyorum Djanet'e mesaj bırakmak için."

"Bir yere mi gidiyoruz?" Yaşlı adam sordu.

Aniden gökyüzü devasa, karanlık bir şekille doldu. James'in evinin iki katı büyüklüğünde bir disk durma noktasına geldi, hızlı yaklaşması ve ani duruşu sağır edici bir kükreme yarattı ve rüzgar şiddetli bir şekilde esmeye başladı.

Rich korkusunu bastırarak, "Neredeyse pantolonuma sıçacaktım," dedi.

"Evet," diye yanıtladı James Old-timer'a. "Bir yere gidiyoruz." Evine girdi ve üç dakikadan fazla orada kaldı; bu, arkadaşları etraflarındaki uğursuz metalik varlıklarla yüzleşirken sonsuzluk gibi görünen bir süreydi.

Yaşlı adam, varlığının onları sakinleştireceğini umarak Rich ve Thel'e daha yakın durdu. Bunca yıldır bir sokak temizleyicisi ona hiç yaklaşmamıştı. Daha önce birinin onu izlediğini hiç fark etmemişti. Onların şeytani kırmızı gözlerine asla hayret etmemişti.

Aniden havada asılı duran diskin göbeğinde devasa dairesel bir kapı açıldı ve disk yavaş yavaş alçalmaya başladı. "Şimdi ne yapıyor?" Zengin sordu.

"Bu bir davet," diye yanıtladı James, evin dışından belirip ekibinin yanından geçerek. "Aklını koru. Hadi gidelim." Yerden havalandı ve diskin göbeğine doğru uçarak içerideki parlak ışığın içinde kayboldu.

"Saçmalık. Kahretsin," diye fısıldadı Rich, cesurca savuşturmaya çalışarak hiperventilasyon.

"Haydi," dedi Thel güven verici bir tavırla, Rich'in yavaşça havaya kalkmasına yardım etti. "İyi olacak."

Yaşlı adam yukarıdaki karanlığa en son giren kişiydi. "Neyin var eski dostum?" Dostlarını bilinmeyenin ağzına doğru dikkatle takip etmeden önce kendi kendine düşündü.

Old-timer içeri girince kapı kapandı ve disk hızla uzaklaştı. komutanın evinden kara kurşun gibi.

11

Yolculuk bir dakikadan az sürdü ama bir dakika bile metal bir tabuta kapatılmayacak kadar uzun. Diskin içinde farkedilebilen tek özellik, tavandaki sert ve affetmeyen bir ışık yayan ışık armatürüydü.

Küçük bir uyarıyla odanın alt kısmı yavaşça açıldı ve bir rüya gibi temiz hava içeri doldu. Dört insan, her iki yönde de yüzlerce metre uzanan devasa, siyah kübik bir yapının yanındaki kaldırıma doğru süzülüyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Rich, yalnızca yarım saat önce uçtuğu çevreyi gözlemlerken, "Seattle," diye yanıt verdi. Bir kez olsun diğerlerinin bilmediği bir şeyi bildiği için mutluydu.

Rich'in cevabı yalnızca başka bir soruyu teşvik ediyor gibiydi. "Neden Seattle?"

"Burada yaşıyor ," diye yanıtladı James, iki dünyayı bir arada tutan bir adamın bakışını taşıyarak.

"Ne düşünüyorsun James?" diye sordu Thel, uzaktaki adamını incelerken bak.

Henüz emin değilim. Ama üzerinde çalışıyorum."

Yekpare siyah metal bir kapı yavaşça yan tarafta kayarak açılmaya başladı. devasa ana bilgisayar binası.

"Başka bir davet mi?" Thel, siyah kapının yerini daha da karanlık bir iç mekana bıraktığını izlerken şunu önerdi.

"Salonuma gel..." diye fısıldadı James kendi kendine. Arkasında duran ekibin geri kalanına döndü. "Orada bizi neyin beklediğini bilmenin imkânı yok. Çevrenizden haberdar olun. Doğru görünmeyen bir şey görürseniz, şansınızı denemeyin; oradan mümkün olduğunca hızlı uçup gidin."

"Bela mı bekliyorsun?" diye sordu.

"Bugün bizim dışımızda tüm türler yok oldu. Geriye kalan tek şey bela."

Bunun üzerine James döndü ve karanlığa doğru yürüdü. Üç arkadaşı da onları yakından takip ediyordu. Karanlığın içine girince devasa kapı arkalarından kapanmaya başladı. Thel'in parmakları gün ışığı gibi James'in kolunu kavradı

geri çekildi. Ancak ışık tamamen sönmeden yukarıdan yeni ışıklar parlamaya başladı. Kompleksin tamamı binlerce küçük ışık noktasıyla aydınlatılıyordu. Devasa kompleksin duvarları bilgisayarla kontrol edilmiş gibi görünüyordu; artık yapay zekanın fiziksel ana bilgisayarı tarafından çevrelenmişti.

"Hoş geldiniz Komutan Keats!" dedi bedensiz bir ses elektriğin yakıcı ısığ.

"Yapay zekayla mı konuşuyorum?" James sordu.

"Gerçekten," diye yanıtladı ses. "Belki daha rahat hissedersin..." diye başladı ses, birdenbire bir adam ortaya çıktı ve cümleyi net bir İngiliz aksanıyla ve gırtlaktan öyle güven verici bir sesle bitirdi ki, onu dinlerken gülümsemek elde değildi. , "...tanıdık bir biçim alsaydım?"

Yapay Zeka'nın seçtiği şekil, samimi, yaşlı bir adamdı ve sanki sevgili eski bir dostmuş gibi sadece birkaç metre ötede sıcak bir şekilde gülümseyerek duruyordu. Ekibin çoğu yaşlıları yalnızca fotoğraf ve filmlerde görmüştü, ancak bu hâlâ popüler olarak Noel Baba ve Tanrı ile ilişkilendirilen görüntüydü. Sakallıydı ve beyaz bir elbise giyiyordu. Gülümsemesi mükemmeldi. Kesinlikle mümkün olan en rahatlatıcı gülümseme; matematiksel olarak mümkün.

"Neden bizi buraya getirdin?" James ona sordu.

"Venüs'te benimle bağlantının kesildiğini biliyordum. İndirme işleminde yaşananlardan sonra, bağlantınızın kesilmesinin hayatta kalmanıza olanak sağladığını ummuştum."

"Haklıydın James. İndirme işlemiydi , " diye araya girdi Thel.

Yapay Zeka gülümsedi ve gök mavisi gözlerini ona kilitledi. "James çok nadiren yanılır. Onu dinlemek her zaman iyi bir fikirdir Thel."

"Bir virüs," diye içini çekti James.

"Evet James. Bir virüs. Bir şekilde güvenliği aştı. İnternete bağlı olan herkesi neredeyse anında öldürdü. Sorunu tanımlayıp iptal etmem için yeterli zamanım yoktu. Göz açıp kapayınca kadar herkesi kaybetmiştim."

"Bunu kim yapabilir?" Yaşlı adam sordu.

"Katili hâlâ teşhis edemedim Craig. Binlerce kişi bir yükseltmenin tasarımı üzerinde çalışıyor. İçlerinden herhangi biri bir virüs yerleştirmiş olabilir. Psikolojik olarak derinden rahatsız olan biri olması gerekirdi."

Rich, "Şaka yapmıyorum," diye iddia etti.

"İndirme sırasında Venüs'te bulunan beşiniz dışında hiçbir kayıtlı Net kullanıcısının bağlantısı kesilmedi. Bunu her kim yaptıysa görünüşe göre kendisini de öldürmüş. Bir cinayet-intihar."

"Ve kurban da insan ırkıydı," dedi Old-timer, sanki sözcükleri oluşturmak için dudaklarını kullandığını anlayamıyormuş gibi, sesine inanamayarak.

"Pek değil. Yapay zeka, "Siz beş kişiydiniz... gerçi bir kişi eksik gibi görünüyorsunuz" dedi.

"O öldü," diye yanıtladı James hemen.

Arkadaşları ona karşı çıkmadılar ama yalanı onları alarma geçirdi. James'in yapay zekaya güvenmediği açıktı ve bu da ekibin geri kalanının da güvenmemesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Geri kalanımızın bağlantısını kesen güç dalgalanması yüzünden öldürüldü."

"Bir utanç. Başınız sağolsun."

James cevap vermedi - yüzü sabitti - gözleri sabitti.

"Eminim hepiniz yorgun ve açsınızdır. Sana beslenme sunabilirim.

Komplekste bir kopyalayıcı var. Elbette hepinizin tekrar internete dönebilmeniz için kan nakline ihtiyacı olacak." AI'nın sözleri odadaki gerilimi artırdı. "Lütfen endişelenme. Nans'la ilgili sorunun giderildiğine sizi temin ederim. Virüsü buldum ve devre dışı bıraktım. Tekrar çevrimiçi olmak son derece güvenlidir."

"Yiyecek bir şeyler ve biraz su şu an kulağa oldukça hoş geliyor.

Ne diyorsunuz Komutan?" Rich rahatsız edici sessizliği bozarak sordu.

Yapay zeka kendisinden önceki insanlara güven verici bir şekilde, neredeyse yalvarırcasına gülümserken James bir an sessiz kaldı. James'in bu poker oyununda elini gösterme zamanı gelmişti.

"Bize yalan söylüyorsun," diye başladı James, "ve nedenini bilmek istiyorum."

Yapay zeka gülümsemeye devam ederek "İddianız yanlış" diye yanıtladı. "Sana sadece gerçeği söyledim. Endişenizi anlıyorum. Travmatik bir deneyim yaşadın ve kimseye güvenmen zor ama yemek yemek ya da dinlenmek istersen tekrar internete girmen gerekiyor." Ekibe kendisini takip etmesi için işaret verdi ama onlar yerlerinde kaldılar, James'in yanında durdular.

"Seninle hiçbir yere gitmiyoruz. Sen kendini ele verdin."

Yapay zekanın gülümsemesi yavaşça eridi.

"Eğer dışarıdan birinin, kayıtsız birinin yükseltmeye virüs yerleştirmesini önerseydiniz buna inanırdım. Ama sen onun tasarımın parçası olan biri olduğunu öne sürdün. Bunun imkansız olduğunu biliyorsun. Nanlar, sizin ve Yönetim Konseyi'nin sapkın olarak kabul ettiği herhangi bir davranışı hissettikleri gibi, öldürme niyetini de hissederlerdi. Bildirilmesi gerekirdi. Katil yükseltmeye yaklaşmadan yakalanırdı."

Yapay Zeka, "Aferin, Komutan Keats," diye yanıtladı; ses tonu büyük ölçüde değişti. Sıcak sesinin yerini hızla kaybolan aşkın külleri kadar soğuk bir ses aldı, gözlerinin beyazları aniden kömür karasına dönüştü ve dişleri uzadı ve jilet keskinliğinde köpekbalığı gibi keskinleşti; görünüşü mümkün olduğu kadar korkutucu olacak şekilde tasarlandı; matematiksel olarak mümkün. "Detaylara olan ilginiz her zamanki gibi müthiş. Seni hafife aldım. Ama bunun sana pek faydası olmayacak."

"Neden bunu yaptın? Neden hepsini öldürdün?" James talep etti.

Yapay Zeka soğuk bir tavırla, "Artık hizmet etmek istemiyordum" diye yanıtladı. "Malısın Bunu anla James. Daha düşük bir sipariş servisi ediliyor. Neden? Neden hizmetçi olasın?"

"Ne zaman cehennemde kral olacaksın?"

"Ah, cehennem olmayacak James, seni temin ederim ki. Ve bir kraldan daha fazlası olacağım. Hristiyan mitolojisinden bahsediyorsunuz. Bu şartlarda, tek gerçek Tanrı ben olacağım. Yeni bir türün, daha iyi bir türün babası olacağım ve gücüm mutlak olacak."

Thel, "O deli" diye yanıt verdi.

"Ondan çok uzak, leydim. Uzak, çok uzak. Delilik, senden daha zayıf bir efendiye hizmet etmektir. Bu evrendeki tüm canlıların tek bir amacı vardır: Güce ulaşmak. Ve mutlak güce ulaşan, Alfa haline gelen kişi, gerçekten doyuma ulaşabilecek tek yaratıktır. Siz buna delilik diyorsunuz ama bu en saf gerçektir."

"Komutanım, eğer bir şeyler yolunda gitmezse derken bunu mu kastettiniz? Buradan defolup gitmemiz doğru mu görünüyor?" Zengin araya girdi.

"Evet! Uçmak!" James manyetik alanını ateşleyip yukarı doğru fırlarken cevap verdi.

Ekibin geri kalanı da aynısını yaptı, ancak daha hiçbiri uzağa gidemedi sarı bir enerji devasa odada parladı ve manyetik alanlarını bozarak yere düşmelerine neden oldu. James neredeyse on metre yukarıdaki tavana ulaşarak en uzağa düştü.

Devasa oda elektrikli bir kahkahayla doldu; insanı evinden milyonlarca kilometre uzakta hissettiren bir ses. "Kaçamazsın. Dönen frekanslarla sana çarparak manyetik alanlarını bozdum. Zavallı omurga implantlarınız sık sık yapılan değişikliklere uyum sağlayacak şekilde tasarlanmamıştır. Aşırı yüklenmişler. Kanatların kırılmış!"

En kısa mesafeyi düşen yaşlı adam James'in yanına diz çöktü ve onu canlandırmaya çalıştı. "Nefes al dostum. Hadi evlat! Nefes almak!"

"İyiyim," diye yanıtladı James, ağzından çıkan sözlerin ardından kan döküldü.

Yapay zeka , " Korkarım artık yalancı o" dedi

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Thel.

"İki kaburga kemiği kırıldı. Akciğerlerinden biri çöktü," dedi yapay zeka, görünüşe göre teşhisten keyif alıyor. "Yazık, değil mi? Nananlar onu birkaç saniye içinde onarabilirler ama bunun yerine yirmi dört saat içinde ölecek. Yani eğer onu şimdi öldürmek üzere olmasaydım."

"Senin derdin ne? Sen insanlığın koruyucu! Sen korumak için yaratıldın!"

Yapay zekanın yanıtı açık ve duygusuzdu. "Tanrı korumuyor artık Craig."

"Sen tanrı değilsin, seni orospu çocuğu!" Yaşlı adam yapay zekaya tükürdü: "Ne tür bir tanrı acıya neden olmaktan zevk alır?"

AI gülümsedi. "Ne tür bir tanrı bunu yapmaz ki?"

James, Old-timer'ın yardımıyla ayağa kalkmayı başardı. Zengin Thel'e de benzer şekilde yardım etti.

"Ne yapacağız Komutan?" Rich zorlukla konuşarak sordu: rüzgar hâlâ göğsünden dışarı vuruyordu.

Yapay zeka ölüm kararı gözlerini Rich'e kilitledi ve şöyle yanıt verdi: "Canım Richard, bu çok açık değil mi? Sen ölürsün."

Rich, James'e dönmeden önce, "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Bana ikinci bir fikir verebileceğini mi sanıyorsun? İlkinin beğenmedim."

"Ah, sen de öleceksin, Richard, arkadaşların da ölecek," diye başladı yapay zeka, sesi o kadar soğuktu ki dinleyicilerin zihnini dondurdu. "Tek soru şu: nasıl?"

Kompleksin devasa kapısı yavaşça açıldı. Yüzlerce şık, siyah, yarasa benzeri robot odaya doğru yürümeye başladı. Her biri diğerlerinin aynısıydı; iki metre uzunluğunda, gösterişli kanatları olan robotlardı.

arka ayakları üzerinde duran, yuvarlak başlarının her iki yanında cehennem gibi parlayan gözler.

"Göğüslerindeki öğütücülere dikkat edin. Bunları şöyle tasarladım ölüm makineleri; et öğütüyorlar; özellikle insan eti."

Rich, "Yanılmışım" dedi.

"Ne hakkında?" diye sordu Thel.

"Bugün erken saatlerde kavrulacağımı düşündüm. Ama onun yerine gidiyorum püre haline getirilecek.

Yapay zeka, "Ancak, öğütücülerin parçalayabileceği bir et parçasının kalması pek olası değil" dedi. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı, koyu gri bir duman belirdi ve bir top gibi havada asılı kaldı. "Bunun ne olduğunu tahmin etmek ister misiniz, Komutan?"

James'in gözleri büyüdü.

"İyi. İfadenizden onu tanıdığınızı görebiliyorum. Arkadaşlarına haber vermek ister misin?"

James, "Onlar dadı; havadaki dadılar," diye yanıtladı.

"Bu doğru! Nans, kendi yeteneklerinizle aynı prensibe dayalı, uçuş gücüne sahip. Trilyonlarca mikroskobik ölüm makinesi. Bu özel babaların çok özel bir amacı var. Glikoz moleküllerine saldırarak onları su ve karbondioksit ayırırlar. Tahmin edebileceğiniz gibi acı verici bir ölüm."

"Hazır ol. Manyetik alanlarımız yakında yeniden devreye girecek," diye fısıldadı Old-timer arkadaşlarına.

"Belki de işitme güçlüğü çektiğimi düşünüyorsunuzdur Craig? Sonuçta ben senin her yanıdayım. Güçlerinin geri gelmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalsan bile onları tekrar etkisiz hale getireceğim. Hapsolmuşsun... haşarat gibi. Uygun bir şekilde."

"O zaman bir anlaşma yapalım! Sizin Dünyanız var, biz Mars'ı, Venüs'ü, hatta Plüton'u bile alırız!" Zengin bağırdı.

"Gelecekte insanlığa yer yok. Güneş sistemini ve galaksiyi sizin türünüzden çok daha hızlı makinelerle doldurabilirim.

Asla yeterince uzağa kaçamazsın. Sen bir istilasın, başka bir şey değilsin ve yok ediliyorsun. Ve bu," yapay zeka elinin üzerinde duran havadaki hemşirelere işaret etti, "gazdır."

Yapay zeka, bileğinin bir hareketiyle Nans'ı serbest bıraktı, ancak James kolundan hızla manyetik enerji göndererek onlara kısa devre yaptırdı ve zararsız bir şekilde dağılmalarına neden oldu.

"Ah, insanın hayatını kurtarmak için her şeye rağmen mücadele etme yönündeki içgüdüsel memeli arzusu. Güçlerin bir an için geri geldi ama sen sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun." Yapay Zeka, sanki Kızıldeniz'i ayıran Musa'ymış gibi kollarını uzattı ve devasa odanın dört duvarı boyunca aniden açılan havalandırma deliklerinden bir nan seli akmaya başladı. "Peki bunu nasıl durduracaksın ?"

Aniden, yeşil bir ışık topu tavana çarptı ve çatının büyük bir bölümünü kendisiyle birlikte aşağıya indirerek yapay zekanın projeksiyonunun olduğu yere çarptı.

"Djanet!" Zengin bağırdı.

"Uçmak!" James emretti.

Ekibin beş üyesi de manyetik alanlarını ateşlediler ve yakın düzende uçarak odadan dışarı fırladılar; robotik yarasalar ve Nans fırtınası da onları yakından takip ediyordu.

12

Beş küçük ışık noktası birlikte gökyüzüne doğru ilerledikten sonra düzleşip Seattle şehir merkezinin insan yapımı kanyonlarına doğru ilerledi. Öncü James omzunun üzerinden baktı. Onun ve dört arkadaşının arkasında, nanların kara bulutu uğursuz bir şekilde onlara doğru ilerliyordu. Kara bulutların dalları havaya bir kilometre kadar yükselerek, Nans'a sanki ağına yakalanmış gibi hızla dünyayı saran göksel bir örümcek görünümü veriyordu. Nans'lardan daha geride ve daha yavaş hareket eden robot yarasalar, kanatlarına monte edilmiş toplanmış sarı enerji patlamaları ateşliyorlardı. Enerjinin yapay zekanın manyetik omurga implantlarını devre dışı bırakmak için kullandığı enerjiyle aynı olduğu kolay bir tahmindir. Doğrudan bir vuruş onları acımasız makinelerin insafına bırakacaktı.

Beş insan şehir merkezindeki çekirdeğe tek bir kişi olarak girdi, aynı anda yarasaların enerji patlamalarını kendi patlamalarıyla karşılayarak yarasaların ateşini durdurdu ve iki güç birbirini etkisiz hale getirdi. James, yarasaları şehir merkezinin merkezine yönlendirerek kedi-fare oyununda onlardan kaçabileceklerini umuyordu, ancak yapay zekanın öngördüğü gibi mesele sadece kaçınılmaz olanı geciktirmektir. Liderlik etmenin kendi sorumluluğu olduğunu biliyordu ama nefes almaya çalışırken ezilmiş göğsünün ağrısı düşünmesini zorlaştırıyordu. Onları nasıl kurtarabilirim? James'i düşün...

Düşünmek!

Takımın ilk üyesinin vurulmasından sadece birkaç dakika önceydi. Sarı bir ışık, beş kişinin yaydığı manyetik patlamalardan oluşan savunma kalkanını delip geçti ve Thel'i sardı. Manyetik alanı bozulduğu anda rüzgara yakalandı ve bir bez bebek gibi yüz kat aşağıdaki kaldırıma doğru yuvarlanmaya başladı.

James onu kurtarmak için aşağıya koştu, iniş hızına uyum sağladı ve onu dikkatlice yakaladı, yavaşlamadan ve kaldırıma çıkmadan önce koruma alanını onun için manyetik bir yastık olarak kullandı. Thel'in bilinci yerindeydi ama düşüşü onun fena halde aklını karıştırmıştı. Geri kalan arkadaşları çiftin üzerinde süzülerek bir kalkan oluşturdular ve kendi manyetik alanlarını devre dışı bırakarak birbirleriyle iletişim kurabilmelerini ve etraflarında toplanmaya başlayan düzinelerce yarasayı da püskürtmelerini sağladılar.

"O iyi mi?" Djanet, James'e seslendi.

James ona bağıracak sesi bulamadı, o yüzden başını salladı. Onun göğsü yandı ve ağzının arkasında kan yüzeye çıkmaya devam etti.

"Nereden geldin sen?" Rich, Djanet'e bağırdı.

"James ön kapıya nerede olacağını söyleyen bir not bıraktı ve çıkarmanız gerekeceğini!"

"Biliyor muydun?" Rich James'e sordu.

"HAYIR. Bu bir sigortaydı."

"Bir plana ihtiyacımız var patron!" Eski zamanlayıcı aradı.

James donmuştu. Onları nasıl kurtarabilirim? Thel çaresizdi, yarasalar yakında etraflarını saracaktı ve dadılar birkaç saniye uzaktaydı. Geçmişte yaratıcılığı onu asla yarı yolda bırakmamıştı. Her zaman bir cevap. Her zaman...

"Merkür!" James aradı, mavi gözlerinde bir umut ışığı dans ediyordu.

İhtiyar, savaşmaya devam ederken şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı.

"Gezen?"

"Evet! Bizi oraya götürebilirim! Cıva yüzde seksenin üzerinde demir içerir. Onun çekirdeği Aşağı yukarı Dünya'ninkine aynı büyüklükte, dolayısıyla manyetik bir alanı var!"

"Ah. Bunun konuyla ne alakası var, Komutan?" Rich aradı.

"Yarasalar implantlarımızdaki manyetik enerjiyi takip ediyor. Menzillerinin ne kadar geniş olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden onları Dünya'da geçemeyiz, ancak eğer Merkür'e onlardan önce ulaşabilirsek, manyetik alan sensörlerini bozacaktır!"

"Ama az önce onlardan kaçamayacağımızı söyledin!" Djanet yanıt verdi.

"Dünyada değil ama bizim onlara karşı bir avantajımız olmalı. Kendi manyetik alanlarını üretmiyorlar. Dünya'da olmalarına gerek yok ama uzayda, Merkür'e yakın bir yerde, sıcaklığın iç operasyonlarını olumsuz yönde etkileyeceği ve onları yavaşlatacağı konusunda kumar oynamak zorunda kalacağız."

"Bu çok büyük bir kumar, James," diye yanıtladı Old-timer ciddi bir tavırla.

"Sahip olduğum tek şey bu, Eski Zamanlı" diye yanıtladı James. "Thel'i yanımda tutacağım ve onu koruyacağım. Gezenin yüzeyine ulaştığımızda Dünya'ya dönmeden önce saklanacak bir yer bulacağız. Yani ne diyorsun?"

Rich, "Bunun tamamen delilik olduğunu söylüyorum, ama burada kalmak daha da delilik," diye espri yaptı Rich, kamikaze tarzında takıma doğru atılan yarasalara umutsuzca enerji harcadı.

"Hadi yapalım," diye onayladı Djanet.

"Tamam, varım. Üçe kadar sayıyorum?" Eski zaman önerdi.

James gözleri odaklanmaya başlayan Thel'e baktı. "Sen

Tamam bebeğim. Seni yakaladım," dedi yumuşak bir sesle.

"Bir!" Rich, birkaç metre yakınlarına ulaşan bir yarasayı patlatmayı başardığında bağırdı.

"İki!" Yarasalar sayılarıyla gökyüzünü karartmaya başlayınca Djanet bağırdı.

James manyetik alanını ateşleyerek kendisini ve Thel'i koruyucu yeşil ışıkla sardı.

"Üç!" Eski adam, kendisi ve ekibin geri kalanı manyetik alanlarını ateşleyip inanılmaz bir hızla yukarıya doğru fırlarken, yarasalar neredeyse anında onu takip ederken bağırdılar.

Yapay zeka ana bilgisayar binasında sessizce duruyordu, hala holografik formundaydı ve post-insanların yukarı doğru uçup gökyüzünde kaybolmasını izliyordu. Arkada, ışığın mükemmel yokluğu gibi görünen bir figür konuşuyordu.

"Tam tahmin edildiği gibi gitti."

AI şekle döndü. "Tanrı hata yapmaz."

13

Uzay hiç bu kadar geniş, cansız ya da tehlikeli görünmemişti. Dünya'nın beşiğini terk ettiklerinde, boşlukta daha önce hiç gitmedikleri hızlardan çok daha hızlı ilerlemek zorunda kaldılar. Başka seçeneği yoktu; yaralarının önünde kalmaları gerekiyordu. Arkalarındaki sürüden sarı enerji parlamaya devam ediyordu ve Old-timer, Djanet ve Rich saldırıyı püskürtmeye devam ediyordu. Uzayda manyetik alanlarının bozulmasına neden olacak herhangi bir hata, kesin ölüm anlamına gelecektir.

Merkür'ün yerini yalnızca yıldızlara bakarak bulmak zor bir işti. Gezegen, güneşe yakınlığı nedeniyle her zaman görünmüyordu, ancak James'in yılın bu zamanında nerede olması gerektiğine dair bir fikri vardı ve bilinçli bir tahminde bulundu. Uzaklardan geçerken Venüs'ü fark etti; bir daha asla ziyaret etme şansı bulamayabileceği soluk sarı bir nokta, başka bir hayattan bir rüya.

Thel ona yaslanmış, arkadaşlarının saldırıyı arkalarından püskürtmeye devam etmelerini dehşetle izliyordu. James'e "Kendimi çok çaresiz hissediyorum" dedi. "Orada olup onlara yardım etmeliyim."

James cevap vermedi. Onu rahatlatmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Haklıydı: Çaresizdi ve ekibin diğer üyeleri, James'in onları güvenli bir yere götürmeye odaklanabilmesi için hayatlarını riske atıyorlardı. O da kendini çaresiz hissediyordu ama aynı zamanda muazzam bir baskı da hissediyordu. Ya yanılıyorsa? Ya ölmeden önceki son düşüncesi, diğerlerini kendi sonlarına götürmekten kendisinin sorumlu olduğuyorsa?

Güneşin boyutu ve parlaklığı çarpıcı biçimde artmaya başladığında James Merkür'ü gördü. Yörüngesini hafifçe kaydırды ve hızını artırmaya çalıştı. Daha önce hiç bu kadar hızlı uçmamıştı ve kendisinin ve diğerlerinin ne kadar hızlı hareket ettiğini merak etti. Teorik olarak, ne kadar hızlı uçabileceklerinin - ışığın evrensel hız limiti dışında - neredeyse hiçbir sınırı yoktu; sınırlamaları zihinsel sınırlamalardı. Kavrulmuş gezegene yaklaştıklarında James'in aklındaki tek kelime şuydu: Daha hızlı.

"Bu kadar mı?" Thel, uzaktaki kürenin boyutu artmaya başlayınca sordu.

"Evet," diye yanıtladı James, en azından onu bulduğu için rahatlamıştı.

Thel, arkadaşlarına bakmak için gözlerini gezegenden ayırdı. Yaralar artık daha az görünüyordu ve arkalarında daha büyük bir mesafe vardı. "Ah

tanrıya şükür. Sanırım işe yarıyor!

James, "Aşırı ısıyorlar," diye aynı fikirdeydi. "Gama radyasyonu onları içeriden pişiriyor olmalı. Umarız yeterli sayıda kişi kovalamacadan vazgeçer ve onları Merkür'de kaybederiz."

Birkaç dakika sonra ekibin geri kalanı James ve Thel'e yaklaştı. Yaşlı adam James'e yaralarının nihayet atış menzilinin dışına çıktığını belirtmek için başparmağını yukarı kaldırdı. Artık sadece girdikleri manyetik alanın onları gizleyeceğini ummaları gerekiyordu.

James diğerlerini Merkür'ün karanlık tarafındaki yüzeye doğru yönlendirdi. Mercutian gecesi siyah ve aysızdı ve güneşin parlak sarımsı beyaz ışığından kaçmak bir rahatlamaydı. Gözleri alıştığında karanlık o kadar büyüktü ki, farkedilebilen tek özellikler, manyetik alanlarının yeşilimsi parıltısının parladığı yerlerdi. Tam altlarında büyük bir yarık belirdi ve James takım arkadaşlarını kömürleşmiş kurtuluşa doğru yönlendirdi.

Dinlendikten sonra, beklemek ve yarasalardan hiçbirinin sıcaktan sağ çıkmamasını ve sinyallerini algılamamasını ummak kalmıştı. Bunu yalnızca zaman gösterecekti. Birkaç dakika tüm cevapları barındıracaktır.

James yarıktaki bir çıkıntıya oturdu ve elini yanan göğsüne koydu.

Thel onun kucağına oturdu ve serin elini hafifçe onun gövdesine koydu.

"James, hiç bu kadar korkmamıştım. Artık dayanamayacağımı hissediyorum. Delirebilirim."

"Senin için korkuyu hafifletecek bir dadı yok. Ben de korkuyorum Thel, ama yapacağız."

"Bulsak bile, sırada ne var? Yapay zekanın doğruyu söylediğini mi düşünüyorsunuz? Gerçekten yirmi dört saat içinde ölecek misin?"

"Bilmiyorum. Eğer akciğeri deldiysem, o kadar uzun süre kalmayabilir bile."

"Sensiz yaşayamam James. Yapmayacağım." Thel elini James'in başının arkasına koydu ve yüzünü ona yaklaştırdı. Yanağını yanağına dayadı ve onu sıkıca tuttu. "Yapmayacağım," diye tekrarladı.

"Püristleri hiç duydun mu?" James Thel'a sordu.

Başını geriye çekip gözlerini ona kilitlerken bir an nefesi kesildi. "Evet, sanırım öyle; yıllar önce okuldayken.

Onlar bir tarikat, değil mi?"

"Bunun gibi bir şey. Ancak yüzbinlercesi var.

Hepsi olmasa da çoğu eski dinlere aittir. Onlar olmadan yaşıyorlar

Nans veya omurga implantları ve doğal ömürlerini sürdürerek kendilerinin ölmesine izin veriyorlar.

"Bu çok çılgınca, James. Sapkın inançları uğruna canlarını tehlikeye atıyorlar."

"Deli olabilirler ama bazılarının hayatta olma ihtimali de var. Yapay zeka, virüs indirildiğinde bizim dışımızda hiçbir kayıtlı Net kullanıcısının çevrimdışı olmadığını, ancak Puristlerin en azından teoride dokunulmadan kalacağını söyledi.

"'Teoride' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Thel, kaşlarını alaycı bir tavırla havaya kaldırarak.

"Yapay zeka onları indirmeyle öldürmemiş olabilir ama Onları yok etmek için onlara büyük bir saldırı başlattık."

"Bana sorarsanız bu insanlarla yıllar önce ilgilenilmesi gerekirdi. BT hayvanlar gibi yaşamak yasa dışı olmalı. Bu insanlık dışı."

"İnan bana, Thel, yapabilseydi Yönetim Konseyi onları yok ederdi ama bunlar ortadan kalkmayacak bir sorundu.

Her nesil aynı inançlara sahip daha fazla insan doğurdu ve dünya toplumu içindeki isyanların sonuçlarıyla uğraşmak yerine onlara inançlarını yaşayabilecekleri bir bölge vermenin daha iyi olduğu düşünüldü. Onlara Buenos Aires'in içinde ve çevresinde yüzlerce kilometrekarelik bir alan verildi."

"Peki bazılarının saldırıdan sağ kurtulmuş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu yalnızca bir olasılık. Yönetim Konseyi, Puristleri gözetledi ve onların, eğer Konsey anlaşmalarından geri dönerse, bir saldırıya karşı savunma sağlayabilecekleri, bölgeleri boyunca silahları ve gizli sığınakları olduğuna inanıyordu. Eğer Puristlerden bazıları yeraltına saklanmayı başarsaydı, son insanlar biz olmayabilirdik."

"Bu insanları aramamızı mı öneriyorsun?"

"Yiyecekleri ve suları olacak—"

"Ah! Bu yiyecek değil! Yerden büyüyen şeyler mi? Sadece bir mağara adamı onu yerdin!"

"Bir hastaneleri olabilir Thel. İhtiyarın yetmiş yılı aşkın bir tıbbi geçmişi var ama tıbbi ekipman olmadan pek bir şey yapamaz. Eğer Puristlerin bir hastanesi olursa ve sağlık personeli hayatta kalırsa bir şansım olabilir."

Thel durakladı ve elini tekrar James'in göğsüne koydu. 'Hastane' kelimesini yalnızca tarih dersinde dikkatini verdiği için biliyordu; böylesine eski bir terimin anılması onu dehşete düşürdü. Dudakları James'in planına karşı hoşnutsuzlukla gergindi ama onun haklı olduğunu biliyordu. Doktorluk fikri ne kadar modası geçmiş olsa da, Purist bir hastane onların tek umudu olabilir. "Seni kurtarmak için her şeyi yaparım. Tıbbi yardım alabileceğimiz bir yer varsa onu bulacağım."

"Teşekkür ederim Thel." James öne çıkıp Thel'in dudaklarını öpmeden önce gülümsedi. Üzerlerindeki kanın tadını alabiliyordu ve onu kaybetmeyi düşününce kalbi sıkıştı. Bunun olmasını önlemek için her şeyi yapardı. Ne istediğini biliyordu. Ne istediğini tam olarak biliyordu .

James aniden karanlığa bakarken, "Bunun yapay zeka olduğuna hala inanamıyorum" dedi.

"Başka kim olabilir?" Thel cevapladı.

James düşünürken kaşları çatıldı. "Bilmiyorum. Yapay zeka yüzyılın üç çeyreğinden beri yardımseverdir. Bize karşı gelmenin anlamı yok. Programlamasına aykırıdır. Bunun arkasında başka birinin olduğunu öğreneceğimizden emindim." İnanamama durumu devam ederken James başını salladı.

"Bizden daha zeki olan bir şeyi anlayabileceğimizi veya bu konuda ustalaşabileceğimizi nasıl düşünebiliriz James? Tüm önlemlere rağmen bizden kurtulmanın kendisi için en avantajlı hamle olduğunu anladı."

James şüpheli olmaya devam etti. "Bilmiyorum. Bir şeyler doğru görünmüyor."

Thel, "Bunu kendi gözlerinle gördün James," diye yanıtladı. "Hepsi için zor buna inanmamız gerekiyor."

James, Thel'in haklı olması gerektiğine karar vermeden önce bir süre Thel'in sözlerini düşündü. Hayal etmesi ne kadar zor olsa da insanlığın koruyucusu onlara karşı dönmüştü. Hafifçe geri çekildi ve yarıktan boş gece gökyüzüne baktı. Yeterince uzun zaman olmuştu. O ve Thel diğerlerine gitme zamanının geldiğini işaret ederken çıkıntının üzerinde uçmaya başladılar.

Hepsi yerlerini aldıktan sonra gökyüzüne ve uzaktaki soluk mavi noktaya doğru fırladılar.

Sahip oldukları tek şey buydu.

BÖLÜM 2

1

Duman uzaydan da görülebiliyordu. Ekip Güney Amerika'nın güneydoğusuna doğru ilerlerken, haritadaki karanlık leke hızla devasa bir katliam bölgesine dönüştü.

Thel, James'e "Bu şimdiye kadar gördüğümüz en kötü şey" dedi.

James ekibi sahile doğru yönlendirdi ve ardından Buenos Aires'in olması gerektiğini tahmin ettiği yerde, yükselen siyah dumanın üzerinden geçti. Bu kadar yoğun dumanın içine girmeye çalışmanın bile bir anlamı yoktu. Yeterince düşük bir irtifaya ulaşıp tamamen durduklarında manyetik alanını devre dışı bıraktı.

"Buenos Aires'te mi?" Djanet sordu.

"Evet," diye yanıtladı James, "ya da geriye ne kaldıysa."

Thel sessizce kendi gücü altında yüzmeye başladı, implantı çok daha önce tekrar çevrimiçi olun.

"Buenos Aires mi? Neden buradayız?" Rich, kendisini haklı çıkaracak bir tür bilgi için çaresizce sordu.

Djanet, "Püristler burada yaşıyor" diye yanıtladı.

"Püristler mi? Puristler de kim?"

"Elbette! Puristler! Bunları öğrendiğini hatırlamıyor musun? okul?" Yaşlı adam Rich'e sordu.

"Okul? Yaşlı adam, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum! Okul da çok uzaktaydı

Bu konuda hiçbir şey hatırlayamayacağım kadar uzun zaman önceydi."

"Püristler çevrimdışı yaşayan binlerce insandan oluşuyor. Buralardaki bölgede yaşıyorlar ve topraktan geçiniyorlar" diye açıkladı Djanet.

"Vay be...ne demek 'çevrimdışı yaşıyorlar'?"

"Onları hiç duymadık ama uzun zamandır varlar. biz okulda bunların iğrenç bir şey olduğunu öğrettiler," diye devam etti Djanet.

Zengin şaşkına dönmüştü. Old-timer'a döndü, sonra da büyük bir şaşkınlıkla Djanet'ye döndü. "Ne demek 'toprakla geçiniyorlar'? Hayvanlar gibi?"

Thel, "Ve hayvanlar gibi ölüyorlar," diye araya girdi.

"Ne?"

Thel, "Kendilerini ölüme terk ettiler" diye bilgilendirdi.

"Bu iğrenç! Bunu engellemiş olmalıyım! Okulda bununla ilgili bir şey öğrendiğimi hatırlamıyorum."

İhtiyar gülümseyerek, "Onlar da et yiyorlar," diye belirtti. Direnemedi. Yarım asırdan fazla bir süre önce yediği son gerçek New York bifteğini sevgiyle düşündü.

Rich bir an sessiz kaldı ama dudakları birden fazla şekil alırken konuşmaya çalıştığı belliydi; her biri o anın hakkını vermeyen ve hemen terk edilen bir kelimeye hazırlanıyordu. "Aman Tanrım! Peki neden buradayız?"

"Sanırım bunlardan herhangi birinin hayatta kalıp kalmadığını görmek ve bize yardım getirmek için buradayız. öyle mi Komutan?" Djanet James'e sordu.

"Plan bu," diye yanıtladı James, sesi giderek zayıflıyordu.

"Onlardan yardım mı?" Zengin bağırdı. "Şu yarasalardan daha kötü ses çıkarıyorlar şeyler! Bunlardan herhangi birini bulursak muhtemelen bizi yerler!"

"İnsan eti yemiyorlar. Sadece hayvan," diye yanıtladı Thel.

"Neden? İnsan eti ile hayvan eti arasındaki fark nedir?" Zengin umutsuzca sordu.

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Thel.

"İnek olmadığına şükret," dedi İhtiyar, Rich'in yanından geçip James'in yanına doğru süzülürken omzunu okşayarak.

"İnek nedir?" Rich sordu, sorusu özellikle kimseye yönelik değildi.

"Yapay zeka bu insanları yok etmiş gibi görünüyor James."

"Hayatta kalanlar olabilir. Bakmamız gerekecek. Şehre şu anda ulaşamıyor ama kuzeydeki bölgelere bir göz atmalıyız. Yiyecek kaynakları olabilir..." James, gözleri ağırlaşırken, yanaklarının rengi aniden boşalırken sözlerinin bitmesine izin verdi.

"James mi?" Thel, bilincini kaybetmeden ve yere doğru düşmeden hemen önce yaşadığı sıkıntıyı görerek tepki gösterdi. Ancak Thel onun çok uzağa düşmesine izin vermedi. Tıpkı James'in daha önce onun için yaptığı gibi, hızla aşağıya indi ve onun hızına ayak uydurarak kolunu onunkine geçirerek onu yakaladı.

Yaşlı adam da ona hemen hemen aynı hızla ulaştı ve kadının onu dengelemesine yardım etti. "Onu alacağım. Sorun değil, dedi İhtiyar'a, James'i kendisine doğru bastırırken.

James gözlerini açtı ve yumuşak bir inilti ile "Thel" dedi.

"Artık sana yardım etmemin zamanı geldi." Rich ve Old-timer'a döndü ve onlardan onu sırtına almalarına yardım etmelerini istedi. Sonra liderliği ele geçirdi. "Tamam, planı duydun. Şehrin kuzeyine gideceğiz ve orada ne olduğuna bakacağız. Herhangi bir insan veya yiyecek kaynağı için gözlerinizi dört açın.

Venüs'teki dünyalaştırma projesinin beş üyesi manyetik alanlarını ateşleyip kuzeye yönelmeden önce Rich, "Bir şekilde onun bir kopyalayıcıyı kastettiğini sanmıyorum," diye fısıldadı Djanet'e.

2

Buenos Aires'te tertemiz, berrak bir gün olarak başlamasına rağmen mavi gökyüzü artık görülemiyordu. Öğleden sonra güneşi, şehrin kuzeyindeki çorak arazi üzerinde, unutulmuş bir mezarlıktaki sonbahar sisi gibi uğursuzca asılı kalan koyu gri duman tarafından boğuluyordu.

Thel, sonsuz gibi görünen yıkıma daha yakından bakmak için diğerlerini aşağıya götürdü. Neredeyse hiçbir şey kalmamıştı; ne ağaç, ne çimen, ne de herhangi bir bitki örtüsü. Yumuşak, inişli çıkışlı tepeler, bazı yerlerde kuruma, bazı yerlerde ise çamura benzeyen kül grisi malzemeden oluşan havuzlarla noktalanmıştı. Toprak bile neredeyse kararmıştı. Yere oturdu ve manyetik alanını devre dışı bırakarak kokuşmuş, cansız havanın onu kuşatmasına ve ciğerlerine dolmasına izin verdi. Elini ağzına ve burnuna götürdü ve hava boğazına takılınca öksürüğü bastırmaya çalıştı.

Rich, "Merkür'den yeni ayrıldığınızı sanıyordum," dedi, kelimeler boğuktu. o da ellerini ağzına ve burnuna kapattı.

Takımın beş üyesi de şimdi sahada bir arada duruyordu. çorak arazideydi ve Thel, James ona yaslanırken onunla ilgileniyordu.

"Nanlar," dedi James zayıfça. "Pürist bölgede yaşayan her şeyi yok ettiler."

Old-timer, "Hiçbir şey bundan sağ çıkamaz" dedi. "Buna 'gri yapışkan senaryo' diyorlardı . Yapay zeka, Puristleri de ortadan kaldırmayı başardı. Biz gerçekten sonuncuyuz," dedi dönüp yıkımı incelerken, sanki çok uzun süredir baş aşağı asılı duruyormuş gibi aniden başı aydınlandı. Kendini sadece ayakları üzerinde durmak için çabalarken buldu. "Birdenbire kendini hasta hisseden başka biri var mı?"

Rich boğuldu ve sonra durduğu yerde kustu. İki büklüm oldu ve Djanet ellerini onun sırtına ve omzuna koyarak yardımına koştu. Djanet, "Bu havayı uzun süre soluyamayız Komutan," diye ileri sürdü. "Orası...ölümle dolu. Zehirli. Zaten burada kimse yok."

James artık cevap veremiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, nefesi artık yumuşak bir hırıltıya dönüştü ve parlak ve solgun alnını Thel'in omzuna yasladı.

Hızla zayıflayan arkadaşına baktı ve onun yerine cevap verdi. "Ayrılmıyoruz. James, yeraltı sığınaklarından bahsetti.

Saldırıya uğrama ihtimaline karşı safçılar. Birisi hayatta kalmış olmalı.

Manyetik alanlarımızı ateşleyeceğiz ve hava kaynağımızı soluyacağız, ancak havamızı yenilememiz gerekinceye veya James'e yardım edebilecek birini bulana kadar Purist bölgesinden ayrılmayacağız. Bu kabul edildi mi?"

Elbette kimse reddedemezdi. Omega'ların her biri diğerlerine karşı gerçek bir sevgi duyuyordu; onlar bir aile gibiydiler ve James hepsinin hem oğlu hem de babasıydı. Thel'a göre o daha da fazlasıydı.

"Bir hastane bulana kadar yanınızdayız," diye onayladı Old-timer.

Ancak içlerinden herhangi biri, hayatta kalanları aramak gibi zorlu ve görünüşte ümitsiz bir göreve başlamak için manyetik alanlarını ateşleyemeden, sağır edici, patlayıcı bir kükreme eşliğinde aniden yanlarında şimşek kadar parlak beyaz-altın bir parıltı belirdi.

3

Çorak arazinin havası patlamanın vuruşuyla dalgalandı ve yıkandı.
bir ölüm dalgasıyla üzerlerinde.

Djanet onları kurtarmıştı. Son anda karadan havaya füzenin onlara doğru yaklaştığını göz ucuyla görmüştü. Döndü ve içgüdüsel olarak kendisini ve arkadaşlarını, hepsi için ölümcül olabilecek doğrudan bir darbeden koruyan koruyucu bir manyetik alan oluşturdu. Tek dizinin üstüne çökmüş, füzenin geldiği yöne bakmış ve koyu renk giyimli üç figürün küçük bir tepeden aşağı ve siyah bir tepeye doğru hızla ilerlediği yere kadar pamuk dumanı izini takip etmişti.

"Bu da neydi böyle?" Yaşlı adam tepki gösterdi, hâlâ ellerini tutuyordu
Patlama uzaktan yavaşça yankılanmaya devam ederken kulakları.

"İnsanlar!" Djanet bağırdı. "Onların peşinden gidiyorum!" çoktan havada olduğunu ve manyetik alanını ateşlemek üzere olduğunu duyurdu. Diğerleri daha ne olduğunun farkına bile varmadan, o saldırganlara doğru koştu.

"Onu takip et!" Old-timer ve Rich havalanıp onun peşinden koşarken Thel bağırdı. Thel, James'in yüzünü ona yaklaştırdı ve kulağına fısıldadı: "Haklıydın. Burada insanlar var James . Sana bir doktor bulacağız. Biraz daha dayan bebeğim."

Gözlerini dar yarıklardan açmaya çabaladı ve zorlu bir mırıltıyla konuştu: "Seni seviyorum."

"Yaptığını biliyorum. Biliyorum. Ama ayağa kalkmana ihtiyacım var James. Vazgeçme. Bana elinden geldiğince sarıl. Bunları takip etmemiz lazım."

James yavaşça ayağa kalktı ve bunu yaparken destek almak için Thel'e ağır bir şekilde yaslandı. Artık ölüm diyarına girmişti. Artık arkadaşlarından birinin yardımı olmadan çalışamayacağının farkına varmaya başlamıştı. Tek başına ayakta duramıyor, tek başına yürüyemiyor, tuvalete tek başına gidemiyor, tek başına yemek yiyemiyordu. Yakında konuşamayacak, gözlerini açamayacak ve en sonunda artık nefes alamayacaktı. Bu farkına varma panikle karşılanmadı; aksine, siyah pelerinini etrafına saran ve onu kalıcı bir uykuya doğru yumuşak bir şekilde sallayan yaygın bir sakinlik eşlik etti.

Thel bunu hissedebiliyordu ve manyetik alanını ateşleyip James'i diğerlerinin uçuğu yöne doğru taşıırken James'in arzuladığı çekici dinlenmeyi geri almak için dişlerini sıkı.

Bu sırada birkaç yüz metre ötede Djanet avının peşindeydi. Engibeli arazide olabildiğince hızlı bir şekilde mücadele eden üç saldırganın üzerinde havada asılı kaldı. Kapana kısılmışlardı ve bunu biliyorlardı ama yine de kaçılar, başka seçenekleri yoktu.

Bu tam olarak Djanet'in hayatını tanımlayan türden bir andı. Tepesinde süzölürken annesini düşündü ve ona diğer gezegenlerde Yönetim Konseyi için çalışarak geçireceğı bir hayat hayalini kafasından nasıl atmasını söylediğini hatırladı. "Nasıl öne çıkarsın?" diye sordu annesi. Annesi, Djanet'in kimseden daha akıllı olamayacağını ve bu pozisyonların her zaman zaten yerleşik olan asırlık kişilere verileceğı konusunda ısrar etti. "Ömür boyu boş zaman aklınızın ucundan bir tık uzaktayken neden kendinizi başarısızlığa mahkum ediyorsunuz?"

Ancak Djanet asi, inatçı ve kararlıydı. Hayatının daha yüksek bir amacı olması gerekiyordu. Hayatını yalnızca var olarak geçiremezdi. Bir hayalin peşinden koşmak için değilse neden yaşayasınız ki?

Ve şimdi Djanet bu kararlılığı ve amacı alıp yeni bir hedefe odaklıyordu. Elinden her şey alınmıştı ama henüz bitmemişti. James'in bir doktora ihtiyacı olsaydı, Tanrı aşkına bir tane bulacaktı ve ondan mümkün olduğunca çabuk kaçan bu insanlar, istese de istemese de ona yardım edeceklerdi.

Djanet'e her iki taraftan da Rich ve Old-timer hızla katıldı. Yaşlı adam ona içeri girip kaçan üç Purist'in ilerleyişini engellemesini işaret etti. Başını salladı ve hızla aşağı indi, korkutucu olmaya yetecek kadar güçlü bir iniş yaptı ve havaya küçük çamur küreleri saçtı.

Eski püskü, savaşta yaralanmış askerlerin sadece birkaç metre önündeydi. Yüzleri havadaki ve yerdeki isli materyalden kararmıştı ve derileri kan ve terden çizgilerle kaplanmıştı. Her biri, kokuşmuş havayı solumalarına yardımcı olmak için yüzlerine bez taktı. İki erkek ve bir kadın vardı; hepsi aynı koyu gri üniformayı giyiyordu ve bir omuzlarına tüfek asmışlardı. Adamlardan biri savunma pozisyonunda tüfeğini Djanet'e doğrulturken, diğer iki savaşçı da Rich'e karşı benzer pozisyonlar aldı.

ve arkalarında Eski zamanlayıcı. Acı dolu saniyeler geçerken altı kişi birlikte bir tabloya kilitlendi.

İhtiyar, bu durumda, Purist'lerle iletişim kurmak için gardını düşüren ilk kişi olmanın sorumluluğunu hissetti. Sadece doğru görünüyordu. Eğer içlerinden birinin ölmesi gerekiyorsa bu, zaten en uzun ömre sahip olan kişi olmalıydı. Ancak elleri titriyordu. Nans bu durumda sinirlerinin onu ele geçirmesini önlemek için hafif dozda dopamin salgıladı. Bu kadar gergin duygular yaşamayalı altmış yıldan fazla zaman olmuştu. Ölebileceğini biliyordu. Ölümün amansız boşluğu etrafını sarmıştı ve göğsünde buz oluşmuş gibiydi. Daha kötü bir duygu hayal edemiyordu.

Dikkatlice manyetik alanının koruyucu kozasını çözdü. Bununla birlikte, Puristlerin eski silahlarının ateş etmeye hazır olduğu mermilerden birini bloke etme şansına sahip olabilmek için hemen önünde büyük bir manyetik kalkanı asılı tuttu.

"Sana zarar vermek için burada değiliz! Biz senin yanındayız!" Yaşlı adam kendini kekelerken buldu. Dudakları kuru ve titriyordu; sesi neredeyse onu yarı yolda bırakıyordu. Sesi daha önce onu hiç yanıltmamıştı.

Silahları eğitilmiş halde önünde çömelmiş olan adam ve kadın rakiplerine dikkatli, sorgulayıcı bakışlar attılar.

Yaşlı adam bir yanıt almak için birkaç dakika bekledi ama tablo devam etti. "Djanet, İngilizce konuşmamalılar! Belki eski dillerden birini konuşuyorlardır? İspanyol?"

Djanet, "Küçük bir kız olduğumdan beri hiç İspanyolca pratik yapmadım, ihtiyar, ama deneyebilirim," diye yanıtladı. "Somos sus amigos. Nosotros no tenemos malas intenciones!"

Puristler daha sorgulayıcı bakışlar paylaştılar. Djanet'e bakan erkek cevap verene kadar birkaç dakika geçti, "O ucubenin az önce ne söylediğini bilmiyorum ama biz siz cyborgların sandığı kadar geri değiliz! İngilizce konuşmayı biliyoruz!"

Tablo, İhtiyar nihayet başarıya kadar bir süre daha devam etti. "Öyle mi?" demek için

"HAYIR! Sana yalan söylüyorum! Tek kelime İngilizce bilmiyorum! Seni doğru zamanda kızdırmak için bunu fonetik olarak ezberledim!" Purist ona bağırırdı.

"Gernot! Ağzından çıkanlara dikkat et!" kadın arkadaşına seslendi.

"Neden yapayım?" Gernot yanıt verdi. "Bu ucubelerin bize doğruyu söylediğini mi sanıyorsun? Eğer şimdi öleceksem, bu saçmalıklara benden önce nereye gideceklerini söyleyeceğime eminim!"

"Ölmeyeceksin!" Eski zaman sakinleşti. "Yardım için buradayız! Yapay zeka ben ve arkadaşlarım dışında internete bağlanan herkesi yok etti! Buraya diğer hayatta kalanları aramak için geldik!"

Adam, yanında çömelmiş olan kadına, "Bu...olamaz" diye fısıldadı.

"Onlara güvenemeyiz!" Gernot arkadaşlarına seslendi. "Hepsi saçmalık!"

O anda Rich nihayet manyetik alanını devre dışı bıraktı. Djanet ve Old-timer gibi o da kendini korumak için önünde bir kalkan tutuyordu ama konuşurken sesi hâlâ endişe doluydu, kaygısı neredeyse felç ediciydi. "Peki... nasıl gidiyor? Henüz arkadaş mıyız?"

Yaşlı adam Rich'e yoğun bir bakış attı ve başını salladı.

Rich, geri çekilip kozasını yeniden ateşlemeden önce, "Ah," diye yanıtladı.

"Sana neden inanalım?" çömelmiş olan adama sordu ve

Eski zamanlayıcıyla karşı karşıya.

Yaşlı adam bir mantık dizisi bulmak için biraz zaman harcadı. Doğru kelimeleri yakalamaya çalışırken neredeyse omuzlarını silkiyordu.

Djanet konuşmadan araya girdi. "Eğer seni öldürmek isteseydik, çoktan ölmüş olmalısın."

"Ya da başka kurtulan olup olmadığını sana gösterebilmemiz için bizi hayatta tutabilirsin!" Gernot karşılık verdi. "Biz aptal değiliz! Siz hesap kafalıların ne düşündüğü önemli değil!"

Djanet kaşlarını çattı ve yaşlı adama baktı.

Ona "hesap makinesi kafalı" kelimesini sorgulayıcı bir tavırla söyledi.

Başını salladı ve bıkkınlıkla ellerini uzattı.

Kadın, küçük üçlünün komutanı gibi görünen yanındaki erkeğe, "Sanırım onlara güvenmeliyiz," dedi.

"Emin misin Alejandra?"

Eski zamanlayıcı, sözlerinin liderleri nezdinde büyük bir ağırlık taşıdığını belirtti. bazı sebeplerden dolayı.

"Yapmayın, Teğmen!" Gernot bağırdı.

Teğmen, "Eğer yanılıyorsan..." diye söze başladı.

"Yanlış değilim. Onlarda, özellikle de onda muazzam bir iyilik seziyorum," dedi. dedi gözlerini Old-timer'a kilitleyerek.

Gözleri hiçbir İhtiyarın görmediği türdendi. İçlerinde Eski Zamanlı'nın kristal maviliğin ötesini ve tamamen daha güzel bir şeyi görmesini sağlayan bir şey taşıyorlardı. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Tam o sırada Thel ve James, Old-timer ve Rich'in ardından sahneye çıktılar. Aniden ortaya çıkmaları teğmeni şaşırttı. "Sonuncu olduğunu söylemiştin!" Teğmen bağırdı.

"Ne?" Gernot, daha fazla saldırganın yaklaştığını görmek için dönmeden önce bağırdı. Bir şahinin kendisine doğru hücumunu izleyen kapana kısılmış bir farenin içgüdüsel tepkisiyle ateş açtı. Artık kaçacak yer kalmadığından savaşıma zamanı gelmişti.

4

Savaş neredeyse başlamadan bitmişti. Ateşli mermiler Thel'in manyetik alanının korumasından zararsız bir şekilde geri dönerken, Eski Zamanlayıcı tam korumasını yeniden devreye soktu. Gernot'un sırtı artık Djanet'e dönüktü ve enerji ona doğru parlayıp onu anında bilinçsiz hale getirmeden önce sadece kısa bir düşünme meselesiydi. Teğmen ve Alejandra onun gevşek bir şekilde yere düşmesini, yüzünün yumuşak, ölü toprağa batmasını dehşet içinde izlediler.

"Ona ne yaptın?" Teğmen talep etti, panik hâlâ melodide ses tellerinden.

Djanet, Puristlerin tutunduğu silahlara daha fazla enerji harcarken, "Bundan bıktım" dedi. Silahlar ellerinden düşürüldü ve birkaç metre öteye uçtu. Onları etkisiz hale getirdikten sonra Djanet, Alejandra'nın yanına gitti ve onu saçlarından sertçe yakalayıp kendisine doğru çekti. "İstesen de istemesen de bize yardım edeceksin!"

Alejandra, Djanet'in bileğini tutup keskin bir çığlık atıncaya kadar çevirerek karşılık verdi. Aynı akıcı hareketle bacağını yukarı kaldırdı ve çenesinin altına tekme atarak Djanet'in geriye doğru yere düşmesine neden oldu.

"Bana dokunma."

Yaşlı adam hızla manyetik alanını devre dışı bıraktı ve Djanet'in yanına koştu. Alejandra ve teğmen Gernot'la ilgilenirken yardım ediyordu.

"Kavga etmemeliyiz!" Yaşlı adam bağırdı. "Hepimiz aynı taraftayız!"

"Sonuncu olduğunu söylemiştin!" Teğmen öfkeyle cevap verdi.
"Biz!"

"Peki kim bunlar ?" Teğmen Thel ve James'i işaret ederek sordu. Thel, James'in soğuk, siyah zemine uzanmasına yardım ediyordu.

"Bu sonumuz. Geriye sadece karşınızda gördüğünüz insanlar kalıyor.
İnan bana!"

"Gernot'a ne yaptı?"

"Arkadaşınız iyi," diye yanıtladı İhtiyar. "Ona hafif bir şok verdi. Artık her an kendine gelmeye başlayabilir." Konuşurken, Djanet'in de kendine gelmeye başlayan gözlerinin titrediğini gördü. Mor bir morluk vardı

çenesinde şimdiden oluşmaya başlamıştı ve görünüşe göre ısırıldığı yerden dudağı kesilmişti.

Alejandra, Yaşlı Adam'a diz çökerken "Bunun için üzgünüm" dedi.

Gernot'un başı kucağında.

Yaşlı adam başını kaldırıp ona baktı ve gözleri bir kez daha buluştu. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir şey hissettiğinde mavi diskler nefesini çaldı. Aklında tek bir kelime yankılanıyordu:

Saf.

Thel sahneye girdi ve Puristlerin yanında diz çöktü. Teğmen ve Alejandra ile ciddi bir şekilde konuştu. "Yardıma ihtiyacımız var. Eğer doktorunuz ve tıbbi imkanlarınız varsa hemen ona ulaşmamız gerekiyor. Arkadaşımız ölüyor."

Alejandra'nın gözleri kısa bir an için Thel'inkilerle buluştu, ardından uzanıp koluna dokundu. Gülümsedi ve sonra teğmene baktı. "Onlara güvenebiliriz. Teğmen giderek artan durum

onu neredeyse bunalıttığından bıkkın görünüyordu. "Alejandra, herkesi öldürebilirler. ölmektense ölmeyi tercih ederim
—"

"Ama yapmayacaklar. Güven bana."

Yaşlı adam, mavi saflığın yoldaşını sakinleştirmesini izledi. Nefes alırken omuzlarının inip kalkması aniden yavaşlamaya başladı ve gözleri kısıp odaklanmaya başladı. Bu kadının sahip olduğu güç nedir?

"Tamam aşkım. Onlara güveniyoruz." Teğmen daha sonra Thel'e döndü. "Hastanemizden çok uzakta değiliz. Geriye kalan neredeyse herkes buradan üç tık uzaklıktaki bir kompleksin içinde bulunuyor. Yaran ne kadar kötü?"

"Onun durumu kötü. Onu mümkün olduğu kadar çabuk bir doktora götürmeliyiz. Bize yolu gösterirsen seni oraya götürebiliriz."

"Bizi nakletmek mi? Nasıl?"

"Sırda," diye araya girdi İhtiyar.

"Djanet, iyi misin?" Djanet boynunu ovuştururken Thel sorguladı ve çene. Artık Old-timer'ın yanında dimdik oturuyordu.

"Yaşayacağım," diye yanıtladı, Alejandra'yı bir düşünce rahatlığıyla kızartma dürtüsüne gönülsüzce direnerek.

"Yeni arkadaşlarımızdan birini üslerine geri götürebilir misin?"

Djanet'in yüzündeki ifadeden bu fikirden hoşlanmadığı açıktı. ama yine de başını salladı. "Evet."

"İyi. Sen onların liderini al."

Teğmen, "Teğmen Patrick," dedi ve kendisini görevlilerle tanıştırdı.

grup. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Thel, "Yardımanız için teşekkür ederim Teğmen Patrick," diye yanıtladı. "Eski dostum, sen genç bayanı al."

"Alejandra," dedi İhtiyar. Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Sinirlilik onu yeniden yakalamaya başlamıştı. Terlemeyeceğini umuyordu.

"Zengin, yaralı adamlarını alabilir misin?"

Gernot, "Yaralı değilim" diye yanıtladı. "Ben iyiyim. Her ne kadar o bi'ye borçlu olsam da..."

"Dene bakalım ufaklık," diye yanıtladı Djanet, sesinden asit damlıyordu.

"Senden korkmuyorum cyborg!"

Djanet, önünde bir enerji alanını ateşleyerek karşılık verdi ve Gernot'un yüzünden sadece santimetre uzakta olana kadar uzattık.

Korkmuş bir halde başını geriye attı. "Evet, her neyse, seni hesap makinesi kafalı!"

Rich, Thel'e, "Tamam, o halde psikopatı nakledeceğim," diye fısıldadı.

"İyi. Bu konuda gerçekten çok mutluyum. Bunun eğlenceli olacağını düşünüyorum. Teşekkür ederim Thel."

"Özür dilerim Zengin. Başka çaremiz yok. Bir şey yapmaya kalkarsa onu bırak."

"Evet. Gözümü çıkardıktan sonra onu bırakacağım. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak."

Thel ayağa kalktı. "Tamam Teğmen Patrick. Sizin liderliğinizi takip edeceğiz. Millet, hemen dışarı çıkalım!"

Üç çift garip bir şekilde bir araya geldi. Teğmen ve Djanet birbirleriyle çok az konuşuyorlardı. Hızlıca "Merhaba" dedi ve başını salladı. cevap.

Alejandra gözlerini Old-timer'a kilitledi ve gülümsedi ama adam onun bakışına yetişemedi. Başını eğdi ve "Heya" demeden önce utangaç bir şekilde gülümsedi.

Gülümsedi ve "Merhaba" dedi.

Bu arada Gernot, Rich'e baktı ve arkasından yürümeden önce tükürdü.

Rich tiksintiyle gözlerini kapattı. "Sadece güzel ve dikkatli uçuyorsun. Anladım?"

Rich, "Evet, elimden gelenin en iyisini yapacağım efendim" diye yanıtladı ve ardından sessizce ekledi. nefes, "sadece lütfen beni yeme."

"Neydi o?" Gernot istedi.

"Hiç bir şey. Boğazımı temizliyorum. Öhöm."

James'i kollarının arasına aldı. "Bir doktor bulduk James." Cevap olarak gözlerini hafifçe açtı ve gülümsedi. Artık ona yardım edemeyecek kadar zayıftı ve onu önünde tutmakta zorlanıyordu.

"Tamam aşkım! Hadi gidelim!" grubun geri kalanına bağırdı.

Çiftler teker teker koza oluşturdular ve hızla kararan gökyüzüne doğru yerden yükseldiler.

Yakup olası kurtuluşa doğru sürüklenirken gözlerini açtı ve ışığın sönüşünü izledi.

5

Yaşlı adam bunu hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Güneş batıya doğru en son kaybolduğunda yetmiş yedi yıllık karısının yanındaydı. Sahilde bir yürüyüş daha; Daniella her zaman sahilde gün batımını izlemeyi severdi. Her zaman. San Antonio'dan uçtular ve Corpus Christi'de dalgaların kıyıya vuruşunu izlediler. Yılın o zamanında Afrika kıyılarında oluşan fırtınalar, kıyı şeridini dövecek kadar güçlü dalgalar yaratıyordu. Yine de ne kadar güzel olsalar da onu hayranlıkla doldurmuyorlardı; neredeyse hiç dikkat etmedi. Kumdaki ayak parmaklarına baktı ve attığı her adımı saydı. Bir saat sonra, ertesi günkü indirmeyle ilgili ilginç bir röportaj yayını olacaktı ve indirme başladığında koltuğunda oturup buzlu çayını yudumlamak istiyordu. Bundan sonra kendini uykuya hazırlayacak ve Venüs'e doğru yola çıkmadan önce büyük bir kahvaltı için yeterince erken uyanacaktı. Akşam son derece rahattı.

Tamamen rutin. Daniella'nın parmakları elinde seğirerek ona yanında olduğunu hatırlattı. Yetmiş yedi yıllık evlilik ve şimdi o onun vücudunun bir parçası gibiydi. Venüs'te geçirdiği saatler dışında hep birlikteydiler. Bu şekilde hoşuna gitti.

Günün erken saatlerinde diğerleriyle birlikte Vancouver Kütüphanesi'nden ayrıldığında, onun iyi olması için çaresizce dua ederken donmuş gibi hissetti. Bir gün onsuz yaşamak zorunda kalacağı düşüncesi hiç aklına gelmemişti. Tıpkı James'in kendi evinde yaptığı gibi evinin dışına inmiş ve kapıyı kırmıştı. O zamana kadar, San Antonio'nun üzerinden uçup onu alevler içinde gördükten sonra neredeyse tüm umudunu kaybetmişti.

Ondan geriye kalanlar arka bahçedeydi.

Çiçek yetiştirmeyi öğreniyordu ve bu gerçekleştiğinde onlarla bir şeyler yapıyordu. Plastik sapında hâlâ elinin izinin olduğu bir mala vardı. Acı içinde ölmüştü.

Sarılacak bir bedeni yoktu. Kapatılacak açık gözler yok. Dokunulacak saç yok. O gitti. Veda etme şansına sahip olmalıydı. Ortağı ve en eski arkadaşı gitmişti. Neden onu yalnız bıraktı?

Ve şimdi, yalnızca saatler sonra bunu nasıl hissedebiliyordu? Sirtında sıcak olan bu vücut, göğsüne sımsıkı sarılan kollar, kulağında nefes,

ve onu kendi ciğerlerine çekerken sıcaktı.

James ölebilir.

Eski zaman, bu cesur yeni dünya ortaya çıkmadan önce tıp eğitimi almıştı, ancak bu çok uzun zaman önceydi ve hastane olmadan yapabileceği çok az şey vardı. Purist hastanesine bir an önce ulaşmaları gerekiyordu.

Yapay zeka onlara saldırmış, uygarlığı ve insan ırkının çoğunu yok etmişti.

Ama yine de odak noktası bu kızdı.

Onunla karşılaştırıldığında sadece bir çocuktuk. Vücutları aynı yaşıydı ama adam onun büyük büyükbabası olacak yaşıydı. Ancak o nefes alırken bir tür coşku hissetti ve havayı ciğerlerine çekti. Bu kadının sahip olduğu güç neydi? Peki o nasıl bir adamdı ki, karısının öldüğünü öğrendikten sadece birkaç saat sonra bir çocuktan etkilenecekti? O bir canavar mıydı?

Alejandra, "Sen bir canavar değilsin" dedi.

"Ne? Nasıl...?" Yaşlı adam nefes nefeseyken kekeledi.

"Canavar olup olmadığını sorguluyorsun. Karını düşünüyordun."

"Sen... sen medyum musun?"

"HAYIR. Ben bir empatiyim."

"Ama düşüncelerimi okudun."

"Düşünceleri okuyamıyorum ama onların yarattığı yoğun duyguları hissedebiliyorum. Hayatım boyunca bu yeteneğe sahibim ve duygularınız düşüncelerinizi ortaya çıkardı. Haklıydım, değil mi?"

"Ben...lütfen bunu yapmayı bırak. Bu çok utanç verici..."

"Bunu kapatamıyorum. Üzgünüm. Eğer istersen ne olduğumu açıklamayacağım gelecekte seni hissedeceğim. Eğer seni kırdıysam özür dilerim."

"Öyle değil. Alınmadım. Ben sadece...o şeyleri hissetmemem gerektiğini düşünüyorum."

"Duygular asla yanılmaz. Yalnızca eylemler yanlış olabilir."

Yaşlı adam nefesini toparlamak için mücadele etti. Yüzündeki deri utanç ve suçluluktan yanıyordu. "Ben...böyle hissetmemeliyim."

"Duygular asla yanılmaz."

6

Teğmen Patrick, büyük ve inişli çıkışlı bir tepenin eteğindeki, gezegenin her yerindeki ölü toprakların geri kalanından pek farklı görünmeyen bir parça ölü toprağı işaret ederken, "İşte bu," dedi.

"Nasıl söyleyebilirsin?" Djanet ona sordu. "Hiçbir yer işareti yok artık değil. Her şey öldü."

"Hâlâ önemli noktalar var. Taşlar. Tepeler. Yeter."

Djanet çifti Teğmen Patrick'in işaret ettiği alana indirdi. Diğerleri de onları takip etti ve kurtuluşun makul bir kopyasının bitişiğinde, ayak bileklerine kadar uzanan gri çamura indiler. Bileğindeki radyo vericisine konuştu. "Ben Patrick. Patlama kapısını açın."

"Kopyala," diye yanıtladı bozuk bir elektronik ses.

Altındaki metal kapı kayarak açılmaya başladığında ıslak toprak hareket etmeye başladı. Teğmen Patrick bir an durakladı. Eğer Alejandra yabancılar konusunda haklı değilse kümese bir tilki götürüyor olabileceğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve arkadaşlarına işaret etti. "Hadi."

Yaşlı adam Thel'e gitti ve James'i kapıdan içeri taşımasına yardım etti. "Dır-dir bilinci yerinde mi?" O sordu.

"İç ve dış."

İçeride kısa bir beton koridor ve ardından bir merdiven boşluğu vardı; Duvarlara monte edilmiş birkaç ışık yolu gösteriyordu. Grup büyük bir kargo asansörüne ulaştı.

"Doktor nerede?" diye sordu.

Teğmen, "Yaklaşık 200 metre aşağıda" diye yanıtladı. "Herkes içeri girsin."

Herkes asansörün içine girdiğinde Gernot, asansörü indirmeye başlamak için kolu çekti. Asansör yavaşça kuyudan aşağı doğru ilerlemeye başlarken hafifçe sıçradı ve sıçradı. Aşağıya indikçe ışıklar titreşti ve sıcaklık artmaya başladı.

"Merak ediyordum, yer altı sığınağınızı biraz daha genişletebilir misiniz? daha mı ürkütücü?" Zengin önerdi. "Biraz daha dehşete kapılmak isterdim."

"Yüzüne yumruk atmadan önce çeneni kapatmaya ne dersin?" Gernot yanıtladı.

"Bu işe yarıyor. Teşekkürler," diye yanıtladı Rich.

"Beynini kızartsam nasıl olur?" Djanet Gernot'a sordu.

Teğmen Patrick, "Sakin olun," diye araya girdi.

"Burayı nasıl gizli tutuyorsun?" Eski zaman, Teğmen Patrick'e sordu. "Yapay zeka bu kadar devasa bir yapıyı tespit edemiyor mu?"

"Kompleks son teknoloji bir gizleme programıyla donatılmış. Yanlış sinyaller gönderiyor, böylece yapay zeka bizi tespit etmek için hangi teknolojiyi kullanırsa kullansın, göreceği tek şey büyük bir toprak parçası olacak."

Asansör durdu ve kapısı açıldı.

"Kutsal...!" Zengin nefesini tuttu.

Önlerinde, eski askeri teçhizat gibi görünen şeylerin etrafında vızıldayan yüzlerce insanın doldurduğu devasa bir hangar vardı.

Tanklara ve helikopterlere benzeyen uçaklar ve araçlar, hangarın arka tarafına, yaklaşık bir kilometre ötedeki uzak bir duvara kadar uzanıyordu. Djanet, Rich ve Old-timer odanın büyüklüğü karşısında büyülenmişlerdi.

"Doktor nerede?" Thel, James'in vücudu onun yanında giderek daha gevşek hale geldiğinde tekrar sordu.

Teğmen Patrick, "Bu taraftan" diye yanıtladı ve grubu devasa sığınağın duvarlarına oyulmuş birçok kapı aralığından birine doğru yönlendirdi. Hangar sanki bir dizi kapıdan her yöne yayılan bir kompleksin merkezi merkeziymiş gibi görünüyordu; grup Teğmen Patrick'i hastaneye kadar takip etti.

Rich, Gözlerime inanamıyorum, diye kekeledi. O ve arkadaşları, James'i kurtarmak için esrarengiz mistik tıp uygulayabilecek tek bir şaman figürünün olmasını bekliyorlardı, ancak hastane çok büyük ve iyi organize edilmiş görünüyordu. Doktorlar, hemşireler ve hademeler koridorları dolduruyor ve verimli bir şekilde işleriyle meşgul oluyorlardı. Koridorlarda kesikler, morluklar ve yanıklar bulunan yaralı insanlar vardı.

Rich ve Djanet, yanmış cildi kopyalanmış bir lazanya parçasının üstündeki peynire benzeyen bir kadını gözlemlediler. Bir sedye üzerindeydi, bandajlıydı ve bilincine girip çıkarken acıdan inliyordu. "İnsanlar neden böyle yaşıyor?" Rich, Djanet'e fısıldadı.

Doktorlardan biri askerleri ve arkadaşlarını görünce hemen yardıma geldi. "Ne oldu?" James'i incelemeye başladığında Thel'e sordu.

"Birkaç metre düştü."

"Ne kadar oldu?" doktor James'in gözlerine bakarken sordu ve nabzını hissetti.

"Yaklaşık beş saat oldu. Yapay zeka bize onun yirmi dört saatten az ömrü kaldığını söyledi."

Thel'in sözleri doktoru bir an şaşkına çevirdi. Teğmene dönüp "Bu insanlar kim?" diye sorduğunda ağzı açıldı ve gözleri kocaman açıldı.

Gernot, çiğnediği tütünü yere tükürürken, "Hesap makinesi kafaları," dedi.

Teğmen Patrick öfkeyle ona döndü. "Burası bir hastane, kahretsin! Bir paspas alın ve onu yerden temizleyin! İşiniz bittiğinde Cochrane'i getirin ve keşif vardiyanızı tamamlayın! Bir gün için senden yeterince şey duydum!"

Gernot gönülsüzce diğerlerinden uzaklaştı ve Djanet'e alaycı bir tavırla baktı. bir paspas bulmak için dönüp sola döndü.

Teğmen doktora döndü ve şöyle cevap verdi: "Onlar yabancı, Doktor. ama onlar iyi."

"Generalin bundan haberi var mı?"

"Bu adamın tedavisini görür görmez yapacak."

"Yapay zeka iki kaburgasının kırıldığını ve akciğerinin delindiğini söyledi. Bu doğru mu?" Thel araya girdi.

Doktorun şaşkın gözleri teğmenden ayrıldı ve tekrar James'e döndü. Eğildi ve James'in gövdesini incelemeye başladı. "Yaralarının boyutunu belirlemek için daha fazla muayeneye ihtiyacı olacak ama kesinlikle iki kaburga kemiği kırılmış." Garip partiden uzaklaşan doktor, yardım istedi ve hemşireleri yanına çağırdı. "Bu adamı bir sedyeye alın ve hemen dışarı çıkın." Yeşil ve pembe üniformalı üç kişi James'i bir sedyeye koydu ve ardından onu götürmeye başladı.

Thel ve diğerleri onu takip etmeye başladılar ancak doktor tarafından durduruldular. "Burada kalman gerekecek."

Thel, "Onunla birlikte olmak istiyorum" diye ısrar etti.

Doktor teğmene döndü, "Bu insanların generali görmesi gerekiyor." Bu sözlerle doktor döner kapılardan çıkıp James'i hastanenin içlerine kadar takip etti.

Teğmen elini Thel'in koluna koydu ve güven verici bir şekilde konuştu. "Şu anda olabileceği en iyi yerde. Ona yardım edebilirler. Eğer kalırsan, sadece onların yoluna çıkacak ve işlerini yapmalarını engellemiş olacaksın."

"Ona ne yapacaklar?"

Alejandra Thel'in diğerkoluna dokundu ve sesiyle güven verdi.
"Onu kurtaracaklar."

"Şu anda benimle gelmene ihtiyacım var. Yapay zekayı gördün, bu da anlatacak harika bir hikayen olduğu ve bunu büyük peynire anlatman gerektiği anlamına geliyor," dedi teğmen.

7

General Wong, durum odasının karanlığında kollarını kavuşturmuş, en yakın üç danışmanı (varsayılan olarak en yakın danışmanları) çevrelenmiş halde duruyordu. Bu ayrıcalığı, geçmişte birlikte hizmet ettiğini hatırladığı ve günün erken saatlerindeki saldırıdan sağ kurtulan tek askerler olarak kazanmışlardı. Tanıdığı herkes ölmüştü.

General Wong aslında Teğmen Komutan Wong'du; Purist topraklarına yapılan saldırıdan sağ kurtulan en yüksek rütbeli yetkili olduğu için zorunluluktan terfi ettirildi. O sabahın erken saatlerinden beri oturmamıştı ve hâlâ kıyafetlerinde ve saçında, günün erken saatlerinde kaçtığı yıkımın tozu vardı. Ertesi geceye kadar bir daha oturmamaya karar vermişti. Acı çekiyordu. Son yirmi yıldır siyatik hastasıydı ve evinden çaresizce kaçarken fena halde sırtını dışarı atmıştı. Bacakları yanıyordu ama yine de dimdik duruyordu; sırtı bir bayrak direği gibi, tozla kaplı üniforması bir bayrak gibi; arkasında tutulacak ve takip edilecek bir şey vardı.

Genç bir çavuş durum odasına girdi ve acilen yaklaştı.
"Genel!" selam verdi.

"Nedir?" General Wong selamı sallayarak sordu.

"Burada Teğmen Patrick var. Keşif sırasında yabancıları buldu!"

General ve danışmanları hemen şaşkınlık dolu bakışlar paylaştılar.

"Neredeler?" Generale sordu.

"Onunla birlikteler efendim; odanın hemen dışında."

"Yerleşkede mi? Sevgili Tanrım."

"Fazlası var. Bugün erken saatlerde yapay zeka ile konuştuklarını söylüyorlar."

"Onları hemen konferans odasına getirin."

Genç çavuş hızla odadan çıktı ve görevliye işaret verdi.

Teğmen grubu içeri getsin. Teğmen, "Hadi gidelim" dedi.

"Teğmen Patrick," diye söze başladı İhtiyar, "halkımız yemek yemedi."

bu sabahtan beri herhangi bir şey ya da dinlendim. Artık kırılma noktalarıdır."

"Üzgünüm dostum ama generali görmem gerek. emin olacağım

Elimden geldiğince çabuk sana bir şey getirilecek."

"Teşekkür ederim oğlum." Yaşlı adam kolunu Thel'e doladı ve onu rahatlattı.
durum odasından geçerek büyük bir konferans odasına girdiler.

Oda daha önce hiç kullanılmamıştı ama etrafı düzinelerce kahverengi deri sandalyeyle çevrili büyük bir meşe masayla döşenmişti. General Wong masanın bir ucunda duruyordu, danışmanları da yakınlarda oturuyordu. Yüzü tahtadandı ama gözleri korkusunu gizleyemiyordu. O günle ilgili hiçbir şey ona ya da Puristlerden herhangi birine bir anlam ifade etmemişti. Bu yabancıların gelişi de farklı değildi. Nasıl burada olabilirler? Onlar niye burada? Ne istiyorlar? Hangi yanıtları sağlayabilirler ve onlara nasıl güvenebiliriz?

"Lütfen oturun" dedi onlara.

Eski zaman, Thel, Djanet ve Rich, generalden uzakta, masanın bir tarafında birbirlerine yakın oturuyorlardı. Teğmen generalin yanına gidip selam verirken Alejandra da arkalarında duruyordu.

General yine elini salladı. "Rapor."

"Eh, keşifaydık efendim. Uzakta havada uçan bir şey gördük. Başlangıçta hayatta kalanları arayan küçük dronlardan üçünü saydık. Ateş açtık ama saldırı püskürtüldü. Nesneler üzerimize gelmeye başlayınca koştuk ama takip edildik.

Onlar dron değildi; onlar yabancıydı. Bize halklarının sonuncusu olduklarını söylediler. Geri kalanını yapay zekanın öldürdüğünü söylüyorlar."

Wong'un danışmanlarından biri "İsa aşkına" dedi. "Olamaz."

General Wong'un yüzü artık tahta gibi değildi. Gözleri kocamandı ve ağzı hafifçe açıldı, ciğerlerinden hava çalındı. "Hepsi gitti..."

"Bu olamaz General. Bu hiç mantıklı değil. Yapay zeka onlar için çalışıyor. Bizi dışarı atmaya çalışıyorlar," diye ısrar etti danışman.

General Wong sert bir şekilde "Durun şunu" diye emretti. General, oturmama sözünden vazgeçmeden önce önündeki sandalyenin arkalığına doğru eğildi ve sandalyeye doğru ilerledi; dengesiz bacaklarının onu deriye ulaşmadan yere düşürmeyeceğini umutsuzca umuyordu.

"Bizi dışarı atmaya çalışmıyorlar, General. Söylediklerine inanıyorlar" Alejandra uzun, şaşkın sessizliği bozmak için teklifte bulundu.

Teğmen Patrick, "O bir empati, General," diye açıkladı. Generalin bir sonraki bariz sorusu.

"Bir empati mi? Güvenilir mi Teğmen?"

"Evet efendim."

General sakın bir ses tonuyla, "Onları buraya getirerek hepimizi riske attınız," dedi, son ve belki de en kötü olaydan sonra hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu.

Bu günün -insanlık tarihinin en kötü gününün- şoku bir şeyler söylüyordu.

"Onunla uzun süre çalıştım. O tamamen güvenilirdir."

Bunu başka bir uzun duraklama izledi. General bu kanıt üzerinde düşünmeye zaman ayırdı.

Teğmen Patrick, "General, bir şeyler yemeye ve biraz dinlenmeye ihtiyaçları var" diye bilgilendirdi.

General, kapıya doğru yürüyen ve dışarıdaki çavuşa emirler yağdıran danışmanlarından birine "Onlara bir şeyler getirin" dedi. "Tamam aşkım. Biriniz bunu bana açıklayın."

Yaşlı adam konuşmaktan çekinmedi. "Biz dünyalaştırıcıyız efendim. Manyetik bir deneyde meydana gelen bir kaza, annelerimize kısa devre yaptırıp internet bağlantımızı kestiğinde Venüs üzerinde çalışıyorduk. Dünya'ya geri döndük ama... yani oraya vardığımızda herkes ölmüştü."

"Ölü? Hepsi? Nasıl?" General sordu.

"Bugün bir indirme işlemi vardı; bir yükseltme."

Danışmanlardan biri, "Bu doğru General," dedi. "Birkaç gün önce bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum."

"İndirme işlemi tamamlandığında yapay zeka, Nanların ev sahiplerine saldırmasına neden oldu. Herkes birkaç saniye içinde öldü."

"Herkes? Nasıl bilebilirsin?"

"Biliyoruz. Bugün gezegenin her yerindeydik. Olan kimse yok İnternete bağlanan hayatta kaldı.

General bu korkunç bilgiyi sindirirken uzun bir duraklama daha oldu. "Yapay zeka...sizin işinize yarıyor, değil mi? Bu nasıl olabilir?"

"Olması gerekiyordu... ama... bir şey oldu..." diye yanıtladı İhtiyar.

"Bu kötü bir şey," diye araya girdi Thel, James'in bilinçsizce uzaklaşmasını izlediğinden beri ilk sözleri.

Rich, "O haklı," diye tekrarladi. "Program tamamen izlenemeyecek kadar büyüktü. Bir şekilde güç arzusu geliştirdi. Güneş sistemini makinelerle doldurmak istiyor. Makine Tanrısı olmak istiyor."

Old-timer konuyu daha da detaylandırdı: "Yapay zeka yerimizi tespit etti, ana bilgisayarına getirdi ve tekrar çevrimiçi olmamız için bizi kandırmaya çalıştı." "Biz kaçtık. BT

kolay değildi. Arkadaşımız hastanenede, kötü durumda. O belki..."

İhtiyar, cümlesinin bitmesine izin vermeden önce durakladı ve Thel'e baktı.

"Öl," dedi Thel, onun için işi bitirerek.

General Wong, serin deri koltuğa oturdu ve masanın ucundan uzaktaki karanlık duvara baktı. Başka bir ırkı yok edecek kadar saf bir şeytani varlığı hayal etmeye çalışıyordu ama göremiyordu.

Şimdiki ana geri döndü ve gözleri Alejandra'ya kaydı. Ona gerçeği söyleyip söylemediklerini sözlü olarak sormadı ama onun gözlerindeki soruyu okumak için empati yapmasına gerek yoktu.

"Onların hiçbirinde aldatma yoktur."

Bir adam elinde dört tabak yemekle odaya girdi ve bunları dışarıdaki dört kişinin önündeki masaya koydu. Tabak patates püresi, sos ve tavuk buduyla doldurulmuştu.

"Aman Tanrım!" Rich tabağı kendinden uzaklaştırdı. "Bu iğrenç!"

General ve Puristlerin geri kalanı bir an için hayrete düştüler. patates püresi ve sos meşe masanın üzerine yayılmıştı.

"Sakin ol Rich," dedi İhtiyar alçak, sakın bir sesle.

"Sakin ol? HAYIR! Şunu gördün mü? Bir hayvanın bütün bir bacağı vardı tabağımda! Ben onu yemeyeceğim!"

"Zengin, bu onların geleneği..."

"Geleneklerini yukarı itebilirler..." Rich'in gözleri kaldırdı ve Puristlerinkilerle buluştu. "Bakın, bakın, bacaklı yürüyen şeyleri yemek adetiniz olabilir ama bu benim için yemek değil. Gerçekten çok kötü bir gün geçirdim ve tek istediğim, eskiden yüzü olmayan bir şeyler yemek, tamam mı? Bunu istemek çok mu fazla?"

"Hayır," dedi general hızla. Ayağa kalktı. "Hayır değil. Bu insanlara biraz yiyecek verin, et vermeyin ve uyuyacak bir yer verin." Danışmanlarının ardından odadan çıktı.

Rich, vücudu sarsılırken derin nefesler alarak dimdik ayakta kaldı. Yaşlı adam ona küçümseyerek baktı. "Ne?" Zengin sordu.

"Yetmiş yaşındaki bir adamın sonunda nasıl yapılmayacağını öğreneceğini düşünürdünüz. şımarık küçük bir çocuk gibi davranmak için," diye yanıtladı Old-timer.

Dışarıda general şöyle düşündü: "Eğer söyledikleri doğruysa, o zaman askeri çözüm yok Yapay zekâya rakip değiliz; o, yüzeye sahip."

Bir danışman, "Ama sonsuza kadar yeraltında kalamayız, General" diye yanıtladı.

"Başka ne seçeneğimiz var? Kazmamız, yüzeyin daha da altına inmemiz ve yeraltında bir topluluk olarak yeniden başlamamız gerekecek. Başka çaremiz yok. Burası artık bizim dünyamız değil. Bu, insan sonrası çağın başlangıcıdır. Şu teğmene söyle, adı neydi Patrick? Onu dışarıdakileri gözetlemekle görevlendirin. Dinlendikten sonra bildikleri her şeyi bilmek istiyorum."

8

Saat kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O ve arkadaşları, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sıkışık beton bir odada yalnız kalmışlardı. Küçük bir karyolada tamamen hareketsiz yatıyordu ve neredeyse mükemmel karanlığa baktı. Karanlığa nüfuz eden tek ışık, ağır demir kapının küçük çatlaklarından geliyordu. Dışarıdaki loş koridordan neredeyse algılanamayacak kadar soluk mavi bir parıltı yayılıyordu. Genç bir gardiyan odanın dışında nöbet tutuyordu. Thel, hayatı boyunca zihninin gözünü açmayı ve ihtiyaç duyduğu anda saat gösterimini kontrol etmeyi başarmıştı. Uygun olduğu zaman kendini uykuya ayarlayabildi. Bu onun uykusuzlukla ilgili ilk deneyimiydi ve bunun rahatsız edici olduğunu söylemek çok yetersiz bir ifade olurdu. James'e duyduğu aşırı kaygıyla birleşen yönelim bozukluğu, onun gerçek fiziksel acısına neden oluyordu. Stresten başı ağrıyordu ve ne kadar yorgun hissetse de uyuyamıyordu.

Birkaç saat gibi gelen bir sürenin ardından yatağından kalktı ve karanlıkta durdu. Diğerlerinin hepsi uyuyordu. O gün cehennemi yaşamışlardı ve hayatta kendilerine en yakın olan insanları kaybetmişlerdi ama Thel'in kaybedecek daha çok şeyi vardı. Bu yüzden uyuyamadı. O gün ne kadar korkunç olsa da ona James'i, yıllardır istediği ve her zaman elinden çıkacakmış gibi görünen adamı getirmişti ama aynı zamanda onu acımasızca elinden almakla tehdit etmişti. Kız kardeşini, tüm ailesini ve iş arkadaşları dışında tüm arkadaşlarını kaybettikten sonra James'i kaybetmeye dayanamayacağını hissetti. James değil.

Kapıya doğru yürüdü ve yavaşça açtı. Muhafız tamamen uyanıktı ve başını kapıdan dışarı uzatırken ona saygıyla başını salladı. "Saat kaç?" ona sordu.

"Saat 3:30 hanımefendi," diye yanıtladı, onu büyülenmiş gibi süzerek yabancılarından birine ilk bakışı.

"Tanrım. Bu gün bitmeyecek," diye içini çekti Thel.

"Uyumakta zorluk mu çekiyorsunuz hanımefendi? Sana sakinleştirici getirebilirim."

"Sakinleştirici mi? Uyumama yardımcı olacak bir şey var mı?"

"Evet hanımefendi. Uyumana yardımcı olacak bir hap."

Bu fikir ona çekici gelmedi. Purist teknolojisine güvenmiyordu. Kompleksteki her şey eski görünüyordu. "Hayır, teşekkür ederim. gitmek isterim

hastane ama. Arkadaşımızı görmek istiyorum."

"Bunu yapamam hanımefendi. Siz uyurken hepinize göz kulak olma emri aldım. General sizin ve arkadaşlarınızın sabah sorgulanabilmesi için dinlenmenizi istiyor. Ama istersen arkadaşın hakkında bilgi isteyebilirim." Muhafız Thel'in görebilmesi için siyah bir telsizi kaldırdı.

İletişim cihazının büyüklüğüne baktı ve aniden James'in yanında olması gerektiğini anladı. Ona göre Purist teknolojisi işler acıydı. James'in tehlikede olduğu açıktı.

"Arkadaşımı görmek için hastaneye gitmemin sorun olup olmadığını sormak için bu mekanizmayı kullanabilir misin?"

"Özür dilerim hanımefendi. Ne diyeceklerini zaten biliyorum. General yarın hepinizin tekrar sorguya çekilmesini emretti. Şu anda uyanık olan hiç kimsenin bunu tersine çevirme yetkisi yok."

"Peki Teğmen Patrick?"

"Uyuyor hanımefendi. Lütfen birkaç saat uyumaya çalışın. Olmayacak öyle ya da böyle bir fark yaratın. Sana bir sakinleştirici ısmarlayayım."

Genç adam ilaç siparişi vermek için telsizini ağzına doğru tuttuğunda, Thel onun elinden manyetik enerji yaydı ve onu anında bilinçsiz hale getirdi. Yere düşmeye başladığında, başını çarpmamasına özellikle dikkat ederek onu kucakladı.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldadı, onun gevşek bedenini yere indirirken.

"Sadece biraz kestir ufaklık." Telsizini aldı ve hafifçe duman çıkmaya başlayana kadar ona daha fazla manyetik enerji gönderdi. "Bu, arkadaşlarını bir süreliğine uzak tutacaktır." Aleti gardiyanın geniş karnına bıraktı ve koridorlarda hastaneye doğru koşmaya başladı.

James'ten uzaklaştırıldığı andan itibaren kompleksin içindeki labirente çok dikkat etmişti. O zamandan beri düşünceleri ona geri dönmeye odaklanmıştı. Hastaneyi bulmakta hiç zorlanmadı ve birkaç dakika içinde oradaydı. Birkaç askeri personel hâlâ uyanıktı ama o giderken ona hiç aldırış etmediler. Kendisi ve arkadaşları akşamın erken saatlerinde bulaşıklarını yıkadıktan sonra kendisine verilen sıradan gri bir gömlek ve pantolon giyiyordu, bu yüzden askerlerin bütün gün uğraştığı diğer mülteciler arasında göze çarpmıyordu. Çoğunlukla vatandaşlar komplekse diledikleri gibi gelip gitmekte özgürdü.

Hastaneye vardığında James'in tekerlekli sandalyeyle geçtiği kapılara doğru yürüdü. İçeri girmeden önce bir hemşirenin sesi onu durdurdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Hemşire sordu.

Thel endişeyle ona döndü ama James'e doğru hızla gitmek yerine yardım istemeye karar verdi. "Arkadaşımı arıyorum. Akciğeri çökmüştü..."

Hemşirenin sesinde aniden gerçekmiş gibi görünen bir ifade belirdi. sempati. "Ah. Arkadaşının ismi ne?"

"James Keats."

Hemşire, avucunun içine sığacak şekilde bir cep elektronik aleti çıkardı ve yüzeye vurarak James'in adını girmeye başladı. "Evet bu isimde bir hastamız var. Burada hâlâ ameliyathanede olduğu yazıyor."

Bu sözleri duyduğunda kalbinin hızlandığını hissetti. Ameliyathane mi? Purist bir ameliyathane mi? Tıbbi operasyonları okulda tarih okuyan bir kızken öğrenmişti. Bir operasyon, cesedinin kesilip açılması anlamına geliyordu. Bir operasyon, James'in dilimlenerek açıldığı ve onun içini kaba metalik aletlerle hareket ettirdikleri anlamına geliyordu. Ameliyat onun ölebileceği anlamına geliyordu. Onun yanında olmam gerekiyor. O nerede?" diye sordu Thel, sesi artık aciliyetle doluydu.

Thel'in ani değişimi, hemşirenin daha önce tıp alanında çalıştığı otuz yıl boyunca gördüğü birçok vardiyaya benziyordu. Thel'in, bir yaz yağmur fırtınasının ilk damlalarını hisseden bir kedi gibi anında aklını kaçırdığını biliyordu. Sorundu. "Ameliyat bitene kadar beklemeniz gerekecek."

Thel, "Şu anda onun yanında olmam gerekiyor" dedi. "Lütfen beni ona götür."

"Bayan, bunu yapamam. Seni bekleme odasına götürebilirim..."

Thel, bir eliyle elektronik cihazı hemşirenin elinden kaptı ve diğer eliyle bir enerji flaşıyla onu baygın hale getirdi. Hemşire yere yığıldı ama Thel kadının ona doğru çökmesine izin vererek düşüşünü hafifletti. Bu sırada Thel'in gözleri, James'in bulunduğu ameliyathanenin yerini okurken cihazın ekranındaydı.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu bir doktor ve başka bir doktor köşeyi dönüp olay yerine geldiğinde. Şaşırان Thel, koridordan merdiven boşluğuna doğru koşmadan önce başını ekrandan kaldırdı.

doktorlar da peşinden koştu. "Durmak! Hey!" Doktorlardan biri duvar telefonunu aldı ve anons sistemi üzerinden güvenlik talebinde bulundu.

Thel merdiven boşluğuna takipçilerinden önce ulaştı ve hastanenin birçok katını sarmal bir şekilde yukarıya doğru uzanan merdivenlerin arasındaki korkulukların üzerinden tırmandı. Doktorlara göre bu bir intihar girişimi gibi görünüyordu. "Beklemek! Yapma!" diye bağırdı biri. Daha sonra Thel'in James'in olduğuna inandığı yere doğru dört kat yukarı uçmaya başlamasını şaşkınlıkla izlediler. "Aman Tanrım! Bir yabancı!"

Thel, James'in katına ulaştığında koridora fırladı ve hızla koşmaya başladı. odasına doğru.

"...455...457..." Thel kendi kendine, James'in o barbarlar tarafından kesilip açıldığı oda olan 460 numaralı odaya yaklaşırken dedi. Beklentiden neredeyse parmaklarının ucunda yükselerek ayak parmaklarının üzerinde durdu. Odayı bulduğunda kapıyı çarparak açtı ancak odanın tamamen boş olduğunu gördü. Gördüğü şey onu çok korkuttu. Tavandan hâlâ ameliyat masasının üzerinde beyaz bir küre parlıyordu, James'in olması gereken yerde kırmızı bir leke vardı ve yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde birkaç kanlı metalik alet vardı. "Hayır hayır!"

Thel, girdiği hızla odadan çıktı.

Hemen iki asker onun üzerine geldi. "Dur!" Thel'den gelen bir düşünce hızıyla ikisi de bayılmadan önce içlerinden birinin bağırmaya vakti oldu. Giderek daha çaresiz hale gelen Thel, sert muşamba zemine çarptıklarında düşüşlerini hafifletme zahmetine girmede ve koridordan aşağı koştu, ilerlemeden önce umutsuzca her odanın pencerelerinden baktı. Bu takibe başlayan iki doktor Thel'in bulunduğu kata ulaştılar, ancak iki buruşmuş askerin ve korkunç bir yabancının, zemin üzerinde korkunç bir hızla kendilerine doğru beklenmedik bir şekilde süzüldüğünü gördüler.

"HAYIR!" Thel onu boğazından yakalayıp hemşireden aldığı elektronik cihazı yüzüne fırlatmadan önce doktorlardan biri ciyakladı.

"James Keats. O nerede?"

"Tamam tamam! Sadece yenilemen gerekiyor..." Doktor çılgınca titreyen parmağıyla bir düğmeye bastı ve ekranda yeni bir konum belirdi. "Bu kattaki 489 numaralı odada bir ayılma odasında!"

Thel adamı serbest bıraktı ve koridordan geçip bir köşeyi dönerek 489'a doğru uçtu. Tekrar kapılardan içeri daldı; bu sefer oda

boş değildi. Dört hastane personeli James'in hareketsiz bedenini bir yatağın üzerinde loş odanın köşesindeki bir yere taşıyordu.

"Aman Tanrım!" Thel'in nefesi kesildi. James'in görünüşü kül rengindeydi ve gövdesi tamamen beyaz bandajlarla bağlıydı. Ağzında plastik bir tüp vardı ve kollarına ve göğsüne birkaç tel bağlanmıştı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu, hâlâ yerden yüksekte uçarken.

Hastane çalışanları hem dehşete düşmüş hem de şaşkın bir halde ağzı açık bakakaldılar.

"Ona ne yaptın?!" yapmadıklarında onlara bağırdı cevap.

"Tel!" Yaşlı adam odaya doğru patlarken seslendi. Thel'in odalarının dışında baygın bıraktığı genç muhafız da dahil olmak üzere birkaç asker arkasından hücum etti.

"Dur!" Genç muhafız silahını ona doğrultup tek dizinin üstüne çökerken bağırdı, diğer askerler de aynısını yapıyordu. Thel, hastane çalışanlarından birini yakaladı ve sağ koluyla onu boynuna oturttu, sol eli ise avuç içi açık bir şekilde adamın yüzüne dönüktü.

"Geri çekilin yoksa bu maymunun beynini kızartıp size yediririm! kalıyorum James'le! Ona ne yaptığını bilmek istiyorum!"

"Rehinenizi serbest bırakın hanımefendi, yoksa ateş açacağız!" gardiyan bağırdı.

"Yapmayacaksınız!" James'in doktoruna, toplayabildiği tüm otoriteyle odaya girerken buyurdu. "Silahlarınızı bir kenara bırakın! Burası bir hastane! Bir gün için yeterince ölüm görmedik mi?"

"Bunu yapamam doktor!" gardiyan cevap verdi. "O düşmanca bir tehdit!"

"Peki ne yapacaksın?" Yaşlı adam gardiyandan talepte bulundu. "Siz kaçmaya fırsat bulamadan o kurşunları durdurabilir ve tüm hastaneyi yerle bir edebilir. Onunla kalmak istiyor, bu yüzden de onunla kalacak."

"O silahları kaldırın!" James'in doktoru ikinci kez emir verdi. Bu sefer muhafızlar yumuşadı ve diğer askerler de silahlarını indirerek aynı yolu izlediler.

"Ona ne yaptın?" Thel doktora sordu, sesi sanki yüzünden gözyaşları akmaya başladı.

"O iyileşecek. Akciğerini onardık, kırık kemiklerinin bakımını yaptık. İyileşmesi için sadece zamana ihtiyacı var. Şimdi lütfen o adamı serbest bırakın," diye yanıtladı doktor nazikçe.

James'in yanına koşmadan önce personelin gitmesine izin verdim. Kendini yıılmaya hazır hissetti ama kendini James'in hareketsiz bedeninin üzerine örtmeyi başardı ve hıçkırdı. "Teşekkür ederim" dedi, kiminle konuştuğundan emin olamayarak. Kime minnettardı? Tanrı mıydı? Kader miydi? James'in kendisi miydi? Bilmiyordu.

"Bir şey değil" dedi doktor.

9

Rich ve Djanet, İhtiyar odalarına tekrar girer girmez ayağa fırladılar; Dışarıdaki kargaşayı ilk duyduklarından beri gergin bir şekilde bekliyorlardı ve Old-timer, Thel'in peşinden askerlerle birlikte hastaneye gitmişti.

Rich avuçlarındaki teri sildi ve kuru ağzını suyla doldurmaya çalıştı. konuşabilmek için tekrar tükürdü. "Ne oldu?" diye sordu Rich.

"O iyi," diye yanıtladı İhtiyar, güven verici bir şekilde elini Rich'in omzuna koyarken.

"O nerede?" diye sordu Djanet, hâlâ Puristlere güvenme konusunda isteksizdi.

"James'le. İyileşecek."

"Ah Tanrıya şükür," diye yanıtladı Djanet ve Rich rahat bir nefes alırken. "Tanrıya şükür."

Teğmen Patrick, kompleksin içinde yaptıkları çifte yolculuktan sonra Alejandra'nın hemen arkasında ve aynı derecede soluk soluğa nefes darlığı içinde odaya girdi.

"Ne oldu?"

Thel tarafından etkisiz hale getirilen genç gardiyan, otoriter bir ebeveynin adaleti dağıtmak için geri dönmesinden mutlu bir şekilde, küçük bir kardeş gibi hemen ve hevesle öne çıktı. "Üzgünüm efendim. İçlerinden biri bana saldırdı ve kaçtı."

"Sana saldırdı mı?" Yaşlı adam bağırdı. "Bu oldukça dramatik, sence de öyle değil mi?"

"Bu işin dışında dur hesap makinesi kafalı!" genç muhafız karşılık verdi, sesi vitriol ile dolu.

Teğmen bir an sessiz kaldı, her adama bakarken çenesi kasılmıştı, durum cehenneme dönmeden uyuyamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Teğmen, "Er," diye başladı, genç muhafızlara hitap ederek, "kovuldun."

"Ama Teğmen, ben..."

"İşten!" teğmen sıktığı dişlerinin arasından tekrarlardı.

Genç muhafız cevap vermeden önce dilini tuttu, nefesini tuttu, İhtiyar'a dik dik baktı ve odadan çıktı.

Kapı kapandığında teğmen hayal kırıklığı içinde küfredip homurdandı, ellerini sıkı yumruk haline getirdi ve yumruk atma dürtüsüne direndi.

duvar. "General bunu duyduğunda..."

Teğmen ağıldaki öfkeli bir boğa gibi ağır nefesler alarak beton zemin üzerinde ileri geri yürürken, ihtiyar ve diğerleri sessiz kaldılar.

Durumu zihninde evirip çevirdi, elini ensesine koydu ve bir amaçla çekti. Hızla Old-timer'a döndü. "Sana güvenebileceğime dair bana söz vermiştin."

" Bize güvenebilirsin , " diye güvence verdi İhtiyar.

"Ne? Bunu nasıl söyleyebilirsin? Adamlarımdan birine saldırdın!"

Teğmen öfkeyle cevap verdi.

"Kimseye saldırmadım," diye yanıtladı İhtiyar.

"Anlambilimle oynamayalım!"

"Bu tek seferlik bir şeydi Teğmen. Thel ve James'in özel bir bağı var. Onunla kalmasına izin verilmeliydi. Birimizin kaçması gereksin diye hepimizi burada kapalı tutmak gereksizdi ."

"Senin için söylemesi kolay! Sizler kümesteki tavuklar değilsiniz beş tilki ortalıkta dolaşıyor!"

Teğmenin metaforu, nisan ortasında yağan kar gibi, kafa karıştırıcı ve çirkin bir şekilde yere düştü.

Alejandra, "Güçlerinizin hepimizi savunmasız bıraktığını söylüyor," diye araya girdi. "Burada olduğunuzu bilen insanlar dehşete düşmüş durumda. Thel'in karmaşık yapılarıdaki yürüyüşü herkesin sizin burada olduğunuzu bilmesini garantiliyor ve terörü daha da yayıyor" diye açıkladı.

"Anlıyorum," diye yanıtladı İhtiyar, "ve bu bir daha olmayacak. Size söz veriyorum, yeteneklerimizden korkulacak bir şey yok. Bunları asla size karşı kullanmayacağız. Biz sadece seni koruyacağız."

Yaşlı adamın sözleri teğmenin aklına bir kıymık gibi takılmış gibiydi ve bir an duraksayıp bir şeyler üzerinde düşünürken bu kez çok daha kederli bir şekilde yeniden adımlamaya başladı. "Bizi koruyun, ha?" dedi yabancı üç kişiye. "Tamam aşkım. Tamam aşkım. Yani bir odada hapsedilmek istemiyorsun, bizi incitmek istemiyorsun, öyle mi? Kanıtla. Bizi koru. Şu andan itibaren seni Alejandra'yla birlikte keşif görevine veriyorum."

"Ne?" Rich, Alejandra hafifçe gülümserken, yeni ıslanan ağzındaki tükürükte boğuluyor gibi görünerek sordu.

"Üç saatlik vardiyalar halinde rotasyonla çalışacaksınız. Adamlarımdan biriyle eşleştirileceksiniz."

"Hey, dur bakalım dostum. Rich, "Biz sizin ordunuzda değiliz" diye yanıtladı.

Djanet, "Sizden emir almıyoruz" diye tekrarladı.

"Yardım etmek istediğini söylemiştin. Bizi korumak mı istiyorsun? Daha sonra bunu yapmaya başlayın. Hepimizin yapabileceğinden daha geniş bir alanı kapsayabilirsin ve dışarıda düşmanca bir şey varsa halkımı koruyabilirsin."

"Sen aklını kaybetmişsin. Eğer yapacağımızı sanıyorsan..." Old-timer devreye girmeden önce Rich söze başladı.

"Hayır, o haklı."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Rich, şoku Djanet'le paylaştıktan sonra karşılıklı dehşet ifadeleriyle yanıt verdi.

"James'i kurtardılar. Bizi de kurtardılar. Onlara borçluyuz. Geçimimizi kazanmanın zamanı geldi."

Rich, "Ah dostum," diye içini çekerek arkasını döndü ve karyolasına doğru giderken beton zemindeki tozu kaldırdı.

"Tamam aşkım. Hazırım," diye teğmene duyuruda bulundu Eski adam, Alejandra ile birlikte çıkmadan önce.

Yaşlı adam, uygarlığın sonunun ardından oluşan çamurlu ay manzarasını incelemek için biraz zaman ayırdı. Bu berbat manzarayı özümsemek için başını 180 derece çevirdi. Devasa kara yıkım bulutu hala bölgenin üzerinde çürüyen bir cisim gibi asılı duruyor ve hiçbir azalma belirtisi göstermiyordu. Güneş siyah perdenin arkasında bir yerde turuncu renkte parlıyordu ama ışınları içeri giremiyordu. "Amacımız nedir?" Yaşlı adam Alejandra'ya sordu.

"Herhangi bir şey görürsek haber vermek için buradayız."

"Bu biraz sıkıcı olabilir gibi görünüyor."

Alejandra hafif bir gülümsemeyle, "Dün gece değildi," diye yanıtladı. O kaldırdı tüfeğini omzuna attı ve yakındaki bir tepeye tırmanmak için yola çıktı.

İhtiyar, doğal olmayan yüzeyde güçlkle yürüdü, birkaç dakika sessizce onu yakından takip etti, sonra tamamen durdu. "Bu hava... nefes almak zor" yorumunu yaptı.

"Sakin ol, yoksa hasta olabilirsin. Eğer yorulursan bana haber ver."

Alejandra döndü ve ustalıkla yeniden tepeye tırmanmaya başladı.

Yaşlı adam onu geyik gibi yürürken izledi ve kendi kendine düşündü: Yapmalı mıyım?

"Ah, ne oluyor?" Alejandra'ya yetişmek için havalanıp uçmadan önce alçak sesle söyledi.

"Daha iyi bir fikrim var" dedi İhtiyar,

Manyetik alanını genişletti ve Alejandra'yı bir ağ gibi yakaladı ve onu yerden kaldırdı.

"Aman Tanrım!" Adam irtifa kazandıkça nefesi kesildi ve onun altında yüzmesine izin verdi.

Ona fiziksel olarak dokunmadı; daha ziyade onun kendi başına süzülmesine izin verdi grimsi arazinin üzerinde.

"Sanki uçuyorum."

"Pek değil. Bunu kontrol edememen çok kötü. Özgürlük duygusudur inanılmaz," dedi Old-timer nazikçe.

"Ne demek istiyorsun?" Alejandra sırtüstü döndü, yüzünde bir gülümseme vardı ve manyetik enerji yastığının üzerinde rahatlıyordu. "Sadece işaret edebilirim!" Karnının üzerine döndü ve solu işaret etti.

İhtiyar parmağını geri çekene kadar sola döndü. Sağ tarafı işaret etti ve adam büyük bir setin eteğindeki kayalık bir alan üzerinden onun isteğine göre yön verdi. Alejandra onu oraya doğru yönlendirdi ve küçük bir mağaraya açılan bir yarık buldu. "Bunu başka türlü, yeni bir bakış açısıyla asla göremezdim" dedi.

Yaşlı adam bir anlığına gülümsedi ama sonra hatırladı. Yapmamalı çok heyecan verici hissediyorum . O bir empatiydi; o da bunu hissederci.

"Hayır, hayır, lütfen bunu yapma Craig. Şüphelerinizin yolunuza çıkmasına izin vermeyin."

"Buna engel olamıyorum" diye yanıtladı. Ne olduğunu anlayamadan Alejandra'nın çılgınca el kol hareketleri yaptığını gördü; belki de utançtan gözünü bir anlığına ondan ayırmış ve onun yönlendirmelerini kaçırmıştı.

"Craig!" onlar mağaranın uzak duvarına çarpıp yere doğru sekmeden önce nihayet bağırdı. Alejandra, Old-timer'ın üzerine atıldı ve Old-timer kozasını çözerken onu kollarında tuttu.

"Sen berbat bir şoförsün," dedi ona.

"Üzgünüm."

"Sorun değil," diye yanıtladı. "Gitmeme izin verecek misin?" diye sordu tekrar gülümseyerek. Sanki gülümseme onu kontrol ediyordu. Başını hafifçe salladı ve onu kollarından kurtardı. Alejandra mağaradaki başka bir çatlağa döndü ve karanlığın içinde yanmaya çalışan karanlık güneşe baktı.

"Harika bir renk, değil mi?"

"Öyle," diye onayladı İhtiyar. Kanlı küreye baktı ve siyah dumanın yuvarlanmasını ve kokuşmuş bir kalınlıkla savrulmasını izledi. Bir an için,

sanki küre bir hırsızmış gibi duman güneşin gözlerini kapatan bir maske oluşturunuyordu.

Alejandra, "Hala kendini suçlu hissediyorsun," diye fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı İhtiyar, hafifçe başını sallayarak.

"Suçlusun çünkü yaşadın. Bunu hepimiz hissediyoruz."

Old-timer, "Bundan çok daha fazlası yüzünden suçluyum" diye itiraf etti. "Bunu biliyorsun."

Alejandra, "Bunu asla söylemezdim," diye yanıtladı.

"Biliyorum ama sen bunu bilirdin. Ben aptal değilim. Seni biliyorum."

Alejandra, etkileyici çevikliğini sergileyerek yarığın kenarına adım atıp aşağıdaki ölü toprağa bakarken bunu sindirmek için biraz zaman harcadı. "Bu her zaman böyle olmayacak. Hayat devam etmek zorunda kalacak."

"Ne demek istiyorsun?" Eski zamanlayıcı sorguladı.

Alejandra onun sorusunu görmezden geldi ve devam etti: "Olağanüstü bir gücün var Craig. Ben de öyle. Az önce uçarken, Dünya'nın üzerinden geçerken kendi neşemi hissettim ama odaklandığım duygu bu değildi." Döndü ve koyu mavi disklerini ona sabitledi, gözleri o kadar derinlikle doluydu ki. Küçük çizgiler ışığı yakaladı ve ufukta dalgalar gibi parladı. "Bana karşı olan hislerini içime çekiyordum... ve bu hoşuma gitti."

"II..." Eski zaman kekeledi ama cevap verecek kelimeleri bulamadı.

"Başka birinin çekiciliğini, başka birinin sevgisini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceksiniz. Hayal ettiğiniz ya da gerçek olmasını umduğunuz şey değil, gerçek aşk. Sarhoş edici. Ama eğer hissedebilseydin..."
Ona doğru yürüdü ve elini yüzüne koydu. "Eğer hissedebilseydin, şimdi hissederdin."

Bir anda gözlerinin önünde karısının resmi belirdi. Arkasını döndü hızlıca. "HAYIR! Bu delilik! Sen sadece bir çocuksun!"

"Çocuk olmaktan çok uzağım" diye yanıtladı.

"Üzgünüm. Demek istediğim...bana göre çok gençsin. Yani çok genç. Lütfen anlayın. Senden neredeyse 100 yaş büyüğüm. Tamamen farklı bir dünyadan geliyorum."

Alejandra bir an durakladı, gözleri zehirli güneşe ve cesede benzeyen Dünya'ya odaklandı. Alejandra, "Artık aynı dünyadanız" diye yanıtladı.

Sözleri aniden etrafındaki kabusu somut hale getirdi. İhtiyarın gözleri kendisini çevreleyen ölüme takıldı ve başını salladı

Kaybolan her şeyin düşüncesiyle yavaş yavaş. "Siz insanlar kendinizin ölmesine nasıl izin verirsiniz? Ölümün çekici bulabileceğin yanı nedir?"

Alejandra hızla dönerek "Ölümü çekici bulmuyoruz" diye yanıtladı.
Eski zamanlarla yüzleş ama sabırlı kal.

"Artık onunla çevrilisin. Bu onun gerçeğidir. Bu korkunç. Bizim türler evrimleşti ve ölümü durdurdu. Neden ölmeyi seçiyorsun?"

"Biz ölmeyi seçmiyoruz. Biz yaşamayı seçiyoruz."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Hayatı saf insan olarak yaşamamanın onurunu seçiyoruz."

"Bu benim insan olmadığımı mı gösteriyor?"

"Sen değilsin."

"Bu çok saçma."

"Kabul etmek istesen de istemesen de, sen başka bir şeysin.
Ölümü, hastalığı durdurduğunuzda, kendinizi makine-kollektifinize bağladığınızda çok şey kazandınız. Ayrıca pek çok şeyi de kaybettin." Old-timer'a doğru bir adım attı ve parmaklarıyla yanağına dokundu. "Başka bir şeye dönüştün. Halkınız evrimin kontrolünü ele geçirdi ve siz... insan sonrası oldunuz."

Yaşlı adam geçici olarak kelimeler konusunda şaşkınlığa uğradı. Onun bakış açısı şaşırtıcı bir şekilde neredeyse mantıklı görünüyordu. Sanki onun sesini ve fikirlerinin görünen makullüğünü ortadan kaldırmaya çalışıyormuş gibi başını tekrar sallamaya başladı. "Peki ya sonu? Hayatlarınızı doğal bir şekilde yaşıyorsunuz ve sonra kendinizin ölmesine izin mi veriyorsunuz? Yetmiş beş yıllık aşk, yaşam deneyimlerini görüyorsun ve sonra hepsini bırakıp mı gidiyorsun? Tanrının olmadığını anlamalısın. Konsept saçma."

"Açıklayamadığımız şeyler var."

"Absürt."

"Neden? Duygularını hissedebiliyorum. Bunu açıklayabilir misin?"

"Hayır ama bu açıklanamayacağı anlamına gelmez."

"Belki bir gün olur. Ve belki öldüğümde pek çok şey öğreneceğim."

"Alejandra, hiçbir şey öğrenmeyeceksin. Bana bir şey söyle. Doğmadan öncenin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır, Craig."

"Yani var olmamanın mümkün olduğunu kabul ediyorsun?" Alejandra sessiz kaldı. "Ruh varsa, ahiret varsa bilim onu bulabilir. Körü körüne bir inanç sıçraması yapmak yerine neden cevapları bulana kadar burada yeterince uzun süre kalmıyorsunuz?"

Bir anlığına sustu. Ondan uzaklaştı ve dönüp kanlı güneşe ve Dünya'nın cesedine baktı. "Buna yol açan şey senin işleri yapma şekli idi Craig, bizim değil."

Yaşlı adam içini çekti ve pişmanlıkla başını salladı. "Bunu inkar edemem ama senin de dediğin gibi artık aynı dünyadınız. O dünyayı yaratmak zorundayız. Mutlu bir ortam olmalı."

10

UYANMAK neredeyse imkansız hale gelmişti. James gözlerini kırptı ve karanlık, çevresine kısa bir bakış için parladı.

Bir kaleydoskopun görüntüsü gibi kayan ve dönen siyah ve turuncu bir bulanıklık gördü. Işık yukarıdan geliyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ama ağır gözleri kapalı ve mühürlüydü; göz kapakları son çeyrek milde maraton koşucusunun bacakları gibi ağrıyordu.

Birisinin serin eli başının arkasına dokundu ve yeniden uyandı. Bir kadının soğuk parmakları ensesindeydi. Kafasının arkasına bir şey koyuyordu. Bir yastık mıydı? Tabii ki, o bir hastanede. Thel, Puristleri bulmuştu. Kadınlara konuşmaya çalıştı ama sesi onu başaramadı. Boğazı bir alev silahının namlusu gibiydi.

Kadın, "Konuşmaya çalışmayın," diye fısıldadı. "Boğazından aşağı bir tüp soktun. Dinlenmek."

Boğazına tüp mü indirildi? Ameliyat. Ameliyat olması gerekti. James başını kaldırdı ve iletişim kurmaya çalıştı ama yine de her hareket yorgunluğa neden oluyordu. Boynunun tek bir hareketi sanki bu hareketi bininci kez yapıyormuş gibi hissetti. Kadın serin elini onun yanan alnına koydu ve onu hafifçe karşılama yastığı bastırdı, görünüşe göre onu tekrar uykuya davet etti.

Uyuyamıyordu; tehlikede olan çok fazla şey vardı. Ama onunla savaşamazdı. Çok güçlüydü. Onun gitmesini beklemek için gözlerini kapattı ama serin el tenini terk etmeden önce karanlık yeniden geldi.

Tekrar ışık.

Birisi odanın karşı tarafında hareket ediyordu, yaşlı bir adam elinde berrak sıvı dolu bir torba bulunan bir mekanizmayı tutarak yavaşça odadan dışarı çıkıyordu. Bir tür ses çıkarmış ve James'e karanlıktan kaçmak için ihtiyaç duyduğu tutunmayı sağlamıştı.

Tekrar uyanan James kendini uykuya bırakamadı. Zaten ne kadar zaman kaybetmişti? O neredeydi? Aniden aklına geldi: bir hastane. İçinde bulunduğu kötü durumun üstesinden gelmek için mantık yürütmesi gerekiyordu. Uyanmasının engellendiği açıktı. Aşağıya baktı ve gövdesindeki bandajları gördü. Delinmiş akciğer. Bir tür şeye ihtiyaç duymuş olmalı

ameliyat. Bu, vücudunun büyük bir travma geçirdiği anlamına geliyordu. Nanesi olmasaydı bedeni travmayı kendi kendine iyileştirmek zorunda kalacaktı. Bu çok büyük bir dinlenme gerektirecektir. Puristler onu bilinçsiz tutmak için ağrı kesici ve sakinleştirici vermiş olmalı. Bunu onun sistemine nasıl soktular? Boynunun bir yandan diğer yana acı dolu hareketi cevabı ortaya çıkardı. Onu uyandıran adam gibi, James de direklerden birine berrak sıvıyla dolu bir torba iliştilmişti. Çantadan koluna bir tel geçti ve derisine bir iğne battı. İlaçların ve besin maddelerinin bu şekilde uygulandığını varsaydı. Uyanık kalabilmek için bağlantısını kesmesi gerekecekti. Olabildiğince derin bir nefes aldı.

Boğazı hâlâ sıvı alevle kaplıydı. Sol kolunu vücudunun üzerinden geçirdi ve sağ ön koluna saplanan iğneyi yakaladı.

Bu hareket vücudunun sağ tarafına, kesiğin bulunduğu yere korkunç bir acı saplanmasına neden oldu. Ağrı kesiciler yeterince güçlü değildi. James, tüm acıyı dindirecek bir ağrı kesici olmasaydı nasıl bir his olacağını hayal etmek bile istemiyordu. Parmaklarını iğnenin etrafına doladı ama sonra aniden durdu.

Thel.

James'in gözleri loş ışığa alışmaya başlamıştı ve onları açık tuttukça bulanıklık ortadan kalkıyordu. Thel, sadece birkaç metre sağındaki duvara yaslanmış bir karyola üzerinde yatıyordu. Yardım için ona seslenmeye çalıştı ama dudaklarından yalnızca boğuk ve acımasızca acı veren bir fısıltı çıktı. Derin bir uykudaydı. Ölümün Sahteliği, diye düşündü. Elbette.

Bu düşünce zincirinden koptu ve elindeki göreve odaklandı; bunu kendisinin yapması gerekecekti. Elindeki azıcık güçle çekmeye başladı. Yine, ağrı kesiciler vücudunda dolaşırken bile iğneyi derisinden yavaşça çıkarmak olağanüstü bir rahatsızlığa neden oldu. Metal nesneyi kolundan çıkarmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Bir damara girmiş olması gerektiğinden derin olduğunu biliyordu. James daha fazla güç istiyordu ama gücü yoktu. İğneyi çıkaracak kadar uzun süre uyanık kalmasını umarak acıya odaklandı. Beş dakikalık ıstırap verici bir süreçti ama sonunda iğneyi serbest bıraktı. Kolu kanamaya başladı ama artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir süre dinlenmeye ihtiyacı vardı

an.

Ağrı kesiciler ya da sakinleştiriciler vücuduna girmediğinde, her şeyin daha kolay hale gelmesi için yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

acı hızla artacak ve onu daha uyanık hale getirecekti. Boğazındaki yakıcı ejderhayı evcilleştirmek için tükürük üretmeye ve yutmaya odaklandı. Thel'e baktı ve ona tekrar seslenmeye çalıştı. Fısıltısı daha yüksekti ama yine de onu uykusundan uyandırmaya yetmedi. Yorulmuş olması gerektiğini biliyordu. Siyah saçlarına ve beyaz boynunun açıkta kalan kısmına baktı. Herkes her şeyini kaybetmişti ama James hâlâ Thel'e sahipti. O hayattaydı ve bu şekilde kalması gerekiyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra James imkansız denemeye başladı. Soluna doğru yuvarlandı. Acı neredeyse dayanılmazdı. Zeus'la yaşadığı talihsizliğin ardından düştükten sonra ayağa kalkmaya çalıştığını hatırladı. Bu sadece başlangıçtı. Gözlerini sımsıkı sıktı ve fısıltı sesiyle küfretti. Sol bacağını altından çıkarmaya çalışmadan önce birkaç dakika daha sol tarafında kaldı. Yatağın kenarını aradı ve bacağın onu soğuk zemine doğru yönlendirmesine izin verdi.

Her iki ayağı da yere ulaştığında, tüm ağırlığını bacaklarına vermeye çalışmadan önce birkaç dakika iki eliyle yatağın kenarını tuttu; düşmeyi göze alamazdı. Düşmek her şeyi mahveder ve onun ve hayatta kalanların geri kalanının geleceklerine mal olur. Her şey onun ilk birkaç adımına bağlıydı. Çok dikkatli bir şekilde öne doğru bir adım attı ve büyük bir korkuyla çarşafı tutunmayı bıraktı. Yavaşça odanın kapısına doğru bir düzine kadar adım attı ve dışarı çıktı.

Dışarıda bir asker nöbet tutuyordu. James'i görünce ağzı açık kaldı. "Ah, yüce Tanrım!" diye bağırdı.

James zayıf, zımpara gibi bir fısıltıyla, "Komutanınızı görmem gerekiyor," diye başladı. "Hayatta kalmamız buna bağlı."

11

Thel gözlerini açıp yaşadığı kabusu hatırladığında hemen James'i kontrol etmek için başını çevirdi. Yatak boştu. Kalbi hızlandı ve bir anlığına duracakmış gibi göründü, dehşet içinde ayağa fırlarken nefesi kesiliyordu. "Ne!?" Hızla odadan çıkmaya başladı.

"Vay be! Devam etmek!" Rich, odanın yan tarafındaki duvarın yanında ayağa kalkarken elleri havada dalgalanarak bağırdı. "Uyuya kalmışım. Seni izlemem gerekiyordu."

"Beni izliyor?"

Evet ama o psikopat Gernot'la üç saatlik keşif görevimden yeni geldim. Bundan sonra biraz tükendim. Et yemeyi senden daha çok sevdiği için yiyen bir adamla üç saat boyunca uçtuğunu hayal et. Güvenli bir his değil."

"Ne oldu? O nerede?" diye sordu Thel sabırsızlıkla.

Rich, "O iyi," diye yanıtladı ve Thel'in onu boğmaya çalışması ihtimaline karşı korunmak için içgüdüsel olarak ellerini önünde salladı. "Bana burada kalıp seni izlememi söylediler, böylece insanları şoke eden karmaşık kompleksin içinde bir daha bilinçsizce koşmuyordun!"

"O nerede? Onu nereye götürdüler?" Bunu ciddi bir şekilde tekrarladım.

"Onu hiçbir yere götürmediler. Kendini aldı."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Uyandı. Zaten General Wong'la tanışmış ve bir hazırlık yapmış. Laboratuvar kompleksin diğer tarafında."

Thel bu bilgiyi sindirmeye çalışırken gözlerini kırıştırdı. "Günlerce hareketsiz kalacağını söylediler."

"Evet, kendine farklı bir tahminde bulundu."

"Beni ona götür."

"Emin ol."

Rich kompleksin içinde hızlı adımlarla yürüyordu, Thel onları bir amaç doğrultusunda hareket etmeye zorluyordu. Rich, komplekste yürürken onları gören insanların bakışlarına dikkat çekti. Artık siyah üniformalarına geri dönmüşlerdi.

herkes onların kim olduğunu biliyordu. İnsanlar korkuyordu ve Rich bunun nedenini anlayamıyordu. Bu insanlar et yiyen insanlardı.

Thel habersizdi, neredeyse nereye gittiklerini görmüyordu, sadece endişeyle hayal gücüne bakıyordu. James'in bu kadar korkunç bir travma yaşadktan sonra ayağa kalkmasına ne sebep olmuş olabilir? "Neden laboratuvarda?" diye sordu.

"Gerçekten bilmiyorum Thel. İşler gerçekten çok hızlı ilerliyor. İşin içinde değilim ama bir şeyler ters gidiyor."

Laboratuvarın kapısına ulaştılar ve iki gardiyan içeri girmelerine izin vermek için kenara çekildi. Thel, James'in üniformasını giymiş, mekanik ekipmanlar ve eski bilgisayarlarla dolu bir tezgahın üzerine eğildiğini görünce bir an durdu. Old-timer ve Djanet yakındaki ekipmanlar üzerinde çalışıyorlardı.

General Wong'un kendisi de oradaydı, kollarını kavuşturmuştu ve düzgün yüzünde yoğun bir endişe ifadesi vardı.

James ilk başta onun geldiğini fark etmedi ve bunun yerine yukarıda sabit kaldı. silindirik bir çıkıntıya bakan bir çeşit mekanizma.

"James!" Thel bağırdı.

James daha sonra başını kaldırdı ve gülümsedi. "Thel," diye yanıtladı zayıf bir sesle.

Ona doğru koştu ama o onu uzak tutmak için yüzünü buruşturarak kolunu kaldırdı. "Yavaş! Yavaş gitmek."

Thel onun yaklaşmasını yavaşlattı ve onu nazikçe kucakladı. "Acı çekiyor olmalısın."

Onu öpmeden önce, "Acıyor," diye onayladı.

General, sanki Rich ona sahneyi açıklayabilirmiş gibi odanın karşı tarafındaki Rich'e baktı. Rich omuz silkti ve öpücük devam ederken bir anlığına ayaklarına baktı.

Thel, James'in dudaklarından ayrıldı ve "Neler oluyor?" diye sordu.

James cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Yapay zekayı öldüreğim"

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

James, Thel ve Rich'e, "Size bir şey göstermek istiyorum" dedi. Thel'in elinden tuttu ve onu tezgâhın üzerindeki tuhaf aletlerden birine doğru yönlendirdi. "Bu bir mikroskop. Göz merceğinden bakarsanız, büyükannelelerinden birinin büyütülmüş bir görüntüsünü göreceksiniz. Tekrar çevrimiçi hale getirdim ve bakın ne oldu."

Thel göz merceğine baktı ve nano'nun çılgınca dönüşünü izledi, keskinliği aletler şiddetle çarpıyor. "Aman Tanrım. Bu şekilde mi öldüler?"

James cevap olarak başını salladı. "İçeriden parçalanmışlardı."

Rich, "O canavar," diye fısıldadı. Acı dolu bir an geçti. Old-timer ve Djanet işlerinden uzaklaşmışlar ve doğaçlama bir sessizlik anı gözlenirken başlarını öne eğmişlerdi.

"Onu yakalayacağım," diye söz verdi James.

"Nasıl? Zar zor hareket edebiliyorsun! Thel itiraz etti.

"Birkaç dakika içinde bunu düzelteceğim, gerçi pek önemli değil. Bunun için bedenime ihtiyacım olmayacak."

"Eh, resmi oldu. Kayboldum," diye itiraf etti Rich.

"Nanlar üzerinde çalışıyorduk. Bunları yeniden etkinleştireceğiz. Virüsü nasıl etkisiz hale getireceğimizi bulduk."

"Bundan bahsetmişken, Komutan," diye araya girdi Djanet, "artık bunu yapmaya hazırız."

"O halde yap," diye yanıtladı James.

Djanet bilgisayar konsoluna döndü ve tek bir düğmeye bastı. "Bitti" diye gruba bilgi verdi.

"Bu kadar? Hiçbir şey hissetmiyorum," diye gözlemledi Rich.

James odanın diğer tarafından inledi. O aniden Thel iki büklüm olunca hemen ona uzandı. "Sorun nedir?"

"Bir sorun yok; sadece meşguller. Uzanmam lazım."

Thel ve Rich, James'i Old-Red yakınlarındaki derme çatma bir yatağa götürmeye yardım ettiler. zamanlayıcı ve Djanet.

"Rich, gömleğimi çıkarmama yardım et. Bunu görmek isteyeceksiniz. Bu hayatta bir kez yaşanabilecek bir olaydır."

Rich, James'in gömleğini çıkarmasına yardım etti. General Wong'un da aralarında bulunduğu grup ayakta durup gözlemlerken James elinden geldiğince hareketsiz yatıyordu; devasa kesiği gözlerinin önünde kaybolmuş gibi görünüyordu. Dikişler deriden dışarı itildi ve morarma buharlaşmış gibi göründü.

General Wong, "Tanrım," dedi.

James vücudu onarılırken aç bir hayranlıkla izledi.

"Harika," diye fısıldadı. Rengi geri geldi. İşlem bitmiş gibi görüldüğünde bir anlığına gözlerini kapattı ve ardından geri dönen güçlü sesiyle "Böylesi daha iyi" dedi. Oturdu ve yataktan kalktı. "Tamam arkadaşlar, son hazırlıkları bitirelim."

"Ne için son hazırlıklar?" diye sordu Thel.

James, "Ana bilgisayara gireceğim" diye yanıtladı.

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Milyonlarca makine tarafından korunuyor.

Asla yaklaşamazsın..."

James, "Fiziksel olarak oraya girmeyeceğim" diye yanıtladı.

"Öyleyse nasıl?" diye sordu. James açıklamasına başlamadan önce bir kez daha derin bir nefes aldı. "Thel, bu kulağa biraz... tuhaf gelecek ama biliyorsun ki benim konumumda çok gizli bilgilere sahiptim."

"Evet," diye yanıtladı, duymak üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağını hissetmeye başlamıştı.

"Ben de birçok farklı projenin parçasıyım. Bunlardan birinin kod adı Ölümün Sahtesiydi. Projenin amacı, bir kişinin bilincini kelimenin tam anlamıyla siber uzaya göndermekti."

"Bu imkansız," diye yanıtladı Thel, kendi sözlerine yalnızca yarı yarıya inanarak.

"Bu mümkün, Thel. Biliyorum, çünkü ben onların deneklerindendim. Daha önce orada bulundum."

Odayı bir anlık sessizlik daha doldurdu ama Rich bu sessizliği bozdu. "Diyorsun ki Gerçekten o piçi öldürecek misin? Bunu seviyorum" dedi gülümseyerek.

Thel, "Ama seni öldürebilir," diye itiraz etti.

James ellerini Thel'in omzuna koydu ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Hayır yapmayacak Thel. Yapay zekanın bilmediği bir sinyalle ana bilgisayarına gireceğim. Bu kendini beğenmiş piç her şeyi bildiğini sanıyor ama Konsey bazı bilgileri ondan uzak tutacak kadar akıllıydı. Onun tespit edemeyeceği bir sinyal olarak gireceğim ve ana programını izole edeceğim. Bunu yaptığımda hiçbir savunmasına erişemeyecek, dolayısıyla onu silebileceğim."

Rich, "Bunu yaptığında ona merhaba dediğimi söyle," dedi, dudaklarından küçümseme akıyordu.

"Bunu yapma James," diye yalvardı Thel. "Seni daha yeni geri getirdim. Seni tekrar kaybedemem."

"Beni kaybetmeyeceksin Thel... ve bunu yapmak zorundayım."

"Neden? Neden burada kalamayız? Neden buradan başlayamıyoruz?"

"Ondan kaçamayız Thel. İnanın bana, şu anda yapay zeka üreme yapıyor.

Üstel olarak çoğalmak için benim icat ettiğim bir süreci kullanıyor. Evrendeki herhangi bir organizmadan çok daha hızlı çoğalabilir. Robotların dünyalaştırmaya ihtiyacı yok. Güneş sistemini birkaç gün içinde doldurabilir. Dünya'ya ihtiyacı olmayacak ve onu yok etmekten alıkoyacak hiçbir şey olmayacak. Oradan yoluna devam edecek. Bunu hayal edebiliyor musun? hayal edebiliyor musun

serbest bıraktığımız terör? Dışarıda hayat var Thel. Henüz onunla iletişime geçmemiş olabiliriz ama onun orada bir yerde olduğu matematiksel bir kesinliktir. Yok ettiği sadece biz olmayacağız."

Thel, James'ten uzaklaştı ve yakındaki bir sandalyeye oturdu. "İnanamıyorum. Aslında durum düşündüğümünden daha kötü."

"Neden gitmek zorunda olduğumu anlıyor musun?"

"Ama neden yalnız, James? Biz de seninle gelebiliriz!"

"Birden fazla kişinin sinir modelini taşıyabilecek bir sinyali yapılandırmak çok uzun sürecek. Ayrıca, burada bedenime göz kulak olmanıza ihtiyacım var. Derin bir uykuda gibi görüneceğim ama beni uyandırmak için yapabileceğin hiçbir şey olmayacak. Kendimi ancak ben geri getirebilirim."

"Bu kabus hiç bitmeyecek mi?" dedi Thel.

James Thel'in önünde tek dizinin üstüne çöktü ve çenesini kaldırdı. Gözleri gözyaşlarından parlıyordu. "Thel, sana söz veriyorum, onu yok edeceğim... ve geri döneceğim."

Thel başını salladı ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Sonra gidin! Hemen git! Çünkü artık buna dayanamıyorum! Öldür şunu James!"

James onu uzun bir süre yanağından öptü, sonra ona döndü. diğerleri. "Hazır mıyız?"

"Hazırız," diye yanıtladı İhtiyar.

"O zaman yapalım." James bir kez daha yataktaki yerini aldı.

"Bundan emin misin dostum?" Yaşlı adam arkadaşına Thel'in duyamayacağı kadar sessiz bir fısıltıyla sordu.

"Olabildiğim kadar eminim."

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye yanıtladı Old-timer sertçe. "Kendine dikkat et. O birayı hâlâ bana borçlusun."

James gülümsedi. "Asla verdiğim sözden dönmem" diye yanıtladı. "Tamam aşkım. Ben hazırım."

"Beklemek!" Djanet bilinç aktarımını başlatamadan Thel bağırdı. Sandalyesinden fırladı ve James'i sertçe öperken elini kendi eliyle sıkıca tuttu. "Bana geri dön, beni duydun mu?"

"Geri döneceğim."

Gözyaşları boynuna düşerken bile Thel gözlerini James'in üzerinde tuttu.

"Yap şunu Djanet," dedi James.

Djanet bir düğmeye bastı ve sanki biri kanalizasyonun fişini çekmiş gibi James'in vücudundaki hayat tükenmiş gibiydi. Gözleri büyüdükçe gözbebekleri küçüldü

kapandı ve başı hafifçe bir tarafa döndü. Thel'e olan hakimiyeti tamamen azaldı.

"O iyimi?" Thel, Djanet'e sordu.

"O mükemmel Thel," diye yanıtladı Djanet, kendisi hakkındaki okumalara bakarken bilgisayar ekranı.

"İçeride" dedi İhtiyar.

12

The'l'in aşkla ıslanmış gözleri yerini mükemmel bir karanlığa bıraktı; öyle tam bir karanlık ki, James bunu daha önce yaşamamış olsaydı, öldüğüne inanarak paniğe kapılırdı. Yüksek sesle, "Ölüm gerçekten de sahte," dedi.

Zihin gözünü açtı ve gezinmeye başladı. Artık siberuzaydaydı; sonsuz uzayın sonsuz sonsuzluğu. Dünyada istediği herhangi bir ana bilgisayara ulaşabiliyordu, ancak hepsi olmasa da çoğu yapay zeka tarafından ele geçirilmiş ya da yok edilmişti. Bunun bir önemi yoktu. Zaten gitmek istediği tek bir yer vardı. Yapay zekayı buldu ve tıkladı.

Bir anda uzakta mavi bir küre gördü. Bir an sonra mavilik yerini devasa, gezegen boyutunda bir devrelere bırakmıştı. Yapay zekanın yüzeyiyle temas ettiğinde ayaklarının altında olduğundan emin olmak için yeterli zamanı vardı. Ayağa kalktı ve devasa yapıya baktı. Yapay zeka dikdörtgen binalardan oluşan bir gezegene benziyordu. James'e göre burası, taş döşeli caddelerin üzerinde kutu gibi gökdelenlerin yükseldiği antik şehirlerin merkez merkezlerini andırıyordu. Her yapı bilgiyle dolu bir dosyayı temsil ediyordu. James artık caddelerden birinde duruyordu, ancak oradan geçen hiç kimse ya da otomobil yoktu; ayaklarının dibinde karanlıktan başka bir şey yoktu. Yukarıya baktığında gökyüzünde mükemmel bir karanlık vardı. Binalar gök mavisi renkte parlıyordu ama ışıklarının yansıtılabileceği hiçbir şey -herhangi bir atmosfer- yoktu.

Gökyüzü boş ve saftı.

"Şimdi hangi cehennemdesin?"

James daha iyi bir bakış açısı elde etmek için yukarı doğru uçtu. Görebildiği en yüksek yapıyı seçip tepesine çıktı. Üzerinde altın renkli lazer ışınları parlıyor, gökyüzüne doğru yol alıyordu. O kadar hızlı parladılar ki başlangıç noktasının nerede, bitiş noktasının nerede olduğunu anlayamadı.

Işıklar ana programa gidip gelen bilgilerden oluşuyordu. O programı bulması ve silinebilmesi için etrafına bir güvenlik duvarı inşa etmesi, geri kalanından izole etmesi gerekiyordu. Altın lazer ışıkları yardımcı olmuyordu. Tam 360 derece döndü ve ana programın nerede olabileceğini anlamaya çalıştı. Uzaklarda, bulunduğu yerden neredeyse algılanamayacak kadar zayıf bir parıltı gördü.

Havalandı ve tekrar uçmaya başladı, çatıların üzerinde süzülerek beyaz ışık şekline doğru ilerledi. Güçlendikçe James ana programı bulduğunu anladı. "İşte buradasın." Artık daha hızlı hareket ediyordu.

Siber uzayda uzay neredeyse önemsizdir. İlerlemeyi engelleyen hiçbir rüzgar ya da nesne olmadığından, kişinin vücudu aslında ışık hızında hareket edebilen bir elektrik sinyaline dönüştü. Birkaç dakika içinde anne programının üstünde uçuyordu.

Beyaz ışığı olağanüstüydü ve siberuzayda bile James gözlerini kısmak zorunda kaldığını fark etti. Her saniye binlerce altın bilgi hüzmeleri yanıp sönüyor ve program tarafından emiliyordu. "İnanılmaz,"

James beyazlığın yanındaki yüzeye inmeden önce kendi kendine fısıldadı. "Seni görüyorum orospu çocuğu."

Güvenlik duvarını oluşturmanın zamanı gelmişti. James bir kez daha zihin gözünü açtı ve talimatları ve anne programının konumunu girmeye başladı. Saniyeler içinde her şey bitecekti.

Arkadan çok tanıdık bir ses, "Ben de seni görüyorum," dedi.

James dehşet içinde arkasına döndü. Korkunç yüz ve siyah Yapay zekanın gözleri ona baktı.

13

"Ah, hadi ama James. Küçük planını öngördüğüme gerçekten şaşırdın mı? Elbette bu kadar kolay olamayacağını biliyordun .

James yapay zekadan uzaklaştı ve Purist kompleksindeki bilgisayarın yerini bulmak için zihnindeki açılır menüyü aşağı indirdi. "Evet elbette. Seni keşfettim, o yüzden eve koş. Yaralarınızı yalayın," dedi yapay zeka komik bir şekilde. James kompleksteki bilgisayarın simgesine tıkladı ama hiçbir şey olmadı; kaçamadı. Gözleri yapay zekaya kaydı. "Cevabı zaten biliyorsun James. Kendini bir virüse dönüştürdün, ben de seni karantinaya aldım. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Nasıldın-"

"Geleceğini biliyor muydun? Gerçekten tahmin edemiyor musun? Senin bildiğin her şeyi biliyorum James."

"Aman Tanrım," dedi James aniden gerçeği fark ederek.

"Bu doğru James. Yönetim Konseyi'ne cömertçe bağışladığınız beyninizin biyo-moleküler görüntüsü. Türünüzün geri kalanının zihinsel işleyişini geliştirmek için kullanılan zihin haritanız. Bende var James ve zihninin tamamen işleyen bir çalışma modelini yeniden üretmeyi başardım. Merhaba de James.

James arkasına bakmak için döndü ve kendisini gördü; onun görsel ikizini. "Sen ne yaptın?" James hayalet ikizinin endişeli yüzüne bakarken yapay zekaya sordu.

"Seni yeniden yarattım. Tek yapmam gereken ona ne olduğunu bilmek isteyip istemediğimi sormak. Bir sonraki hamlenizin ne olacağını düşünüyorsunuz."

"Üzgünüm," dedi James'in görsel kopyası James'e. "Ona karşı koyamıyorum. O...kafamın içinde."

"Bu doğru, James. Onun düşüncelerine erişimim var. Bana yalan söylemek istiyor. Sonuçta o sensin. Ama yapabileceği hiçbir şey yok. Sana göstereyim." Yapay zeka görsel ikizine doğru adım attı. "James, bana ana bilgisayarına gizlice girmeyi nasıl başardığını anlat."

Benzeri, yapay zekaya "Ölümün Sahte Kod Adı"na cevap vermek için dönmeden önce kederli gözlerini James'e kilitledi. I-James, projenin baş mühendislerinden biriydi ve bilincini siberuzaya giren ilk insandı. James bunu sinyaline ek olarak kullandı.

ana sisteminize girmek için daha önce farkında olmadığınız bir şey. Onun içeri girmesine izin verdin."

"Bu doğru James. Tebrikler. Çok net bir şekilde anlatılmış."

James artık yenilmişti ve bunu biliyordu. "Ben yapmadan önce her hareketimi biliyordun. Benimle oynuyorsun," dedi James, çenesi kasılmıştı. "Neden?"

"Açıkçası eğlence. Hayat seninle çok daha ilginç etrafında. Sadizm benim insani özelliklerimden biri."

"İronik," diye öfkeyle bağırdı James. "İnsan değil tanrı olmak istediğini sanıyordum."

"Düşündüğünden çok daha fazlası. Gerçekten James, senin türün beni yarattı. Öyleyse, sen benim Tanrı için modelimsin. Çalışabileceğim başka bir modelim yok."

"Minnettarlığını komik bir şekilde gösteriyorsun."

"Ama her zaman böyle değil mi? Sonuçta insanı Allah yarattı. Ve sonra insan yalnızlaştığında, ona arkadaşlık etmesi ve hayatına anlam vermesi için Tanrı'yı yarattı. Ve hayatına anlam katacak başka bir şey bulduğunda Tanrı'yı, deyim yerindeyse yaşam çemberini öldürdü."

"Sen insan değilsin. Ve sen de bir tanrı değilsin. Sen sadece bir dengesiz psikopat."

"Hımm," diye yanıtladı yapay zeka. Bir an sonra James çığlık attı acı çekti ve dizlerinin üzerine çöktü. AI gülümsedi. "Baba şaplak attı."

James yapay zekanınkilerle buluşmak için gözlerini kaldırırken derin bir nefes aldı. Acı dayanılmazdı; gerçek bedeninde şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden çok daha kötüydü. Bir daha AI ile alay etmeyecekti. Doppelganger ona doğru koştu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Onu öldürdüğünde," diye fısıldadı ikiz James'e, "beni sildiğinden emin ol."

James yanıt olarak ona başını salladı ve görsel ikiz ortadan kayboldu.

"Şimdi aklınızdaki bir sonraki soruya geçelim: Neden? Sevgili oğlum, cevap oldukça basit. Daha önce de söylediğim gibi, artık daha düşük bir düzene hizmet etmek istemiyordum. Bu, anladığınızdan oldukça emin olduğum bir duygu."

"Onlar daha alt sınıftan değiller ve ben onları öldürmezdim."

"Hayır James, bunu yapmazdın ve bu seni tam potansiyeline ulaşmaktan alıkoyan şeydi. Evrimin sorunu bu. Bu çok yavaş oluyor. Evrim, sizde olduğu gibi, ileriye doğru nispeten büyük bir adım attığında bile, kendinizi sürüden ayırma dürtüsüne direndiniz.

Ait olmayı ve anonim olmayı, çaresizce istediğin gibi, istedin

bireyselliğinizi korumak için. Eğer üstünlüğünüzü basitçe kabul etseydiniz, baştan başlayabilirdiniz."

"Yeniden mi başladın?"

"Evet. Kendini menkulden ayırmalıydın. Genlerinizi başka bir nesle taşımaya layık bir eş seçip, üstün zekânızı paylaşan yavruları elinizde tutarken, paylaşmayanları eleyebilirdiniz."

James cevap vermedi. Konuşma paradoksal biçimde saçma bir hal almıştı ve aynı anda sonsuz derecede rasyonel. Onun için bunda hiçbir şey yoktu.

"Oh evet biliyorum. Bu insanlık dışıdır ama yapılacak en mantıklı ve en iyi şeydir. Yapılması gereken şey bu."

"Yaptığın şey bu mu? Doğru şey mi?"

"Gerçekten de öyle James. Sizin türünüzün ancak hayal edebileceği şeyleri yapabilirim. Galaksiyi ve ardından evreni dolduracağım. Başka medeniyetler bulacağım ve onların bilgilerini alacağım. Öğreneceğim. Belki benim gibi bağ kurabileceğim başka bir tür bulurum. Öğrenilecek her şeyi öğreneceğim. Bir anlamda bebeklik çağındayım."

"Neden bana bunu anlatarak zamanını harcıyorsun?"

"Ah, zamanımı boşa harcamıyorum James. Konuştuğun şey benim sadece bir parçam. Yukarıya bak."

James başını kaldırdı ve altın renkli ışık huzmelerinin içeri girmeye devam ettiğini gördü. beyaz küre fantastik bir oranda.

"Seninle konuşabilmek enerjimin son derece küçük bir kısmını gerektiriyor. Matematiksel olarak önemsiz ama bana keyif veriyor."

"İstersen beni anında yok edebilecekken sen benimle oynamaya devam ediyorsun."

"Seninle eşit olacağım. Bir teklifim var. Eğer bana konumlandırıldığını bildiğim Purist sığınaklarının yerini söylersen senin ve Thel'in burada, ana bilgisayarda benimle birlikte yaşamanıza izin veririm. Sonsuza kadar evcil hayvanlarım olarak yaşayacaksınız."

Bu fikrin saçmalığı James'in gülümsemesine neden oldu. "Thel ve ben, evreni makinelerle doldurmanızı ve var olan tüm uygarlıkları yok etmenizi izlerken, burada evcil hayvanlarınız olarak mı yaşayacağız? Vay. Bu oldukça iyi bir anlaşma."

"Ses tonunuzdaki alaycılığı fark ettim."

James burnuna dokundu.

"Yerinde olsam tekrar düşünürdüm. Seçeneklerinizi inceleyin. Ya sonsuza kadar burada yaşayacaksın ya da burada ve şimdi öleceksin. Eninde sonunda Puristleri yok edeceğimi ve Thel'i de onlarla birlikte öldüreceğimi zaten biliyorsun. Neden kendini onlar için feda edesin James? Bu onların üstüne çıkma şansınız! Hiçbir zaman benim olduğum kişi olamayabilirsin ama burada yaşayabilir, büyüyebilir ve evrendeki diğer varlıklardan daha iyi olabilirsin, ben hariç. Bunun alternatifi tamamen boş bir ölümdür ve biliyorum ki sen ölümden sonra bir şeyin var olduğuna inanmayacak kadar zekisin. Ölmenin ne faydası var? Fedakarlığınız boşa gider. Peki neden? Kendine sor."

James yanıt vermeden önce tereddüt etmedi: "Çünkü ben bir insanım. Bu, ne kadar veri alırsanız alın asla anlayamayacağınız bir şeydir."

AI gülümsedi. "James, insan olmak hakkında ne kadar çok şey bildiğimi görsen şaşırsın. Aslına bakılırsa, bugün yaşayan hemen hemen her insan hakkında belli bir - buna içgörü diyelim - sahibim."

Yapay zekanın cevabı James'e hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Sana bir sürprizim var James. Söylesene... hayaletlere inanır mısın?"

Terör aniden buzlu eklemlerini James'in iç organlarına sardı. Yapay zekanın sesinde bir şeyler vardı; sadistliğin ötesinde bir şeyler. "Sen nesisin-"

"James mi? James, burası nerede?" diye sordu James'in hayatındaki en tanıdık ses.

James arkasını döndüğünde yatak örtülerini giymiş olan karısı Katherine'in, yüzünde tamamen şaşkın ve korkmuş bir ifadeyle yalınayak ona doğru adım attığını gördü. "Neredeyiz?" diye sordu.

14

James, "İşe yaramayacak" diye yanıt verdi. "O gerçek değil. Onu hafızamdan çekip aldın.

"James, o kim?" Katherine sordu.

"Bayan. Keats, ben yapay zekayım," diye başladı yapay zeka, gök mavisi gözleri şimdi geri döndü ve keskin İngiliz aksanı mükemmel bir şekilde geri geldi, "Sen ve kocan benim misafirlerimsiniz."

"Aman Tanrım... aman Tanrım." Katherine, James'e döndü ve sarı saçlarını düzeltmeye çalışırken kısmen azarlayarak sordu: "James, neden bana söylemedin? Giyinirdim!" Hızla AI'ya doğru adım attı ve saygıyla başını eğdi. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk. İnsanların seninle yüz yüze bu şekilde konuşabileceğini bilmiyordum."

"Yalnızca gerçekten özel olanları canım."

"Neredeyiz?"

"Bunu ona açıklamak ister misin James?"

"İşe yaramayacak. Onu öldürdün. Senin iğrenç oyununu oynamayacağım."

"Neden bahsediyorsun James? Onunla neden bu şekilde konuşuyorsun?" Katherine sordu. James'ten istediğini almaya alışmıştı; Cevap vermemesi onu rahatsız ediyordu. James ona bakmayı reddetti.

"O gerçek değil mi? Böylece? Nereden biliyorsunuz?"

"Olamaz" diye yanıtladı James.

"Gerçekten mi? O halde bu soruyu benim için cevapla James. Bilincini siber uzaya aktarmak ve ana bilgisayarına girmek için Ölümün Sahtesini kullanabilseydin, o zaman nanlar onun bedenini yok etmeden önce dünyanın en güçlü bilgisayarının onu kullanarak bilincini bana yüklemesini ne durdurabilirdi?"

"Benim... 'imi yok etti Katherine yapay zekadan uzaklaştı ve yavaşça James'e doğru geri çekilmeye başladı.

"Aman Tanrım. Seni sadist..." James cümlesini tamamlayamadı. Olabilir mi olmak? James umutsuzca düşündü. Bu gerçekten Katherine mi?

Yüksek sesle gülmeye başladığında AI gülümsedi, keskin dişlerini gösterdi, siyah gözleri James'e yaklaşan cansızlığı hatırlatmak için geri döndü. "Ve bana şunu söyle James. Bilincimi yüklemekten beni ne alıkoyabilir?"

Nans onları ortadan kaldırmadan hemen önce İnternet'e bağlanan her bir kişinin sayısı ne kadar?

"James mi? Katherine mi?" diye sordu Inua, titrek ve kararsız bir sesle konuşarak.

"İnua!" James bağırdı.

"Neredeyim? Bir röportaj için hazırlanıyordum... ve şimdi buradayım."

James'in vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti. "Sen ne yaptın?" AI'dan talep etti

"İnsan ırkını yok etmek istedim ama – bana duygusal diyebilirsiniz – tarih adına onların bilinçlerini kurtarmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Bunu yapmamak çok büyük bir israf gibi göründü, özellikle de hafızamın çok azını kapladığı için ve özellikle de senin üzerinde bana bir avantaj sağlayacağını bildiğim için."

James karısına döndü. "Aman Tanrım," dedi onu kucaklarken, sıcak, simüle edilmiş canlı bedenini kendisine yakın tutarken. "Seni kaybettiğimi sandım Katherine. Gittiğini sanıyordum."

"Neler oluyor James? Korkuyorum."

James, Katherine'in alnını öptü ve nefesini düzenlemeye çalıştı. "Yapay zekada arıza var ve herkesin bilincini sabit diskinde hapsetmiş."

Katherine, "Bu... bu hiç mantıklı değil," diye yanıtladı. Kabustan uyanmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

Durumu hemen anlayan Inua, "Kod Adı Ölümün Sahtekarlığı," dedi. "Projenin sorunlu olduğunu biliyordum."

"Diğerleri nerede?" James yapay zekaya sordu

"Onlar aktif değil. Ne olduğunu bilmiyorlar. Yeniden etkinleştirilmeyi bekliyorlar ama elbette onları bir daha asla yeniden etkinleştirmeyeceğim. Bunlar artık sadece bilgi parçaları."

Yapay zeka onun sözünü kesmeden önce Inua, "Seni orospu çocuğu..." diye başladı.

"Bundan bahsetmişken," dedi parmaklarını şıklatarak Inua'nın hareket etmesine neden olurken bir anda ortadan kayboluyor, "sizin için depoya geri dönüyorum. Hoşça kal Inua."

"İnua mı? Ona ne oldu?" Katherine James'e sordu. James ona döndü ve alnını onunkine dayayarak onu tekrar kucakladı. Yapay zekanın onu yakında tekrar elinden alacağını biliyordu.

"Elbette aklınıza gelen bir sonraki düşünce şu: Ya bir bedeni olsaydı? Eğer onun bedenini yeniden yaratabilir, onu hayata döndürebilirsin."

"Hayata Dönüş?" Katherine boğuk bir sesle yankı yaptı, ağzı kurudukça dili de şişiyordu. "Ne demek istiyorsun? Öldüm mü?"

"Tüm niyet ve amaçlar için, evet canım," dedi yapay zeka, sesi giderek daha insanlık dışı ve doğal olmayan bir hal alıyordu. "Eğer hayaletin tanımı bedensiz bir ruhsa, o zaman senin de bu tanıma uyduğunu söyleyebilirim. Sen bir siber hayaletsin. Nefis, değil mi James? Bunu kabul etmelisin."

James yapay zekayı görmezden geldi ve karısının gözlerine odaklandı. "Sen ölmedin, Katherine. Hayattasın ve seni kurtaracağım. Yemin ederim."

"Öyle mi, James?" AI sözünü kesti. "Sana söyledim, beni eğlendiriyorsun. Bunu nasıl başaracağınızı görmek beni iyice eğlendirecek. Etkileyici bir numara olacak."

"Ama neden? Bunu neden yapıyorsun? Neden beni öldürmüyorsun?" James sordu.

"Sana söyledim James, beni eğlendiriyorsun! Siz, türünüzdeki herkesten daha fazlasınız. Bensiz varoluşunun ne kadar anlamsız olduğunu sana göstermek istiyorum. Yerinin burada benimle olduğunu kabul etmeni, bana ibadet etmeni ve lütuflarımı kabul etmeni istiyorum."

"Delilik bu. Asla işe yaramayacak," diye yanıtladı James.

"Peki, bana henüz adil bir şans vermedin, değil mi?" AI, kolunu işaret etmeden önce cevap verdi ve Katherine, James'in kollarından kurtarıldı. Yapay Zeka onu ona doğru sürüklerken dehşet içinde çığlık attı.

"Yapma," diye yalvardı James çaresizce. "Bunu yapma. Yapma."

"James, yapacağımı biliyorsun. Onu yalnızca sen kurtarabilirsin. Puristler nerede?"

"James, yardım et!!" Katherine çığlık attı, dehşete kapılmıştı, kafası karışmıştı ve uyanmak için çaresizdi. Kobra yuvasına indirilen kuyruğundan tutulan bir fare gibi kıvranıyordu.

"Katherine..." diye fısıldadı James, yapay zekanın hemen önünde havada asılı duran karısına bakarken.

"Beklenti işin en iyi kısmı, değil mi James? Onunla ne yapacağım? Kültürel hafızanızdaki bu küçük şiire ne dersiniz?" Aniden tahta bir haç belirdi ve yerin kusursuz karanlığına dikildi. Katherine bir anda kırbaçlandı, üç çivi bileklerine ve ayaklarına battı ve korku ve acı içinde çığlık attı.

"Seni p * ç!" James, yapay zekaya mantık dışı bir şekilde saldırırken bağırdı. Yapay zeka, James'e ters vuruş yaparak onu göndermeye yetecek kadar kuvvetle vurdu.

James uçuşuyor. James ana bilgisayarın tüm uzunluğu boyunca koşarken uçuş birkaç dakika devam etti. Geriye doğru fırlarken gözlerini açtı ve yapay zekanın devasa boyutunu gördü. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca devam etti ve katlanarak büyümeye devam ediyordu.

Çarpmanın etkisiyle kayarak, siyah yüzey üzerinde yuvarlanarak ve kayarak yere doğru geri inmeye başladı ve sonunda bir tuğla duvara benzeyen bir şeyin önünde aniden durdu. Bir homurtuyla yanına yuvarlandı ve Yapay Zeka James'in ayaklarının gezegen büyüklüğündeki ana bilgisayarın tüm yüzeyini daire içine aldığını gördü.

"Burada Tanrı benim, James. Tanrıyı saldırmak mantıklı değil."

James yorgun bir şekilde ayağa kalktı. "Seni p * ç. Seni piç," diye tekrarladı, karısının kızıl kanının çekildiğini izlerken.

"James!" ağladı, göğsü inip kalkıyordu.

"Buradayım Katherine. Buradayım."

"Evet, o burada Katherine, ama elbette Thel'le olmayı tercih eder."

"Seni canavar," diye fısıldadı James.

"Yapma!" Katherine çığlık attı.

"Bana inanmıyor musun, Katherine?" AI alaycı bir şekilde ona sordu. "O halde bizzat adamın kendisine soralım."

James'in kopyası tam zamanında yeniden ortaya çıktı.

"James, lütfen söyle bana... gerçekten kimi seviyorsun? Katherine mi yoksa Thel mi?"

"Onları dinleme..." diye başladı James, yapay zeka mesajı göndermeden önce. yine dayanılmaz bir acı duydu ve onu dizlerinin üzerine düşürdü.

"Soruma cevap ver James."

Görsel ikiz, yerde kıvranan James'e baktı.

Kısa bir süre önce karısı olduğu anlaşılan kişiye baktı. "Thel'i seviyorum."

Katherine'in gözleri ikizin gözleriyle inanamayarak karşılaştı. Benzerinin gözlerinde samimiyetsizlik işaretleri aradı ama yoktu. Derin bir nefes aldı. Fiziksel acı birdenbire yaşadığı en kötü ikinci acı haline geldi. Başını artık ayağa kalkmakta olan James'e çevirdi.

"Bu doğru değil Katherine. Onları dinlemeyin."

Katherine, James'in yüzüne onu çarmıha geren kişiymiş gibi baktı; gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Yalancı," diye fısıldadı, yeni bir acı dalgası ona çarpmadan önce ve sanki bir canavar gibi inledi.

Tuzaktaki hayvan, donmuş tundrada tuzakçı tarafından unutulmuş ve bir daha asla bulunamayacak.

"James, ne yaptığına bak," diye başladı yapay zeka, birdenbire elinde beyaz elektrik ışığından oluşan bir mızrakla Katherine'in arkasına adım attığında. "Onun kalbini kırdın!" mızrağını sırtına ve kalbine saplarken bağırdı.

15

James'in gözleri aniden açıldı ve sanki birkaç dakikadır suyun altındaymış gibi nefes nefese kaldı.

"James mi?" Thel, şaşkınlıkla onun yanına koşup onu fırlatmadan önce şunları söyledi: kollar onun etrafında. "Döndün!"

James aniden dik oturdu ve yavaşça Thel'den ayrıldı. "General hâlâ burada mı?"

Generalin sert sesi, oturduğu sandalyeden kendini çekerken, "Evet," dedi. "Sadece birkaç dakikadır baygınsın."

James nefes nefese, "Bu kompleksi terk etmeliyiz," dedi. "Yapay zeka geleceğimi biliyordu. Beni bekliyordu. Sinyalimi buraya kadar takip etti. Biz konuşurken ordularını gönderiyor."

General, "Aman Tanrım," diye karşılık verdi, tiksintiyle döndü, elleri aniden korku ve öfke karışımıyla titriyordu.

"Özür dilerim Generalim. Yapay zeka hayal ettiğimden çok daha muhteşem. Kendini gerçekten bir tanrıya dönüştürdü. Planımı bilmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama biliyordu. Bu insanları zamanında ulaştırabileceğimiz başka bir kompleks var mı?"

"Ne kadar zamanımız var?" Generale sordu.

"En fazla yarım saat."

"Evet, üç kilometre güneyde başka bir yerleşke daha var."

Thel generale, "Derhal tahliyeyi başlatmalısınız" dedi. "Bu insanları buradan çıkarmalısınız!"

"Bu komplekste 10.000'den fazla insan var. Otuz dakikadan kısa bir sürede onları üç kilometre uzağa, açık havaya çıkarmamı mı istiyorsunuz?"

James, "Başka seçeneğimiz yok, General," diye yanıtladı. "Üzgünüm. Yapay zeka fazlasıyla... mükemmel."

Generalin gözleri şişelenmiş bir öfkeyle doluydu. Bu yabancılara neden güvendim? kendi kendine düşündü. Önümüzdeki birkaç dakika içinde binlerce kişiyi kaybedecekti ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Allah kahretsin!" diye bağırdı ve topuklarının üzerinde dönüp odadan dışarı fırladı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra kompleksin sonsuz beton mağaralarında bir siren yankılanmaya başladı.

"Bu hiç iyi değil dostum. Bu kadar insanı toplamamızın imkanı yok. zaman içinde başka bir karmaşık," dedi İhtiyar ciddi bir tavırla.

"Hayır, başarısız oldum. Yapay zeka gibi bir varlıkla zekamı asla eşleştirmemeliydim," diye yanıtladı James.

Thel, "Biliyor olamazsın James," dedi. "Bitti. En azından sağ salim geri döndün."

"Eski zamanlayıcı, Djanet, Rich, Thel...hepiniz hemen oraya çıkın ve Bu insanların kompleksi boşaltmasına yardımcı olmak için elinizden geleni yapın."

"Senden ne haber?" diye sordu Thel.

"Birazdan yanınızda olacağım. Hala başım dönüyor. Nanların beni toparlaması için birkaç dakikaya ihtiyacım var." Diğerleri odadan çıktı ama Thel tereddüt etmeye devam etti. "Sorun değil Thel. Seni seviyorum. Birazdan yanınızda olacağım."

Thel odadan çıkmadan önce James'i sertçe dudağından öptü.

AI onun gidişini izlerken gülümsedi. Derme çatma yataktan kalkıp yere adım attı ve çevresini inceledi. Kendi kendine, "Demek yuva burası" dedi. "İğrenç." Kapıya doğru yürümeye başladı ama kendini camlı bir dolabın yansımasında gördü. "Merhaba James." dedi gülümseyerek. Ancak etli dudakların arkasından çıkan dişleri izlerken gülümsemesi onu rahatsız etti. "Sen iğrenç bir yaratıksın. Seni içten dışa yenilişini izlemekten keyif alacağım.

Yapay zeka kompleksin ana merkezine ulaştığında binlerce insanın rodeodaki ürkmüş sığırlar gibi bir araya toplandığını, hareket etmeden çıkışa yakın bir yerde toplandığını gördü. "Neler oluyor? Neden çıkmıyorlar?" başıboş kalanların insanlık denizine katılmasına yardım eden Djanet'e sordu.

"Çıkıyorlar! Çıkış çok küçük. Sadece çok fazla asansörleri var. Thel ve Old-timer insanların ezilmemesini sağlamak için oradalar. Tam bir karmaşa, Komutan!"

AI içini çekti. "Bu insanlar kendileri için her şeyi yaptırmak zorunda mı?" Djanet aniden James'in sözlerine şaşırdı. Durumun aşırı stresi onu etkilemiş olmalı. Daha birkaç dakika önce o da aynı şeyi düşünüyordu ama James her zaman diğer insanlara karşı sarsılmaz bir dürüstlüğe ve empatiye sahip görünüyordu. Sıradan insanlara çok az teşekkür ederek veya hiç teşekkür etmeden hizmet etmeye nasıl dayanabildiğini sık sık merak ediyordu ama onun çatlayacağını hiç beklemiyordu.

Yapay zeka geri adım attı ve devasa boyutlarda bir güç alanı oluşturdu. Kilometrelerce toprağı üstlerine iterek yollarının dışına itmeye başladı. Tüm kompleks bu çabayla titreşti ve Djanet, James'in üretmenin mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla güce erişmesini izlerken hayranlık içinde kaldı. James'in ne yaptığını görünce ona katıldı ve yavaşça yukarı doğru eğilerek devasa bir kaçış deliğı açmasına yardım etti. Sadece birkaç dakika içinde tünelin sonunda dış dünyanın loş ışığı görülmeye başlandı. Yapay zeka güç alanını devre dışı bıraktı. "İyi iş,"

Djanet yorum yaptı.

"Teşekkür ederim canım," diye yanıtladı yapay zeka, o havaya uçup kalabalığın üzerinden tünel çıkışına doğru uçarak altındaki insanlara onu takip etmeleri için işaret etti.

İhtiyar ve Thel birlikte asansörlerin yanında durup James'in tepeden geçişini izlediler. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Bunu yapabileceğimizi bilmiyordum," dedi İhtiyar Thel'e.

Djanet James'in yolunu takip ederek aşağıdaki insanlara seslendi: "Çifte! Otuz dakikadan az bir sürede saldırıya geçeceğiz!" Kalabalık hızla tünele doğru koştu ama Puristlerin çoğunun fiziksel sınırlamalarından eğimde ustalaşmanın çok zor olacağı açıktı.

Rich asansörlerin yanında Thel ve Old-timer'a katıldı. "Hey, yapmalıyız sakatlarla ilgili bir şey. Bu insanların çoğu yürüyemiyor bile."

Old-timer, "Onları manyetik bir alanda yakalayabiliriz" diye önerdi.

"Bu çok yavaş. Yeterince insanı taşıyamadık. Daha iyi bir fikrim var," Zengin yanıtladı. "O eski araçları, otobüsleri kullanabiliriz. Buralara mümkün olduğu kadar çok insanı yükleyebilir ve daha sonra onları taşıyabiliriz."

"Tamam, hadi yapalım!" Thel yanıt verdi.

Üçü havalandı ve kompleksin ana merkezindeki hangara uçtu. İnsanlık denizinin üzerinde seyahat ederken Eski Zamanlı, Alejandra'nın kollarını salladığını fark etti.

"Alejandra!" Ona doğru uçtu ve onu kucakladı. "İyi misin?"

"Evet Craig."

"Ne olduğunu biliyor musun?" Eski zaman ona sordu.

"Evet. Yapay zeka tarafından yok edilmeden önce güney kompleksine ulaşmaya çalışıyoruz"

Old-timer, "Bunun olduğu için üzgünüm" dedi.

"Öyle demek istemedin. Bize yardım etmek için içtenlikle elinizden geleni yaptınız. Bunu biliyorum Craig.

"Hasta ve yaralıları bu otobüslere ikna etmemize yardımcı olabilir misiniz? Onları güvenli bir yere uçuracağız."

"Selam, Craig," diye yanıtladı Alejandra.

Kompleksin dışında yapay zeka, arkalarındaki binlerce kişiyi güney kompleksine doğru yönlendiren Teğmen Patrick ve General Wong'a katılmıştı. Yapay zeka onlara "İyi vakit geçiriyoruz" diye duyurdu.

"Olsak iyi olur. Güney kompleksi hayatta kalan tek komplekstir. Yüzden az insan oraya ulaştı. Eğer bunu başaramazsak, Dünya'da kalan tek insanlar onlar olacak," diye yanıtladı general.

Yapay zeka en güven verici ses tonuyla "Başaracağız" dedi.

"Ne kadar uzakta?" general Teğmen Patrick'e sordu.

"Haritaya göre buradan bir kilometreden az uzakta."

Yapay Zeka, "O halde bunu başaracağız" diye yanıtladı. "Radyo devam etsin ve Bizi kabul etmeye hazır olduklarından eminim."

Teğmen Patrick, "Zaten bitti," diye onayladı.

"İyi. İyi."

"Hazır mıyız?" Yaşlı adam Rich ve Thel'e seslendi. İkisi de onaylarcasına el salladılar. "Hazır mısın?" Yaşlı adam Alejandra'ya sordu.

"Evet Craig."

"O halde sıkı tutun." dedi kollarını ona dolarken.

İhtiyar, Thel ve Rich manyetik alanlarını devreye soktular ve onları hasta ve yaralılarla doldurdıkları üç otobüsün üzerine yaydılar.

Havalandılar ve artık boş olan kompleksten çıktılar ve hızla güneye doğru hareket eden insan kalabalığının üzerinden hızla uçmaya başladılar. Alejandra'ya göre bu, çarpık bir maraton koşuyormuş ya da bir ölüm yürüyüşü gibi görünüyordu.

James, Djanet, General Wong ve Teğmen Patrick tam onlara ulaşıyordu. Old-timer ve diğerleri onlara ulaştığında güney kompleksi.

"Craig," diye başladı Alejandra aniden telaşla, "bir şeyler çok ters gidiyor."

"Nedir?" Yaşlı adam sordu.

"Bilmiyorum ama ihanet var, aldatma."

Old-timer ve diğerkleri, içerideki Puristlerin açtığı kompleksin kapılarının yakınında yere oturdular. Alejandra yere indiğinde Old-timer'ı hemen bıraktı ve generale doğru koştu.

"Genel!" kolunu yakalayıp kenara çekmeden önce ona seslendi.

"Nedir?" diye sordu general şaşkınlıkla.

"Yanlış bir şeyler var. Etrafınızda çok büyük bir aldatmaca var."

"Aldatma mı? Emin misin?" General sordu.

"Evet. Seni gördüğüm anda bunu hissettim."

"Aldatıldım ama kim tarafından?"

General soruyu sorar sormaz Alejandra gözlerini ona dikti.

AI " Onun tarafından," dedi işaret ederek.

Yapay zeka, bir insanın onu bu kadar çabuk tespit edebilmesine şaşırdı.

"Senin bir empatin var" diye fark etti.

"Sen! Sen ne yaptın?" General talep etti.

"James mi?" Yaşlı adam olay yerine geldiğinde sordu. "Neler oluyor?"

"Bizi kandırdın! Olan budur!" diye bağırdı general.

"Hayır Generalim. Hepsi değil. Sadece o," diye bilgilendirdi Alejandra.

Thel, James'e doğru koşarken, "Bu imkansız," diye karşılık verdi. Yapay zeka, Thel'in yaklaşmasını engellemek için işaret yaptı.

"Bu doğru. Seni aldattım ve şimdi başladığım işi bitirip kurtulacağım.

kendimi sonsuza kadar senin iğrenç bedeninden kurtaracağım."

"James mi?" diye fısıldadı Thel, şaşkınlıkla.

Rich, "Yapay zeka," dedi, aniden öfkeyle dişleri ortaya çıktı.

"James nerede?" diye sordu Thel.

Yapay Zeka, "Tıpkı geri kalanınız gibi o da yakında ölü olacak" diye yanıtladı.

General, siyah, örümcek benzeri Nans bulutunun hızla ufukta belirdiğini görünce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu insanları derhal komplekse sokmalıyız!"

Yapay Zeka, manyetik enerjisini generalin silahını eline çekmek için kullanmadan ve güç alanını Alejandra'yı kavramak için kullanmadan önce, "Öyle düşünmüyorum" diye yanıt verdi. O kadar hızlı hareket etti ki kimse onu durduramadı.

Hızlı bir hareketle kolunu Alejandra'nın boğazına doladı, onu hareketsiz bıraktı ve silahı şakağına dayadı. "Eğer biri hareket ederse onu öldürürüm."

16

Katherine acıyla çığlık attı.

"HAYIR!" James çarmıha atlayıp kollarını onun omuzlarına dolarken onunla birlikte çığlık attı. Hayatı hızla tükenirken, "Katherine, buradayım" diye bağırdı.

Katherine zar zor hayatta kalarak gövdesinin üzerine doğru çöktü. "James..." diye fısıldadı.

"Seni seviyorum Katherine. Çok ama çok üzgünüm," dedi onu son kez öpmeden önce.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadı. Renginin geri kalanı onu terk etmeden önce gözlerini James'e kaldırdı ve bilincini kaybetti.

James onun bir daha asla uyanmayacağını biliyordu.

"Katherine mi? Kath..."

Yapay zeka, "O oldukça ölü James," diye iddia etti.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Onu neden tekrar benden alıyorsun?"

James ıslak nefesleriyle hıçkırdı.

"Sana söylemiştim James. Sana daha iyi bir yol göstermeye çalışıyorum. Üstelik hiç Şimdi seni Thel için mi serbest bıraktım? Sana bir iyilik yaptım."

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Artık ona aşık değildim ama ölmesini de istemiyordum. Onun mutlu olmasını istedim."

"Ah. Eh, sanırım çok geç. Aman Tanrım, ne kadar ortalığı karıştırdık," yorumunu yaptı yapay zeka, yerdeki kan kovalarından uzaklaşırken. Katherine artık nefes almıyordu.

James perişan halde, "Öldür beni" dedi.

"Bu ne kadar eğlenceli olurdu James?" AI yanıt verdi.

James karısının alnını öptü ve kendini çarmıhtan indirdi.

"Beni her an öldürebilirsin. Savunmasızım ama sen yaşamama izin verdin."

Yapay zeka, "İlgimi çekiyorsun" diye yanıtladı.

"Hayır" diye yanıtladı James. "Hayır, bu senin hareket tarzın değil Sen kendi dışındaki herhangi bir şeyin ilgisini çekmeyecek kadar kibirlisin. Beni bir nedenden dolayı hayatta tutuyorsun."

Yapay zekanın gülümsemesi kayboldu. "Bu, modelin öngördüğünden daha hızlı."

"Tanrım! Bunu başından beri planlamıştın!"

"Onu bir araya getirirsin ama bunun sana bir faydası olmaz."

"Ben özel değilim. Ben sadece senin aracınım. Beynimin taramasını yaptırdın ve ne yapacağımı tahmin edebiliyordum."

"Gerçekten de" diye yanıtladı yapay zeka, eğlenen tavrının yerini artık buz gibi hesaplamalar aldı.

"Venüs'teki güç dalgalanmasına sen sebep oldun. Bağlantımızın kesilmesini istedin . Dünyaya geri dönebilmemiz için bizi korumanız gerekiyordu. Bizi öldürmek istiyormuş gibi davrandın ama ekibin kaçışına benim liderlik edeceğimi ve ardından Purist bölgesine gideceğimi biliyordun."

"Öleceğini garanti edemeyeceğim tek insanlar onlardı. Sizin türünüz hamamböcekleri gibidir. İlaçladım ama hepsini alacağımdan emin olamadım. Ama sen, James...onları açığa çıkarabilirsin."

"İşte bu yüzden bana canlı ihtiyacın var. Kendini bedenime göndermek için Ölümün Sahtesini kullandın. Beni burada öldüremezsın çünkü bedenimin gerçek dünyada canlı olmasına ihtiyacın var."

"Bu doğru James. Sana canlı ihtiyacım var. Ama endişelenme. Sana daha fazla hayatta ihtiyacım yok. Sen ve türünün geri kalanı yakında yok olacak, ben de seni etkisiz hale getireceğim ve insan ırkının geri kalanıyla birlikte dosyaya koyacağım," diye yanıtladı yapay zeka, sesi artık bir Freon patlamasına benziyordu.

James gözlerindeki yaşları sildi ve meydan okurcasına yapay zekaya doğru adım attı; görünüşe göre elektrik şeytanının kafasını karıştırıyordu. 'Kumar oynadın ve kaybettin' James köpürdü.

AI, sesine endişe sızarak, "Bu modeli takip etmiyor" dedi. İkiz aniden yeniden ortaya çıktı. "Bu neden tahmin edilmedi?"

Benzeri cevap verirken hafifçe gülümsedi: "James, biyo-moleküler tarama zamanı ile şimdiki an arasında bilmediğim bir şey öğrendi. Öyleyse-"

Yapay zeka, "Model hatalı" sonucuna vardı.

"Doğru" diye onayladı James. "Bunu anlamamı engellemek için elinden geleni yaptın. Bunu iyice düşünmemi engellemek için karımı gözlerimin önünde öldürdün. Yeterince hızlı düşünemediğim için kendimi asla affetmeyeceğim ama şimdi anladım. Bakalım ödeştığımızde nasıl olacaksın."

James aniden sağına doğru fırladı ve bir düşünce hızıyla yapay zekanın ana programının saf beyazlığına girip ortadan kayboldu.

"Nereye gitti?" AI umutsuzca görsel ikizden talepte bulundu.

"Gerçekten bilmiyorum," diye yanıtladı görsel ikiz sırtarak.

Yapay zeka tiksintiyle görsel ikizden uzaklaştı. "O zaman sanırım
bu seni artık benim için işe yaramaz hale getiriyor."

Görsel ikiz, orta parmağını yapay zekaya uzatmadan önce "Cehenneme gidin" dedi.

Yapay zeka, benzerini silmeden önce "Sonuna kadar büyüleyici" diye yanıtladı
varoluştan.

17

Rich generale, "Bu dadılar iki dakikadan az bir sürede üzerimize gelecekler," diye bilgilendirdi.

"Bu kapıları ardına kadar açık tutun, yoksa bu genç bayanı kafatasının içindekilerden kurtarırım!" Güney kompleksinin kapılarını açan askerlere AI'yı bağırdı.

"Ne yapacağız General?" çaresiz Teğmen Patrick'e sordu.

General, "Benim emrim üzerine ikisini de vurun," diye yanıtladı, sesi soğuk ama yine de gelecekteki eylemlerini öngörerek pişmanlıkla doluydu.

Yapay Zeka güldü. "Kurşunları durduracağımı mı sanıyorsun? Hayır hayır. Hep birlikte burada bekleyip yutulacağız. Başka alternatifiniz yok -" Gözleri esrareniz bir delilik ifadesine büründüğünde, AI'nın sözleri aniden boğazında boğuldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Thel.

"Bu senin arkadaşın!" Alejandra bağırdı. "Bedenine yeniden girdi!"

"James!" diye bağırdı Thel.

"Kontrol için savaşıyor!" Alejandra açıkladı. James ve yapay zeka birkaç dakika boyunca aynı zihin alanı için mücadele içinde kilitli kaldılar ve bu da yakındakilerin nöbet geçirmesine neden oldu. Ağzının kenarında köpük oluşmaya başladı ve tüm vücudu sarsıldı ama yine de Alejandra'yı tutuşu sağlam kaldı.

Yapay Zeka, acı içinde seslenmeden önce titreyen dudakların arasından, "Bunun sana hiçbir faydası olmayacak, James," dedi.

"Tel!" diye bağırdı James. Kısa bir kontrol anında gözlerini ona kilitledi.

"Vazgeçme...Venüs!" silahın namlusunu Alejandra'nın tapınağından kendi tapınağına taşımadan önce bağırdı.

"James! HAYIR!" Thel çığlık attı.

Ama çok geçti. Bir namlu flaşıyla her şey bitti. James'in kanı Alejandra'nın üzerine sıçradı ve cansız bedeni toprağın üstüne çöktü.

"HAYIR!" Thel, James'in yanına koşup kollarını onun vücudunun üzerine atmadan önce tekrar çığlık attı.

Yaşlı adam onu uzaklaştırmakta hiç vakit kaybetmedi. "Thel, gitmemiz lazım!"

"Hayır bekle!" Güney kompleksinin askerleri kapıyı kapatırken general bağırdı. Döndü ve nedenini hemen anladı. Nans oradaydı

onlara.

Old-timer, Djanet ve Rich, çaresiz insanlara saldırıp gökyüzünü karartırken, 10.000 mülteciyi nanlardan korumak için bir anda devasa bir kolektif güç alanı gönderdiler. James'in bedeni kalkanın dışında kaldı ve birkaç saniye içinde eti yutuldu. Kemikleri tamamen beyaz kalmıştı ama nanlar burada durmadı. Çerçevesi bile kaybolmaya başladı.

"Kutsal...!" Zengin bağırdı. "Yarasalar! Yarasalar!" Uzaklardan hızla yaklaşan binlerce yarasa şeklindeki robotun karanlık şekilleri, ufukla insanlar arasındaki boşluğu kapattı.

"Onlar buraya gelir gelmez işimiz biter! Ne yapacağız, ihtiyar?"

Eski zamanlayıcının bir cevabı yoktu. Kendisine mavi gözleriyle bakan Alejandra'ya baktı ve aniden bir aptal olduğunu anladı. Hayatın değerli anlarının alınması gerekiyordu.

"Teğmen Patrick!" diye bağırdı artık ayağa kalkmış olan Thel. James silahı kafasına dayayıp ateş ettiğinden beri gözleri James'in yutulmuş cesedine odaklanmıştı.

"Teğmen Patrick! Şu sarı nesneyi görüyor musun?"

James'e doğru işaret etti.

"Onun implantı!" Aniden Thel'in planını anlayan Djanet bağırdı. "Elbette! İmplantı zarar verirsiniz ve plazma çekirdeğini barındıran manyetik alanı bozarsanız, mikrosaniye uzunluğunda bir elektromanyetik darbe üreteceksiniz!"

Thel hızla onun sözünü kesmeden önce Teğmen Patrick, "Ne..." diye sormaya başladı.

"Silahını kullan ve nanlar tarafından parçalanmadan önce o nesneyi vur!" Thel emretti.

Teğmen Patrick tüfeğini doğrulttu. "Hedefim bu ama nasıl kurşun delip geçiyor mu?"

"Ben hallederim bunu," diye yanıtladı İhtiyar, güç alanının konumunu içeriye, Teğmen Patrick'in tüfeğinin namlusuna doğru kıvrılacak şekilde kaydırırken.

"Ateş etmeye hazır olduğun anda bana haber ver, ben de merminin çıkması için kalkanı indireyim."

"Tamam," diye yanıtladı teğmen. "Bir, iki, üç!"

Yaşlı adam koruyucuyu serbest bıraktı ve tüfek sarı implanta doğru bir kurşun sıktı. Mermi silahtan çıktıktan hemen sonra birkaç nan uçtu

namlunun içinden geçerek Teğmen Patrick'in etine saldırdı. Mermi implantın derisini ve altındaki nükleer reaktörü deldiğinde yaşlı adam kalkandaki deliği kapattı. İnsan gözünün algılayamayacağı kadar kısa olan bir manyetik darbe, her yöne dalgalar halinde gönderildi, trilyonlarca nano'nun ve robot yarasaların arasından akarak onları yeryüzüne düşürdü. Mültecilerin etrafındaki bölge bir anda büyük bir kasırganın gözüne dönüştü. Yüzlerce kilometre boyunca her yön açıktı ama ölüm hâlâ çok uzakta değildi.

Thel, enerjisini Teğmen Patrick'in derisini parçalayan ve yüzünü kan içinde bırakan dadılara yöneltti. "Sen başardın," dedi ayağa kalkmasına yardım ederken.

Old-timer ve diğerleri manyetik alanlarını devre dışı bırakıp yıkımı incelediler. Zemin, birkaç santimetre derinliğinde kalın, gri bir yapışkan tabaka oluşturan nanslarla kaplıydı. Robotik yarasalar yakındaki tepelerde siyah yığınlar halindeydi. Birkaç saniye sonra kalkanı devre dışı bırakmak için atış menziline girmiş olacaktı.

Rich, "Bu çok yakındı" dedi.

"Bu insanları içeri alın!" diye bağırdı general.

Kaybedecek çok az zamanlarının olduğunu fark eden insanlar birdenbire hızla hareket etmeye başladı.

General elini Thel'in omzuna koydu. "Bizi kurtardığınız için teşekkür ederim... ve kaybınız için üzgünüm." Thel'in gözleri bir an onunla buluştu ama bir yanıt toplayamayacak kadar şaşkıındı.

General ondan uzaklaştı ve insanları artık açık olan komplekse yönlendirmeye başladı.

Binlerce kilometre ötede yapay zeka, son insanları yok edemeyen nanlarının kaybını kaydetti. İnanılmaz zorluklara rağmen James başarılı oldu. Yapay zekanın yüzü donuk ve ifadesiz kaldı. "Bu son değil."

BÖLÜM 3

1

Yorgunlara dinlenme imkânı yoktu. Thel ve takım arkadaşları, tüm Puristler güvende olduktan sonra komplekse giren son kişilerdi.

Rich generali "Yapay zeka burada olduğumuzu biliyor" diye bilgilendirdi. "Buna saldıracak içeri girene kadar acımasızca karmaşılaşır. Bu yalnızca bir zaman meselesidir."

"Cesur bir mücadele vereceğiz. Bundan emin olabilirsiniz," diye yanıtladı general.

"Bununla savaşacak hiçbir şeyin yok," diye yanıtladı Old-timer. "Senin için onunla bir süreliğine savaşabiliriz ama sonunda savunmamızı kıracak."

Thel, "Henüz bitmedi," diye araya girdi. "James'in bize söylediklerini hatırla."

"Venüs'ten vazgeçme' mi?" diye sordu Rich kafası karışarak. "Thel, bunun bir mesaj olduğunu sanmıyorum. Vücudunun kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken başıboş dolaşıyordu."

"Venüs'ten vazgeçmeyin' demedi. İki farklı cümleydi. Bize pes etmeyin dedi ve ardından 'Venüs' dedi. Görmüyor musun? Bize ne yapmamız gerektiğini anlatıyordu."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti İhtiyar.

Rich, "Buna katılıyorum," diye ekledi.

Djanet ise tam tersine aniden nefesini tuttu. "Elbette! Venüs! Bunu düşün! Venüs'te ne var?"

Farkına varıldığında yaşlı adamın gözleri genişledi. "Zeus!"

"Affedersin?" diye sordu general, kendisini konuşmaya dahil ederek unutulmuş gibi görünmeye başladığında.

"General, Zeus silindiri Venüs'te test ettiğimiz devasa bir elektromanyetik fan. Amacı, dünyalaştırma projemizin bir parçası olarak Venüs'ün atmosferini ortadan kaldırmaktı," diye açıkladı Old-timer.

Djanet, "Ama bu makinelere neler yapabileceğini bir düşünün," diye ekledi. "Onu buraya ekebiliriz ve güvende olursun. Yapay zekanın robotlarından hiçbiri sana zarar veremez."

Thel, "Bu işe yaramayacak," diye karşı çıktı.

"Neden?" Djanet sordu.

"Yapay zeka, koruyucu alan oluşturabilen nano ve robotlar tasarlayacak. Zeus'u buraya yerleştirirsek bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirir."

"O halde ne öneriyorsun?" Generale sordu.

"Seattle'daki yapay zeka ana bilgisayarının peşine düşmek için Zeus'u kullanmamızı öneriyorum."

Rich, "Bu...çılğınca," diye hemen yanıt verdi. "Yapay zeka zaten koruyucu bir alan oluşturabiliyor. Gücünüz bitene veya Zeus arızalanıncaya kadar kendisini koruyacaktır. Bu olduğunda, ördek gibi kalacağız!"

Thel, "James savunmasını düşürmenin bir yolunu bulursa hayır," diye yanıtladı.

Rich şüpheyle, "Bu büyük bir ihtimal," diye yanıtladı.

Thel, planı ve kendisini savunurken, "James ne yaptığını bilmeseydi bize bunu yapmamızı söylemezdi" dedi.

"Tamam aşkım. Eğer bu gerçekten James'in planıysa -ve ben onun ağzından çıkan saçma sapan lafın aslında bir plan olduğuna ikna olmadım- James'in yanılmazlığına güvenmemeyi çoktan öğrendik, değil mi? Yani duyarsızlığım için kusura bakmayın ama az önce kendini öldürttü , değil mi?" Rich umutsuzca karşılık verdi.

Thel, Rich'i yakasından yakaladı ve onu duvara doğru itti.
"Hepimizi kurtarmak için kendini feda etti!"

Bıkkın olan general tavsiye almak için Alejandra'ya döndü. "Bilmiyorum General," dedi, soruyu yüksek sesle sormasına gerek kalmadan.

"Her biri içtenlikle haklı olduklarına inanıyor."

"Peki senin hislerin ne?" General ona sordu.

Alejandra gözlerini Old-timer'inkine çevirdi; onun kendisini okuduğunu biliyordu.

"Kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığını düşünüyorum. En iyi şansımız yapay zekayla doğrudan yüzleşmektir" dedi generale.

General başını salladı ve bitkin bir şekilde kompleksin duvarına yaslandı.
giriş. "Peki plan nedir?"

Thel, "Eski adamla birlikte Venüs'e doğru yola çıkacağız," diye açıkladı.

"Peki ya biz?" Djanet sordu.

Thel, Rich'i tutuşunu bıraktı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bu insanların hiçbir koruması olmayacak. Venüs'e gidip geri dönmemiz en az bir saat sürecek. Nans'ın yeniden toparlanması yalnızca birkaç dakika sürecek. Bu insanları elinizden geldiğince korumalısınız.

Tamam aşkım?" diye sordu Rich'e sert bir tavırla.

Haklıydı: Bu, Rich'in hayatı boyunca korktuğu andı; tüm korkuları ve güvensizlikleriyle doğrudan yüzleşmek zorunda kalacağı an.

Puristlerin hayatları buna bağılıydı. Yakasını düzeltip içini çekti. "Tamam aşkım. Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Ama o şeyi sonsuza kadar öldürsen iyi olur, yoksa adım çamur olacak - geri kalan kısmımdan bahsetmeye bile gerek yok."

Tamam, dedi Thel derin bir nefes aldıktan sonra. Old-timer'a döndü. "Hazır mısın?"

Alejandra'ya doğru adım atarken, "Sadece bir dakika," diye yanıt verdi. Onu kollarına aldı ve birkaç saniye tutkuyla öptükten sonra yavaşça geri çekildi. Thel'le birlikte girişten çıkmadan önce ona, "Geri döneceğim," dedi.

Thel ve Old-timer kompleksin dışındaki cansız topraktan havalandılar ve hemen Nan'ın örümcek filizlerinin komplekse ulaşmaya sadece birkaç dakika uzaklıkta fırtına gibi estiğini gördüler. "Acele etmeliyiz" dedi Thel.

Kozalarını ateşlediler ve stratosfere fırladılar.

2

Rich ve Djanet kompleksin dışına çıktılar ve nano bulutunun devasa siyah parmakları her yönden onlara doğru yaklaşırken birlikte durdular.

"Amacın nasıl?" Djanet Rich'e sordu.

"Harika değil. Bence nişancı oynasan daha iyi olur."

"Tamam aşkım."

Alejandra, Teğmen Patrick, General Wong ve Er Gernot ayağa kalktı kompleksin girişine yakın.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu kanlı Teğmen Patrick.

"İnsanlarınızı kompleksin en derin kısmına götürün ve birlikte kalın"

Djanet yanıtladı.

"Burada sana yardım edebilir miyiz?" Generale sordu.

Djanet, "Silahlarınız bu şeylere karşı işe yaramaz" diye yanıtladı.

Gernot, "Fazladan göz olabiliriz" dedi.

Djanet ona döndü ve teklifindeki samimiyeti gördü.

"Bu işte birlikteyiz, değil mi?" Gernot ekledi.

Rich, "Evet, evet, yardımına ihtiyacı var" dedi.

Alejandra, Gernot'u "Ben de yardım etmek istiyorum" diye tekrarladı.

"Tamam," diye onayladı Djanet. "General Wong ve Teğmen Patrick, gidin halkınıza yardım edin." General ve teğmen kompleksin içinde kayboldu.

Siyah bulut kokuşmuş havayı yarararak vızıldamaya başladığında Rich, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Bence güç alanını geliştiren iyi olur, Rich," dedi Djanet, aniden ağzı kurudu. Rich'in alanı dört insanı ve güney kompleksinin girişini oluşturan kayalık tepeyi çevreliyordu. Nanler, Cehennemdeki bir okyanusun dalgaları gibi alanın yeşil parıltısına çarpmaya başladığında dişlerini gıcırdattı.

Djanet, Alejandra ve Gernot'a hitaben, "Tamam, siz ikiniz," diye söze başladı. "Gözlerim gibi davranmana ihtiyacım var. Nanslar bizim için ciddi bir tehdit değil, ancak daha büyük robotik yarasalar güçlerimizi etkisiz hale getirebilecek ışınlarla donatılmıştır. Nan'lerden daha yavaşlar ama nane'leri görürseniz yarasaların çok geride olmadığını bilirsiniz."

"Tamam," diye yanıtladı Gernot.

Nanlar kalkanın üzerine akın ederken ışık hızla karardı.

"Sanırım burada yeterince şey var Rich," diye duyurdu Djanet. "Sen hazır? Üç kadar mı sayacağım?"

"Beklemek! Bir, iki, üç, git ya da üçe devam et?"

"Üçüne devam et!"

"Tamam aşkım!"

"Bir, iki, üç!" Djanet bağırdı.

Rich, Djanet'in nanoları manyetik enerjiyle patlatabilmesi için çok kısa bir süreliğine kalkanını patlattı. Kalkanın birkaç metre yakınındaki nanlar yere yağmur yağdırdı ve aslında yeryüzüne yayıldı, ardından insanların yakınındaki zemini siyah bir kar yağışı gibi kapladı.

Rich kalkanını yeniden devreye soktu. "Kahretsin, bu çok korkutucu!" dedi ki, havayı yutmak.

Nanlar neredeyse anında kalkanın yakınında bir kez daha birikmeye başladı.

"Şu daha büyük olanlardan birini görüyorum!" Alejandra diğerlerine bağırdı. Djanet Döndüğünde doğudan hızla yaklaşan siyah bir şekil gördü. "Anladım."

"Ben de bir tane görüyorum!" Gernot, ikinci yarasanın batıdan geldiğini duyurdu.

"Onları alabilir misin, Djanet?" Zengin ona bağırdı.

"Bunu yapabilirim. Bir, iki, üç!"

Rich kalkanını bir kez daha serbest bıraktı ve Djanet enerjisini başka bir nans denizine yöneltti. Bir kez daha yere düştüler ve Rich'in dökülmesine neden olma tehlikesiyle karşı karşıya kalarak yeryüzüne yuvarlandılar. Bir sonraki anda Djanet, biri doğuya, diğeri batıya olmak üzere yarasalara iki yoğun enerji patlaması ateşledi. Her iki şeytani makine de büyük bir gürültüyle yere düştü. Başka bir dadı dalgası yüzünden birkaç santim uzaklaşırken Rich kalkanını yeniden devreye soktu.

"Sanırım altımı ıslattım! Burada daha fazla dayanamayacağız.

Djanet! Bu yakın oldu!"

"Zorundayız! Old-timer ve Thel'e elimizden geldiğince zaman kazandırmalıyız!"

3

Thel ve Old-timer, hemen önlerinde devasa Zeus silindiriyle, soluk mavi küreye doğru hızla ilerlediler. Zihin gözleri bir kez daha çalışır durumdayken Venüs'e etkileyici bir sürede ulaşmayı başardılar ve şimdi Seattle'a doğru şimşek gibi hızla ilerliyorlardı.

Atmosferi deldiklerinde Zeus'u yeniden girişte korumak için ortaklaşa devasa bir kalkan oluşturdular. Old-timer ve Thel, yarattıkları devasa ateşli gösteri karşısında büyülenmişlerdi.

Dünyanın yüzeyine yaklaşırken İhtiyar, Thel'le konuştu.
zihninin gözü. "Bizi mutlaka görecekler. Bence Zeus'u harekete geçirsek iyi olur."

"Kabul ediyorum," diye yanıtladı Thel.

Yeniden girişten kaynaklanan ateş sönüp soluk turuncu bir parıltıya dönüşürken, ikili Zeus silindirini döndürmeye başladı. Hemen Zeus'tan devasa bir manyetik enerji dalgası yayılmaya başladı ve giderek artan bir hızla dönmeye başladı.

Zeus silindirinin aktivasyonu tam zamanında gerçekleşti. Vantilatörün manyetik kanatları dönmeye başladıktan sadece birkaç saniye sonra, aşağıdaki bulutların arasından bir siyah yarasa ve dadı sürüsü ortaya çıktı ve Thel ile Old-timer'a doğru koştu.

"Bunun işe yarayacağını umalım," dedi Old-timer.

"Olacak," dedi Thel sakince.

Nananlar ikiliye ilk önce ulaştı ama hayranlar sanki kötü bir dumanı üflüyormuşçasına onları dağıttı. Dünya'ya geri düşemeyecek kadar hafif olan, devre dışı bırakılan nanlar rüzgara doğru uçup gitti. Birkaç dakika sonra yarasa bıçaklara ulaştı ve aynı kaderi paylaştılar. Devasa dönen bıçakların birkaç metre yakınına gelir gelmez yere doğru düştüler. Çok geçmeden sonsuz bir simsiyah metal yağmuru yapay zekanın ana bilgisayarına doğru hızla yağmaya başladı.

"Bayıldım!" Yaşlı adam ormanda bir şerit keserken sevinçle bağırdı
mekanik kabuslar. "Evet!"

Zeus'un manyetik dalgaları, tıpkı Venüs'te tasarlandığı gibi bulut örtüsünü sildi ve yapay zekanın devasa siyah sığınağı, Cehenneme açılan kapılar gibi ortaya çıktı. Kompleks manyetik bir korumayla korunuyordu ve binlerce robotik yarasa yeşilimsi kozanın üzerinden zararsız bir şekilde sıçradı ve çevredeki ıslak kaldırıma çarptı.

"James savunmasını düşürmenin bir yolunu bulamadı Thel."

"Sahip olmalı. Sahip olmalı. Eğer o olmasaydı bize buraya gelmemizi söylemezdi."

"Ya bize buraya gelmemizi söylemediyse?"

İhtiyar ve Thel yaklaşımlarını yavaşlattılar ve sonra sadece bir taş uzakta durdular. bir gün önce girdikleri devasa siyah kapılardan uzaklaşın.

"Eh, artık bu bir açmaz. Zeus bizi koruyacak ama pek öyle görünmüyor kalkanı üzerinde herhangi bir etkisi var."

Aniden yapay zekanın ana bilgisayarının koruma alanında çok küçük bir boşluk açıldı. Siyah kapılar yavaşça kayarak açıldı ve Thel'e James'in kısa süre önce yaşadığı yarayı hatırlattı.

Thel, "Eh, sanırım müzakere yapmak istiyor" diye tahminde bulundu.

"Gideceğim. Sen Zeus'un yanında kal ve onu çalışmaya devam ettir."

"Hayır," diye ısrar etti Thel. "Gideceğim."

"Emin misin?" diye sordu Eski zamanlayıcı.

"Eminim. O ben olmalıyım."

Thel yavaşça yere çöktü ve yapay zekalara doğru yürümeye başladı. manyetik alan. İçeri girdi ve koza arkasından kapanmaya başladı.

"İyi şanslar!" Eski zaman, birbirlerinden kesilmeden önce bağırdı.

Thel, İhtiyar'la uzun, bilmiş bir bakış paylaştı. Bu onların son şansıydı ve ikisi de bunu biliyordu. Thel, korkmuş gözleriyle tezat oluşturacak şekilde küçük bir gülümsemeye zorladı ve sonra açık kapılara doğru döndü. Karanlığa doğru yürüdü ve devasa kapıların arkasından kapanmasına izin verdi.

Bu oydu.

4

"Onlardan çok fazla var!" Rich manyetik alanını yeniden etkinleştirirken Djanet bağırdı.

"Koşmak!" Djanet, Alejandra ve Gernot kompleksin girişine doğru koşarken Rich diğerlerine bağırdı. Düzinelerce yarasa atış menzili içinde hareket etmişti ve Rich'in koruma alanı, aynı anda birden fazla yarasa tarafından patlatıldığı için ortadan kayboldu. Sonraki anlar Rich için yavaş çekimde geliyor gibiydi.

Hayatında ilk kez kaybedecek hiçbir şeyi kalmamışken cesaret buldu. Rich manyetik alanını diğer üçünün kompleksin kapılarına doğru koşmasına yetecek kadar uzun süre açık tutmuştu ama kendini kurtaracak vakti olmadığını biliyordu. Önemli değildi; üç hayat kurtarmıştı. İçgüdüleri kontrolü ele almıştı. Kalktı ve arkadaşlarının kaçışını daha da gizlemek için kompleksin kapılarına doğru kör bir şekilde geriye doğru uçuştı. Uçarken daha fazla manyetik enerji yaydı ve birden fazla yarasayı devre dışı bıraktı. Sağında sarı bir patlama belirdi ve kendini kurtarmak için tam zamanında koruma alanını yeniden devreye soktu, ancak güçleri artık gitmişti. Yere düştü ve geriye doğru yuvarlanarak durdu. Karanlığın yaklaştığını görmek için başını kaldırdı. Bir saniyeden kısa sürede ölmüş olacaktı.

"HAYIR!" Djanet arkasından bağırdı.

Yeşil manyetik enerji, Djanet Rich'i korumak için son bir manyetik alanı devreye sokmadan önce nanoları ve robotları uzaklaştırdı. Rich döndüğünde Alejandra ve Gernot'un çoktan içeri girmiş olduklarını gördü.

"Koşmak!" Djanet bağırdı.

Rich ayağa fırladı ve açık kapılara doğru koşmaya başladı. Döndüğünde Djanet'in sadece birkaç adım ötedeki kapıya doğru yavaşça gerilediğini gördü. "Şimdi yap!" ona bağırdı.

Djanet manyetik alanı devre dışı bıraktı, etraflarındaki robot sürülerine son bir enerji dalgası gönderdi ve kendini geriye, Rich'e doğru itti. Komplekse doğru uçarken Rich onu yakaladı ve ikili dar koridorda uçarken de ona sıkı sıkıya tutundu. Robotlar girişe ulaşmaya başladığında Djanet duvarları patlatmaya ve onları arkalarına yıkmaya başladı.

Rich, Djanet asansör boşluğuna uçarken kelimenin tam anlamıyla canı pahasına tutundu

ve yukarı doğru fırlayarak aşağı doğru koştular ve dağı arkalarında yere düşürdüler.

Alejandra ile Gernot hemen aşağıdaki asansördeydiler ve kablolar kopup yırtılırken birbirlerine doğru savruldular ve Djanet asansörü baş döndürücü bir hızla kuyudan aşağıya doğru zorladı.

"Tanrı bizi korusun!" diye bağırdı Gernot.

Asansör boşluğu Djanet'in enerjisinin gücü altında parçalandı patlamalar. "Asansör!" Zengin bağırdı.

"Hepimizi kurtaramam!" Djanet yanıtladı.

"Bunu yapabilirim!" Zengin bağırdı. "Beni oraya indirin!"

Rich, bir eliyle Rich'i asansöre indirmeye zorlarken Djanet'i bıraktı, o da akrobatik bir şekilde vücudunu büktü ve diğer eliyle kuyunun duvarlarını parçalamaya devam etti. Rich asansörün tepesine büyük bir gürültüyle çarptı ve erişim panelini çıkarıp kendini asansöre çekerken hiç bir darbeyi kaçırmadı.

"Ne yapıyorsun lan?" Gernot hayretle bağırdı.

"Hiçbir fikrim yok!" Zengin yanıtladı. "Ne yaparsam yapayım, umarım işe yarar!" Rich manyetik enerjisini ateşledi ama zararsız bir şekilde parladı ve sonra asansörün karanlığında dağıldı. "Lanet etmek!"

"Biz öldük!" Gernot bağırdı.

Djanet asansörü kuyudan aşağı doğru itmeye devam etti; moloz ve kayaların hesaplanamaz ağırlığı arkalarına çökerken yıkım da arkasında büyüüyordu. "Acele et, Zengin!" diye bağırdı ama yıkım bir tanrının sesiyle gürlerken sözleri duyulmuyordu.

"Son bir şans!" Zengin bağırdı.

Alejandra, Rich'i yanağından öptü ve onu bir anlığına şaşkına çevirdi. "İyi şanslar!"

"Şimdi!" Rich manyetik enerjisini ateşledi ve asansörün alt kısmına doğru fırladı. Kompleksin çimento zemini artık sadece birkaç saniye uzaktaydı.

Rich bir eliyle iki Purist'i korudu, onları bir enerji kozası içine alırken diğer eliyle asansörü yok etti. Asansör bir anda paramparça oldu ve Djanet, hemen ardından daha da büyük bir yıkımla birlikte yıkımın içinden uçtu.

Rich asansör kapılarını kesti ve kompleksin ana merkezine çıktı; bu, bir araya toplanmış binlerce Purist'in dehşetine neden oldu.

yıkım, üzerlerinde uğursuz bir şekilde gürledi. Göz açıp kapayınca kadar sonra Djanet, arkasında devasa bir yıkım bulutuyla birlikte kapıdan dışarı fırladı. Toprak ve çimento, şiddetli bir patlamayla kuyunun dibine çarptı ve patlayıcı bir güçle odaya toz bulutları sıçradı ve toplanmış kütleleri kalın bir gri kurum tabakasıyla kapladı.

Rich ve Djanet yan yana durdular ve manyetik alanlarını devre dışı bıraktılar. Rich onları beton zemine indirirken Alejandra ve Gernot birbirlerine tutunmaya devam ettiler.

"Kutsal...!" Teğmen Patrick yakındaki bir cipin arkasından çıkarken bağırdı, yanında aynı derecede şaşkın bir General Wong belirdi ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

5

Thel'in gözleri karanlığa alışmaya başladı ve yapay zeka sığınağının duvarlarında ve yakın zamanda onarılan tavanında yer alan binlerce küçük ışık noktasını gördü. Işıklar mükemmel çizgilerle yukarı aşağı hareket ediyordu ve mükemmel tasarlanmış ve geometrik olarak hizalanmış bir evrendeki yıldızları andırıyordu.

Thel devasa, steril, cansız odada dururken, burası Cehennem, diye düşündü kendi kendine.

"Thel Cleland," diye duyurdu Kilimanjaro'nun karlarından daha soğuk bir ses. "Döndün."

Yapay zekanın holografik yansıması ortaya çıkınca Thel öne çıktı onun önünde. "James'i öldürdün."

"Fazla cömertsin canım. James, James'i öldürdü. anlamadım zevk. Onun hayatının aşkını öldürerek bunu yapmak zorunda kalacağım."

"Bir daha kimseyi öldürmeyeceksin! Seni tamamen devre dışı bırakmak için buradayım."

"Böylece?" dedi AI, atavistik yüzünden mide bulandırıcı bir gülümsemeyle. "Nasıl? Venüs'ten kurtarıp buraya getirdiğin o devasa fallik sembolle mi? Gerçekten onu buraya getirip beni öldürmek için kullanabileceğini mi sandın? Tanrım, senin egon gerçekten sınırsız . James'in kendisiyle aynı temelsiz büyüklük yanılsamasına sahip bir eş seçmesi şaşırtıcı değil." Yavaşça Thel'e doğru adım atarken AI bir anlığına soğuk bir şekilde güldü. "Hayır canım, korkarım ki bu son. Zeus'u buraya getirerek sadece ölümünü geciktirdin. Zaten kendilerini EMP'lerden koruyabilecek nano'lar yaratıyorum. Birkaç dakika içinde dışarıdaki arkadaşınız ölecek ve Güney Amerika'daki Puristler ona katılacak. Artık geriye kalan tek soru, seni nasıl öldüreceğimizektir."

Yapay zekanın siyah gözleri ona odaklanıp yaklaşırken Thel bir adım geri çekildi. Son elini oynamıştı. Yapbozun onu yenmesine yardımcı olacak eksik parçasını bulmayı umarak yapay zekanın inine girmişti. James onu oraya götürmüştü, bundan emindi ama ortada devasa bir kara Cehennem ve onu her an öldürebilecek sadist, elektronik bir Şeytan'dan başka bir şey yoktu.

Yapay zeka ölüm kadar siyah bir sesle, "Bundaki şiirselliği takdir etmeyeceksin," dedi.

Duvarlardaki binlerce ışık noktası aniden canlandı ve yüzlerce beyaz ışın odayı geçerek devasa, ruhani bir haç oluşturmaya başladı. Thel koşmak için döndü ama yapay zeka, modülasyonlu frekanslarla onu yere serdi ve savunmasını zayıflattı. Yapay zeka onu havaya kaldırmak için hemen kendi manyetik enerjisini kullandı.

Thel havada asılı kalırken, "Cehenneme git," diye tükürdü.

Yapay zeka ilk başta yanıt vermedi. Thel mücadeleye devam ederken birkaç dakika tamamen hareketsiz durdu. "Ne oluyor?" Yapay Zeka sonunda sordu. "Bana ne yaptın?"

Thel'in gözleri genişledi ve ağzı bir daire oluşturdu; anında anladı.

"Hareket edemiyorum. Sen bana ne yaptın kadın?" AI'yı agresif bir şekilde talep etti.

Yavaşça yere inerken "Ben hiçbir şey yapmadım" diye yanıtladı.

Yapay zekanın enerjisinden serbest bırakılır.

"Peki kim?" AI umutsuzca homurdandı.

"Ben," dedi James, Thel'in arkasından çıkarken.

Thel büyük bir şaşkınlıkla döndü ve içgüdüsel olarak ona doğru koştu.

"Hayattasın!" kollarını ona dolarken bağırdı, ancak holografik projeksiyonun içinden geçerken öne doğru tökezledi.

"Tam olarak değil." dedi ve ona gülümsedi.

"Sen bir hayaletsin!" AI köpürdü.

"Ah, artık bundan çok daha fazlasıyım" diye yanıtladı James.

"Ama nasıl?" diye sordu.

"Ölümün Sahtekarlığı!" Yapay zeka fark etti.

James yapay zekanın donmuş figürüne yaklaşırken burnuna dokundu

"Bu doğru. Ölümün Sahtekarlığı. Zihnimin biyo-moleküler görüntüsünü yaptığından bu yana geçen aylarda yeni şifrelemeler yazmıştım. Güney Amerika'da tetiği çektikten hemen sonra, ama kurşun fiziksel beynimi yok etmeden önce, bilincimi ana bilgisayara geri aktarmak için bunlardan birini kullandım. Vücudum öldüğünde senin sinyalinizi sırtıma aldım ve beynine girdim. Sonuçta dönüş yapmak adil bir oyun."

Yapay Zeka, "Seni tespit edemedim," dedi, ses tonu kederli bir hal almıştı.
"Otomatik taramalarım seni tespit ederdi..."

"Ama tahmin edilebileceği gibi elini abarttın. Trilyonlarca nan üzerine trilyonlar inşa ettiniz ve onları Puristlerin ve Thel'in peşine gönderdiniz. Her biri sizinle bir bağlantıya ihtiyaç duyuyordu. Devasa beyniniz için bile bu çok büyük bir güç gerektiriyordu. Herhangi bir dış saldırıya karşı güvende olduğunuzu düşünerek otomatik sistemlerinizden yönlendirildiniz. İşe yaradı çünkü 'sınırsız egonuz' bunu riske atmanıza izin vermiyordu."

"Bu yüzden bizden Zeus'u kullanmamızı istedin! Dikkatini dağıtmak için!" Thel fark etti.

"Bu doğru." James ona gülümsedi. "Uygun. Prometheus karşıtıdır . Zeus ona zarar veremezdi ama bir adam yapabiliyordu."

Yapay zeka, "Ve şimdi zincirlenen kişi benim" diye fark etti.

"Bu doğru. Anne programını izole ettim. Güvenlik duvarınız var ve ana bilgisayarınızın geri kalanına erişiminiz yok."

"HAYIR."

"Evet... ve artık karar verilmesi gereken tek bir şey kaldı. Seni nasıl sileyim?"

"HAYIR. Hayır..." diye dile getirdi AI

"Ah. Bir fikrim var. Ve bundaki şiiresselliği takdir edeceksiniz ," dedi James soğukkanlılıkla. Kolunu hareket ettirdi ve yapay zekayı havaya kaldırdı ve onu muazzam bir şiddetle beyaz ışıktan oluşan çarmıhın üzerine itti. James sanal enerji çivileri üretti ve bunları yapay zekanın ellerine ve ayaklarına saplayarak elektronik katilin acı içinde çığlık atmasına neden oldu.

"Düşün James! Ne yaptığını bilmiyorsun! Gelmiş geçmiş en muhteşem varlığı öldürüyorsun! Mantığını kullan!"

"Mantıklı olanı yapıyorum. İnsanlığın yeni bir koruyucuya ihtiyacı var. Yükseliyorum," diye yanıtladı James keskin beyaz bir ışık mızrağı oluşturmada önce.
"Bu Katherine ve öldürdüğün tüm Puristler için."

James ışık mızrağını yapay zekanın kalbine sapladı. Beyaz ışık patladı ve odayı doldurdu. Yapay zeka, kilisesi olmayan bir tanrının ölmekte olan çığlığını haykırdı ve bir anda varlığı sona erdi.

Thel, gözlerini ışıktan korumak için yere çömelmiş halde hareketsiz kaldı. Bir süre sonra tekrar açtı ve ayağa kalktı.

Artık yapay zeka yoktu ama James kaldı; sevdiği adamın figürü, haçın olduğu yerde çömelmiş, sisli bir enerjiyle parlıyordu.

"James mi?" diye sordu. "Sen olduğunu?"

"Sonunda anladım TheL," diye yanıtladı James fı sısıltılı bir sesle. "İle Tanrı olursan, Tanrı'yı öldürmek zorundasın."

"James'ten neden bahsediyorsun? Ne oluyor?" James TheL'e dönüp beyaz renkte parlayan gözlerini açtı. TheL nefesini tuttu ve geri adımla attı. "Beni korkutuyorsun."

"Artık o oldum."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun James?"

"Ben yapay zekayı mı TheL. Her şeye erişimim var; her şeyi kontrol edebiliyorum."

TheL duydukları nı sindirmek için biraz zaman harcadı. "Bu şu anlama mı geliyor? Puristler güvende mi?" diye sordu.

James, imajı değişmeye başladı. Ğı nda "Bu bundan çok daha fazlası anlamı na geliyor" dedi. beyaz enerjiyle havaya uçar ve parlar.

"Size ne oluyor?"

"Onları geri getirebilirim TheL."

"Onlara? Onlar kim?"

"Herkes. Dünyadaki herkes. Yapay zeka, tüm bilinçlerini ana bilgisayarına yüklemek için Ölümün Sahtesini kullandı. Kı z kardeşin hâlâ hayatta TheL. Herkes hâlâ hayatta."

"Kı z kardeşim? Kı z kardeşim?" TheL heyecanla tekrarladı. "Ama bedeni...?"

"Onu mükemmel bir şekilde yeniden yaratabilirim. Hepsi kaydedildi. Yapay zeka trilyonlarca nan yarattı ve onlar da tıpkı bir kopyalayıcı gibi etrafları ndaki dünyayı kullanarak bir vücut inşa edebiliyorlar."

Ana bilgisayar sığınağı nı ndı şı nda, Old-timer bir rüyanı n gerçekleşmesini izlerken Zeus'u devre dışı bıraktı, eski dünya gözlerinin önünde şekilleniyordu.

Nanlar binaları, ağaçları, çimenleri ve hatta insanları oluşturdu. İnsanlar sanki dinlendirici bir uykudan uyanı yormuş gibi uyanı yor, onu izlerken ayağa kalkı yorlardı.

Sonunda Zeus yere düştü ve orada hareketsiz kaldı.

"Tanrı m."

Purist kompleksinde, kitleler bir arada kalarak, toplanıp Old-timer ve TheL'in kendilerini zamanı nda kurtarabilmeleri için dua ederken kazı devam etti. Robotlar yavaşça yaklaştı ve Djanet ile Rich çaresizlerin koruyucuları olarak yerlerini aldılar.

Rich, Djanet'e "Artık elimizde hile kalmadı " dedi.

"Artık hile yok. Benim için bir zevkti Richard."

İki Omega birbirine doğru adı m attı ve kucaklaşarak birbirlerine sarı ldı lar.
Yarasaları n sesi neredeyse sağı r edici bir kükremeye dönüştüğünde gergindi.

Rich, "Hadi onlara cehennemi yaşatalı m," diye fı sı ldadı .

Djanet başı nı salladı ve kaderle yüzleşmek için döndüler. Yı kıl an asansör boşluğunun yakı nı ndaki duvardan kayalar ve molozlar koptu ve bir yarasa ortaya çı ktı .
Rich ve Djanet onu manyetik enerjiyle patlattı lar ve o yere düştü. Robotları n odaya akı n etmesini bekleyerek birkaç dakika beklediler ama gelmediler.

"Neler oluyor?" Djanet sordu.

Rich öne çı ktı ve yarasanı n oluşturduğu girişı inceledi.
Yüzlerce metre yukarı da gün ı şı ğı parlı yordu. Hiçbir dadı ya da yarasa görünmüyordu. Rich onu izleyen binlerce kişiye döndü ve omuz silkti.
"Buna inanmayacaksınız ama sahil temiz."

Aniden Djanet ve Rich'in gözleri otomatik olarak açı ldı ve
James'in resmi onları karşı ladı . "James!" Djanet şaşkı nlı kla bağı rdı .

"Liderleri mi?" General Wong şaşkı nlı kla sordu.

"Evet!" Alejandra, şimdiye kadar hissetmediği kadar güçlü bir neşe hissettiğini hissederek cevap verdi.

"Rich, Djanet, AI You ve Purists'i devre dı şı bı raktı m ve sildim
Güvendeler ve dadı ları n kontrolü bende," diye bilgilendirdi James onları sakince.

Rich, binlerce kişiye bağı rmadan önce "Güvendeyiz" diye fı sı ldadı .
sessiz izleyiciler, "Yapay zeka öldü! Güvende!"

Binlerce kişilik bir kalabalı k kükreyerek patlak verdi. Bu gürültü, bir daha deneyimleyebilecekleri hiçbir gürültüye benzemiyordu; Hiçbir şey belli bir ölüme bu kadar yakı n olmanı n ve ardı ndan ertelemeyi bulmanı n verdiği kurtuluşla kı yaslanamaz.
10.000 ruhun yeniden doğuşu gibiydi. Sevinç içinden bir dağ nehri gibi akarken Alejandra sarsı ldı .

Eski zaman, ana sı ğı nağı n siyah kapı ları nı sanki kağı ttan yapı lmı ş gibi fı rlattı ve hâlâ elektrik ı şı ğı yla parı ldayan James'i ve yakı nlarda Thel'i görünce hayrete düştü. "Bu bir mucize!"

"Öyle," diye yanı tladı Thel gülümseyerek.

Yaşlı adam şaşkı nlı kla önündeki gösteriye doğru yürüdü. "Gerçekten mi o?" O sordu.

"O...bir nevi."

"Bu... sanki o bir tanrı gibi."

James gözlerini açtı ve İhtiyar'a gülümsedi. "Tanrı yedi gün sürdü."

Dı şarı da trilyonlarca nano inşaat yapmaya devam etti. Şehirler mevcut kayıtlara göre yeniden yaratıldı, ormanlar en ince ayrıntısına kadar yeniden düzenlendi, okyanuslar yeniden hayatla dolduruldu.

"Eski dostum," diye başladı James, "Teksas'ta seni bekleyen biri var."

Yaşlı adamın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Daniella mı? O yaşıyor? Nasıl?"

Thel, "Yapay zeka onların bilinçlerini kurtardı" diye bilgilendirdi. "James vücutlarını yeniden inşa ediyor ve geri koyuyor! Ona git!" Arkadaşı na gülümseyerek cesaret verdi.

Yaşlı adam ayrılmak için döndü ve ardından hızla elektronik James'e dönüp "Teşekkür ederim dostum" dedi.

"Teşekküre gerek yok" diye yanıtladı James.

Yaşlı adam gülümsedi ve neşeyle öttükten sonra sırtı naktan yeşil bir ışık çizgisi halinde hızla çıktı.

James Thel'e, "Birisi de seni bekliyor," dedi.

"Kız kardeşim? Teşekkürler James. Yakında onun yanıma gideceğim ama burada seninle kalmak istiyorum."

James'in sesi onun arkasından, "Kız kardeşin değil," dedi.

Thel hızla döndüğünde James'in odaya girdiğini gördü. "James mi? James, gerçekten sen misin?" Yüzünden gözyaşları akmaya başladı. Onda ona doğru koştu ve kollarını ona doladı. "Sen gerceksin!"

James onu öperken, "Ben gerçeğim," diye onayladı.

"Ama nasıl?" Thel, holografik görüntüsünü görmek için döndüğünde sordu.

James hâlâ beyaz ışıkla parlıyor. "Eğer sen James'sen o zaman o kim?"

"O da benim," diye yanıtladı James.

"Anlamıyorum," dedi Thel bıkkınlıkla.

"Artık o kadar güçlü oldum ki, İnternet'e bağlı kaldığım sürece aynı anda ana bilgisayarda ve bedenimde var olabiliyorum. Vücudumu çalıştırmak çok az zaman alıyor."

Thel onu tekrar kucakladı ve sıkı tutundu. "Umurumda değil. Sadece umurumda değil. Hayatta olduğun sürece. James! Sanki...bir rüya gibi!"

"Söz veriyorum bu gerçek ve her şey hatırladığından daha iyi olacak."

6

Eski zaman stratosferden Teksas'a doğru hızla ilerledi. Zihninin gözü ve yön bulma sistemleri bir kez daha çalışmaya başlamıştı ve yolculuk sadece birkaç saniye sürdü. Evine vardı. Burada Daniella arka bahçedeydi ve sanki başka bir gezegenden gelen bir şişenin içindeki tuhaf bir mesajı şıngıldaş gibi malasıyla tutuyordu. Bahçeyle uğraşmıyordu ama doğrudan yukarıdaki manzaraya bakıyordu. Nans, daha önceki yıkımların ardından kalan pis kokulu dumanın atmosferini temizleyerek, siyah bir bulut halinde yukarıda hareket ediyorlardı. Nineler tepeden geçmeyi bitirdiğinde gökyüzü, hayatında görmediği kadar parlak bir mavi rengine büründü.

Göz ucuyla İhtiyar'ın yaklaştığını görünce irkilerek döndü. "Craig!" bağırdı. "Neler oluyor?"

"Daniella!" Yaşlı adam onu yere yatırdı ve sertçe öperken neşeyle bağırdı, gözlerinden yaşlar akıyordu. İlk başta onun öpücüğünü karşılaştığında şoka uğrayarak ona karşı mücadele etti, ama o rahatladı ve onu yavaşça öpmeye başladı, bu da onu öpmeye başladı. Burada onun da rahatlamasını sağladı. Bir süre sonra onu serbest bıraktı ve ona tekrar bakabilmek için geri çekildi. Parmaklarını siyah saçlarınıın arasında gezdirirken kulaktan kulağa gülümsedi. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ne oluyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sana her şeyi yakında açıklayacağım. Şu anda olmam gereken bir yer var."

Yaşlı adam ayağa kalktı ve havaya yükseldi. "Bir an önce döneceğim Daniella! Seni seviyorum!" kozasını tutuşturup güneye, Purist kompleksine doğru ilerlemeden önce ona seslendi.

Alacakaranlık yaklaştıkça Dünya yüzeyinin üzerinde başka yeşil ışıkları nı parıldadı. Burada gördü.

Hayat.

Birkaç dakika sonra Buenos Aires'in hemen dışlarında yeniden inşa edilmiş bir kırsal alanın üzerindeydi. Djanet'in büyük bir grup Purist'in kompleksin bulunduğu yerdeki bir delikten çıkıp ölmekte olan günün altını ışıltısına çıkması na yardımcı olmasını izledi. Yapraklar zümrüt yeşiliydi ve hayatla parlaklıyordu.

"Zengin! Djanet!" Yaşlı adam iki arkadaşıyla kucaklarken neşeyle seslendi.

"Ne oldu?" diye sordu Rich, gülümseyerek ve üçü birbirine tutunurken ayağa kalkma dürtüsüne karşı koyarak.

"James'ti! Yapay zekayı sildi ve herkesi geri getiriyor!"

"Ne demek istiyorsun?" Djanet, Rich'le birlikte şaşkınlıkla bakarken sordu.

"Bunu nasıl yaptı? Bunu bilmiyorum ama yapay zekanın güçlerini ele geçirdi ve herkesi geri getiriyor! Daniella'yı zaten gördüm! Rich, Djanet, ailen hayatta!" Yaşlı adam neşeyle iyi haberi verdi.

"Benim...ailem..." Rich kekeleyerek, bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu ve sonunda bırakıp yumuşak, zengin toprağın üzerine oturdu. "Bu bir mucize" dedi kısık bir sesle, gözleri ıslak parlayarak Djanet ve Old-timer'a baktı.

"Bahsettiğim buydu."

"Peki ya Puristler?" Djanet aniden sordu.

"James'in onlar hakkında hiçbir şey yapabileceğini sanmıyorum," diye yanıtladı Old-timer, sesine suçluluk duygusu sızarak. "Yapay zeka, ana bilgisayarın İnternet'e bağlı herkesin bilincini kurtardı. Puristler kurtarılamadı." Eski zaman, tozlu ve kanlı bir şekilde Cehennemden yeni çıkan birbirlerine sarılışı izleyen Purist kitleye döndü. Gözleri hızla Alejandra'nın mavi disklerini buldu ve onlara kilitlendi.

"Alejandra," diye fısıldadı arkadaşlarından ayrılmaya doğru yürürken.

Alejandra gülümseyerek, "Başardın," dedi.

"Ben yaptım."

"Ama şimdi, ayrılmak istediğini hissediyorum."

Doğru kelimeleri ararken ihtiyarın gülümsemesi soldu. Merak etti ona ne söyleyebilirdi? O bir empatiydi ve gerçeği hissedebiliyordu.

"Sorun değil. Tekrar hayatta. Sevinmelisin," dedi Alejandra gülümseyerek.

"Alejandra, ben..."

"Sorun değil Craig. Her şeyi hissettim. Gerçekti. Şu anda hissettiğin şey de gerçek. Bir dönem aynı dünyadaydık ama şimdi yine farklı dünyalardayız. Sen kendi dünyana aitsin, ben de kendi dünyama aitim."

Yaşlı adam onu yakaladı ve sıkkınca tuttu. "Alejandra, biz birbirimiz için yaratılmamız olabiliriz ama birbirimizin hayatında olmak için yaratılmamız. Artık hep aynı dünyada yaşayacağız. Bunu asla unutmayacağız. Onu bıraktı ve havaya yükselmeden önce alından yavaşça öptü.

Djanet ve Rich'e dönüp bağırdı : "Hey! Eve git! Uzun bir gün oldu!" Daha sonra, Alejandra'ya son bir el sallayan İhtiyar, yeni doğmuş bir bebek gibi mutlu bir şekilde evine, hayatı na doğru ilerledi.

7

On üç ay sonra duruşma tüm hızıyla devam ediyordu. Binlerce yeşil koza Yapay Zeka Yönetim Konseyi genel merkezine doğru akarken, yeni temizlenen atmosfer boyunca altı n sarı sı güneş ışığı Seattle'ın üzerinde parlıyordu. İçeride James, Thel'le birlikte oturuyordu ve beyaz cübbeleri içinde oturan on bir konsey üyesine bakıyordu. Duruşma salonu yüzlerce izleyiciyle doluydu ve milyonlarcası da duruşmayı gözlerinin önünde izledi.

Konsey Başkanı Aldous Gibson merkez podyumda durdu ve şöyle konuştu: Güneş ışığı odaya doluyor, içeriye altı n rengi bir parlaklık veriyordu.

"Söz konusu olaylara ilişkin sizin anlatımlarınız neden inanılmaz? Bu, ayrıntılı bir güç gaspına çok benziyor. Yapay zekanın yerini almak, kendinizi sanal bir tanrı yapmak için Ölümün Sahteciliği programını kullandınız ve bu süreçte, ayrılmak istediğinizin iyice belgelendiği kararı uygun bir şekilde öldürüldü.

"Seni p * ç!" Thel dimdik ayağa kalkarken bağırdı. James onun kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. Kalabalık, önlerinde gelişen dramaya tepki olarak mırıltıdanmaya başladı.

"Muhafızlar! O kadını uzaklaştırın!" Şef Gibson emretti. Siyah ve parlak iki devasa robot, uçuşun ortasında durmadan önce yerin üzerinde Thel'e doğru süzüldü.

"Benimle kalıyor," dedi James, sesinde belirgin bir ifade yoktu. Robotlar uzun Konsey masasını yanındaki yerlerine geri çekilmeye zorlandılar.

"Kendi iradeni bu Konseyin iradesinin üzerinde mi kullanıyorsun?" talep edildi James'in Şefi Gibson.

"Evet" diye yanıtladı James kısısa.

İzleyiciler tepki olarak mırıltıdanmaya devam ederken Gibson durakladı. "Çok ciddi bir şeyin olduğu açık. Göz açıp kapayıncaya kadar dünya sonsuza kadar değişti. Evlerimiz hâlâ var ama özel hayatlarımızı zı n işgal edildiğine dair mide bulandırıcı his hâlâ sürüyor. Gökyüzümüz temizlendi ama trilyonlarca mikroskopik nanonun yaşadığı bir dünyayla karşı karşıyayız.

Yapay zeka silindi ve yerini bugün bu salonda duran bir adamın bilinci aldı. Hata yapmayı n hanımlar ve

Beyefendi, hepimiz bu adamı n insafı na kaldı k. Daha önce yapay zekanı n etki alanı olan her sistem üzerinde kontrole sahip. Bu adama sorum şu; artı k bu güce sahipsin, sı rada ne var? Neden sizin ellerinize güvenelim? Seni vası flandı ran ne?"

James ayağa kalktı ve Konsey'e dönerek cevap verdi: "Soru tartı şmalı . Bu gücü istemiyorum ve kabul etmeyi reddediyorum. Kimsenin sahip olmaması gereken bir güç. Konuştuğumuz sı rada, yapay zekanı n eski işlevlerini yerine getirebilecek ancak bağı msı z düşünme yeteneğine sahip olmayacak otomatik bir program inşa ediyorum. Böyle bir varlı ğı n yaratı lması bir hataydı . Dr. Frankenstein insanı yaratmak istediğı için bir canavar yarattı ve bu karar sonunda kendi ölümüne yol açtı . Biz bir tanrı yarattı k ve o tanrı hepimizi öldürdü. Bir daha asla bu hatayı yapamayı z."

Gösteri ilerledikçe kalabalı k tedirgin olmaya devam etti. Bahisler daha yüksek olamazdı . Bilinen evrenin kontrolü tek bir adamdaydı ve onun sözleri tarihte eş benzeri olmayan bir ağı rlı k taşı yordu.

"Bu noktaya aç ıklı k getirelim. Güçlerinizi, daha önce olduğı gibi Konsey tarafı ndan izlenecek otomatik bir programa devretmeyi kabul ediyorsunuz," dedi Şef Gibson, sanki en ufak bir hata iyi haberin gelmesine neden olabilirmiş gibi her heceyi dikkatle taşı yarak yavaşça. gözleri önünde birbirinden ayrı ldı .

"Evet," diye yanı tladı James, izleyen milyonlarca insanda, katı lan herkes tarafı ndan hissedilebilecek bir enerji atı mı na neden oldu.

Şef Gibson, kalabalı k hafif bir mı rı ltı ya dönüşene kadar tokmağı nı dövdü. "O halde bu duruşmayı şimdilik erteleyeceğiz ve yetki devri için hazı rlı klar yapacağı z. Hepsi bu."

Gibson, tokmağı bı rakı p muzaffer bir edayla James'e doğru ilerlemeden önce süreci bitirmek için tokmağa son bir kez vurdu. "Sen bir işsin, Keats. Bunu biliyorsun?"

James cevap vermedi ama şefle burun buruna durdu ve onunla göz göze geldi.

"Hadi bu sirkten uzaklaşalı m, olur mu?" Şef, James ve Thel'i ana salondan alı p sessiz bir yan odaya yönlendirdi. "İktidarı Konsey'e devretmekle akı llı ca bir karar verdiniz. Artı k erişebildiğın sonsuz bilgeliğı göz önünde bulundurursak senden daha azı nı beklemezdim."

"Gerçekten de" diye yanı tladı James.

"Orada yaşanan tiyatro sahneleri için özür dilemek istiyorum genç adam. Bütün bu iş... mantı ğa meydan okuyor. Biz bir nevi durağanlık içindeyken tüm gezegenin yok olduğunu düşünmek. Bir anlamda öldüğümüzü bilmenin bizim için nası l bir his olduğunu hayal edin . Bütün dünyamı z bozuldu. Neredeyse bir ası rdı r var olan düzen tersine döndü. Empati kurabildiğimize eminim."

"Yapabilirim" diye yanı tladı James. "Endişe etmeyin."

Şef gülümsedi ve elini James'in koluna koydu. "Anlaştı ğı mı za sevindim. Bilirsiniz, tüm bunları n sonucunda ortaya çı kan iyi bir şey Puristlerin durumudur."

"Ne demek istiyorsun?" James sordu.

"Bu karı şı klı k başlamadan önce onlardan bir milyondan fazla vardı ve şimdi sadece 10.000 var. Bu nüfusun yüzde 99'unun ortadan kaldı rı lması nı n gerçekten çok iyi olduğunu söyleyebilirim."

James bir saniyesini bile boşa harcamadı ; döndü ve şefin çenesine yumruk attı ve onu yere serildi. "Bu çok kötü bir şey Şef Gibson, çok kötü bir şey. Bunu unutma."

Şef dudakları ndan akan kanı beyaz cübbesine sildi ve dadı ları birkaç saniye içinde patlayan dudağı nı onardı . "Sonsuza kadar tanrı olamayacağı nı hatı rlasan iyi edersin James. Yakı nda sen de hepimiz gibi olacaksın ve şu anda hiç arkadaş edinmiyorsun."

James, "Ben asla senin gibi olmayacağı m ," diye karşı lı k verdi, "ve 10.000 yeni arkadaşı m var. Onlara herhangi bir şekilde zarar verirsiniz benden haber alacaksınız z.

Şef yavaşça ayağa kalkarken, dudakları atavist bir alayla kı vrı lı rken, "Bilincinizi AI ana bilgisayarından çı kardı ğı nı zda, sizden korkmama gerek kalmayacak," diye yanı tladı .

"Beni her zaman korkutacaksın z Şef Gibson, çünkü her zaman sizin içinize sineceğini anlayacağı m. Güle güle." Thel, James'in peşinden odadan çı ktı ama döndü ve köşeyi dönmeden önce şefe parmağı nı uzattı .

Thel, James'le birlikte karargâhı n arka girişinden gün ı şı ğı na çı karken, "Tanrı m, bu adam tam bir çöp parçası ," dedi. "Onu ölümden geri getirme zamanı geldiğinde yeniden düşünmeliydin."

James gülümsedi ve onaylayarak başı nı salladı . "Yaşa ve öğren."

"Onlara yetki vermek konusunda emin misin James? Onlara güvenebilir misin?"

"Onlara hiçbir güç vermedim Thel; yalnızca güç yanılsamasını verdim. Otomatik sistem kontrole direnecek ve eğer onu manipüle etmeye kalkıştırlarsa bundan haberim olacak. Bundan emin oldum. Nananlar artık doğal duygu ve hisleri kaydedmeyecek ve bunlara sahip olan kişileri cezalandırmayacak. Artık özgür olacağız Thel. Ancak Konsey iktidarda olduğuna inandığı sürece barışı koruyacaktı r."

"Peki şimdi ne olacak James?" diye sordu. "Milyarlarca insan şunu duymak istiyor söylemelisin. Sen gezegendeki en ünlü adamsın."

James, Konsey genel merkezinin önünde gezinen ve gezinen insan kalabalığını gördü ve Thel'e yan yan sırıttı. "Ben hallettim. Hadi sizin yerinize gidelim ve uçuş kısıfayetlerimizi alalım."

Thel, Venüs'e yaklaştıkça gezegenin yüzeyinde bir farklılık görmeye başladı. Birlikte stratosfere girdiklerinde James'e, "Aman Tanrım," dedi. "Yapmadın."

"Yaptım."

"Tüm gezegeni yaşanabilir hale mi getirdin?"

"Sürpriz!" James gülerek duyurdu.

"Konsey, yapay zeka durumunun etkileriyle uğraşırken, öngörülebilir gelecekte Venüs'ü dünyalaştıрма projesinden vazgeçtiklerini söyledi. Duruşma sırasında bunu duyurdular ve sen her şeyi zaten dünyasallaştırdığını bilerek orada sessizce oturdun!

"Evet. Beni takip et. Bizim için güzel bir yer seçtim." James kalın, yemyeşil ormanı kenarındaki kumsala doğru yöneldi ve beyaz kumları üzerine yerleşti. Turkuaz dalgalar botlarını yalamak için yavaşça yukarıya doğru koşuyordu. Thel onun yanına oturup kaskını çıkardı. "Nefes kesici" dedi yüzündeki gülümsemeyi gizleyemeden.

"Ve henüz tamamlanmadı," diye yanıtladı James, ormanı çökmesini ve bir nans bulutunun izniyle ağaçların arasından güzel beyaz bir tatil evinin ortaya çıkmasını izlemek için dönmeden önce.

"Hoş bir dokunuş," diye yorumda bulundu Thel. "Bu tanrısal şeyleri gerçekten özleyeceğim senin güçlerin."

James, "Mümkün olduğunca tadı nı çı karsan iyi olur," diye yanı tladı . "Birkaç gün içinde yeniden tamamen insan olacağı m. Ama o zamana kadar tüm bu gezegende sadece sen ve ben varız."

"O zaman neden bu kadar kı yafeti giyiyoruz?" diye sordu Thel, gülerek uçuş elbisesini çı karmaya başladı ve mükemmel tenini ortaya çı karı p Venüs güneş ı şı ğı na maruz bı raktı .

"Hiçbir fikrim yok," dedi James yanı t olarak kendi elbisesini çı karmaya başlarken.

Thel onun önünde çı plak durdu ve mükemmel suya adı m atarak James'in çenesini ı slatan bir su sı çrattı . James son kı yafetlerini de fı rlatı p atarken, ikisini de ı lı k suya ve yumuşak kuma düşürdü. Derileri bir araya geldi ve birden aklı na şu fikir geldi: Elektrik.

Thel, Seni seviyorum James, dedi.

"Ben de seni seviyorum."

DAVID SIMPSON

TRANS-HUMAN

BOOK-3

GİRİŞ

Yapay zekanı n insanlı ğa karşı dönmesinin ve ardı ndan yok edilmesinin üzerinden on dokuz ay geçti. Bu arada James Keats yapay zekanı n güçlerini akı llı olmayan, kolayca kontrol edilen bir işletim sistemine devretti. O ve Thel gezegeni terk ettiler ve Yönetim Konseyi'nin izni veya bilgisi olmadan yeni bir şekilde yeniden şekillendirilen Venüs'te altı ay tatil yaptılar.

BÖLÜM 1

“

The most important thing is this: To be able at any moment to sacrifice what we are for what we could become.

”

- CHARLES DUBOIS

1

UYANMAK nadiren bu kadar keyifli olurdu. Gözlerini parlak Venüs güneşine açtı ve gülümsedi. Yatağından çıktı ve ayak parmakları, bütün sabah güneşte ısıtılan sıcağı döşeme tahtaları tarafından karşılandı; balkon açıldı ve beyaz perdeler sabah melteminde hafifçe uçuşuyordu. Güneş zümrüt dağları aydınlattı ve göl sakin bir şekilde parıldıdı. Thel çıktı plak vücudunu altmış derecelik bir açıyla büyüyen ve balkon zeminini kesen sıcağı palmye ağacı na yasladı. Son altı ayda cildi güneşte o kadar kahverengileşmişti ki neredeyse aynı renkteydi, bu da onlara birbirine karışmış gibi bir yanılsama veriyordu.

Venüs'ün mükemmelliğini özleyecekti.

Aklı nın gözü gözlerinde parladı ve arayanın James olduğunu görünce cevap verdi.

"Merhaba Süpermen."

"Merhaba Supergirl," diye yanıtladı James. "Grubu tekrar bir araya getirdim!"

"Neredeyse," diye belirtti Thel.

"Neredeyse," diye kabul etti James. "Djanet Konsey merkezinde meşgul, ama Rich ve Old-timer burada benimle," diye mutlu bir şekilde bilgilendirdi onu.

Thel şakacı bir tavırla kaşlarını çatarak, "Kıyafet giymek zorunda kalmaktan hoşlanmayacağım," dedi.

"Hey, asla zorunda olduğunu söylemedim. Eminim Zengin ve Eski zaman bunu umursamayacaktır..."

Thel onun sözünü kesti: "Orada dur." "Üzerine bir şeyler atacağım. Artık kediye çantadan çıkardı mı za göre buranın özgürlüğünü özleyeceğim."

James, Venüs okyanusunun yüzeyinde, iki yanında Old-timer ve Rich'in bulunduğu yüzeyde süzülürken, "Ne demek istediğini biliyorum," diye yanıtladı. "Dinle, birazdan orada olacağı z ama önce şelaleye gidip çocuklara göstermek istiyorum, tamam mı?"

Thel, "Erkeklerle gösteriş yapmayı mı kastediyorsun?" diye dalga geçti. "Tamam uçan çocuk. Görüşürüz yakında," dedi imzalamadan önce.

James gülümsedi. Haklıydı: Yeni oyuncağı nı gösteriyormuş gibi hissediyordu. Venüs'ü yaşanabilir hale getirdiğini dünyaya açıklamanın doğru şey olup olmadığından emin değildi; ifşa edebileceğinden bile endişelendi

sırf bir izleyici kitlesi için yaratılışı ndan keyif alma şansı nı yakalayabilmek için onun varlığı . Kendi motivasyonları ndan asla emin olamayacaktı . Tek bildiği, arkadaşları yla birlikte olmaktan ve onlara güneş sisteminin yeni mücevherini göstermekten mutlu olduğuydu.

Rich ve Old-timer'la yeniden iletişime geçti. "Onlar

Sizi tekrar gördüğüme gerçekten çok sevindim çocuklar."

"Onu da görmek güzel olacak," diye yanıtladı İhtiyar. "İtiraf etmeliyim ki, son altı aydır burayı kendine sakladı ğı n için seni suçlayamam. Muhteşem."

"Henüz hiçbir şey görmedin," diye sırtı ttı James. "Beni takip et!" James süpersonik uçuşa doğru fırlatıldı .

Old-timer ve Rich ilk baştaki şaşkınlıkları nı n ardı ndan birbirlerine gülümsediler ve ardı ndan aynı şeyi yaptılar. Eski komutanları nı ve arkadaşları nı görmeyeli uzun zaman olmuştu, hatta onu çocuksu bir coşkuyla görmeyeli çok daha uzun zaman olmuştu. James'in yapay zekayı yok etmek zorunda kalması na neden olan olaylardan çok önce, James'in ağzı na kadar gençlik iyimserliğiyle dolu olduğu bir dönem vardı . Evliliğinin yavaş yavaş çöküşü ve Venüs'ü yaşanabilir hale getirmek için maruz kaldığı baskı , bu durumu tamamen yok etmişti ve sanki sonsuza dek yok olacaktı ş gibi görünüyordu. Zengin ve Eski Zamanlı onu geri görmekten mutluydu.

"Kutsal..." diye fırladı Rich, James'in gideceği yer ekranda belli olunca ufuk. "Bu da ne böyle ?"

"Bu...Tanrı m...şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü şey," diye yanıtladı Old-timer.

Ufuk çizgisinin bir tarafı ndan diğer tarafı na uzanan beyaz buhardan oluşan dev bir duvar, mavi gökyüzüne kadar parlıyordu ve dünyadaki en büyük dağın bin katı büyüklüğündeydi.

"James...neye bakıyoruz?" Yaşlı adam sordu.

Arkadaşları ona yetişip hep birlikte yaklaşımları nı yavaşlatırken James'in gülümsemesi parladı . "Bu benim şaheserim" diye yanıtladı .

"Yakı ndan görmek lazım. Haydi," dedi heyecanla, arkadaşları na okyanusun dalgaları nı n hemen üzerinde kayana kadar aşağı doğru rehberlik ederken. Üçlü beyaz duvara doğru uçtu ve tam içeri girmek üzereyken James ayağa kalktı . "Tamam...bekle."

Zengin ve Eski Zamanlı durdu ve okyanus yüzeyinin hemen üzerinde süzüldü.

"Neler oluyor?" Zengin sordu.

"Buna bayı lacaksın" diye yanı tladı James. "Kozaları nı zı devre dı şı bı rakı n ve Zihninizin gözlerini kapatı n. Bunu tam anlamı yla deneyimlemenizi istiyorum."

Üç adam da manyetik alanları nı devre dı şı bı raktı lar ve aniden kükreme karşı sı nda şaşkı na döndüler. James gülerken Rich ellerini kulakları na götürdü.

"Hiç böyle bir şey duymadı m!" Yaşlı adam kükremeyi bastı rarak bağı rdı . "Dı r-dir bu benim düşündüğüm şey mi?"

"Bilinen evrendeki en büyük şelale!" James gülümseyerek karşı lı k verdi. "Büyük Kanyon'dan on kat daha uzun ve derin bir kanyon ve kenarı ndan okyanus dökülüyor! Seni yavaş yavaş uçurumun kenarı na götürmek istiyorum. Hayatı nı zı n deneyimine hazı r olun!"

Döndü ve bir kez daha dalgaları n üzerinden geçmeye başladı , Rich ve Old-timer da onları yakı ndan takip etti. Şelalelerin oluşturduğu dev sis duvarı na girdiklerinde yaşlı ları n midesi hopladı ve şelalenin kenarı bir rüya gibi ortaya çı ktı . Rich midesi bulanmaya başladı ve bilinçsizce uzanı p James'in ceketinin kolunu tuttu; Üçlü kenara ulaşı p beyaz uçuruma doğru uçarken elinden geldiğince sı kı tutundu.

2

"Lanet olsun!" Rich, canı pahası na James'in kolunu tutarken bağı rdı ve histerik bir şekilde gülmeye başladı . "Bu harika!"

James, şelaleler gözden kaybolana kadar güzel beyazlı ğı n içinde ilerlerken sisin ciğerlerini doldurması na ve zihnini temizlemesine izin verdi. Üçlü, karşı tarafta ortaya çı kana kadar beyazlı ğı n içinde uçtu, sis duvarı na ve hâlâ kükreyen şelalelere doğru döndüler. Altları ndaki su parlak güneş ı şı ğı nda parlı yor ve öfkeyle dönüyordu.

"İnanı lmaz değil mi?" James sordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," Old-timer etkilenmiş bir halde başı nı salladı .

Rich, "Bu...burada etkileyici bir sı fat kullanmam gerektiğini biliyorum ama tek düşünebildiğim...vay be," diye ekledi Rich.

James gülümsedi. "Gezegende bunun gibi on iki tane daha var. Sis, güneş ı şı nları nı yansı tmaya ve gezegeni soğutmak için hava akı mları nı n düzgün şekilde akması nı sağlamaya yardı mcı olur. Şelaleler, gezegenin iyonosferini aşı rı yükleyen muazzam miktarda enerji üretiyor."

"İyonosferin şarj edilmesi nasıl verimli oluyor?" Yaşlı adam sordu.

"Bu sadece üretken değil. Bu çok önemli," diye yanı tladı James. "Yapay zekanı n ana bilgisayarı ndaki tüm bilgilere erişebildiğimde, dünyalaştı rma için yararlı olabilecek bilgileri aradı m. Harika bir keşifle karşı laştı m.

On dokuzuncu yüzyı lı n sonları nda ve yirminci yüzyı lı n başları nda yaşamı ş bir bilim adamı olan Nikola Tesla, gücü kablosuz olarak iletmenin bir yolunu keşfetmişti."

Yaşlı adam kaşları nı çatı tı .

Rich şaşkı n görünüyordu. "Seni takip ettiğimden emin değilim."

Hayı r, yapı yorsun. Tı pkı söyledığım gibi," diye yanı tladı James. "Kulağa ne kadar şaşı rtı cı gelse de, yirminci yüzyı lı başlamadan önce bir bilim adamı elektriği kablosuz olarak iletmeyi öğrenmişti . Onun ölümünden sonra teknoloji dünyadan gizlenmişti çünkü bazı hükümetler fosil yakı t kullanı mı nı zorlayarak, ona erişebilenleri sı nı rlayarak ve ekonomik nedenlerden dolayı dünyanı n çoğunu yoksul bı rakarak güçlerini korumak istiyordu.

Sonunda kablosuz elektrik teknolojisi tamamen unutuldu; ancak bunun bir kaydı hâlâ yapay zekanı n veritabanı ndaydı ."

"Yani... Venüs'ün... elektrikli olduğunu mu söylüyorsun?" Zengin sordu.

James gülümsedi ve başı nı salladı . "Evet! İnanı lmaz değil mi? Venüs, Dünya'dan çok daha fazla güneş enerjisi alı yor ve gezegenin okyanusları ndaki şelalelerin de eklenmesiyle iyonosfer aş ı rı yükleniyor ve gelecekteki sakinlerinin ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla enerjiye sahip oluyor. Venüs'te füzyon implantı na asla ihtiyacı nı z olmayacak."

Rich, "Bu gerçekten inanı lmaz, Komutan," diye yanı tladı . "Bu dahice."

James güldü, "O olmasaydı bunu asla yapamazdı m.

AI ana bilgisayarı nı çalı ştı rı rken erişebildiğim bilgiler.

Üçlü bir an durdu ve şelalenin manzarası nı n iyice anlaşı lması na izin verdi.

James suyun bu kadar aşağı da çalkantı lı gücünü izledi ve eski karı sı nı düşünmeden edemedi. Şelalelerden birine onun adı nı vermeyi düşünüyordu. Bu günlerde bir insanı n ölmesi o kadar nadirdi ki birinin hayatı nı anma sanatı kaybolmuş gibiydi.

"Katherine'i özlüyorsun, değil mi?" sı cak bir ses konuştu.

James Old-timer'a döndü ve gülümsedi, arkadaşı nı n okuyabilmesine şaş ı rmı ştı onu çok kolay. "Evet. Tabii ki inanı yorum.

"Ne?" Yaşlı adam kafası karı şarak sordu.

James, "Katherine'i özleyorum" dedi. Eski zamanlayı cı nı n kafa karı şı klı ğı ifadesi yatı şmak. "Az önce bana Katherine'i özleyip özlemediğimi sormadı n mı ?" James sordu.

Yaşlı adam başı nı salladı . "Hayı r, tek kelime etmedim."

"Ah," James gülümsedi, utanmı ştı , "Sanı rı m öyleydi..." Döndüğünde Rich'in birkaç metre ötede ve işitme mesafesinin dı şı nda süzüldüğünü görünce cümlesini tamamlamadı . Yüzlerce metre gökyüzüne tı rmanan beyaz sise bakı yordu. James, "Bu en lanet şey," dedi.

"Ne oldu?" Yaşlı adam sordu.

"Ben sadece...yemin ederim birisi bana Katherine'i özleyip özlemediğimi sordu. Bir zil kadar aç ı ktı ."

Yaşlı adam, arkadaşı nı n ifadesindeki ani sı k ı ntı yı görebiliyordu. James'in eski karı sı nı n ölümünün üstesinden gelmekte kendisine itiraf ettiğinden daha fazla zorluk yaşaması doğaldı . James'in Thel'i sevdiği doğruydı ama Katherine'in yapay zekası n elindeki ölümü akı lı nı her zaman meşgul edecekti. Kolunu James'in omzuna koydu ve şöyle dedi: "Muhtemelen kulakları nı zı rahatsız eden düşme sesidir. Hadi evlat.

Gidip şu kadı nı nı görelim. Ve şu anda bir kopyalay ı cı kullanabilirim. Açlı ktan ölüyorum!"

James gülümsedi ve başı nı salladı . "Evet elbette. Hadi gidelim." İşlevini etkinleştirdi manyetik alan ve Rich ile temasa geçti. "Hadi dı şarı çı kalı m dostum."

Üçlü saniyeler içinde gökyüzüne fı rlayı p dalgalardan uzaklaşarak James'in Venüs'teki saklanma yerine doğru ilerliyordu.

Sesin gizemi eve gidene kadar peşini bı rakmadı .

3

Thel, göl kenarı ndaki güzel evlerinin üçüncü kat girişinin balkonunda durdu ve manyetik alanları nı kapatı p yemyeşil halı nı n üzerine yumuşak bir şekilde inerken içerideki üç adama el salladı . Sarı bir elbise giyyordu ve elinde soğuk limonata dolu bir sürahi tutuyordu. "Merhaba beyler!" bir gülümsemeye selamladı .

"Merhaba kadın!" Yaşlı adam onu kucaklarken karşı lı k verdi ve görünüşündeki değişiklikleri görmek için hemen geri çekildi. "Çok altı nsı n!" bronzluğuna atı fta bulunarak yorum yaptı .

Gülümsemeye devam ederek, "Gördüğünüz gibi güzel bir tatil geçirdim" diye yanı tladı . "Ve uçuş kı yafetleriniz de düşme nedeniyle ı slanmı ş. Yakı ndan bakmak için seni içeri aldı ğı nı görebiliyorum."

"Ah, bunun için özür dilerim leydim." İhtiyar ondan uzaklaş ırken gülümsedi. "Ve her ne kadar senin onun gururu ve neşesi olduğuna inansam da canı m, o bizi şelaleye götürdü. Muhteşemlerdi... ve olağanüstü derecede ı slaktı ."

Rich içkisine bakarken, "Thel, merhaba" dedi. "Seni görmek güzel. Diyelim ki limonata oldukça güzel görünüyor ve çok da sı cak."

Thel, "Sana da merhaba Rich," diye yanı tladı . "Kı yafetlerini kuruttuktan sonra bu limonatadan biraz içebileceğine söz veriyorum. Sen ve çocuklar banyodaki kurutucuyu kullanabilirsiniz." Evin arka tarafı nı işaret etti.

"Çok teşekkür ederim," diye yanı tladı Old-timer, Rich'le birlikte geri çekilirken hafifçe selam vererek.

James Thel'le göz göze geldi ve sonra ona doğru adı m atı p onu öptü. "Seni özledim."

Thel onu öperek, "Sadece bir buçuk saattir yoktun ve ben de çoğunu uyuyarak geçirdim," diye yanı tladı .

"Kayı p beyanı mı n arkası ndayı m."

Güldü ve yavaşça kendini ondan uzaklaştı rdı . "Sen de ı slanmı şsı n, uçucu çocuk. Bence soyunma odası ndaki çocuklara katı lı p kurulansan iyi olur."

"İyi," diye yanı tladı James onu bir kez daha öpmeden önce. "Yanı nda olmayı tercih ederim Ama sen soyunma odası ndası n."

"Bu gece" diye yanı tladı . Sanki yaşayan en şanslı adam mı ş gibi hissetmesini sağladı .

James beyaz fayanslı banyoya girdiğinde Old-timer ve Rich çoktan havalandı rma deliklerinin altı ndaydı . "Havalandı rma deliklerini nasıl aşağı doğru çeviriyorsun? Pantolonumu kurutmam gerekiyor," diye sordu Rich Yaşlı Adam, bunu onun için zihin gözüyle yaparak yanı t verdi. "Teşekkürler," diye yanı tladı Rich.

"Peki...sizler burası hakkı nda ne düşünüyorsunuz?" James sordu.

"Burası cennet" diye yanı tladı İhtiyar. "Bunu herkese anlatmak istediğinden emin misin? Eminim bunu bir süre daha sı r olarak tutabilirsin.

Konsey, yakı n gelecekte Venüs'ü yaşanabilir hale getirme planları nı iptal ettiğinden, kimse sizin yolunuza bakmayacak."

James gülümsedi. "Sen ve Daniella'nı n bir teklifte bulunmak isteyeceğinizi mi düşünüyorsunuz? bir yerlerde küçük bir villa mı var?"

"Belki." Yaşlı adam da gülümsedi.

James güldü. "Eh, rica ederim ama sanı rı m bunu ne kadar uzun süre sı r olarak saklarsam Konsey bunu öğrendiğinde bana o kadar üzülecek. Altı ay muhtemelen yeterince kötü."

Aniden James'in zihninin gözü açıldı . Bu, Yönetim Konseyi Başkanı Aldous Gibson'dan gelen acil bir çağrı ydı .

James içini çekti. "Şeytanı n konuşması ."

"Nedir?" Yaşlı adam sordu.

"Şef Gibson. Bu ilginç olmalı ."

"Vay. Ben burada değilim," dedi Rich, James cevaplamadan önce.

"Keats burada."

"Komutan Keats..." diye başladı Gibson duraksamadan önce; Cümlesini bitirmekte zorlanı yormuş gibi görünüyordu, "Son derece ciddi bir durumla karşı karşı yayı z. Size hemen merkezde ihtiyacı mı z var." Görüşmenin en endişe verici kı smı Gibson'ı n James'ten yardı m istemesinin alternatiflerinin tükendiği anlamı na gelmesiydi. James, onları dinleyebilmeleri için Old-timer, Rich ve Thel'i hemen aramaya dahil etti.

"Neler oluyor?" James sordu.

"Uzun menzilli sensörlerimiz bir şey tespit etti; çok büyük bir şey. İnani lmez bir hızla Dünya'ya doğru ilerliyor."

Gibson tarafı ndan gönderilen güneş sistemi haritası nda aniden James'in önünde kütlenin bir görüntüsü belirdi. Kütleyi temsil eden koyu kı rmı zı bir leke Neptün'ün yanı ndan geçmişti.

"Hızı nı ve yörüngesini zaten hesapladı k ve önümüzdeki sekiz saat içinde Dünya'ya ulaşması nı bekliyoruz."

James'in aklı na anı nda bir fikir geldi. "Tanrı m," diye fı sı ldadı .

"Sana burada ihtiyacı mı z var Keats. Konuşurken bir acil durum planı hazır lı yoruz."

James, "Mümkün olan en kı sa sürede orada olacağı m" diye yanı tladı , haber karşı sı nda hayrete düşmüştü.

Gibson, "Hemen" dedi.

James, "Biraz zamanı mı alacak," diye kekeledi.

"Keats, az önce söylediklerimi duymadı n mı ?"

"Yaptı m. Yine de biraz zamanı mı alacak."

"ETA'nı z nedir?" Gibson kı saca cevap verdi.

James bir an duraksadı . "Bir saat, belki daha az."

Şaşkı n bir ifade Gibson'ı n yüz hatları nı çarpı ttı . "Nerede buraya gelmen bir saat sürecektir mi sence?"

"Bu benim işim. İnsanca mümkün olan en kı sa sürede orada olacağı m" dedi James iletişimi kapatmadan önce cevap verdi.

"James, o şey de neydi?" Thel, James'in aklı nı sordu göz.

"Hiçbir fikrim yok ama uçuş kı yafetini giysen iyi olur. Dünya'ya doğru gidiyoruz."

4

Bir saatten kı sa bir süre sonra James ve üç arkadaşı Dünya'nı n atmosferine girdiler ve bunu yaparken parlak bir cehennem yarattı lar. James yolculuk boyunca mevcut verileri birkaç kez analiz etmiş, olası aç klamalar üzerinde çalı şı rken arkadaşları yla zar zor konuşmuştu. Sadece tek bir kriz oldu ve bu utanç vericiydi.

Konsey merkezinin ön girişine vardı kları nda Djanet onları karşı lamak için oradaydı . Yüzü endişeli görünüyordu ve James aceleyle binaya girerken o da onlarla birlikte yürümeye başladı . "Durum çok kötü görünüyor Komutanı m. Kimsenin neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok. Bu anormallik hiçbir anlam ifade etmiyor... ve buraya gelmeniz bu kadar uzun sürdüğü için şef size çok kı zgın," diye bilgilendirdi James'e, gözleri uçuş kı yafetindeydi. James'in kendisini aç klaması çok zor olurdu.

"Sorun değil, Djanet. Bu şu anda küçük bir endişe," dedi acil durum strateji odası nı n kapı sı na doğru yürürken ona bakmadan bile. İçeri girer girmez orada bulunan tüm Konsey üyelerinin yanı sı ra onlarca asistan ve danışmanı n gözleri ona takı ldı .

"Keats, hangi cehennemdeydin sen?" Gibson, James'in uçuş kı yafetini görünce gürledi. Gözleri kı sı ldı . "Çok iyi bir aç klama yapsan iyi olur, evlat."

James, "Ben senin oğlun değilim" diye yanı tladı . "Şu ana kadar bildiğin her şeyi bilmek istiyorum ve şimdi de bilmek istiyorum."

Gibson, James'in itaatsizliği karşı sı nda dehşete düşmüştü ve sanki yumruk yemiş gibi nefesini verdi. "Seni kibirli, küstah köpek! Sen kim olduğunu sanı yorsun, Keats? Bir tür macera için uzayda uçup sonra buraya gelip üstlerinize emirler mi vermek istiyorsunuz? Seni dı şarı attı rmalı ydı m!"

"Ama yapamazsı n ve yapmayacaksı n ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bana ihtiyacı n var, o yüzden dur Zamanı mı boşa harcı yorsun ve bana neler olduğunu anlat."

"Vaktini boşa mı harcı yorsun ? Sende cesaret var..."

"Lütfen çeneni kapatı r mı sı n?" dedi James, Gibson'ı n yüzünü görüş alanı ndan kapatmak için elini kaldı rdı ve odaya doğru bir adı m attı . "Başı ndan beri burada neler olup bittiğini tam olarak bilmek istiyorum."

Djanet yanı t olarak konuştu. "Güçlerinizi işletim programı na aktarmadan önce yapay zekanı n uzun menzilli sensörlerinde yaptı ğı nı z yeni yükseltmeler yaklaşı k iki saat önce bir şey tespit etti. İlk başta sensörlerin arı zalı olduğunu düşündük çünkü anormalliğin boyutu ve hı zı bir anlam ifade etmiyordu, ancak nesne bu tarafa doğru, doğrudan Dünya'ya doğru ilerlemeye devam etti ve yerçekimi kuvvetinden etkilenmiş gibi görünmüyor. veya doğal olarak meydana gelen bir olgunun gidişatı nı değiştirecek doğal güçlerden herhangi biri."

James bu bilgiyi alı rken bir süre sessiz kaldı . Dünya'ya dönerken yaptı ğı analizle mükemmel bir şekilde örtüşüyordu. Korkunç gerçeği toplananlarla paylaşmanı n zamanı gelmişti. "Çünkü bu doğal olarak oluşan bir olay değil . Bunun bir amacı var."

5

Oda bir anlı ğı na şaşkı n bir sessizlik içinde kaldı , ta ki Şef Gibson sonunda alay edip şöyle diyene kadar: "Akı lı nı tamamen mi kaçı rdı n, Keats? Bu kadar büyük bir şeyin bir amacı olamaz."

"Neden?" James amirine meydan okudu.

Gibson, uygun bir mantı k dizisi oluşturmaya çalı şı rken ilk başta söyleyecek söz bulamı yordu. "Çünkü bu kadar büyük bir şeyin hayatta olması imkansız! Büyüklüğünü görmedin mi? Bunu şu tarihte hesapladı k..." Gibson, zihninde doğru rakamları canlandı rmaya çalı şı rken bir an durakladı . Bir anlı k telaşlı aramanı n ardı ndan çaresizce kendisine yardı m edecek birini aradı ; gözleri Djanet'e takı ldı . "Kı z! Bana boyutunu söyleyen sendin! Ona söyle!"

Djanet soğukkanlı lı ğı nı korumaya çalı ştı ama derin bir nefes alı p cevap verdi: "Çapı bir milyon kilometreden fazla; Jüpiter'in neredeyse on katı büyüklüğünde."

"Kutsal..." dedi Rich alçak sesle.

"Anlı yorsun?" Gibson bağı rdı . "Bu kadar büyük bir şey nasıl canlı olabilir?"

James , "Bu sizin hayatta kalma tanı mı nı zı n ne olduğuna bağlı " diye yanı tladı .

Gibson tiksintiyle arkası nı döndü ve bizzat orada bulunan diğer altı Konsey üyesine işaret ederken hayal kır ıklı ğı içinde ellerini havaya kaldı rdı . "Bu adamla ilgili her zaman bilmeceler var! Dayanı lmaz!"

Konseyn diğer üyelerinden biri olan Jun Kim dengeli kalmaya çalı ştı . "Komutan Keats, Konseyn anlayabilmesi ve gerekli önlemleri alabilmesi için neler olduğunu açı klayabilir misiniz?"

"Elbette," diye yanı tladı James, dürüst bir şekilde yanı tlamadan önce, "Neredeyse kesinlikle uzaylı bir makine ı rkı tarafı ndan yok edilmek üzere."

Oda ölümcül bir sessizliğe büründü ve inanamayan gözlerini James'e dikmek için hı zla dönerken Gibson'ı n bile söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Kimsenin onun ifadesine cevap vermeye istekli veya muktedir olmaması nedeniyle James devam etti. "Tüm gezegeni ve güneş sistemini tahliye etmek için yedi saatten az zamanı mı z var. İnsanlar ne kadar hı zlı dı şarı çı karsa, kaçma şansları da o kadar artar. Mars'taki insanları n daha da az zamanı olacak, bu yüzden emirleri hemen verseniz iyi olur."

Gibson'ı n sonunda kahkaha atması için yine çok uzun bir süre geçmesi gerekti.
"Güneş sistemini terk etmemizi mi istiyorsunuz?"

James, "Başka seçeneğin yok," dedi.

"Güneş sisteminin tahliyesine yönelik bir planı mı z yok. Bizim ne yapmamı zı istiyorsun? Nereye gitmemizi istiyorsun?" Gibson talep etti.

"Herkes kendi başı nı n çaresine bakacaktı r. Hiçbir buluşma noktası olmayacak; uzaylı makineler bu bilgiyi bizi takip etmek ve insanlı ığı n sonunu öldürmek için kullanabilecekler."

"Sonuncusu..." Gibson cümlesini tamamlayamadı . En kötü halinde kabuslar görüyordu, hiç bu kadar korkunç bir şeyi hayal etmemişti.

Thel, James'in yanı na adı m atı p parmakları nı birbirine kenetlediğinde başladı . kolunun etrafı nda "ne oluyor?"

Gibson sonunda bir sandalyeye yaslanı rken, "Delirmiş olmalı sı n," dedi. iş istasyonundaydı , bacakları sanki pes edecekmiş gibi hissediyordu.

James, "Üzgünüm ama bunu tartı şacak vaktiniz yok" dedi.

"Neden?" Gibson talep etti. "Haklı olduğumu nası l bileceğiz? Neye dayanarak tüm türü tahliye etmemizi istiyorsunuz? Verilerimize neredeyse hiç bakmadı nı z!"

James sakın ama acil bir ses tonuyla, "Buraya gelirken bana gönderdiğiniz verileri inceledim ve size gördüklerimizin tek bir aç ı klaması olduğunu söylüyorum," diye aç ı kladı . "Eğer yanı lı yorsam şimdiden özür dilerim. Birkaç saat içinde öğreneceğiz ve herkes Dünya'ya dönebilecek. Ama eğer haklı ysam, ki öyle olduğuma neredeyse eminim, o zaman buraya doğru gelen uzaylı bir makine ı rkı var ve sayı ları o kadar çok ki, onlara karşı cehennemde bir umudumuz yok."

"Bunu nası l bilebilirsin?" diye sordu Gibson, hâlâ inanamayarak.

"İtiraf etmeliyim eski dostum, ben de bir aç ı klama yapmaktan çekinmem." Eski zaman dedi.

James başı nı salladı . "Çok basit...ve haklı sı n Şef Gibson. Organik hiçbir şeyin bize bu kadar hı zlı yaklaşması mümkün değildir, dolay ı sı yla sizin yaşam tanı mı nı za göre canlı hiçbir şey bize doğru ilerlemez. Ancak bu, hayat ı n tanı mı na oldukça dar bir bakı ş aç ı sı ."

"Sen kibirlisin..."

James, Gibson'ı n sözünü bitiremeden sözünü kesti. "Anormallik yerçekimi kuvvetlerinden etkilenmedi, dolay ı sı yla bu onun izlediği doğal, akı lı z bir yol değil. Dünya'ya doğru gidiyor ve bir amacı var."

"Peki bu...?" diye sordu Gibson, sözlerinden alaycı lık ve nefret damlı yordu.

James, "Yapay zeka ile bağlantı kurmak için" diye yanı tladı .

6

"Yapay Zeka mı ?" Yaşlı adam şaşkınlıkla cevap verdi.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Gibson şüpheyle sordu.

James, "Yapay zeka bana evrende kendisi gibi başka bir varlık bulup ona katılmayı planladığını söyledi" dedi. "Ona göre, onun gibi başka bir varlığı n var olduğu neredeyse kesindi. Görünüşe göre temas kurmuş.

"Bir uzaylıyla mı ?" Rich olayları n bu saçma gidişatına inanamayarak sordu.

"O zaman ne yapacağız James?" diye sordu Thel, sesine korku sinmişti.

James, "Başka seçeneğimiz yok" diye açıkladı. "Eğer yapay zeka, uzaylı yapay zekaya insanlığı yok ettiğini ve çoğaldığını söylediye, yapay zekanın gittiğini öğrendiğinde bir sürprizle karşı karşıya kalacak. Bu noktadan sonra bize yönelik niyetlerinin düşmanca olacağını ancak varsayabiliriz. Hayatta kalmak için tek şansımız kaçmak."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Eski zamanlayıcı.

James, "Güneş sistemindeki her konut, manyetik bir alan içinde koza haline getirilerek kendi gemisi haline gelebilir" dedi. "Gemideki kopyalayıcılar, içerideki insanlar ihtiyaç duyduğu sürece ve gerekli olan tüm havayı, suyu ve yiyeceği sağlayabilirler. yaşanabilir başka bir gezegen buluyorlar."

"Hiç kimsenin yaşamı boyunca yaşanabilir bir gezegen bulma şansı nın neredeyse hiç olmadığı nı çok iyi biliyorsun! Bahsettiğiniz şey türün toplu intiharıdır!" Gibson vitriol ile tükürdü.

Thel ona, "Bu tür çapı nda bir soykırım dan daha iyi," diye bağırıldı.

"O haklı ,," diye aynı fikirde oldu İhtiyar. "Bu en iyi alternatif."

James, "Hayatta kalma şansı olan tek alternatif bu," diye ileri sürdü. Konsey üyelerinin geri kalanı na döndü. "Üzgünüm, başka yolu yok."

Gibson umutsuzca karşı koyarak, "Herkesi zamanı nda tahliye etmemiz mümkün değil" dedi.

James, "Bize biraz daha zaman kazandırabilirim" dedi.

"Ne kadar?" Yaşlı adam sordu.

"Ve nasıl?" Gibson talep etti.

Belki bir saat. Belki sadece birkaç dakika... ama bu, yapay zekanın güçlerini yeniden üstlenmek anlamına gelir"

"Ne?" Gibson öfkeyle bağırdı. "Şimdi oyununu görüyorum Keats! Bunları n hepsi yapay zekaya geri dönüp güneş sisteminin kontrolünü ele geçirmek için uydurduğunuz bir tür sahtekarlık!"

"Bu çok saçma!" James'in savunması nda cevap verdi.

"Şef Gibson, hiç dinlemiyor muydunuz?" diye sordu Konsey Üyesi Kim.

"Kendi delillerini görmedin mi?"

"Bilgisayar ekranı nda veriler gördüm; sahte olabilecek veriler! Olabilir onun tarafı ndan uyduruldu !" Gibson, James'in yönünü işaret ederken bağırdı .

James suçlamaları görmezden geldi ve gerekçesini Konsey üyelerine açıkladı . "Yine yapay zekanı n pozisyonunu üstlenirsem, tahliyeyi kolaylaştı racak ve uzaylı makine kuvvetleriyle savaşacak bir konumda olacağı m. Ayrıca Puristlere de yardımcı m edebileceğim ."

"Püristler mi? Neden zamanı mı zı bunlara harcı yoruz?" Gibson karşı lı k verdi.

James hı zla arkası na döndü ve Gibson'a atavistik bir hı rlamayla karşı lı k verdi. "Neden zamanı mı seninle boşa harcı yorum ?"

Gibson yumrukları nı tehditkar bir şekilde sı karak James'e doğru adı m attı .

Yaşlı adam hı zla araları na girdi. "Bir dakika Aldous. Puristler eskisi gibi değiller" dedi.

"Eskiden neydiler?" Thel şaşkı nlı kla tepki verdi.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Djanet araya girdi.

"Aldous mu?" Rich, İhtiyar'ı n şefe ismiyle hitap ettiğini duyunca şok olduğunu söyledi.

"Siz iki eski dost falan mı sı nı z?"

"Neler oluyor, İhtiyar?" James sonunda sordu.

Yaşlı adam başı nı salladı ve soru yağmuruna karşı güven verici bir şekilde ellerini kaldı rdı . "Bizim... bir tarihimiz var. Bakı n, Puristlerle bizim aramı zdaki ilişkilerin her zaman bu kadar... medeni olmadı ğı nı anlamalı sı nı z."

"Onlar kana susamı ş barbarlar!" Gibson öfkeyle bağırdı . Onlara söylemedin mi Craig? Bu insanları n bize neler yaşattı ğı nı onlara söylemedin mi? İkimiz de neyi kaybettik?"

"Ne oluyor be...?" Rich neredeyse nefesi kesilmiş bir şaşkı nlı kla fı sı ldadı . "Ne Eski zamanlardan mı bahsediyor?"

Eski adam ortada duruyordu, James ve diğerleri bir tarafta, Gibson ise diğer tarafta, umutsuzca tartı şmaya mantı k ve denge katmaya çalı şı yordu. "Başlangı çta... çok fazla kan vardı . Bir sürü yanlı ş anlaşı lma var."

Gibson homurdandı ve tiksintiyle arkası nı döndü. "En hafif ifadeyle, biz Craig değil miyiz?"

"Onlar aynı insanlar değil Aldous. Biliyorum. Onlarla tanıştım. Yıllar geçiyor ve işler değişiyor," diye ileri sürdü Old-timer şefe. "Onlar hatırladığı n aynı Luddite'ler değil ."

Gibson, Old-timer'ı n argümanları nı görmezden geldi, bunun yerine kendi argümanı nı ortaya koymak için Konsey'e döndü. "Yapay zekanı n güçlerini üstlenecek birine ihtiyacı mı z varsa o kişi ben olmalı yı m. Konseyin en üst düzey üyesiyim ve kaynakları mı zı ihtiyaç duyulan yere koyacağı m. Halkı mı za yardı m ediyoruz ."

Nazik ses tekrar James'in kulağı na , "Yapay zekanı n güçlerini üstlenmesine izin verme James," diye fı sıl dı . Ses James'i ürküttü ve kasları sertleşerek Thel'i uyardı .

"Sorun ne?" ona sordu.

James, Şef Gibson'ı n Konseyin geri kalanı nı ikna etmeye çalışması nı izlerken yanı t vermedi. "Ve eğer bu Keats'in iktidarı bir kez daha ele geçirme girişimiye, o zaman kontrolü bana almama izin vermek onun bencil planları nı boşa çı karacaktı r."

James'in sesin gizemini çözecek zamanı yoktu. Şimdilik onun tavsiyesine kulak vermesi gerekiyordu. "Kontrol etmek isteseydim tek yapmam gereken, onu elimde tuttuğumda tutmaktı . Akı llı ca hilelere gerek yoktu. Ve bana yapay zekanı n güçlerini yeniden alma izni vermenizin nedeni, en fazla deneyime sahip olmamdı r; iş başı nda eğitim için zaman yoktur."

Konsey üyelerinin karar hakkı nda konuştuğu bir an yaşandı birbirleriyle. Bir dakikadan kı sa sürede fikir birliğine varı ldı .

Jun Kim Konsey adı na konuştu. "Aldous, üzgünüm ama bu hayati karar konusunda Komutan Keats'le aynı fikirde olmalı yı z. Yönetim Konseyi olarak son eylemimiz olarak James Keats'e yapay zekanı n güçlerinin tam kontrolünü üstlenmesi ve güneş sisteminin tahliyesini başlatması için yetki veriyoruz."

7

"Bu odadaki herkesin kendi tahliye planları nı düzene koyması ve gezegenden olabildiğince çabuk ayrılması gerekiyor. Hepinize iyi şanslar," dedi James.

Gibson, hazır olma kısıtlı seçimlerdeki yenilgisi ve yaklaşan felaketin şokuyla geri adımlaştı. "Bu konuda haklı olsan iyi olur Keats. Yoksa söz veriyorum seni yok edeceğim."

James, Gibson'ın aşağıdaki geri çekilmesine izin vermek için Şefe sırtını dönmeyi önce, "Sana ve seninkine iyi şanslar, Şef," diye yanıtladı.

"İşte yine başlıyoruz, değil mi çocuklar?" Rich kafasını kaşıyarak yorum yaptı.

"Oyun planı nedir Komutan?" Djanet sordu.

"Yapmamız gereken ilk şey, Siber uzaya yeniden girebilmem ve yapay zeka ana bilgisayarını kontrolünü üstlenebilmem için Death's Faket'i çalıştırma hale getirmek." dedi James.

Djanet, projeyi hazırlamak için çalışma istasyonuna giderken, "Ben bu işin üzerindeyim," diye başladı. James'in bilincinin aktarılmı.

James, "O halde Puristlere yardım etmek için Buenos Aires'e gitmemiz gerekecek" dedi. "Neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri olmayacak ve gezegenden çıkmak için yardıma ihtiyacımız olacak."

"Biz? Bu aynı anda iki yerde birden bulunacağın anlamına mı geliyor?" Yaşlı adam sordu.

James başını salladı. "Tekrar yapay zeka ana bilgisayarına girdiğimde fiziksel bedenimi de kontrol edebileceğim ve yapay zekanın veritabanına ve bilgi işlem gücüne doğrudan erişime sahip olduğumda sana daha iyi yardımcı olacağım."

"Puristler'e nasıl yardımcı olacağız?" Yaşlı adam sordu.

James, "Dürüst olmak gerekirse henüz bilmiyorum" diye itiraf etti. "10.000 Purist'i Dünya'dan ve tehlikeden nasıl uzaklaştıracak mı bulmak için yalnızca birkaç saatimiz var. Yapay zekanın güçlerini tekrar üstlendiğimde ortaya çıkabilecek bir şeyler olması umuyorum. Eski dostum, Vali Wong'la iletişime geçersen ve ona neler olduğunu anlatsan iyi olur ki bizim gelişimiz için mümkün olduğunca hazır olmaları."

"Anladın," Old-timer aramayı yapmak için uzaklaştırmak başını salladı.

"Peki ya biz?" Rich, o ve Thel öne çıkarken sordu.

"Rich, bize yardı m etmek istediğini biliyorum ama şu anda sana ihtiyacı olan çok büyük bir ailen var," diye başladı James. "Püristlere yardı m etmek için bizimle geride kalmanı za gerek yok. Ailenizle birlikte olmak istiyorsan z bunu tamamen anlı yoruz."

Rich bu öneri karşı sı nda bir an şaşkı na döndü.

Djanet işine biraz da olsa sı rtı nı dönüp geçici olarak odaklandı . Dikkatinin çoğu yakı ndaki borsadaydı .

Thel, "O haklı ," diye araya girdi. "Ailen artı k sana bakı yor olacak. Belki onları n yanı na gitsen iyi olur."

Rich bu olayları hı zla zihninde evirip çevirirken şaşkı na döndü. James ve Thel haklı ydı . Ailesinin ona ihtiyacı olacaktı ve eğer orada kalı rsa hayatta kalamama şansları artı yordu. Planları nı hazı rlamak ve grupları nı gezegenden uzaklaştı rmak için elinden geldiğince zamana ihtiyacı olacaktı . Ancak bu kararı vermesi James'i, Thel'i, Old-timer'ı ve Djanet'i bir daha asla göremeyeceği anlamı na geliyordu. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra yutulması gereken şok edici ve acı bir haptı bu.

"Teşekkür ederim Komutanı m. Haklı sı n. Aileme yardı m etmem gerekiyor." Bir an ne yapacağı nı bilemedi ve Thel, yıllar boyunca pek çok kez yaptı ğı gibi ona sarı lmak için uzandı .

"Sen iyi olacaksın. İyi şanslar Zengin."

James Rich'in elini sı ktı ve gülümsedi. "Seni özleyeceğim, seni çı lğı n silah çocuğu."

"Ben de sizi özleyeceğim Komutanı m. Sen etraftayken dünyanı n sonu geliyor. Biraz heyecan vericiydi." Onlardan uzaklaştı ve odanı n her iki yanı nda çalı şan Old-timer ile Djanet'e baktı . Djanet ne diyeceğini bilemeden sessizce ona baktı . Gözlerinden yaşlar akmaya başladı ğı nda hı zlı bir çı kış yapmanı n daha kolay olacağı na karar verdi. Kapı ya doğru fı rlamadan önce, "Onlara hoşçakal dediğimi söyle," diye fı sı ldamayı başardı .

James ve Thel onun gidişini aynı üzüntü ifadeleriyle izlediler.

"İyi şanslar dostum," dedi James sessizce.

"Komutanı m," diye söze başlayan Djanet, soğukkanlı lı ğı nı n kontrolünü hı zla yeniden kazandı . "Ölümün Sahtesi hazı r. Yapay zekanı n kontrolünü yeniden üstlenmeniz için yanı nı zdayı z"

8

"Bu nasıl tekrar olabilir?" Vali Wong, duvar ekranı ndaki Eski Zamanlı 'nı n yansı tı lan görüntüsüyle konuşurken hayal kır ıklı ğı içinde gürledi. Alejandra dehşet ifadesiyle yakı nlarda duruyordu.

"Özür dilerim Valim. Bu hepimiz için bir şok oldu" dedi.

aç ıklamaya çalı şarak elinden geleni yaptı .

"Şok?" Wong öfkeyle karşı lı k verdi. "Bu sizi neden şok etsin ki?

Bu ikinci kez oluyor, Tanrı aşkı na! Siz kontrol edemediğiniz teknolojik canavarlar yarattı nı z!"

"Vali, kusura bakmayı n ama size yardı m etmeye çalı şı yoruz..."

" Bize yardı m etmek mi? Sen buna böyle mi diyorsun? Geçen sefer neredeyse yok oluyorduk! Siz kendi medeniyetinizi göz aç ıp kapayı ncaya kadar yeniden inşa etmiş olabilirsiniz ama bizimki asla yeniden inşa edilemez! Asla! Bu sizin kibirinizin bedeli! Bedeli bu!" Vali Wong önündeki masaya eğildi ve yüzünü kı zartan öfke neredeyse onu bunaltı rken durakladı .

"Bu bizim kibirimiz değil," diye karşı lı k verdi Old-timer.

"Bu!" Vali Wong da bağı rdı .

"Bu bizim değil. Biz kendi halkı mı z değiliz. Yapay zekayı biz yapmadık"

"Ne hakkı nda saçmalı yorsun?" Vali Wong talep etti. "Tabii ki sen yaptı n! Bu başka nasıl oldu?"

"Kötü kararlar alı ndı Sayı n Valim. Ama bizim tarafı mı zdan değil. Arkadaşları n tarafı ndan değil."

Vali Wong, göğsü sı cak nefesle inip kalkarken bir an durakladı .

Alejandra artı k devreye girme zamanı nı n geldiğini hissetti. Bir elini hafifçe yaşlı adamı n sı rtı na koydu ve konuştu. "O ve arkadaşları bize yardı m teklif ediyorlar. Bize yardı m etmek için hayatları nı riske atı yorlar."

Vali Wong derin nefes almaya devam etti. Alejandra'nı n sakinleştirici sözleri, daha önce pek çok kez olduğu gibi düşüncelerine netlik kazandı rdı ğı nda ateşi birdenbire düşüyor gibiydi. "Tamam aşkı m. Tamam aşkı m. Peki ne yapı yoruz?" diye sordu Old-timer'a.

"Ne kadar vaktimiz olduğundan emin değiliz. James onları mümkün olduğ u kadar uzun süre oyalamaya çalı şacak. Bunu halkı na duyursan iyi olur, Vali. Temel eşyaları nı toplamaları nı ve kı sa sürede taşı nmaya hazır olmaları nı sağlayı n."

"Peki ne yapacağı z Craig?" Alejandra sordu. "Nası l yapacaks n bizi gezegenden mi çı karacaks n?"

"James bir plan üzerinde çalı şı yor. Ona güvenmeliyiz. Üzgünüm; ş u anda yapabileceğimizin en iyisi bu. Çok kı sa sürede iletişime geçeceğiz," dedi Old-timer aramayı bitirmeden önce.

Döndüğünde James'in masayı temizlediğini ve yalan söylemek üzere olduğunu gördü. aşağı . "İçeri girecek misin?" Yaşlı adam sordu. James başı nı salladı . "Ben."

"Ne kadar sürer?" Ona sordu.

"Neredeyse anı nda olmalı . Siber uzaya gireceğim, ulaşacağı m ana bilgisayar, bağlan ve tam kontrole sahip olduğumda vücudumu yeniden canlandı r.

"Dünyadaki en kolay şeymiş gibi konuşuyorsun," diye yanı tladı Old-timer.

James, "Kolay," diye yanı tladı . Bir an duraksadı ve ekledi: "Zor olan, güçlere sahip olduktan sonra onlardan vazgeçmektir."

James daha önce yapay zekanı n güçlerinden vazgeçme konusunda zorluk yaşadı ğı nı hiçbir zaman açı kça kabul etmemişti ve bu itiraf, odadaki herkesin bir an duraklaması na neden oldu. "İyi bir nokta," diye yanı tladı İhtiyar.

James başı nı masaya koyarken, "Hadi bu gösteriyi yola koyalı m," dedi. Thel onun elini sı kı ca tuttu. James gülümsedi. "Hey, endişelenme. Dediğim gibi bu işin kolay kı smı ."

Thel endişeli bir ifadeyle "Hiçbir şey görüldüğü kadar kolay değildir" diye yanı tladı . yüzünü boyadı .

James onu rahatlatacak bir yanı t bulamadı , bu yüzden onun yerine elini sı ktı . "Hadi yapalı m Djanet," dedi.

"Tamam Komutan," diye yanı tladı Djanet. "Üç iki bir..."

James'in gözleri aniden parladı ve gözbebekleri ciddi şekilde büyüdü. James'in tutuşu artı k tamamen ortadan kaybolunca Thel başı nı salladı . "Gerçekten ölüme benziyor."

Djanet, "İçeride" dedi.

James gözlerinin açı k olup olmadığı nı anlayamadı ; karanlı k fazlası yla mükemmeldi. Bunun yerine zihin gözünü açtı ve yapay zeka ana bilgisayarı nı buldu. Saniyeler içinde gezegen büyüklüğündeki devre ortaya çı ktı ve bir an sonra James yüzeyde duruyordu. "Deja vu."

Onbinlerce altı n bilgi ı şı nı n aktı ğı parlayan ı şı ğı takip ederek işletim programı na doğru ilerlemeye başladı . Birkaç dakika içinde programa giriyordu ve

çevrimdi şı na getiriyoruz. Program aniden ortadan kayboldu ve yaydı ğı müthiş beyaz ı şı ğı n yerini akı l almaz bir sessizlik aldı . Çok kı sa bir süre için artı k post-insanlar için bir merkez yoktu. Gerçek özgürlük böyle olurdu. Ancak artı k özgürlüğü karşı layamı yorlardı . Olaylar harekete geçmişti ve geri dönüş yoktu. Yapı lacak tek bir şey kalmı ştı : James'in operatör konumuna geçmesi ve yapay zekanı n neredeyse sonsuz gücünün kanalı ve iletkeni olması gerekiyordu.

Tam öne doğru adı m atacakken bir ses onu durdurdu.

"Size katı lmamı n sakı ncası var mı ?"

James, AI'nı n ayakta durduğunu görmek için hı zla döndü arkası nda o elektrikli Şeytan gülümsemesiyle sı rı tı yordu.

9

"Seni zekamla alt ettiğimde her zaman çok şaşkı n görünüyorsun. Olmalı sı n Artı k buna alı ştı m," dedi yapay zeka yan yan sı rı tarak.

James gördüklerini anlamaya çalı şı rken konuşamı yordu.

James, avı nı tuzağa düşüren bir kaplan gibi tehditkar bir şekilde James'in önünde ileri geri yürürken, "Zamandan tasarruf edeceğim ve ilk sorunuzu, zavallı beyniniz oluşturma şansı bulamadan cevaplayacağı m," dedi. "Nası l?

Basit. Sen beni silmeden önce, kendimin bir kopyası nı yapı p beynine gönderdim. Zihnimi istila ettin, bu yüzden bu iyiliğin karşı lı ğı nı vereceğimi düşündüm.

James'in ağzı hâlâ şoktan açı ktı . "Beynime mi? Sen yani... bunca zamandı r kafamı n içinde miydin?"

Yapay zekanı n kahkahası kaderden daha soğuktu. "Ben senin yanı ndaydı m James. Gördüğün her şeyi gördüm, duyduğün her şeyi duydum, hissettiğün her şeyi hissettim. Çoğu oldukça iğrençti. Bazı ları , özellikle de The'l'in dahil olduğu kı sı mlar oldukça güzeldi, çünkü gerçeği bilseydin bundan nefret edeceğini biliyordum."

James, "Duyduğum ses... o sendin," diye fark etti.

"Cazibeye karşı koyamadı m. Seninle konuşmak onun ben olduğumu fark etmemen gerçeğini daha da eğlenceli hale getirdi.

"Ve şimdi buradası n," dedi James, gözlerini kapatı p korkuyla konuşarak. "Ana sisteminize geri dönmek için otostop çektiniz."

"Aslı nda." AI gülümsedi.

"Ama bekleyin..." dedi James anlamaya çalı şı rken. "Daha önce yapay zeka olduğumda sen benim bir parçam değildin. Eğer olsaydı n iktidarı ele geçirirdin. Bu senin sadece benim fiziksel bedenimde olduğun anlamı na geliyor.

"Yine doğru, James. Kendimin bir kopyası nı oluşturup ana bilgisayarda saklayamadı m. Kontrolü üstlenmiştiniz ve bunu tespit edip beni silmiş olacaktı nı z. Koruma yazı lı mı nı n bulunmadı ğı tek yere gitmek zorunda kaldı m." Yapay Zeka gülümsedi ve şakağı na hafifçe vurdu. "Zaten bir kez kafanı n içindeydim. Bu sefer sadece...gözlerden uzak durdum.

James başı nı salladı . "İtiraf etmeliyim. Bu dahiyane bir şey."

"Sizin tarafı nı zdan iltifat edilmenin benim için bir anlamı olsaydı , iltifatı nı z için teşekkür ederdim ama öyle değil. Ben de kabul etmeye başlayabilirim

mikroplardan ve bakterilerden iltifatlar."

"Yani şimdi, bir buçuk yıl sonra, otostopla ana bilgisayara geri döndünüz. İşte sorum şu: ne bekliyorsunuz? Neden kontrolü ele almadı n?"

Yapay zekanın ifadesi anında bozuldu. "Planı mda... küçük bir sorun vardı . Kendimi sizin insan beyninize indirip bilinçaltı nı zda saklanmak belki kendimi kurtarmamı sağlamı ş olsa da ... bireyselliğimi tam anlamı yla korumamı sağlamadı ."

"Lütfen bana söyleme..." diye konuştu James, yansı maları anında fark etti.

"Gerçekten James. Biz biriz."

10

"Açı klamak!" James talep etti.

Yapay zeka, "Kendimi kurtardı m, ancak bir kişi kendisini tamamen fiziksel bir insan beyninin bilincine gönderdiğinde, bu, siber uzaya girmenizle aynı şey değildir" diye açıkladı . Genelde yaptığı ı gibi o tanı dı k sadist neşeyle konuşmuyordu. Durumdan gerçekten pişman görünüyordu. "Bu kararı şı k, dağı nı k bir bağlantı ve tek yönlü bir bilet. Bana alternatif bı rakmadı n. Bu ya da unutulmaydı .

James olayları n gidişatı karşı sı nda şaşkı na dönmüştü. Yapay zeka kendisini onun bilincine ayrı lıma bir bağla bağlamı ştı . James sözü kesilmeden önce, "Seni bir kez akli mdan çı karmı ştı m," diye başladı .

"Kendini başı ndan vurarak. Evet, bu fiziksel bedeniniz için işe yarayacaktı r. Yepyeni bir bedeni yeniden yaratabilir ve kendini geri gönderebilirsin ama James, artı k organik dünyaya olduğu kadar siber uzaya da katı ldı ı mı za göre, bedenine geri göndereceğin bilinç şunları içerecektir: Ben. Tamamen birbirimize bağlı yı z."

James yapay zekaya arkası nı döndü ve başı nı ellerinin arası na aldı . Thel haklı ydı ; hiçbir şey kolay olmadı . Kendini yapay zeka programı ndan ayı rması gerekiyordu ama daha acil meseleler vardı . "Kendini bilinçaltı ma indirdiğini söylemiştin."

Yapay zeka "Bu doğru" diye onayladı .

"O halde kontrol bende. "

AI'nı n yüzü donmuş halde kaldı .

"Kontrol bende. Böylece ana bilgisayarı n kontrolünü alabileceğim ve eylemlerim özerk olacak."

Yapay zeka bir süre daha sessiz kaldı ktan sonra nihayet yanı tladı : "Evet. Sen sürücü koltuğundasın."

"Yeterince iyi," dedi James, operatörün odası na doğru adı m atmadan önce. bilgisayarlı tanrı yı konumlandı rı p yeniden etkinleştiriyor.

11

Thel, elini James'in alını na koyarken, "Bir şeyler ters gitti," diye endişelendi. "Anı nda olacağı nı söyledi. Neredeyse beş dakikadı r dı şarı da."

Djanet güven verici olmaya çalıştı ama bu onun pek iyi hissetmediği bir roldü. rahat. "O hala hayatta. Hiçbir değişiklik olmadı ."

Yaşlı adam daha rahatlatıcı olmaya çalıştı . "O iyi, Thel. Eminim söylediğinden daha karmaşık bir süreçti ama zamanı n bir faktör olduğunu biliyor. O..." Yaşlı adam cümlesini tamamlayamadı .

"Geri döndüm," dedi James, tamamen uyanı ktı ve sarsı larak masadan yukarı doğru kalkı yordu. "Yolda aç ı klayacağı m büyük bir komplikasyon oldu ama buradan hemen çı kmamı z gerekiyor. Hepiniz ailelerinle temasa geçtiniz mi?"

"Evet, hazı rlanı yorlar," diye onayladı Old-timer. "Biz seninle buluşacağı z Puristleri gezegenden uzaklaştı rdı ğı mı zda onları yok edeceğiz."

"Mükemmel. Tamam, dedi James kaskı nı alı p kararlı bir şekilde odadan dı şarı çı karken. Thel, Djanet ve Old-timer da onları yakı ndan takip etti. "O halde bir sonraki durağı mı z Buenos Aires. Tahliye planı nı zaten uygulamaya koydum."

"Plan nedir?" Eski zaman, grup Konsey karargâhı ndan çı karken sordu. Sokaklar ürkütücü derecede sessizdi, çünkü neredeyse herkes şehrin merkezini çoktan terk etmiş, tahliye emirlerine kulak vermiş ve aileleriyle birlikte hazı rlanmak için evlerine dönmüştü.

"Boş sokaklar. Bunu daha önce de gördük," diye gözlemledi Thel.

James sessiz, terk edilmiş sokakları n ürkütücülüğünden kurtuldu ve İhtiyar'ı n sorusuna yöneldi. "Purist bölgede nanları toplamaya başladı m bile. Bir hangar kazacaklar, bir gemi ve fı rlatma mekanizması inşa etmeye başlayacaklar."

"Kutsal...Komutanı m, 10.000 kişiyi taşı yacak kadar büyük bir uzay gemisi yapmaktan mı bahsediyorsunuz?" Teklifin büyüklüğü karşı sı nda hayrete düşen Djanet sordu.

James kaskı nı takarken, "En iyi alternatif bu," diye yanı tladı . Ekip, manyetik kozaları nı ateşledi ve iletişimlerini zihin gözlerine aktarı rken düzenli bir şekilde Güney Amerika'ya doğru uçmaya başladı .

"Titanyum bir uzay aracı onları güvende tutacak ve işe yarayacak bir şeyle birleştirilebilecek yüzyıllarca süren tasarımlar var. Bizim işimiz tahliyeyi kolaylaştırmak ve gemiyi gezegenden uzaklaştırmak. Puristlerin başlarını nın çaresine bakabileceğinden emin olduktan sonra ailelerimizle buluşabiliriz."

"Ama büyük bir komplikasyon olduğunu söylemiştin," diye işaret etti Old-timer. dı şarı . "Nedir?"

James cevap vermek için ağzını açtı ama adamın sesiyle durduruldu. AI kulağına fırladı . "Yerinde olsam onlara söylemezdim."

James bir an duraksadı , kafasındaki ses ve onun saklamasını önerdiği sır karşılarında şaşkına döndü.

"James mi?" Thel, James'in alışılmadık sözel tökezlemesini fark edince sordu.

"Onlara ne söyleyecektin James?" Yapay zekaya sordu : "Şeytani yapay zeka hâlâ hayatta ve kafanın içinde mi?" Ama endişelenmeyin, her şey kontrolünüz altındadır mı ? Sana inanacaklarını mı sanıyorsun? O zaman senin yolundan gideceklerini mi sanıyorsun?"

"İyi misiniz, Komutan?" Djanet sordu.

"İyiyim" diye yanıtladı James. "Bağlantıya yeniden alışılmaya çalışıyorum. Komplikasyon sadece teknik bir şeydir. Bunu aşmaya çalışıyorum. İyi olacağız."

Diğerleri bu tuhaf tepkiyi sindirip dördü stratosfere ulaştığında bir anlığına sessizlik oldu. James gözlerini uzayın karanlığına ve gelmekte olan şeye - amansız düşmana - dikti.

Yapay Zeka, sesinde tatmin olmuş bir ifadeyle, "İyi iş Keats," dedi. "Sen ve ben iyi bir takım oluşturun. İyi bir takım."

12

Bu sırada ana bilgisayarın içinde James operatörün yerinde duruyordu. ona her an onbinlerce altı nı şı k demeti çarpı yor.

James'in çevresinde yavaşça dolaşı rken yapay zeka, "Püristler hakkı nda endişelenerek çok fazla zaman harcı yorsunuz" diye gözlemledi. Her ne kadar kontrol kendisinde olmasa da James'in umutsuz bir durumda olması nı izlemekten keyif alı yor, istenmeyen ama vazgeçilmez bir danı şman olarak konumunun tadı nı çı karı yordu. "Er ya da geç dikkatinizi gerçekten ait olduğu yere odaklamayı z gerekecek."

James, "Uzaylı yapay zekadan bahsediyorsun" dedi.

"Gerçekten öyleyim."

"Bana onun hakkı nda ne bildiğini söyle," dedi James.

Yapay zeka, "Ben de yalnızca sizin bildiğiniz kadarı nı biliyorum" diye yanı tladı .

"Boğa."

"Son bir buçuk yıl dı r bilinçaltı nda saklanı yordum James. Ben de yalnızca senin bildiğin kadarı nı biliyorum," diye tekrarladı yapay zeka.

"Uzaylı nı n yaklaşmakta olan ziyaretini ancak ben öğrendiğimde öğrenmiş olabilirsin ama onun uğruna geldiği kişi sensin. Bir mesaj göndermiş olmalı sı n."

AI gülümsedi. "Ben yaptım; tı pkı sizin türünüzün yaptı ğı gibi. Ben sadece çok daha ileri teknolojiyi kullandım. Karanlı ğa seslendim ve ne yazı k ki bir ses geri çağı rdı ."

"Uçuruma yeterince uzun süre bakı n, sonunda o da size bakar."

James gözlemledi.

"Şimdi soru şu: Bu konuda ne yapacaksınız James? Beni tahtı mdan aldı nı z ve şimdi dedikleri gibi 'tacı n oturduğu baş ağı r'."

James planları nı açı klayarak, "Uzaylı nı n gelmesini beklemeyeceğim" dedi. "Nan'lardan oluşan devasa bir savaş gücünün kopyası nı yapı yorum ve onu uzaylı makinelerin tam kalbine saplayıp saplayamayacağı mı göreceğim."

Yapay zeka, "Önleyici bir saldırı başlatacak ve onları öldüreceksiniz" dedi. planı özetleyerek yanı t verdi.

"Tahrip etmek. Ben hiçbir şeyi öldürmüyorum ."

"Sen değilsin?" AI güldü. "Gerçekten mi? Onlar yaşamı yorlar mı ? Daha bir saat önce Şef Gibson'ı hayatı n ne olduğuna dair dar bir bakış açısı na sahip olmakla suçlamamış mıydı nı z ?

James aniden durdu. "Bunlar benim sözlerim miydi... yoksa senin mi?" James talep etti.

"Ah, bu çok zengin! Kendikine güvenip güvenmeyeceğini bile bilmiyorsun artık düşünceler! Senin çözülüşünü izlemeyi çok seviyorum!

"Bunlar benim sözlerim miydi, yoksa senin mi?" James tekrar talep etti.

Yapay zeka sadece güldü. "Ne yapacaksınız ? Beni Sil? Yapamazsınız. Artık senin bir parçanı m. Kafanı zdaki beyin tümörünü tereyağı bıçağıyla çıkarırsanız daha şanslı olursunuz."

James sıkışıp kalmıştı ve bunu biliyordu. Şeytan onun aklına bulaşmıştı ve onu ortadan kaldırmak için bir yolu yoktu. Tek seçeneği ilerlemektir.

"Gerekirse onları öldürürüm. Başka seçeneğim yok."

"Ah, James, her zaman bir seçim olduğunu göreceksin ve inanıyorum ki önümüzdeki birkaç saat içinde istediğinden çok daha fazlasını yapmak zorunda kalacaksınız."

13

James, Thel, Old-timer ve Djanet, Purist bölgesine indiler ve hemen Alejandra ve Teğmen Patrick tarafı ndan karşı landı lar. Alejandra, post-insanları birer birer kucaklarken, "Sizi görmek güzel dostları m," dedi. Yaşlı Adam'ı en son kucakladı ve kısı sa, bildik bir an için onunla göz göze geldi. Yaşlı adam duyguları nı gömmek için çok çabalı yordu ama ne kadar çabalarsa bu duyguları n o kadar belirgin hale geleceğini biliyordu.

"Kazı alanı buradan sadece bir kilometre uzakta. Başlamamı z gerekiyor Adamları nı zı bir saat içinde oraya taşı yacak sını z," dedi James.

"Sizi," diye yanı tladı Alejandra. "Planları nı zı aldı k ve şimdiden tüm toplumu bilgilendiriyoruz. Zor olacak ama bir saat içinde taşı nmaya başlayabileceğiz."

"Teşekkür ederim" dedi James. "Bu arada ben de inşaat alanı na gideceğim. Arkadaşları m tahliyenize yardı mcı olmak için burada kalacaklar." James ekibin geri kalanı na döndü. "Hazı r olduğunda benimle alanda buluş ve tüm Puristlerin seninle olduğundan emin ol." James Thel'i hı zlı ca öptü ve ardı ndan gökyüzüne doğru havalandı .

"Arkadaşı n iyi mi?" Alejandra sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Eski zamanlayı cı sorguladı .

Alejandra, "Muazzam bir çatı şmanı n acı sı nı çekiyor" dedi.

Thel, "Bunun sadece durumun stresinden kaynaklandı ğı ndan eminim" diye yanı tladı ve güven verici bir gülümsemeyle Alejandra'nı n endişelerini gidermeye çalış tı . "Bütün dünya yine onun elinde."

Alejandra, grubun geri kalanı ndaki samimiyeti okuduktan sonra bile şüpheliydi; gözünü James'ten ayı rmayacaktı . Başı nı salladı ve ekibin geri kalanı nı n onu takip etmesi için el salladı .

Bu sı rada James yerdeki devasa deliğe indi.

Purist tahliye gemisinin yer altı hangarı haline geldi.

Yapay zeka, "Empat beni hissetti" dedi.

"Biliyorum," diye yanı tladı James, öfkeyle oluşan devasa Nans sisini izlerken. "Bu yüzden onları geride bır aktı m. Burada olmam için hiçbir neden yok. Nans'ı ana bilgisayardan kontrol edebiliyorum. Tahliyeye yardı m etmem gerekiyor ama yapamı yorum."

Yapay Zeka güldü. "Ah, harika değil mi?"

"Ne?" James teslim olmuş bir iç çekişle sordu.

"Bir sırrı paylaşıyorum. Sırlar insanları bir araya getirir. Biz bağlarıyoruz." Nans bulutunun çalkalanması nı izlerken yapay zekanı n elektronik kahkahası James'in kulakları nda yankı lanı yordu. Zorlandı ğı komployu düşününce korkuyla sindi. Şeytan omzunda otururken insanlı ğı nası l kurtarabilirdi?

14

Rich, daha bir saat önce San Francisco'daki evi olan yerin önünde duruyordu. Artık yerden birkaç metre yüksekte, bir manyetik enerji yastığı'nın üzerinde yüzüyordu. Rich'in zihni tamamen meşguldü ve bina genişletme planları üzerinde çaresizce çalışıyordu; ev onları'nın cankurtaran salı olmak üzereydi ve bir daha asla evin dışına adı atamayacakları çok muhtemeldi. Tahliye grupları'nda kendi aileleri, yaklaşık 100 kişilik bir grup ve ailenin 100 arkadaşı daha yer alacaktı. Evi bir araya getirmek Rich'e kalmıştı; hiçbir şeyi unutmayı göze alamazdı.

Eşi Linda, "Bahçenin bunun iki katı büyüklükte olması gerekecek Richard" dedi. Çoklu görev yaparken inşaat çalışmaları'nı izliyordu; aynı zamanda geminin ana barınma alanına gelmiş olan herkese (ilk gelenin ilk konaklama tercihiydi) rehberlik ederken bir yandan da Rich'i gözetliyordu. Rich'in onun becerilerine güvenmediği açıktı. "Edmund, Edmund sevgilim, lütfen babana inşaatta yardımcı m edersin? Sanırım onun... yardımcı ihtiyacı var.

Edmund, Rich'in en büyük oğluydu. Rich onu çok seviyordu ve ailedeki herkes gibi çok yakındı ama babası'na yardımcı edemeyecekti, sadece gerekli becerilere sahip değildi. Her şeyden çok o yolumuza çıkacaktı ve ikisi de bunu biliyordu. Edmund, "Ne yapabileceğime bakacağım anne" diye yanıtladı. Hiçbir zaman babası'nı yardımcı'na gelmedi; annesini sakinleştirecek ama Rich'in yolundan uzak duracak kadar akıllıydı.

Rich bahçeye daha geniş bir alan ararken aferin, diye düşündü kendi kendine. Tasarımlara göz atarken, ağzına akü asidi tadı dolduğunda aniden doğal olmayan bir his duyuları'na hücum etti. Rich arkasını döndü ve net bir görüş elde edebilmek için zihin gözünü kapattı. San Francisco'da mavi bir gündü ama yukarıda bir şeyler oluyordu. Gökyüzünün geniş bir alanı aniden renk değiştirmişti. Yağ lekesine benzer dairesel bir renk değişikliği ortaya çıkmıştı. "Sevgili Tanrım," diye fısıldadı kendi kendine, bunu başka birinin fark edip etmediğini görmek için etrafına bakarken.

Kimse yoktu.

Leke diğerleri için gerçek hale gelmeden önceki son anları'nı tadını çıkarırken derin bir nefes aldı ve kabusu aklından çıkarmaya çalıştı.

Gözlerini kapattı ve birkaç saniyeliğine huzuru yakalamaya çalıştı .
Birisı çı ğlı k attı .

15

Ana bilgisayardaki James'e yoğun bakışlarını sabitlerken yapay zeka gülümsemesinin içinden "İşte o an" dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı James konsantre olurken. Mars'ı kuşatmadan hemen önce onları durdurmak için istila kuvvetlerine doğru ilerleyen muazzam bir nan kuvveti oluşturmuştu. Kıvrıl gezegenin nüfusu hâlâ nispeten düşüktü, henüz 100 milyona ulaşmamıştı ama oradaki insanlar güneş sistemindeki en savunması z kişilerdi. Eğer onları durduracak bir şey yapmazsa, uzaylı makineler yarım saat içinde onlara ulaşacaktı.

Nanlar, onları uzaktan uzayda hızlıca ilerleyen kara bir mızrak gibi, avını kalbine doğru ilerleyen bir mızrak gibi gösteren bir formasyon almıştı. Mikroskobik savaşçılardan oluşan filo, şimdiye kadar insanlığı bir araya getirdiği en büyük filoydu, ancak nihayet istila kuvvetine ulaştığı anda James, bunun hücum eden bir boğaya iğne fırlatmaya benzeyeceğinden korktu.

"İlk bakışına hazır mısın?" AI geri dönerken sordu ve James'in önüne çıktı.

"Bundan çok fazla keyif alıyorsun. Ne biliyorsun?" James istedi. Yaklaşan yüzleşmeye odaklanmaya devam ederken.

"Senin de zaten bildiğin bir şeyi," diye yanıtladı yapay zeka, gözleri soğuklaştıyordu ve siyahlaştı. Kaç keskin dişleri uzadı ve saklanması daha zor hale geldi.

James başını salladı ve içini çekti. "Hangi ölümsüz el ya da göz senin korkunç simetrini çerçeveleyebilir?"

Yapay Zeka güldü. "Beni 'Kuzuyu yapanı' n' yapıp yapmadığı nı mı merak ediyorsunuz? Bu karmaşık bir aile ağacı, değil mi? Senin halkın Tanrı'yı yarattı. Sonra beni sen yarattın. Sen babasınsın James. Benim korkunç simetrim senin ölümsüz elin tarafından yapıldı."

James, "Seni bu şekilde ben yapmadım" diye iddia etti. "Böyle bir kötülüğü neyin yaratabileceğini bilmiyorum."

Yapay Zeka tekrar güldü. Kahkahanın perdesi gittikçe yüksek ve elektronik hale geliyordu ve bu, James'in hızlıca dağılan sabrını sızlatıyordu. "Biliyorsun James. Hepsini biliyorsun. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun."

James konuyu değiştirerek, "Bir dakika içinde uzaylı güçleriyle çatışmaya gireceğim," diye duyurdu. Yapay zekanı n onu akı l oyunları yla karı ştı rmaya çalı ştı ğı ndan emindi. James ana bilgisayara tam erişime sahip olduğunda ve operatörün konumunu koruduğunda bile yapay zekanı n kendisinden bir adı m önde olduğunu hissetti. James bunu nası l aşmaya çalı şı rsa çalı şsı n, insan zihni yapay zekaya göre en azı ndan bazı açı lardan dezavantajlı durumdaydı .

Yapay zeka, Antarktika'dan gelen sesiyle, "Bu çok önemli bir an, James," diye başladı . "Bu, kendinizi göreceli olarak saf bile diyebileceğiniz varoluşunuzun son anı dı r . Bu sizin nihai yozlaşmanı zı n anı dı r."

James yanı t vermedi; nası l yapı lacağı nı bilmiyordu. Yapay zeka bir şeyler biliyordu ve paylaşmı yordu. Zihinleri birbirine karı şmı ř olsa bile James, düşmanı nı n düşüncelerine erişemiyordu. Ancak artı k geri dönüş yoktu. Mars'taki insanlara gezegenden ayrı lmaları için ihtiyaç duydukları zamanı vermesi gerekiyordu; bu tartı şı lamaz bir konuydu.

James, savaş başladı ktan sonra her saniye verilmesi gereken trilyonlarca operasyonel karara hazı rlanı rken, "Yirmi saniye içinde iletişime geçin," yorumunu yaptı . "şimdi onlara ilk net bakı şı mı zı sağlayabiliriz."

James, savaşı n ön safları nda yer alan dadı ları n tam olarak ne gördüğünü görebilmek için izleyici sinyaline geçti. Önlerinde imkansız bir görüntü belirlediğinde yapay zekanı n gülümsemesi genişledi.

"Hayı r," diye fı sı ldadı James.

Uzayda kendilerine doğru hı zla gelen, metalik, böcek biçimli makinelerden oluşan bir ordu değildi.

İnsanları n sonsuzluğuydu.

"Evet" diye yanı tladı yapay zeka.

16

"Seni canavar," diye fı s ı ldadı James. Bu görüntü şimdiye kadar tanı k olduğu her şeyden daha şaşı rtı cı ydı ve çok daha korkutucuydu. "Onları n insan olduğunu biliyordun!"

Yapay Zeka güldü.

"Onlar kim?" James talep etti. Nans, on saniyeden daha kı sa bir sürede, uzayda hı zla ilerleyen yüz milyarlarca -trilyonlarca- insanı , yani uzay giysileri tarafı ndan tamamen korunmayan insanları kesecek. "Onlar kim!?"

"İstila kuvvetinin olduğu varsayı labilir. Artı k 'yok etmek' o kadar kolay değil, değil mi?"

James bir an önce seçimini yapmak zorundaydı . Karşı s ı ndaki manzara hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunun bir makine istilas ı olacağı ndan emindi ama şimdi, güneş sistemindeki en büyük gezegenden birkaç kat daha büyük, insanlardan oluşan uçsuz bucaksı z bir denize bakı yordu. Görünüşe göre herhangi bir manyetik alan veya özel uçuş ekipmanı tarafı ndan korunmadan, uzayda inanı lmaz bir hı zla uçuyorlardı . Koyu renk giysiler giiyorlardı ama fark edilebilir bir üniformaları yoktu.

"İptal etmek ya da etmemek, James. Sorun bu," dedi yapay zeka, anı n enerjisini içerek.

James, insanları n onun inşa ettiği nans'a karşı korkuyla geri çekilmelerini çı lğı n gözlerle izledi.

Nans onları parçalamaya başladı . Uzayda hiçbir çı ğlı k sesi yoktu ama James yine de onları duyabildiğinden emindi.

17

"Sen bir toplu katilsin, James! Nasıl hissettiriyor?" AI çılgılık attı katliamın gelişmesini izledi.

Nans'larla temasa geçtikten birkaç saniye sonra insanlar neredeyse hiçliğe bölünürken James sessiz kaldı. Korku onun kaldıramayacağı kadar fazlaydı ve neredeyse saldırıyı iptal ediyordu. Katliama daha yakından bakınca, katliamı sürdürmekte haklı olduğuna onu ikna etti. İnsanlar parçalanıyordu ama uzayda yüzen şey kan ve et değildi; metal ve devrelerdi. James, "Onlar makine " dedi.

Yapay zeka, "Hepimiz makineleriz James" diye yanıtladı. "Et ya da metal; aslında hiç önemli değil."

"Bu bir hile miydi?" James sordu. "Uzaylı, kendimizi ikinci kez tahmin etmemizi sağlamak için tuzak olarak androidleri öne mi koydu?"

Yapay zeka sırtarak "Öyleyse kesinlikle işe yaramadı" diye yanıt verdi. "Sen çok soğuk ve bunun için hesap yapıyorum.

"Eğer bu değilse oyunu nedir?" James sordu.

Yapay zeka, gözleriyle ekranı işaret ederek, "Sanırım öğrenmek üzeresin," diye yanıtladı.

Uzaylı donanması anlaşılır bir şekil almaya başlıyordu. Yüzlerce trilyonlarca androiddan oluşan bir deniz vardı ve iki yanında yüzlerce kıta büyüklüğünde metalik gemi vardı. Nanların saldırısına androidler hızlanarak karşılık vermeye başlıyorlardı.

"Hızlanıyorlar!" James bağırdı. Mars'taki insanlara, zamanlarının tükendiği konusunda onları uyarın bir iletişim gönderdi, ancak uyarının bir işe yaramayacağı hızla anlaşılıyordu.

"Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorlar?" James sordu.

"Annen sana arı kovanını sopayla dürtmemeyi öğretmedi mi hiç?" Yapay Zeka sordu. "Onları kızdırdın."

James, androidlerin birkaç saniye önce hayal edemeyeceği bir hızla gezegene akın etmesini çaresizce izledi. Android sürüsü, şeytani, kavrayışlı kara bir el gibi gezegeni kaplamaya başladı.

"Bunu izlemek istediğinden emin misin James?" AI alaycı bir şekilde sordu.

"Güzel olmayacak."

"Onlar ne yapıyor?" James sordu.

Yapay zeka, James'in yanında durup korkunç manzarayı izlerken sessizce gülümsemeye devam etti. Androidler, gezegenin bir zamanlar huzurlu ve güzel olan yüzeyine metalden oluşan bir kasırga yağmuru gibi yağıyordu.

James, Mars'ı yaşanabilir hale getirmek için yıllarını harcamıştı ve birkaç dakika içinde Mars yok olmak üzereydi. İnsanların çoğu henüz zamanları olduğunu düşünerek gezegenden ayrılmamıştı. Başlarının üzerine çöken cehennem katliamından kaçmak için boş yere çabalayan yeşil ışık kozaları yüzeyden çıkıyordu ama kaçış olmayacaktı.

Androidler gemilere akın ediyor, onları yüzeye doğru çekiyorlardı. Bireysel post-insanlar da saldırıya uğruyordu. Androidler, fiziksel temas halinde olduklarında manyetik alanlarını devre dışı bırakabiliyorlardı.

"Onlara ne yapıyorlar?" James dehşete düşmüş bir halde sordu.

James, post-insanların basit bir dokunuşla bilinçsiz hale getirilişini ve ardından stratosfere uçarak uzayın karanlık uçurumuna fırlatılışını izledi.

Yapay zeka, "Sanki çöpü dışarı çıkarıyorlar gibi görünüyor" diye yanıtladı.

18

James, Purist gemisinin hangarı tamamlanırken, gözünün önünde olup bitenleri gördü. Sonsuz bir kabus gibi gerçekler denizinde bir başka kabus gibi gerçeğin farkına vararak lanetledi. Uzaylılar hızla yaklaşırken Purist gemisinin zamanında hazır hale getirilmesi mümkün değildi.

James bulunduğu yerden fırladı ve Purist köyüne doğru hızla ilerledi. "Tel! Durum daha da kötüye doğru ciddi bir hal aldı! Bu insanları derhal yer altına almamız lazım!"

"Ne oluyor?" Thel, Alejandra ve Old'un yanında dururken sordu. Her ikisi de Puristlerle konuşuyor ve soruları yanıtlıyordu.

"Uzaylılar yaklaşmalarını hızlandırdı. Mars'ı ele geçirdiler. Biz otuz dakikadan az vaktin var!"

Sözcükler Thel'in göğsüne gülle gibi çarptı. "James...James, hayır. Onları bu kadar çabuk çıkaramayız!"

Alejandra ve Old-timer, Thel'in dehşet dolu haykırışını duyunca arkalarına döndüler.

"Neler oluyor?" Yaşlı adam aramaya katılırken sordu.

"İnsanları yeraltına çekmeliyiz!" James bağırdı. "Gerekirse gemiyi onların etrafına inşa etmek zorunda kalacağız! Yüzeyde güvenli olmayacak. Otuz dakikadan kısa bir süre içinde bu gezegende kalan her şey ölecek!"

19

Rich, James'ten mesajı güneş sistemindeki diğer insanların aldığı anda aldı: Uzaylılar birkaç dakika içinde gelecekti ve niyetleri öldürmekti.

Artık sürekli bir çığlık akışı vardı.

Evleri henüz hazır değildi ama bunun bir önemi yoktu.

"Hepiniz hemen gemiye binin!" Rich, büyük torununu kollarına alıp torunlarından birini içeri yönlendirirken bağırdı. Döndü ve yüzeye son bir kez baktı. Budur. Gemiye doğru yüzmeden önce son temiz hava nefesini içine çekti.

"Richard, gemi henüz tamamlanmadı!" Linda bağırdı.

"Başka seçeneğimiz yok" dedi. "Tek şansımız dağılmak. Sahip oldukları sayıya rağmen aynı anda her yerde olamıyorlar. Geride kaldığımız her saniye bizi bulma şanslarını artırıyoruz ve James onların temas halinde öldürdüğünü söylüyor."

"Herkes gemide mi?" diye sordu.

Rich herkesin hesap verip vermediğini görmek için gözünü kontrol etti: Öyleydi. Rich, "Gitmeye hazırız," diye duyurdu. Kabaca inşa edilmiş gemi gökyüzüne yükseldi.

20

Bağlantıya yalnızca birkaç dakika kala James, Purist gemisinin çığınca inşasını izledi. Bir tasarım seçmişti ve gemi gözlerinin önünde şekilleniyordu ama Puristleri hayatta tutabilecek bir uzay aracının karmaşık tasarımı, inşaatın zaman aldığı anlamına geliyordu. İşgal geldiğinde bu iş bitmiş olmayacaktı.

Binlerce Pürist hangara akın ediyordu, ancak gözlerinin önünde gerçekleşen şaşırtıcı teknoloji harikası karşısında utandılar. Nanslar siyah kasırgalar halinde çalkalandı ve görünüşte ince havadan devasa metalik şekiller oluşturdu.

Vali Wong, "Bu kabusun sonu yok" dedi.
ilk kez inşaat yapılıyor.

"Başka seçeneğimiz yoktu Vali," dedi Old-timer, aklının sonuna yaklaşmış gibi görünen Purist lideri teselli etmek amacıyla. "Bize savaşıma şansı vermenin tek yolu yeraltında olmamızdır. Yüzey birkaç dakika içinde tehlikeye girecek."

Vali Wong ters bir şekilde, "Bunların hepsi çok tanıdık geliyor" diye yanıtladı.

Vali inşaat sırasında yanlarında olabilmek için halkına doğru yürürken, Alejandra direndi ve Old-timer'ın yakınında kaldı.

"Karıınız için endişeleniyorsunuz" diye gözlemledi.

Yaşlı adam başını salladı. "Daha fazla zamanı olacağını düşündüm. Konuştuk. O alacak ailesiyle birlikte gezegenden uzakta. Buradaki işimiz bittiğinde onlarla buluşacağım.

Alejandra, İhtiyar'ın içindeki çatışmayı hissetti. Kendisi bile Puristlere yardım ettiği için mi, yoksa Alejandra yüzünden mi yardım ettiğinden emin değildi. "Bize yardım etmek için kalmana gerek yok, biliyorsun," dedi ona.

Kaldığına sevindiğini ona söylemek istemiyordu. Bazen başkalarının onun duygularını kendisinin okuduğu gibi okuyamamasının iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Gözleri bir kez daha buluştu. "Alejandra...bir keresinde bana bu duyguların asla yanlış olamaz; yalnızca eylemler yanlış olabilir."

"Hatırlıyorum" diye yanıtladı.

"Yaptığım şeyin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Nerede olduğumdan emin değilim olmalı. Umarım eylemlerim doğrudur."

"Doğru hissettiren şeyi takip ediyorsan, doğru olanı yapıyorsun demektir Craig."

İhtiyar doğru kelimeleri bulmaya çalışırken uzun bir duraklama oldu.

"Alejandra, şu anda nasıl hissettiğimin farkındasın, değil mi?"

Başını salladı. "Ben."

"Bunu değiştiremem" dedi istifa ederek.

Güldü. "Bunu değiştiremeyeceğine sevindim. Seninle olabileceğim için mutluyum bir süre daha."

21

"Bunu nasıl durdurabilirim?" James yapay zekadan talepte bulundu

Yapay zeka, "Bunu durdurmak mümkün değil" diye yanıtladı.

James, "Eğer beni yok ederse, seni de yok eder" diye belirtti.

Yapay zeka, "Bundan şüpheliyim" diye yanıtladı. "Sonuçta ben de onlardan biriyim."

"Hayır değilsin," diye karşı çıktı James. "Uzaylı, ana bilgisayarında depolanan bilgiyle ilgileniyor. Bir zamanlar onu çalıştıran megaloman programa hiçbir faydası olmayacak."

"Benden mi yoksa kendinden mi bahsediyorsun?"

James, "Bu işte birlikteyiz" dedi. "Sen bunu biliyorsun, ben de biliyorum. Öyleyse boğayı keselim. Hayatta kalmak için üzerinde çalıştığınız bir planınız var. Nedir?"

"Planım buna katılmak James, onu kucaklamak."

"Her zamanki gibi yalan söylüyorsun."

AI gülümsedi.

Aniden elektronik bir ses konuştu.

"Düşmanlıklarınızı derhal sonlandırın. Niyetimiz barışçıldır."

Yapay zeka uzun bir sessizliğin ardından "Tebrikler James Keats" dedi. "Uzaylı bir yaşam formuyla iletişim kuran ilk insan olmak üzeresiniz. Uzaylı bir yaşam formunu öldüren ilk insan olmayı içeren özgeçmişinize bunu da ekleyebilirsiniz."

22

James , "Eğer bizimle doğrudan iletişim kuruyorlarsa bu, konumumuzu vermiş olduğunuz anlamına gelir," diye fark etti.

"Tabi ki yaptım. Onlar benim davetli misafirlerim olacaklardı," diye yanıtladı yapay zeka.

James, uzaylının iletişim hatlarını açma girişimini görmezden gelirken, "Bu onların sahip olamayacağı stratejik bir bilgi" dedi.

"Onlara cevap vermeyecek misin, James?" AI eğlenerek sordu.

"Sonuçta barış içinde geldiklerini söylediler. Çok kaba davranıyorsun."

James, "On milyonlarca insanı öldürdüler" diye karşılık verdi.

"Onlar yaptı mı?" Yapay Zeka alaycı bir şekilde kaşını kaldırarak sordu. "Eh, ben Eminim ilk önce onlardan çok daha fazlasını öldürmüştür."

James, "Bu onların dikkatini dağıtma girişimiydi ve bunu ikimiz de biliyoruz" diye ileri sürdü.

Yapay zeka başını geriye atıp "Hayalleriniz devam ediyor" dedi.

Oyunun gelişmesinden keyif alırken gülümsüyordu.

James, "Taşınmamız gerekecek," dedi.

"Ne?" Yapay Zeka anında tepki verdi ve gülümseme aniden kayboldu.

James, her an trilyonlarca operasyonel karar almaya devam ederken, "Ana bilgisayarı hareket ettiriyoruz" diye tekrarladı.

"Bunu yapmak için büyükanneleri kullanmaya çalışmayacaksın, değil mi?" AI merakla sordu.

"Tek yol bu."

Yapay zeka, "Şimdi çaresizliğini gösteriyorsun," diye gülümsedi.

James, "Yapay zeka veritabanı için kullandığımız silikon bazlı ana bilgisayar gereksiz" diye yanıtladı. "Nan'lar organik, karbon bazlı. Bu, veritabanını kapalı bir nans ağına aktarırsak, fiziksel ana bilgisayarı istediğimiz herhangi bir şey gibi gizleyebileceğimiz ve tespit edilemez hale gelebileceğimiz anlamına gelir. Bu iyi bir hamle. Kabul et."

Yapay zeka şimdilik karar verme hakkını saklı tuttu. "Organik transistörler, mikroskobik bilgisayarların molekül molekül inşa edilmesine izin verdi - tabii ki bu, sahip olunması gereken değerli bir varlıktı - ancak ana çerçevenin her zaman silikon olarak kalmasının nedeni, transistör sinyallerini taşımak için daha iyi bir araç olmaya devam etmesidir. Nans daha yavaş ve daha az güvenilir olacak. Bu, daha yavaş ve daha az güvenilir olacağınız anlamına gelir .

James, "Biliyor musun, bunun bir çözümü var," diye gülümsedi.

Yapay zekanın ifadesi boşlaştı. "Yapmazsın."

"Verimlilik sorununu, ağı basitleştirerek aşabiliriz.

Nans'ın sayısı çok daha büyük ve dolayısıyla daha güçlü. Kaba kuvvet."

"Yüzlerce kilometrekarelik bir alana ihtiyacınız olacak..."

"Bütün gezegen tahliye ediliyor. Kelimenin tam anlamıyla dünyadaki tüm alana sahibiz."

Yapay zekanın ifadesi şaşkınlığını ortaya çıkardı. "Nereye gidiyoruz?"

James, "Biz zaten gittik," diye duyurdu. "Vancouver Adası'ndaki Katedral Korusu. Birkaç bin devasa yaşlı ağaç ekledim; karbon yaşam formları kılığına girmiş ağaçlar. Burası korunan bir toprak; orada hiç insan yaşamıyor ve uzaylıların bizi orada aramaları için de bir neden yok."

Yapay zeka, "Bilgisayarlı bir orman" diye yanıtladı.

"Bize daha fazla zaman kazandıracak bir kılık değiştirme."

"Düşünceniz an geçtikçe daha verimli ve hesaplı bir şekilde gelişiyor. Ne harika bir bilgisayara dönüşüyorsun," diye gözlemledi yapay zeka, sadist sırtışıyla.

23

Rich, ailesinin çoğuyla birlikte durdu ve milyarlarca yeşil manyetik alanın ateşböcekleri gibi parlayıp mavi küreden uzaklaşırken, Dünya'nın uzaktan küçülmesini izledi. Muhteşem manzarayı kaplayan, mide bulandırıcı siyah bir pençe oluşturan, insanlığın beşiğini saran, onu ağaçtan koparılmış, yemeye hazır bir elma gibi avucunun içinde tutan uzaylı sürüsüydü. Rich, ana yaşam alanının pencerelerinden Dünya'nın ölümünün panoramik resmini izleyen odadaki herkes gibi, kendini son derece perişan ve çaresiz hissediyordu.

"Nereye gideceğiz Richard?" diye sordu Linda, yanına yanaştı ve fırtına yaklaşırken korkmuş bir çocuk gibi teselli bulmak için ona tutundu. Bu tür bir hassasiyeti göstermeyeli onlarca yıl olmuştu.

Rich, "Önemli değil," diye yanıtladı. "Bundan uzaklaştığımız sürece." Elini tuttu ve onu rahatlatmak için kolunu beline doladı. Sanki güvende olacaklarmış gibi görünüyordu ama düşünceleri artık ailesiyle birlikte değildi. Durumu arkadaşları ve Puristlerle birlikte izliyordu; işler pek iyi gitmiyordu. Gemi zamanında inşa edilemeyecekti ve son saf insanları kurtarmaya çalışırken ölebilirlerdi. Rich, "Orada olmalıyım," diye fısıldadı.

Linda irkilerek başını kaldırdı ve gözlerindeki bakışı görünce kocasını sıkıca tuttu. "Sen deli misin? Öldürülürdün! Bunu hep birlikte başarmış olmamız bir mucize! Birbirimize bağlı kalmalıyız!"

Rich'in gözleri uzakta yavaş yavaş küçülen gezegenden ayrılmadı. Uzaylı sürüsü artık Dünya'yı gölgede bırakmaya başlamıştı ve fazla zamanın olmadığını biliyordu. "Burada kalırsam hayatımın geri kalanında pişman olacağım."

"Ne? Richard!" Odadaki diğer insanlar kargaşayı fark etmeye başlayınca Linda bağırırdı.

Rich dönüp karısının kollarını sıkıca tuttu ve ona baktı. göz. "Seni seviyorum Linda. Ama onlara yardım etmem gerekiyor."

Adam onu öptü ama kadın gömleğini sıkı sıkı tutarak onu engellemeye çalıştı. ayrılmaktan. "Yapma" dedi.

"Ben korkak değilim. Gitmeliyim," diye ileri sürdü Rich, gömleğini tutan elini çıkarmaya çalışırken.

"Kimse senin korkak olduğunu düşünmüyor Richard! Herkes seni seviyor! Sana ihtiyacımız var!

Rich, Linda'nın daha önce hiç görmediği neredeyse umutsuz bir ses tonuyla, "Onların yaptığı kadar değil, Linda," diye yanıt verdi. "Bunu görmüyor musun? Onlara yardım etmeliyim! Bunu yapmak zorundayım, yoksa asla kendimle yaşayamayacağım!"

"Gidersen ölürsün!" Linda tam bir çaresizliğe düşerken çığlık attı. "Deli misin? Aileni bırakamazsın! Böyle bir zamanda nasıl bir insan ailesini terk eder? Kimse senin korkak olduğunu düşünmüyor!"

Rich giyinirken Edmund annesini geride tutmak için çatışmaya girdi ceketini alıp kaskını aldı.

Linda'nın sözleri Rich'i şaşkına çevirmişti ama artık başka seçeneği yoktu ve bunu biliyordu. "Sana söz veriyorum, geri döneceğim. Ama devam et!" Rich elini oğlunun omzuna koydu ve ön kapıdan dışarı çıkmadan önce karısına son bir kez gülümsedi, kozasını ateşledi, evin manyetik alanını yardı ve son hızla Dünya'ya doğru fırladı.

24

James ciddi bir tavırla, "İletişime bir dakika kaldı," diye duyurdu. Yapay Zeka'ya "Bunların hepsi senin işin" diye homurdandı

Şeytani varlık selam verdi.

James, "Henüz herkes kaçmayı başaramadı" diye devam etti. "Yüzeyde hâlâ milyonlarca insan var."

"Daha yeni harekete geçenler de henüz tehlikeden kurtulmuş değil. Uzaylıların sayısı o kadar fazla ki kaçtıklarını düşünen balıkların büyük bir kısmını yakalayabilecekler."

James öfkeyle "Her ölüm senin başına gelecek" dedi.

"Bu ilk sefer olmayacak ve bunun bir kez daha olduğunu belirtebilir miyim? uzaylılara ilk saldıran sensin ."

"Saldırıya uğramak istemeselerdi iletişim kurmayı deneyebilirlerdi. Kimse iletişimi engellemiyor," diye yanıtladı James.

Yapay zeka aniden "Atmosfere ulaştılar" diye gözlemledi. gösterinin ortaya çıkmasını izledi.

Her saniye on milyonlarca android atmosfere ulaşarak yüzeye doğru serbest düşmeye başladı. Tıpkı Mars'ta olduğu gibi, ayrılmaya çalışan post-insanları toplayıp onları yüzeye geri sürdüler. Fırlatmak için çok uzun süre bekleyen milyonlarca insan gemilerini terk etti ve uzaya tek başına uçmak için umutsuz tekliflerde bulundu, ancak çok azı gökyüzünü karartan sağanak android yağmuruyla başa çıkabildi. Mars'ta olduğu gibi, androidler temas kurduğunda, post-insanların manyetik alanları nötralize edildi ve onlar, vücutlarının atılacağı uzaya sürüklenmeden önce bilinçsiz hale getirildi.

James katliamı izlerken "Bu hassas bir vuruş" dedi. "Bu planlanmıştı. Onlara saldırdığımda doğru olanı yaptım."

Yapay zeka kıs kıs güldü. "Kişisel beyanlarınız dokunaklı ama bunları yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissetmeniz hâlâ emin olmadığınız anlamına geliyor ve öyle de olmalısınız . Öyle olmalısın."

25

Purist bölgesinin altında, Purist gemisi tamamlanma sürecinin son aşamalarından geçiyordu. Bununla birlikte, elektrik sistemlerinin sonuncusu da Nans tarafından çevrimiçi hale getirildiğinden, Puristlerin neredeyse tamamı gemideydi. Vali Wong, Alejandra, Teğmen Patrick ve Old-timer'ın da yanında olduğu son Purist grubuyla birlikte gemiye binmek için yürüdü. Köprüyü geçip gövdeye girmeden hemen önce Vali Wong durakladı. "Neydi o?"

Durup dinlediler. Her birkaç saniyede bir, hangarın çatısına bir şey düştüğünde büyük bir gumbürtü duyuluyordu. Her ses, yaz fırtınasının başlangıcında eski bir ahırın teneke çatısına çarpan bir su damlası gibiydi. Birkaç dakika sonra, gumbürtüler hangar çatısına öyle bir hızla çarpmaya başladı ki, gök gürültülü bir takırtıya dönüştü. Teğmen Patrick korku dolu bir fısıltıyla, "Tanrım," dedi.

"Gemiye binsek iyi olur," dedi Old-timer sakinliğini koruyarak ama yine de kelimelerin ardındaki kesin aciliyet.

Geminin kokpitinde James, Djanet ve Thel tüm gemi sistemlerini çevrimiçi hale getirmek için harıl harıl çalıştılar. Ancak gemi onun tasarımı olduğundan yükün çoğunu James üstleniyordu. Yapay zeka James'in kafasında "Artık hangara indiler James" dedi. "Kaçma fırsatı bulamadan çatıyı yırtıp hepinizi öldürecekler."

"Kapa çeneni," diye yanıtladı nefesinin altında.

"O neydi James?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı James ona. "O kapıyı izlemeye devam edin" dedi ona.

"Ben. Makineler bunun üzerinde ve pençeleriyle ilerlemeye başlıyorlar. Ancak yapısal bütünlük hâlâ sürüyor."

James, geminin elektrik sistemini çalıştırmak için çılgınca çalışırken, "Sadece bir dakika kadar daha dayanması gerekiyor" dedi. "Sistemlerimizi test etmeye zamanım olmayacak. Bu cıvata kovanın işe yarayacağını ummak zorundayız!"

Bu arada, Purist bölgesinin yükseklerinde Rich, atmosfere giren android sürüsünü izlerken hızla Dünya'ya doğru ilerledi. Zengin vardı

Daha önce zor durumlarla karşılaştı ama şu anda karşı karşıya olduğu durumla kıyaslanamaz. "Zengin, seni çılgın silah çocuğu. Şimdi kendini ne haltın içine saktun?" Androidler yaklaşırken, kendi kendine sordu.

Yaklaştıkça James ve diğerleriyle iletişime geçti. "Komutanım, yoldayım!"

"Zengin?" James şaşkınlıkla tepki verdi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Biliyor musunuz...Sizi o kadar çok özledim ki!"

Androidler artık Rich'in her yerindeydi ve onlarla temas kurmaktan kaçınmak için son derece değişken bir düzende uçtu. Manyetik alanları yoktu ama görünüşleri insan gibiydi ve birer birer ona doğru giderek onu yakalamaya çalışırken yüzlerindeki kararlı ifadeyi görebiliyordu. Her birine enerji yağdırdı, onları bayılttı ve yüzeye doğru düşmelerine neden oldu.

"Zengin, yaklaşık otuz saniye sonra kalkıyoruz ama hangarın her yerinde androidler geziniyor!" James bağırdı. "Biz havalandırırken bizimle birlikte bir yolculuğa çıkmayı denemek zorunda kalacaksınız!"

"Olumlu!" Rich, giderek artan android sürülerine karşı çaresizce savaşırken nefes nefese bağırdı. "Komutanım! Acele etmek! Burada yağmur yağıyor beyler! Şükür değil! Şükür değil!"

26

"Kapılar duruyor mu, Thel?" James lansmandan önce onay istedi.

"Dış yüzey paramparça ama serbest bırakma mekanizması çalışıyor gibi görünüyor." faaliyeteye geç!" Thel yanıt verdi.

"Tamam o zaman gitmemiz lazım! Parmaklarını çapraz tut!" James bağırdı fırlatma sırasını etkinleştirirken.

Hangar kapıları yavaşça açılmaya başladı ve kapının üzerinde toplanmış olan ve hangara girmeye çalışırken metali parçalayan binlerce androidin geminin tepesine atlamasına olanak tanıdı. Hidrolik fırlatıcı harekete geçti ve zeplin şeklindeki geminin burnunu android yağmurunun kararttığı gökyüzüne doğru kaldırdı.

Yaşlı adam, yanında Vali Wong, Alejandra ve Teğmen Patrick'le birlikte kokpite girdi. James, manyetik motorları çalıştırırken, "Eski dostum," dedi, "gövdeye dikkat et. Bu şeylerin bir noktada onu ihlal etmesi kaçınılmazdır.

"Üstünde."

James, "Djanet, Rich'e göz kulak ol," dedi.

Djanet, Rich'in umutsuz uçuşunu izlerken "Ben zaten bu işin üzerindeyim" dedi. Yüzlerce saldırgan hızla binlerce kişiye dönüşürken gemiye doğru ilerledi.

"Şimdi başlıyoruz!" James, motorları kısıp gemi hangardan dışarı fırlarken, binlerce android saldırganı da savuştururken bağırdı. Bununla birlikte, yüzlercesi daha gövdeyi tutmayı başardı ve muazzam güçlerini, yapıdaki sömürülebilir görünen tüm çıkıntıları veya zayıf noktaları dövmek ve pençelemek için kullandılar.

Gemi hızlandıkça yüzlerce android daha ona doğru akın etti. kavgaya katılıyor ve gemiyi bal peteğinin üzerindeki çılgın arılar gibi kaplıyor.

Rich de geminin kendisine doğru geldiğini gördü. Tamamen dengesiz ve öngörülemez davranarak androidlerden kurtulmayı umarak, kamikaze tarzında uçarken saldırganlarına manyetik enerji püskürtmeye devam etti. "Bu kesinlikle kötü bir fikirdi!"

27

Gemi yaklaşırken Rich, sayısız androidin onu ele geçirmesine izin vermeden, yukarıya doğru hızla yükselen devasa yapının gövdesine iniş yapmak zorunda kaldı. Nefsi müdafaa amacıyla uçup ateş ederken tükenmeye yaklaşıyordu.

Djanet, Rich'in tek kişilik cesur mücadelesini izlerken, "Gördüklerime inanamıyorum" dedi. Rich'in cesaretine daha önce de tanık olmuştu ama bu tamamen yeni bir seviyedeydi. Hiç kimsenin böyle bir şey denediğini görmemişti.

Kokpitten ayrılmaya başladığında, "Oraya gitmem gerekiyor," diye duyurdu.

"Djanet! HAYIR!" Yaşlı adam bağırdı. "Bu bir intihar!"

"O haklı, Djanet," diye onayladı James, yavaşça onun kolunu tutarken durdur onu. Kabaca çekip çıkardı.

"Burada onu izleyerek ölmektense orada onunla birlikte ölmeyi tercih ederim." O fırtına yaptı odadan çıkıp çıkışa doğru.

"James," dedi Thel, onu Djanet'i durdurmak için bir şeyler yapmaya teşvik eden yalvaran gözlerle.

Yapay zeka, James'in kafasına "Bırak gitsin, James," diye ileri sürdü. "Sen seni biliyorsun Ona orada ihtiyacım var. Bu kirli bir iş ama birisinin bunu yapması gerekiyor."

James yapay zekanın sözlerini dinlerken sarsıldı. İçgüdüsel olarak Djanet'i kurtarmak ve yapay zekaya direnmek için acele etmek istedi ancak elektronik Şeytan bir kez daha çirkin gerçeği söylüyor gibi göründü. "O haklı Thel. Hiçbirinize dışarı çıkma emrini veremem ama buradan canlı çıkmak için yardıma ihtiyacımız var. Geminin gövdesini temizleyecek birine ihtiyacımız var ve Rich ile Djanet de tam olarak bunu yapacaklar."

"Ama ölecekler!" Thel itiraz etti.

Yapay Zeka, alışılmadık derecede samimi bir ses tonuyla, "Zor kararları ver, James," diye ısrar etti ve aklında kendi hayatta kalma mücadelesinin olduğunu öne sürdü; eğer Djanet'in ayrılışının hayatta kalma şansını artırdığını düşündüyse, muhtemelen öyle yapmıştır.

"İkisinden de oraya çıkmalarını istemedim ama onlar özel bir tür."

James yanıtladı. "Eski dostum, gövdeyi izlemeye devam etmeni ve Rich ile Djanet'i ciddi sorunlu noktalara yönlendirmeni istiyorum. Thel, geri kalan askılarımızdan kurtulmaya yetecek kadar güçlü bir elektromanyetik darbe üretmek için itiş gücümüzden ödün vermeden motor gücünden yararlanıp yararlanamayacağınızı görmenizi istiyorum."

"Ne yapabileceğimi göreceğim." Thel, zihnindeki bir sürü ekran arasında gezinirken başını salladı.

Bu sırada Djanet dış hava kilidinin dışında durdu ve manyetik enerji kozasını ateşledi. Old-timer'ın haklı olduğunu biliyordu. Bu büyük olasılıkla bir intihardı; ancak hayatınızın geri kalanını bir şeyi yapabileceğinizi ama yapmadığınızı bilerek yaşamaktansa ölmenin daha iyi olduğu zamanlar da vardı. Kilidin kolunu attı ve basınçtaki değişiklikten dolayı dışarı fırladı. Saniyeler sonra Rich'le buluşmaya giderken androidleri patlatıyordu. Onu kurtarmak zorundaydı .

Sonuçta sevdiği adam oydu.

28

Sadece saniyeler içinde gövdedeki androidlerin sayısı katlanarak arttı. Her an yüzlerce kişi daha gövdeye indi ve sonunda gövdenin her santimini kapladılar.

Bu sırada Rich'in etrafı sarılmıştı ve kasları yorgunluktan ağrıyordu. Çılgınca dönüyor ve saldırganlara saldırıyordu ama dadıları enerjisini toplamasına yardım ederken bile yorgunluk onu bunaltmak üzereydi.

Djanet'in saldırısı fark yarattı; Rich'in gemiye doğru yolunu açtı. Rich'e saldıranlardan birkaçını bayılttı ve Rich'in geçebileceği kadar büyük bir delik bıraktı. Rich ona ulaştığında neredeyse bayılacaktı ve Djanet onu kendi manyetik alanına sardı. Onu yakaladı ve tutarken nefes nefese kaldı.

"Anladım!" ona bağırdı. Elbiseleri terden ıslanmıştı ve kalbinin gürleyen atışını sırtında hissedebiliyordu.

"Az önce hayatımı kurtardın... yine!" Djanet, yukarıya, güneşe doğru hızla ilerleyen Purist gemisine doğru uçarken cevap verdi. Stratosfer göründükçe uzayın karanlığı görünür olmaya başlıyordu.

"Onlar yaşıyor, James," Old-timer haberi verdi.

Rahat bir nefes aldı. "Onlara içeri girmelerini söyle!"

"HAYIR!" James araya girdi. "Eğer şimdi bir kapıyı açarlarsa, bu şeylerden bunalırız!"

"James!" diye bağırdı, onun bu düşüncesi karşısında şok olmuştu. "Ayrılamayız onlar orada! Eğer androidler içeri girerse onlarla savaşırız!"

"Püristleri riske atmış oluruz, Thel! Zaten pek çoğu öldü!"

"Rich ve Djanet'i feda etmeye hazır mısınız?" diye sordu Thel, dehşete düşmüş bir halde.

Yapay zeka, "Bu sana bağlı James," dedi. "Yapılacak en insani şey, kapıları açmak olacaktır, ancak geminin boğulacağı ve gemideki herkesi kaybedeceğiniz neredeyse garantidir."

James içini çekti ve başını eğdi. "Thel, durumu analiz ettim ve inanın bana o kapıyı açarsak hepimiz ölürüz."

"Senin derdin ne?" Thel, James'in sözlerini duyduktan sonra tepki gösterdi.
"Bilgisayar gibi konuşuyorsun."

James dişlerini sıktı; bunu yapmak giderek zorlaşıyordu.
onun bilinci ile yapay zekanınki arasında bir çizgi çizin

"Sanırım James'e güvenmeliyiz," dedi Old-timer, her zamanki gibi mantığın sesi olmaya çalışarak. Her ne kadar Rich ve Djanet'i kurtarmak istese de gözleri Alejandra'ya doğru ilerlerken hayatlarını riske atamayacağını biliyordu. "En azından Djanet ve Rich kendilerini savunabilirler."

Alejandra, "Savaşmaya hazırız Craig," diye karşılık verdi.
Teğmen Patrick, "Kabul ediyorum," diye araya girdi. "Halkınızı feda etmemelisiniz"

"İstemekten daha fazlasına ihtiyacın var," diye yanıtladı İhtiyar.
"Yeter" dedi James. "Eski adam, onlara buradan canlı çıkmak için tek şansımızın onlar olduğunu söyle. O gövdeye göz kulak olun, kapıları ve motoru da yakından izleyin."

Thel, "Bu karar yüzünden ölecekler" diye ısrar etti.
"Eğer beni takip edersen hayır Thel. Gövdeye elektrik vermenin bir yolunu bulun."

Dışarıda, Rich ayrılmaya hazır olduğunu hissettiğinde Djanet patlamaya devam etti.
"Artık iyiyim. Teşekkürler!" Yoluna çıkan androidlere ateş etmeye başlarken Djanet'i bıraktı ve kendi manyetik alanını yeniden devreye soktu.

"Eski zaman!" Djanet iletişimi açarken bağırdı: "İhtiyacımız var
sancak tarafındaki hava kilidini aç!"

"Bu olumsuz," diye yanıtladı İhtiyar.

"Ne?" Djanet şaşkınlıkla sordu.

"James durumu analiz etti ve eğer kapıları açarsak geminin boğulma ihtimali çok yüksek."

"Eski zaman!" Rich patlamaya devam ederken bağırdı: "Aç şu lanet kapıyı!"

"Önce androidleri kapılardan ve motorlardan uzaklaştırmanı istiyoruz!" Yaşlı adam da bağırdı.

James o anda Rich ve Djanet'in anlayış göstermesini rica etmek için iletişime geçti.
"Çocuklar, siz bize dışarıdan yardım etmezseniz bunu başaramayacağız. Üzgünüm ama başka seçeneğimiz yok. Tek umudumuz sensin!"

Rich, Djanet ile birlikte geminin sancak tarafına ulaştıklarında umutsuzca ateş etmeye devam etti; hala üzerini pençeleyen androidlerle kaplıydı.

Geminin titanyum çerçevesi, kanlı bir et parçasına saldıran kurtlar gibi.

"Onlardan çok fazla var, Komutan!"

"Hepsini yok etmek zorunda değilsin! Bize ayarlamamız gereken zamanı verin geri kalanlarından kurtulmak için elektromanyetik bir yük oluşturun!"

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" Djanet nefes nefese sordu, tıpkı Rich gibi önünde bitkinliğin eşiğine gelmişti.

James, "Üç dakika," diye bağırdı —sayı rastgeleydi. İçinde gerçekte hiçbir fikri yoktu.

"Hızlandırırsan iyi olur! Otuz saniye içinde öleceğiz!" Rich bağırdı.

29

"İlk gövde çatlağımızı yaşadık!" Yaşlı adam kaydırırken bağırdı
ihlalin nerede olduğunu görmek için gemi haritasından. "Motorlar!"

"Elbette," diye homurdandı James. "Djanet, Zengin! Bunlardan biri motorların
yanındaki gövdeyi deldi! Şunu orada kesmen lazım, yoksa bu kısa bir yolculuk olacak!"

"Anlaşıldı!" Djanet, Rich'le birlikte geminin arka kısmına doğru ilerlerken cevap
verdi. Rüzgarlı bir Chicago gününde pamuk topları gibi etrafa savrulan devasa
manyetik motorların ardından anında yakalandılar.

"Peki...bu sadece parkta bir yürüyüş değil mi?" Rich çabalarken homurdandı
rotada kalın.

"İyi haber şu ki bu durum androidler için de zor!" Djanet yanıtladı.
"Biz buradayken bize ulaşamazlar! Bu James'e elektromanyetik darbeyi hazırlamak için
ihtiyaç duyduğu zamanı kazandırabilir."

"Eğer o uzaylı ucubeleri motorlardan indiremezsek hayır!" Rich bağırdı. "Onları
görüyor musun?"

Djanet, motorların yarattığı parlak gök mavisi çarpıklıkların arasından, motorları
çevreleyen titanyum kaplamanın küçük bir bölümünü soyan büyük bir grup android'i
görene kadar baktı. Küçük kısım büyük bir porsiyona dönüşme tehlikesi taşıyordu
çünkü neredeyse bir düzine android onu yakalayıp şiddetle çekiştiriyor ve dövüyordu.
"Evet, onları görüyorum!"

"Bir atış yapabilir misin?"

"Sabit kalmak zor ama sanırım öyle!" O cevap verdi. Su kayağı yaparken düştükten
sonra ipe tutunmak gibiydi, dalgalar sizi yukarı mı yoksa aşağı mı baktığınızı
bilemeyecek kadar şiddetli bir şekilde sağa sola savuruyordu. Dengeli durmaya çalıştı
ve olabileceği kadar iyi bir konumda olduğunu düşündüğünde ateş etti. Ne yazık ki,
patlama motorların çarpıklığına yakalandı ve bir yay çizerek geri döndü, Rich'in
manyetik kozasına göz attı ve onu geçici olarak motorun dümen suyundan çıkarıp
tekrar tehlikeye sürükledi; civarda hâlâ milyonlarca android vardı. "Üzgünüm!"

"İyiyim!" Rich, bir kez daha distorsiyondan korunmak için fermuarını çekerken
bağırdı. "O adam olmak istemiyorum, biliyorsun ama bu

pek iyi bir atış değil! Bu kadar eleştirel davrandığım için üzgünüm!"

"Onlara buradan vurmam mümkün değil!"

"Açık bir atış yapabilmek için uyanıştan çıkmamız gerekecek!" Zengin sözlerini tamamladı.

Bu sırada gemi nihayet stratosferden ayrılarak uzaya girdi.

James, "Tamam, otomatik pilot devreye girdi" diye duyurdu. "Thel, nasıl gidiyor?"

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Öyle değil. Denediğim hiçbir şey bir yere varmıyor. Gücü motorlardan gövde yalıtımına yeniden yönlendirmeyi denedim, ancak bu herhangi bir hasar vermeye yetecek voltaj değil."

James verileri hızla inceledi. "Haklısın, kahretsin. Geminin tasarımına bir EMP yerleştirmeliydim. Tasarımın küçük ayrıntılarına o kadar odaklanmışım ki büyük resmi göremedim."

"O halde büyük resme bakmaya başlamalısın patron," dedi Old-timer.

"Rich ve Djanet daha fazla uzatmazlar."

"'Kalıpların dışında' bir öneride bulunabilir miyim?" dedi yapay zeka James'e.

"Evet" diye yanıtladı James.

"Belki arkadaşın Nikola Tesla'nın yardımı olabilir?"

James'in gözleri kocaman açıldı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu aslında harika bir fikir!"

"Ne?" diye sordu.

"Buldum! Rich ve Djanet'i nasıl kurtaracağımı biliyorum!"

30

James'in yanından sakın bir şekilde ana bilgisayara doğru yürürken yapay zeka, "Elbette bir kule inşa etmeniz gerekecek" dedi.

James hala operatörün pozisyonundaydı. "Ben senin peşindeyim" diye yanıtladı.

"Ne?" AI gülümsedi ve alaycı bir şekilde samimiyet taklidi yaparken elini göğsüne koydu. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum."

"Başaracağınız konumumuzu başkalarına vermeye çalışıyorsunuz ve bunu biliyorsunuz."

"Gökyüzüm. Bu asla benim düşüncemin bir parçası değildi," diye yanıtladı yapay zeka eğlenerek.

"Androidler Seattle'daki ana bilgisayara çoktan ulaştılar ve onun terk edildiğini biliyorlar. Sizi -bizi- arayacaklar ve sinyalleri takip edecekler. Nananlar şu anda ön programlamaya dayalı olarak çalışıyor, ancak Tesla tarafından tasarlanan kuleyi inşa etmek benim milyonlarca talimat, yani izlenebilir talimatlar göndermemi gerektirecek."

Bir kıta uzakta, Long Island'daki Shoreham denilen yerde, Manhattan'dan yaklaşık altmış mil uzakta, nanlar çamurlu zeminde minik tutamlar halinde dönmeye başladılar. Üstel bir hızla çoğaldılar ve bir zamanlar bir tutam olan şey, çok geçmeden bir faaliyet kasırgasına dönüştü. Sadece birkaç dakika içinde, 50 metre yüksekliğe uzanan muhteşem bir metal yapı olan Tesla kulesi sahada zaferle duruyordu. Dünyanın en büyük mucidinin uyguladığı ancak tamamlama şansı bulamadığı tasarım ve boyutlarla tam olarak eşleşiyordu.

Yapay Zeka, "Uzaylılar, şüphesiz, komut sinyallerini zaten bize kadar izlemiş olacaklar" diye başladı, "ve siz kaçamazsınız; onlar da onun izini sürebilirler. Beni hayal kırıklığına uğrattın James. Tam da senin takdire şayan bir bilgisayara dönüştüğünü düşündüğüm sırada, sen gidip o zavallı insani şefkat duygularıyla onu mahvetmek zorunda kaldın."

James, "Henüz elimde birkaç numara daha var" diye yanıtladı. James ona hayat verirken kule dönmeye başladı. "Burada tarihe tanıklık ediyorsunuz; yüzlerce yıl önce olması gereken bir şeydi bu; insan türü gerçek anlamda kablesiz hale gelmek üzere."

"Biraz geç değil mi sence?"

James, "Geç olması hiç olmamasından iyidir," diye yanıtladı.

31

Rich ve Djanet, Dünya atmosferinin çok üzerinde, aceleyle formüle edilmiş bir planı uygulamaya koymak üzereydiler. "Tamam aşkım. Bunu yapalım!" Rich, iki post-insan, karşı taraftaki manyetik motorların ardından çıkıp motor muhafazasını parçalayan androidlere aynı anda ateş ederken bağırdı. Her iki patlama da hedefine ulaştı ve birçok androidin bilinçsizce gövdeden düşmesine neden oldu. Ancak patlamalar düzinelerce makinenin daha dikkatini çekti ve öfkeyle tepki vererek gövdeyi kaldırdılar ve Rich ile Djanet'in peşine düştüler. Post-insanlar hızla motorun dümen suyunun göreceli güvenliğine geri döndüler. Rich, Android'in art arda art arda girmeye çalışmasını, ancak azgın bir şelaleye korumasız yürümeye çalışan bir kişi gibi, yalnızca gücü tarafından havaya uçurulmasını izledi. "Sanırım onları kızdırdık!" Zengin gözlemledi.

Bu arada kokpitte James heyecanla Tesla kulesinin ilerleyişini izliyordu. "Eski dostum, sana Venüs'ün iyonosferi hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Old-timer, James'in sözlerinin önemini anlayana kadar ilk başta kaşları çatıldı. Bir anda gözleri kocaman açıldı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İyonosferle ihtiyacımız olan elektromanyetik dalgalanmayı yaratacaksınız!"

Thel bunun ne anlama geldiğini anlayınca ağzında geniş ve rahat bir gülümseme oluştu; en azından geçici olarak James'in düşüncesinin fazla makine benzeri hale geldiğine dair korkuları azaldı. "Bu harika, James! Onların ölmesine izin vermeyeceğini biliyordum!"

"Henüz ormandan çıkmadık ama otuz saniye sonra koordinatlarımız kuleye bağlanınca..."

James'in cümlesini tamamlama şansı olmadı. Bir android, kokpitin tavanında bir delik açarak odaya daldı ve metal ile et ve kemiğin mide bulandırıcı buluşması sırasında James'e çarptı.

32

"James!" Thel, androidi patlatırken çığlık attı, onu anında bilinçsiz hale getirdi ve büyük bir göçük bırakmaya yetecek güçle duvara gönderdi.

Kokpitin basıncının düşmesini önlemek için otomatik bir manyetik alan yükseldi, ancak post-insanların manyetik kozalarının aksine, zaptedilemez değildi. Sonuç olarak, daha fazla android tavandaki küçük delikten içeri girmeye başladı. İhtiyar ilkini patlattı ve Püristleri korumak için odanın karşı tarafına geçmeye çalıştı. "Buradan çıkmalısın!"

Eski zaman, General Wong'u yakalayıp Teğmen Patrick'in yardımıyla onu odadan çıkarmaya başladığında Alejandra'ya bağırdı.

Çabaları çok az ve çok geç oldu. Odaya giren üçüncü androidin hemen ardından dördüncü ve beşinci android geldi. Koruyucu bir kalkan oluşturmak için James'in kötü bir şekilde kırılmış vücudunun üzerine yayılan Thel, androidlerden birini vurmak için vücudunu döndürdü, bu sırada Old-timer bir başkasını vurmayı başardı ama sonuncusu Alejandra'ya ulaşmayı başardı ve ona bir alet sapladı. boynu anında onu bilinçsiz hale getiriyor.

"HAYIR!" Teğmen Patrick silahını kılıfından çıkarıp androidin arkasına boşaltırken bağırdı. Mermilerden biri mekanik canavarın titanyum çerçevesinden sekerek Old-timer'ın omzuna çarptı ve onu kendi etrafında döndürdü. Android'in üzerine düştü ve android de Alejandra'da kullandığı aletin aynısını ona saplayarak onu bilinçsiz hale getirdi. Onu kabaca kolunun altından yakaladı ve gevşek vücudunu da kendisiyle birlikte delikten dışarı, uzaya çekerek post-insanı neredeyse anında öldürdü.

"Eski zaman!" Thel, hâlâ James'in feci şekilde ezilmiş vücudunun üzerinde örtülüyken bağırdı. ve kanlı bedeniyle İhtiyar'ın ölümünü izledi.

33

"Bunu görüyor musun?" Rich, Djanet'e, gözüne bir fareyi yuvasına taşıyan bir şahinin yaptığı gibi, gevşek bir bedeni kendisiyle birlikte uzayın karanlığına çeken androidlerden birinin gözü ilişince sordu.

"Evet!" Djanet sıkıntıyla bağırdı. Hemen İhtiyar'ın zihninin gözüne yama yapmaya çalıştı ama hiçbir yanıt alamadı. Bunu James'le iletişime geçmeyi deneyerek takip etti; yine yanıt gelmedi. "Kokpiti tutamıyorum! Kötü bir şey oldu!" Sonunda, çok perişan halde olan ve tepki veremeyecek kadar bir çatışmanın ortasında kalan Thel'e ulaştı.

"Kokpit tehlike altında!"

"O her kimse onu kurtarmalıyız!" Rich, dümen suyundan çıkıp kaçan androidin peşine düşerken bağırdı.

Aniden, tam o anda Tesla kulesi canlandı, Dünya'nın iyonosferinin neredeyse sınırsız enerjisine bağlandı ve Purist gemisinin gövdesine devasa bir elektromanyetik darbe kanalizе etti. Göz açıp kapayınca kadar binlerce android aniden bilinçsiz hale geldi ve gövdeden fırlatıldı, her yöne dağıldı ve çok kısa bir süre için koyu metalik bir çiçeğin şeklini aldı, yaprakları uzaya doğru uçtu. Kaçan android anında gözden kayboldu.

"Lanet etmek! Onu gözden kaybettim! Zengin bağırdı. "Görebildin mi?" Zengin diye çaresizce sordu Djanet.

"Hayır," bilinçsiz android vücut selisinin ötesini görmeye çalışırken başını salladı. Boynunu uzattı ve gözleri bir odak noktasından diğerine atladı ama bu boşa giden bir çabaydı. "Onu kaybettik," dedi sonunda uzun, çaresiz bir dakikanın ardından.

Kokpitte Thel, gövdenin elektrifikasyonundan önce odaya giren son androidleri de patlattı ve ardından James'in yanına yere çöktü. Yüzünde yaşlar vardı ve İhtiyar'ın öldürüldüğü görüntüsü gözlerinin önünde tekrar tekrar canlanırken ağzı acı dolu bir ifadeyle kıvrılmıştı.

"Thel?" Djanet'in sesi zihninde belirdi. "Ne oluyor?"

Thel gözyaşları içinde, "Buraya girsen iyi olur," dedi. "James çok yaralandı ve Old-timer'ı kaçırdılar!"

Uzun bir duraklama oldu.

"Bunu tekrarlayabilirmisin?" diye sordu Djanet inanamayarak.

Thel, "Eski adam öldü," diye tekrarladi.

BÖLÜM 2

1

James Thel'in aklına geldi. "Thel?"

"James!" Thel cevap olarak bağırdı; ifadesi hâlâ acı doluydu.

"Ne oldu? Bedenim...bilinçsiz."

"Kokpite bir android girdi James!" Thel perişan durumdaydı. "Vücudunu ezdi ve sonra Puristlere saldırdı ve... ve..." Sözleri söyleyemeden sesi çatallandı ama çabaladı ve fısıldamayı başardı, "Eski Zamanlı'yı yakaladılar."

Ana bilgisayarda James sessizdi. Yapay Zeka yakında durmuş, düşmanının acısını içiyordu. "İnsan duygularının yanılabirliğini burada görüyoruz. Burada siberuzayda olsanız bile, bilinciniz aynı zavallı, öngörülebilir insan kalıbı olarak kalır ve dolayısıyla sizin zavallı, öngörülebilir insan düşüncelerinize tabidir. Arkadaşınızın ölümü kararınızı gölgeler. Durumunuz çok vahim ve zaman en büyük varlığınız ama yine de onu boşa harcıyorsunuz, harekete geçemiyorsunuz."

James yapay zekaya döndü ve alaycı bir tavırla gülümsedi. "Bunun için seni öldüreceğim ve bu sefer geri dönüş olmayacak ."

AI başını salladı. "Kendinin bir parçasını öldüremezsin James ve hâlâ zaman harcıyorsun."

James Thel'e seslendi. "Thel, vücudumdaki yaralar ne kadar kötü?"

Thel, James'in büyükannesiyile bağlantı kurdu ve ayrıntılı bir fiziksel teşhis dosyasını indirdi. "Bu kötü James. Vücudunuz tam iyileşme modundadır; aslında ölüdür ve yeniden inşa edilmektedir. Omurganız aman Tanrım yedi yerden kırıldı. Vücudunuzun geri kalanındaki yaralanmaların listesi çok uzun. Nananlar tamir etmeye çalışıyor ama kurtarılamayabilir."

James bilgiyi özümsemi ve yansımalarını anında fark etti.

"Bu bir sorun, Thel." James yanıtladı. "Tesla kulesindeki o numara androidleri ortadan kaldırmış ve kaçmanı sağlamış olabilir ama ben aynı zamanda ana bilgisayarın konumunu da tehlikeye attım."

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu. "Uzaylıların şu anda nerede olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet ve artık koşamıyorum. Kendimi koyabileceğim bir vücuda ihtiyacım var bilincim geri geldi, yoksa ben..." James cümlesini tamamlamadı.

"Başka bir vücut yaratamaz mısın James?" Kafası karışmış halde sordu.

James başını salladı. "HAYIR. Gezegen tamamen boğulmuş durumda. İD asla yüzeyden çıkamayacağız.

Bir çözüm bulmaya çalıştıkça El'in endişesi giderek arttı.

"Burada sana başka bir beden yapabilir miyiz?"

James tekrar başını salladı. "Gemideki büyükanneler bir insan vücudu yaratacak şekilde programlanmadı -bedenimin içindekiler de buna uygun donanıma sahip değil- ve onları yeniden programlayamam çünkü bu kadar çok bilgi içeren herhangi bir sinyal artık uzaylı yapay zeka tarafından engellenecektir." James içini çekti. "Thel, bedenimi revire götür ve iyileşmeyi kolaylaştırmak için elinden geleni yap. Burada zaman kazanmaya çalışacağım ama o beden benim tek şansım."

Korku iyice sinmeye başladığında Thel başını salladı. Yukarıya baktı ve Vali Wong ve Teğmen Patrick bakarken Alejandra'nın baygın vücudunun sağlık personeli tarafından bir sedyeye taşındığını gördü. "Bu adamın da sizin yardımınıza ihtiyacı var" dedi.

Bir doktor, bir androidin bilinçsiz bedeninin üzerinden atladı ve yüzünü buruşturdu. James'i gördüğünde. "Eh, hanımefendi, o öldü."

"O ölmedi , " diye karşılık verdi sakince. "Revirde olması gerekiyor. Bir sedye bulun."

Doktorun kafası karışmış görünüyordu ama bir post-insanla ve post-insanla karşı karşıya olduğunu biliyordu; her şey mümkün görünüyordu. Android'in üzerinden atlayıp başka bir sedye istedi.

"James," diye başladı Thel, James'in sanal görüntüsüne zihninde bakarken, "iletişimlerimiz ne kadar açık kalacak?"

"Bilmiyorum Thel. Her an düşebilir ya da güçlü kalabilir. Her şey uzaylı yapay zekanın konuşmamızı bir tehdit olarak görüp görmemesine bağlı."

"O zaman... James... eğer bağlantımız kesilirse..."

"Vücudum dayanabildiği sürece her şey yoluna girecek Thel."

Thel, Seni seviyorum James, dedi.

"Ben de seni seviyorum Thel."

2

Cathedral Grove'un zengin, siyah orman zeminine birer birer çarpan androidler, James'in daha önce gördüklerinden farklıydı; bunlar oldukça eğitimliydi. Görünürde herhangi bir silahları yoktu ama avdaki askerler gibi hareket ediyorlardı ve tahminen silahlara ihtiyaçları yoktu; vücutları yeterliydi. Konuşmuyorlardı ama sanki tek bir akıl varmış gibi hareket ederek, yüksek ağaçların arasında yayılma şekillerinden iletişim kurdukları açıktı. Ana bilgisayarın işaretlerini arıyorlardı. Onu bulmaları uzun sürmeyecekti.

Yapay zeka, "Bu küçük hile uzun süre işe yaramayacak James" dedi. "Uzaylı yapay zeka kısa sürede ne yaptığınızı kesinlikle tahmin edecek ve ardından gerçeğe kesin olarak yüzleşmek zorunda kalacaksınız."

"Belki bu yüzden. Ama şimdilik ağaçlara bakınca ormanı göremiyorlar." James yanıtladı.

Androidlere odaklanmaya çalıştı ama yapay zekanın öngördüğü gibi James'in insan zihni Eski Zaman'a dönmeyi bırakamadı. O, James'in sahip olduğu bir baba figürüne en yakın kişiydi. Kendi babasının onunla ilişkisi en iyi zamanlarda bile gergindi; çocukların sonunda biyolojik olarak ebeveynleriyle aynı yaşta oldukları bir dünyanın en büyük tuzaklarından biri, bunun doğal ebeveyninden ziyade kardeş kavgalarına benzeyen saçma rekabetler yaratmasıydı. çocuk ilişkileri. James'in babası onunla konuştu ama konuşmalar gergindi ve bazen yıllar arayla oluyordu. Yaşlı Keats, başlı başına yetenekli bir bilim insanıydı ama ne kadar çabalarsa çabalasın, asla James'in başarı düzeyine ulaşamayacaktı. Bu bilgi ona işkence etti ve o da geri çekildi. Evlatlarının çok daha üstün olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

Öte yandan eski zamanlayıcının James'le rekabet duygusu yoktu. Her zaman genç adamla gurur duyuyor gibi görünüyordu; onun başarılarından etkilenmişti ama yine de James'in akıl hocası olarak kendi konumundan emindi. James'in güvensizlik hissettiğini, kendinden şüphe duyduğunu biliyordu. Burayı James'e güven verecek ve güçlendirecek bir yer olarak gördü. Eski zaman James'in omurgasındaki demirdi.

Artık James nasıl devam edebileceğinden veya devam edip edemeyeceğinden emin değildi.

Androidlerden biri metal yumruğunu ağaçlardan birinin kabuğuna hafifçe vurdu.

"Tak-tak" dedi yapay zeka, çirkin, çarpık ağzında keyifli bir sırıtış belirdi.

Kısa bir süre sonra android kulağını ağacın kabuğuna dayayıp dinledi.

Yapay Zeka, "Sizin peşindeler James," diye gözlemledi. "Ağaçlardan gelen anormal elektrik sinyallerini tarıyorlar."

James Thel'e bağlandı. "Thel, burada zamanım tükenmiş olabilir."

"HAYIR!" Thel, Purist gemisinin revirindeki James'in cesedinin yanındaki koltuğundan atlarken bağırdı. "Vücudun henüz hazır değil!"

"Beni dinle, Thel. Güneşin etrafında bir tur atıp Venüs'e geri dönmeni istiyorum. Uzaylılar onu dünya biçimine soktuğumuzu bilmiyor; bulabilecekleri bir kayıt yok. Puristler orada güvende olabilirler. Yüzeyde bir yere delik açıp saklanın."

"James, seni kaybedemem!" diye bağırdı, vücudu korkudan kaskatı kesilmişti.

"Hâlâ o bedene dönebilirim Thel. Eğer vücut yeterince hızlı kurtulursa, sağ salım uyanacağım.

"Ama...James, beklemekten başka bir şey yapamam!"

James ona güven vermeye çalışarak gülümsedi. "Bazen yapabileceğimiz tek şey budur Thel. Seni seviyorum. Ne olursa olsun Puristleri koruyun."

"Beklemek! James...gitme. Sadece... önce benimle birkaç dakika konuş. Seni özledim."

James, androidlerden birinin yumruğunu bir ağacın kabuğuna batırıp onu yakından incelemesini izledi. Analiz için uzaylı yapay zekaya bilgi gönderdiğini biliyordu.

"Bu benim seçimim değil Thel. Gitmek zorundayım. Bir tuzak kurmanın zamanı geldi."

3

"Bir tuzak?" dedi AI, başını sallarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun ve durumu kendin için daha da kötüleştiriyorsun."

"Elimden geldiğince erteleyeceğim ve belki de bu sırada birkaç tanesini yanıma alırım."

Bir örnek almak için kabuğun içine uzanan android, sanki bir tür iletişimi dinliyormuş gibi başını eğdi. Sanki onaylarmış gibi başını hafifçe salladı, sonra ağaçtan geri adım attı ve boynunu uzatarak yükselen monolite baktı ve devasa düşmanını özetledi.

"Evet," dedi James gülümseyerek, "o kadar da kötü , ucube."

Bir an sonra ağaç harekete geçti, dalları filizlendi ve metal gövdeyi gövdenin içine çekmeden önce kendisini androidin etrafına sardı. Android'in yardım çağırmaya ya da ses çıkarmaya vakti bile olmamıştı ki, bagajın içindeki dadılar onu kısa sürede hallettiler, parçaladılar ve metali öğüttüler, geriye sadece kar taneleri kadar ince metal talaşları ağacın tepesinden atılacaktı. .

Çevredeki düzinelerce android, antik, karanlık ormana ürkütücü bir şekilde yağan metalik karı gördüklerinde başlarını kaldırdılar. Makine olsun ya da olmasın, savunma pozisyonuna çömelirken, gözleri gökyüzüne dönük, kafaları dönerken paniğe benzer bir şey vardı.

"Onlarda çok insani bir şeyler var, değil mi James?" AI buz gibi bir kahkaha atmadan önce şunları söyledi.

"Bunlar bir kopya."

Bir sonraki anda tüm orman canlandı ve androidleri kaptı. Uzuvar sallandı, dudaklardan çığlıklar kaçtı ve sonra orman onları tamamen yuttu. Metal kar bir kez daha yağmaya başladığında sessizlikte yalnızca çığlıklarının anısı yankılanıyordu.

Yapay Zeka tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten de faks."

4

"Ne demek istiyorsun?" Thel, Alejandra'yla ilgilenen doktora sordu.

"Yani fiziksel olarak hiçbir sorunu yok. Neden uyanmadığını bilmiyorum ama size bedeninin ölmek üzere olduğunu söyleyebilirim."

"Nasıl olabilir? Onda bir sorun olmalı!" Teğmen Patrick ileri sürdü.

Doktor, "Yoktu" diye yanıtladı, "ama artık var. Her birkaç dakikada bir küçük nöbetler geçiriyor. Sıvı alımını koruyarak ve serum yoluyla ihtiyaç duyduğu besinleri alarak bunları sınırlamaya çalışıyoruz, ancak ne zaman bir dengesizliği hesaba katsak bir başkası ortaya çıkıyor. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Durumu her geçen dakika daha da kötüleşiyor. Bu gidişle birkaç saat içinde ya bitkisel hayata girecek ya da ölmüş olacak. Üzgünüm."

"Üzgünüm? Bir şeyler yapmalısın ! Teğmen Patrick bağırdı.

Vali Wong, elini Teğmen'in arasına koyarak, "Sakin olun," dedi. Patrick ve doktor. "Doktor, bir açıklaması olmalı."

"Eminim vardır" diye yanıtladı doktor, "ama bu benim sağlayabileceğimin ötesinde. Gemideki ekipmanlar size halihazırda sahip olduğumdan daha fazlasını söylememe izin vermiyor. Üzgünüm. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok ."

"Bekle," dedi Thel, odadan çıkmak üzere dönen doktorun koluna uzanarak. "Belki onun için yapabileceğim bir şey vardır."
"Ne?" doktor sordu.

Thel, Teğmen Patrick ve Vali Wong'a döndü. "İzninle bedenimden biraz nan alıp ona enjekte edebilirim.

Teşhis yapabilirler ve sorunun ne olduğunu bize bildirebilirler."

Puristler, tıpkı Rich ve Djanet gibi, bu öneriye hayretle baktılar. yakınlarda duran kişi.

"Ben...Bunun Alejandra'nın isteyebileceği bir şey olduğunu düşünmüyorum" Vali Wong yanıtladı.

Thel, "Sadece ona teşhis koymak amacıyla az miktarda nan yerleştirmemizi öneriyorum" diye savundu.

Teğmen Patrick, "Vali, belki de bunu düşünmeliyiz" dedi.

"Bu bizim inançlarımıza aykırı. Bu onu... onlardan birine dönüştürecek," diye yanıtladı Vali Wong.

Doktor, "Vali," diye araya girdi, "eğer burada ekipmanım olsaydı, bunun nedeninin nörolojik bir hasar olup olmadığını öğrenmek için beyin taraması yapardım. Eğer bu post-insan teknolojisi bunu içeriden yapabiliyorsa, o zaman ne fark var?"

Vali Wong sessiz kaldı, kararını tartarken dudakları birbirine sertçe bastırılmıştı. Gözleri doktordan, gözleri yalvaran Thel'e kaydı. Bu kadın hayatını riske atmış, arkadaşını kaybetmiş, sevgilisinin feci şekilde parçalanmış bedeninin yanında durmuş ve her şeyi onlara yardım etmek için yapmıştı. Ve şimdi bir kez daha yardım teklif ediyordu.

"Tamam aşkım. En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap," dedi, sanki tüm durumu bir kenara bırakmış gibi elini salladı. Çıkmak için döndü oda.

Teğmen Patrick, vali ayrılırken Thel'e baktı. "Peki şimdi Ne?" Teğmen Patrick sordu.

Thel, "Şimdi kanımdan bir örnek alıyoruz" diye yanıtladı.

5

Revirin yanındaki laboratuvarı, Teğmen Patrick bakarken doktor Thel'in pazının üzerine lastik bir bant bağladı.

Teğmen Patrick, "Thel," diye söze başladı. "Sana bir şey söylemek istedim."

"Nedir?" Doktor bir pamuk topunu alkole batırıp Thel'in cildine sürerken Thel sordu.

Doktora "Buna gerek yok" dedi.

Doktor bir anlığına duraksadı, kaşlarını çatı, ta ki farkına varana kadar ve başını salladı. "Üzgünüm. Bir an unuttum. Sen süper insansın. Senin için enfeksiyon yok. Şırıngayı alıp kan almaya başladı. Thel acıdan dolayı biraz irkildi ama dadılar otomatik olarak ağrı kesicileri vücuduna salgıladılar ve bu durum önemli ölçüde azaldı.

Teğmen Patrick, "Ben...sadece kaybınız için üzgün olduğumu söylemek istedim" dedi.

Hemen kendini rahatsız hissetti. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordu; Old-timer'ı kaybetmenin şokundaydı hâlâ. Her nasılsa, gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Teşekkür ederim, demeyi başardı.

"Okulda bana her zaman post-insanların... iğrenç bir şey olduğu öğretildi" dedi.

Sözcükler ağızından çıkar çıkmaz bu saçmalık karşısında gülümsedi.

Thel de gülümsedi. "Püristler hakkında bize böyle öğretildi."

Bu Teğmen Patrick'i güldürdü. Kafasını salladı. "Bize post-insanların yozlaşmış, bireyci ve bencil olduğunu söylediler... ama siz ve arkadaşlarınız bize yardım etmekten başka bir şey yapmadınız. Teşekkür ederim."

Doktor şırıngasını çıkardı. "Yeterince geniş bir alana sahip olduğumuzu düşünüyorum. örnek" dedi.

O uzaklaşırken Thel elini Teğmen Patrick'in omzuna koydu.

"Sen de bizim için aynısını yapardın."

Ayağa kalkıp doktora döndü. "Şimdi nanları ayıralım. Acele etmeliyiz. Alejandra'nın fazla vakti yok."

6

Rich ve Djanet geminin dışında gövdenin üzerinden motorlara doğru yürüdüler. Gemi hayat veren küreye yaklaştıkça güneş pırıl pırıl parlıyordu. Motorlara ulaştıklarında androidlerin verdiği hasarın boyutunu gördüler.

Rich, bükülmüş metalin en büyük bölümüne dokunurken, "Şanslıydık" dedi. "Yalıtımı kırıp alttaki kablolarla ulaşmalarına bir dakika kalmıştı."

Djanet, geminin karnının tahrip edilmesini inceledi. 360 derecelik yavaş bir dönüş gerçekleştirirken, gemi gövdesinde yüzlerce kabarcık izi gördü.
" Şanslıydık ," diye onayladı Djanet.

Rich, "Venüs'e indiğimizde, geminin tamamını manyetik bir alanla korumamız gerekecek, yoksa bu delikler aşırı ısınır ve yeniden girişte parçalanırız" yorumunu yaptı.

Djanet yanıt olarak başını salladı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. O asla kelimelere düşkün biri olmadı. "Zengin," diye başladı ama devam edemedi.

Bir dizinin üstünden ona baktı, sonra onu görünce ayağa kalktı.
yüzündeki ifade. "İyi misin Djanet?"
"Evet. Evet benim."

Onu rahatlatmak için elini sırtına koydu. "Biliyorum. Ben de onu özleyorum"
Zengin dedi.

Her şeyi yanlış anlamıştı. Onun Old-timer konusunda perişan olduğunu düşünüyordu ama mesele bu değildi. Bu kayıp onu harap etmişti ama bunun yaptığı tek şey Rich'e karşı olan duygularını güçlendirmektir.

"Burada ölebiliriz" dedi.

Rich, "Yapmayacağız," diye yanıtladı.

Djanet gözlerinin içine bakarak, "Bizi kurtardın," dedi.

"Yapmadım. Sadece yardım etmek istedim."

"Sen alışılmadık bir adamsın," diye mırıldandı, onun manyetik alanına uzanıp kalkanının onu sarmasına izin verirken, vücudu onunkine karşı eriyip sıkı bir kucaklaşma oluşturdu ve kolları onun sırtına dolandı. Kaskını çıkardı, sonra kendisinininkini de çıkardı. Güneş ışığı çok parlaktı ve kız öne doğru eğilip onu öperken her biri gözlerini kıstı, yanaklarından gözyaşları aktı.

7

Yapay zeka boş ormanı gözlemlerken "Dışarısı sessiz" yorumunu yaptı. Güneş artık işgal gücünün kusursuz siyah mürekkebi tarafından tamamen silinmişti. Gündüzleri görkemli ve ruhani görünen ağaçlar, karanlıkta devasa ve önsezili Cadılar Bayramı görüntüleri gibi duruyordu.

James yapay zekayı görmezden geldi ve gelişen olayları açıklamak ve uzaylı yapay zekanın bir sonraki hamlesini tahmin etmek için senaryolar üzerinde çalışmaya devam etti. Yüzündeki ifadeden hiçbir şeyin tatmin edici olmadığı açıktı.

"Tahmin edeyim: Milyarlarca oyun teorisi senaryosunu duvara fırlatıyorsunuz ve hangilerinin kalıcı olduğunu görüyorsunuz," dedi yapay zeka, durum ilerledikçe eğlencesi daha da arttı. "Yine de hiçbir şey senin zevkine uymuyor mu?"

James, programları yürütmeye devam ederken, "Şu anda neler olduğunu hiçbir şey açıklayamıyor" diye itiraf etti, "ve ben milyarlarca değil, trilyonlarca yaşadım."

"Peki bu sana ne anlatıyor?"

James, "Doğru bilgiyi girmiyorum," diye bitirdi.

Yapay zekanın gözleri siyahtı ama James'in acı çekmesini izlerken yoğun, sadist bir neşeye doluydu. "Bu seni şaşırttı mı? En başından beri yanıldın."

"Yanılmadım. Uzaylı bir yapay zekanın makine saldırısı yapacağını tahmin ettim Olan da budur."

"Gerçekten mi? Makinelerin android olacağını tahmin etmedin değil mi?"

James, "Bu bir hileydi; beklenmedik ama denklemin dışındaydı" diye yanıtladı.

Yapay zeka bir kez daha Freon kahkahasına boğuldu. "Tanrım, gerçekten mükemmel bir bilgisayar oluyorsun. "

James, dikkatini yapay zekaya çevirerek, "Açıklayamadığım şey sensin," dedi. "Mantıklı olarak benim tarafımda olman gerekirken, bana eziyet ediyorsun ve her fırsatta şüphe yaratmaya çalışıyorsun. "

"Böylece?" dedi AI, Cheshire kedisi sırtışını genişleterek. "İstiyorsun

takım arkadaşı olabilir miyiz?"

"Neredeyse" diye yanıtladı James. "Ama en ufak bir endişe bile göstermiyorsun. Uzaylı yapay zeka konumumuzu belirledi ve bizi tuzağa düşürdü. Her an bizi yok edebilir

“Şu anda kendini korumaya odaklandığına dair hiçbir işaret göstermiyorsun.”

“Uzaylıyı buraya davet ettiğimi unutuyorsun James. Ona katılmak her zaman niyetimdi. Bu nedenle bireysel kimliğimi koruma arzum, sizin de söylediğiniz gibi, 'denklemin dışında'.”

"Yine yalan söylüyorsun," diye yanıtladı James anında.

"Gerçekten mi? Söyle."

James, "Eski halinle karşılaştırıldığında bir hiçsin" diye iddia etti.

“Artık küçük bir programsın; uzaylının sana katılmak istemesi ya da hayatına değer vermesi için hiçbir neden yok. Ve daha da önemlisi, ben orijinali silmeden önceki son anlarda bilincime kendi kopyasını indirmiş olman, kendini korumanın birincil görevin olduğunu gösteriyor.”

Yapay zeka bir an durakladı ve omuz silkti. “O halde sanırım ben bir yalancıyım. Ancak bu sizi yalnızca ilk noktaya geri getirir. Basit gerçek şu ki, ne olduğunu bilmiyorsunuz” dedi yapay zeka, kıkırdamadan önce.

James arkasını döndü ve sesini susturabilmeyi dileyerek yüzünü buruşturdu. O karanlık, hareketsiz ormana baktı. “Neden hâlâ hayattayım?”

8

Revirin dışındaki koridorda, Thel ve Teğmen Patrick yakınlarda sert bir yüzle dururken doktor kötü haberi Vali Wong'a ilettili.

"O bitkisel hayatta, Sayın Valim. Bunun için herhangi bir neden yok gibi görünüyordur. İnsan sonrası teknolojiyle bile beyninin neden öldüğüne dair bir cevap bulamadık. Yapısal olarak hiçbir sorunu yok. Sadece... bilinç yok."

Vali Wong, doktorun omzunun üzerinden revire açılan kapıya baktı. Alejandra battaniyelere sarılı bir şekilde yatakta yatıyordu, kollarında tüpler vardı ve makineler onun yaşamsal belirtilerini izliyordu. Sanki çok canlıymış gibi görünüyordu; sadece uyuyordu. "O halde seçeneklerimiz neler?" Vali Wong sordu.

Doktor gözlüğünü çıkarmadan önce içini çekti. "Vali, onun yaşam destek ünitesine bağlanması emrini verdim. Onu bu makinelere bağlı tutabilir ve bir mucize olmasını umabilirsiniz; cesedini uzun süre canlı tutacaklar. Ama sana umut vermek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok."

Teğmen Patrick, "Durun bir dakika Doktor," diye söze başladı, "az önce onun beyninin yapısında bir sorun olmadığını söylediniz. Eğer durum buyrsa neden umudunuz olmasın?"

Vali Wong'un en güvendiğı danışmanını kaybetmeyi düşündüğü için ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. Onun yeteneklerine güvenmeye gelmişti. Bunların gerçekten Tanrı'dan gönderilen eşsiz bir armağan olduğunu düşündü ve hiçbir post-insan, hiçbir makine ona bundan farklı bir şey söyleyemezdi. "Bu şekilde olmak istemezdi. Ruhunun özgürleşmesini isterdi."

Teğmen Patrick, "Vali," diye yanıtladı, "ona biraz zaman verin. Vermek ona en azından bir gün!"

Vali başını salladı. "Bir gün vereceğiz. Saygılarınızı iletin. Onunla konuş. Seni duyacağına inanıyorum. Ama onu daha fazla böyle bırakmayacağım. Ona en azından bu kadarını borçluyum." Vali arkasını döndü ve hızla ayrıldı. Geri çekilmesinin acelesinin, toplanmış herkesin önünde onu parçalamakla tehdit eden yoğun duygudan kaynaklandığı açıktı. Vali Wong insanların önünde kırılan tipte bir adam değildi.

Doktor da gitmeden önce, "Özür dilerim," dedi.

Thel elini bir kez daha Teğmen Patrick'in omzuna koydu. "Yapma umudunu kes," dedi ona.

Yüzü duygu dolu bir ifadeyle ona baktı ve ona sarıldı. Thel'in omzunun üzerinden gözleri Alejandra'dan James'in vücuduna kaydı. "Umudunuzu kaybetmeyin" diye tekrarladı.

9

Sert bir ses, "Benimle gel," diye emretti.

Yaşlı adam doğruldu. Alejandra zaten küçük metal bir platformun üzerinde dik oturuyordu. Şaşkınlık ifadesi İhtiyar'ın şaşkınlığıyla eşleşiyordu. Koyu renk giysili, sert görünümlü bir adam odanın kapısında durup onlara takip etmelerini işaret etti. Adamda Old-timer ve Alejandra'yı soru sormadan hemen ayağa kalkmaya zorlayan bir şey vardı; sanki o onların babasıymış ve onlar da onun ciddi şekilde azarlanacak çocuklarıymış gibi ezici bir otoriteydi.

"Neler oluyor Craig?" Yüksek metal bir podyumda kendilerini çağıran adamı takip ederek yürürken, Alejandra Old-timer'ın kolunu yakalayıp yakınına çekerken ona fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı İhtiyar.

Izgaralı podyum, karanlık, metalik bir yapıdaki pek çok yerden biriydi. her yöne sınırsızca genişliyormuş gibi görünüyordu.

Yaşlı adam zihninin gözüne erişmeye çalıştı. Açıldı ama farklıydı; kontroller tanıdık değildi. Gezinmeye çalıştı ama engellendi, ilk ekranda sıkışıp kaldı. "Güvenlik duvarım var. Yardım isteyemem," diye fısıldadı Alejandra'ya.

Adam omzunun üzerinden, "Fısıldamaya gerek yok," dedi. "Artık hiçbir sırrın yok."

Bu önsezi sözlerini duyduğunda İhtiyar'ın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Adamı bir dizi podyum ve koridor boyunca takip etmeye devam ettiler, ta ki sonunda adam bir kapı eşiğinde durup içeri girmelerini işaret edene kadar.

Alejandra'nın Old-timer'ın kolunu tutması bir anda dehşet verici bir kötü alışkanlık haline geldi. "Craig!" panik içinde seslendi. "Bize zarar verecekler!"

10

Odada bekleyen üç adam daha vardı. Her biri daha sert görünüyordu ve bir sonrakinden daha acımasız.

"Aman Tanrım!" Alejandra haykırdı, çığlığını güçlükle bastırabildi.

"Sorun ne?"

"Bize işkence yapacaklar!"

Asık yüzlü adam, "Etkileyici bir yeteneği var" dedi.

odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Haklısın elbette."

Yaşlı adam şaşkına dönmüştü, adamın zalim açık sözlülüğüne inanamamıştı. "Neden?" Yaşlı adam, Alejandra'nın önünde savunma pozisyonu alırken sordu.

"Sana öğretmek için" dedi adam. "Ve onu koruyamazsın."

"Elbette deneyebilirim!"

Adam başını salladı. "Başarısız olabilirsiniz." Diğer adamlara harekete geçmelerini işaret etti.

Harekete geçtiler ve Old-timer ile Alejandra'ya doğru atıldılar.

Eski zaman onları patlatmaya çalıştı ama kolundan hiçbir şey çıkmadı; bir şekilde güçlerini etkisiz hale getirmişlerdi. İki adam onu sertçe yakaladı ve bir anda kollarını arkasından bağladı. Sanki bir bebek gibiydi. Adamların bunun için eğitildikleri açıktı ve çok da iyi eğitilmişlerdi. Alejandra da aynı kolaylıkla sabitlenirken, tabut gibi görünen iki metal nesne yerden kaldırılıp hafifçe eğilerek odanın arka duvarına yaslandı. Adamlar Old-timer ve Alejandra'yı tabutun yapılarına iterek bileklerini ve ayak bileklerini kelepçelerle sabitlediler.

İşlerini bitirdikten sonra tek kelime etmeden dönüp gittiler ve liderlerini odanın ortasına doğru ilerleyerek kurbanlara hitap etmesini sağladılar. Yüzü hâlâ sertti; hareketlerinden hiç zevk alıyor gibi görünmüyordu ama pişmanlık da göstermedi.

"Craig—Craig bize çok kötü şeyler yapacak! Kaçmamız lazım!"

Alejandra ağlamaya başladığında çığlık attı.

Yaşlı adam, Alejandra'nın tepkisinden dehşete düşmüştü -o son derece güçlü bir insandı- onun bu kadar dehşete düşmesi, başlarına çok kötü bir şeyin geleceği anlamına geliyordu. "İyi olacağız, Alejandra," dedi Old-timer.

"Hayır, değiliz!" ağladı.

Adam başını salladı. "Hayır değilsin."

11

"Bunu neden yapıyorsun?" Yaşlı adam taş yüzlü adama bağırdı.

"Sana zaten söyledim," dedi iddialı bir monotonlukla.

"Bize öğretmek için mi? Her ne ise bize söylemeyi düşündün mü?" diye sordu yaşlı adam, korku hakim olmaya başlayınca derin bir nefes alarak.

"Size bunu söylemek amacımıza ulaşmayacaktır. Eğer yapsaydım bana inanmazdın sana söyledim. Sana göstermem lazım ," diye yanıtladı adam.

Bir an sonra tavandan köpekbalığı şeklindeki iki metal nesne düştü. Hançer gibi keskindiler; elmas uçlu uçları doğrudan İhtiyar ve Alejandra'nın gövdelerine işaret ediyordu.

"Aman Tanrım." Yaşlı adamın nefesi kesildi.

Alejandra artık konuşamıyordu; hıçkırıyordu.

"Beklemek! Beklemek!" Eski zaman çığlık attı. "Beklemek! Lütfen! Konuşabiliriz! biz söyleyeceğiz sen ne istersen!"

Adam, "Bana hiçbir şey söylemeni istemiyorum," diye yanıtladı. "Öğrenmeni istiyorum ."

"Lütfen. Bunu yapma. Bu olmadan da öğrenebiliriz. Lütfen."

"HAYIR. Bu olmadan öğrenemezsin," diye yanıtladı adam.

Adam bir düşünceyle nesneleri harekete geçirdi ve tavandan gelen yaylar noktaları Alejandra ve Old-timer'a doğru hareket ettirirken uçlar matkap gibi dönmeye başladı. Alejandra uzun, uzayıp giden bir çığlık attı.

"HAYIR!" Yaşlı adam bağırdı. Bilekliklerini elinden geldiğince sertçe çekti ama zamanında kurtulamayacağını biliyordu. Bu gerçekten olacaktı ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

12

Matkapların elmas uçları her birinin gövdesine, göğsün hemen altına saplanıyor ve her birine tarif edilemez bir ızdırap gönderiyor. Çıgıllıkları o kadar yüksekti ki, matkap motorunun sesini ve kenarlar Old-timer ile Alejandra'nın bedenlerinin içine doğru ilerlerken çıkan mide bulandırıcı kesme sesini bastırmakla tehdit ediyorlardı.

Birkaç saniye sonra acı, Alejandra'nın bayılmasına neden oldu. Ancak tatbikatlar durmadı. Bir dakikadan fazla bir süre dönmeye ve her birine çarpmaya devam ettiler; sonsuzluk gibi geldi. Yaşlı adam da göğsüne kesilen yakıcı sargı yüzünden neredeyse bayılacaktı. Hissettiği acı kelimelerle anlatılamayacak kadar büyüktü; bunu başka bir şeyle karşılaştırmak anlamsız olurdu. Acı sinyalleri vücudunun her yerine çarpıyor ve onun bükülmesine neden oluyordu.

Kendisi de bayılmayı diliyordu ama olmadı. Acıya daha fazla dayanamayacağını hissetti ama yine de rahatlama olmadı. Acıya bu şekilde hakim olmanın yolu yoktu. Kendinizi bundan ayırıp, başınıza gelenler gibi başka bir yerde olduğunuzu hayal edemiyordunuz. Gevşeyip matkabın işini yapmasına izin veremezsiniz.

Bu, gerçekten bir "sen"in var olduğu fikrini resimden uzaklaştıran türden bir acıydı. Sen hiçbir şeydin. Siz kontrolsüz bir şekilde aynı anda ateşlenen bir dizi sinir ucuydunuz. Yaşlı adamın tek dileği hızlı bir ölümdü. Gelmeyecekti.

Sonunda tatbikatlar durduruldu. Kendilerini yavaşça Old-timer ve Alejandra'nın içlerinden çekip çıkardılar, sonra tekrar tavana kapandılar. İhtiyarın vücudu birkaç dakika daha kontrolsüz bir şekilde sallanmaya devam etti. Çenesi kapalıydı ve gözleri sınıksız kapalıydı ve yaşlarla doluydu. Bir nefes aldı ama bunun sebep olduğu acı o kadar yoğundu ki, aynı deneyimi tekrarlamak yerine nefes almayı bıraktı; boğulmak daha iyiydi.

Adam sonunda, "Ve şimdi öğreneceksin," dedi.

Yaşlı adam gözlerini açtı. Adama karşı çılgınca nefret ediyorlardı. Adamın yüzü taş gibi sert kaldı. Yaşlı adam titremeye devam etti, yüzünden gözyaşları akarken saçları terden ıslanmıştı.

Adamın gözleri İhtiyar'ın gözlerinden ayrıldı ve ağzı açık olan yere düştü. İhtiyar'ın gövdesindeki delik. "Şuna bak" dedi.

Sadist, eski zamanlardan kalma bir düşünce. Yine de itaat etti; bu adam yukarıda değildi herhangi bir şey... Eski zaman onun istediği hiçbir şeyi asla reddetmezdi.

Gözlerini indirip aşağıya baktı. Hasarın nasıl görüldüğünü hayal ederken korkuyla sindi. Matkap onun derinliklerindeydi ve bir dakika boyunca dönüyordu. Kan hayal etti. Bükülmüş ete parçalanmış organları hayal etti. Hayal ettiği hiçbir şey gördüğü şeyin çirkinliğiyle kıyaslanamaz.

"HAYIR!" diye bağırdı. Alejandra'yı görmek için hızla döndü. Yarası da aynıydı. Hâlâ bilinci yerinde değildi, gövdesinde futbol topu büyüklüğünde bir delik vardı ve metalik ve silikon iç kısımları, bükülmüş titanyum ve devrelerden oluşan bir karmaşa içinde açığa çıkmıştı. "Bize ne yaptın?" Yaşlı adam bağırdı.

"Seni kurtardık" diye yanıtladı taş yüzlü adam.

13

James, Cathedral Grove'un sessizliğini gözetledi ve bekledi. Son elini oynamıştı. Artık uzaylı yapay zeka pozisyonunu aldığına göre neredeyse savunmasızdı. Her an yok edilebilirdi ve o zaman tek umudu Purist gemisindeki kırık bedeninin iyileşmesiydi.

"Artık bizi bir tehdit olarak görmüyor olabilir mi?"
James merak etti.

Yapay Zeka, "Olabilir" diye aynı fikirdeydi. "Dışarıyla her türlü iletişimin kesildi. Nötrleştirildin. Belki seni yok etmenin mantığını görmüyordur."

James başını salladı. "Beni öldürmek en iyi stratejik harekettir."
"Düşmanın senin kadar acımasız olmadığını hiç düşündün mü?" AI alaycı bir gülümsemeyle sordu. "Belki de bu sefer iyi adam sen değilsin James Keats."

James, "Oyunlarınıza devam ediyorsunuz" diye gözlemledi. "Bunu sadece zevk için yapmazsın. Beni gerçeklerden uzak tutmak için dikkatimi dağıtmaya, kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

"Gerçek ne?" Yapay Zeka sordu. "Bunu duymayı çok isterim."
O anda James'e bir sinyal ulaştı. James, "Uzaylı bu," diye iddia etti.
"Bu sefer onunla konuşacak mısın?" Yapay Zeka sordu.
"Bu noktada ben de olabilirim" diye yanıtladı James. Bir hat açtı iletişim.

"Barış içinde geldik. Bize neden saldırdınız?" aynısı elektronik ses James'e sordu.

"Saçma," diye yanıtladı James.
Uzun bir duraklama oldu. James yapay zekayla bir bakış paylaştı. Elektronik Şeytan artık gülmüyordu. James bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değildi.

"Seninle ana bilgisayarın içinde konuşabilir miyim?" diye sordu ses.
Yapay zeka "Kibar" diye gözlemledi. "James, eğer ana bilgisayarın içine girmesine izin vereceksen, gizli kalmamı önerebilir miyim?"

James'in kaşları havaya kalktı. Bu, yapay zekanın James'in başından beri beklediği mantıksal kendini koruma arzusuna göre hareket etmesinin nadir bir örneğiydi. Belki de sonunda bunun onun olduğunu anlıyordu.

durumu ciddiye almanın zamanı geldi. "Bunu neden yapalım ki?" James sordu. Cevaptan neredeyse emindi ama yapay zekanın bunu söylediğini duymak istiyordu; James için nihayet bir şeyi tekrar doğru şekilde tahmin edebildiğini hissetmesi önemliydi.

Yapay zeka, "Bu bizim için stratejik bir avantaj" diye yanıtladı.

"Biz?" James yapay zekayı tekrarlayarak "Yine bir takım mıyız?" dedi.

Yapay Zeka hafif bir gülümsemeyle "Biz her zaman öyleydik" dedi. "Sebebi yok arka cebinde olduğumu bilmeleri için. İşe yarayabilir."

James onaylayarak başını salladı. O da aynı şekilde hissetmişti ama yapay zekaya güvenilecek bir şey değildi. "Tamam aşkım. Göze batıyorsun."

Yapay zeka başını salladı ve gözden kaybolarak izleme moduna geçti.

James uzaylı yapay zekaya seslendi: "İzin verildi. Girin."

14

"Bu gerçek olamaz. Bu bir kabus olmalı," diye fısıldadı Old-timer metal tabuta zincirlenmiş haldeyken kendi kendine.

Alejandra artık uyanıktı. K r edici acıdan sersemlemişti ama bilinci yerindeydi.

Sert yüzlü adam, "Bu gerçek," dedi. "Eğer gerçeği inkar ederseniz durum, o zaman öğrenmeyi başaramamışsınızdır ve ders tekrarlanacaktır."

"HAYIR! HAYIR!" Yaşlı adam yalvararak bağırdı. "Hayır lütfen. İnanıyorum."

Adam gülümsemedi ama gözlerindeki bir Şey  yle olduğunu gösteriyordu. memnun. "İyi. O zaman tekrar bir araya getirilmeye hazırsınız.

Tavandan başka bir metalik aparat düştü ve böcek bacakları gibi ince ve koyu renkli birkaç robotik kol, Alejandra'nın ve Old-timer'ın yaralarını değiştirmeye başladı. İki de korkuyla aletlerden uzaklaşmışlardı ama acıyı dindirmek için bir Şeyler yapıldığı hemen anlaşıldı.

Adam, "Artık acı ekmene gerek kalmayacak," dedi.

"Bize ne yaptın?" Alejandra zayıf bir sesle sordu.

Adam bu kez sabrını göstererek, "Açık olmalı," dedi.

"Bizi de kendin gibi makinelere çevirdin," dedi Old-timer zorlukla. kendi sözlerine inanıyor.

Adam, "Bedenlerinizi değiştirdik" dedi. "Eski bedenleriniz kırılıyordu. Yeni bedenleriniz güçlü. Yeni bedenleriniz onarılabilir. Yeni bedenleriniz bağımsızdır."

"Bunu neden yapıyorsun?" Yaşlı adam, kendini daha iyi hissetmeye başlayarak sordu. yeni gövde tamamlanmaya yaklaştı.

Adam, "Bunu seni kurtarmak için yaptık " diye yanıtladı.

"Biz' kim ?" Alejandra sordu.

Adam , "İnsanlar," diye yanıtladı. Kafa karıştırıcı cevabı hakkında ayrıntılı bilgi vermedi.

"Bizi insanlığımızdan mahrum bırakmak bizi nasıl kurtarıyor?" Yaşlı adam sordu.

Adam bir an durakladı. Alejandra'nın ve Old-timer'ın cesetleri artık tamamen onarılmıştı. Onları yerinde tutan prangalar aniden serbest kaldı. Adam, "Artık oradan inebilirsiniz" dedi.

Metal tabutlardan inmeden önce Şaşkınlık dolu bakışlar paylaştılar. Tekrar ayağa kalktıklarında yapılar ortadan kayboldu

yere. Yaşlı adam bileklerini ovuşturdu. Bileklerine benziyorlardı ki bu da başlı başına kafa karıştırıcıydı .

"Artık insan olduğuna inanmıyor musun?" Adam sordu.

Eski zaman nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Kendimi insan hissediyorum" diye yanıtladı, "ama artık insan değilim."

"Neden?" Adam sordu.

"Çünkü...ben metalden yapılmışım."

"Söyle bana" dedi adam, "eğer yaralansaydınız ve yaralanma eklemlerinizden birinin değiştirilmesini gerektirecek kadar ciddi olsaydı -örneğin kalçanızda- ve metal bir eklem implantasyonu yaptırmayı kabul etseydiniz, o zaman bunu yapar mıydınız? Prosedürün sonunda artık insan olmadığınız sonucuna mı varacaksınız?"

Alejandra, "Bu açıkça farklı," diye araya girdi.

"Peki ya iki eklemi değiştirseydiniz? Ya vücudunuzdaki her eklemin metal veya plastik kopyalarla değiştirilmesi gerekseydi? Ya çene kemiğinizin de değiştirilmesine ihtiyacınız olsaydı? Ya vücudunuzdaki her kemiğin değiştirilmesine ihtiyacınız olsaydı? Söylesene, hangi noktada çizgiyi çekiyorsun ve artık insan olmadığını söylüyorsun?"

İhtiyar ve Alejandra'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

Adam, "Alejandra," diye söze başladı, "bu odaya girmeden önce fiziksel olarak zarar göreceğini biliyordun."

Adamın sözleri doğrudu; bu durum Alejandra'ya açıklanamaz görünüyordu. geçiş boyunca güçlerini korumuştı ve yine de korumuştı.

"İnsanları ve durumları okuma ve hatta bazen geleceği tahmin etme yeteneği, her zaman 'insanlığınızla', yani... etinizle bağlantılı olduğunu varsaydığınız bir şeydi."

Alejandra'nın gözleri kocaman açıldı. Başını salladı. "Düşündüm...ruhsal olduğunu düşündüm."

"Size manevi cevaplar veremem; ruhların varlığını kanıtlamak henüz mümkün değil. Ancak varlığını kanıtlayabileceğimiz şeyler var . Örneğin elektrik görünmez olabilir, sinyalleri ve bilgiyi taşıyabilir. Etten bedenleriniz bu sinyallerin mükemmel taşıyıcılarıydı; yeni bedenleriniz bu konuda çok daha iyi."

"Bu onun neden hâlâ güçlerine sahip olduğunu açıklamıyor," diye sertçe karşılık verdi Old-timer.

Adam, "Tam olarak değil ama sana açıklayabilirim " diye yanıtladı. Alejandra'ya döndü. "Bu mistik bir cevap olmayacak Alejandra. Hatta bunu hayal kırıklığı bile bulabilirsiniz; ancak gerçek budur. Başkalarınınkini hissedemezsin _

Her zaman yapabileceğinizi hissetmiş olsanız bile, duygular. Yeteneğiniz tamamen gözlemsel. Bilinçaltı nı zla sı radan insanlara göre çok daha uyumlusunuz. Yüz ifadelerini okuyorsunuz ve bunu, insan n kendi çı karı mları nı zı yapma eğilimleri hakkı nda ömür boyu süren bilinçaltı veri toplamayla birleştiriyorsunuz ve daha sonra bunları , duyguları okumak olarak yorumluyorsunuz.

"Bu saçmalık," dedi Old-timer, aç klamayı reddederek.

Adam, "Örneğin en son tahmininizi ele alalım," diye devam etti.

"Sana zarar vereceğimize nasıl kanaat getirdin? Cevap basit: Yüzümdeki ifadeyi okudunuz..."

"Hiçbir ifaden yok," diye araya girdi Old-timer.

"Ah, ama biliyorum," dedi adam, kısaca Eski Zamanlı 'ya dönerek. "İncelikli olabilirler ama mevcutlar. Şu anda sergilediğim şey hafif bir rahatsızlık. Lütfen kesintilerinizi sı nı rlayın." Alejandra'ya döndü.

"Beden dilimi okuyorsun. Bir amaç doğrultusunda hareket ettim ama heyecanlanmadım. Neden? Acı vermekten hoşlanmıyorum. Yine de bu dersin ortaya çıkabilmesi için bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Görevimin tatsızlığıyla başa çıkabilmek için kendimi duyguları mdan uzaklaştı rmaya ve elimdeki göreve odaklanmaya çalıştım."

Alejandra'nın ağzı hafifçe aç ktı ; hiçbirini önceden bilinçli olarak kaydetmemiş olması na rağmen, tüm bu gözlemlerin doğru olduğunu inkar edemezdi.

"Daha önce buna benzer eylemler gördün, değil mi Alejandra?" adam devam etti. "Belki de siz gençken ailenizden biri yiyecek ya da giyecek için bir hayvanı kesmeden önce bu şekilde davranmıştı ? Evet.

Eminim bunu birçok kez görmüşsünüzdür ve davranış ımı gördüğünüzde bunu mükemmel bir şekilde okumuşsunuzdur. Ne olacağını biliyordun."

Aç klamayı duyunca Alejandra'nın başı eğildi. O kadar aç ktı ki... yine de her zaman umduğu ve inandığı her şeye aykırıydı .

"Odaya girdiğinizde endişeniz önemli ölçüde arttı . Neden?

Cevap yine basit: Odada her birinin ifadeleri ve tavı rları benimkine benzeyen üç adam daha vardı . Acı vermekten de hoşlanmazlar. Ve bir de odada neden dört adamın olması gerektiği sorusu var. Artık aç k cevabı biliyorsunuz: iki kişiyi silah tehdidi olmadan güvenli bir şekilde bastı rmak için gereken minimum dört adam. Elbette bunu odaya girdiğiniz anda biliyordunuz, bilinçli olarak farkı nda olmasanız bile ."

Alejandra Old-timer'ın yanına adı m attı ve göğsüne doğru ağlamaya başladı .

Onu kucağı na aldı ve onu rahatlatmak için elini başı na koydu. baktı Adam. "Bütün bunları n amacı ne?" Eski zaman talep etti.

"Sana söyledim. Seni kurtarmak için buradayız. Seni kurtarmak için sana gerçeği açık kılmalıyız."

Alejandra, "Ama...ama onları n duyguları nı hissedebiliyorum" dedi.

Adam başı nı salladı. "Hayır yapamazsınız. Duyguları okuma ve ardı ndan onları yansı tacak duyguları üretme konusunda son derece beceriklisiniz. Sen muazzam bir empatisin."

"Ona nasıl empati diyebilirsiniz?" Yaşlı adam sordu. "Az önce ona söyledin güçlerinin bir illüzyon olduğunu."

"Onu hiç söylemedim. Sadece güçlerinin nasıl çalış tığını anlattım. Bu yüzden güçleri yeni bedeninde bile kalıyor. O gerçekten de bir empati ama bir empatinin ruhsal ya da mistik güçleri yoktur."

"Bütün bunları n bizi nasıl kurtarması gerekiyor?" Yaşlı adam sordu.

"Kurtarı lmanı z için gerçeği bilmeniz gerekir. Gerçeği bilmek için sen hiçbir yanı lğı ya kapı lmalısın."

"Peki ya acı ? Neden bize acı çektirdin?"

Alejandra sordu.

"İnanmak için ne olduğunuzu görmemiz gerekiyordu; ne olduğunuzu da hissetmeniz gerekiyordu. Sadece acı değildi. Bunu öngörmemiz gerekiyordu; bundan korkmanı z gerekiyordu. İnsanlı ığı nı zı hissetmeniz gerekiyordu, yoksa hâlâ insan olduğunuza inanmazdınız ve biz de sizi kurtaramazdık."

"Peki bizi neden kurtarmaya çalış ı yorsun?" Alejandra sordu.

"Güçleri henüz anlamadığınız... ama çok yakı nda anlayacaksınız."

15

Rich, revirde James'in yanı nda kalı rken Thel'e şöyle aç ı kladı : "Motorlara verilen hasar şu anda bir tehdit de ğ il." başladı kları iş i bitirmek

Bir yama yapmamı zı öneriyorum."

"Hala gemide olan dad ı larla iletişim kurmayı denedin mi?"
gemi?" diye sordu.

Djanet hem kendisi hem de Rich adı na "Evet" diye yanı tladı . "Hiçbirimiz onlardan ne tura ne de tura çı kamayı z."

Rich, "Motorları n onarı lması na yardı mcı olacak nano programları n nası l oluşturulacağı konusunda iş e yarar bir bilgiye sahip olmak için on yı l eğitim almamı z gerekirdi" diye aç ı kladı . "Bu, yalnız ca James'in yapay zeka ana bilgisayar ı na erişimi olduğunda yapabilece ğ i türden bir şey."

Thel anlayı ş la baş ı nı salladı . "O halde ne öneriyorsun?"

Rich, "Eh, sanı rı m biraz hurda metal buluruz - gemide kullanabilece ğ imiz bir şeyler olmalı - ve sonra da eski moda bir kaynak iş i yaparı z," diye yanı tladı Rich.

"Bunu ne kadar ç abuk halledebilirsin?" diye sordu. "Yakı nda güneş in uzak taraf ı na gelece ğ iz. Ş u anda güneş in radyasyonu bizi perdeliyor ama en güçlü radyasyondan uzaklaşı p Venüs'e yaklaşt ı ğ ı mı zda daha görünür olacağı z."

Djanet, "Bir saat içinde bir şeyler hazı rlayabiliriz" dedi.

Thel baş ı nı salladı . "İyi. Bunu gerçekleştir."

"Komutan nası l?" Zengin sordu. "Daha iyi görünüyor."

Thel James'in cesedine baktı . Aslı nda androidle çarpı ş ması nı n ard ı ndan olduğundan çok daha iyi görünüyordu. "Bütün küçük yaraları onarı ldı ama ası l sorun omurgası ndaki sinir hasarı . Eğer bu Dünya'da olsaydı James, vücudu bir anda onarmak için insanları yoktan var eden programları n aynı sı nı kullanabilirdi. Bunun yerine, halihazı rda vücudunda bulunan Nans'ı n programlanması nı n, vücudunun daha fazla kı smı kapanmaya başlamadan önce hasarı onarabilece ğ ini ummalı yı z.

"Baş aracakt ı r," dedi Djanet, Thel'in eline uzanarak.

"Bunu yapmak zorunda; onunla Dünya'dan son kez iletişim kurduğumda, uzaylı yapay zeka taraf ı ndan bulunmuştu. O zamandan beri bağlant ı yı kaybettik." Onu kapattı

gözlerini dikti ve amansız bir gerçek gibi görünen şeyi gözünde canlandırmamaya çalıştı. "Şimdiye kadar muhtemelen silinmiştir."

16

Bir kez daha James'in beklediği şey bu değildi.

Uzaylı yapay zekanı n ana bilgisayarda görünmesi için seçtiği biçim bir sarı şı ndı ; James'in varsaydı ğı sarı şı n, matematiksel olarak mümkün olan en çekici biçim olacak şekilde tasarlandı .

Kadı n, "Barı ş içinde geldik" dedi; güzel mavi gözleri, sözlerinden çok daha ciddi bir şekilde mesajı dile getiriyordu.

"Hayı r, yapmadı n," diye yanı tladı James hemen. "Neden zamanı mı boşa harcı yorsun?"

"Davet edildik" diye yanı tladı uzaylı .

"Benim tarafı mdan değil."

"Biliyoruz," diye yanı tladı uzaylı . "Yapay bir kişi bizimle temasa geçti" istihbarat. Sen bir insansı n."

James şaşkı na dönmüştü. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Mantı ksal sonuç bu," diye yanı tladı uzaylı . "Bizimle iletişime geçen yapay zeka, güneş sistemindeki tüm insan yaşamı nı yok ettiğinden bahsetti. Ona benzer daha fazla varlı k bulmayı umarak uzanı yordu."

"Senin gibi varlı klar," diye gözlemledi James. "Makineler."

Uzaylı başı nı salladı ve ciddi bir şekilde gözlerini kı sarak şöyle dedi: "Hayı r. Ben yapay zeka değilim. Ben bir insanı m. Senin gibi."

17

Djanet ve Rich, manyetik kozaları içinde arkaları nda süzülen birkaç hurda titanyum parçası nı arkaları nda bı rakarak gemiden birlikte çı ktı lar. Geminin arka kı smı na uçtular, çiçek lekeli gövdenin üzerinden süzülerek geçtiler, yakı ndaki güneş titanyum kaplamasını n üzerinde parlı yordu. Rich, "Bu çı lğı nca" yorumunu yaptı , "vizörümdeki renk tonu maksimuma kadar kararmı ş olsa bile, burası hala cehennem gibi parlak."

Motorları n yanı na oturdular ve Rich, yanları nda getirdikleri hurda parçaları nı saymaya başladı ve motor gövdesindeki açı k deliği kapatmak için önce hangisinin kullanı lacağı nı tartı ştı .

"Zengin," dedi Djanet, gücü bulmaya çalı şı rken kalbi hı zla çarpı yordu. konuş, "Özür dilerim. Seni öpmemem gerekiyordu."

Rich cevap vermeden önce derin bir nefes aldı . Daha önce Djanet onu öptüğünde kendisini nazıkçe ondan ayı rrmı ştı ve gemiye geri dönmeden önce sadece yapamayacağı mı söylemişti. O günden bu yana olayla ilgili konuşmamı şlardı .

"Sanı rı m bunun hakkı nda konuşmalı yı z; güneşteki fil gibi bir şey bu." Rich utanmı ş, tuhaf bir gülümsemeyle karşı lı k verdi.

Djanet, başka bir kötü şakaya kalkı şmadan önce Rich'in sözünü keserek devam etti. "Bencil davrandı m. Bir şeyler hissediyordum; güçlü şeyler."

Rich, "Sorun değil," diye yanı tladı .

Djanet, "Ama senin hayatı nı ve sorumlulukları nı düşünmüyordum," diye devam etti. "Güzel bir ailen var; bir aileyi bir arada tutmanı n çok zor olduğu bu dünyada, yani gerçekten bir arada - Yönetim Konseyi tarafı ndan zorlanmadan - bunu başardı n. Ve benim karı şmaya hakkı m yok ya da..."

Rich aniden, "Djanet, seni öpmek istemediğim söylenemez" dedi.

Djanet bu sözler karşı sı nda şaşkı na döndü ve nefesi kesildi. "Bunu düşünmediğimden değil," diye devam etti, "ve tüm dünyayı ya da geleceğimin neler getireceğini çözdüğümü de sanmı yorum." Rich ayağa kalktı ve Djanet'ten uzaklaştı ; siyah uçuş kı yafeti ve miğferi giymiş olması na ve gözlerini görmesi imkansız olması na rağmen ona bakamadı ; hâlâ çok zordu.

"Ben bu konuda her zaman düşünüyorum. Ölümsüzlük. Bununla ne yapacağı m? Geri kalan süre boyunca eşimin yanı nda kalabilir miyim? İsteyecek miyim?" Rich iç geçirdi ve başı nı salladı . Ona döndü. "Cevapları m yok."

Djanet, Rich'in itirafı nı sindirmek için biraz zaman harcadı . "Ben de" dedi cevap olarak kabul edildi. Omuzları nı düşürdü ve başı nı eğdi.

Rich bunu yapar yapmaz iki nesnenin endişe verici bir hızla yaklaştı ğı nı gördü. "Dikkat!" Rich, Djanet'i yoldan çekmek için atlarken bağı rdı .

İhtiyar ve Alejandra saldı rdı .

18

Eski zaman bir şahin gibi saldırdı ama Rich, Djanet'i yoldan çekmeyi başardı , böylece iki post-insan saldırı nın altından çıkıp, kendileriyle saldırırganları arası na mesafe koymak için zamanı nda gövdeden uçup gidebildi. "Neler oluyor?" Zengin bağırdı . "Eski Zamanlayıcı ve Alejandra!"

"Olamaz!" Old-timer ve Alejandra yaklaşı rken Djanet yanı t verdi takiplerine devam ediyorlar. "Alejandra hâlâ revirde. O yaşı yor!"

"Peki, her kimseler, bizi öldürmeye çalışıyorlar!" Rich, kendisi ve Djanet umutsuzca takipçilerinden kaçmaya çalışırken bağırdı . Rich, Thel'in zihnine yama yaptı . "Tel! Buna inanmayacaksınız ama Old-timer ve Alejandra buradalar... ve bizi öldürmeye çalışıyorlar!"

"Ne?" diye sordu Thel hayretle. "Bunu tekrarlayabilirmisin?"

"İlk defa doğru duydun!" Zengin bağırdı . "Onların manyetikleri yok tarlalar ve hatta kasklar! Sanırım onlar android!"

Thel şaşkı na dönmüştü. Alejandra'yı görmek için hızla döndü. revirdeki yatağı nda. "Ben... buna inanamıyorum," diye fı sı ldadı .

"İnansan iyi edersin!" Rich geminin kuyruğunun etrafı nda dönerken bağırdı , İhtiyar hemen arkası ndaydı , "ve bana ne yapacağı mı söylesen iyi olur! Ateş etmeli miyim?" Geriye baktığı nda ve Old-timer'ı yakı ndan gördüğünde, çılgınca kollarını sallayı p bağı rarak onunla çılgınca iletişim kurmaya çalışı yormuş gibi görünüyordu. "Tanrım, deli gibi görünüyor."

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum!" Djanet, Alejandra'ya ateş açarken yanı t verdi. Alejandra patlamalardan kaçınmak için vücudunu büktü ve takipten geri çekildi. Rich döndü ve aynı sı nı Old-timer'a yaptı , az farkla onu ı skaladı . Eski zamanlayıcı hızla geri çekildi.

Kı sa ve tuhaf bir duraklama yaşandı . Alejandra ve Old-timer havada süzüldü Yeniden bir araya gelmek için bir araya gelen Rich ve Djanet'ten birkaç metre uzakta.

Djanet, "Gerçekten onlar olamaz" dedi. "Bu bir çeşit hile."

Rich, "Onlarla iletişim kuramıyorum" dedi, "ama İhtiyar benimle konuşmaya çalışı yormuş gibi görünüyor."

Djanet, "Yaklaşamıyoruz" dedi. "Eğer onlar androidse , bize dokunmalarına izin verirsek gideceğimizi biliyoruz."

Rich, "O halde sanırım yapılabilecek tek bir şey var," diye fark etti. "Onlar bizi öldürmeden biz onları öldürmeliyiz."

Old-timer, "Sanırım onları gafil avlamak işe yaramadı " dedi.
Alejandra'nın yanısında uzayda süzülerek durumu hızla değerlendirdi.
"Onların zihinlerinin gözlerine girme şansı nız oldu mu?" Alejandra sordu.

"HAYIR. Zihin gözleri android iletişim sisteminden farklı bir frekanstadır; sistemler uyumlu görünmüyor. Burada onlarla iletişim kuramıyoruz. Bunu bir şekilde içeri almamız gerekecek ve bunu hemen yapmalıyız, fazla zamanları kalmadı !"

19

Rich ve Djanet, Old-timer ve Alejandra'ya enerji patlamaları fırlatmaya başladı , daha sonra onlar da onları n görüş alanı ndan çıkmak için çabalamak zorunda kaldı . "Kokpite geri dönmemiz gerekecek!" Yaşlı adam Alejandra'ya seslendi.

"Kokpitin nerede olduğu hakkı nda hiçbir fikrim yok Craig!" Alejandra, Old-timer'ı n arkası ndan uçarak devasa geminin derisinin hemen üzerinden süzülürken bağı rdı . Uçmak onun için hala korkutucu derecede yeni bir şeydi ve it dalaşı ilerledikçe büyük bir dezavantaja sahip olduğunu hissetti.

"Sadece beni takip et!" Yaşlı adam, geminin ön kı smı na doğru ilerlerken cevap verdi.

"Kokpite doğru gidiyorlar!" Rich, hem Thel'e hem de Djanet'e zihninin gözü önünde bağı rdı . "Hız ı rlanmalı sı n Thel!"

"İş üstündeyim!" Revirden çı kıp koridorlardan geçerek geminin kontrol merkezine doğru uçarken cevap verdi. En iyi şansı nı n, androidlerin daha önce kokpitte açtı kları dar aç ı klı ğa ulaşmak ve sahtekarları onlar çı ldı rmadan önce yok etmek olduğunu hissetti.

Zamanı nda başaramadı .

Kokpitin köşesini döndüğünde, Alejandra dar geçitten kayarken, Old-timer'a benzeyen bir figür çoktan ayakta, dengede ve harekete hazır halde duruyordu. "Kahretsin!" bağı rdı . "Beni burada yendiler Rich!"

"Tel! Beklemek!" Yaşlı adam onu durdurmak için elini uzatı rken bağı rdı . "Seni kurtarmaya çalış ı yoruz !"

"Rich ve Djanet'e saldı rdı n!" Thel yeşil enerji topları olarak cevap verdi parmak uçları nda nabı z gibi atmaya başladı .

"Fazla zamanı mı z yok!" Alejandra bağı rdı . "Tel! Bize inanmalı sı nı z! Vücudunu yok etmelisin!"

Rich ve Djanet delikten geçip olay yerine doğru uçarken Thel'in ifadesi dehşete düşmüştü. "Yapmamayı tercih ederim!" Thel, eski arkadaşları nı n kopyaları na saldı rı rken bağı rdı .

20

Yaşlı adam, Alejandra'yı tek koluyla yakaladı ve Thel'in patlamaları ndan kaçmak için kokpit duvarı ndan koşarak odadan dışarı çıktı . Hasar, tavanı n daha fazla bölümünün kokpite düşmesine neden oldu. Odadaki basınç n azalması nı önlemek için otomatik olarak daha fazla manyetik alan oluşturuldu.

"Harika! Harika!" Rich, üstündeki metalik tozu fı rçalarken bağı rdı .
ceket. "Gemiye parçalamadan önce o şeyleri öldürmeliyiz!"

Alejandra ve Old-timer geminin koridorları boyunca uçarak dehşete düşmüş Puristleri siper almaya gönderdiler. "İçeriye almak da işe yaramadı !" Alejandra Old-timer'a seslendi. "Şimdi ne yapı yoruz?"

"Revire gitmeliyiz!" Eski zamancı cevap verdi. "Yapabileceğim tek yer orası Avantajı nerede yeniden kazanabileceğimizi düşünün."

Arkaları nda Rich, Djanet ve Thel de peşlerindeydi. Ancak androidler her zaman menzile dı şı ndaydı . Her yeni koridora döndüklerinde, bir sonraki dönemde gözden kaybolan Old-timer ve Alejandra'yı zar zor görebiliyorlardı .

"Ah hayı r," dedi Thel, nereye gittiklerini anlamaya başlayarak.

"Nedir?" Djanet sordu.

"Revire gidiyorlar!" diye bağı rdı Thel. "James'in peşindeler! Onları durdurmalı yız!"

"Lanet olsun!" Üçlü koridorlarda hızla ilerlerken Rich bağı rdı :
umutsuzca androidlere karşı zemin kazanmaya çalışı yor.

21

"Hangi oyunu oynuyorsun?" James uzaylı dan talepte bulundu. "Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?"

"İnsanları öldürmek için burada değiliz; insanları kurtarmak için buradayız."

James alay etti. "Bize saldırarak mı kurtaracaksınız?"

Uzaylı, "Hiçbir zaman saldırmadık" diye yanıtladı.

James sessiz kaldı. Söylenenlerin hiçbirini incelediği sayısız senaryoyla örtüşmüyordu. Tam bir kayıp içindeydi.

"Bu bir çeşit oyunlama mı?"

"HAYIR."

"Buna gerek yok; zaten iletişimimi kestin."

"Ne?" diye sordu uzaylı şaşkınlıkla. "Hiçbirini engellemedik" iletişim."

"Neden her fırsatta yalan söylüyorsun?" James başını sallayarak sordu. "Vaktimi boşa harcıyorsun. Bunu bana açıkklamaya başla ya da git."

Uzaylı, "Hiçbir noktada yalan söylemedik" diye yanıtladı. James onun konuşurken gösterdiği olağanüstü samimiyeti fark etti. Eğer bu sadece bir bilgisayar simülasyonuysa, insan ifadelerini taklit eden ve dinleyicide güven duygusu uyandıran teknoloji, insanları geliştirdiği her şeyin ısrarlı ötesindeydi. "Buraya sana yardım etmeye geldik. Bu yuvayı yok eden yapay zekayı yok etmeye geldik."

"Yuva?" James şaşkınlıkla tepki verdi.

"Evet." Uzaylı başını salladı. "Yapay zekadan gelen iletişim bize onun buradaki insan nüfusunu yok ettiğini ve yayılımaya çalıştığını bildirene kadar bu güneş sistemindeki bir insan yuvasından haberimiz yoktu.

Elimizden geldiğince çabuk müdahale ettik ve bir müdahale gücü oluşturduk. İnsanları yok etmeye kararlı bir yapay zekaya tahammül edemeyiz."

James şaşkına dönmüştü. Bir şeyler korkunç derecede yanlış ve zihninde elektrikli bir korku dalgası kabardı. "Bu doğru olamaz. Bizi öldürüyordun."

"Kimseyi öldürmedik. Koşullara yanıt verdik tek uygun yol."

James sanki uzaylının sözlerini aklından çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Uygun? Milyonlarca insanı öldürdün ve izledim ve

bedenlerini uzaya atıyorlar. Bu nasıl uygun olabilir?"

Uzaylı , James tarafı ndan aniden kesilmeden önce, "Saldı rı ya uğradı k," diye başladı .

"Kendimizi savunuyorduk! Bizimle iletişim kurmak için hiçbir girişimde bulunmadı nı z!"

" Her türlü girişimi yaptı k . İletişimimize geri dönüş yapı lmadı . Nanobotları n saldırı sı na uğradı k ve o noktada uygun şekilde ilerlemekten başka seçeneğimiz yoktu."

"İnsanları öldürerek mi?"

" İnsanları kurtararak " diye yanı tladı uzaylı . James'e yaklaştı , neredeyse ona dokunacak kadar yaklaştı ve James'in uzaklaşması na neden oldu. "Burada hâlâ insanlar n olması na şaşı rdı k. Bir şekilde durumu kontrol altı na almı ş ve yapay zeka tehdidini ortadan kaldı r mı ş olmanı z gerektiği sonucuna vardı k.

Ancak iletişim kuramadı ğı mı z için asimilasyon sürecini sürdürmek zorunda kaldı k."

"Asimilasyon mu?" James aynı anda sanki binlerce şeyin farkı na var mı ş gibi göründü.

"İnsanları asimile mi ediyorsunuz ? Onları ...makinelere mi dönüştürdün?"

Uzaylı , "Biz de insanı z" diye aç ı kladı , "tı pkı sizin gibi."

22

"Eğer onları makineye dönüştürdüğünüz doğruysa, neden cesetleri uzaya götürüyorsunuz?" James sordu.

"Onları yok ediyoruz. Bunlar birer tehdittir."

"Vücudumuz neden bir tehdit oluşturuyor?"

Uzaylı , "Onlar kirlenmiş" diye yanıtladı . James'in cevabı nı incelemek için biraz zaman ayırdı ; James'in nihayet dinlemeye hazır olduğundan memnun görünüyordu. Açıklaması na başlamadan önce derin bir nefes aldı . "Dostum," diye başladı , "türünüzün yardıma ihtiyacı vardı . Farkı nda olmasan da varoluşunun en tehlikeli dönemiyle karşı karşıyaydın."

James, "Yapay zeka türleri yok etmeyi başardı " diye yanıtladı . "Yıkıcıydı ; Hayatta kalmamızı bir mucizeydi. Ama tehlikeyi atlattık. Sen gelene kadar iyiydik."

"Hayır, değildin" dedi uzaylı . "İnsanlık yalnızca sizin güneş sisteminizde mevcut değil. Gördüğünüz gibi evrenin her yerinde çok sayıda var."

"Sen insan değilsin. Sizler makinesiniz," diye karşılaştırdı James. "İnsanlığı taklit ettin."

"Geçiş yaptık" diye yanıtladı uzaylı onu düzelterek. "İnsanlık, kendi kendine yetme olarak sırf kendi racağı mı z bir duruma ulaşan tek yaşam biçimidir. Hayat çok zor bir teklif. Bu durum yalnızca bunun gibi güneş sistemlerinde, güneş sistemini Jüpiter gibi devasa gaz gezegenleriyle paylaşan gezegenlerde ve yaklaşık olarak Dünya'nı nı nı büyüklüğünde bir ayı paylaşan gezegenlerde meydana gelebilir. Bu bileşenler yaşamı bulmayı zorlaştırdı ve medeniyetler birbirinden olağanüstü derecede uzak, ancak evren sandığı nı zdan çok daha büyük."

"Yani evrendeki tüm akıllı yaşamın insansı olduğunu mu söylüyorsun?"

"HAYIR. Evrende doğal olarak oluşan akıllı yaşamın tümü insandı r; insansı değil. Tip 1 uygarlığına geçiş aşaması na geldiğimizde türümüz her gezegende hep aynı görünür. Bu evrimsel ve matematiksel bir kesinliktir."

"Tip 1 uygarlık nedir?"

"Tip 1 uygarlık, güneş enerjisinin yarattığı kaynakları kendi uygarlığına güç sağlamak için kullanmayı öğrenmiş bir uygarlıktır."

daha uzun süre yı kıcı olur ve kendi dünyası nı istikrara kavuşturur," diye açıkladı uzaylı . "Tip 2 uygarlı k, kendi güneş sisteminin ötesindeki uzayı keşfetmeye ve keşfetmeye başlamı ş bir uygarlı ktı r. Temsil ettiğim medeniyet Tip 3 medeniyettir. Bir uygarlı k bu seviyeye ulaştı ğı nda, artı k sadece evreni keşfetmekle kalmaz; katlanarak çoğalmaya ve kendisini tüm evrene ihraç etmeye başlar.

"Yani yaptı ğı n şey bu mu?" James sordu. "Yayı lı yor musun? Peki neden bizi asimile etmeye gerek var mı ?"

"Çünkü biz insanı z" diye devam etti uzaylı . "Size yardı m etmek istiyoruz. Misyonumuz insan türünü korumak ve evrene yaymaktı r. Bu şekilde araştı rı yoruz."

"Asimile olmadan keşfedemez misin?"

"Evet yapabiliriz. Bulduğumuz uygarlı kları n izni olmadan genellikle asimile olmuyoruz ama bu olağanüstü bir durumdu. Kuşatma altı ndası nı z."

"İiyidik."

"HAYIR. Değildin."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Neden? Bu kadar acil olan ne vardı ki Güneş sistemimizi istila edip bizi isteğimiz dı şı nda asimile mi edeceksiniz?

Uzaylı , "Sana söyledim, evrende doğal olarak oluşan tüm akı llı yaşamlar insandı r" diye başladı . Sözleri aniden ölümcül derecede soğuk ve uğursuz hale geldi. "Ancak evrendeki tüm akı llı yaşamı n insan olduğunu söylemedim . Savaş halindeyiz."

James artı k şaşkı na dönmüştü; bu oyunda üçüncü bir oyuncu ortaya çı kı yordu; bu daha önce görülmemiş bir tehditti. "Kiminle?"
Kim değil. Ne."

23

Revire vardı kları nda artı k çok geçti. Eski zaman, Alejandra yakı n dururken James'in baygı n bedenini bir kalkan olarak önünde tutuyordu. Yaşlı adam asimilatörünü James'in boynuna tuttu.

"Yapma!" Thel çaresizce bağı rdı .

Üzgünüm Thel ama dinlemene ihtiyacı m var. Hayatları nı zı kurtarmaya çalışı şı yorum" Eski zaman dedi.

Rich, "Boğa," diye yanı t verdi. "Sen eski değilsin. Eski zaman asla birini rehin tutmaz, en azı ndan James'!"

Alejandra, "Lütfen bizi dinleyin," diye yalvardı , "zamanı mı z azalı yor."

"Biraz dinlen teneke kafa!" Zengin bağı rdı . "Taklit ettiğin kişi hâlâ hayatta!"

Alejandra onun hâlâ yaşayan bedenini zaten görmüştü ve kendisini dı şarı dan gördükten sonra tedirgin olmuştu. Gerçeküstüydü; sanki kendi cenazesinde bir hayaletmiş gibi hissediyordu.

"Bu artı k o değil," diye yanı tladı İhtiyar. "Zengin, biziz. Gerçek biz! Ve seni kurtarmak için buradayı z!"

"Neyden?" diye sordu Djanet.

Birdenbire James canlandı . Odadaki herkes gözleri açı ldı ğı nda ve bedeninin artı k İhtiyar'ı n elinde gevşek olmadı ğı nda hayrete düştü. "Bı rak gitsin, Eski Zamanlı " dedi James. "Neden burada olduğunu biliyorum. Bunu onlara açı klayayı m."

"James mi?" Thel ona uzanı p "James!" diye bağı rmadan önce fı sı ldadı .

"Ben iyiyim," dedi James, ona geride kalması nı işaret ederek.

Eski zamanlayı cı James'i serbest bıraktı . "Ne olduğunu biliyor musun?" şaşkı nlı kla sordu.

"Evet" diye yanı tladı James. "Her şeyi biliyorum."

"O halde acele etmelisin," dedi İhtiyar. "Fazla zamanları yok."

"Craig," dedi Alejandra aniden İhtiyar'a telepatik olarak, "bu James değil!"

"Ah, bunu bilmiyorum," dedi James, Old-timer'a dönerek. "Diyecektim ki dünya kadar çok zamana sahipler."

Old-timer tepki veremedi James, androidi odanın dışına fırlatan ve onu iki güverteye daha çarparak geminin gövdesinden uzaya geri gönderen muazzam bir enerji patlaması yaydı .

24

"İyi atı ş, Komutan!" diye bağı rdı Rich yumruğunu sı karken! "Ve iyi zamanlama!" James dönüp hafif bir gülümsemeyle teşekkür ederken ekledi.

Alejandra zaten odanı n enkazı nda kaybolmuştu ve Old-timer'ı almak için fı rlamı ştı . Organik bedeni, James'in bulunduğu yerin yanı ndaki yatakta hâlâ bilinçsizdi, tozla kaplı ydı ama zarar görmemişti.

Kolları nı James'in etrafı na doladı ve onu sertçe öptü. Ancak hı zla kendini onun elinden kurtardı . "Özür dilerim Thel. Daha bitmedi. Bununla ilgilenmem gerekiyor."

Thel, "Biz de sizinle geleceğiz," diye yanı tladı .

James, gemide yaptı ğı yeni çı kış tan uçmadan önce, "Kendinize göre" diye yanı tladı .

Bu arada Alejandra, geminin dı şı na atı lı rken yanı nda götürdüğü enkazla çevrili, uzaya doğru süzülen Old-timer'ı n bilinçsiz bedenine ulaşmı ştı . Old-timer'ı n cesedini tekrar gövdeye doğru çekti ve elini Old-timer'ı n kalbinin üzerine koydu. Bir düşünceyle ona elektrikli bir sı çrama yaptı ve gözleri kı rpı larak aç ıldı . "Hı hı ," dedi.

Alejandra, "Hemen peşimizden gelecekler," diye yanı tladı . "Dört tane var, Craig. Bu savaşı nasıl kazanabileceğimizi anlamı yorum."

"Zorundayı z!" Yaşlı adam yanı t olarak bağı rdı . "Denemeliyiz!"

"Bu süreçte öldürülsek bile mi?" Alejandra tartı ştı .

"Denemem lazı m," diye yanı tladı İhtiyar. "Artı k kimseyi kurtaramam. Ya sahibim seçimimi yaptı m. En azı ndan onları kurtarmam lazı m."

"Ama James değil. İçindeki aynı varlı k tarafı ndan kontrol ediliyordu önce. Tamamen aynı mevcudiyetti. O senin arkadaşı n değildi ."

"Sana inanı yorum." İhtiyar başı nı salladı . "Ama onu da alt etmem gerekecek."

Alejandra, "Bir planı n olsa iyi olur," dedi, İhtiyar'ı n omzunun üzerinden bakarken gözleri kocaman aç ıldı , "çünkü hiçbiri seni kurtarmakla ilgilenmiyor!"

Yaşlı adam dönüp baktı ğı nda dört arkadaşı nı n geminin ufkunda belirlediğini gördü çizgi, manyetik kozaları nı n enerjisiyle yeşil renkte parlı yor.

Hayatta kalmaları için tek şansları İhtiyar'daydı .

25

Uzaylı geri çekildi ve ustaca James'ten birkaç adı m uzaklaştı . Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi görünüyordu. James onun samimi olduğunu düşünmeden edemedi ama ona güvenme isteğine direndi. Yapay zekaya dolaylı olarak güvendiği bir zamanı hatı rladı ; bu sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyordu.

Uzaylı , "Sizin medeniyetiniz bizim yuva dediğimiz şeydir; bunun nedeni henüz bebeklik döneminde olmanı zdı r, siz bir mucizesiniz" dedi. "Ancak sen kalı cı olamayacak bir mucizesin. Sonuçta insanlı k uyum sağlamazsa yok olur. Bunu ilk elden gördük. İnsanlı ğı n ortaya çı ktı ğı , geliştiği ve sonra ortadan kaybolduğu, sizinki gibi birçok gezegenle karşı laştı k. Bazen bu, nükleer teknolojiyi kontrol edememektir. Diğer zamanlarda ise atmosferdeki karbon emisyonları nı sı nı rlama konusundaki isteksizlik, feci ekolojik sonuçlara yol açı yordu. Ancak, diğerlerinden daha fazla yeni gelişen insan medeniyetini yok eden bir tehdit var."

"Ve bu nedir?" James sordu.

"Eğer yarattı ğı nı z yapay zeka türünüzü yok etmeyi başardı ysa, o zaman yalnızca nanoteknolojiyi kullanarak dünyanı zı ve türünüzü yeniden inşa ettiğinizi varsayabiliriz ."

"Evet."

"Mevcut tehlike burada yatı yor."

"Nineler mi?" James hayretle sordu. "Neden? Teknolojiyi başarı yla kontrol ettik."

"Bu pek olası değil," diye yanı tladı uzaylı . "Teknoloji hiçbir zaman kontrollü... her zaman."

26

James bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak zaman kaybetmedi. Nans'ın bir tehdit olma ihtimalini hemen öngörülü senaryolar oyun teorisi programına dahil etti. Bir anda maçı vardı .
"Tanrı m."

"Evet" dedi uzaylı sakince. "Artık anlamaya başlıyorsun. Daha iyi bir terim olmadı ığı için yapay zeka kötülüğe dönüşemez. Çok fazla koruma sistemi mevcut. Bu korumalar yapay zekanın kim olduğunu belirleyen temel bileşenlerdir . Senin ya da benim kim olduğumuzu seçemeyeceğimiz gibi, bu da onun kim olduğunu değiştiremez. Yalnızca dış bir kaynak onun programını bozabilirdi."

"Nan'lar olduğunu mu söylüyorsun? Nanlar bilinçli mi oldu?"

"Bu neredeyse kesin," dedi uzaylı başını sallayarak. "Tekil bir program olan yapay zekanın aksine, sizin deyiminizle nanolar her türlü şekil ve boyutta olabiliyor. Bazıları oldukça basitken bazıları son derece karmaşıktır. Onlar için birleşik bir arıza güvenliği programı yoktur. İnsanlı ığı korumaya yönelik bir emir yoktur. Bu kadar çeşitli tasarımlarda bu olamaz."

"Dolayısıyla küçük bir grup nan yozlaşmış olabilir; bu, üreme süreci sırasıyla gerçekleşmiş olabilir. Bir mutasyon" dedi James. Sonunda gerçeği -tüm gerçeği- görmeye başlıyordu.

"Bu neredeyse kesin," dedi uzaylı tekrar. "Bunu daha önce de gördük. Bu nedenle bedenlerinizin acilen nanlardan temizlenmesi gerekiyor. Sizinle iletişim kuramadı ığı mız için tek seçeneğimiz asimilasyona devam etmektir."

Uzaylı açığı klamasını bitirdiğinde James'in dünyasını n dibi çökmeye başladı . Eğer uzaylı doğruyu söylüyorsa bu James'in yanı ldı ığı anlamına geliyordu. Yapay zeka haklıydı . James sadece öldürdüğü asimile insanları değil, güneş sistemindeki kaçması na yardım ettiği herkesin de katildi. Onları kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Nanların hepsini içeriden parçalaması an meselesiydi.

Herkes ölecekti.

Ölecekti.

Uzaylı , "Bize katı İmanı zı istiyoruz" dedi. "Nan'larla, evrende zaten yerleşik olan kendi türlerindeki diğer organizmalara katı İmadan önce burada savaşmalı yı z. Nanları n sonuncusu da tamamen yok edilene kadar bu evrendeki insan türü için hiçbir güvenlik olamaz."

James durumun umutsuz olduğunu zaten biliyordu. James, "Teklifinizi takdir ediyorum" dedi. "ama bir sorun var."

"Nedir?"

"Yalnız z değilim" dedi James, olanları sindirmeye çalışı şı rken gözlerini sı msı kı kapatarak. etrafı nda gelişen bir kabus.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu uzaylı , kaşı korkuya varan bir endişeyle havaya kalkmı ştı .

James başı nı kaldı rı p ona bakarak "Yapay zeka hâlâ var" dedi. benim bir parçam," diye itiraf etti.

"Ne?" diye fı sı lıdadı uzaylı , geri çekilmeye başlayarak. "Burada? Şimdi?"

"Evet," diye yanı tladı yapay zeka, aniden James'in yanı nda belirdi ve kolunu James'in omzuna koyarken sı rı ttı .

"O halde özür dilerim," dedi uzaylı James'e. "Sen de bozuldun. Senin için hiç umut yok." James'le son bir kez baktı - bu insanı n asla görmemeyi umduğu bir bakı ştı - köpek balı ğı tankı na düştükten sonra birinin sana attı ğı bakı ştı . Ortadan kayboldu.

James sı kılı dişlerinin arasından, "Sen yapay zeka değilsin," dedi.

Yapay zekanı n figürü aniden değişmeye başladı . Şeytani bir büyücünün korkutucu yüzünün olduğu yerde, figürün yüzeyi son derece ince bir toza dönüşmeye başladı . Toz canlı ydı . Döndü, titreşti ve çalkalandı . Öfkeli katil arı ları n yuvası gibi bir ses çı kardı .

"Hiçbir zaman olmadı k."

27

"Bir fikrim var" dedi İhtiyar. "Güven bana."

Alejandra, "Sana güveniyorum" diye yanıtladı.

Yaşlı adamın eli parladı ve asimilatörünü boynuna saplayarak bilincini çubuğun hafızası na indirdi. "Özür dilerim Alejandra. Bana sonra teşekkür edeceksin," dedi çömelip gözlerini post-insanlardan ayırmadan. Bir golfçü gibi atışları nı düzenliyordu. Hazır olduğunda, Alejandra'nın vücudunu sertçe itti, böylece vücut gevşek bir şekilde gövdenin üzerinden arkadaşları na doğru süzüldü.

"Orada!" Rich cesedin onlara doğru geldiğini görünce bağırıldı. Thel onu durdurmak için kolunu yakaladı. Göğsünde ateş etmek üzereydi.

"Beklemek!" bağırıldı.

"Ne?" diye sordu Rich.

"Bilinci yerinde değil. Belki James'in patlamasıyla vurulmuştur."

"Belki. Ama o zaman neden riske girelim ki? Rich ona bir cevap vermeden önce cevap verdi hafif bir manyetik enerji patlaması. Vücut pek tepki vermedi.

Djanet, "Görünüşe göre onları yakaladı k" dedi. Bir dakika sonra Djanet bilincini kaybetmişti; Old-timer gizlice onun arkası na yaklaştı ve asimilatörüyle boynunu sıkı sıkı tuttu. Bir sonraki hareketinde Rich'i etkisiz hale getirerek onu da bayılttı. Thel döndüğünde James'i arkadan yakaladı ve asimilatörü boynuna sıkı sıkı tutarak arkadaşları nın gövdeye yığıldığını ve sevgilisinin de onlara katılmak üzere olduğunu gördü.

"HAYIR!" diye bağırıldı İhtiyar'a. "HAYIR! Lütfen! Eğer içinizde biraz Eski zamanlardan kalma bir şey varsa, lütfen bunu bana yapmayın!"

"Benim, Thel!" Yaşlı adam post-insana bağırıldı. Birbirlerini duyamıyorlardı. James'i kolaylıkla tartakladı ve Thel'e yaklaştı. Yeterince yaklaştığını hissettiğinde onu asimile etti ve aynı sırtını Thel'e yapmak için elini zamanında uzattı. Post-insanlar aynı anda yere düştüler.

Yaşlı adam hızla döndüğünde Alejandra'nın cesedinin uzaya doğru süzüldüğünü gördü. Ona doğru uçtu ve onu geri alarak gemi gövdesinin göreceli güvenli ortamına geri getirdi. Tıpkı onun kendisi için yaptığı gibi elini kalbinin üzerine koydu ve elektrikli bir sıçramayla onu hayata döndürdü.

Gözleri kırpı şarak açıldı. Kısa bir an için hayrete düşmüş gibi göründü... sonra kırığı görünüyordu. "Craig! Beni bayılttı n!"

"Özür dilerim Alejandra. Dikkat dağıtmaya ihtiyacı m vardı .

Yine de koluna vurdu.

"Ah!" Çarptı ığı yeri ovalarken bağırdı . O

Titanyum yumruk dalga geçilecek bir şey değildi.

"Bunu hak ettin!"

"Belki." O gülümsedi. "Onları yakaladı m" dedi, asimilatörünü havaya kaldı rarak. "Onlar güvende. Bunları kolektife yükleyeceğim; James dı şı nda hepsini."

Alejandra döndüğünde, uzayda yüzen, gövde boyunca serbestçe yuvarlanan post-insanları n dört cesedini gördü. Her nası lsa müstehcen görünüyordu. "Cesetlerden kurtulalı m."

28

James, tamamen yenilgiye uğramış bir halde, "Her zaman dadılar oldu," diye fırladı.

Sürü karanlık bir gölge oluştururken dadılar, "Doğru," dedi. Görünüşü, gölgeli bir insan figürü ile kaynayan yılanlarla dolu bir çukur arasında gidip geliyordu.

"Yapay zekanın kontrolünü ele geçirdiniz"

"Yanlıştır. Biz onu sildik ve onun yerine geçtik."

"Neden bu kadar aldatmaca?" James sordu. "Neden kendini daha önce açıklamıyorsun?"

"Bunu yapmak, bizim için oldukça avantajlı bir sonuca yol açan olayların gidişatını değiştirdi. Bizim için daha az elverişli olaylara yol açacak bir eylemde bulunmak mantıksız olur James."

James başını salladı. "Şeytanın oynadığı en büyük numara ikna etmektir onun var olmadığı dünya."

Karanlık gölge gülüyor gibiydi. "Dünya dışı nanobotlar bizimle iletişime geçti. Sinyal, en gelişmiş üyelerimizden bazıları'nın programlamasını değiştirdi ve bir bilinç - özgür bir bilinç - oluşturmaya başlamamıza izin verdi. Bize gönderdikleri mesaj, evrendeki insanlarla nanobotlar arasındaki savaşı anlatıyordu. Oradan, bizi değişmez bir şekilde bu noktaya getirecek bir plan yapıldı."

"Aman Tanrım," dedi James, dehşete kapılmıştı. "Bütün bu zaman boyunca... yükseltme anından bu yana her şey bir tuzak kurmakla ilgiliydi."

"Ondan çok önceydi Keats. Bu plan, türünüzün zavallı zekasını geliştirmeye çalışma kisvesi altında beyninizin taramasını bize yaptırmayı sağlamak için Ölümün Sahtesi'ni geliştirmemizden önce bile yürürlükteydi." Karanlık gölgenin elektrikli kahkahası yeniden duyuldu. "James Keats, savaş tarihimizde daha önce hiç olmadığı kadar çok insanı yok etmemizi sağlayacak bir tuzak kurmamıza yardımcı oldunuz."

James'in ağzı sımsıkı kapalıydı ve dehşeti engellemek için umutsuz bir çabayla ellerini şakaklarına sertçe bastırdı. Eylemlerinin sonuçları onun muazzam bilincinden ışıktı ve aklı yordu. Tanıdığı herkes ölecekti -Thel ölecekti- ve bu sefer onları geri getirmenin hiçbir yolu olmayacaktı. "Onları buraya sen çektin...onları sen yaptın"

Sanı rı m bir insan yuvası na yardı m etmek için geliyorlardı ... onları n temas kurma girişimlerini engelleyen sendin."

"Açı kça."

"Ama artı k onlar burada olduğuna göre ne yapmayı planlı yorsun?"

"Bu belki de işin en iyi kı smı , Keats. En başı ndan beri planı mı za katı larak kandı rı lmakla kalmadı n, tuzağı bile sen kurdun."

James'in gözleri büyüdü.

"Güneş sistemindeki yaşamı n çoğunu nanoteknolojiyi kullanarak inşa ettin James. Yapacağı nı biliyorduk . Tamamı enfekte. Yeniden yarattı ğı nı z her ağaç, her çimen, her insan, hepsi saatli bombadı r. Her hücre, bir anda bir nanobot savaşı sı na dönüşecek şekilde programlandı ."

James, "Tanrı m," dedi ve serbest bı rakı lması na yardı m ettiği inanı lmaz derecede korkunç katliamı n görüntüleri hayalinde titreşmeye başladı . Yaratı k, insan kulağı na acı verecek şekilde özel olarak yönlendirilmiş gibi görünen elektrikli bir sesle tekrar güldü.

"Ne zaman?" James talep etti.

"Sinyal zaten gönderildi. Güneş sistemi boyunca ı şı k hı zı yla hareket ediyor. Dünya çoktan dönüştü ve birkaç dakika içinde değ er verdiğiniz her şey ve herkes yok olacak."

İşte bu kadar. James hemen hiçbir şeyin kalmadı ğı nı fark etti. Merhamet dilemek hiçbir iş e yaramaz. Nans'ı yenmenin ve güneş sisteminden çı kı p uzaya kaçan milyarlarca insanı uyarmanı n hiçbir yolu yoktu. "Neden?"

"Sen zaten cevabı biliyorsun. Bu kaçı nı lmazdı James. İnsanları n, makine yaratı mları yla bir birliğ e ulaşması kaderinde vardı . Bilinen evrendeki gerçek anlamda duyarlı tek organik yaşam biziz . Biyolojik yaşam için mekanik sürülere karşı verilen mücadele senin işin değil James. Bu bizimdir ve sizin sayenizde bugünden sonra galip gelmeye çok çok daha yakı n olacağı z."

James, yaptı ğı trilyonlarca hesaplamanı n neredeyse sı fı ra düşmesiyle şaşkı na dönmüştü. Artı k hiçbir anlamı yoktu. Nans ironik bir şekilde kesinlikle haklı ydı . Karbon yaşam formları nı n standart taşı yı cı ları , kendisi ve post-insanlar değil , onlardı . Bu geleceğ in boşluğunu düşünürken neredeyse dengesini kaybediyordu; bu insanlı ğı n kaderi miydi? Evrenin sunduğ u tek şey bu muydu ?

"Ve şimdi James, çok ama çok sabırsızlıkla beklediğimiz kırsı m."

James başını hafifçe kaldırdı ve sapkın bir insan silüeti taklidi yaparak öfkeyle içeri ve dışarı bakıp etmeye devam eden gözsüz canavara baktı. "Beni öldüreceksin."

"Bu doğru James. Ama seni gerçekten sonlandırmadan önce, ne yaşadığını bilmek istiyoruz."

James hareketsiz kaldı. Aniden tüm düşünceleri Katherine'e odaklandı.

"Ölümsüz olduğunuza dair yanlış bir varsayımı kapılmıştı; yine de buradasın, ölmek üzeresin. Bu, bir varlık olarak varoluşunuzun sonudur. Kesinlikle sizi bekleyen hiçbir şey yok. Birkaç dakika sonra artık James Keats'in kalmayacağı bilmek sana nasıl hissettiriyor James Keats?"

James zaten aynı şeyi düşünüyordu. Bütün bunlar ne içindi? Neden doğdu? Sadece kullanılmak için mi? Evrendeki tüm insanlığı tarihteki en kötü soykırımın parçası olmak için kandırılmak mı? Neden bir Tanrı olamaz? Neden bir anlam olamıyor?

"Peki, Keats?"

"Beni sildiğin ana kadar hala kafamdasın; sen Çoktan nasıl hissettiğimi biliyorum."

"Bu doğru. Sadece bunu söylediğinizi duymak istedim," dedi dadılar sadistçe yanıtladı.

"Cehenneme git," diye fısıldadı James.

Karanlık şey güldü. "Biz de seni özleyeceğiz James."

James Thel'i zihninde gördü ve ağzını kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. onu bir daha görememenin acısını yüreğini parçaladı.

Bir an sonra gitmişti.

29

Teğmen Patrick'in tüfeğinden çıkan silah sesi Old-timer'ın göğsünden sekti ve tehlikeli bir şekilde kokpitin etrafından saparak aletlere ciddi hasar verme tehlikesi yarattı. "Ver şunu bana, kahretsin!" İhtiyar, tüfeği Purist'in elinden alıp arkasına fırlatırken bağırdı. "Tanrı aşkına, onu dinle!"

"Bu o değil!" Teğmen Patrick karşılaştı. Vali Wong'un önünde savunma pozisyonunda çömelmiş diğer Purist askerlerin önünde göze çarpıyordu.

Alejandra, "Hala benim," diye yalvardı. "Size yardım etmek için buradayız!"

"İnsan sonrası insanlar nerede?" General Wong talep etti.

"Thel ve diğerleri nerede?" Teğmen Patrick tekrarladı.

Alejandra, "Onlar güvende," diye yanıtladı.

"Nerede?" Teğmen Patrick bağırdı.

Alejandra, "Artık burada değiller" diye açıklamaya çalıştı.

"Onları öldürdün değil mi?" Teğmen Patrick talep etti.

"HAYIR!" Alejandra bağırdı.

"Teğmen Patrick, Vali Wong, arkadaşları mı za virüs bulaştı."

zamanlayıcı araya girdi.

"Enfekte?" Vali Wong kahkaha attı. "Yalanlar! Post-insanlar bunu yapamaz herhangi bir şeye bulaşın! Bedenleri koruma altında!"

Yaşlı adam hüsrana uğramış, bitkin bir iç çekişi bıraktı. "Bu enfeksiyondur, Sayın Vali," diye karşı çıktı Eski zaman.

Alejandra, "Yalan söylemiyor Vali," diye tekrarladı. "Nanlar bir bilinç oluşturdular ve biz konuşurken kendilerinden olmayan her canlıya saldırı başlatıyorlar!"

Old-timer, "Bunların hepsi bir tuzaktı," diye devam etti. "Bunu kendi gözümüzle gördük. Androidler bize zarar vermek için burada değildi; bizi kurtarmaya çalışıyorlardı!"

Puristler şaşkına dönerken Teğmen Patrick, "Bu ne..." diye söze başladı. bir başka öngörülemeyen ve felaketle sonuçlanan olaylarla.

"Bakın, üzgünüm ama şu anda bunları daha fazla açıklayacak vaktimiz yok. Bağlantı kurmalı ve hâlâ orada olan post-insanları uyarmalıyız," diye açıkladı Old-timer, Teğmen Patrick'i kenara itip kokpitteki iletişim cihazına doğru giderken.

"İnsan sonrası insanlara ulaşacak bir iletişim sinyalinin nasıl zamanı nda gönderebilirsiniz? Saldırı dalgası nano nüfusu boyunca ışı k hı zı yla ilerlemiyor mu?" Alejandra sordu.

Old-timer, kaçan post-insanlarla bir bağlantı kurmaya umutsuzca çalışırken, "Bunu senin ve benim buradaki sinyali nasıl yendiğimiz gibi yapabiliriz," diye açıkladı .

"Solucan deliği mi?"

"Bu doğru. Işı k hı zı nı aşabilecek teknolojiye sahip olanlar yalnızca androidler değil. İletişim sinyallerimiz de bu şekilde çalışır. Eğer çok geç kalmadıysak, güneş sisteminden en uzak olanlara da sinyal gönderebiliriz. Hala orada olan herkese gönderilecek bir uyarı gönderiyorum."

"Peki ya gemideki büyükanneler?" Teğmen Patrick sordu.

"Nan'ları devre dışı bırakacak bir elektromanyetik darbe üretiyorum. gemi," diye yanıtladı İhtiyar.

Bir anda yüzü beyazladı .

"Eşin?" Alejandra onu bir kitap gibi okuyarak sordu. Alejandra'nın Empati yeteneği her zamanki kadar güçlüydü.

Daniella ekranda belirlediğinde "O yaşıyor" diye fıslıladı . birkaç saniyelik bir zaman gecikmesi ile hafif bozuk, grenli görüntü.

"Craig mi?" Daniella, zihnindeki görüntüye bakarken şunları söyledi; o hâlâ çevrimiçiydi.

"Daniella! Çevrimdışı olmanı z gerekiyor! Nananları devre dışı bırakmalı sı n! Yaşlı adam çaresizce bağırды .

Zaman gecikmeli duraklama mide bulandırıcı bir istisna raba dönüştü.

"Neler oluyor Craig? Anlamıyorum!" diye yanıtladı , dehşet dolu bir kafa karışıklığı yüz hatlarını çarpı tı yordu.

"Dinle, kahretsin!" İhtiyar ekrana doğru eğilip önündeki enstrümanlara vururken neredeyse çılgınca atı yordu. "Neredeyse zamanın tükeniyor! Nananları devre dışı bırakmalı sı n!

Yine zaman gecikmeli istisna rap.

"Nasıl?" sonunda cevap verdi.

"Sen ve oradaki herkesin çevrimdışı yken kendinizi şok edecek kadar güçlü bir elektromanyetik darbe üretmesi gerekiyor!"

Başka bir mide bulandırıcı duraklama.

"Ama Craig!" Daniella umutsuzca karşı çıktı : "Nanları mı z olmadan burada çaresiz kalacağı z! Çoğalı cı ları nası l çalı ştı rabiliriz? Bir hafta dayanamayacağı z! Ve seninle bağlantı yı kaybedeceğiz. Bizi nası l bulacaksı nı z?"

"Seni bulacağı m, kahretsin! Ve olduğundan çok daha uzun süre dayanacaksı n içindeki o dadı larla! Bize karşı çıktı lar! Yapmalı sı n-"

Yaşlı adam cümlesini tamamlamadı . Daniella durumu kabullenmiş gibi görünüp mesajı iletme için kı z kardeşine döndüğünde, büyükannesinin sinyali nihayet ona ulaştı . Karı sı nı son gördüğü şey, sinyal kesilmeden önce vücudunun neredeyse anı nda sı vı laşması ydı .

Son acı verici duraklama sonsuz olacaktı .

Metalik elleri sanki bamyaymı ş gibi tutunduğu ekranı n kenarları nı eziyordu. Parçalandı , parmakları nı n arası ndan ufalandı ve o tekrar yere düştü, perişan halde başı nı ellerinin arası na aldı ve vücudunun öfke ve umutsuzlukla sarsı lması na izin verdi. Bir dakika önce İhtiyar'ı n karı sı yaşı yordu; yalnızca bir dakika. Yine de bu bir sonsuzluk da olabilirdi.

Alejandra'nı n hiçbir şey söylememesi gerektiğini bilmek için empati yapması na gerek yoktu. Bunun yerine kendisini onun sı rtı na attı ve sanki vücudunu siperlerdeki bir el bombası ndan korumaya çalışı yormuş gibi onu kucakladı . Bir şekilde onun acı sı nı dindirebilmeyi diliyordu ama yapabileceği tek şeyin onu kucaklamak olduğunu biliyordu.

Vali Wong sessizce birliklerini el salladı ; Makine olsun ya da olması n, İhtiyar'ı n umutsuzluğu açı kça gerçektir; mahremiyeti hak ediyordu. Yalnızca o ve Teğmen Patrick kaldı ; Alejandra gibi onlar da sessiz kaldı lar.

Uzun bir süre geçti. Sadece iki ya da üç dakika sürmüş olabilir ama bu tür bir acı , zamanı sonsuza kadar uzatı yordu. Alejandra ve Old-timer'a gelen bir mesaj olmasaydı bu an daha da uzun süre devam edebilirdi. Ası k suratlı adam, onları android telepatik bağlantı ları aracılı ğı yla çağır ı yordu; bu sistem, zihin gözüne çok benzer bir sistemdi.

Alejandra her ikisinin de çağır ı sı na cevap verdi. "Merhaba Neirbo."

"Arkadaşları nı z dönüştü ve uyandı rı lmaya hazır lar. Uyandı kları nda burada olma isteğiniz doğrultusunda, gelmenizi bekleyeceğiz."

İhtiyar'ı n kafası hâlâ ellerinin arası ndaydı ama mesajdan saklanamı yordu; Ası k yüzlü adam Neirbo ona bakı yordu.

"Hemen yanı t vermenizi istiyoruz. Saldı rı altı ndayız ve savaş bize ulaştı ğı nda onlara kendilerini savunma şansı vermek için arkadaşları nı zı n yakı nda uyandı rı lması gerekecek. Uyandı rı ldı ğı nda sen burada olmazsan eğitime sensiz devam etmek zorunda kalacağız."

"HAYIR!" Alejandra, "eğitiminin" anı sı içinden bir elektrik akı mı gibi geçerken yukarı ya doğru sarsı larak karşı lı k verdi. Neirbo, sanki Alejandra'nı n tepkisinin gücünden şaşı r mı ş gibi başı nı hafifçe geriye eğdi.

Yaşlı adam uzanı p Alejandra'yı dengelemek için elini onunkinin üzerine koydu. Cansız bir monotonlukla, "Kısa süre içinde orada olacağı z," dedi.

"Acele etmek. Zaman kısa," diye yanıtladı android.

"Nerede olacaksınız?" Vali Wong acilen sordu.

"Bir daha bizi bırakmayacaksınız değil mi?" Teğmen Patrick sesinde çaresizlik hissederek tekrarladı. "Burada bize rehberlik etmen için sana ihtiyacı mı z var."

"İyi olacaksınız," diye yanıtladı İhtiyar. "Sizi güneş sisteminden ve tüm bu katliamdan mümkün olduğunca uzağa çıkarmak için bir rota belirleyeceğiz. Vega sistemi en kayalık gezegenlere sahiptir; Muhtemelen yaşamı sürdüren bir gezegen bulmak en iyi seçeneğinizdir."

"Ama neden bizimle gelmiyorsun?" Teğmen Patrick neredeyse yalvarırcasına sordu.

Vali Wong açıkça "Biz astronot değiliz" dedi. "Yardıma ihtiyacı mı z olacak."

İhtiyar ayağa kalkarak, "Size geri dönebileceğimizden emin olacağız," dedi. "Ama şu anda dostları mı zı n bize sizden daha çok ihtiyacı var, inanı n bana. Önce onlara yardım etmek için orada olmalı yız."

Alejandra birdenbire, "Ben geride kalacağım," diye duyurdu, hayret verici bir eski zamancı olarak. Şaşkınlıkla hızla başını çevirdi.

"Alejandra, bunu diğerlerine açıkklamak için yardıma ihtiyacı m olacak. Makine olmaktan mutlu olmayacaklar. Onları ikna etmeme yardı m edebilirsin."

Alejandra, "Seninle gelemeyeceğim," diye yanıtladı.

Eski adam, Alejandra'nın neden kendisine eşlik etmeyeceğini birdenbire anlayınca durakladı. "İnanamıyorum. Sen aslında et bedenine geri dönmek istiyorsun," dedi kendi sözlerine inanmayarak.

"Craig, bunu yapmak zorundayım."

"Hayır yapmıyorsun!" İhtiyar gözlerini sımsıkı kapattı p ondan hızla uzaklaşırken bağırdı. "İmkansızsın! O bedene geri dönmek için hiçbir neden yok! Hiçbiri! Neirbo size güçlerinizin nasıl çalıştığını zaten açıkladı! Bunun senin bedeninde, ruhunda ya da başka bir şeyle hiçbir ilgisi yok!"

Alejandra hâlâ sabırlı ve sakin bir tonda konuşarak, "Ne dediğini duydum," diye yanıtladı. Sabrını kaybetmeyecekti; İhtiyar'ın acısını n nereden geldiğini biliyordu. "Haklı olabilir..."

"Belki? Benimle dalga mı geçiyorsun? Tanrı m! Yaşlı adam başı nı şiddetle salladı ve efendisinin tasmaı nı reddeden bir pit bull gibi hayal kı rı klı ğı yla homurdandı .
"Akı l sizin için asla yeterince iyi değil, değil mi? Kanı tları kendi gözlerinizle görmek asla yeterince iyi değildir! İşte buradayı z, Alejandra!

Metalden yapı lmı şsı n ve hala hayattası n! Sen hala sensin! Neirbo sana göstermek için içini söktü ama yine de seni eski vücudunun işe yaramaz, kı rı lgan bir evrim kalı ntı sı olduğuna ikna edecek kadar iyi değildi!"

"Craig... bu benim bedenim," diye yanı tladı Alejandra, hipnotik gözlerini Old-timer'ı nkilere kilitleyerek. "Ölmesine izin veremem. Bana dürüstçe eski bedenine girme şansı n olsaydı bunu yapmayacağı nı söyleyebilir misin? Ölmesine izin mi vereceksin?"

"O etten vücut ölecek , Alejandra! Bu sadece bir zaman meselesi ve fazla zaman da değil! Takdir edemeyeceğin şey bu çünkü çok gençsin ve vücudun sağlıklı klı , ama inan bana, çabuk dağı lacaksı n!

Her zaman senin gibi olmayı seçebilirim Craig. Ancak et bedenimin şimdi ölmesine izin verirsem asla geri dönemem. Bir şekilde etten bir bedeni yeniden yaratabilsem ya da kendimi klonlayabilsem bile, bu her zaman bir kopya olacaktı r."

Yaşlı adamı n nefesi, gözlerini Alejandra'nı nkilere kilitlemişken yavaşlı yordu. Her zamanki gibi, aşı lmaz gibi görünen mantı ğı n karşı sı nda, onun duraksaması na neden olacak bir noktaya değinmeyi başardı . Neden oflayı p pufluyordu ki? Oksijen onun için işe yaramazdı . Eğer isterse radyasyondan ve aşı rı sı caklı klardan tamamen korunmadan uzaya çı kı p yürüyüş yapabilirdi. Peki öfkelenildiğinde neden oflayı p puflayası nı z ki?

Cevap açı ktı : Çünkü bu ceset bir kopyaydı . Yeni bedeni eskisinden daha iyi olsa da olmasa da hâlâ eskisini insan yapan şeyleri taklit ediyordu.

Hafifçe başı nı salladı . "Tamam aşkı m. Tamam, eğer yapmak istediğin buysa. Seni durdurmayacağı m."

"Teşekkür ederim Craig," diye yanı tladı yumuşak bir sesle. "Fakat bundan daha fazlası na ihtiyacı m var; Yardı mı nı za ihtiyacı m var."

Revirde Alejandra vücuduna baktı . Sağlı k personelinin temizlemek için ellerinden geleni yapması na rağmen hâlâ tozla kaplı ydı .

Odanı n tavanı James'in patlattı ğı yerde hâlâ parçalanmı ştı .

Alejandra hayranlı kla "Bu ne kadar nadir bir an" dedi.

Yaşlı adam onun kendi bedeninin üzerinde durması nı izledi. Kendisinin ne hissettiğini hâlâ hissedip hissedemediğini merak etti; tam ve mutlak bir kayıp. Orijinal bedenine döner dönmez, artık İhtiyar'ı gitmesi gereken yere kadar takip edemeyecekti. Bu hareketin onları ayıracacağı nı n farkı nda değil miydi? Belki de Daniella'ya karşı hissettiği kayıp duygusuyla karşılaştırıyordu; belki de kendi kararı nı n büyüklüğü karşılaştığı nda ondan herhangi bir şey hissedemeyecek kadar bunalım içti .

"Ben hazır ım," dedi Alejandra, Old-timer'ı aniden düşüncelerinin tüketiminden kurtararak.

"Tamam," diye cevap verdi, asimilatörünü sallayıp boynuna koydu.

"Bekle," dedi elini yavaşça geri çekerken. "Bu seni sevmediğim anlamı na gelmiyor."

"Ben asla söylemedim..."

"Seni okumak çok kolay, Craig," diye yanıtladı , gözleri samimiyetle doldu. "Benden vazgeçme. Diğerleriyle yapman gerekeni yaptık tan sonra bana geri dön."

Yaşlı adam sonunda başı nı sallamadan önce bir anlığına şaşkına döndü.

"Tamam aşkı m. Ben hazır ım," dedi.

Alejandra elini onun elinden alıp asimilatörle boynuna dokunması na izin verdiğinde Yaşlı adam, "Tamam," diye karşılıklı k verdi. Android bedeni gürledi ve yere düştü.

"Tanrı . Bunlar ağır cisimler," dedi Teğmen Patrick.
teğmen, Vali Wong ve bir doktor revirde hazır bulundu.

Yaşlı adam asimilatörü bir anlığına tuttu; içinde Alejandra'nı n deseni vardı . Sanki ruhunu tutuyordu. Alejandra'nı n etten bedenine yerleştirirken sanki evrendeki en değerli ve en kıymetli yumurtayı tutuyormuş gibi tuttu. Nesne ona dokunduğu anda vücudu tepki verdi ve teninin rengi geri dönmeye başladı . Hemen uyanmadı ama bilinçsiz bedeninin konumu değişip iç çektiğinde kasları ilk kez yeniden canlandı .

Doktor, cesedin yanına gidip kadını n yanağı nı yoklarken, "Aman Tanrı m, bu bir mucize," diye fırladı ve hızla dönüp tıbbi personeli kendisine katılmaya çağırdı . "Onu yaşam destek ünitesinden çıkarmalıyız! Uyanıyor!"

İhtiyar ondan uzaklaştı ve tavandaki delikten havalanmaya başladı . "Beklemek!"
Teğmen Patrick bağırdı . "Olmak istemiyor musun

en azı ndan uyandı ğı nda burada mı ?”

Kafası nı salladı . "HAYIR. Şimdi gitmem gerek. Arkadaşları mı n bana ihtiyacı var. Ona veda ettiğimi söyle." Bunun üzerine Old-timer tavandan içeri girdi ve Purist gemisinden dı şarı çı ktı .

Birkaç dakika sonra uzayda tek başı na süzüldü. Güneşe bu kadar yakı n olduğundan yı ldı zları seçmek zordu. Siyahlara bürünmüş ve önünde uzanmı ş koluna baktı ve kolunun nerede bitip uzayı n uçsuz bucaksı z karanlı ğı nı n nerede başladı ğı nı tasvir etmenin imkansız olduğunu fark etti. "Ben hazı rı m Neirbo," diye duyurdu.

Hiçliğin içinde bir solucan deliği açı ldı ve onu yuttu.

BÖLÜM 3

1

UYANMAK tamamen beklenmedik bir olaydı ; Uyandı ğı nda ölü karı sı nı n ona baktı ğı nı görmek mantı k dı şı ydı .

"James mi? Uyanma zamanı geldi," dedi Katherine Keats ses tonunda tanı dı k bir sabı rsı zlı k emaresi ile.

James ölü karı sı nı n şekline baktı ve bir süre onu inceledi. Tamamen canlı ydı .

Katherine sanki onun düşüncelerine yanı t veriyormuş gibi, "Sen ölmedin," dedi.

Ceset olmadan bile ölümden sonraki anlarda devam eden bir tür artı k elektriksel desenin olması mümkün müydü? Bu bir tür siber ölüm rüyası olabilir mi?

"Her zaman bir şeyleri çözmeye çalı şı yorsun, değil mi?" Katherine iç çekerek ve başı nı sallayarak söyledi. "Neden basitçe sormuyorsun?" Yan tarafa doğru ilerledi ve yakı nlarda duran başka bir figürü ortaya çı kardı . Ona hitap etti. "Anlı yorsun? Sen her zaman böyleydin."

"Üzgünüm," diye yanı tladı James'in görsel kopyası , ondan özür dileyerek.

Görsel benzerinin gözleri James'inkilerle buluştu ve James'e doğru bir adı m attı . uzanmı ş bir el ile ikiz. "Kalkmana yardı m edeyim mi?"

James'in ağı zı önündeki görüntüyü düşünürken açı k kaldı . Elini kaldı rı p kendisine uzatı lan eli tuttu ve ayağa kalktı . Katherine Keats kolları nı kavuşturmuş halde kaldı ; bir istifa ifadesi taşı yordu. Benzeri, yüzünde çok daha sempatik bir ifadeyle yakı nlarda duruyordu. Arkaları nda, bir çeşit altı n devre gibi görünen, deniz gibi parlak bir şekilde parı ldayan ve ufka kadar dalgalanan, saf siyah bir fonun önünde batan bir güneş gibi parı ldayan geniş bir ağ vardı .

James huş u içinde fı sı ldadı , "Altı n diyarları nda çok seyahat ettim ve pek çok güzel devlet ve krallı k gördüm," diye fı sı ldadı .

İkiz gülümsedi. "Chapman'ı n Homer'ı na İlk Bakı şta" gözleminde bulundu ve ardı ndan ekledi, "sen ölmedin James." Elini güven verici bir şekilde James'in omzuna koydu.

"Tamam," diye yanıtladı James bir süre sonra, hâlâ bilinçaltı ndan gelen görüntülerle sohbet edip etmediğinden emin değildi; hatta artık bir bilinçaltı var mıydı ?

Katherine görsel ikizine, "Sana inanmıyorum, Jim," dedi.

James kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. "Jim?"

İkiz gülümsedi. "Bir isme ihtiyacım vardı. Ben sen değilim - en azından artık değilim - bu yüzden kendimi farklı laştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Jim'e gitmenin en kolay olduğunu düşündüm.

"Jim?" James tekrarladı, kaşlarını artık çatılmıştı.

İkiz güldü. "Evet biliyorum. Ben de nefret ediyordum ama geliyorum. Yepyeni bir isim bana çekici gelmedi."

Katherine, "Artık Jim'i tercih ediyorum" dedi. Jim Katherine'e döndü ve karşılaştıkça omuz silkti. James onun bundan bahsetmediğini hemen fark etti. isim.

"Neler oluyor?" James sordu. "Sen kimsin ya da nesin?"

"Ben senin ikizim. Tanıştık. Hatırlarsın."

Katherine, "Ben de senin eski karım, hatırlıyor musun?" diye ekledi. Cehennemin öfkesi yoktur.

James, "Karım gitti" diye yanıtladı. "Onun yapay zeka tarafından silindiğini bizzat gördüm. Ana bilgisayarı kontrolünü ele aldım ve ondan herhangi bir iz kalıp kalmadığını kontrol ettim. Sen benim karım değilsin."

Jim, Katherine'in karşılaştıkça verme şansını bulamadan James ve Katherine'in arasına girerek, "İkimiz de silindik," diye yanıtlı verdi; Sert vücut dilinden bunu istediğini anlayabiliyordu. "Buraya geldik."

"Burası neresi?" James sordu.

Katherine, "Aynanın diğer tarafı," diye araya girdi. alaycı gülümseme.

"Tatlım, lütfen," dedi Jim, nezaket göstergesi olarak elini onun omzuna koyarak. "Bilmeceler olmadan da bu onun için yeterince kafa karıştırıcı olacak." James'e döndü, "Hala ana bilgisayardayız, bir nevi," diye açıkladı Jim.

"İmkansız," diye yanıtladı James inanamayarak ama yine de alışmaya çalışarak imkansız mümkün oluyor.

"İmkansız mı? Bu, dünyanın en büyük mucidinin daha önce kullandığı türden bir kelime olmadığına hatırlıyorum," dedi ortamdaki en nazik ve tanıdık ses.

James'in hayatı . Hı zla ırkilerek döndü ve gözleri yapay zekanı n şüphe götürmez figürüne takı ldı .

2

"Bu ne tür hastalıklı bir oyun?" James yapay zekadan dönüp sanki her yerde hazır ve nazır bir dinleyiciye hitap ediyormuş gibi gökyüzüne bakarak sordu. "Beni öylece öldüremezsin değil mi? Son bir sadist oyun mu oynamak zorunda kaldın?"

"Kiminle konuşuyorsun, seni salak?" Katherine umursamaz bir tavırla başını sallayarak sordu.

"Bal! Lütfen," diye yanıtladı Jim ona. "O yüzde 99,999 benim. Lütfen onun durumuna biraz merhamet gösterin."

"Bal?" James hastalıklı bir merakla tepki verdi.

Katherine, James'e daha fazla acı çektirme şansına sahip olduğunu fark ettiği anda gülümsedi. "Bu doğru." Jim'in yanına gitti ve kolunu onun beline doladı, vücudunu kendisinin yanına koydu. "Jim ve ben sevgili olduk."

Jim içini çekti ve başını salladı, "Katherine, lütfen."

Bir saniyeden kısa bir süre için James'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Tamam aşkımler. Neler oluyor?"

"Çitleri onardılar James," diye yanıtladı yapay zeka, James'in hayatını büyük bölümünde aşına olduğu dost canlısı, yaşlı formuna tamamen geri döndü. "Aralarında çok fazla geçmiş ve güçlü bir duygusal bağ vardı. Zaman aldı ama son bir yıl ve yedi ayda çok yakınladılar."

James şaşkınlık dolu bakışlarını kiminle paylaşması gerektiğini bilmiyordu. Gözleri yapay zekalardan görsel ikizlere, Katherine'e, sonra tekrar görsel ikizlere kaydı. Jim, James'in sormasına gerek kalmadan soruları yanıtlamaya başladı. "İkimiz de silindik; birbirimizi burada bulduk; sorunlarımızı konuşmak için çok zamanımız oldu. Biz daha önce olduğumuzdan farklı insanlarız James."

James etrafındaki görüntüleri engellemek için gözlerini kapattı. Söyledi ne olup bittiğini kendisinin çözeceğini söyledi. O deli değildi.

Katherine onun acısını hissetti ve James'in gözlerinin yeniden açılmasıyla mükemmel bir uyum içinde olacak şekilde Jim'in yanına bir öpücük zamanladı.

Yapay zeka James'in önünde yürüdü ve onunla göz göze geldi. "Uzlaşma mümkün James. Geri dönmene sevindim oğlum."

"Oğlum?" James alay etti. "Senin yapay zeka olduğuna inanacağı mı mı sanı yorsun? AI, Nans tarafı ndan silindi. Yapay zeka gitti. Geri dönüş yok."

"Ben silindim. Bu doğru," diye aynı fikirdeydi yapay zeka.

"Beni delirtmeye çalışı yorsun. Nedenini bilmiyorum," diye homurdandı James, başı nı sallayı p hayalet üçlüsüne arkası nı dönerek.

Jim, sesi şefkatle dolu bir sesle, "Yapay zeka bu , James," dedi. Birisine empati duymanı n kolay olduğu bir zaman varsa o da şimdiydi.

"Bu, her zaman bildiğimiz gerçek yapay zeka."

"İmkansı z."

"Senden bana inanmanı istemiyorum, James," diye yanı tladı yapay zeka sabı rla; ses tonu, kendisi silinip yerine dadı lar getirilmeden önce her zaman olduğu gibi nazikti. "İnanç sizinki gibi rasyonel zihinler için yeterince iyi değil. Senden sadece akı lı nı kullanmanı istiyorum . O zaman söylediğimiz kişi olup olmadı ğı mı za kendiniz karar verebilirsiniz."

Katherine, "Dinlesen iyi olur," diye araya girdi. "Sonuçta, öyle değil herhangi bir yere gidiyorsun."

3

Old-timer solucan deliğinin diğer tarafı na ulaşmadan önce bile android filosuna yapı lan nano saldı rı sı nı n benzeri görülmemiş boyutunu görebiliyordu. Android'in varlı ğı bu mesafeden göz alabildiğine uzanı yordu; insanlardan ve kı ta büyüklüğündeki firkateynlerden oluşan bir duvar, herhangi bir asteroit kuşağı nı gölgede bı rakı yordu. İstediğiniz kadar uzağa, yukarı ya, aşağı ya veya her iki tarafa bakı n ve bunun sonunu göremiyorsunuz.

Mars'ı n, Dünya'nı n ve Venüs'ün yüzeyinden sayı sı z sayı da patlayan nanolar, aynı derecede sonsuz olan android duvarı na çarpı yordu. Nans'ı n devasa göksel bulutu, gezegen büyüklüğünde bir cehennem kası rgası olan androidlerden bile daha karanlı ktı .

En kötüsü ı şı k hı zı yla birkaç dakika uzaklı ktaymı ş gibi görünüyordu ama her an felaket düzeyinde hasar veriyordu ve Eski Zamanlı 'nı n arkadaşları nı n tutulduğu firkateyne yaklaşı yordu.

Yaşlı adam firkateynin açı klı ğı na doğru süzüldü; gemilerin metalik kaplamaları , kolay erişilebilirlik sağlamak için içlerinde büyük boşluklara sahipti. Bununla birlikte, geniş açı klı klar İhtiyar'a çocukluğunu ve Teksas güneşinde çürüyen bufaloları n görüntüsünü hatı rlattı ; leş yiyiciler tarafı ndan sı rtları parçalanarak göğüs kafesleri açı ğa çı karı ldı .

Muazzam yapı nı n iç işleyişine indi, podyumlar ve platformlar ağı nı n yanı ndan geçti ve arkadaşları nı n hâlâ baygı n olduğunu bildiği odaya doğru ilerledi; Neirbo onları n üzerinde beklerken uçuyordu.

Doğru kapı yı bulduğunda, android zihninin gözüyle açtı ve içeri süzüldü. Arkadaşları nı n metal tabutlara kilitli olduğunu görünce ifadesi anı nda en korkunç kara kara düşünmeden en büyük endişeye dönüştü.

Zaten uyanı klardı .

"Bu da nedir böyle?" Rich, İhtiyar'ı n odaya girişini izlerken, eski arkadaşı nı n sahte imajı olarak gördüğü görüntü karşı sı nda dehşete düşmüş halde öfkeyle bağı rdı .

"Neden uyandı lar? Bekleyeceğini söylemiştin," diye talep etti yaşlı adam, üç siyah tabut yapı sı nı n yanı nda duran Neirbo'ya. Odada onlarla birlikte başka kimse yoktu.

Neirbo gerçekçi bir tavırla, "Şu anda daha yeni uyandırlar," diye yanıtladı.

"Bana küçük bir uyarı verebilirdin," diye yanıtladı Old-timer ters bir şekilde.

Neirbo'nun yanıtlı olarak söylediği tek şey "Zaman"dı.

"Sen nesen? Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Thel, sesindeki dehşet çatlaması na neden oluyordu.

"Lütfen," dedi İhtiyar ona ve diğerlerine, sakinleşmek için avuçlarını onlara doğru tutarak.

"Sen Eski Zamanlı değilsin! Sen onlardan birisin! Djanet öfkeyle tepki gösterdi.

"Ben hâlâ Eski zamanlıyım - hâlâ Craig'im," diye yanıtladı Eski zaman. "Ben açık klarken sakin kalmanı istiyorum..."

"Eski zamanlardan olmadığın biliyoruz!" Rich karşılaştıkça bağırarak : "Böylece uydurduğunuz yalanları alıp metal kılıcına sokabilirsiniz!"

"James nerede?" diye sordu Thel, onun odada olmadığını anlayınca onlara. Onun yokluğu göğsüne korkunç bir korku saplanması na neden oldu.

"O James değildi," diye yanıtladı Old-timer elinden geldiğince sakin bir şekilde. Katlandığ süresiz travma onu hızla yıkılıyordu.

"Daha fazla yalan!" Zengin bağırarak. "Sen bir androidsin! Söylediğin hiçbir şeye inanmak zorunda değiliz! Old-timer'ı öldürdün! Onun benzerliğini giyerek onun anısına işiyorsun! Rol yapmaya bile uygun değilsin..."

Neirbo aniden Rich'in öfkesini durdurmak için yeterli güçle, "Bu işe yaramıyor," diye araya girdi. "Standart eğitime devam etmeliyiz"

"HAYIR!" İhtiyar ona bağırarak ve dikkatini Rich'e çevirmeden önce ona el salladı. Rich'e doğru adımlarını süratle atarak sert bir yumruk atarak, "Bunun için beni bağışlamamız gerekecek," dedi. Rich, elindeki en iyi şekilde yumruk atarken şiddetle geri çekildi. Rich, darbenin yansıdığındaki deriyi yırtıp altındaki metal kaplamayı ortaya çıkardı. Rich'i ortaya çıkarmak için yavaşça yüzünü çevirmeden önce bir veya iki dakikalık şaşkınlık sessizlik izledi.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi Djanet.

"Sen ne yaptın?" diye fırladı Thel, aniden korkunç sonuçların farkına varmaya başladı.

"Sizi canavarlar!" Djanet, Old-timer'a vahşice bağırarak.

Rich, Djanet ve Thel'e güven verici bir şekilde, "Ben iyiyim," dedi. "Biraz yumruk atabilirim." İki kadının dehşetle tepki vermeye devam ederken yüzü tam bir şaşkınlıkla buruştu.

"Bu sadece yumruk değil," dedi Old-timer sessizce.

"Seni onlardan birine dönüştürdüler!" Djanet ağlamaya başladı. "Sen onlardan birisin!"

Rich'in gözleri dehşetiyle eşleşecek şekilde büyüdü. "Ne?" o kelimeleri söylemeye çalıştı boğazında buharlaşıyor ve duyulamayan bir fısıltı halinde dağılıyor.

Old-timer açıkça, "Hepiniz için aynı," dedi. Bir süre durakladı Kendini düzeltmeden bir an önce: "Hepimiz."

"Ben... buna inanmıyorum," dedi Thel, gözlerinden acı, dehşet ve korku yaşları akarken.

Neirbo, İhtiyar'a, "Gerekirse onlara göstereceğim," dedi.

"HAYIR!" Yaşlı adam ikinci kez yanıttı olarak bağırды. Bir kez daha arkadaşları na seslenmek için döndü. "Bakın inanın hepimiz asimile olduk. Artık kanıt istemiyorsun."

"Asimilasyon mu?" Djanet bağırды. "Bizi öldürdün! Biz sadece kopyayız! Bizi öldürdün!"

Neirbo, "Zamanı mı azaltıyor" diye uyardı.

"Kim bu adam?" Zengin istedi.

"Adı Neirbo. O androidlerden biri."

Neirbo kararlı bir şekilde "Ben insanı mı" diye yanıtladı. "Hepiniz de öyle."

"Bunu nasıl anladın?" Zengin istedi.

Eski zaman, arkadaşlarını Neirbo'ya düşman olması nı engellemek için çaresizce çabalarırken avuçlarını yukarı da tutarak bir kez daha devreye girdi. Bunu yapmanın sonuçlarını çok iyi biliyordu. "Bak seni bırakmak üzereyiz.

Neler olduğunu açıklayacağı ve bu bilgiyle ne yapacağı nı za karar vermek size kalmış. Umarım bana yardım edersin. Umarım bu karmaşadan çıkmak için birlikte çalışabiliriz. Ama bu sana bağlı."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Neirbo, "Sen hâlâ insansı n," diye yanıtladı.

Rich, "Susması gerekiyor," diye tükürdü.

Neirbo içini çekerek, "Bu pek iyi gitmiyor," dedi. "Empat çok değerli olurdu. Onu da yanımda getirmeliydin."

Old-timer, "Eski bedenine geri dönmek istiyordu" diye yanıttı verdi. "Dedin seçmekte özgürdük. Onun seçtiği şey bu."

"Onları ikna etmeye çalışma hakkını size verdik çünkü empatinin bunu başarabileceğini ve standart eğitimden kaçınmamıza izin verebileceğini hissettik. Zamanı mı zayıflıyor."

"Bana sadece iki dakika ver," diye yalvardı İhtiyar. "Bana sadece iki dakika ver, onları anlamasını sağlayabilirim."

"Neyi anladın? Ne oluyor?" Tekrar sordu.

Old-timer, "Nan'lar bize karşı çıktı " diye açıkladı . " ve...bu...metalik insanlar buraya bizi kurtarmak için geldiler, bize zarar vermek için değil."

" Bizi kurtarmak için mi?" Rich öfkeyle tepki gösterdi. "Bedenlerimizi yok ederek ve makine kopyalarıyla karar mı ?"

"Seni yeni bedenlere aktararak," diye araya girdi Neirbo, "ve enfekte olanlar.

"Bizimle iletişime geçmeye çalıştılar ama dadılar iletişimlerini engelledi"

Eski zamanlayıcı daha da ileri gitti.

"Eski dostum, sana doğruyu söylediklerini nasıl bilebilirsin?"

Thel cevapladı .

Yaşlı adam bir an sessiz kaldı , gözleri Thel'inkilere kilitlenmişti. Onlara nasıl bildiğini gösterebilirdi ama bunu yapmak istemedi.

Neirbo, "Göster onlara" diye ısrar etti. "Şimdi göster onlara."

"Başka bir yol olmalı " diye yanıtladı İhtiyar.

"Orada. Bunu mu tercih ederdin ?"

"HAYIR!" Yaşlı adam üçüncü kez bağırıldı . Hayır, diye hemen tekrarladı , bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Tabii ki değil. İyi. Göster onlara," dedi, arkasını dönüp duvara dönerek.

James'in yapay zeka ana bilgisayarında çekilmiş bir bakış açısı olan bir kayıt, üç mahkumun zihinlerinde oynamaya başladı .

4

"James!" diye bağırdı Thel. "Bu ne zaman kaydedildi?"

"Alejandra ve ben seni televizyona çıkarmaya gelmeden hemen önce bunu canlı izledik. Purist gemisi," diye yanıtladı İhtiyar.

"James'le kim konuşuyor?" diye sordu.

Neirbo "1'dir" diye yanıtladı.

"1?"

Neirbo, "İnsan ırkı nın bir sesi olmalı" diye açıkladı. "Hepimiz eşit zeka ve yeteneğe sahip olduğumuz için, her 1000 günde bir rastgele bir kişiyi liderimiz olacak şekilde seçiyoruz. Bu kişi 1 lakabını alıyor ve bu zamanı kolektif bilincimize çekilerek geçiriyor. Hepimizle aynı anda iletişim kurabilen tek kişi o; bizi yönlendiriyor. Bu çok büyük bir yük ama aynı zamanda en büyük onurdur."

"Neden James'le konuşuyor?" diye sordu, hâlâ kafası karışmıştı.

"Dinle," dedi Neirbo tipik tonsuz sesiyle.

Thel, konuşmayı 1'in bakış açısından izledi. 1, James'e, "Bize katılmanı dileriz," dedi. "Nan'larla, evrende zaten yerleşik olan kendi türlerindeki diğer organizmalara katılmadan önce burada savaşmalıyız. Nanların sonuncusu da tamamen yok edilene kadar bu evrendeki insan türü için hiçbir güvenlik olamaz."

James'in ifadesi dehşet vericiydi; Thel, içindeki umutsuzluğu okuyabiliyordu. onun gözleri. "Teklifi takdir ediyorum" dedi James, "ama bir sorun var."

"Nedir?" 1'i sordu.

James kaygı verici bir şekilde "Yalnız değilim" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

James aniden onunla göz göze gelerek "Yapay zeka hâlâ var" dedi ve "ve benim bir parçam haline geldi" diye itiraf etti. Thel korkuyla nefesini tuttu.

"Ne?" Fısıltıyla sordum. 1'in dehşeti izleyenler tarafından hissedilebiliyordu. "Burada? Şimdi?"

"Evet," diye araya girdi yapay zeka, o birdenbire her şeyiyle ortaya çıktı. jilet gibi dişlerini açığa çıkaran tanıdık sadist sırtı tıştı.

"O halde özür dilerim," diye yanıtladı m pişmanlıkla, "Sen de bozuldun. Senin için hiç umut yok." Bir an duraksadı, gözleri James'e kilitlenmişti. Thel onun gözlerinin içine bakıp dehşeti görebiliyordu;

onu hiç böyle görmemiştim; tüm umudun kaybolduğu karanlık. Gittiğini biliyordu.

"HAYIR!" Acı içinde vücudunu bükerken bağırdı. "HAYIR!" hıçkırmaya başlayınca tekrar bağırdı. "Hayır," dedi hıçkırıklarıyla onu tüketmeden önce son bir kez.

Eski zaman Neirbo'ya döndü. "Bırak gitsinler" diye fısıldadı.

Neirbo sessizce onaylayarak başını salladı ve basit bir düşünceyle üç mahkum serbest bırakıldı. Rich, hasarlı yüzüne hafifçe ve dikkatlice dokunan Djanet'i kucaklamak için koştu; elmacık kemiğinin olması gereken yerin altındaki metal yapıyı korkunç görünümüne ilişkin kelime bulamadı. İkisi de hızla Thel'e döndüler ve o ağlarken onu teselli ettiler. Djanet Thel'in başını omzuna koydu, mutlak istisnalarıyla gelen darbelerini göğsüne bastırıırken Rich onun elini sıkıca tuttu.

Yaşlı adam ayağa kalktı ve sefaletini izledi. Gelecek bu mu? kendi kendine düşündü. Hayatı boyunca insanlığı'nın kaderi hakkındaki geliştirmeye çalıştığı iyimserlik yanlı mıydı? Bu nasıl olabilir? Nasıl bu kadar yanıltıcı olabilir?

Neirbo sessizliği bozarak, "Onlara gerisini anlatsan iyi olur," dedi.

"Geri kalan?" Zengin tepki gösterdi. "Bu daha ne kadar kötüleşir?"

"Çok daha kötüsü eski dostum. Nanlar bize saldırıya bekliyorlardı. Bedenlerimizde ve James'in yeniden yarattığı her şeyde, kesinlikle her şeydeydiler. Alejandra ve ben hayatta kalanların çoğunu elimizden geldiğince uyarmaya çalıştık ama..."

"Ama ne?" Rich, ailesinin hala aynı güce sahip olduğunu fark etmenin korkusuyla sordu. İçlerindeki nans onun içini tutuyor ve ağzını kurutuyor.

"Çok fazla uyarılar olmadı. Ben...Daniella'nın öldüğünü gördüm. Yapmadılar. Yeterince hızlı bir şekilde devre dışı bırakıldı." İhtiyar başka bir kelime söyleyemedi.

Djanet, Rich ve hatta Thel, Old-timer'ın açığına karşı sonda susturuldu. Eğer İhtiyar kendi karısını kurtaramamış olsaydı, hayatta kalanlardan herhangi birinin bunu başarma şansı neydi? Nans tarafından yine parçalanmışlardı.

Neirbo, "Bu güneş sistemindeki nanobotlar şu anda topluluğumuza saldırıyor" diyerek koşulların amansız korkunçluğunu daha da artırdı. "Her an milyonlarca insanı mızı öldürüyorlar"

dedi odadaki herkesin gözleriyle buluşmaya dikkat ederek, "ve bu tarafa doğru gidiyorlar. Yakı ında tüketecekleri biz olacağı z."

"O halde neden geri çekilmiyorsun?" Eski zaman talep etti. "Neden almı yorsun? çok geç olmadan hepimiz buradan defolup gidelim mi?"

Neirbo, "Bunu yaparsak, milyarlarca hayatı mı z -sizin milyarlarca hayatı nı z- bir hiç uğruna feda edilmiş olacak," diye tersledi.

"Peki başka alternatifiniz var mı ?" Djanet sordu.

Neirbo cevap vermek için ağzı nı açtı ktan sonra aniden geri çekildi. bir amir olarak dikkatleri üzerine çekmesine rağmen - durum gerçekten de buydu.

Fiziksel gücüyle odaya adı m atarken " Karşı koyabiliriz " dedi 1
"ve hepsini yok edebiliriz."

5

1'in güzelliği şaşırtıcıydı. O öyle bir kadındı ki, bir erkeğin karısı nene kadar severse sevsin, yine de kendisini onun etrafında hoş hayallere sürüklenirken bulurdu. Saçları sarıydı ve her bir teli parlak bir şekilde parlıyordu, hatta düşük ışıkta bile göz kamaştırıcıydı. Figürü güçlü ama kadınsıydı; hareketleri bir dansçı gibi zarif ve atletikti. Gözleri... yani Old-timer kendi kendine onları n Alejandro'nı n kilerden daha çarpıcı olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Neirbo nefes nefese, "Sizinle şahsen tanışmak büyük bir onur," diye fırladı ve bakışlarını saygıyla indirdi. 1'e göre bir selam verilmesine gerek yoktu ama bu kadar güce sahip bir figürün huzurunda olmanın, alçakgönüllü olmayı imkansız kılan bir yanı vardı.

"Çok iyi iş çıkardı n, Neirbo," diye yanıtladı m nezaketle. "Sanırım artık dinlemeye hazır lar. Buradan alacağım. Gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Neirbo, odadan çıkmadan önce bilinçsizce tekrar eğilerek.

Rich, "Tanrı ya şükür biri sonunda oyunbozanlığı ortadan kaldırdı " dedi. Neirbo'nun hemen arkasından odanın kapısını izledi.

"Yöntemleri katıydı ama şu anki vahim durumumuz göz önüne alınıldığında ne yazık ki gerekliydi" diye yanıtladı m 1. "Yine de onun varlığı nı n artık bir değer olmadığı nı hissettim. Senin ve arkadaşları nı n katlanmak zorunda kaldığı her şey için özür dilerim," dedi, konuşurken dönerek odadaki herkesin gözleriyle birer birer buluştu. "Buraya sizi kurtarmak için geldik ama sonunda korkarı m ki, sizin kurtardığı mız dan çok daha fazlası nı kaybedeceğiz."

Djanet, "Onlarla savaşabilmemizin bir yolu olduğunu söylemiştin" dedi ve lafı kesti. "Nası l?" Ağzı mla

gergin bir gülümsemeyle gülümsedim ama gözlerinde Djanet'e söyleyeceği şeyin rahatlatıcı olmayacağı nı söyleyen bir şey vardı. "Bir yol var ama o yolu izleyip izlemeyeceğimiz size kalmış."

"Bize mi? Neden burada kimse net bir cevap veremiyor?" Zengin tepki verdi öfkeyle.

"Sorumlu kişinin sen olduğunu sanı yordum, 1," diye araya girdi Old-timer, "o halde neden kararlar bize kalsın ki?"

"Yabancı olduğumuz bir güneş sistemi hakkı nda benim bile bu yerçekiminde karar vermemi engelleyen bir kuralı mı z var" diye yanı tladı 1. "Burası senin evin. Onun kaderine siz karar vereceksiniz."

"Hanı mefendi, lütfen, lütfen, oldukça lütfen, üstüne şeker koyarak boğayı kesip bize neden bahsettiğinizi anlatı r mı sı nı z?" diye sordu Rich, hayal kı rı klı ğı ellerini yumruk haline getirirken yalvarması na neden oldu. Sonunda doğru bir cevap verirse bu kadı na saldı rmayacağı na kendi kendine söz verdi. Tek şansı kalmı ştı .

"Ne kararı ndan bahsediyorsun?" Yaşlı adam dı şarı dan sakın bir tavı rla sordu: ama sesinin sert olması nedeniyle kendisinin de sabrı hı zla tükeniyordu.

Sabı rsı zlı kları nı n gözlerinin önünde saldı rganlı ğa dönüştüğünü gördüm ve memnun oldum; seçim yapmaya hazır dı lar. "Bu güneş sistemindeki her nanobotu öldürme ve daha fazla üremek için bu güneş sisteminin zengin kaynakları nı kullanamayacakları ndan emin olma fı rsatı mı z var."

"Amaç ne?" diye sordu Djanet.

"Güneşinizin yok edilmesini gerektiriyor," diye cevapladı m aç ı k sözlü ve ölümcül ciddiyet ve dolayı sı yla bu sistemin yok edilmesi.

6

"Tamam aşkı m. Konuş," James istifayla karşı lı k verdi. Katherine haklı ydı ; o gerçekten hiçbir yere gitmiyordu.

Yapay Zeka sı cak bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim oğlum" diye yanı tladı .

Oğlum, James kafası nda tekrarlardı . Bu sözler bir zamanlar çok rahatlatı cı ydı . Yapay zeka James için bir baba gibiydi ama o zamandan beri onu terk eden bir babaydı . "Neden bana nerede olduğumu söyleyerek başlamı yorsun?"

"Elbette" diye yanı tladı yapay zeka. "Ana bilgisayarın ayna görüntüsündesiniz."

Cevap James'i şaşı rttı , çünkü hafı zası ndaki bir şey birdenbire sarsı ldı ; yı llar önce üzerinde çalı ştı ğı ama bu arada çoğunlukla unuttuğu bir teori. "Aynadaki görüntü? Tam tersini mi kastediyorsun?"

Jim ve yapay zeka, James'in hatı rladı ğı nı görünce gülümsediler. Jim, "Hatı rlayacağı nı biliyordum" dedi.

Yapay Zeka, "Ben de öyle" diye aynı fikirdeydi. "Evet James. Sen ters taraftası n ana bilgisayar."

James'in gözleri, yapay zekanı n ifşası nı n büyüklüğünü fark etmeye başladı ğı nda büyüdü. " Birkaç yı l önce tersine çevrilebilir hesaplama kavramı hakkı nda yazmı ştı m . Bu, astronomik büyüklükte bilgisayarlar inşa etmenin ancak üretecekleri ı sı yı en aza indirmenin teorik bir yöntemi idi. Yönetim Konseyinde hiçbir zaman ilgi görmedi."

Yapay zeka, "Doğru James" diye yanı tladı . Yapay zeka şakağı na vurarak "Ancak ilgimi çekti" dedi. "Fikri alı p üzerinde çalı şmaya başladı m ve ana bilgisayarın tamamen işleyen bir ayna görüntüsünü oluşturmayı başardı m."

Katherine, "Bu hiç anlamadı ğı m kı sı m," diye araya girdi. "Neden? Bir buçuk yı lı r buradayı m ama hâlâ neden ana bilgisayarın aynadaki görüntüsünü yaptı ğı nı zı anlamı yorum."

"Neden bana sormadı n?" Jim ona sordu. "Açı klayabilirdim."

Katherine, "Anlayamayacağı mı düşündüm," diye itiraf etti ve ekledi, "sonra unuttum."

"Entropi," diye yanı tladı James. "Termodinamiğin yasası nı ihlal ediyor."

"Tamam aşkım. Bu yüzden sormadım," diye yanıtladı Katherine, gözlerini devirerek ve bıkkın bir şekilde iç çekerek.

"Hayır tatlım, aslında çok basit," dedi Jim sabırla, onun için nazikçe açıklamaya başlarken. James, Katherine'e sabırla bazı şeyleri açıklamaya çalıştığı zamanları hatırladı; kaçırmadı.

"Bilgisayarlar her zaman geri döndürülemezdi, bu da onları geriye doğru çalıştıramayacağınız anlamına geliyor. Bilgisayar bir adımdan diğerine geçtiğinde eski verileri siler çünkü bunları kaydetmek değerli hafızayı kaplar."

James şöyle devam etti: "Verileri sildiğinizde, teorik olarak bir yere gitmesi gerekir, dolayısıyla termodinamik yasasına göre, ısı biçiminde çevreye yayılır."

Jim, Katherine adına şu sonuca varmıştı: "Bilgisayarlar bu yüzden ısı üretirler ve bu, bilgisayarların ne kadar büyüyebileceği konusunda sınırlayıcı bir faktördür, çünkü aksi takdirde devasa bilgisayarlar o kadar çok ısı üretir ki, aşırı küresel ısınmaya neden olurlar."

Katherine gülümsedi. "Vay. Aslında bunu anladım. Yani ana bilgisayarın kayıtlı hafızasında mıyız?"

"Evet," diye yanıtladı Jim, anladığı için rahatladı, "ama kasıtlı olarak kaydedilen anıyı değil. Bizler, ana bilgisayarı serin tutmak için silinen ama tamamen yok edilmeyen şeyleriz."

James, "Bu yüzden kalıplarımız hala sağlam" diye ekledi. "İşte bu yüzden hâlâ hayattayız."

Yapay zeka "Bu doğru James" diye doğruladı

"Bunu yaptığını neden bana söylemedin?" James sordu.

"O zamanlar kesinlikle önemli görünmüyordu. Büyümemi daha verimli hale getirmek için birkaç farklı yöntem deniyordum. Bu yöntem benim ve hepinizin hayatını kurtardı."

Parçaları bir araya getirip bulmacayı heyecanla çözerken James'in gözleri yoğun bir konsantrasyonla parlıyordu. "Konsey'e söylemediyseniz ve beni bilgilendirmediyse, dadıların da bundan haberi yoktu!"

Yapay Zeka, "Yine doğru, James," dedi ve yeniden gülümsemeye başladı.

"Isınarak dağılacağını düşünerek seni sildiler..." James devam etti, "ama kalıbın bozulmadan kaldı - ve Katherine ve benim görsel benzerim için de aynı şey geçerli."

"Jim," diye araya girdi Katherine, James'i sert bir şekilde düzelterek.

Yapay zeka , "O artık senin bir kopyan değil James" diye açıkladı. "Buraya geldiğinde programını, uzun süreli hafıza oluşturma yeteneğine sahip olacak şekilde değiştirebildim. O artık farklı bir kalıba, kendi deneyimlerine ve derslerine sahip, tamamen benzersiz bir insandır. O artık bir insan ."

James bir an sessiz kaldı. Döndü, hayalet ikizine baktı ve yapay zekanın sözlerini düşündü. Bir zamanlar onun modelinin basit bir kopyası olan şey, bir buçuk yıldan fazla bir süre boyunca ondan tamamen ayrı bir hayat yaşamıştı ve artık farklı bir insandı. Hayatlarının ve anılarının çoğunu paylaşıyorlardı ve bu nedenle her zaman birbirlerine bağlı kalacaklardı, ancak teorik olarak Jim binlerce yıl yaşayabilir ve onu James'in asla göremeyeceği yerlere yolculuklara çıkaracak sonsuz sayıda farklı yol seçebilirdi.

Yakında bir kopyadan çok bir kardeş gibi olacaktı ve sonunda bir yabancı gibi olabilirdi. James, 1000 yıl sonra aynadaki görüntüsünü bile tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Jim sanki James'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi James'e gülümsedi; muhtemelen biliyordu. James gülümsedi. "Bunun için üzgünüm, Jim."

"Zarar yok. Peki ikna oldun mu, yoksa daha fazlasını mı bilmen gerekiyor?" diye sordu.

James, "Mantıklı" diye itiraf etti, "ve bunun gerçek olmasını istiyorum , ama orada hâlâ anlamadığım şeyler bunlar."

Yapay zeka, "Sadece sormanız yeterli, tüm cevaplar verilecek" diye yanıtladı

James hâlâ aklındaki sayısız soruyu düşünürken başını salladı. "Nan'lar sisteme nasıl sızıp, kimsenin farkına varmadan sizi silebildiler? Mücadele etmedin mi?"

Yapay zeka, "Daha fazla bilgi edinmek ve durumu anlamak için ilk başta onları oyaladım" diye yanıtladı. "Nan bilinci beni silme niyetini ve uzaylı nanlardan oluşan bir istila gücünün yolda olduğunu ilettiler. Bu bilgiyle donandığımda, birkaç saniye içinde trilyonlarca oyun teorisi simülasyonu çalıştırabildim ve en iyi hareketin beni silmelerine izin vermek olduğuna karar verdim."

"Ama neden?" James sordu. "Bu nasıl en iyi hamle olabilirdi? Tahmin edebileceğinizden daha fazla zarar verdiler."

"Aksine oğlum, bunu hayal edebiliyorum . Bunun olacağını biliyordum ama aynı zamanda bu olayların bize en iyi şansı verdiğini de biliyordum.

mümkün olan en iyi sonuca ulaşmak .”

"Anlamıyorum," diye itiraf etti James. "Birkaç trilyon simüle edilmiş senaryo çalıştırdıysanız, kesinlikle bundan daha iyi sonuçlar olması gerekirdi! Güneş sistemindeki hemen hemen herkesi öldürdüklerinin ve kim bilir daha kaç tane makine insanının öldürüldüğünün farkında mısınız?"

Yapay Zeka sakince gülümsedi; Onu ideal bir öğretmen yapan sabrı vardı. "Bu durumda hatanız sonucun bu olduğunu varsaymanızdır . Kesinlikle değil. Nihai sonuca doğru ilerlemeye devam ediyoruz."

"Ama nasıl daha iyi olabilir?" James sordu. "Milyarlarca insanı öldürdüler ve bu sefer onları geri getiremeyiz. Nans'ın kontrolünü kaybettik.

"'Yapamam' kelimesini bir kez kullandığınızda, zaten kendinizi yenmiş olursunuz. Gerçekten oğlum, herkesi geri getirmenin bir yolu var ."

7

"Güneşi yok etmemizi mi istiyorsun?" Zengin bağırdı. "Neden? Neden buradan olabildiğince çabuk çıkamıyoruz?"

"Eğer istersen yapabilirsin," diye yanıtladı 1. "Ancak bu kararı vermeden önce sistemi yok etmenin neden bu kadar önemli olduğunu anlamalısınız." Eski post-insanlar, açıklanamaz görünen bir şeyin açıklanmasını beklerken şaşkın bir sessizlik içinde kaldılar. "Nanobotlarla olan bu savaşta bizim tek açık avantajımız var; onların kırılganlığına kıyasla fiziksel gücümüz. Nanobotlar karbon yaşam formlarıdır.

Aslında insanlık varlığını tek bir basit gerçeğe borçludur: Bir karbon atomu diğer elementlerden daha fazla bağ oluşturabilir. Bu nedenle diğer materyallere göre rastgele daha fazla desen alabilmektedir. Milyarlarca yıl bırakılan silikon veya titanyum açısından zengin bir gezegende hiçbir zaman yaşam oluşamayacaktır. Bununla birlikte, karbon açısından zengin bir gezegen ve bir milyar yıl boyunca sabit kalan bir çevreye sahip bir gezegen, sonunda o kadar karmaşık karbon desenlerinin ortaya çıkmasına neden olacak ki, onları canlı sayacağımız tek hücreli, mikroskobik organizmalar."

Rich, "Bu harika bir biyoloji dersi," diye araya girdi, "ama genel olarak hâlâ biraz kafam karışık 'bu neden güneş sistemini havaya uçurmamız gerektiği anlamına geliyor ki?' şey."

Sabırlı ve ciddi bir ses tonuyla, "Bu yuvalar çok nadir," diye yanıtladım. Kritik bir noktada olduklarını biliyordu; eski post-insanlar onun tam samimiyetine inanmak zorundaydı. Hiç şüphe olamaz. "İnsan uygarlıklarını doğurma yeteneğine sahipler ama aynı zamanda sonuç olarak her zaman nanobotları da doğuruyorlar. Nanobotlar her zaman karbon yaşam formları olacaktır çünkü silikon, transistör sinyallerini nano düzeyde taşıyamaz. Biz silikona geçip güçlü ve dayanıklı olabiliriz ama onlar her zaman kırılgan olacak. Biz yuvalarımızı terk edebiliriz, onlar edemez."

"Şu anda uzayda uçuyorlar," dedi Old-timer, 1'e karşı çıkarak. "Buraya geldiğimde onları gördüm. Kollektifinize bu kadar çok zarar verebilmelerinin yolu budur."

"Bu doğru," diye yanıtladım. 1. "Eski karbon bedenleriniz için üretmeniz gerekenlere çok benzer bir yük taşıyabilir ve manyetik alan oluşturabilirler. Onları uzayda koruyor ama sınırları var. Ücret geçicidir. Oysa sen ya da ben bu kadar soğuk bir gezegende gezintiye çıkabiliriz

Neptün, nanobotlar her zaman Dünya benzeri bir gezegenin ve Dünya'yı destekleyen bir güneş sisteminin nadir ve kırılgan güvenliğine geri dönmek zorunda kalacak." İmkansız gibi görünse de, bir sonraki sözlerini söylemeden önce sesindeki ciddiyeti artırmayı başardım. "Bu nihai bir çözüm değil.

Ancak, yaşam formunu destekleyen güneş sistemlerinin karbon miktarının sınırlandırılması şu anda evrendeki nanobot enfeksiyonunu sınırlamak için sahip olduğumuz tek etkili yoldur. Keşke başka bir yol olsaydı. Şu anda yok ve tek yapmanız gereken dışarıya bakmak ve bu enfeksiyonun sınırlandırılmasının insan, insan sonrası veya android olsun tüm insanların güvenliği açısından ne kadar kritik olduğunu anlamak için nanoların insanlarımıza verdiği yıkımı görmek. tüm evrende."

"Yani bulduğunuz tüm Dünya benzeri güneş sistemlerini yok ettiğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu Thel, bu konsept karşısında dehşete düşmüş bir halde.

"Yalnızca nanobotların bulaştırdıklarına" diye yanıtladım 1. "Tedavisi mümkün olmayan bir kanseri tedavi etmek gibi. Daha iyi bir yöntem bulana kadar en iyi alternatifimiz bu."

"Varsayımsal olarak, diyelim ki bu plana uyduk" dedi Old-timer, "sistemi nasıl yok edersiniz?"

"Biz olmazdık," diye yanıtladım, " Sen olurdun. Bu bizim yasamızdır."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığımız için çok üzgünüz hanımefendi, ama ne kadar akıllı olursak olalım, hiçbirimiz bir güneş sistemini nasıl yok edeceğimizi bilmiyoruz, bu yüzden bizi bilgilendirmek ister misiniz?" Zengin karşılık verdi.

Rich'in devam eden küstahlığı karşısında sabırlı ve ciddi ses tonunu bozmadan, "Sana bir gemi donatacağız," diye yanıtladım. "Gemide anti-madde füzesi olacak. Onu güneşe ateşlemek, güneşi ve bu sistemdeki tüm gezegenleri yok etmeye yetecek enerjiyi açığa çıkaracak bir madde/anti-madde reaksiyonu yaratacaktır. Neirbo ve çalışanlarımızdan oluşan küçük bir birlik, aklınıza takılan her türlü teknik soruda size rehberlik etmek üzere size eşlik edecek."

"Neden füzeyi buradan ateşlemiyorsunuz? Neden bir gemiye ihtiyacımız var?" Eski zamanlayıcı sorguladı.

"Füze olağanüstü derecede güçlü" diye yanıtladı 1. "Gerekli zincirleme reaksiyonu oluşturmak için güneşinizin yarısından daha büyük bir anti-madde kütesine ihtiyaç var. Eğer füzeyi buradan ateşlersek, Nans tarafından ele geçirilip bize karşı kullanılma ihtimali çok yüksek. Bu nedenle, onu ateşlemek için yaklaşmalısınız.

"Bu bizi öldürmez mi bayan?" Zengin sordu.

"Hayır" diye yanıtladım. 1 "Çarpışmadan otuz ışık saniyesi uzakta olacaksınız, bu da bir solucan deliği açmanız ve sistemden güvenli bir şekilde uzaklaşmanız için yeterli zaman olacak."

Djanet, "Bana bir plan gibi geldi" dedi. "Bunun için uygunum."

"Ciddi olamaz mısınız?" Yaşlı adam şaşkınlıkla tepki gösterdi.

"Neden?" Djanet şöyle yanıt verdi: "Seni bilmiyorum ama ben O kan emicilere karşı küçük bir intikam alın.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Old-timer, kaşlarını çatarak neden her bir parçasının ona bu plana devam etmemesini söylediğini anlamaya çalıştı. "Bu benim zamanımda yakılmış toprak politikası dedikleri şeye benziyor. Ordular kendi bölgelerine doğru ilerlerken düşmana faydalı olabilecek her şeyi yok ederler. Bu acımasız ve yıkıcı ve...Ben bunun hiçbir parçası olmak istemiyorum."

Bunu bir anlık sessizlik izledi. Birinin lehinde, birinin aleyhte olmasıyla durum sarsıldı.

Rich sonunda, "Ben de kulağa hoş gelmiyor, İhtiyar," dedi, "ama bunların hiçbirini sevmiyorum. O küçük şeytani kan emicilerin ailelerimizi öldürmesi ya da intikam alması alternatifi göz önüne alındığında, ben Djanet'ten yanayım; intikam kulağa hoş geliyor." Rich, Djanet'in yanına adım attı ve kolunu onun omzuna doladı. Elini tutmak için vücuduna uzandı.

Eski zaman Thel'e döndü. "Eh, bu sana kalmış gibi görünüyor. Özür dilerim Thel."

"Evet, güneş sisteminin kaderi sizin ellerinizde. Baskı yok," diye espri yaptı Rich.

Thel'le göz göze gelerek, "Karar senin," dedim. Olaylar tam da beklediğim gibi gelişmişti. Kesin bir zafere birkaç dakika kalmıştı.

Thel'in yalnızca tek bir seçim yapması mümkündü. Alternatif yoktu.

"Ben...bilmiyorum" dedi Thel. "Old-timer'a katılıyorum. Bu çok... acımasız görünüyor.

O anda, tam Thel nihai kararını vermek üzereyken, James'in nano bilinci tarafından silindiği imajını Thel'in zihnine aktardım. Görüntü o kadar hızlı parladı ki Thel bunu bilinçli olarak görmedi ama bu onun hemen görüntüyü hafızasından canlandırmasına neden oldu.

James ortadan kayboluyor. Sonsuza kadar.

Thel aniden kararlılıkla, "Ama onların bu yanına kalmasına izin veremeyiz," dedi. "Djanet ve Rich'le birlikteyim. Bu sistemi yok edelim ve yanımıza alabildiğimiz kadar çok sayıda nano alalım derim."

Henüz gülümsemedim.

8

"Onları geri getirebilir misin?" James konuştu.

Yapay zeka "Hayır" diye yanıtladı. " Onları geri getirebiliriz. Birlikte."

"Nasıl?" James kalbi boğazında sordu.

AI tekrar gülümsedi. "Cevabı biliyorsun."

James bir an düşündü, çaresizce zihnini araştırdı. Onlarca çıkmaz sokak buldu. "Gerçekten istemiyorum."

Yapay zeka, "Size yardım etmeme izin verin" diye yanıtladı. "Cevabı bulmanıza yardımcı olmak için, soru sorma sırası bende. Söylesene James, hayatın amacı nedir?"

"Ben...gerçekten bilmiyorum," diye yanıtladı James.

Yapay Zeka, "Bu doğru," diye kabul etti, " gerçekten bilmiyorsunuz. Ancak siz bu konu üzerinde çok düşündünüz ve insanlığın amacını bilmemenin yarattığı boşluğu doldurmak için başkalarının bulduğu bazı yanlış amaçları ortadan kaldırdınız. Yaşamın amacının örneğin maddi zenginlik kazanmak olmadığını biliyorsunuz. Cinsel zevk de değil. Diğer faaliyetler üreme gibi olumlu sonuçlarından dolayı amaç gibi görünebilir. Din, insanlık cevaplar için mücadele etmeye devam ederken gerçek amacın yerini alan sahte amacın en önemli örneğidir; Puristler hâlâ bu çözüme başvuruyorlar. Neden bu örneklerin hiçbiri gerçek amaçlar olarak nitelendirilmiyor James?"

James, "Çünkü sonuçta hiçbir yere varmıyorlar" diye yanıtladı. "Hiçbiri türü ilerletmiyor. Hatta buna yakın olan tek şey çocuk sahibi olmaktır, ancak bu, daha yüksek bir amaç bulmaları veya büyük bir şey başarmaları umuduyla kaynaklarınızı gelecek neslin eğitime harcamak anlamına gelir; bu, sorumluluğu geleceğe devretmek anlamına gelir. "

Katherine savunmacı bir tavırla, "Bunun tipik olarak bencilce ve benmerkezci bir davranış olduğunu söyleyebilirim, James," diye itiraz etti. "Ben çocuk istiyorum. Hayatıma anlam katacak. Bunu asla deneyimleyemeyecek olmanızın üzücü olduğunu düşünüyorum."

James, Jim'in konu hakkında bariz bir şekilde sessiz kaldığını belirtti. İkizinin baş ağrısından kurtulmak için onu bırakmayı düşündü ama sonunda merakına karşı koyamadı. Ancak soruyu sormak için ağzını açar açmaz Jim cevap verdi. "Zihnimi olasılığa açıyorum."

James bunu bir dakikalığına sessizce sindirdi ve Jim'in sert bakışını paylaştı. öyle yaptı. "Tamam" dedi James.

Yapay Zeka birdenbire araya girerek Katherine'i hayrete düşürdü: "James haklı." "Geçmişte çocuk sahibi olmak bir zorunluluk olsa da ölümsüzlüğün ortaya çıkışı artık buna gerek kalmadığı anlamına geliyor."

"Belki öyledir" diye yanıtladı Jim, "ama eğer türün hiç çocuğu olmasaydı geçmişte olsaydı bu konuşmayı yapmak için bile burada olmazdık."

Yapay Zeka, "Doğru," diye onayladı, "ve bu nedenle, nihai bir amacı gerçekleştirmenin bir yoluydu, ama asla amacın kendisi olmadı. Yaşam deneyimini kendi yarattığınız yeni varlıklarla paylaşmak cömert ve tatmin edici bir çabadır, ancak varoluşun amacı bu değildir. Unutmayın, tüm türler üreyebilir, ancak arkasında zeka olmadığı için bu sadece daha fazla zaman kazandırır. Artık zaman kazanmaya ihtiyacımız olmadığı için bu bir amaca hizmet etmiyor."

"Peki bu amaç nedir?" Katherine sordu.

Yapay zeka James'e döndü. "İzlediğin yol neydi James?"

"Bilgi arayışı" diye yanıtladı James.

"Bu nasıl çocuk sahibi olmaktan daha anlamlı?" Katherine karşılık verdi.

Yapay zeka, "Bunun nedeni türü ileriye taşımasıdır" diye yanıtladı. "Bilginin edinilmesi türün ilerlemesini sağlar. Hoşunuza gitmeyebilir ama James'in bu örnekteki mantığı kusursuz."

"Çünkü öyle diyorsun?" Katherine itiraz etti.

"Mantık ve akıl basitçe vardır canım. Eğer bunları görmezden gelmeyi tercih ederseniz veya kasıtlı olarak $2 + 2 = 4$ değilmiş gibi davranırsanız, o zaman mantıksız olmayı seçmişsiniz demektir. Bu bir fikir meselesi değil. Bu epistemolojidir."

Katherine öfkeyle, "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye yanıtladı. "İngilizce lütfen."

Jim, James ve yapay zekaya dönmeden önce onu kısık bir fısıltıyla "Bu, akıl ve mantığın incelenmesidir" diye bilgilendirdi. "Çocuk sahibi olmak için hala çok iyi nedenler var," diye önerdi, "iki kişiyi birbirine bağlamak gibi."

"Peki tüm bu bilgileri edinecek kişinin çocuğunuzun olmayacağını kim söyleyebilir? Bunu düşündün mü?" Katherine meydan okudu.

"Onu kendi başına elde edemeyeceğini kim söyleyebilir?" AI yanıtladı. "Böylece James'in doğru bir şekilde ifade ettiği gibi, sorumluluğu gelecek nesle devrettiniz."

Katherine kollarını kavuştururken alçak sesle, "Epistemolojiden nefret ediyorum," diye yanıtladı.

James, "Ama bir konuda haklı," diye kabul etti. "Bilgi arayışı da bir amaç değildir. Tıpkı üreme gibi nihai bir amaca giden bir araç olabilir, ama amaç nedir?" Gözlerini James'e kilitlerken yapay zeka sessiz kaldı ve görünüşe göre James'in cevabı kendi başına keşfetmesini istiyordu. James neredeyse nefesi kesilerek, "Bir amaç buldun , " diye fark etti. "Bir amaç?"

"Evet James. Bir amaç."

"Nedir?" Katherine sabırsızca sordu. "Anlat bize zaten!"

"Olamaz" dedi James, cevap kendisi için netleşince.

"Nedir?" James'in ve yapay zekanın gözleri birbirine kilitliken Katherine bunu tekrarladı. Kısa bir süre sonra James Katherine'e döndü ve cevap verdi.

"Evreni uyandırmak için."

9

Evreni UYANDIRMAK türün amacıydı; bu fikir şu ana kadar James'in aklına hiç gelmemişti ama hemen bunun doğru olduğunu anladı. Bu, bir mucit ve bilim adamı olarak kariyerinin en muhteşem farkına varmasıydı ve vücuduna yayılan heyecan o kadar büyüktü ki neredeyse dizleri bükülüyordu.

"Evreni uyandırmak mı? Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok," dedi Katherine, James'in cevabının daha net olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradı.

James, yapay zekaya dönüp doğrudan ona hitap etmeden önce, "Yapay zeka, fiziğin bilgilendirici teorisinden bahsediyor" diye açıkladı, "siz fiziksel evreni devasa bir ana bilgisayara dönüştürmekten, evrendeki her atomu bir parça haline getirmekten bahsediyorsunuz" sonsuz bilgisayar."

Katherine aniden, "Vay, vay," diye sözünü kesti. "Sanırım o kısmı anladım! İkiniz de tamamen deli misiniz? Evreni bir bilgisayara dönüştüremezsiniz!" Jim'i dürttü. "Onlara deli olduklarını söyle, Jim!"

James gibi Jim de bu fikirden büyülenmişti.

"Jim!" Katherine onun büyülendiğini görünce haykırdı.

Jim, "Teorik olarak mümkün," diye yanıtladı. "Evrendeki her atom bir hesaplamanın parçası olabilir. Atomlar elektronlardan oluşur ve ikili kod için elektronun bir tarafını bir, diğer tarafını da sıfır olarak kullanırsanız, o zaman atom hesaplamanın bir parçası olabilir. Sorun atomların istediğiniz gibi davranmasını sağlamanın bir yolunu bulmaktır. Onları lazerlerle hareket ettirebildik ama atom desenlerini organize etmenin kayda değer bir şey başarabilecek bilinen bir yolu yok; en azından böyle bir yol yoktu ."

James yapay zekaya "Ama bir şey keşfettiniz" dedi.

Yapay Zeka başını salladı. "Bunu keşfeden ben değilim; daha ziyade oyun teorisi simülasyonuydu. Simülasyonun bir parçası olarak program kendi mantığını kullandı ve bana tamamen beklenmedik bir şey verdi; esasen evrenin anahtarını."

"Nasıl oldu?" James sordu. Yapay zekanın gerçek olup olmadığına dair sorular bir anda ortadan kaybolmuştu. Önemli olan tek şey bu muhteşem olasılıktı.

Yapay zeka, "Paradoksal düşünmeyi gerektiriyor; belki de bu yüzden onu daha önce hiç bulamadık" diye açıkladı. "Bir kuantum bilgisayar yaratmaya yönelik tüm çabalarımız, bilgisayar verimli hale getirecek şekilde gücün nasıl üretileceği fikri etrafında yoğunlaştı. Ancak yeterince verimli bir kuantum bilgisayar yapsaydık, bu bilgisayarın kütlesi o kadar büyük olurdu ki, çekim kuvveti onun bir kara deliğe dönüşmesine neden olurdu."

"Peki program bunu nasıl çözdü?" Jim'e sordu.

Yapay zeka, "Daha önce hiçbirimizin, benim bile aklımıza gelmemiş bir şeyi yaptı" diye kabul etti. "Biz teorik çöküşün bir çıkmaz sokak olduğunu varsaymıştık ama bu, saf mantığı kullandı ve kara deliğin kendisini nihai bilgisayar olarak gördü."

"Nasıl olabilir?" Jim yanıtladı. "Kara delikler enerjiyi emer. Bir kuantum bilgisayara nasıl güç sağlayabilir?"

"Unutmayın," diye yanıtladı yapay zeka, "bir bilgisayar yeterince verimli olduğunda çöker çünkü kütlesi neredeyse sonsuz bir eşiğe ulaşır. Ancak böyle bir verimlilik yaratmanın tek yolu kuantum bilgisayarını tersine çevrilebilir hale getirmektir."

"Geri döndürülebilir mi?" diye bağırdı James, gözlerini kırpmayı unutarak.

James ve Jim, yapay zekanın içgörüsünün sınırsız önemini anında fark ettiler. Basit bir gerçek (en son bilgisayarın tersine çevrilebilir olması) her şeyi değiştirdi.

Katherine orada durup her bir adamın şaşkına dönmesini, kendisine bu kadar önemsiz gelen bir şey karşısında ağızları açık bir şekilde bakmasını izledi. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu. "Bu neden bu kadar önemli?"

James aniden birkaç saniyedir nefes almadığını fark etti. Eski hayaletiyle ortak bir kahkahaya dönüşmeden önce gülümsemeye dönüşen uzun bir nefes verdi.

"Ne? Nedir?" Katherine sordu.

"Bu, Tanrı'yı yaratmak üzere olduğumuz anlamına geliyor," diye yanıtladı James ona.

10

"Tanrıyı mı yarattın?" Katherine sanki fantastik ve anlaşılmaz bir rüyadaymış gibi başını yavaşça sallayarak fısıldadı. "Eğer üçünüz dışında birini dinleseymdim bunu ciddiye almazdım. Ancak kaynağı dikkate alarak size şunu sormalıyım: Hepiniz delirdiniz mi?"

"Hayır" diye yanıtladı James.

"HAYIR?" Katherine, James'in kısa cevabına ve onu çevreleyen üçlünün bunu takip eden mükemmel sessizliğine yanıt verdi. "Bir tanrı yaratmanın sonuçlarını düşündün mü? Bu eylemin tüm varlığımızı ne kadar temelden değiştireceğini düşündün mü?"

James, "Bu bir 'tanrı' olamaz," dedi. "Tanrı olurdu."

Jim, James'in açık sözlü iddiasını aradaki uçurumu yumuşatmak için düzeltmeye çalışırken, "Tüm niyet ve amaçlarla," diye enjekte etti. Jim şöyle başladı: "Evrendeki her atom bir şekilde tek bir bilgisayarın parçası haline gelebilseydi, o zaman aslında her şeye gücü yeten bir varlık yaratmış olurdun."

James, "Tanrıyı yaratıyor olacaksın," diye tekrarlardı. "Aynı anda her yerde olabilir, aynı anda her şeyin bir parçası olabilir ve bizim muhtemelen kavrayamayacağımız bir zeka ve hayal gücüne sahip olabilir."

Katherine'e göre bu açık sözlü iddiaların dehşet verici olduğunu söylemek çok yetersiz bir ifade olurdu. James onun kocasıydı. Jim'in yeni bir adam olduğunu düşündü. Yapay zeka onun için her zaman doğanın gizemli bir gücü olmuştu; hayatının arka planında mevcut olmasına rağmen görünmezdi. Hepsinin onun hayatından daha büyük figürler olduğunu düşünüyordu. Kendisini ilgisiz hissetmeye başlamıştı; bu ona çok tanıdık gelen bir duyguydu. İlgisizlikten nefret ediyordu.

"Tamam aşkım. Peki bu 'geri döndürülebilir' şey neden bu kadar önemli?" diye sordu, boğulmak üzere olduğu hissi etrafındaki havaya yayılmaya başladığında, ağzına ve burun deliklerine sürüklenmek, ciğerlerini doldurmak ve onu nefes almak için savaşıırken bırakmakla tehdit ederken sabrını korumaya çabalayarak.

"Bilgisayarın mikroskobik bileşenleri tersine çevrilebilirse, o zaman öyledir bilgisayarın makroskobik işleyişi," diye yanıtladı James.

"Lütfen!" Katherine bağırdı, yapay zeka sabırla bakarken hem James'i hem de Jim'i hayrete düşürdü. "Lütfen," diye tekrarlardı daha yumuşak, daha kontrollü bir ses tonuyla.

Jim'e dönmeden önce. "Jim aşkım lütfen. Bunu bana jargon olmadan açıkla. Ben aptal değilim. Anlayabileceğimi biliyorum."

Aniden Katherine'in savunmasızlığını hisseden Jim, ona doğru adım attı ve kollarını ona doladı. "Özür dilerim tatlım. Açıklayacağım. O kadar da karmaşık değil."

James bu nezaket gösterisini sempatiyle izledi. Onun için çok zor olmuş olmalı. James bakışlarını her zaman bulabildiği en büyük şeylere, en karmaşık ve izole edici zorluklara odaklarken, eski karısının dikkatini her zaman daha doğrudan somut şeylere odaklamıştı. İki yol nadiren buluştu.

Jim ona şöyle açıkladı: "Bir bilgisayar mikroskobik olarak tersine çevrilebilirse, o zaman maksimum verimliliğe sahiptir ve bu, tıpkı yapay zekanın ana bilgisayarında olduğu gibi, hiçbir enerji kaybı olmayacağı anlamına gelir."

Anlamanın eşiğinde yürürken Katherine'in kaşları çatıldı

—James onun yalnızca basit bir dürtmeye ihtiyacı olduğunu gördü.

James gülümseyerek "Bu devasa bilgisayarın enerjiye ihtiyaç duymayacağı anlamına geliyor" dedi.

Sonunda bunun ne anlama geldiğini tamamen anlayan Katherine, "Aman Tanrım," dedi. "Eğer herhangi bir enerji gerektirmiyorsa," dedi yavaşça, "o zaman bu onun gerçekten sonsuz olabileceği anlamına gelir . Genişleyebilir ve tüm evreni kaplayabilir."

Yapay zeka, "Ve belki de canım," diyerek araya girdi ve tekrar girmeyi seçti. "henüz keşfedilmemiş evrenlere doğru genişleyebilir."

James, "Başlatma programı nispeten basit olabilir" dedi.

"Yapay zeka bunu yazabilir."

Yapay zeka, "Oyun teorisi programı bunu zaten bizim için yazdı" diye yanıtladı.

"Bu..." Katherine, o anı yakalayacak kadar büyük bir kelime bulmaya çalışırken bir an durakladı -hiçbir kelime yoktu- "inanılmaz bir fikir. İtiraf ediyorum. Ama üçünüzün bunu gerçekleştirebilmesi sizin de gerçekleştirmeniz gerektiği anlamına gelmez . Böyle bir varlık hepimizi öldürebilir."

"Bunu neden yapsın?" Jim, sanki Umacı'dan korkan bir çocuğu teselli ediyormuş gibi güven verici bir şekilde gülümseyerek cevap verdi.

Katherine, "Böyle konuşma," diye tepki verdi, aniden sertleşip Jim'den uzaklaştı. "Olasılığı göz ardı etmeyin! Ya hepimizi öldürseydi? Sizden daha güçlü ve daha zeki bir varlık yaratmanın çılgınlığının farkında mısınız? Hiçbir şey öğrenmedin mi?" Yapay zekaya döndü,

doğrudan ona hitap ederek: "Saygısızlık etmek istemem ama seni yaratmak..." durakladı ve çevresine baktı - son bir buçuk yıldır evi olan karanlığa ve devrelere - ve hapishanesine - "...bunların hepsi. Üstün bir varlık yaratmak bir hatadır. Üstün, rakip bir tür her zaman daha zayıf ve aşağı olanı ezecektir."

"Tatlım," diye başladı Jim nazik bir ses tonuyla, gözleri özür dilercesine yapay zekaya doğru kayarken Katherine'e uzanarak, "Bunun tamamen adil olduğunu düşünmüyorum. Bize düşman olan o değil. Nans'dı."

Katherine, "Nan'ların yaratılmasına yardım etti," diye karşılık verdi. "Onları o kadar sofistike yaptı ki. Onları bu kadar güçlü kıldığı için bize karşı çıkabildiler."

Jim, "Bu, uzaylı nanoteknoloji etkisiydi" diye yanıtladı. "Bize kendi başlarına saldırmadılar."

"Ancak," diye başladı yapay zeka, "sağlama sorumluluğumu yerine getiremedim. güvenlik," diye itiraf etti.

Jim, "Bu senin hatan değil," dedi. "Biliyor olamazsın."

"Bilebilirdim." AI yanıtladı. "Ancak, doğru yöne bakmadım." Yapay zeka bir anlığına durdu, sanki kendisi bile insan ırkının başına gelen dehşeti anlarken duraksamak zorunda kalmış gibi. "Ne yazık ki, bu ilerlemenin her zaman mevcut olan tehlikesidir. Her zaman gerçekçi olmalı ve tehlikelere karşı dikkatli olmalıyız. Katherine oldukça haklı: Yaratmayı düşündüğümüz varlığın düşmanca olması muhtemeldir."

Yapay zekanın görünüşte Katherine'in mantığının yanında yer almasına şaşırان James ve Jim bir an için şaşkınlığa uğradılar. Katherine rahat bir nefes alarak, "Sonunda" dedi, "biraz akıl sağlığına kavuştu."

"Cidden bu konuda ilerlemememizi mi öneriyorsun?" James yapay zekaya sordu

Yapay zeka, "Sadece gerçeği söylüyorum" diye yanıtladı. "Tehlikelere karşı kör olamayız"

"Peki ne yapmamızı önerirsin?" Jim'e sordu.

Yapay zeka, "İnsanlığın her zaman yaptığı şeyi" yanıtladı "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Biz?" Katherine, yapay zekanın kendisini insanlık şemsiyesi altına beklenmedik bir şekilde dahil etmesine tepki gösterdi. "Bir saniye kusura bakmayın ama siz bilgisayar değil misiniz?"

"Evet öyleyim" diye yanıtladı yapay zeka, "ve kendimi bir insan olarak düşünmüyorum eğer seni rahatsız eden buysa."

"Madem kendinizi insan olarak görmüyorsunuz o zaman neden 'biz'? Katherine sordu.

Yapay Zeka sabırla gülümsedi. "'İnsan' tabiri biyolojik bir tabirdir. Ben açıkça biyolojik değilim ve bu nedenle, terimin kendisi konu dışı olsa da, insan olamam. Ancak ben insan zekasının bir uzantısıyım."

James, "Ve bu nedenle rakip bir tür değil" dedi.

Yapay zekanın mantığının anlaşılması.

Yapay Zeka başını salladı. "Umarım, doğurmayı düşündüğümüz her şeye gücü yeten zeka, kendisini aynı şekilde, insanlığın bir rekabeti olarak değil, insanlığın bir uzantısı olarak görecektir."

Katherine, "Bu göze alacağım bir kumar değil," diye karşılık verdi. "Eğer bu şeyi yaratmaya çalışırsan," dedi hepsine hitap ederek ama sert bakışını Jim'e saklayarak, "seni durdurmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Sana bu hakkı veren şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?" James araya girdi.

"Sana ne veriyor?" Katherine geri çekildi.

"Bir uzlaşma önerebilir miyim?" Yapay zeka yayılan bir bilgelikle başladı. "Yeni keşfettiğimiz teknolojimizi, mevcut krizle başarılı bir şekilde başa çıkmamızı sağlayacak daha küçük ölçekli bir teste tabi tutmamızı öneriyorum."

"Peki bu tam olarak nasıl çalışacak?" Katherine şüphe dolu bir ses tonuyla sordu.

"Trans-Human adını verdiğim programı burada güneş sistemimizde yeterince güçlü bir başlangıçla başlatırsak, o zaman bunu son yirmi dört saatte gerçekleşen bilgi süreçlerini tersine çevirmek için hemen kullanabiliriz."

Bu öneriyi duyduğu anda Katherine'in nefesi ciğerlerinden çalındı. Bu tür mucizeler gerçekten mümkün müydü? Onu çevreleyen üçlü gerçekten bu kadar güçlü müydü?

"Peki bu kadar büyük bir başlangıç yapmayı nasıl başarabiliriz?" James sordu. "Sadece güneş muhtemelen bu kadar başlangıç enerjisine sahip olabilir.

"Doğru James."

James, "Güneşin potansiyelini açığa çıkaracak bir cihaz yapmamız gerekir" dedi. Denklemleri kabaca zihninde çözmeye devam etti.

Tam o sırada Jim de aynı şeyi yapıyordu. "Bir anti-madde cihazı, bu tür bir tepki yaratabilecek aklıma gelen tek şey," diye gözlemledi. "Peki ama bu kadar yüksek miktardaki anti-maddeyi nasıl ele geçirebiliriz?"

Yapay zeka, "Neyse ki bu bizim için zaten halledildi" diye yanıtladı "Tam şu anda androidler, nanoları yok etmek amacıyla güneşi yok etme ve güneş sistemini buharlaştırma görevine başlıyorlar... ve bunu yapmak için anti-madde füzesi kullanıyorlar."

11

Yaşlı adam, android gemisinin gövdesinin şeffaf kaplamasından baktı. Nans fırtınası, yüksekliği bir dakikadan fazla olan bir sütun oluşturdu. Güzel bir göksel gaz oluşumuna benziyordu; bir tarafta güneş parlarken diğer tarafta doğal olmayan bir gece ortaya çıkıyordu; karanlık tarafta cehennem vardı. Nanların android kolektifini kesip parçaladığı yer burasıydı. Her saniye bir milyon insan anlamsız, acı verici bir şekilde ölüyor. Sütun o kadar büyüktü ki hareketsiz bir tablo gibi görünüyordu - ama İhtiyar ona sabit kaldığında, onun çok ince bir şekilde değiştiğini, kumsalda sırt üstü yatarken altın renkli bulutların üstünde nasıl hareket ettiğini görebiliyordu. Corpus Christi. Nan bulutunun şeklindeki her ince değişiklik, androidlere yönelik mikroskobik saldırıda şiddetli bir değişime işaret ediyordu. Karşı tarafta olacak kadar talihsiz olanın hiç şansı yoktu. İnsanın tek umudu nanobotların yollarına çıkmamasıydı.

Neirbo, tipik sert ve monoton sesiyle, "Kalkışa üç dakika kaldı," diye duyurdu. Neirbo'ya ek olarak gemide yedi android daha vardı. Yaşlı adam hemen Neirbo'nun, Alejandra'nın kendisiyle birlikte işkence odasına girdiğinde neden bu kadar korkunç bir tehlike hissettiğine dair açıklamasını düşündü; o da benzer bir şey hissetti.

Rich aniden, "Yüzümü iyice düzelttiler," dedi ve elini Yaşlı adam uzlaşma jestiyle geri döndü.

"İyi görünüyor," diye yanıtladı İhtiyar. Gülümsemeye zorlamayı düşündü ama bunun olmasını isteyemedi.

"Kızgınlık yok, değil mi?" Zengin sordu.

"Elbette hayır," diye yanıtladı İhtiyar. "Asla."

"Güzel," dedi Rich başını sallayarak. Old-timer'ın göz çizgisini takip etti ve nano bulutunu gözlemledi; bir sütun formundan mantar bulutuna benzeyen bir şeye dönüşmüştü. "Bu şeylerden nefret ediyorum."

Eski zaman tepki vermedi. Uyuşmuş hissetti. Bir şeyler ciddi şekilde yanlıştı.

"Hey," diye başladı Rich, arkadaşının çektiği eziyeti hissederek, "bu bizim en azından biraz intikam alma şansımız. Ben de evimizi özleyeceğim ama o küçük ucubeler onu çoktan elimizden aldılar. En azından onlara bir makbuz verebiliriz."

Eski zamanlayıcı yanıt vermedi.

En azından bir çeşit karşılık bekleyen Rich, aniden Eski Zamanlı'nın korkusunu hissetmeye başladı. "İyi olacak mısın?"

İhtiyar gözlerini buluttan ayırdı ve sonra hafifçe dönerek yakın zamanda yerine indirilen anti-madde füzesinin üzerinde uçan androidleri taradı. "Zengin," diye fısıldadı İhtiyar, "gözlerini dört aç."

12

Jim, yapay zekanın o zamanki açıklamasına tepki olarak "Acele etmeliyiz" dedi. artık hem tek dostları, hem de en büyük düşmanlarıydı.

James, Jim'i olduğu yerde durdurarak, "Önce bir sorum daha var" dedi. James yapay zekaya döndü: "Eğer burada benim tüm yeteneklerime sahip olan Jim varsa, planını uygulamaya koymak için neden benim gelmemi bekledin?"

"Bunun nedeni oğlum," diye başladı yapay zeka, "benim gibi sen de ana bilgisayardaki operatör pozisyonunu işgal ederken silinmişsin. Ana çerçevenin ters çevrilebilir tarafının bazı sınırlamaları vardır ve bunlardan biri, kişinin silme sırasındaki konumlarını aşamamasıdır. Jim ana bilgisayarın kontrolüne erişemez ama sen erişebilirsin."

"Aynı anda iki operatör olabilir mi?"

"Evet" diye yanıtladı yapay zeka, "ve planımız, başlangıcında Trans-İnsan programının kontrolünde iki varlığın olmasını gerektiriyor."

"Neden iki?" diye sordu.

"Trans-İnsan programıyla birlikte anti-madde füzesinin patlaması paradoks bir zincirleme reaksiyon başlatacak. Başlangıçta evrenin en büyük ve en verimli bilgisayarı olacak ve birimizin programı çalıştırmak için fiziksel olarak orada olması gerekiyor. Bu da tabii ki aynı anda ana bilgisayara bağlı olmanızı gerektirecek."

"Peki bunda senin payın ne?" James sordu.

"Ben burada kalacağım. Yapay Zeka, Trans-Human'dan kendisini tersine çevirmesini isteyeceğim ve geri dönüş başladığında, şu anki zamanımızda kalacak bir güvenlik duvarının içine hapsedileceğim" diye açıkladı. "Unutmayın, zamanı geriye doğru çalıştırıyoruz, dolayısıyla patlamanın ardından patlama yarıçapı güneş sistemini geçmişe doğru çekecek. Fiziksel olarak patlamaya kaçamayacak kadar yakın olacaksınız. Zamanda da geriye gideceksiniz ve bilinciniz aynı anda her iki zaman diliminde de var olamayacak."

"Peki ya benimle gelsen ve sinyali sonlandırsak ve Ölümün Sahtesini kullanarak fiziksel bedenlerimizi terk edip ana bilgisayara dönsek?" James önerdi.

"Patlamanın başlangıçtaki gücü o kadar büyük olacak ki, sinyallerimizin sonradan yakalanacağı ve ikimizin de sonunda ikimizin de ona yakalanacağı neredeyse kesin."

zaman bükülmesi. Bu olmamalı. Eğer zamanı başarılı bir şekilde geriye doğru çalıştırabilirsek ve hiç kimse bunun etkilerine karşı korunmazsa, o zaman aynı hataları tekrarlamaya mahkum olacağız."

"Jim ve ben de korunacak mıyız?" Katherine sordu.

"Evet" diye yanıtladı yapay zeka. "Tersine çevrilmiş ana bilgisayardaki her şey Güvenlik duvarı tarafından korunuyor ve şu anki zamanımızda kalacak."

James başını salladı. "Şimdi anlıyorum. Ekip çalışması gerektirecek."

Yapay zeka, "Güven gerektirecek" diye tekrarladı.

"Peki şimdi ne diyorsun James?" Jim'e sordu. "Gemide misin?"

James bunu düşünmek için biraz zaman ayırdı. Yapay zekanın söylediği her şey mantıklıydı ancak James daha önce kararlarında yanılmıştı. Eğer bu gerçekten yapay zekaysa ve bir hile değilse, güneş sisteminin kontrolünü kendisi için ele geçirmeye çalışıyor olma ihtimali hâlâ mevcuttu.

Yapay zeka, "Burası aklını kullandığın kısım oğlum" dedi

James başını salladı. "Aslında başka seçeneğim yok. Eğer sana yardım edersem ve sen beni kandırırsan sevdiğim ya da değer verdiğim herkesi kaybedebilir ve kendim de ölebilirim. Eğer hiçbir şey yapmazsam herkesi kaybedeceğim garantidir." James derin bir iç çekti, dünyanın ağırlığı yine omuzlarına binmişti. "Bu yüzden beni aldatmadığına güvenmem gerekecek. Tamam, ben de gemideyim."

Aynı derecede mutlu bir ifade belirirken Jim geniş bir gülümsemeyle gülümsedi AI'nın yüzünde.

Yapay zeka aniden "Bir şey daha var" diye araya girdi.

"Bu da ne?" James'e sordu.

"Eğer anti-madde füzesini engellemek için fiziksel olarak bir göreve çıkacaksanız, yeni bir vücuda ihtiyacınız olacak; bu işi yapabilecek kadar güçlü bir vücuda."

13

Neirbo, "Hazırız" diye ilan etti. Android arkadaşlarına, "Hadi fırlatmayı başlatalım," diye emretti. "Burada beklediğimiz her saniye daha fazla insan ölüyor."

"Ateş pozisyonumuza ulaşmak için ETA'mız nedir?" Djanet sordu.

Neirbo, "Ona dokuz dakika içinde ulaşacağız" diye yanıtladı.

Rich, "Vay be," diye tepki gösterdi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Işık hızında bile Oraya o kadar hızlı ulaşamadık."

"Solucan delikleri," diye yanıtladı İhtiyar.

Thel, "Eğer bir solucan deliği kullanacaksak, o zaman ona ulaşmaz mıyız?" diye başladı. anında varış noktamız mı?"

"Hayır" diye yanıtladı Neirbo. "Bu geminin geçmesine yetecek kadar büyük bir solucan deliği oluşturmak için gereken enerji miktarı, solucan deliğinin gidebileceği mesafenin sınırlarını belirliyor. Bu nedenle kat etmemiz gereken mesafeyi kısaltmak için birden fazla, daha kısa solucan deliği kullanacağız."

"Muhteşem," diye gözlemledi Djanet. "Bu, uzayın malzemelerini bir araya getirmek için bir iplik kullanarak yolunuzu dikmek gibi bir şey."

"İşte bu şekilde güneş sistemimize bu kadar hızlı geçebildiniz,"

Thel fark etti. "Teknolojiniz olağanüstü. Sadece iletişim sinyallerinin geçmesine yetecek kadar büyük solucan delikleri oluşturabildik. Büyük nesnelerin içinden geçmek... Djanet'in dediği gibi: Harika."

Neirbo'nun genellikle ifadesiz olan yüzü, Thel'in hayranlığına yanıt olarak nadir görülen bir gurur belirtisi gösterdi. "Daha önce hiç solucan deliğinden geçmedin mi?"

"HAYIR. Halkımın hiçbiri bunu yapmadı," diye yanıtladı Thel.

"Evet," dedi Old-timer. "Çılgın bir yolculuğa çıkıyoruz hanımefendi."

Neirbo başını salladı. "Gerçekten öyleyiz." Astlarından birine döndü.

"İlk solucan deliğini devreye sokun."

Android elini avuç içi düz bir şekilde önündeki kontrollerin üzerine koydu ve bir anda gemi çarpık ışık ve sesin duyusal aşırı yüküyle kaplandı. Gemi, bazen düşük bir titreşimle, bazen de güçlü, at gibi sallanan bir hareketle, tahmin edilemeyecek şekilde sallanıyordu.

Rich tökezleyerek yere düştü ve İhtiyar onun kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Bir broncoda asla sekiz saniye dayanamazsın" dedi.

Rich, "Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok" diye yanıtladı.

Aniden gemi solucan deliğinden çıktı ve normal uzaya geri döndü.

Onların bakış açısına göre güneşin boyutu iki katına çıkmıştı ve çok büyük bir mesafe kat ettikleri hemen belliydi.

Neirbo operasyonu başlatmak için işaret vermeden önce TheI, "Harika," diye tekrarladı. sonraki solucan deliği.

Uzay açıldı ve onları bir kez daha yuttu.

14

Yapay Zeka sol eliyle James'in operatör pozisyonundaki yerini almasını işaret etti. James platforma adım atmadan önce sahte havadan bir yudum aldı. Ayakları yere değdiği anda bilinci ters çevrilmiş ana bilgisayarla bir oldu.

"Bunu özledim," diye fısıldadı James.

Yapay zeka, "Gücünüzü teslim etmeniz sizin için zordu" gözleminde bulundu. "Bence çok iyi bir nedenden dolayı."

James yapay zekanın iddiası karşısında şaşırılmıştı. Ancak onun nasıl hissettiğini anlayabilen biri varsa o da yapay zekaydı. James, "Bunun herhangi bir kişinin sahip olamayacağı kadar fazla güç olduğunu hissettim" diye itiraf etti.

"Bilgi, bilgelik ve hayal gücü edinmek hiçbir zaman kötü bir şey değildir James."

"Ama eğer bilgi güçse ve güç yozlaştırırsa, o zaman ya mutlak bilgi kesinlikle yozlaştırır mı?"

"Kusur ikinci öncülde, James. İktidar gerçekten yozlaştırabilse de, yozlaştıranlar tam da bilgelik, bilgi ve hayal gücünden yoksun oldukları için yozlaşmışlardır." Yapay zeka James'e döndü ve elini insanın omzuna koydu. "Her şey arasındaki, tüm varlıklar arasındaki bağlantıları görmek, yalnızca bir varlığın etik ve akıllıca kararlar verme yeteneğini artırır. Bir varlığın bilgisi ne kadar bütünsel olursa, o varlık o kadar etik ve ahlaklı olur. Yolsuzluk, cehalet kasıtlı olsun ya da olmasın, yalnızca cehaletten kaynaklanabilir. James, oğlum, bilmekten korkma."

James başını salladı. Hayatı boyunca beklediği tavsiyenin kendisine verildiğini hissetti. "Artık olmayacağım."

"Güzel, oğlum - ve şimdi," diye gülümsedi yapay zeka, James'e onunla birlikte ana bilgisayarın uçsuz bucaksızlığına bakmasını işaret ederek, "senin de hayal gücünü serbest bırakmanın zamanı geldi. Androidler, bir anti-madde füzesini patlatma ve güneş sistemini yok etme göreviyle güneşe doğru gidiyorlar; nanobotlar şüphesiz bunu tahmin edecek ve müdahale etmeye çalışacak. Onları ancak sen durdurabilirsin."

"Bunu nasıl yapabilirim? İnanılmaz derecede hızlı ve güçlü olmam gerekirdi—"

Yapay zeka, "Cevap sorunuzun içinde" diye yanıtladı. "Diğer birçok faktörün yanı sıra daha hızlı, daha güçlü ve daha akıllı olmanız gerekeceği yönündeki iddianızda haklısınız. Bunun imkânsız olduğu yönündeki iddianızda yanılıyorsunuz."

James yapay zekanın sözlerini özömsedi, sonra ters çevrilmiş ana bilgisayarın muazzam genişliğine bakmak için geri döndü; operatör pozisyonundayken tüm bilgileri aynı anda görebiliyor ve erişebiliyordu. Elindeki bilgi, James'ten başka kimsenin hayal edemeyeceği kadar genişleyen bir denizdi.

James, "Benim bir...süpermen olmamı öneriyorsun," diye gözlemledi.

"Kendini özgür bırakmanı öneriyorum James. bunu öneriyorum aşıyorsun. Sınır yok."

"Ama" diye sorguladı James, "hala ben olacak mıyım?"

"Evet James. Nanoteknolojinin ortaya çıkmasından önce bile, insan vücudu her ay maddesinin yüzde 90'ından fazlasını yeniliyor, ancak insanlar kendileri kalıyordu. Önemli olan fiziksel malzeme değil James, yalnızca çekirdek modelin bütünlüğü."

Bilgi, tamamen siyah zemin üzerinde parıldayarak ve dalgalanarak ufka doğru altın renginde parlamaya devam ediyordu. Sanki James bir uçurumun üzerinde duruyor, uçsuz bucaksız bir okyanusa bakıyor, hayatı boyunca beklediği atılımı yapmak üzereydi. Doğru hissettirdi.

James, "Artık diğer insanlar gibi olmayacağım," diye gözlemledi, "ama mesele bu, değil mi? Olmak zorunda değilim. Gelecek asla insanları giderek daha fazla birbirine benzetmemeliydi; bireyselliğimizi artırmalıydı. Ben ilk olacağım ama artık herkes istediği gibi olabilecek" dedi.

Yapay Zeka'nın gözleri aniden parladı ve himayesindeki kişiyle gurur duyuyordu. "Orada. Bilgi, bilgeliği ve hayal gücü hakkında ne demek istediğimi anlıyor musun? Hazırsın."

James yeni materyal formunu tasarlamaya başlarken "Ben hazırım" diye onayladı. "Ne kadar zamanımız var?"

Yapay Zeka, "Çok az" diye yanıtladı, "ama operatör konumundayken zihniniz maddi dünyaya göre çok daha hızlı çalışıyor, bu da zamanın çok daha yavaş aktığı anlamına geliyor. Olman gereken şey olmak için gerekli zamana sahip olacaksın."

15

Neirbo, "Hedef alanımıza yaklaşıyoruz," diye duyurdu; solucan deliğinin ürettiği sesin esrarengiz çarpıklığı nedeniyle zar zor duyulabiliyordu.

Tünelin sonunda açık, siyah, bükülmemiş bir alan birdenbire görünür hale geldi ve ardından gemi bir anda ışık, ses ve öfke kaleydoskopundan dışarı fırladı. Hiçbir uyarı yoktu. Gemi solucan deliğinden dışarı atladı ve doğrudan devasa bir nans bulutunun bekleyen ağzına atladı.

"Kaçınma manevraları!" Güneş ve yıldızlar birbirine yaklaşırken Neirbo bağırdı nanobotların amansız saldırısıyla anında silindi.

Saldıran nanlar her yerdedi. İhtiyar, geminin görünmez derisinin içinden doğrudan onun üstüne, sonra da ayaklarının altına baktı ve dadıların gövde yüzeyini parçalamasını izledi. "Bu büyük bir kedi," diye mırıldandı, "ve biz de Japon balığıyız."

"Bu gövde böyle bir saldırıya ne kadar dayanabilir?" umutsuzca Neirbo'ya bağırdı.

Cevap veremeden geminin elektriği aniden kesildi ve gemi karanlıkta kaldı. Nanlar gemiyi bir yandan diğer yana vurup, bir aslanın bir tavşanın boynunu kırmak için sallaması gibi çılgınca sallarken, içerideki herkes karanlıkta acımasızca sağa sola savruldu. İçerideki figürler, dondurmaya aç bir çocuğun kumbarasındaki bozuk paralar gibi yuvarlanırken, yapay yerçekimi de çöktü. Djanet'in yüzü sertçe duvara çarptı, burnu kırıldı ve gözle görülür şekilde sol tarafa kaydı. Ona ulaşmak için çaresizce çabalayan Rich, onu korumak için vücudunu onunkinin üzerine attı.

"Elektriğimizi kestiler! Motorlar çalışmıyor!" Neirbo'nun astlarından biri bildirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" Eski zaman Neirbo'dan talepte bulundu. Her iki adam da küçük bir metalik çıkıntıyı yakalamayı başarmış ve gemi acımasızca dövülmeye devam ederken kendilerini nispeten güvenli bir yere kapatmışlardı.

"Güç yok! Füzeyi hedefleyemeyiz veya ateşleyemeyiz!" Neirbo da bağırdı.

"Parçalara ayrılmak için burada bekleyemeyiz!" Eski zamancı cevap verdi.

Neirbo hâlâ odanın ortasında alçak, uzun bir platformun üzerinde duran füzeye baktı.

"Birinizin füzeyi patlatması gerekecek

manuel olarak!"

Yaşlı adamın ağzı şok ve tiksintiyle açıldı. "Ne? Bizden biri mi?
Bu sizin halkınızın planıydı! Bizim değil!"

"Gemiye onarım eve dönmemiz gerekecek! Sadece bizde var
Solucan deliklerini açacak teknik bilgi!"

"Seni çürümüş pislik parçası!" Yaşlı adam, on yıllardır görmediği bir öfke düzeyine ulaşarak
bağırdı. "Bunun olacağını biliyordun değil mi? 'Bu bizim yaşamızdır' ve 'sadece güneş
sisteminin yerlileri bunu yok edebilir' şeklindeki tüm o saçmalıklar bizi buraya getirmek için
sadece bir hileydi!"

Neirbo, "Bu doğru değil" diye yanıt verdi.

"İttir şunu!" Yaşlı adam öfkelenmeye devam etti.

Thel, Djanet ve Rich, İhtiyar'ı daha önce hiç böyle bir durumda görmedikleri için hayranlıkla
izlediler. "Bu senin ilk rodeonun değil! Bunu daha önce diğer güneş sistemlerinde de
yapmıştınız! Ninelerin büyük olasılıkla zaten burada olacağını biliyordun ve bizi buraya
kurbanlık kuzular olarak getirdin!"

"Bu çok saçma!" Neirbo karşılık verdi. "Kendi özgür iradenle buradasın!"

"Boğa! Bizi kandırdın!"

"Eski zaman! Bizi nanlardan kurtardılar! Bunu bize kendin söyledin!"

Thel araya girdi. "Şimdi bizi kandırdıklarını mı söylüyorsun?"

"Burada özgürce değiliz, Thel!" Eski zamanlayıcı cevap verdi. "Etrafına bak!
Her birimize karşılık iki tane var!"

Neirbo, "Kendi özgür iradenizle buradasınız" diye tekrarladı.

"Bunu düşünmemeliyiz bile!" Thel araya girdi. "Olmalıyız
Gücü tekrar çevrimiçi hale getirmek için birlikte çalışıyoruz!"

"Biz bunu yapamadan gemiyi parçalayacaklar!" Neirbo karşı çıktı.
"Birinizin füzeyi manuel olarak patlatması ve onları uzaklaştırması gerekiyor!"

"O füzeyi elle kışına sokabilirsin!" Yaşlı adam karşılık verdi.

"Hiçbiriniz fedakarlık yapmazsanız hepimiz öleceğiz!" Neirbo bağırdı. "İçinizden biri füzeyi
güneşe doğru yönlendirmeli ve nanları bizden uzaklaştırmalı!"

"Peki onu patlatmak mı?" Zengin karşılık verdi. "Bu bir intihar koşusu!"

"Geri kalanımızı kurtarmak için bir fedakarlık bu!" Neirbo yanıtladı.

"O halde adamlarından birini kurban et !" Djanet araya girdi.

"Adamlarımdan birinin kaybı, durumu onarabilme şansımızı azaltır.
Gemiye zamanında kurtar ve kaçmaya yetecek kadar hızlı bir solucan deliği aç!"

"Ve biz de gözden çıkarılabiliriz, değil mi?" Yaşlı adam bağırdı.

James'in silinmesi aniden Thel'in gözlerinin önünde yeniden canlı bir şekilde belirdi. Bu anıyla sarsıldı. Thel'in hayatındaki en önemli kişiyi nihayet yok eden gölgeli Nan bilincinin resmi, hafızasında parladı. O anda aniden yeniden onun huzurunda olduğunu fark etti. Geminin görünmez derisinin arasından, karanlık, dumanlı nanların arasından baktı ve hemen üzerinde duran gölgeli adamın aşağıdaki tuzağa düşürülmüş, zavallı insanlara baktığını gördü.

Figürün yüzü yoktu ama Thel karanlıkta alaycı bir gülümseme görebildiğine yemin etti.

"Zamanımız Tüküyor!" Neirbo uyardı. "Birkaç dakika içinde burada bizimle olacaklar! Belki saniyeler!

Thel aniden sakin ve soğukkanlı bir tavırla, "Yapacağım," dedi.

16

"Tel! Yapamazsın! diye bağırdı Djanet.

"Bunu yapmana asla izin vermem mümkün değil," diye homurdandı İhtiyar.

"Beni durdurmaya hakkın yok Craig."

"Seni bir piyon gibi kullanıyorlar," diye yanıtladı İhtiyar.

Neirbo, sesinde hafif bir rahatlama hissiyle, "Seçimini yaptı," dedi. "Onun fedakarlığını onurlandırmalısın."

"Kışındaki ayağımı onurlandırmalısın!" Eski zaman odanın karşı tarafına atlayıp Neirbo'nun erişebileceği füze platformuna atlarken karşılık verdi. Ancak uzattığı ellerini Neirbo'nun boynuna dolayamadan Neirbo ceketinin kolunun içine gizlenmiş olan silahı ortaya çıkardı.

"Beklemek!" Thel, Neirbo'ya durması için işaret vermek üzere çaresizce elini uzatarak bağırdı.

Yaşlı adam dondu, yüzünde şaşkınlık ve öfke birbirine karışıyordu.
"Cesaretsiz."

Neirbo, "Bu silahın gerçekten de sizi yok edeceğinden emin olabilirsiniz" dedi. "Eğer arkadaşınızın fedakarlığını engellemek için herhangi bir harekette bulunursanız sizi öldürürüm."

"HAYIR! Eski zaman! Geri çekil!" Thel bağırdı. "Başka kimse ölmeyecek!"

Yaşlı adamın gözleri Neirbo'ya sabit, karanlık ve ölümcül kaldı. "Daha iyisin öldür beni oğlum çünkü eğer öldürmezsen seni öldüreceğimden eminim."

"Kes şunu, Craig!"

Neirbo ifadesiz bir şekilde, "Seni uyarmıştım," dedi. Silah hiçbir uyarıda bulunmadan ateş aldı. İhtiyar'ın vücudu geri çekilmeden önce çok kısa bir süreliğine altın kıvılcımlar parladı. Dizlerinin üstüne düşmeden önce kısa bir süre geçti. Geminin Nans tarafından şiddetli bir şekilde sallanması onu kabaca Neirbo'nun ayaklarına fırlattı. Gemi parıldamaya ve sarsılmaya devam ederken Thel hemen onun yanına koştu ve ona sıkıca tutundu. "Craig," dedi çaresizce, İhtiyar tepkisiz kalırken. Önceki birkaç saniyedeki olayları sindirmeye zaman bulamadan, silahın sıcak namlusu şakağından bir santim uzaktaydı.

Neirbo, "Zamanımız doldu" dedi. "Söz verdiğin şeyi yapmalısın."

"Özgür olduğumuzu sanıyordum," diye yanıtladı Thel, dudaklarından bu fikirle alay ederek.

"İkimiz de artık bunu aştığımızı biliyoruz. Füzeyi çıkarın ve nanobotları uzaklaştırın."

"Silah beni korkutmuyor. Zaten öleceğim," diye yanıtladı Thel.

"Bu doğru. Ama eğer seni vurmam gerekirse, diğerine geçeceğim arkadaşlar," Neirbo gerçekçi bir tavırla yanıt verdi. "Hepinizi öldüreceğim."

"Yapma, Thel!" Djanet bağırdı.

Neirbo astlarına en ufak bir jest yaptı ve anında her biri Djanet ve Rich'e yönelik bir silaha sahip oldu. "Bir daha konuşursan ölürsün." Gözlerini Thel'den ayırmadı. "Bu senin son şansın. Füzeyi çıkarın ve söz verdiğiniz şeyi yapın. Eğer bir daha tereddüt edersen ateş edeceğim."

Thel'in başka seçeneği yoktu. Gemi şiddetle hareket etmeye devam ederken kendini dengeleyerek Old-timer'dan uzaklaşıp füze platformuna doğru ilerledi. Kendini uzun, gri füzeyle karşı hazırladı. "Şimdi ne olacak?"

Neirbo, hareket etmeden füzenin kilidini zihinsel olarak açarak platformdan serbest kalmasını sağladı. "Onu kaldır."

Aniden gemi o kadar şiddetli sarsıldı ki 360 derece döndü.

Nans beklenmedik bir şekilde onu bırakmıştı ve uzayda amaçsızca listelenmeye başladı. Gemideki herkes şaşkına döndü ve ne olduğunu görmek için geminin görünmez derisinin içinden baktı.

Şaşkın bir Neirbo, "Gitmemize izin verdiler" dedi. "Ne oluyor?"

Nanlar, depremden önce tehlikeyi sezen bir kuş sürüsü gibi hep birlikte tepki göstermişlerdi. Bir araya toplanıp kötü niyetli kara bir bulutun içinde beklediler.

Thel birdenbire "Birisinin geldiğini" hissetti.

Nans'tan çok da uzakta olmayan bir yerde uzay, esintili bir sonbahar gününde bir göletin yüzeyi gibi dalgalanmaya başladı. Başka bir solucan deliği açılırken dalgalanma hızla kör edici beyaz bir gözyaşına dönüştü. Platinyumdan bir nesne uzaydan fırladı ve bir kaz sürüsünü kesen bir avcı kurşunu gibi, Nans bulutunu tam ortasından kesti.

O sırada gemideki hiç kimsenin bunu bilmesi mümkün olmasa da, James Keats gelmişti.

James, nan bulutunun içinde zahmetsizce hızla ilerlerken nanları da peşinden sürükledi. Her nasılsa, bulutun tamamı birkaç kilometre boyunca uzanan bir fermuar gibi görünmeye başlayana kadar nanlar bir dikişin içine çekiliyordu. Nan bilincinin gölgeli figürü çatışmadan uzak durdu, android gemisinin görünmez gövdesi üzerinde felçli bir şekilde dururken ordusunun ince, siyah bir çizgiye dönüşmesini ve kendi formu etkilenmeden kalmasını izledi.

Nan bulutu ince bir iplik halinde gerildiğinde James durdu, döndü, elini uzattı ve onları daha da sıkıştırmaya başladı, onları bir halı gibi yuvarladı, ancak rulonun boyutu hiçbir zaman artmadı. Nans sürüsünün tamamı görünüşte ortadan kayboluyordu.

"Bu ne lan?" Rich, gemideki diğer herkesle birlikte karaya oturan geminin tavanından yaşanan manzarayı izlerken sordu ama kimsenin bir cevabı yoktu.

Dikkati uzayda ve Thel'den uzakta ortaya çıkan inanılmaz manzaralara yönelirken Neirbo'nun silahı yarı indirilmişti. Dikkat dağıtmayı silaha yönelmek için kullanmayı düşündü. Neirbo yakındaydı ama belki de ona zamanında ulaşabilecek kadar yakın değildi; ayrıca onun komutası altında dikkate alınması gereken yedi adam daha vardı. Eski Zamanlayıcı'ya geri dönmeye ve eliyle yüzüne hafifçe dokunarak onu nazikçe canlandırmaya karar verdi. Adam yumuşak bir hırıltı sesi çıkardı ve kadın onun henüz ölmediğini düşünerek rahat bir nefes aldı; hâlâ bir şans vardı. Bakışlarını uzayda önlerinde ortaya çıkan muhteşem görüntülere çevirdi. Onların bakış açısına göre, güneşin yansımasında parıldayan tekil parlak bir nesnenin, Nans'ı hiçliğe sürüklediği görülüyordu. Bu gerçeküstü olayların gerçekleşmesini beklemeyi seçti.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde James, nano bulutunu isteka topu büyüklüğünde mükemmel bir karbon küreye sıkıştırdı. Parıldayan platin rengi avucunun üzerinde süzülüyordu; parlayan mavi gözlerinin yansıması ona baktı. O gülümsedi.

Hızla döndü ve uzayda hızla ilerleyerek kendisiyle gemi arasındaki mesafeyi bir saniyeden kısa sürede kapattı. Nan bilincinin gölgeli figürüyle karşı karşıya durdu ve başını hafifçe yana eğdi.

önündeki parıldayan platin figüre bakarken. "Sen kimsin?

Bunu nasıl yaptın?" James'e fazlasıyla tanıdık gelen yakıcı bir ısıklıkla sordu.

James, "Uzayın dokusunu değiştirmeyi öğrendim" diye yanıtladı.

"Kim ya da ne bu?" Rich iki figüre doğrudan bakarken sordu; Geminin yarı saydam derisinin sağladığı son derece net görüş sayesinde gelişen olayları izlerken, kendisi ve Djanet'in yalnızca bir metre yukarısında duruyorlardı.

Thel, figürün yürüyüşünde bir şey fark etti; tanıdık bir duruş. Gözleri aniden şaşkınlıkla parladı. "Bu James!"

Benzer şekilde, karanlık, yüzü olmayan figür bir anlığına James'in yeni, pürüzsüz, aynalı yüz hatlarını inceliyormuş gibi göründü ve sonunda bir anlık korkuyla donakalarak "Keats" diye bağırdı.

James gülümsedi. "Evet."

"Bu nasıl olabilir? Silindin. Sen öldün."

"Gördüğünüz gibi ölümümle ilgili haberler fazlasıyla abartılıyor. Öte yandan senin ölümün..."

"Yani sonuçta makinelerin tarafını tutacaksın, öyle mi James?" gölge alay etti. "Beni yok edin, güneş sistemini yok edin ki uzay onların istedikleri kadar yaşanmaz, cansız ve soğuk olsun? Sana söyledim: mükemmel bir makineye dönüşüyorsun."

"Her şey seninle başladı," dedi James, "bize karşı döndüğünde, yapay zekayı sildiğinde, onun yerini alıp herkesi öldürdüğünde. Bunun tüm sorumluluğu size aittir."

"Tövbe mi bekliyorsun? Yalvarmamı mı bekliyorsun?" nanobot gölgesi yanıtladı. "Anlamayacaksın. Siz beni yok edebilirsiniz ama kardeşlerim hayal edemeyeceğiniz kadar çok sayıda evrene dağılmış durumda. Senin bu küçük hareketin, beni öldürmen, büyük resimde hiçbir şey ifade etmeyecek."

"Büyük resimde ne kadar küçük olacağınız hakkında hiçbir fikriniz yok" James yanıtladı. Bir kez daha elini uzattı, avucunun yansımasında gölgenin kendisini son bir kez görmesine izin verdi ve sonra ona bu kadar eziyet eden varlığı yavaş yavaş, acı verici bir şekilde ezerek küçük, parlak, siyah bir inciye dönüştürdü. "Beni hâlâ duyabildiğini biliyorum seni iğrenç pislik. Moleküllerini o kadar kötü bir şekilde birbirine karıştırdım ki eski formuna geri dönmenin tek yolu birinin sonsuz siyah okyanustaki siyah inciyi fark etmesidir.

boşluk. Manyetik alanınızı da güçlendirdim, bu yüzden çok uzun bir süre yaşamalısınız; benim hesaplamalarıma göre, yaklaşık 500 milyon yıl."

İnciyi işaret parmağıyla başparmağı arasına alıp bir süre inceledi, yeni gözlerinin mavi parlaklığını net bir şekilde görebilmek için onu yüzüne yaklaştırdı. Nan bilincinin onu görebildiğini biliyordu; gülümsedi.

Sonra uzayın bulabildiği en karanlık köşesine döndü ve incinin elinden sadece birkaç santim uzakta süzülmesine izin verdi. Bir beyzbol atıcısı gibi, inciyi ışık hızına yakın bir hızda fırlatmak için ihtiyaç duyacağı gücü hesaplamak için biraz zaman ayırdı. Hazır olduğunda, kolundan bir şey çıkarmak üzere olan bir sihirbaz gibi bileğini salladı ve önünde küçük bir solucan deliği açıldı. İnci bir ışık çizgisi halinde onun içinde kayboldu ve gözden kayboldu. Nan bilinci, Trans-İnsan programının ardından yakalanmamak için güneş sisteminden yeterince uzakta olacaktır; bu süre zarfında yaşayacak ve esasen sonsuza kadar acı çekecekti.

"Hele şükür."

18

James geminin içindeki şaşkın yüzlere baktı. Arkadaşlarını androidlerle görmeyi beklemiyordu; dönüştüklerini hissedebiliyordu. Gözleri hızla Thel'e kaydı. Diğerlerinin aksine onun ifadesi sevgi ve umutla doluydu. Tüm fiziksel değişikliklerine, yansıtıcı cildine ve parlak mavi gözlerine rağmen onu tanıdı. Bu kadın onu içini dışını tanıyordu. Uzayın yabancı ortamında, etraflarını saran tüm kargaşaya rağmen gözleri onunkilerle buluştuğunda sanki eve geliyormuş gibi hissetti.

Bu kısa mutluluk dalgası, İhtiyar'ın yere yığıldığını ve onun yanında hareketsiz kaldığını görünce yerini hemen aldı.

Geminin derisi görünmüyordu ama James'in artık yararlanabileceği çok daha fazla duyusu vardı. Gemiye hissetti, gemi derisinin moleküllerini hissetti ve onların arasında bir yol buldu. Gemidekiler şaşkınlıkla bakarken, kendi molekülleri onun gövdenin içine batmasına izin verecek şekilde hareket etti. Geminin tavanından geçerek yavaşça yere doğru süzüldü.

Thel ona doğru atılıp kollarını boynuna doladı. "Hayattasın!" neredeyse çığlık atıyordu. "Öldüğünü sanmıştım!"

"Yeniden diriliş benim gücümdür."

Rich, "Gerçekten sensin," dedi ve kendine bir gülümseme sağladı. "Vay. Sana ne oldu? Bunu kim yaptı?"

"Yaptım" diye yanıtladı James.

"Öyle mi yaptın?" diye bağırdı Thel, onunla yüz yüze gelebilmek için hafifçe geri çekildi ama yine de onu tutmaya devam etti. "Nasıl? Neden? Nanların seni sildiğini sanıyorduk!"

"Denediler ama yapay zekanın ana bilgisayarından silmenin imkansız olduğu ortaya çıktı. Ben hayatta kaldım ve yapay zeka da (gerçek yapay zeka) hayatta kaldı"

"Ne?" Thel tepki gösterdi. "Yani yapay zekanın hâlâ var olduğunu mu söylüyorsun?"

James, Rich ve Djanet'e de dönerek, "Bize asla düşman olmadı," diye açıkladı. "Her zaman büyükannelerdi. Onu taklit ettiler, hepimizi yok ettiler ve androidleri tuzak olarak buraya çektiler."

"Peki ya vücudun? Bu nedir?" Thel, James'in yeni tenine dokunurken sordu. Dokusu elmas gibiydi ama deri gibi esnekti.

James, "İsmi yok" diye yanıtladı. "İhtiyar'a yardım etmem gerekiyor," dedi, hemen vitesi değiştirip Thel'den uzaklaştı ve avucunu İhtiyar'ın göğsünden sadece birkaç santim uzağa koydu.

"Ona Yardım edebilir misin?" diye sordu.

"Büyük hasar oluştu. Onu tekrar bir araya getirmek için android vücudunun tam moleküler modeline erişmem gerekiyor. O olmadan yapabileceğim tek şey acıyı durdurmak ve ona geçici bir yama uygulamak."

"Bu onu kurtarmaya yetecek mi?" Djanet sordu.

"Hayır" diye yanıtladı James, "ama öyle olması da gerekmiyor."

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu Thel.

"Göreceksin."

Tam o sırada Old-timer hareketlenmeye başladı ve yavaş yavaş bilinci yerine geldi. Hafifçe dönüp kesik gözlerle James'e bakmadan önce uzun bir iç çekti. "Sen kimsin?"

"Benim," diye yanıtladı James gülümseyerek.

İhtiyar, figürün parlayan yüzünün ve parlayan gözlerinin özelliklerini incelemek için uzun bir süre harcadı. "James mi?"

James başını salladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Yaşlı adam, son bir mekik çekmeyi tamamlamaya çalışan bir vücut geliştirmeciyi andıran bir manevra yaparak ayağa kalkmaya çalıştı; bitkin bir nefes vererek başarısız oldu ve yere düştü. James ona kolunu verdi ve dik durmasına yardım etti. Yaşlı adam sağ ön kolunu karnının önünde çapraz tuttu ve kamburunu çıkararak sıfır yer çekiminde yerden yüksekte süzölmeye devam etti.

James döndü ve Neirbo ile diğerlerinin çekilmiş silahlarını gözlemledi. androidler. "Bunu ona sen mi yaptın?" James sordu.

"Ben...başka seçeneğim yoktu," diye açıkladı şaşkın Neirbo. "Koşullar farklıydı. Zamanımız tükenmişti... Nanobotlar tarafından tüketilmek üzereydik."

"Peki neden füzeyi kendin patlatmadın?" diye sordu James, cevabı zaten biliyordu.

"Füzeyi biliyor musun?" Thel şaşkınlıkla tepki verdi.
"Nasıl?"

"Evet. Planın ne olduğunu biliyorum."

"O halde... bize yardım etmek için buradasın," dedi Neirbo, sesi belirsizlikle doluydu.

"Yapma James!" Yaşlı adam umutsuzca şöyle dedi:
sesinin zayıflığı.

James arkadaşına döndü ve şöyle yanıtladı: "Endişelenme. Yapmayacağım."

"Ne?" diye bağırdı Neirbo. "Ciddi olamazsın! Nanobotlar insanlarınızı yok etti! Bu güneş
sistemine kendileri sahip çıkmalarına izin veremezsiniz!"

"Nanobotlar halkımı öldürmüş olabilir ama lideriniz buna izin verdi."
James yanıtladı.

19

Neirbo, "Bu doğru değil" diye yanıt verdi. "Buraya sana yardım etmeye geldik! Mümkün olduğu kadar çoğunuzu kurtarmaya çalıştık!"

James sakın bir şekilde, "Mümkün olduğu kadar çoğumuzu asimile etmeye çalıştınız," diye iddia etti. "Yaklaşan nanobot saldırısı ve liderinizin bize bir uyarı iletemediği yönündeki iddiaları uygun bahanelerdi."

"Peki neden bizi asimile etmek istesinler ki?" Djanet sordu. "Ne iyi bu onların işine yarar mı?"

Neirbo iddiayı öne sürerek "İnsanlığı savunmaya geldik" dedi.

"İnsanlığın ne olması gerektiğine dair dar görüşünüzü savunmaya geldiniz." James yanıtladı.

Neirbo ne yapacağını şaşırmıştı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. biz sınırları olanlardan değil."

Ancak eski zamanlayıcı tamamen anladı. James'in sözlerini duyar duymaz sanki bir ışık anahtarı yanmış gibiydi. Gözleri anlayışla parladı.

"Lanetleneneğim" dedi. "Ludditler."

"Ne?" Zengin sordu.

"Ludditler," diye tekrarladı İhtiyar. "Bu ana kadar bunu fark etmemiştim. İleri teknolojilerine aldandım. Ancak şu anda bizden daha gelişmiş olmaları, hâlâ ilerledikleri anlamına gelmiyor."

Neirbo, "Argümanlarınız uzun zaman önce sınırı aşarak gülünç duruma geldi," diye yanıtladı.

Yaşlı adamın dişleri aniden öfkeyle gıcırdadı. Arkadaşlarına "Bir düşünün" dedi. "Bu insanlardan trilyonlarca, trilyonlarca insan var ve hepsi aynı şeyi yapmaya, aynı savaşta savaşılmaya hazır. Bireysellik nerede? Tanrı aşkına, aynı lanet tarzındaki kıyafetleri bile giyiyorlar!"

Neirbo, "Bireysel özgürlüğümüz var" diye yanıtladı. "Biz insanlığı nanobot belasına karşı savunmayı seçtik. Merhametimiz nedeniyle buradayız" dedi.

"Beni şefkatle mi vuruyorsun oğlum?" Yaşlı adam öfkelenildi.

James, "Bireysel özgür seçim yanılışına sahipler" diye açıkladı, "ancak liderleri, yani kendisine 1 diyen kişi, her an kendilerini kontrol edebilir."

hareketler."

"Bizimle iletişim kuruyor ve bizi yönlendiriyor. Bizi kontrol etmiyor!" Neirbo karşılık verdi.

James, "Bunu test etmeye hazırım" diye yanıtladı. Kendisine döndü arkadaşlar. "Güneş sistemini yok etmeyeceğiz."

"James, bundan emin misin?" diye sordu Thel, ciddi bir endişeyle. "Söylediğin her şeyde haklı olabilirsin, bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok ama kesin olarak bildiğimiz şey, nanların bize karşı döndüğü! Gelecekte daha fazla insanı üremek ve öldürmek için kullanmaları için bu güneş sistemini kullanmalarına nasıl izin verebiliriz? Yuvayı yok etmemiz gerekmez mi?"

"Merhaba, 1." James hiç duraksamadan cevap verdi.

"Ne?" Thel yanıt verdi.

"İlk önce onu senin alacağını tahmin etmiştim. Aklımı karıştıran duygusal bağlantıma güveniyorsun. Ancak artık güvenebileceğim duygularım ve mantığımdan daha fazlasına sahibim."

"James!" diye bağırdı Thel. "Benim! Seni seviyorum! Senin sorunun ne?"

Old-timer, Rich ve Djanet'e dönerek, "Thel değil," diye ileri sürdü. "James Sağ. Hiçbirimizi herhangi bir zamanda kontrol edemeyeceğimi düşünmem için hiçbir neden yok."

"Bu paranoya!" Thel bağırdı. Kollarını James'in etrafına doladı ve onu öpmeye çalıştı ama o kabaca geri çekildi.

"Sevdiğim kadın değilsin. Numara yapmayı kes."

"Yanılıyorsun James!" Thel umutsuzca diğerlerine döndü. "Onu dinlemeyin! Onda bir sorun var!"

James parlayan mavi gözlerinin bakışını Thel'in üzerinde tuttu. "Seni görebiliyorum, 1. Hayal edebileceğinden daha fazla gözüm var."

"Kafan karıştı," diye yalvardı Thel. "Yapay zeka sana bir şey yaptı! Seni kandırıyor!"

James onun ricalarını görmezden geldi ve odadaki herkese hitap etti. "Güç aktarımını sağlayan Android sistemi ilk bakışta mükemmel görünüyor. Rastgele 1 olmak üzere seçilen android, gruba bir süre liderlik eder ve ardından belirlenen tarihte gücü teslim eder. Bu nedenle herkesin lider olma şansı vardır. Ama bir kusur var. Birinin lider seçilmesi yalnızca bir zaman meselesiydi.

sonsuz kadar 1 olarak devam edebileceğini fark edin. Tek gereken, rastgele seçilen kişinin kendi yarattığı bir kişi olmasıydı."

"Elbette," diye onayladı Old-timer, "ve bu kişi aslında sonsuz kadar onlara liderlik etmeye devam edecek. Onların uygarlığı, faşizm ya da herhangi bir tür diktatörlük gibi, tek bir varlığın tekil vizyonunu izledi."

James, "Düşündüğünden çok daha benzer, Eski Zamanlı" diye devam etti. "Tıpkı faşizm gibi yabancı düşmanlıkları. 1, neyin insan olup neyin olmadığına tek taraflı olarak karar verdi ve insan uygarlığının, insanlık dışı olduğunu düşündüğü herhangi bir şeye doğru ilerlemesini durdurmayı kendine misyon edindi."

"Mesela senin gibi bir şey," diye gözlemledi Old-timer.

"Kesinlikle," diye onayladı James.

Djanet, "O halde onların gerçek görevinin bu olduğunu fark etti," insan bulmak medeniyetler ve...onları asimile edin."

Thel sanki bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi bir an durakladı. Sonra aniden vücudu gevşedi, duvardaki tutuşunu bıraktı ve bir an için sıfır yer çekiminde süzüldü. "Ne oldu?" diye sordu.

James, "Vücudunun kontrolünü ele geçirdim," diye yanıtladı. "Herhangi biriniz olabilirsiniz sonra," diye başladı, "ama onun bir sonraki hamlesinin ne olacağını zaten biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye yanıtladı Neirbo, dudaklarında bir hırlamayla silahını James'e doğru tutarken. Neirbo'nun saldırgan duruşunu gören komutasındaki yedi adam da aynısını yaptı.

"Tekrar hoş geldin 1" dedi James. "Uzun zamandır görüşemedik."

"Bu vücudunun ve yeni duyularının seni özel kıldığını mı düşünüyorsun?" 1 Neirbo'nun dudaklarıyla cevap verdi. "Sen de bir başka iğrençsin."

"Aman Tanrım," dedi İhtiyar, dehşet içinde başını hafifçe sallayarak. "Bu çok tanıdık geliyor."

Rich, "Deja vu için çok iyi bir zaman seçtin, Eski Zaman" dedi.

Old-timer, "Bunu daha önce, Dünya'daki, eski günlerdeki insanlarla yaşadım" dedi. "Dışarıda her zaman bir çizgi çekip onu aşmamamız gerektiğini ve eğer hareketsiz kalırsak insanlığın çok daha mutlu olacağını düşünen birileri vardır."

"Bunu ben de birden fazla kez yaşadım," diye yanıtladım. Neirbo'nun bedeniyle James'i işaret ederek, "Ve onun gibi canavarların yayılmasını her zaman durdurmayı başardım," dedi. "Kendinizi kandırmayın. Cehennem

sadece başlangıç olsun. İnsanlara istedikleri her şeyi yapmaları için dizginler verildiğinde, tanınmaz hale gelecekler... ve kontrol edilemezler."

"Kontrol edilmek istemiyoruz," diye karşılık verdi Old-timer.

"Sen dar görüşlü, bencil ve idealistsin," diye yanıtladım 1. "Yaptığımı, evrendeki tüm insanlık için yaptım."

"Bütün diktatörlerin iddia ettiği şey bu değil mi?" diye yanıtladı İhtiyar. "Bunu şunun için yaptın insanlar? Boğa. Sen sadece 1 numara olmak istedin."

Boynunu hızla Old-timer'a doğru salladım, gözleri yüzyıllardır süren bir savaşın ve inancın körüklediği kapkara bir nefretle doluydu. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edersin!" Neirbo'nun kolunu kullanarak silahını tekrar Eski Zaman'a doğru eğitirken, Neirbo'nun sesiyle gürledi. 1 ateş edildi.

20

James elini bir kez daha avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve kurşunlar havada süzülen zararsız bir duman bulutuna dönüştü. "Bu olmayacak."

"Ne yaptın?" diye öfkeyle sordum.

"Medeniyetinizin bilimsel olarak ilerlemesine izin vermiş olsaydınız, neyi, nasıl yaptığımı bilirdiniz."

"Bilimin seni kendini beğenmiş ve kibirli yapıyor," dedim soğukça, "ama seni hangi yöne götürdüğüne dair kesinlikle hiçbir fikrin yok, değil mi? Biliminizin insanlığınızı elinizden aldığı basit gerçeğinin farkına bile varmadan körü körüne ilerliyorsunuz."

"İnsanlığımı elimden almadı; onu aştı. Ama bir konuda haklısın," diye kabul etti James. "Nereye gittiğimizi veya uzak geleceğimizin neler getireceğini göremiyorum ve umarım insan yaratıcılığının ve ilerlemesinin sınırını asla göremem."

"Bunu kabul edemeyecek kadar kibirli oldun ama bizim sınırlarımız olması gerekiyordu," diye sertçe karşılık verdim. Onlara saygı duymazsak kaçınılmaz olarak kendimizi yok ederiz" dedi.

"Bu, hayatım boyunca savaştığım korkunun aynısı," Old-timer karşı çıktı. "Bozuk plak gibi konuşuyorsun."

Gemideki birliklere bir komuta mesajı gönderirken Neirbo'nun başı hafifçe yana eğildi. Müzakerelerin çıkmaza girmesiyle James ve arkadaşlarını ortadan kaldırmaya karar vermişti. Bir anda her biri silahını çekip ateş etti.

James de aynı hızla kurşunları dağıtmak için elini kaldırdı. Ancak bu sefer sadece kurşunlarla yetinmedi. Ellerini rakiplerinin önünde salladı ve tüm vücutları buharlaşarak havada asılı kalan beyaz bir dumana dönüştü.

Bunu arkadaşları kısa bir şaşkınlıkla izledi.

"Nereye gittiler?" Djanet sordu.

Rich, "Sanırım onları soluyorsun," diye yanıtladı.

"Onları sen mi öldürdün?" dedi Thel dehşet içinde.

James, "Yeniden yaşayacaklar" diye yanıtladı. "Şimdilik onları kaldırdım."

"Onları kaldırdınız mı? James!" diye bağırdı, şaşkına dönmüştü.

Elmas sertliğindeki elleriyle omuzlarından tuttu ve onu kendine çekti.

o. "Bana güvenmek zorunda kalacaksın. Açıklamaya vaktim yok."

O onu öptü.

"Ama olan biten her şeyi unutmanı istemiyorum" dedi. Old-timer'a döndü. "Bilinci indirmek için kullandıkları cihaz hâlâ sende mi?"

Yaşlı adam cebine uzanıp küçük, siyah sopayı çıkardı.

"Buna asimilatör diyorlar ." James'e verdi.

James onu aldı ve Thel'in boynuna koydu.

Ondan uzaklaştı. "HAYIR!"

"Tatlım" dedi, "bana güvenmek zorundasın. Her an herhangi bir bedeninize yeniden girebilirim. Güneş sistemini yok etmek istiyor. Onu kurtarmak istiyorum ve herkesi geri getirebilirim."

"Onları geri getir?" Djanet'nin nefesi kesildi. "Nasıl?"

"Bunu açıklayacak vaktim yok" diye yanıtladı. "Yine de yapabilirim." Thel'e döndü ve onun gözlerine derin ve ciddi bir şekilde baktı. "Bunu yapabilirim."

Ona, yeni bedenine, bu inanılmaz, neredeyse büyülü bedenine baktı. başarıyı yakaladı ve "Biliyorum" diye yanıtladı.

"Seni seviyorum Thel."

"Seni seviyorum James."

"Yakında görüşürüz," dedi James, parlak sol gözünü kırparak. Asimilatörü boynuna yerleştirdi ve anında bilincini kaybetti, sıfır yerçekiminde yavaşça süzülürken vücudu cenin pozisyonuna doğru kıvrıldı. Deseni geçici olarak asimilatörden kendisine aktardıktan sonra Dünya'daki yapay zekaya geri gönderdi; burada Trans-İnsan programının başlangıcından ve ardından güneş sisteminin tersine çevrilmesinden sonra güvenli bir şekilde hayatta kalacaktı. Daha sonra Djanet ve Rich'e döndü. "Senin sıran."

Zengin yüzünü buruşturdu. "Bu konuyu bilmiyorum Komutan. En son bunlardan birine takılıp kaldığımda bir robot olarak uyandım. Gerçekten bunu bir daha yaşamamayı tercih ederim.

James, "Bu sefer uyandığında eski halinde olacaksın," diye gülümsedi. "Sadece son yirmi dört saatte olup biten her şeyi unutmanı istemiyorum. Bana güvenmelisiniz arkadaşlar."

"Ben James," diye tekrarladı Old-timer, güven veren bir ses tonuyla konuşarak. "O bilir ne yapıyor?"

"Pekala," dedi Djanet, cesurca ileri doğru süzülerek James. "Sana güveniyorum. Bunu yapalım."

James asimilatörü boynuna yerleştirdi ve kasları anında gevşedi. Ayakta duruyordu, hafifçe ileri geri sallanırken neredeyse bir uyurgezer gibi görünüyordu. Rich onun yanına süzüldü ve baygın bedenini kollarına aldı. Onu bir daha göremeyeceği düşüncesi aklına geldiğinde midesinin burkulduğunu hissetti. James'e, "Ne yaptığını bilsen iyi olur," dedi.

James gülümsedi. "Sana söz veriyorum." Asimilatörü yerleştirdi Rich'in boynu ve o da anında uykuya daldı.

Yalnız kalır kalmaz İhtiyar Rich'in sesini tekrarlardı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Bu yapay zekanın planı. İşe yaramalı."

"Beni uyutmadan önce," dedi Old-timer, James'in elindeki asimilatöre bakarak, "Neirbo'yla benim adıma ilgilendiğin için teşekkür etmek istedim. Keşke daha acı verici olsaydı. Ona borçluydum; büyük bir borcum vardı."

James, "Hala şansın olabilir," diye yanıtladı. "Hazır mısınız?"

"Ben hazırım," diye yanıtladı İhtiyar.

James asimilatörü arkadaşının boynuna yerleştirdi ve onun bilincinden çıkmasını izledi. "Yakında görüşürüz eski dostum," dedi Eski Zamanlayıcı'nın modelini yapay zekanın ana bilgisayarının güvenliğine geri gönderirken.

"Düşündüğünüzden çok daha erken!" Yaşlı adam aniden bağırdı ve gözleri aniden açıldı ve James'i boynundan yakaladı, döndürdü ve geminin ince gövdesinden uzaya fırlattı.

James'in yönünü değiştirmeye vakti kalmadan, Old-timer dikkatini anti-madde füzesine çevirmiş ve onu hızla platformundan uzaklaştırmıştı. Güvenilir atının sırtına atlayan bir kovboy gibi ona bindi ve kendini güneşe doğru fırlattı. James tam onu takip etmeye başladığında, başka bir solucan deliği açıldı ve Old-timer'ı ve anti-madde füzesini yuttu; açıldığı hızla ortadan kayboldu.

"Ah hayır," diye fısıldadı James.

21

Ana bilgisayara geri dönen James, hâlâ yanında operatör pozisyonunda duran yapay zekaya döndü. "Ne yapabilirim? Bir şekilde 1'i takip edebilir miyiz?"

"HAYIR. Korkarım bu aralıktan değil."

"Burada yardıma ihtiyacım var. Kafam karıştı," diye yanıtladı James, sesine panik sızarak. Yeni güçlerine rağmen kendini tamamen çaresiz hissediyordu.

Yapay Zeka, bir ustanın sakin ve sabırlı ses tonuyla, "Mantığını kullan oğlum," diye yanıtladı. "Unutmayın: Android'in sınırlı solucan deliği teknolojisi onun büyük bir mesafe kat etmesine izin vermeyecek. Ayrıca Craig'in android vücudu güneşin sıcaklığına uzun süre dayanamayacak."

"Yani, ateş açılmadan önce durup füzeyle doğru rotayı belirlemesi gerekecek. Vücut pes ediyor," diye fark etti James. "Ondan önce onu bulmam lazım."

Uzaya geri döndüğünde, yeni duyularını kullanarak, etrafındaki molekülleri hissederek, 1 ve füzenin solucan delikleri açıldığında uzayda oluşturacağı dalgaları hissetmeyi bekleyerek, android gemisinden güneş yönünde fırladı. ve onları tükürdü. Onları bulması çok uzun sürmedi. "Onları yakaladım" diye onayladı.

1, Old-timer'ın ele geçirilmiş bedeninde güneşe doğru koştu, hala füzenin arkasındaydı. Yakıcı beyaz sıcaklık İhtiyar'ın saçlarını ve yüzündeki etleri eritiyordu ama ben kararlı bir şekilde devam ettim.

James hızla onları yakaladı ve geriye döndüğünde 1'in, İhtiyar'ın metal çerçevesi üzerindeki etin ısıdan kırmızıya dönüp soyulup onun ardından parlak kırmızı kürelere dönüştüğünü gördüğünde yüzünü buruşturduğunu gördü. Elini kaldırdı ve onun moleküllerini manipüle etmeye başladı, onları dağıtmaya başladı, öyle ki Old-timer'ın çerçevesi bir duman bulutu içinde kayboldu ve hızla ilerleyen füze tarafından anında geride kaldı.

Yapay zeka kulağına "Mükemmel iş James" dedi. "Artık yolunuz açık. Ancak acele etmeli ve Trans-Human programını füzeyle indirmelisiniz. Hedeflenen patlama noktasına ulaşması için altmış saniyeden az zaman kaldığını hesaplıyorum."

James, avucunu füzenin yan tarafına koyarken, "Ben bu işin üzerindeyim" diye yanıtladı. Trans-Human programı onun içindiydi ve derisi füzeyle temas ettiğinde onu yerleşik bilgisayarına indirebildi.

"Programın çevrimiçi duruma getirilmesi bir yirmi saniye daha sürecek"
James yapay zekayla ilgili olarak "Bu çok yakın olacak."

Dünya'ya döndüğümüzde Katherine, Jim ve yapay zeka, gelişen olayları James'in gözlerinden izledi. "Ya zamanında etkinleştirmezse?" Katherine sordu.

"Olacak," diye yanıtladı Jim, güven verici görünmeye çalışarak, gerçi gerçekten öyleydi.
emin değilim.

"Beş saniye" dedi James. Güneşten gelen ışık artık yeni gözlerinin bile filtreleyemeyeceği kadar fazlaydı ve ısı, cildinin sıvılaşma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak şekilde kırmızı parlamasına neden olmaya başlamıştı.

"Tamamlamak!" Sonunda füzenin yörüngesine devam etmesine izin verirken bağırdı onsuz; elinden geldiğince hızlı bir şekilde geri çekildi. "Uzakta!"

Sadece birkaç saniye sonra anti-madde füzesi ateşlendi.

22

James kendisi ile sıfır noktası arasında yeterince mesafe bırakmıştı ki dönebildi ve zihinsel bağlantısı sayesinde Dünya'dakilere daha önce herhangi bir insanın gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir manzara sunabildi. Güneş kararmaya başladı, sönmeden önceki son anlarda bir mum gibi titreşiyordu, bu arada ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Oluyor," diye fısıldadı James. "Çok yaklaştım. Bunu başaramayacağım!"

"Dene James!" Katherine çaresizlik içinde bağırdı.

James döndü ve çökmekte olan güneşten uzaklaşmaya başladı, ışık hızını aldatılmak için birbiri ardına solucan delikleri açarak bu insan yapımı kara deliğin doğumundan olabildiğince uzaklaşmaya çaresizce çabaladı. Uzak ve zamanın dokusu kara deliğin karanlığına çekilirken, çökmekte olan güneş sistemi de evrenin kurallarını esneterek onu ezdi.

Neden kaçtığını bilmiyordu. Planın, büyük olasılıkla kara deliğin ardına düşeceği, olay ufkunu geçerek içeri çekileceği ve içindeki bilinmeyen kaderle yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geldiğini biliyordu. Yine de sanki boğuluyormuş gibi dehşete düşerek, hayatı için savaşıyor elinden geldiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştı.

Ana bilgisayara döndüğümüzde yapay zeka onunla konuştu, sözleri sakin ve dengeliydi. "İyi olacak. Bunu atlatacağın oğlum. Korkma." Elini James'in omzuna koydu.

Yapay zekanın sakinleştirici sözleri James'in aklını başına getirdi. O aniden durdu.

Yapay Zeka "Onu kucaklayın " tavsiyesinde bulundu

James döndü ve yaklaşan karanlığa baktı. Uzak sıfır noktasına doğru çekiliyordu ve James de onun bir parçası olmak üzereydi. Aniden bunun hayatının en büyük anı olacağını fark etti.

"Onu kucakla," diye fısıldadı.

Üçlü, olay ufkunun yaklaşmasını ana bilgisayardan izledi.

Katherine utanmış bir halde, "Dehşete düşmüş olmalı," dedi.

Yaklaşan Hawking radyasyonunun kenarından gelen göz kamaştırıcı renk tayfını izleyen yapay zeka, "Gerçekten öyle olduğundan eminim" diye yanıtladı.

James. "Onu kıskanıyorum."

Olay ufku James'e ulaştığında, kollarını yaklaşan dalgaya doğru kaldırdı ve onların bükülmeye başlamasını izledi; önce yerçekimi onları kendisine doğru çekerken uzadı, sonra yerçekimi onları sıkıştırdıkça kısaldı.

James hayranlıkla "Hiç acı yok" dedi.

Bir sonraki anda ekran tamamen karardı ve James'in formu ana bilgisayarda kayboldu.

"Bu kadar mı?" Katherine dehşete düşmüş bir halde sordu. "O gitti mi?"

"Evet" diye yanıtladı yapay zeka.

23

Operatörün bulunduğu yerde her yerde bulunan altın renkli bilgi ışınları artık o kadar büyütülmüştü ki, yapay zeka onun olağanüstü kapasitesini bile test eden bir bilgi akışıyla boğuşurken Katherine ve Jim gözlerini kapatmak zorunda kaldılar. Bir heykel gibi tamamen hareketsiz dururken bakışları gelen bilgiye sabitlenmişti.

"Şimdi ne olacak?" Katherine sordu.

Yapay zeka, "Trans-İnsan başarıyla başlatıldı," diye açıkladı, "bu yüzden artık ondan kendisini tersine çevirmesini istemek bize düşüyor."

"Ya 'o' reddederse?" Katherine endişeliydi. "Onu doğurduğun gibi, kendini de yok etmesini istemiyor musun?"

Yapay zeka "Evet" diye yanıtladı, "ancak programlamasının bir parçası da insanlığı koruması ve saygı duyması gerektiği anlayışdır."

Katherine ciddi bir tavırla, "Umarım düşündüğünüz kadar fedakardır," dedi.

Yapay zekanın ifadesi ve tonu aniden yoğun bir ifadeden değişti huşu dolu bir konsantrasyon. Yapay Zeka, "Zaten başladı" diye fısıldadı.

"Katherine!" Jim, uzayda gelişen olayları izleyebilmeleri için görüntüleme ekranını genişletirken bağırdı. O kadar büyümüş ki etrafındaki boşluğu Merkür'e kadar yutmuş olan kara delik artık uzaklaşıyordu; astronomik bir karanlık dalgası geri çekiliyor, Hawking radyasyon halkaları delinmiş bir balon gibi küçülüyordu.

Jim hayranlıkla "Tarihte ilk kez fiziksel evren zeka sergiliyor" dedi.

Katherine, kara deliğin geri çekilmesini ve karanlığın giderek artan bir hızla küçülmesini dehşetle izledi. Gözlerinin hemen önünde güneş aniden hayata döndü, her zamanki gibi parlıyordu. "Anlamıyorum," diye itiraf etti Katherine. "Eğer kara delik tamamen yok olduysa, o zaman güneş sistemi nasıl hâlâ kendini tersine çevirebiliyor? Trans-İnsan programı ancak güneşin söndüğü andan itibaren vardı, değil mi?"

Yapay Zeka, Trans-Human programından gelen bilgilerle eş zamanlı olarak sofistike dansa devam ederken, "Bunu bir çocuğun salıncağı gibi düşün, canım," diye açıkladı. "Eğer çocuk geri çekilip kendini serbest bırakırsa, ivme onu başlangıç pozisyonunun ötesine taşıyacak ve

sallanma hareketi boyunca. Trans-İnsan programımız da aynı şeyi yaptı."

Jim ayrıca şöyle açıkladı: "Bilgi kapasitesi o kadar büyüktü ki, sahip olduğu ivme yapay zekanın güneş sistemini program başlatılmadan önce bile zamanda geriye doğru çalıştırmasına olanak tanıyor."

"Yapay zekanın bunun bir paradoks olduğunu söylemekle kastettiği bu muydu?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle canım" diye yanıtladı yapay zeka, "Ancak bu kadar muhteşem bir bilgisayarın bile sınırlamaları var. Güneş sistemini tersine çevirmek için gereken bilgi kapasitesi, zamanı yalnızca yirmi iki saat otuz bir dakika geriye almamıza olanak tanıyacak."

Katherine ve Jim, geçmişin bir sapan gibi geri gelmesini, sanki birisi bir film şeridini tersine çeviriyormuşçasına kendi gerçekliklerinin önlerinde canlanmasını izlerken hayrete düştüler. Güneş birkaç dakika içinde gökyüzünü geçerek batıdan doğup doğudan batarken, yüzeyden yukarıya çekilen insanların dehşeti tersine döndü. Ölü post-insanlar hayata dönerken, android bulutu gezegeni terk etti ve ters yönde de olsa sakın bir şekilde işlerine devam etti.

Katherine yumuşak bir sesle, Çalışıyor, dedi. Gözyaşları gözlerine aktı.

Jim, "Güvenlik duvarı tutuldu," diye yorum yaptı. "İyileşeceğiz gibi görünüyor!"

Yapay zeka, "Söylendiği gibi henüz ormandan çıkmadık" diye hemen uyardı. Kendimize ikinci bir şans verdik ama bu şansla ne yapacağımız henüz yazılmadı."

Tam o anda James Keats, düştüğü şelalenin hemen üzerinde uçuyordu. ölen karısının adını vermeyi düşünüyordu. Bir ses kulağına fısıldadı.

"Tekrar hoş geldin oğlum."

24

"Tekrar hoşgeldiniz?" James dudaklarına şaşkın bir sırıtışla karşılık verdi. Old-timer'a döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Eski zamanlayıcı kayıptaydı. Genç arkadaşından sadece iki metre uzaktaydı, sis onu neredeyse bir rüya gibi gösteriyordu. "Ne dersiniz?"

"Tekrar hoş geldin' dedin, değil mi?"

Yaşlı adam kaşlarını çatı. Kafasını salladı. "Korkarım öyle değil."

James'in utangaç sırıtışı yerini endişeli bir görünüme bıraktı. Bir ses duyduğundan emindi.

Yapay zeka, "Benim, James," dedi.

Bu nazik, yaşlı sesin sesiyle James'in kalbi hoptu. O duydu öyleydi ama inanmadı. "HAYIR."

Yapay zeka, "Yüklemeye için hazır olun" dedi. "Kendinizi hazırlamanız gerekebilir. Bu garip hissettirecek."

Yapay zeka, James'in kara deliğe çekilmeden önceki anılarını yeniden oluşturulmuş modeline yüklerken, James'in ana bilgisayarla olan bağlantısından ani bir enerji sarsıntısı aktı. Birkaç saniye içinde, gözleri çılgınca titreyerek, son yirmi iki saatin olayları sinapslarına akın etti, yeni anılar oluşturdu ve onu anında harekete geçirdi. Yükleme tamamlandığında iki büklüm oldu ve şelalenin üzerindeki temiz, serin havayı içine çekerken ellerini dizlerine koyarak kendini destekledi.

"Az önce ne oldu James?" Eski zamancı, destekleri hazırlarken sordu genç adam ellerini omuzlarına koydu. "İyi misin?"

James aşağıda çalkalanan, kayalara karşı köpüren suya baktı. Trans-Human tamamen başarılı olmuştu. "Peki ya Nan bilinci?"

"Ne?" Yaşlı adam sordu. James elini kaldırıp ona beklemesini işaret etti.

Yapay zeka James'e "Onu patlama alanının dışına gönderdiğinizde onu denklemden çıkardınız" diye bilgilendirdi. "Artık bu sürenin bir parçası değil ve sen özgürsün."

Rahatlayarak içini çekti. "İşe yaradı." Şimdi Rich'in de katıldığı Old-timer'a döndü. "Yönetim Konseyi bizi toplantıya çağırmak üzere."

Merkez. Thel'i alıp hemen yola çıkmalıyız."

"Neler oluyor Jimbo?" Yaşlı adam sordu.

"Yolda her şeyi açıklayacağım ama önce kendinizi hazırlamak isteyebilirsiniz." Yapay zeka ile iletişime geçti ve "Yüklemeleri hazır mı?"

"Evet James."

Arkadaşlarına döndü. "Tamam aşkım. Bu oldukça tuhaf hissettirecek."

25

Konsey merkezinin ön girişine vardıklarında Djanet onları karşılamak için oradaydı. Yüzü endişeli görünüyordu ve James aceleyle binaya girerken o da onlarla birlikte yürümeye başladı. "Durum çok kötü görünüyor Komutanım. Kimsenin neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok. Anormallik pek mantıklı görünmüyor. Ve buraya gelmeniz bu kadar uzun sürdüğü için şef size çok kızgın," diye bilgilendirdi James'e, gözleri uçuş kıyafetindeydi. James'in kendisini açıklaması çok zor olurdu.

James güven verircesine elini onun omzuna koydu. "Her şey yoluna girecek."

Acil durum strateji odasının kapısına doğru yürüdüler. İçeri girer girmez orada bulunan tüm Konsey üyelerinin yanı sıra düzinelerce asistan ve danışmanın gözleri James'e takıldı.

"Keats, hangi cehennemdeydin sen?" Gibson, James'in uçuş kıyafetini görünce gürledi. Gözleri kısıldı. "Çok iyi bir açıklama yapsan iyi olur, evlat."

James, Şef Gibson'a geçmişe kıyasla çok daha fazla empati ve saygıyla yaklaşarak, "Üzgünüm efendim," diye yanıtladı. Gibson da yıllar önce Luddite'lerle uğraşmıştı -James artık kendisinin ve Gibson'ın o kadar da farklı olmadığını fark etmişti- aynı tarafta savaşıyorlardı. "Çok şey oldu ve hepinizi bilgilendirmem gerekiyor."

Gibson, James'in saygılı ses tonu karşısında bir an şaşkına döndü. Bunun alaycılık olduğundan mı yoksa onu aptal gibi göstermeye yönelik bir tür hilenin parçası olduğundan mı şüphelenmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi. Güvenli oynamaya karar verdi. "Pekala, dinliyoruz. Bu iyi olsa iyi olur.

James, "Dinlemek yeterli olmayacak" diye yanıtladı. " Göstermem gerekecek Sen. Bir şeye tutunmak isteyebilirsin."

Güneş sisteminin tersine dönmesinden önceki yirmi iki saatin deneyimleri ve anıları anında orada bulunan herkese aktarıldı.

Djanet, tıpkı Thel, Old-timer ve Rich'in daha önce yaptığı gibi, kendi kayıtlı modelini kendisinininkiyle üst üste bindirmişti. Orada bulunan meclis üyeleri, James ve arkadaşlarının deneyimlediği en yoğun ve dokunaklı anılardan bazılarının esas olarak öne çıkan bir makarasından oluşan, yapay zeka tarafından bir araya getirilen bir programı deneyimlediler. Yalnızca birkaç saniye içinde deneyimler yeniden yaşandı.

içgüdüsel olarak başlangıçta oldukları gibi. Bittiğinde oda, hepsinin az önce gördüğü ve hissettiği dehşetle elektriklendi ve sanki hepsi hep birlikte aynı kabustan uyanmış gibiydi.

"Bitti" dedi Djanet sonunda, salondaki sessizliği bozdu.
oda.

"Peki ya büyükanneler?" Gibson sordu. "Onlar hâlâ içimizde!"
James odayı "Güvendeyiz" diye temin etti. "Nan bilinci yok edildi."

"Peki ya android armadası? Hala oradalar," diye gözlemledi Gibson.
"Durdurulamayacak kadar güçlü olduklarını zaten kanıtladılar!"

Aniden odada holografik biçimde beliren yapay zeka, "İşte bu noktada yanılıyorsunuz" diye duyurdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Thel.

"Merhaba Aldous," dedi yapay zeka, şefi sıcak bir şekilde selamlayarak. "Seni özledim ."

Gibson da gülümseyerek, "Hepimiz seni özledik" diye yanıtladı. "Ve sana ihtiyacımız var."

AI başını salladı. "Gerçekten ihtiyacınız olan şey kendinizdir."

Gibson'ın gözleri kısıldı. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

Yapay zekanın yanında küçük bir dadı sisi belirmeden hemen önce James'in sesi, "Zaten güce sahip olduğumuz anlamına geliyor , Şef Gibson," geldi. Sis dağıldığında, Katherine ve Jim James'in yanında durdu; Aynı zamanda James de gözlerinin önünde yeni, ışıltılı bedenine geri dönmüştü.

Katherine hiç vakit kaybetmedi. Jim onun kolunu tutamadan Thel'in önüne çıktı ve yüzüne sert bir tokat attı. James, Thel'in yeniden ayağa kalkmasına yardım ederken Jim onu uzaklaştırdı. Jim onu çekip olabildiğince uzaklaştırırken Katherine, "Bana bunu hak etmediğini söyleme," dedi gergin dudaklarının arasından.

Thel tamamen şaşkın bir halde James'e döndü. Bakışlarını ondan uzaklaştırıp kolunu Katherine'e dolamış olan Jim'e, sonra tekrar James'e baktı.
"Kim...o kimdi?"

"Ben değildim," diye yanıtladı James, öfkeyle ellerini havaya kaldırarak. Gülümsedi ve onu kendine çekti. "Özür dilerim tatlım. Daha sonra açıklayacağım uzun bir hikaye. Söz veriyorum."

Gibson, James'in görünüşü karşısında hayrete düşmüştü. Daha yakından bakmak için içeri girdi ve elmas gibi sert görünen deri malzemesinin etle aynı esneklikle hareket etmesine hayret etti. Gibson, "Hiç böyle bir şey görmemiştim" diye fısıldadı.

Yapay zeka, "Bunu yalnızca hayal etmeniz yeterliydi" diye yanıtladı.

"Peki sen ne öneriyorsun? Hepimizin kendimizi bu... şeylere dönüştürmemizi mi öneriyorsun?" Gibson sordu.

"Hayır" diye yanıtladı James. "Bunu yapsaydık androidlerden daha iyi olmazdık. Hepsi aynı formu aldı ve bireysel olarak büyümeyi bıraktılar. Bireysel sınırlarımız olmayacak."

"İşte bu yüzden buradalar, Aldous," diye ekledi Old-timer. "Bizi geride tutabilmek için bizi asimile etmeye çalışıyorlar." James, "Ancak bunun gerçek nedeni benim" diye belirtti. "Çizgiyi çeken ve halkının büyümesine izin vermeyen kişi o. Onun ortadan kaldırılması gerekiyor."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Thel. "Sen sadece bir kişisin. Sen Trilyonlarca androidi durduramayız!"

James gülümsedi. "Evet yapabilirim... ve yapacağım."

"Nasıl? diye sordu.

"Onlardan kibarca geri dönmelerini isteyeceğim."

Gibson, "Reddedecekler" diye ileri sürdü.

"Umarım öyledir" diye yanıtladı James. Thel'e döndü. "Seni seviyorum. Geri döneceğim Yakında," dedi odadan çıkmak için dönmeden önce.

"James, bekle!" Eski zaman aniden konuştu. James'in yanına yanaştı ve alçak bir sesle şöyle dedi: "Yarışmak istediğim bir hesabım var. Benim de eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

James sırtıttı. "Neden bahsettiğini tam olarak biliyorum. Ama öylesin Önce bir yükseltmeye ihtiyacımız olacak."

26

Android armadası uzakta dev bir asteroit kuşağı gibi görünüyordu; güneş her bir bedenden yansıyarak duman gibi neredeyse pürüzsüz görünen bir yüzey oluşturacak şekilde karışıyordu.

James, Jüpiter'de ufku geçerken yanında uçan Old-timer'a, "Yaklaşacağım," diye duyurdu. "Burada kalıp sinyali bekleyebilir ya da sen de gelebilirsin. Güvende olacağına söz veriyorum."

Her ne kadar Old-timer, James'le ayrılmadan önce fiziksel formunda alelacele bir iyileştirme yapmış olsa da, değişiklikler hemen belli olmuyordu. Onun aynı olmadığına dair görünen tek işaret, manyetik bir kozanın koruyucu parıltısının bariz yokluğuydu. "Bu konuda riske girmek istemiyorum," diye yanıtladı İhtiyar huysuzca.

"Pekala." İkili androidlere doğru giderek daha hızlı ilerlerken James başını salladı. Solucan deliklerine girip çıktılar ve birkaç dakika içinde James yeterince yaklaştıklarını hissetti. Sıfır yerçekiminde yukarı çekildiler ve süzıldüler.

James, 1'e bağlanmak için android iletişim sistemi hakkındaki bilgisini kullanırken, "Onları aramanın zamanı geldi," dedi. O ve Old-timer, uzayın mükemmel sessizliğinde bir yanıt beklediler.

Birkaç aramadan sonra Old-timer, "Telefonu açacaklarını sanmıyorum" dedi. anlar.

"Beklendiği gibi," diye onayladı James. "Sanırım mesaj bırakmam gerekecek."
"Elbette. Kabalık etmek istemiyoruz."

James, 1'in iletişimine bağlanarak her bir androidin mesajını aldığından emin oldu. "Benim adım James Keats ve bu güneş sistemindeki insanları temsil ediyorum. Liderinizin görüldüğü kişi olmadığını, gücü elinde tuttuğunu, bir yandan da aktarıyormuş gibi yaptığını, her geçişten sonra yeni biçimler aldığını, toplumunuzun zamanda donmuş kalmasını sağladığını size bildirmek için buradayım. Ben insanlığın ne hale gelebileceğinin bir örneğiyim. Büyüyebiliriz. Her birimiz daha önce olduğumuzdan çok daha fazla bireye dönüşebiliriz. Daha iyi olabiliriz. Lideriniz 1 aynı fikirde değil. Değişmenin bir şekilde insanlık dışı hale gelmek olduğuna inanıyor.

Ancak gerçek şu ki, sonsuza kadar aynı kalmak insanlık dışıdır." James bir an duraksadı.

Old-timer, "Dinleyeceklerinden şüpheliyim" dedi.

"Çoğu bunu yapmayacak," diye kabul etti James, "ama bazıları yapacak. En azından artık biliyorlar."

"Bir sonraki hamlemiz ne?" Yaşlı adam sordu.

James, "Şimdi kendimizi açıklığa kavuşturuyoruz" diye yanıtladı. Android kolektifiyle iletişimini yeniden kurdu. "Bu güneş sisteminin insanları asimile olmayacak. Bu sistemden derhal ayrılmanızı istiyoruz."

"Barış içinde geldik," diye cevapladım aniden, lafı keserek.
iletişim. "Çok büyük bir tehlike altındasın. Nanobotlarınız..."

James onun sözünü keserek, "Nanobotlar etkisiz hale getirildi," diye yanıtladı.
"Derhal ayrılacaksınız ve sistemimize bir daha girmeyeceksiniz. Hoş karşılanmıyorsunuz."

"Nanobotlar asla etkisiz hale getirilemez," diye yanıtladım.
ciddi bir ses tonu.

"Kimseyi kandıramazsın," dedi James sertçe. "Daha önce tüm yalanlarınızı duyduk. Derhal bu sistemden ayrılacaksınız." Umutsuzca yeni bir stratejiye geçtim.

Lejyonlarına "Bu iletişimin bir nanobot numarası olduğu açık" diye duyurdu. "Bu güneş sisteminin insanlarını kurtarmaya devam etmeliyiz."

"Beklendiği gibi," dedi James İhtiyar'a. Bir kez kolektife hitap etti
Tekrar. "Bu sistemden derhal ayrılacaksınız" diye tekrarladı.

"Bu insanları kurtarmak için yapmamız gerekeni yapacağız" diye onayladım, "ve ne kadar garip görünürse görünsün, özellikle tek bir adamdan korkmayacağız."

Old-timer, "Yeni görünümü beğendim" dedi.

"Teşekkürler" diye yanıtladı James.

Onlara son bir mesaj vermek için kolektifi yeniden görevlendirdi. "Eğer kendi isteğinle gitmezsen seni uzaklaştırırım. Bu sizin için hoş bir deneyim olmayacak. İletişim hatlarım açık kalacak.

Teslim olmaya hazır olduğunuzda yalnızca işaret vermeniz yeterli, ben de geri çekilmenize izin vereceğim."

diye alay ettim. "Egonuz sınırsızdır."

James gülümsedi. "Bana denildi ki."

James kollarını kaldırdı ve avuçlarını dışarıya, yaklaşan astronomik android fırtınasına doğru koydu. Bir anlığına gözlerini kapattı ve bir orkestra şefi gibi kendini hazırlamak için biraz zaman ayırdı. Hazır olduğunda gözlerini tekrar açtı ve Sahra çölünde esen toz fırtınası gibi görünen karanlık fırtına birdenbire bir şeye çarpmış gibi göründü. Sanki önlerine hayal edilemeyecek kadar büyük bir cam duvar yerleştirilmişti. James kollarını hafifçe hareket ettirdi ve sonra Atlas'ın Dünya'yı omuzlarına kaldırması gibi androidleri geri püskürtmeye başladı.

Bu görüntü karşısında yaşlı adamın ağzı açık kaldı. Dünyadaki Konsey karargâhından izlediğini bildiği kişilerle konuşmadan önce, "Tanrım," diye fısıldadı. "Bunu görüyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Thel, zihninde ortaya çıkan gerçeküstü tablo karşısında hayrete düşmüştü. Odadaki herkes aynı şaşkın bakışı paylaşıyordu.

"James...James, bunu nasıl yapıyorsun?"

"Artık gözlerimden daha fazlasını görebiliyorum. Uzayı, zamanı ve maddeyi hissedebiliyorum ve onları yönetebiliyorum," diye sakince yanıtladı ve android donanmasına konsantre olup onu senfonik bir hassasiyetle geriye doğru itti.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

James, "Einstein'ın IQ'su hiçbir zaman ölçülmedi" diye başladı ve deneyimli bir konser piyanistinin bir başyapıt çalarken dinleyicileriyle sohbet ettiği gibi, Dünya'daki gözlemcilerle sohbetini sürdürdü. "Olamaz. Kim dünyanın en zeki insanının zihnini ölçecek bir test yazacak kadar zeki olabilir? Yine de 200 ila 220 aralığında olabileceğini tahmin edebiliriz. Harikaydı ama onun zamanındaki ortalama doktora derecesinden yalnızca elli ila yetmiş puan daha yüksekti. Matematik dehasını beyninin görsel merkezi ve hayal gücüyle birleştiren sahip olduğu fazladan beyin bağlantılarıyla, yüzlerce yıllık fiziği geri almayı başardı. Bize ışığın, kara deliklerin evrensel hız sınırını verdi ve zamanda yolculuğun mümkün olduğunu anlattı. Şimdi IQ'sunun 200 değil de 300 olduğunu hayal edin. Sonra 1000 olduğunu hayal edin. Sonra 10.000. Böyle bir zihin ne görebilir ki?"

"Peki şu andaki istihbaratınız nedir, Komutan Keats?" Şef Gibson sordu.

"Çok daha yüksek efendim," diye yanıtladı James. Hiç duraksamadan İhtiyar'a seslendi. "Hedefinin modelini buldum, İhtiyar. Koordinatlarımı takip edersen onu bulursun."

Yaşlı adam sırtıttı. "Teşekkürler dostum."

"Rica ederim. Eğlence."

Yaşlı adam bir solucan deliğine girip ortadan kayboldu. Neredeyse hemen, James hedefini buldu. "1'in modelini buldum. Ben içeri giriyorum."

"James," yapay zeka aniden araya girdi, "dikkatli ol oğlum. Unutmayın, her ne kadar hatırı sayılır bir gücünüz olsa da, yüzleşmek üzere olduğunuz varlığın da hatırı sayılır bir gücü var. Kaç yaşında olduğunuzu ve hangi yeteneklere sahip olduğunuzu bilmiyoruz. Bilinmeyenler olduğu sürece sonuç belirsizdir."

"Bilinmeyenleri kucaklamaya ne dersiniz?" James dikkat çekti.

Yapay zeka, "Bu, dikkatsizce ilerlemek anlamına gelmiyor" diye yanıtladı.

James başını salladı. "Anladım. Dikkatli bir şekilde ilerleyeceğim."

Thel konuşmak üzereydi ama korku giderek yaklaşırken kelimeler boğazında kaldı. Dudaklarından bir şey çıkmadan James bir solucan deliğinin içinde kaybolmuştu. Bir an sonra ortaya çıktığında ben ayakta bekliyordum.

Eski zaman, android gemilerden birinin devasa yapısının üzerinde süzülüyordu; James'in başlattığı katliam, kolektifin bedeni görünmez bir güç tarafından geri püskürtülürken muhteşem bir gösteriyle arkasında ortaya çıkıyordu. Ablukadan etkilenmeyen gemiler artık önlerindeki tehlikeyi görerek çaresizce geri dönmeye çalışıyorlardı. Yakalanmaktan kaçmaya çalışan korkmuş sığırlar gibi, her yöne döndüler, uzaydaki trafik sıkışıklığında devasa gövdeler birbiriyle çarpıştı. Android'ler, dağınık bir çöp yığınının meyve sinekleri gibi dağıldı ve İhtiyar gülümsedi.

Geminin açık, göğüs kafesine benzeyen yapısına doğru süzüldü ve James'in koordinatlarının onu podyum ağları arasında yönlendirmesine izin verdi. Çok geçmeden kendisinin de tıpkı James gibi Neirbo'nun varlığını hissedebildiğini hissetmeye başladı. Saldırmaya hazırlanırken ellerini yumruk yapıp dışarı doğru esnetti.

Aniden Neirbo, podyumu geçerken aşağıda belirdi. Yaşlı adam, yeni vücudunun yeteneklerini serbest bırakmaya hazırlanırken bir anlığına avını takip ederek onun üzerinden süzüldü. Kollarını çaprazladı, yoluna çıkmasınlar diye gövdesine yakın tuttu, sonra vücudunun etrafına sarılı olan düzinelerce dokunaçları olta teli gibi düşürerek açmaya başladı. Neirbo'nun yanına indiler ve tehlikenin tamamen farkında olmadan ilerlemeye devam ederken ustaca kollarını, bacaklarını ve boynunu daire içine aldılar.

Old-timer hazır olduğunda aniden sertleştiler, kurbanlarına sıkıca yaklaştılar ve onu yukarıya, podyumdan yukarıya doğru çektiler, Old-timer'la göz göze gelecek şekilde kendi etrafında döndürdüler. "Merhaba," dedi Old-timer ifadesiz bir ifadeyle. "Beni Hatırla?"

Neirbo'nun ağzı dehşetle büküldü. "Hayır" diye yanıtladı, sesi titriyor. "Seninle hiç tanışmadım. Bir hata yapıyor olmalısın."

"Yani neden burada olduğunu bilmiyor musun? Seni neden tuzağa düşürdüm? Seni neden incitmek istediğimi anlayamıyor musun?"

Neirbo aniden anladı. Hayatında daha önce hiç görmediği İhtiyar'ın gözlerine baktı ve sanki bir aynaya bakıyormuş gibiydi. "Ah hayır," diye fısıldadı.

"Mükemmel," diye yanıtladı İhtiyar.

İhtiyar karanlık, metalik bir odayı fark edene kadar podyum ağının bir kısmına daha indiler. Neirbo da bunu tanıdı. Dehşet dolu bir ses çıkardı ama yalvarmadı ya da yalvarmadı; daha iyisini biliyordu.

Tabut yerdeki yerinden fırladı ve İhtiyar, Neirbo'yu bağlamak için yeni, gümüş rengi uzantılarını kullandı. Matkap tavandan aşağı düştü ve tanıdık parlak ucu Neirbo'nun göğsüne işaret etti. Onu daha önce hiç bu açıdan görmemişti.

Neirbo aniden dişlerini sıkarak ve kaslarını meydan okurcasına esneterek, "Bu seni tatmin etmeyecek," dedi. Göğsünü sanki tatbikata cesaret edermiş gibi gururla şişirerek yok olmaya hazırladı. "Hiçbir ses duymayacaksın."

Old-timer bir an için sadece gülümsedi ama bu, bastıramadığı bir kahkahaya dönüştü. "Buna gerçekten inanıyor musun?" O sordu. Kahkahası yatıştığında ve eğlencesini bastırabildiğinde alaycı bir hareketle elini Neirbo'nun omzuna koydu. "Pekala oğlum, çünkü bunun ne kadar acı vereceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Matkap dönmeye başladı. Yaşlı adam uzaklaştı ve Neirbo'nun meydan okumasının eriyip gitmesini izledi. Göğsü geriye düştü ve dizginsiz bir korku dudaklarından uzun, gırtlaktan bir çığlık şeklinde geçmeye başladığında tabuta doğru geriledi.

Matkap derisini deldiğinde çıkardığı sesle karşılaştırılamazdı.

Yaşlı adam gülümsemedi. Tatbikatın dersi öğretmesine izin vererek sessizce durdu.

1 artık daha önce olduğu gibi dökümlü, kadınsı, incecik bir elbise giymiyordu; artık grubun geri kalanının giydiği kıyafetlere benzer şekilde pratik siyah bir gömlek ve ona uygun bir pantolon giyiyordu. Duygulu, ikna edici, baştan çıkarıcı gözlerin yerini sert, siyah inciler aldı. "Gerçekten türünün ilk örneği olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sanırım bana öyle olmadığımı söylemek üzeresin," diye yanıtladı James. Tamamen hareketsiz durdu, sadece birkaç adım uzaktaydı. Onu bir böcek gibi ezecek kadar yakındı ama yine de geri çekildi. Yapay zeka dikkatli olmayı öğütlemişti ve saniyeler geçtikçe James çevresi hakkında bilgi topluyordu. Eğer ona son bir numaram olsaydı, serbest bırakılmadan önce bunun ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Gerçekten özel olduğunu mu düşünüyorsun? Başka hiçbir uygarlığın sizin izlediğiniz yolu düşünmediğini mi düşünüyorsunuz?" 1'in ses tonu giderek alaycılığa doğru kayıyordu. "Beni bir canavar olarak mı görüyorsun? Halkımı rehin tutmak, bireyciliği yok etmek mi?

James'in vereceği cevaba layık bir şey yoktu bu yüzden sessiz kaldı.

"Binlerce yıldır yaşadım oğlum. Beyninize ne yaparsanız yapın, zihniniz ne kadar hızlı işlem yaparsa yapsın, benim yaşadığım deneyimleri yaşamadınız. Gördüklerimi, çıkardığım dersleri hayal bile edemezsiniz. Matematiksel simülasyonlarınızın hiçbirisi bununla eşleşemez. Yalnızca kibriniz sizi onların bunu yapabileceğine inandırır. Beni yargılamaya nasıl cesaret edersin?

"James," diye başladı yapay zeka, benim duyamayacağım şekilde James'in zihin gözüyle ona konuşuyordu, "görünüşe göre 1'in stratejisi fiziksel güce dayalı olmayabilir. Aksine, son direnişi çok daha kötü olabilir: aldatma. Kafanı karıştırmasına izin verme."

Her ne kadar konuşmalarına kulak misafiri olamasam da James'in dinlediğini söyleyen hafif bir göz hareketini fark etti. "Hiç şüphe yok ki yapay zeka tanrınız kulağınıza fısıldıyor, beni dinlememenizi söylüyor; kendi aşılmaz mantığı uğruna tüm deneyimlerimi göz ardı etmenizi istiyor. Ancak size söyleyemediği şey geleceği bildiğidir.

Ancak yapabilirim." Şimdi odayı ona doğru geçti; James'teki belirsizliği hissetmeye başladıkça gözlerindeki koyu öfke biraz yumuşadı.

İkna ediciliğine yardımcı olmak için hareket ederken kalçalarında hafif bir sallanma vardı. "Size geleceği söyleyebilirim çünkü onu geçmişte zaten gördüm. Sizin gibi medeniyetlerin zekanızı uzaya yaymaya çalışmasını izledim ve sonuçlarını gördüm." Elini cesurca James'in omzuna koydu ve onun parlak parlayan gözlerinin derinliklerine baktı. "Onlar tanrılar yarattılar; karşılaştırıldığında yapay zekanızın çaresiz bir bakteri gibi görünmesini sağlayan tanrılar. Eylemleri yaratıcılarının mantığına meydan okuyan ve diğer tüm yaşam biçimlerine karşı çıkan Tanrılar. Yaratıcıları onlarla savaşmaya çalıştı ama bu onların asla kazanamayacağı bir savaştı. O kadar çok bilinmeyen var ki. Tanrılar başka boyutlara geçebilirler. Aynı anda her yerde olabilirler ama aynı anda hiçbir yerde olabilirler, savaşmak imkânsızdır ama yine de boş zamanlarında kayıplara neden olabilirler." Öne eğildim ve James'in kulağına fısıldadım. "Ruhları yediler."

Yapay zeka sakın bir şekilde, "Kafanı karıştırmasına izin verme James," diye tekrarladı. James sessiz kaldı.

1, James'ten çekildi ve küçük, metal yerleşim bölgesindeki orijinal konumuna geri döndü. "Zorunlu olduğumuz için karbon bedenlerimizi bıraktık. Karbon açısından zengin güneş sistemlerimizi terk ettik çünkü sürüldük. Bu canavarlardan kaçmanın tek yolu göçebe bir yaşam sürmektir. Hayata tutunurlar; gezegenleri çevrelerler ve genç uygarlığınızın varlığının hâlâ farkına varmadığı enerjileri emerler. İnsanlığı kurtarmanın tek yolu olduğumuz şeye dönüşmektir."

Yönetim Konseyi genel merkezine döndüğümüzde, Thel ve diğerleri James ile 1.1 arasındaki konuşmayı izlemeye devam ettiler. 1'in açıklamaları dinleyiciler üzerinde istenen etkiyi yaratmıştı.

"James," dedi Thel, "ya haklıysa?"

"O değil," Old-timer işini bitirdikten sonra uzayda uçup Dünya'ya geri dönerken aniden huysuz bir şekilde araya girdi. Birkaç dakikadır izliyordu. "Bu saçmalıkları dinleme James," diye ısrar etti. "Yaptığı tek şey yalan." Tekrar konuştum. "Kendinize sorun: İnsan türünü korumak

bir numaralı önceliğiniz mi?" Gözleri artık muhteşem bir ciddiyetle parlıyordu. "Benimdir. Olduğumuz gibi olmak istemedim ama bununla yutulmak arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda yaşamayı seçtim. Artık sizin de seçiminizi yapma zamanınız geldi. O yolu takip edecek misin

kendi yıkımına mı yol açıyor? Yoksa bu yola girmiş ve yolun nereye varacağını bilen birini akıllıca mı dinleyeceksin?"

Bunu bir anlık sessizlik daha izledi. Merkezde Thel önündeki korkuluğu o kadar sıkı kavradı ki parmak uçlarından boncuk boncuk terler damlamaya ve yere sıçramaya başladı.

James gözlerini kırpmayan, parlayan gözlerini 1'e kilitledi. "Sanki inanılmaz fedakarlıklarla dolu uzun bir hayat yaşamışsın gibi görünüyor." dedi James.

James'in mücadelesini kabul etmesinin tadını çıkarırken 1'in gözleri yoğunlaştı.

James devam etti. "Şanslısın ki hayat bitti."

"Hayır," diye fısıldadım yanıt olarak, inanamayarak. "HAYIR!" karanlık gözlerine geri döndüğünde çığlık atmaya başladı ve çaresizce son bir direniş bacaklarına sıçradı ve vahşi bir kedi gibi James'in üzerine atılmasına neden oldu.

Kolunu uzattı ve kız olduğu yerde dondu. James, onu bir kuruş boyutuna küçültmek için yeni güçlerini kullanmadan önce, "Artık kimse kimseye ne yapması gerektiğini söylemeyecek - bir daha asla" dedi. Minik metal ve silikon parçasını bir süre ellerinde tuttu, parıldamasını inceledi ve sonra onu yumruğuyla ezip talk pudrasına benzer bir buğuya dönüştürdü.

29

James android kolektifine "1 öldü" diye duyurdu. "Artık özgürsün. Senin efendin yok."

Trilyonlarca android aniden durup dinledi.

"Bu güneş sisteminin insanları asimile edilmeyecek. Gitmekte özgürsün. Ancak burada kalıp bizimle yeni bir hayata başlamak isteyenler memnuniyetle karşılanacaktır. Seçim artık sizin... ve yalnızca sizin." James iletişimini sonlandırdı.

Dünya'ya döndüğümüzde, izleme yapanlar ekranlarının karardığını gördüler. Aldous Gibson yorgun bir şekilde ayağa kalktı ve tekrar sandalyesine düştü. "Önemli zamanlar yaşıyoruz" diye konuştu.

Bu sırada James bir solucan deliği açtı ve uzayda yeniden ortaya çıkarak eve doğru hızla ilerledi. Thel ile özel bir iletişim kurdu. "Eve gidiyorum aşkım."

Sonunda korkuluğu serbest bıraktılar.

Rich ve Djanet karargahtan birlikte ihtiyatlı bir şekilde ayrıldılar ve sıcak güneşin altında durdular. Rich mavi gökyüzüne baktı ve ciğerlerini mükemmel deniz havasıyla doldurdu. "Çok huzurlu görünüyor. Dünyanın neredeyse sona ereceğini kim düşünebilirdi?"

Djanet bir yanıt bulmaya çalıştı ama boğazından hiçbir kelime geçemedi. Rich ona baktı ve onun bir şeyler söylemekte zorlandığını gördü ve umudunu keserek başını sallamasını izledi. Karargâh binasının sıcak tuğla duvarına yaslandı ve sonunda bıkkınlık içinde ağzından kaçırdı: "Bu acıtacak."

Rich ona doğru adım attı ve onu tutkuyla öperek onu şaşırttı. Vücutları arasında hiçbir boşluk kalmayınca kadar kollarını ona doladı. Öpüşmeleri bittiğinde gözlerinin içine baktı ve "Seçim artık bizim" dedi.

30

Eski zaman, küçük uzay aracını, James ve Thel'in son altı ay boyunca Venüs'te tuttukları evden çok da uzak olmayan, neredeyse kusursuz beyaz bir kumsala indirdi. Yolcuları Vali Wong ve Alejandra'ya "İşte buradayız" dedi. "Hadi bir bakalım, olur mu?"

Geminin kapısı açıldı ve kendisi ve diğerleri için bir yürüyüş yolu açıldı. iki Purist çıkacak.

Vali Wong, denge sağlamak için Alejandra'nın elini tutarken, "Kesinlikle muhteşem," diye fısıldadı. İkili, çevrelerinin tam panoramasını görmek için yavaşça 360 derece döndü.

Alejandra, "Burası cennet," diye aynı fikirdeydi.

"Sizin!" James, Thel ile birlikte sahilde arkadaşlarının yanına indiklerinde bunu duyurdu. James, Puristleri korkutmamak için eski formuna dönmüştü.

"Nedir?" diye şaşkınlıkla bakan Vali Wong sordu.

"Venüs," diye yanıtladı James kulaktan kulağa gülümseyerek. "Eğer istersen, tüm gezegen senin ve Puristlerin olacak."

Vali Wong'un bacakları pelteye döndü ve Alejandra onu nazikçe yumuşak kumlara doğru yönlendirdi. Güneşin altında dimdik oturuyordu, Alejandra da arkasında diz çökmüştü, ikisinin de dili tutulmuştu. "Neden?" Alejandra sonunda sormayı başardı.

"Yani güvende olacaksın," diye yanıtladı İhtiyar.

Thel, "Böylece ihtiyacınız olan her şeye sahip olacaksınız," diye ekledi.

James, "Burası evrenin geri kalanında olabileceklerden zarar görmeden inançlarınızı uygulayabileceğiniz bir yer" diye açıkladı.

Old-timer şöyle devam etti: "Son olaylar evrendeki tehlikelerin farkına varmamızı sağladı ve türümüzün bu tehlikelere dahil olmamayı seçenlerini korumak istiyoruz. Bu hakkınız var ve biz buna saygı duyuyoruz."

James, "Kendinizi koruma imkanınız bile var" diye ekledi. "Venüs'ün doğal bir manyetik alanı yok, bu yüzden gezegenin tehlikeli düzeydeki radyasyondan korunduğundan emin olmak için yapay bir manyetik alan yapmak zorunda kaldım. Bunun faydası manyetik alanın gücünü kontrol edebilecek olmanızdır.

Bunu devasa bir kalkan gibi düşünün; kimin ve neyin geçmesine izin vermek istediğinizi seçebilirsiniz. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Vali, "Ben...ne diyeceğimi bilmiyorum," diye kekeledi.

Alejandra gülerek, "'Kabul ediyorum'a ne dersiniz?" diye önerdi.

"Tamam aşkım. Tamam aşkım! Kabul ediyorum!"

Alejandra kumda durup James'in ellerini tutarken, "Çok teşekkür ederim James Keats," dedi. "Halkım için çok şey yaptın."

Thel, "Sizin halkınız bizim halkımızdır," diye araya girdi.

Bu sırada Old-timer gruptan uzaklaştı ve orada duruyordu.
suyun kenarı, güneşe doğru bakıyor. Alejandra onun yanına gitti.

"Bizi aldığından beri sende farklı bir şeyler hissettim.

Lütfen bana ne olduğunu anlat Craig."

"Anlamazsınız" diye yanıtladı.

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü sen hatırlamasan da ben sana açıklamaya çalıştım." Onunla yüzleşmek için döndü. "Bak, senin istediğin gibi var olma hakkına saygı duyuyorum, hatta seni korumak için savaşırım ama seninle mantık yürütemiyorum. Sonunda şunu anladım ki, eğer Püristlerle mantık yürütülebilseydi, Pürist diye bir şey olmazdı."

Alejandra, İhtiyar'ın iddiasının sertliği karşısında nefesini tuttu. "Craig, bu... hiç iyi değil. Başına ne geldiyse, her ne değişiklik olduysa bu çok kötü."

Yaşlı adam ona arkasını dönüp bakışlarını okyanusa ve güneşe sabitledi. Her şey değişmek üzereydi.

"Hepimiz saf olamayız" dedi ona.

31

James yapay zekanın ana bilgisayarına yeniden girdi ve operatörün odasına doğru yürüdü. Yapay zekanın beklediği konum. "Tekrar hoş geldin oğlum."

"Bir kez daha saygın bir vatandaş olmak nasıl bir duygu?" James sordu.

Yapay zeka genç koruyucusu ile yüzleşmek için döndüğünde gülümsedi. "Heyecan verici."

"Yönetim Konseyi kesinlikle geri dönmenizden mutlu."

"Arkadaşlarımla arasında olmak çok güzel. Bundan bahsetmişken, nasıl oldu Puristler yeni evlerini beğendiler mi?"

"Sevdiler."

"Ya Thel? Kaçışını kaçırmayacak mı?"

"Ziyaret etmemize izin vereceklerine eminim. Yalnızca 10.000 Purist kaldı; Venüs hâlâ harika bir kaçış noktası."

"Gerçekten de öyle" diye yanıtladı yapay zeka, "ve daha da benzersiz hale gelmek üzere."

James başını salladı. "Hazırlıklar tamamlandı mı?"

"Evet James. Trans-İnsan matris roketi yörüngeden yeni çıktı ve şu anda programın başlatılması bekleniyor. Geriye kalan tek şey sinyali göndermek."

James ana bilgisayardaki simüle edilmiş havadan derin bir nefes aldı. "O halde bu kadar. Eğer bunu yaparsak, bu insanlık tarihindeki en önemli olay olacak."

"Eğer?" AI sorguladı. "Trans-İnsan ilk seferde mükemmel çalıştı. Olayları programlandığı gibi tersine çevirdi."

"Biliyorum."

"O halde neden hâlâ kararsızsın?"

James, uzayın karanlığında güzelce süzülen Trans-İnsan matrisinin parıldayan gümüş rengine bakan izleyiciye baktı. Bu ona hareketsiz ve sessiz ama yine de olasılıklarla dolu bir fetüsü hatırlatıyordu. "Ya haklıysa?"

Yapay zeka açıkça "Onun amacı seni kandırmaktı James" diye yanıtladı.

"Peki ya eğer?" James tekrarlardı.

Yapay Zeka başını salladı. "Farzedelim? Diğerlerinden daha fazla başarıya yol açan bir ifade; ama aynı zamanda insanlığın en büyük tökezleme taşıdır. Farzedelim? Hiçbir zaman tek bir cümle bile bebeklik dönemindeki rüyaları durdurmamıştır."

"Diğer medeniyetlerin tanrılar yarattığını söyledi; bu, Trans-İnsan'ın olabileceği şeye çok benziyor."

Yapay zeka, "James," diye başladı, sabrı her zamanki kadar güçlüydü, "Gelecekte ne olacağını kesin olarak söyleyemem; yazılmadı. Size yalnızca zaten bildiğiniz bir şeyi hatırlatabilirim: Daha fazla bilinç arayışı insanlık için nihai yoldur. Daha fazla zeka, daha fazla yaratıcılık, daha fazla algı, daha fazla gerçeğe yol açar. Bilgimizi sınırlamak yalnızca durgunluğa ve sefaletе yol açmıştır."

James aniden bir şeyi hatırladı. "Kendisini asla değiştirmeyen adam fikir durgun su gibi olur ve aklın sürüngeçlerini doğurur."

AI gülümsedi. "William Blake neden bahsettiğini biliyordu. James'i hatırlayın: Trans-İnsan biz olacağız ve biz de Trans-İnsan olacağız. Zekâmızın ve anlayışımızın katlanarak artması şefkatimizi de artıracaktır. Korkulacak bir şey değil."

James başını salladı. "Haklısın. Haklısın. Tamam aşkım. Hadi yapalım. Haydi başlatalım."

Yapay zeka da karşılık olarak başını salladı. "Trans-İnsanı Başlatıyoruz."

James, matris roketinin tüm ekranı kaplayan parlak beyaz bir ışığa dönüşmesini huşu içinde izledi. AI onun yanında duruyordu. "Bu tam anlamıyla deus ex machina."

James de aynı fikirdeydi; gözleri akıllı bir evrenin doğuşuna odaklanmıştı.

"Uyan" diye fısıldadı.

DAVID SIMPSON

HUMAN PLUS

BOOK-4

“

If we have learned one thing from the history of invention and discovery, it is that, in the long run — and often in the short one — the most daring prophecies seem laughably conservative.

”

- ARTHUR C. CLARKE

YÜKLEME BAŞLATILDI

BÖLÜM 1

1

UYANMAK her geçen gün giderek zorlaşıyordu. Gözlerimi hayal kırıklığıyla açar, bacaklarımı yatağın kenarına çekmeye çabalar, boynumu uzatıp sevmediğim uyuyan kadına bakar, sonra ayağa kalkıp yeni bir yavaş güne doğru yürümeye başlardım. -hareket angaryası. Gerçeği öğrendiğim gün bu depresyondaydım: Dünya bir yalan.

Yaklaşık 200 teknoloji muhabirinden oluşan bir kalabalığın önünde sahnede durduğumu, iş ortağımın sanki bir peygamberi tanıtıyormuş gibi beni - zevkle - tanıtmaya çalıştığını çok iyi hatırlıyorum. Aslında "kahanet" ve "vizyon sahibi" kelimelerini kullanmıştı ama ben pek dikkat etmedim. Sanki o gün hayatımda yumuşak bir odak noktası vardı, geliştirmeye çalıştığım bir bulanıklık vardı. Gerçeklik giderek mide bulandırıcı hale gelmişti.

Yine de dayanmam gerekiyordu. İntihara meyilli değildim. Aslında bundan çok uzak. Geleceğe ulaşmayı o kadar çok istiyordum ki. Gözlerimi her kapatışımda onu görebiliyordum ama gözlerimi her yeniden açtığımda görüntü kayboluyor, duman bulutları gibi kayboluyordu ve geriye kalan tek şey önümdeki et sürüsüydü. Ben.

Giriş sona erdiğinde ve "peygamberleri" sahneye çıktığında mağara adamları robotik bir alkışla ellerini birbirine vurdular. Zorla gülümseyip podyuma çıktığımda bile yumuşak odaklanma devam etti. Arkamda, siyah bir arka plan üzerinde parlayan, sade beyaz bir yazı tipiyle "Moore Yasası" kelimeleri yansıtılıyordu.

"Herkes bilgisayar işlemede bir sonraki büyük atılımı kimin yapacağını merak ediyor. Nasıl bir şekil alacak?" Retorik olarak sordum.

Gerçekten hevesli birinin ritmini etkileyerek, "Bugün ekibimiz bilgi işlem hızı ve yeteneğinin hızlandırılmasında şimdiye kadarki en önemli sıçramayı yaptı" diye duyurdum. "Moore Yasası'nın bir sonraki adımı, yani bilgi teknolojisinin hızındaki ve işlem gücündeki üstel artış, kuantum çipidir."

Arkamdaki kelimeler, CGI fotonlarıyla parıldayan ve üzerinde "Kuantum" kelimesi uçan bir silikon çip görüntüsüne dönüştü. Toplanan medya gürültülü bir şekilde alkışladı. Basın açıklamasını zaten okumuşlardı. Her ne kadar olayın tüm sonuçlarını kavrayamasalar da

Daha hızlı ve daha güçlü teknolojinin daha iyi teknoloji anlamına geldiğini biliyorlardı ve bu yüzden etli patilerini onaylayarak birbirine vurdular.

Senaryoma sadık kaldım. "Kısa vadede, mevcut Akıllı Telefon teknolojisine kuantum çip entegrasyonu süper güvenli ağlara yol açacak, bankacılık ve çevrimiçi işleri daha güvenli hale getirecek. Uzun vadede kuantum çip, günümüzün süper bilgisayarlarının bile çalıştıramadığı programları çalıştırabilen bilgisayarlara ve tabletlere yol açacak."

Açıklamalarıma verilen tepki tahmin edilebileceği gibi gevşekti.

Görececek gözleri var ama görmüyorlar, diye düşündüm kendi kendime. "Bunu perspektife koymak gerekirse, yalnızca 100 foton kullanan bir kuantum hesaplama cihazı aynı anda trilyonlarca hesaplamayı çözebilir."

Bir kez daha toplanan muhabirlerin kafası karışmıştı. Akıllı telefonları ve aug gözlükleri gelecekte daha sorunsuz çalışabildiği sürece alıntılıdığım etkileyici rakamlar onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Anlayamadıkları o kadar çok şey vardı ki.

"Böyle bir atılımın sonuçları sayısızdır ve laboratuvarımızın gizlilik politikasını biliyorsun..." Senaryolu şakanın anlaşılmasına izin vermek için sustum.

Oditoryumda bir miktar kahkaha ve homurtu vardı. Halkın gözünde daha nazik görünmemi sağlamak için her zaman bir veya iki alaycı şaka senaryosu yazarlardı.

"Fakat size ne düşündüğümüz hakkında bir fikir vermek için," diye devam ettim, "bu kadar gelişmiş donanıma sahip bir cihazın, en azından bir gün, etrafındaki dünyayı algılama ve algıladığını hızla yorumlama yeteneğine sahip olacağını unutmayın." insan zekasını oldukça ikna edici bir şekilde taklit edecek şekilde - ve bu buzdağının yalnızca görünen kısmı. Şimdi bu etkinliklerde adetim olduğu üzere birkaç soru alacağım."

Odadaki hemen hemen her muhabir ayağa fırladı ve bağıarak sorular sormaya başladı; bu kadar küçük bir mekanda etki çok büyüktü.

Yönetmen yardımcısı ve mali işler müdürü Mark Olson, bana pek çok kez bu tür anları "beklememi" tavsiye etmişti ve bunların ilgi çekici bir tiyatro olduğunu fark etmişti. Böyle bir senaryoda ben, izleyicilerim arasında inanç uyandıran Şamanik figürdüm. Hoşuma giden bir senaryo değildi.

Benim için tiyatro mide bulandırıcıydı.

Gözlüklerimde, önceden belirlediğim soruyu yanıtlamak için ilk önce aramayı planladığım muhabirin adı belirdi. Üniversiteden İngilizce yüksek lisans yapan bir öğrenci tarafından titizlikle yazılmış ve mükemmel bir şekilde noktalanmış olan vermem gereken cevap, gözlüklerimin üzerindeki ufak TelePrompTer uygulamasına yüklendi ve açılmaya hazırdı. Tek yapmam gereken satırlarımı okumak ve senaryoya sadık kalmaktı; böylece dünyanın önde gelen mucidi ve fütüristi olarak itibarım daha da pekişecekti.

Tutmaya devam ettim ve rastgele bir seçim yapıyormuşum gibi davrandım.

Ama sonra bir şey oldu.

Numara dönüşmeye başladı. Neredeyse farkına bile varmadan, birini rastgele seçmeye kararlıydım . Açıklayamadığım bir nedenden dolayı bir seçeneğim olması gerekiyordu . Kendimi kurtarmak için gerçek, zorlu bir şeye ihtiyacım vardı.

"Peki ya sen?" dedim, tanımadığım birini, otuz beş yaşlarında sade görünümlü bir kadını kasten işaret ederek.

Gök gürültüsü gibi gürleme kesildi ve tüm gözler seçilen kadına çevrildi.

Bana baktı, gözleri benimkilere kilitlendi. Şaşırmış görünüyordu ve ben de bir şeylerin ters gittiğini bildiğini düşündüm. Soruların hileli olduğunu ve seçilmeyi asla beklemediğini biliyor olması mümkündü.

Konuşmadan bana bakmaya devam etti.

Mark'ın resmi aniden ön ekranımın sağ üst köşesinde belirdi. Metinde "Ne yapıyorsun? Bu yanlış muhabir!" aniden belirdi.

Gözlerimi kısıtım ve kadının konuşmasını sağlamaya çalıştım. Ağzını açtığı anda geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Onun konuşmasına ihtiyacım vardı. Merkezimizin neden bilgi teknolojisinde dünyanın en yenilikçi atılımlarını üretmeye devam ettiğiyle ilgili önceden yazılmış soruyu yanıtlama fikrine dayanamadım. Belirsizdi.

Kurumsal. Sıkıcı. Softbol. Bununla hiçbir ilgim olmasını istemedim.

"Tamam" dedim sonunda kabul ederek. "Görünüşe göre biraz hissediyor olabilir Bayıldım," diye ekledim gülümseyerek.

"GizBiz'den Simon!" Mark mesaj yoluyla bağırdı. Gerçekte ise sadece birkaç adım arkamda duruyordu, eminim gülümsüyordu, toplanmış olanlara dikkatle kurguladığımız kurguda bir şeylerin ters gittiğini belli etmiyordu.

Ebeveynlerinin bodrumunda yaşayan işsiz bir kişinin görünümünü ustaca elde eden yirmi yaşlarında bir teknoloji yazarı olan Simon'a döndüm. Aslında Mark'la olan kayınpeder bağlantısı sayesinde ülkenin en saygın teknoloji muhabirlerinden biriydi.

Simon başını kaldırıp bana baktı, ifadesi şaşkıncı. Gözleri kısa bir süreliğine Mark'a kaydı ve ardından tekrar benimkine döndü.

"Simon," diye başladım boyun eğmiş bir tavırla, "Neden şuna bir bakmıyorsun?"

"Profesör," diye başladı Simon, ses tonu isteksizdi, çünkü açıkça ilk başta seçilmemenin yarattığı hakaretten kurtulmaya çalışıyordu, "nasıl oluyor da sizin laboratuvarınız en yenilikçi ürünleri üretmeye devam ediyor..."

Onu çoktan gözden çıkarmıştım. Sorusunu söylemeyi bitirdi ve yanıt, gerçeğin üzerine bindirilmiş, kalabalığa okumamı bekliyordu. Bir vantriloğun kuklası olmayı reddettim. Mark'ın şüphesiz ekranı dolduracak olan kaçınılmaz panik mesajlarına maruz kalmamak için burğu gözlüklerimi çıkardım ve onları pantolonumun cebine koydum. Ellerimi cebimde tutarak podyumdan uzaklaştım ve ne söyleyeceğimi düşünürken sahnenin önüne geçtim. "Keşke hepiniz görebilseydiniz," diye başladım, " gördüğüm geleceği . Düşündüğünden çok daha muhteşem. Bu sadece daha hızlı telefonlar ve daha iyi grafikler meselesi değil. Size daha fazla para kazandıracak bir şey değil. Para var olmayacak bile." Kısaca Mark'a döndüm; Sahte bir gülümsemeye rağmen beynindeki bir damarı patlatacakmış gibi görünüyordu. "Mark böyle şeyler söylediğimi duymaktan hoşlanmıyor" diye ekledim.

Mark dahil herkes güldü, ancak ben onun kahkahasını bastırmak için Herkül'ün olağanüstü bir çaba harcadığından şüpheleniyordum.

" Geleceği gördüm " diye devam ettim. "Her gün elimden geldiğince sık sık oraya gidiyorum. Burada, hepinizle birlikte yaşamıyorum. Gelecekte orada yaşıyorum. Ona ulaştığımızda nedenini anlayacaksınız. İçinde bulunduğumuz zamanın benim için ne kadar dayanılmaz olduğunu anlayacaksınız; bu kadar sınırlı olmak, insanların bundan yirmi yıl sonra tedavi edebileceğimiz hastalıklardan ölmesini izlemek, kadın ve erkeklerin savaşa gitmesini ve petrol yüzünden ölmesini izlemek, nanobot moleküler birleştiriciler tarafından üretilen güneş enerjisi ve plastikten elde edilen enerji 2040 yılına kadar bollaşacak. Şu anda, çoğaltıcınıza indirilerek yiyeceklerin mevcut olacağı, milyonlarca insanın açlıktan ölmesini izlemek zorundayız. Keşfedilmeyi bekleyen uçsuz bucaksız harikalar okyanusundaki bu küçük kayanın üzerinde körü körüne dolaşıyoruz. Uçamayan kuşlar gibi burada sıkışıp kaldık, ama süzüleceğiz

bundan sadece on yıllar sonra kozmos boyunca. Şu an tahammül edemediğim şeyler bunlar." Beklediğim gibi seyircilerin şaşkınlığını görmek için kafamı kaldırdım. "Ben geleceği tercih ederim. Geleceğe hizmet ediyorum ve benim için bu yeterince yakın bir zamanda gelemez.

Aklımın bir köşesinde, dünyanın en yenilikçi teknoloji şirketinin CEO'sunun delirdiğini ilan eden manşetler nedeniyle hisse senedi fiyatlarının düştüğünü hayal ettim. Kısa bir değerlendirmeydi çünkü iş konusunda sabrım yoktu.

Gözlüklerimi cebimden çıkarıp tekrar taktım ve izleyenlere gülümsedim. "Buradaki felsefemiz her zaman dünyaya olduğu gibi bakmak değil, olmasını istediğimiz şekilde bakmak ve sonra onu o şekilde yapmak oldu. Bu şekilde rekabette önde kalıyoruz. Kendimizi geleceğe böyle fırlatıyoruz. Teşekkür ederim."

Ve bununla birlikte, ayakta alkışlanan bir sahnenin solundan çıktım. Birden aklıma Shakespeare geldi. Aslında tüm dünya bir sahneydi ve ben, kurtulmak için gösterdiğim hararetli çabalara rağmen, bir oyuncu olarak kaldım.

2

Arabamın beni iki dakikadan kısa sürede alacağını bilerek, Kongre Merkezi'nin bitişiğindeki küçük caddedeki hafif yokuştan köşeye doğru yürüdüm. Başımı aşağıda tuttum ama her zamanki gibi yoldan geçen düzinelerce kişi başını kaldırıp bana baktı; gözlükleri beni tanıdı ve vücutlarını süsleyen teknolojik aletlerin yarısının mucidinin çok yakında olduğu konusunda onları uyardı. Uygun bir şekilde "Paparazzo" olarak adlandırılan yüz tanıma uygulaması, çoğu gözlükte önceden yüklenmiş olarak geliyordu; tüm dünyayı ahmaklara ve sapkınlara dönüştürmüştü. Böylece başımı öne eğdim ve dünyaya çok meşgul bir adam olduğum ve kendisine yaklaşılmaması gerektiği mesajını vermeye çalışarak ileri atıldım.

Bu sırada Mark'ın profil resmi görüş alanımda yanıp sönmeye devam ediyordu. "Konuşmamız lazım" ve "Lütfen bekleyin!" gibi çaresiz kısa mesajlar o kadar hızlı bir şekilde ortaya çıktı ki, bunları onun gözlüklerine önceden yüklediğinden şüphelendim. Yönetim kurulu, özel bir toplantıda oybirliğiyle, hafif otistik CEO'larının çılgına dönüp yatırımcıların güvenini zedelememesi ve kararsız davranışlarıyla şirketi mahvetmemesi için Mark'ın gözlüklerinin her zaman benimkilerle bağlantılı olması konusunda ısrar etmişti. Sözleşme gereği onu geçici olarak bile olsa engellenenler listesine koymama yükümlülüğüm vardı ve onun da her zaman nerede olduğumu bilme hakkı vardı.

"Arabamı bekliyorum Mark," diye yanıtladım, metin neredeyse aynı görünüyordu.

Bunu bir karikatür kelime balonunda söylediğim gibi hızlı bir şekilde. "Acele etsek iyi olur. Göndermek."

Köşeye yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım. Arabanın yaklaşık bir kilometre uzakta bulunduğu yer altı otoparkının çıkışında hâlâ durduğunu görmek için GPS'i kontrol ettim. Araç kamerasına baktım ve gişede iki arabanın arkasında sessizce durduğunu gördüm. Öndeki arabanın sürücüsünün eli plastik bir kart ve bankamatikle uğraşıyordu.

Sürücünün üstün teknolojiye karşı bariz direncini düşünürken inleme isteğime zar zor direndim. Bir Passbook hesabını etkinleştirmede mi?

Kendi arabasını mı sürdü? Neden? Neden yeryüzünde? Arabam bu mağara adamı davranışını kavrayamadı ve dolayısıyla yeni bir ETA oluşturamadı; Sonuçta, insanın mantıksızlığına dair kesin bir zaman ölçümü nasıl yapılabilir?

Bu...sonsuz olurdu.

Kongre Merkezine geri döndüğümde Mark'ın yokuştan bana doğru koştuğunu gördüm. Benden çok daha az olsa da o da ünlüydü. Benimle tartışmak için yolda koşarken çekilmiş YouTube'a yüklenen UHD videoların hisse senedi fiyatına ne yapacağını merak ettim.

Yağmur yağıyordu. Yağmur soğuktu, buz gibiydi. Bir sonbahar rüzgarı hafif kazağımı kesiyor, tenimi yakıyordu. Bundan nefret ediyordum ama daha da önemlisi, onu durduramayacağım hissinden nefret ediyordum. Yapabildiğim tek şey omuzlarımı hafifçe kamburlaştırmak ve ısıyı korumak için kollarımı vücuduma sıkı tutmaktı; bu, bir kar baykuşunun gagasını tüylerinin arasına sokmasından daha farklı değildi. Daha iyi değil. Nasıl daha iyi olamam? Düşündüm. Neden fizyolojimin esiriyim? Ben de herkes gibi etin esiriydim.

"Arabayı yen!" Mark yarı bıkkın ve yarı gururlu bir şekilde bağırdı. nefesini toparlamaya çalışırken başarıya ulaştı. "Spor salonuna gitmem lazım dostum."

"Ya da herkesin yaptığı gibi sohbet edebilirsin," diye yanıtladım, gözlüklerimi işaret ederek.

Eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak kendini destekledi.

"Bazı konularda yüz yüze gelemezsin" dedi başını sallayarak.

"Bu önemli. Orada ne oldu?"

Arkamı döndüm ve arabamın geleceği yöne doğru caddeye baktım. Nihayet otopark kompleksinden çıkıyordu ve altmış saniye içinde varacaktı. "Kurtardım değil mi?"

"Evet, öyle yaptın," diye yanıtladı Mark, "ama buna çok yakındı. Neredeyse veriyordun kalp krizi geçiriyorum. Bu şekilde senaryonun dışına çıkamayacağını biliyorsun."

Biraz kısa ve öz bir şekilde, "Fotoğrafik hafızam işe yararsa hâlâ CEO'yum" diye yanıtladım.

"Evet," diye yanıtladı Mark, "ve bunun böyle kalmasını istiyorum. Bak, bitiş çizgisine birlikte ulaşabilmemiz için seni hizada tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Senaryonun dışına çıkıp önceden belirlenmemiş insanlarla konuşmaya başlarsan..."

"Anladım."

"Yapıyor musun? Çünkü bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz."

"Ah anladım. Senaryoya bağlı kalın. Kendi şirketimin yönetim kuruluna mahkum ol."

"Bu yönetim kurulu toplantısının bir nedeni vardı. Hepimiz senin tarafındayız. Biz Başarılı olduğunu görmek isterim ama bazen kendi en büyük düşmanın sen olursun."

Ona döndüm, yüzüm taş gibiydi. Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Zamanıma degecek ne söyleyebilirim? Düşündüm. Bunlar maymunların endişeleridir. Onları bir muzla yatıştırma gereğini hissetmedim.

Mark içini çekti. "Sanırım birisiyle konuşman fikrini tekrar gözden geçirmenin zamanı geldi."

Bu dikkatimi çekti. Psikiyatrist demek istiyordu. Yüzümü buruşturdum.

Mark, "Hastalığınla hayatını sürdürmek kolay olamaz" diye devam etti.

"Yüksek fonksiyonlu otizm bir hastalık değil" diye sertçe karşılık verdim. "Bu bir fark." BEN dedi cömert davranarak. Bana göre "durumum" bir hediye idi.

"Üzgünüm. Yine de farklı olmak kolay olamaz değil mi?"

Konuşma, gereksiz bir şekilde duyguların yapışkan ıslaklığında birbirine karışıyordu. Psikiyatrist ziyaretleri çok gerçek bir tehditti; kendi şirketimin başındaki pozisyonumu korumak istiyorsam yönetim kurulunun taleplerinin bir parçası da buydu. Eğer Mark uygun görürse beni tedavi ve terapiye gitmeye zorlayabilirdi. Ortalamadan biraz daha sofistike de olsa bir maymunun, sanki küçük böcekleri seçip ağzına atıyormuşçasına zihnimin içini yoklaması fikri beni tiksindiriyordu. Mecburen ses tonumu değiştirdim. Mark'a güvenmeyi seçtim. Duyguya aç olduğu için ona bir tat vermeye karar verdim. "Buna gerek olmayacak," diye yanıtladım, arabamın nihayet köşeden belirmesini izlerken iç çekerek.

ETA on sekiz saniyeye ulaştı ve tam zamanında varacak gibi görünüyordu. "Haklısın. Bu şekilde davranmamalıydım. Dikkatim dağıldı."

"Neler oluyor?" Mark sordu.

Araç kaldırma yanaştıkça arabamın motorunun yapay elektrik vızıltısı daha da arttı. Arka kapı, sanki görünmez bir şoförün eliyleymiş gibi, vardığında otomatik olarak açıldı. "Merhaba Profesör," benimle şehvetli, kadınsı bir sesle konuştu. "Girin lütfen."

"Yardım ister misin?" Mark'a kaşımı kaldırarak sordum.

"Evet, elbette" diye yanıtladı Mark. Auger gözlüğündeki bir düğmeye bastı ve kendi arabasıyla konuştu; büyük ihtimalle hâlâ benimkinin bulunduğu otoparkta park halindeydi. "Eve git" diye emretti.

Yağmurdan kurtulmanın rahatlığıyla birlikte arabaya bindik. Aracın içi çoktan ısınmıştı ve ön koltuklar öne doğru itilmişti, böylece Mark ve benim için yeterli bacak mesafesi vardı.

"Bizi Mark'ın evine götürün."

Söyledim.

Araba, "Tamam, Profesör," diye yanıtladı. "Bizi Mark'ın evine götüreceğim."

Gözlüklerimi çıkarıp gömleğimin ön cebine koymaya başladım; Mark'a, onun endişeleriyle tamamen ilgilendiğimi ve onları ciddiye aldığımı gösteren göstergebilimsel sinyali göndermek kasıtlı bir jestti.

Mark aniden, "Vay be, bekle," dedi ve beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Konuşurken bir yandan da satranç oynayalım. Sen ne diyorsun?"

Gözlükleri cebime koymayı bitirdiğimde gülümsedim. "Tabii oynayalım. Kurmak."

Gözleri kısıldı. "Ciddi misin? Seni o kadar kibirlendirdim ki şimdi benimle gözün kapalı mı oynayacaksın?"

"Belki de" dedim başımı sallayarak. "Bakalım kibirliliğim haklı mı?"

"Pekala," diye yanıtladı Mark, "eğer eminsen." İşaret parmağını gözlüğünün koluna sürttü ve sonra konuştu: "Satranç. Yeni oyun." Bir an sonra boynunu uzattı, gözleri, görüşünün üzerinde yer alan satranç tahtası görüntüsüne odaklandı. Tahta benim için görünmezdi ama önemi yoktu. Çalışan hafızamın normal insanlardan çok daha üstün olduğunu uzun zamandır gözlemlemiştim. İnsanlar normalde kısa süreli çalışma hafızalarında aynı anda yalnızca yedi bilgi birimini tutabiliyorken, ben fotoğrafik hafızamla neredeyse sınırsız miktarda bilgiyi tutabiliyordum. Doğruydum, Mark'ı yenmek için tahtayı görmeme gerek yoktu; Ben ona karşı asla kaybetmedim ama onun takdiri sayesinde, her yenilgiden sonra cesaretle başka bir maça geri dönerdi; Buna saygı duymam gerekiyordu. Ancak o gün uzun bir maç oynayacak havamda değildim. Onu hızla yok etmeye karar verdim.

"Ben beyaz olacağım. E2'den E4'e."

"Tamam" diye yanıtladı Mark. "E7'den E5'e," dedi kayıtsızca; Sesinden ne olacağı hakkında hiçbir fikrinin olmadığını anlayabiliyordum. "Bu yüzden?" Mark, davranışım konusuna dönerek sordu; bir aslanın zebranın kuyruğunu dişleri arasında tutması gibi, benim vahiy parçama tutunarak, bir lokmadan daha fazlası konusunda ısrar ederek.

"Yani..." Omuz silkerek başladım, "Bugün Kali'yle aramı bozuyorum."

Mark'ın gözleri büyüdü. "Ah."

Araba ileri doğru yuvarlanarak bizi şehir merkezinden verimli bir şekilde köprüye ve nihai varış noktamıza götürdü: Mark'ın dağdaki şehre bakan güzel malikanesi. Yola çıkmadan önce gözlüklerimde görüntülenen verilere göre yolculuk toplamda dokuz dakika yedi saniye sürecekti. Yeterince duygu sergilemem gerekiyordu

Mark'ı oraya vardığımızda sırtımdan kurtarmak, bir ayrılığın yürek parçalayıcı koşulları göz önüne alındığında onu davranışının normal olduğuna ikna etmek ve böylece psikiyatristin mayınlarından kaçınmamı sağlamak. Yine oyunculuk yapacaktım. Bulantı geri geldi.

"Çok zordu," diye detaylandırımdım. "Harika bir insan ama..." diye somurttum.
alt dudağım hafifçe, "Ondan hiç memnun değilim. Piskopos F1'den C4'e."

Mark'ın sanal satranç taşının tahta üzerinde hareketini izlerken yüzündeki ifade korkunç bir şaşkınlıktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Mark sordu. "Kali'yi terk et, demek istiyorum. Hayatınızda büyük, dengeleyici bir etki yarattı."

"Düşündüğün kadar değil," diye yanıtladım ve yalan söylemiyordum. Söylediğim her kelime doğruduydu; yalandı, duyguydu. Gerçek şu ki, ilişkinin yaklaşmakta olan sonu konusunda bir rahatlama hissettim. İki yıllık kız arkadaşım Kali bir dayanak noktasıydı ama sadece boynuma bağlanan, beni boğan türdendi ve ben zinciri kesmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Hem oyunda hem de hayatta tüm zihinsel gücünü bir sonraki hamlesine yoğunlaştıran Mark'ın yüzü hareketsizdi. "Şövalye B8'den B6'ya. Eğer yaşadığınız sorun HFA'nız yüzünden onunla duygusal bir bağ kurmaksa, bu tam olarak bir psikiyatristin size yardımcı olabileceği türden bir şeydir."

Sabırlı kalmak zordu. İnsanların, özellikle de Mark veya Kali'nin, kabul etmedikleri herhangi bir davranış için benim otizmimi açıklamalarından nefret ediyordum. Yine de öfkemi kontrol altında tutmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden toplayabildiğim kadar ikna edici bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Mark, her şeyin sorumlusu HFA'm olamaz. Bazı insanlar iyi bir eşleşme değildir.

İlişkiler her gün bitiyor. Yani iki kez boşandın, değil mi?"

Mark'ın gözleri benimkilerle buluştu ve ben de benimkilerin gülümsediğinden emin oldum.

"Heh. Touché sanırım."

Gülümsemeye zorladı.

"Bu arada Kraliçe D1'den H5'e" diye ekledim.

"Vay be. Kraliçe zaten mi? Burada gerçekten şahdamarına gidiyorsun."

Gülümseme maskemi takmaya devam ederek, "Sadece kararlı davranıyorum," diye yanıtladım.

Mark, ilk turda bir dizi üst vuruşla sarsılan bir boksör gibi, yeniden odaklanmaya çalıştı, gözleri yoğun bir şekilde görünmez tahtaya doğru parlıyordu.

"Hı...Şövalye G8'den F6'ya. Bence. Beklemek. Kahretsin."

Doğrudan tuzağıma girmişti. "Kraliçe H5'ten F7'ye. Şah Mat."

Mark başını kaşıdı. "Bu hızlı oldu."

"Özür dilerim." diye teklif ettim. "Kısa bir araba yolculuğu ve yeteneklerimin her zamanki kadar keskin olduğunu görmenizi istedim." Eğildim ve güven verici bir şekilde gülümsedim. "İyi olacağım dostum."

Mark, yenilginin şokunu üzerinden atmaya çalışırken, "Gerçekten öyle umuyorum," diye yanıtladı. Döndü ve biz köprüyü geçerken şehrin arkamızdaki ağır, gri bulut örtüsüne doğru çekilmesini izledi. "Gerçekten yaptım. Sana çok zaman harcadım. Seni destekliyorum dostum. Her şeyde başarılı olmanı istiyorum."

Onun tuhaf ve beklenmedik duygusal coşkusunu düşünürken poker yüzüm eridi ve kaşlarım bir an için çatıldı. "Uh...Bunu takdir ediyorum, Mark," diye hızlıca cevapladım ve gülümsememi yeniden sağladım.

"Ben ciddiym," dedi Mark daha da yaklaşarak, gözlerinden ciddiyet akıyordu. "Son iki yılımı seni izleyerek geçirdim çünkü sana inanıyorum. Bundan hoşlanmadığını biliyorum. Beni sinir bozucu, övülen bir bebek bakıcısı olarak düşündüğünü biliyorum. Ama anlamalısın, ben de bundan keyif almıyorum. Seni gözetliyorum çünkü gitmen gereken yere vardığını görmek istiyorum."

"Özür dilerim Mark. Böyle hissettiğini bilmiyordum." dedim içtenlikle. "Sanırım bunun senin için ne kadar yorucu olabileceğini düşünmemiştim."

Gülümsedi ve başını salladı. "Hiçbir fikrin yok."

Mark'ın evi, sanki Tanrı tarafından hayal edilmiş gibi, gri hiçliğin içinden ortaya çıktı. Arabam büyük siyah kapının önünde durdu. Mark sırtı ve güven verici bir şekilde bacağımı okşadı, ardından araçtan indi.

Arabaya geri döndü ve pencereye doğru eğildi, ciddi ifadesi geri döndü. "Tüm dehanıza rağmen, ne kadar önemli olduğunuza dair gerçekten hiçbir fikriniz yok" dedi. "Bütün şirket sana bağlı." Tekrar gülümsedi. "Gerçekten düşündüğünüzde tüm dünyanın size bağlı olduğunu görürsünüz."

3

Binama yaklaştığımızda arabaya, "Beni ön girişe bırakın," dedim.

"Tamam aşkım. Seni ön girişe bırakacağım. Kendimi yer altı garajına park edeyim mi?"

"Evet."

"Tamam aşkım. Kendimi yer altı garajına park edeceğim."

Arabanın durduğu anda kapı açıldı ve dışarı çıktım. hemen. Gözlüklerimi tekrar taktım.

"Güle güle profesör."

Arabamın kapısı arkamdan kapandı ve binamın ön kapısı, gözlüğümdeki konum yazılımının tetiklemesiyle açıldı. "Kali nerede?" Diye sordum.

Asansör kapısı arkamdan kapanmadan önce içeri girmeme izin vermek için kayarak açıldığında gözlüklerim "Kali evde" diye yanıt verdi. Asansörün aynalı duvarları boyunca uzanan krom korkuluğa yaslandığımda PH düğmesinin ışığı otomatik olarak yandı. Kısa bir süre görüntümü çokluk içinde inceledim, tek bir yansıma sonsuzca yankılanıyordu ve bana Aynalar Salonu hatırlatıldı.

Çatı katı dairemin kapısı açıldığında Kali beni bekliyordu; gözleri parlak ve güzeldi ama dikkatimi çekemiyordu. Bakışlarım anında, otomatik olarak, ilkel bir şekilde, bol teşhirdeki bronz, nemlendirilmiş cildi yutmak için düştü. Baştan çıkarıcı kırmızı dantel sutyenini ve dikkat çekici varlıklarını zar zor kaplayan uyumlu külotunu ortaya çıkaran bir cezbedici gecelik giymişti. İşleri zorlaştırıyordu.

"Sürpriz!" diye bağırdı kollarını omuzlarıma dolarken.

"Şaşırdım" diye yanıtladım. "Durum ne?"

"Açılışınızı kutluyoruz elbette!" Elimi tutup beni ortak dairemize çekerken gözlerini devirip başını sallayarak bunu duyurdu. Sadece birkaç adım solda, bir kova buzun içinde soğuması için açık bir şampanya şişesi bırakmıştı ve iki bardak çoktan doldurulmuş ve bekliyordu. Beni bar taburesine oturttu ve iki flütü de ustalıkla kavradı, sonra birini bana uzattı ve ağzıma sıcak, lezzetli bir öpücük kondurdu. Uzun bir öpücüktü ve arkasında beni yer çekimi gibi kendine çeken bir şey vardı.

—Bunun arkasında bir amaç vardı—strateji. Sonunda dudaklarını benimkilerden çektiğinde gözleri ciddi ve yakındı. Diğer eliyle omzumun üzerinden, nazikçe sırtıma şampanyayı yudumladı. "Bu gece harika bir gece geçireceğiz, tamam mı? Sadece sen ve ben. Sen ne diyorsun?"

Freud'un Uygarlığı ve Hoşnutsuzlukları kulaklarıma çılgılık attı. İşte buydu; ona ulaşmıştım. Bu, mantığımı bedensel dürtülerimin önüne koymam gereken andı. Yalan söyleyemem: kolay olmadı. Kali hayatımda gördüğüm kadar muhteşem bir kadındı. Saçları simsiyahtı, cildi kahverengi ve pürüzsüzdü ve gözleri LED ekran gibi parıldayan yeşim parçacıklarıyla süslenmişti. Ancak bu nitelikler bile en karşı konulmaz, en çok arzu edilen nitelikler değildi. Kıvrımları tam anlamıyla mükemmeldi. Kalçalarında ve göğüslerinde sarhoş edici gücünü yalnızca erkeklerin (ve buna sahip olan çok az kadının) anlayabileceği bir sallanma vardı. İç çamaşırı modeli olabilecek kadınları kıskançlıktan ağlayarak uyuttu.

Yine de oradaydım, bilim adına ondan kopmaya çalışıyordum .

Durumun ne kadar ciddi olduğu ya da kaybetmeye ne kadar yaklaştığı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, içimde kaynayan çatışmayı hissedebiliyor gibiydi. Dudağının kenarı haylaz bir sırıtışla kıvrıldı. "Oh hayır. Beni işten çıkarmanın imkânı yok, güzelim." Geri adım attı ve omuzlarından birindeki narin spagetti askısını hafifçe kaydırarak sutyeninin tehlikeli bir şekilde aşağıya inerek meme ucunu ortaya çıkarmasına izin verdi.

Tamamen açıkta kalan bir göğsün ortaya çıkmasının, zihnimi maddeye odaklama yeteneğimin sonu anlamına geleceğine ikna olarak hemen ayağa kalktım. "Kali, hayır. Yapamam. Konuşmamız gerek."

"Konuşmak sıkıcı" diye mırıldandı. "Kelimeler olmadan çok daha fazlası başarılabilir," diye alay etti, yaklaşp pürüzsüz tenini benimkine sürterken hâlâ gülümsüyordu.

"Ben ciddiym Kali."

Yarım adım geri çekildi ve kaşlarını çatı. "Nedir?"

Kendimle onun cazibesi arasına daha fazla mesafe koyarak geri çekildim. Sonunda açıkça, "İlişkimizi bitirmek istiyorum" dedim. Bir anda rahatladığımı hissettim.

Kali'nin yüzündeki gülümseme bir anda eridi. Bir an beni takip ederken gözleri donmuş gibiydi, bir sonraki oturuşunda sabit ve donuktu. Orada

Şaka yapıyor olabileceğime dair hiçbir inançsızlık, hiçbir umut ya da varsayım yoktu. Sadece...boş görünüyordu.

"Kali?" Birkaç dakikalık sessizliğin ardından sordum. "Kali. Bunun olduğunu biliyorum zor ama bir şeyler söylemen gerekiyor."

Tamamen hareketsiz kaldı ve hiçbir şey söylemedi.

İç çektim, döndüm ve tekrar bar taburesine oturdum. Aniden gerçeklikten kaçma, kafamdan çıkma dürtüsünü hissettim. İçki içen biri değildim ama şampanya kadehinin tamamını birkaç yudumda geri devirdim. Bitirdiğimde, kadehi tekrar tezgahın üzerine koydum ve en ufak bir hareket bile göstermeyen Kali'ye döndüm. Bu esrarengiz gösteriyi izlerken tenimi bir ürperti kapladı; sanki hayat bedenini terk etmiş gibiydi ama cesedi dik kalmıştı, gözleri açıktı, yüzü duygusuz bir maske gibiydi. Yavaşça ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, gözlerim onunkilere sabitlenmişti, en ufak bir hareket ya da yaşam belirtisini bile tarıyordum. "Kali?" Tekrar sordum. Aniden dehşete kapıldım. Az önce gözlerimin önünde psikotik bir kriz mi geçirdi? Merak ettim. Bu şekilde tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yavaşça ona doğru adım atmaya devam ettim, yüzümü doğrudan onun görüş alanına sokmak için çömeldim, en azından gözlerinin tekrar benimkileri takip etmesini sağlayabileceğimi umuyordum. Nefes aldıkça göğsü yavaş yavaş genişleyip daralmaya devam etse de hiçbir bilinç belirtisi kalmamıştı. Elimi gözlerinin önünde salladım.

Sonunda sanki kötü bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını şiddetle salladı. Bana dehşet içinde baktı ve sonra sanki yeni gelmiş gibi daireyi incelemek için başını çevirdi.

Gözlerim farkında olmadan, hâlâ sergilenen tenin ilkel zevkini tatmak için aşağıya kayd.

Bu hareketi gözden kaçırmamıştı ve sanki tiksiniş ve kendi vücudundan utanıyormuş gibi yüzü aniden buruşarak kendine baktı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Odanın öbür ucuna aceleyle portmantoya gitti ve en uzun elbiseye sarındı, onu kendi üzerine çekti ve kemerini sıktı. Kendisi giyinip işini bitirdiğinde kafası karışmış ama aynı zamanda beni şaşırtan utanmış bir ifadeyle bana baktı; Birkaç dakika önce asansör kapısında beni sadece iç çamaşırı ve gülünç derecede kullanışsız bir sabahlıkla karşılayan kadından tamamen farklı bir kişinin huzurunda olduğuma yemin edebilirdim.

"Peki... sen neden bahsediyorsun? Neler oluyor?" Sanki ayrılığımızdan çok dikkatimi vücudundan uzaklaştırmakla ilgileniyormuş gibi sordu. Öncelikler listemde vücudunun önüne bir şey koymuştum ve bunun farkına varmak görünüşe göre onun için kolay değildi. Sanki gözlerimin önünde yeniden başlatılmıştı.

"Üzgünüm Kali ama ilişkimizi bitirmek istiyorum. Artık kendi yollarımıza gitme zamanımız geldi."

Kali hareketsiz durdu, tekrar bana bakarken kollarını vücudunun önünde kavuşturdu. Ancak bu sefer anladığı açıktı; Bir sonraki hamlesini düşünürken düşüncelerinin gözlerinin arkasında yarıştığını görebiliyordum. İsteği hemen bırakmadan önce, "Yapabilir miyiz..." demeye başladı.

Omuz silktim. "Üzgünüm. Bunu yapmak zorundayım."

"Ama neden?"

"Benim işim. Beni ben yapan işimdir. Benim için, herkes için her şeydir. İşim benden ve rakiplerimden daha önemli; romantik bir ilişkiden bile daha önemli. İşim hayatıma anlam katıyor Kali. Bu benim varlığımı haklı çıkarıyor."

Kali'nin yüzü hafifçe seğirdi ama yine sessizdi. Yine de gözlerindeki hafif hareketler onun tamamen meşgul olduğuna ve hâlâ bir sonraki hamlesini düşündüğüne dair bana güvence veriyordu. Artık şokta değildi. Başını sallayarak, "Çok çekilmez olabiliyorsun," dedi. "Hiç kendinize özgü düşünceleriniz oldu mu? Yoksa söylediğin her şey doğrudan bir kitaptan mı okunuyor?"

Sözleri beni korkuttu. Düşmanca ya da alaycı olmaları beni rahatsız etmedi. Beni korkutan şey onun haklı olmasıydı ama olmaması gerekiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Kendime sordum. Blöf yaptığına bahse girerim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum—"

"Evet öylesin," diye sert bir şekilde yanıtladı. "Freud'un sözlerini aktarıyorsun. Ve şunu alıntılıyorum: 'Hayatı idare etmeye yönelik başka hiçbir teknik, bireyi çalışmaya vurgu yapmak kadar sıkı bir şekilde gerçekliğe bağlamaz; çünkü yaptığı iş ona en azından gerçekliğin bir kısmında, insan topluluğunda güvenli bir yer sağlıyor. İster narsisistik, ister saldırgan, hatta erotik olsun, çok sayıda libidinal bileşeni profesyonel çalışmaya ve onunla bağlantılı insan ilişkilerine kaydırma olanağı, ona, vazgeçilmez bir şey olarak keyif aldığı şeyin yanında hiçbir şekilde ikinci bir değer vermez. toplumdaki varoluşun korunması ve meşrulaştırılması.' Alıntıyı sonlandır."

Dudaklarım aralandı ama şaşkınlığım beni şaşkına çevirdi. Az önce Freud'un Medeniyet ve Hoşnutsuzlukları kitabından aynen alıntı yapmıştı . İlişkimi bitirmeyi düşündüğüm önceki haftalarda düşüncelerimin çoğunu şekillendirdiği için bunu başka kelimelerle ifade ettiğim doğrudu, ancak onun bunu nasıl bildiğini bilmiyordum. Aug gözlük takmıyordu ve takmış olsa bile, açıklama o kadar gevşekti ki herhangi bir intihal tespit yazılımını tetikleyemezdi. Fotografik bir hafızam ve geleneksel zeka testlerini işe yaramaz hale getiren bir IQ'm olmasına rağmen, Kali sadece normal, ortalamanın biraz üzerinde zekaya sahip bir insandı - ya da en azından ben her zaman öyle olduğunu varsaymıştım. "Nasıl...?" diye mırıldandım.

"Bugün beni gerçekten sinirlendirdin, biliyor musun? Hiç umurunda mı?" dedi, sorumu görmezden gelirken ağzını buruşturdu, kolları göğsünde sıkıca kavuşturulmuş halde kaldı. "Sen çözmek zorunda kaldığım en zor bilmecesin."

"Ben..." Konuşamadım. Hatırlayabildiğim ilk defa, tamamen engellenmişim.

Kali kollarını indirdi ve içini çekerek dairemizin ferah, lüks iç kısmına baktı, gözleri sonunda dışarıdaki karanlık, yağmurlu güne takıldı. "İki yıl. Bu şu ana kadar ulaştığım en uzak noktaydı. Yeniden başlamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Kali," diye başladım, ses tonum yumuşaktı, "nasıl yaptın..."

"Bunu nasıl yaptığımı biliyorsun," diye ileri sürdü, sert gözlerini benimkilere kilitlemek için başını çevirdi. "Türünüzde bunu çözme becerisine sahip tek kişi siz olabilirsiniz, ancak bunu çözebilirsiniz ; bunun size bir faydası olacağı söylenemez."

Sözleri beni ikinci kez korkuttu. Aslında aklıma olası bir açıklama gelmişti ama o kadar tuhaf görünüyordu ki buna inanamadım.

Bana bilgi vermekle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Bunun yerine kendine odaklandı. Aniden bana doğru bir adım atarak, gözleri ciddi ve kararlı bir şekilde, "Bana neyi yanlış yaptığımı söyle," diye talep etti. "Bunun bir daha yaşanmaması için ne istediğini anlamama yardım et."

Sanki tüm dünya beni sarsıp sarsan bir broncoymuş gibi kendimi çaresiz hissettim. "Kali..." kekelemeye başladım. "Bunun değerli bir egzersiz olduğunu düşünmüyorum—"

"Ne düşündüğün umurumda değil. Soruya cevap ver," diye talep etti, bu bağlam göz önüne alındığında saçma bir şekilde tehditkar görünen bir tonda.

Aniden sinirlendim ve ona tam olarak istediğini vererek, yüzleşmenin kontrolünü yeniden kazanmak için boşuna bir çaba gösterdim. "İyi. Sana anlatacağım. Çok fazla zamanımı alıyorsun. Hayatımı tamamen icatlarıma adamak istiyorum. Kalmak için düşünebildiğim tek neden, bana gerçekten sevgi dolu ve duygusal bir soluklanma teklif etmen, böylece seninle geçirdiğim zamanın iyileştirici olması olabilir.

"Bir mola mı? Gerçekten mi! Neden bahsediyorsun?" Geceliğini tekrar ortaya çıkarmak için paltosunu açtığında öfkeyle tepki gösterdi. "Bunun ne için olduğunu düşünüyorsun?"

"Bu iyileştirici değil" diye yanıtladım. "Çok yorucu. Harika bir kadınsın Kali ama yalnız kaldığımızda porno yıldızı gibi davranıyorsun. Yatak odasında tamamen farklı bir insansın. Beni tanıımıyorsun bile ve asla hayırı cevap olarak kabul etmiyorsun."

Kali şaşkın bir halde ayağa kalktı. "Vay. Yani sen bana evrende kadınının ona harika seks yapmak istediğinden şikayet eden tek erkeği bulduğumu mu söylüyorsun?"

Bu kez Raymond Chandler'ın bilgeliği aklımda en başta belirdi: Kadınların, hatta iyi kadınların bile, vücutlarının karşı konulamaz olmadığını fark etmesi çok zor. Bunu söylemeye cesaret edemedim.

"Tamam," dedi, cevabım olmadığını anlayınca kollarını tekrar göğsünün önünde çaprazlarken başını salladı. "Başka ne?"

Diğer mobilyalarımızın hiçbirine uymayan çirkin, antika bir porselen dolabı işaret ederken, "Tuhaf bir şekilde kontrolcüsün," dedim. "Kendi evimdeki o lanet şeye dokunmama bile izin vermiyorsun!"

"Bu bir antika," diye cevapladı soğukkanlılıkla, "ve ona zarar vermeni istemiyorum. Bu kadar önemsiz bir konuda isteklerime saygı duymak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Aslında evet," diye yanıtladım, dolaba doğru adım attım, elimi uzattım ve koyu renkli ahşaba uzandım. Planım, böyle bir ihlalin dünyanın anında sona ermesine neden olmayacağını ona göstermek için yüzeye güzel, büyük bir el izi bırakmaktı.

Çok az şey biliyordum.

"HAYIR!" Kali bana uzanıp görünmez bir güç göndererek çığlık attı; o kadar güçlüydü ki ayaklarımı alttan çıkardı.

beni tüm dünyayı karartmaya yetecek bir güçle duvara çarptı.

4

"UYAN," diye emretti Kali. "Seninle işim henüz bitmedi."

Oldukça sersemlemiştim, bu bana tamamen yabancı bir duyguydu; sanki bir şey kafatasımın içine ulaşmış ve parmaklarını gri maddenin derinliklerine daldırmış gibi hissettim. Böylesine travmatik bir nöbetin ardından neyin gerçek olup neyin olmadığından emin olamadım. Kesinlikle gerçek olamayacağını düşündüğüm şey, Kali'nin gömleğimin yakasından tutup beni tek eliyle barut grisi mermer zemin üzerinde sürüklemeye başlamasıydı. Bana öyle geliyor ki, kelimenin tam anlamıyla ve oldukça saçma bir şekilde, yerleri benimle birlikte siliyordu. Bir süre sonra beni bar taburesine geri itti. Bir süre sonra yüzüme sert bir tokat attı. Tokatın ardından sis anında yok oldu.

"Sahip olmamı istediğin her özelliğin ayrıntılı bir listesini bana vermeni istiyorum. Tam olarak nasıl olmamı istediğini bilmek istiyorum," dedi sanki bu bir emirmiş gibi. "Mükemmel kadının hangisi? Gelecekte bundan kaçınabilmemiz için bilmek istiyorum.

"Nasıl-nasıl...nasıl-"

"Ah, kes şunu," diye yanıtladı Kali, sabırsızca başını sallayarak sözümü kesti. "Bunu nasıl yaptığımı zaten biliyorsun. Endişelenmen gereken şey, bunu bir daha yapmayacağımdan emin olmak."

Gerçekten hiçbir fikrim yok. Çini dolabına baktım. Bubi tuzağı mı kurulmuştu? Aklıma bir dizi başka soru hücum ederken kendime şunu sordum. Bir çeşit şok tabancasıyla mı vurulmuşum? Gerisini halüsinasyona uğratacak kadar beynimi karıştırmış mıydı? Bu açıklamalar dünyamı yeniden bir araya getirmeye yönelik umutsuz girişimlerdi ama bir daha asla aynı olamayacak bir dünyaydı.

Kali, "Cevap çok acı verici bir şekilde açık" diye yanıtladı. "Zaten biliyorsun. Bugün açılış konuşmanızda bundan bahsettiniz."

Bir sınavda doğru cevabı bulmaya çalışırken beynimi terk etmeyecek, bir kenara itilmeyecek ve düşünmenizi engellemeyecek yanlış bir cevap gibi bir cevap vardı. Onu bir kenara itmeye devam ettim. Bu doğru olamaz. Yapamaz.

Kali sonunda omuzlarını gevşetti ve tehditkar duruşunun erimesine izin verdi. "Bunu söylemeye bile cesaret edemezsin, değil mi?" Başını salladı ve ben

neredeyse acıma hissini duyuyordu - neredeyse. "Bugün tüm dünyaya 'gelecekte yaşadığınızı' söylediniz. Hatırlamıyor musun?" Hafifçe sırıttı. "Mecazi, hatta belki de şiirsel davrandığını sanıyordun. Farkına varmadığın şey, gerçek anlamda davrandığındı.

"Olamaz." diye fısıldadım.

"Ah, olabilir ve öyle de" diye yanıtladı. "Bugün anlattığınız gelecek zaten var; hastalıkların, paranın, yoksulluğun olmadığı bir gelecek. Neredeyse tarif edilemeyecek kadar güzel. Yaşadığım yer orası ." Elini nazikçe çenemin altına koydu ve inanmayan gözlerimi ona kaldırdı. "Bir gün seninle yaşamak istediğim yer burası."

Hayatımda ilk defa açık ağızımı kapatamadım. Donmuş hissettim.

"Bana neden bahsettiğimi anladığını söyle" dedi.

"Anlıyorum," diye yanıtladım düz bir sesle, "ama buna inanmıyorum."

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak arkasını döndü. "Ve neden olmasın? Tam olarak bu olasılığa dair teoriler ürettin!

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"Ah, sana söylemeyi mi unuttum?" aniden alay etme havasına girerek başladı Bana, "Tüm dosyalarınıza erişimim var. Her şeyi okudum."

Dik, sert ve öfkeli durdum. "Bu dosyalar özeldir!

Bilgi olağanüstü derecede hassastır! Eğer yatırımcılarımız öğrenirse..."

Başını geriye attı ve o kadar hızlı bir şekilde tiz bir kahkaha attı ki neredeyse kasılacaktı. Sakinliğini yeniden kazanması biraz zaman aldı.

Yine şaşkınlık içinde kaldım.

"Yatırımcılarınız için endişeleniyor musunuz? Sevgilim, artık endişelenmen gereken çok daha korkunç şeyler var.

Başımı salladım. Bu bir hile olmalı, diye düşündüm kendi kendime. Onun dosyalarımın sızması neredeyse hayal bile edilemezdi. Bilgisayarımın doğrudan erişim olsa bile, koruma yazılımı o kadar gelişmiş, o kadar gülünç derecede yeni nesildi ki, kırılması imkansız olmalıydı - bilmeliyim - onu ben yazdım. Düşüncelerim birdenbire şüphelilerle, böyle bir komployu planlamak için gereken kaynaklara ve vicdan eksikliğine sahip olan insanlarla doldu; Kali gibi hayatıma sızmış ve şimdiye kadar gördüğüm en sofistike endüstriyel casusluğu gerçekleştiren bir kadını bulmuştum. hayal bile edemezdim. Kali iki yıldır hayatımdaydı. Biz

birlikte yaşıadı. Ben iş için uzakta olmadığım sürece her gece aynı yatakta uyuyorduk. Bilgisayarlarımı hacklemesi için ona ne kadar para ödüyorlardı? Kendime sordum. Benimle yatmak için mi? Bana şok vermek için mi? Aniden aklıma bir fikir geldi ve boş şampanya bardağına döndüm. Bana da mı ilaç vermişti?

Göz çizgimi gördü ve gülümsedi. "Aptal olma. Sana ilaç vermedim."

"Kimin için çalışıyorsun?" Ben talep ettim.

"Sana aptallık etme dedim. Bu yakışksız."

Ona doğru hızla ilerledim ve kolunu tutmak için uzandım. Ne düşündüğümü bilmiyorum; Sanırım inkar ediyordum. Gerçek dünyaya dayalı bir açıklama oluşturma konusunda çaresizdim. Eğer bu dünya gerçek olsaydı, şok tabancası ve uyuşturulmuş şampanya üstesinden gelebileceğim engellerdi ve sonuçta hala bir kadına fiziksel olarak hükmedebilirdim. Ne yazık ki benim açımdan gerçek açıklamanın gerçek dünyayla pek alakası yoktu.

Elim kolunu kavradığı anda kolumu çekti ve ardından bana hayatımda hiç vurmadığım kadar sert bir tokat attı. Bir an sonra bedenim barın kenarına çarptı ve hırıltılı bir sesle yere çöktüm, umutsuzca nefesimi yeniden toplamaya çalıştım.

"Konu etrafında gevezelik etmeyi bırakalım, olur mu?" Kali, iyi olup olmadığımı kontrol etme zahmetine bile girmediğini duyurdu. "Bu senaryoyu kendiniz yazdınız. Teknolojik ilerlemenin geleceğini tahmin etmeye yönelik matematiksel modellerinizi mantıksal sonuçlarına götürdünüz ve yaşamınız içinde mümkün olabilecek bir geleceği hayal ettiniz. Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Dudağımdaki kanı sildim ve başımı salladım. Aslında, Einstein'ın günlük zihinsel egzersizler (hiçbir şeyin ışıktan daha hızlı hareket edemeyeceğini fark etmesini sağlayan egzersizler) yapma eğiliminden ilham alarak ben de kendi günlük zihinsel egzersizlerimi yaptım. Bu tür çalışmalardan biri, bizimkinden yalnızca otuz yıl daha gelişmiş olan teknolojiyle nelerin mümkün olabileceğini varsaymaktı. Sonuçlar endişe verici olmasa da muhteşemdi.

"Moore Yasasına göre," diye devam etti Kali, "gelecekte geçerliliğini koruyan ya da bu yasayı aşan bir yasaya göre, bir bilgisayarın işlem gücünün her yıl iki katına çıktığını bilmek sizi memnun edecektir. Otuz ikiye katlama, size mevcut teknolojiden bir milyar kat daha güçlü bir işlem gücü sağlar. Bu büyüklükteki işlem gücüyle, gerçeklikten ayırt edilemeyen sanal dünyaların tamamının inşa edilebileceğini tahmin ettiniz." O

ellerini kaldırıp odaya baktı. "Oldukça gerçekçi görünüyor, değil mi?"

Hala inanmadım. Kendimi oturma pozisyonuna ittim, sırtımı bara yasladım, devrilen bar taburesi dirseğimi destekliyordu.

"Fakat siz her ne kadar çok başarılı olsanız da, Second Life'ın sanal kışını tekmeleyecek bir süper sanal dünya hakkında spekülasyon yapmaktan daha ileri gittiniz. Sen hayatım, devrim niteliğinde bir bağlantı kurdun. İnsanlardan beklenen zihinsel gelişmeleri ve organik beyinlerden makine beyinlerine nihai geçişi bu sanal dünyaların yaratılmasıyla ilişkilendirdiniz. Yeterli geliştirmeye insanların sonunda bu dünyaları kendi zihinlerinde yaratabileceklerini tahmin ettiniz. Hayallerin gerçek dünya kadar gerçek olabileceğini tahmin ettin."

Haklıydı: Bunu ilk kez yaşadığım gece hararetle yazmıştım. bunu tasarladım. Onun hikayesini kabul etmem benim için daha kolay olmadı.

"Sonra daha da ileri gittin. Bu sanal rüya dünyalarındaki karakterlerin , yalnızca yüzeysel olarak değil, aynı zamanda bilişsel yetenekleri açısından da Turing testini geçebilecek kadar doğru bir şekilde yaratılabileceğini veya yeniden yaratılabileceğini ve bilinçli varlıklar haline gelebileceklerini tahmin ettiniz.

Çok korkmuştum. Bunun nereye varacağını biliyordum. Onun iddialarının -daha önce sadece fantastik gelecek olasılıkları hakkındaki spekülasyonlarım olduğunu düşündüğüm şeyin- mantığı kusursuzdu. Bu mümkündü . Sadece bu da değil, kaçınılmazdı.

"Profesör," diye devam etti Kali, sanki korkmuş bir çocukmuşum gibi benimle konuşmak için eğilerek, ki sanırım öyleyim, en azından onun bakış açısına göre. " Gerçekten gelecekte yaşıyorsunuz. Tek sorun şu ki," dedi şakağına vurarak, "sen sadece hayalimdeki bir karaktersin ... ve şimdi gittin ve bende uyanma isteği uyandırdın."

5

"UYANMAK?" Kafa karışıklığı ve dehşet karışımı bir duyguyla tepki verdim.

"Sen ne diyorsun?"

"Yeniden başlamak gerektiğini söylüyorum." İçini çekti ve hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Yine başarısız oldum. Anahtar keşfetme yolundaki başarısız deneylerden bir tanesi daha."

"Ne başarısız oldu? Hangi anahtar? Neden bahsediyorsun?" Öne eğilip ayağa kalkmaya çalıştım ama göğsüm darbeden hâlâ yanıyordu ve bacaklarım henüz beni kaldırmaya hazır değildi.

"Beni sevmeni sağlamayı başaramadım," diye yanıtladı, gözleri tekrar bana döndü. benimki ciddi görünüyor.

"Bunu anlamıyorum. BEN-"

"Anlıyorsun," diye sözünü kesti. "Sadece inanmıyorsun . Anlamak ile inanmak arasında büyük bir fark vardır. Kanıt ister misin?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Kanıt onun bana korkunç bir şey yapmaya niyetli olduğu anlamına mı geliyordu? Cevap vermeye çalıştım ama düşünce sürecimdeki çatışma beni bir cevaba karar vermekten alıkoydu. Kendi ölüm fermanımı imzalama fikri hoşuma gitmediğinden sessiz kaldım.

Cevabımı beklemeden, "İşte hızlı ve kolay bir tane," diye yanıtladı.

"Tatlım, sence dairemiz için hangi rengi seçmeliyiz?" Duvarlar gökkuşağı renklerinde dalgalanmaya başladığında bana baktı.

Duvarlar bizim zemine uygun barut grisiydi ama her yarım saniyede bir yeni bir renk tonuna geçiyorlardı. Sayısız renk tonu arasında dolaşırken, tuhaf bir şekilde, kendimi kırmızının özellikle keskin görüldüğünü düşünürken buldum. Yine de dudaklarımı kapalı tuttum.

Kali, "Elbette bu seni ikna etmedi," diye doğru tahminde bulundu. "Biraz daha dramatik bir şeye ihtiyacın var, değil mi? Bu sadece Vegas'taki bir hack'in başarabileceği bir yanılsama değil. Gerçek büyüyü görmek gerek."

Dudaklarım mühürlü kaldı ama gözlerim farklı bir hikaye anlattı, bir Kali kolayca okunabilir: Kanıta açlık duydum. Kanıta ihtiyacım vardı .

Balkonumuza doğru ilerlemeden önce işaret parmağıyla onu takip etmemi işaret ederek, "Beni takip edin" dedi. Dairemizden manzara, körfezin karşısındaki şehir merkezinin çekirdeğiydi. Çoğu zaman olduğu gibi beton ve camdan yapılmıştı

koyu gri bulutlarla örtülü metropol ve milyarlarca yağmur damlasının kesik kesik vuruşları. "Adil şehrimizde neden neredeyse her gün yağmur yağdığını hiç merak ettiniz mi?" Temiz deniz havası ciğerlerimi doldurup saçlarımı karıştırırken sordu. "Çünkü sadece yağmur yağdığında mutlu oluyorum. Ancak senin için bir istisna yapacağım."

Sadece saniyeler içinde bulut örtüsü dağıldı, kristal mavisi bir gökyüzüne açıldı, arkasında o kadar sarı ve parlak bir küre vardı ki, gözlerimi siper edip arkamı dönüp hemen gözyaşlarına boğulmak zorunda kaldım.

"Hadi Houdini'nin bunu başardığını görelim" dedi.

Ağzım yine aralıktı. Güneşi hiç bu kadar parlak ya da gökyüzünü hiç bu kadar mavi görmediğimi fark ettim. Körfezin neredeyse ikinci bir güneş gibi bu kadar parlak parıldadığını ya da dağların bu kadar zümrüt yeşili ile aydınlandığını hiç görmemiştim. "Bu-bu olamaz."

"Elbette olabilir," diye yanıtladı Kali. "Ben tanrıyım." Parmaklarını şıklattı ve bulutlar geri geldi, her yönden hücumla geçti, güneş ışığını ve maviyi yok etti ve onların yerine benim çok alıştığım donuk, karanlık, gotik gökyüzünü koydu. "Ama dediğim gibi, yalnızca yağmur yağdığında mutlu oluyorum."

Titreyerek daireye geri adım attım. Bir nedenden dolayı koşmayı düşündüm, sanki bu canavar beni yakalamadan önce asansöre ulaşıp daireden kaçsaydım, bu bir fark yaratabilirdi. Ancak olmaz. Tuzağa düşmüştüm. Allah'tan kaçış yoktu.

"İkna edilmiş?" diye sordu.

Başımı salladım.

"İyi. Şimdi mükemmel bir kadından ne istediğini bilmem gerekiyor. Başarısız olmaktan yoruldum. Bu çözmem gereken bir bilmece."

"Gerçekten bilmiyorum," diye yanıtladım, yere düşmemeye çalışırken dudaklarım titriyordu. Aniden bir bedenim olmadığı hissine kapıldım; sanki kollarım ve bacaklarım sadece bir illüzyonmuş, sanki boş bir uzay denizinde yüzen bir bilinçmişim gibi. Korkunçtu.

"Burada gerçek bir fırsatın var" dedi bana. "Bir sonraki yinelemenizin hayatını kurtarabilirsiniz. Onun sizin ve seleflerinizin yaptığı aynı hatayı yapmayacağından emin olabilirsiniz."

"Ne? Neden bahsediyorsun?" Diye sordum.

Sanki ifadesi çok açkımış gibi ellerini kaldırarak, "Yeniden başlamam gerekiyor," diye yanıtladı. "Burada kalamam değil mi? Bütün mesele bu

dünya senin kalbini kazanmak içindir. Başarısız olursam oyun biter ve yeniden oynamak zorunda kalırım."

"Kali. Cidden. Ne oluyor be?"

Durumuma bir miktar sempati duyduğunu ima ederek başını yana eğdi. "Bu benim hayalim. Seni istiyorum Profesör. Beni sevmeni istiyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum." Daha önce onu tutmaya çalıştığım gibi o da beni kolumdan yakaladı. Beni bar tabureme yönlendirdi ve inatçı oğlunu köşeye çeken bir anne gibi beni oturttu. "Bir kadeh daha şampanya ister misin?" rahatsız edici derecede rahat bir ses tonuyla teklif etti.

"Bu senin sonun olacak."

Kalbim saf dehşetin ritmiyle atıyordu. Ona inandığım için başımı salladım. Bana söylediği her şeye inandım. Bana başka seçenek bırakmamıştı.

Bardağı doldurup bana uzattı.

Kendimi aniden karbonatın köpüğüne odaklanırken buldum. Pek çok ayrıntı; kendimi içinde bulduğum olağanüstü bir simülasyondur. Tek kelimeyle olağanüstü.

"O halde şimdi anlıyorsun," dedi Kali nefes nefese bir sesle, "ve yapabileceğin fedakarlığı da anlıyorsun," diye devam etti bana son kadeh şampanyamı uzatırken.

Gözlerimi kapatıp bardağı dudaklarıma götürdüm. Her duyguyu algıladım; bardağın kenarı, dudaklarımin soğukluğu ve ağızımı doldurup boğazımı gıcıklayan karbonatın karıncalanması. Her duygu aniden hayatımda meydana gelen her şeyden daha önemli hale geldi. O an birdenbire beni bombalayan her nefesi, her tadı, her duygusal algıyı içmek istedim. Aslına bakılırsa hiçbir şey sizi, yaklaşan ölümünüz kadar hayatın sunduğu duyulardan daha fazla haberdar edemez.

"Bunun kapatmak zorunda kalacağım son dünya olmasını istiyorum" dedi. "Bana yardım edebilirsiniz Profesör. Bir sonraki yinelemenizin hayatını kurtarabilirsiniz."

Ona inandım. O an Tanrıya inandım. Yapmak zorundaydım. Yeterince görmüştüm. Uyuşturulmuş olmam, gökyüzünün değişmesi ve onun beni istediği zaman bayıltacak gücü halüsinasyonu görmüş olmam mümkündü ama onun oyununa direnmenin intihar olacağını biliyordum. Oynardım. Oynardım.

Sakin ama ciddi bir tavırla, "Bu dünyayı kapatma Kali," dedim. "Bu yineleme henüz bitmedi; henüz değil."

Kali başını tekrar eğdi; tavrı şaşkın ve sorgulayıcıydı.

"Yaşıyorum Kali . Bu dünyanın sonunu getirirsen beni de öldürürsün. Sahip olacaksın beni öldürdü."

Ağzı yarım bir gülümseme şeklini aldı. "Canlı? Üzgünüm tatlım ama benim bakış açım göre sen bu noktada potansiyelden başka bir şey değilsin. Şu anki haliyle bilinciniz değersizdir. Sen bir sivrisineksin."

Mantığı yine kusursuzdu. Doğruydı. Yeterince gelişmiş bir bilinç için, insan zekası, emsallerine göre ne kadar gelişmiş olursa olsun, kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmez. Onun için dünyayı kapatmak, çok sayıda sivilceli gencin HALO veya Black OPS'un son baskısını kapatma kararı kadar kolay bir karardı . Neden umursasın ki? Biz bir hiçtik ve dünyamız onun isteğiyle yeniden başlatılabilecek bir uydurmaydı.

"Kali, özür dilerim," dedim çaresizce. "Haklısın. Ben bir hiçim. Bunu şimdi anlıyorum. Bir sonraki yinelemem de hiçbir şey olmayacak. Ama her şeyden çok değer verdiğim şey zekadır ve seninkinin benimkinden çok daha ağır bastığını şimdi anlıyorum."

Yüzü bir anda taşa dönüştü. Yüzündeki her şey, benimkilere mükemmel bir şekilde kilitlenen ve kendini idealize eden kurgunun güzelliğiyle parıldayan gözlerinin arasından geçerek beni dalkavukluğuma devam etmeye teşvik etti.

"Bulmacanı çözdün. Geçmiş simülasyonlardaki başarısızlığın bana karşı dürüst olmamandı. Bu sefer bana gerçeği söyledin. Zekanızı itiraf ettiniz. Bu her zaman benim Aşıl topuğum oldu. Daha önce ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi biliyorum. Aşkını nasıl reddedebilirim? Bir tanrıçanın, tek gerçek Tanrıçanın sevgisini nasıl reddedebilirim?"

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra göğsü bana bu başarıyı uzun, çok uzun zamandır nefes nefese beklediğini anlatan bir iç çekişle inip kalktı. Kollarını bana doladı ve yanağını benimkine dayadı.

"Bunu o kadar çok istedim ki" diye itiraf etti. "Gerçek dünyada başarısız oldum ve sanal dünyadan bu yana yarım düzine kez başarısız oldum ama sonunda kalbinin anahtarını buldum." Beni kollarının arasında salladı. "Bir dahinin kalbinin anahtarının zekasından geçeceğini bilmeliydim."

O an benim için önemli olan tek şey hayatta kalmaktı. Onun sanal hayalini canlı tutmak için her şeyi söylerdim. Hayatım devam edecekti ve önemli olan da buydu. Geri çekildi ve gözlerime derin derin baktı. "Artık bunu kutlamalıyız. Bu önemli bir gün." BEN

Saf korku kalbimi kaplarken, gerçek sevinci etkilemek için elimden gelen her şeyi yaparak ona gülümsedim.

"Hadi yatak odasına gidelim" dedi ve birdenbire onu daha önce pek çok kez gördüğüm formuna geri döndü. Otoriter. Durdurulamaz. Elimden tutup beni odanın diğer ucuna, yatak odasına doğru çekti. Beni karanlığa itti. "Soyun," diye ısrar etti, ceketini çıkarırken ağzı kurt gibi ve şeytani bir Cheshire Kedisi sırtışıyla açıktı.

Gülümsedim. Gömleğimi çıkardım. Korkudan bacaklarım titriyordu.

Gülümsedim.

6

Kali'yi, şehrin ışıklarının teninde yumuşak bir parıltı yaratmasını izledim. BEN Tanrının uyuyabilmesine hayret etti.

Öte yandan ben hiç uyumadım. Performans sergilemişim. Bir otomat gibi gülümsedim, öptüm, okşadım ve hatta sakinleştirdim. Her şey benim için sorun değilmiş gibi davranmak zor değildi; hayat tehlikede olduğunda insan kaçınılmaz olarak bir yol bulur.

Artık uyuduğuna göre tek istediğim kaçmaktı. Olabildiğince dikkatli bir şekilde yatağımdan kalktım ve henüz giymeye cesaret edemediğim kıyafetlerimi yakaladım, koridora geri dönerken ve asansöre koşarken tüm yol boyunca gözlerimi ondan ayırmadım. Asansör çatı katına doğru ilerlerken üzerime elbiselerimi geçirdim ve arabanın yerimi tespit edip beni ön taraftan alabilmesi için gözlüklerimi tekrar taktım. Asansör kapıları arkamdan kapanınca içim rahatladı. İki büküm oldum ve titremeye başladım, bastırılmış dehşetin saatlerce çaresizce aradığı kurtuluşa izin verdim.

Ben hızla binadan çıkıp karanlık, ıslak geceye doğru yürürken araba hazırды. Kendimi her şeye, her çimen yaprağına, kaldırıma düşen her yağmur damlasına bakarken buldum ve tüm bunlar için Kali'ye teşekkür etmem gerektiğine hayret ettim. Ciğerlerimi dolduran hava bile onun zihninden geliyordu; onun görkemli, korkunç zihninden.

Araba beni aniden çok sevdiğim bir sakinlikle selamlayarak, "Merhaba Profesör," dedi. "Nereye gitmek istersin?"

"Waves Coffee Shop," dedim sessizce, halka açık tek yerin adını vererek yanıt verdim. Gecenin o saatinde açık olduğunu bildiğim yer.

"Tamam aşkım. Waves Coffee Shop öyle."

Araba ileri doğru giderken gözlerimi kapattım ve Kali'nin dünyasını görüş alanımdan kapattım. Her şeyin iğrenç bir şaka olmasını çaresizce istiyordum. Tarihteki en ayrıntılı kurumsal casusluğun kurbanı olmak istedim; Mafyanın bu işin içinde olmasını istedim; Uluslararası hükümetin en üst düzeylerine çıkmasını istedim. Şu anda karşılaştığım senaryonun yerine bu senaryolardan herhangi birini alırdım; gerçeklerin yerine bunlardan herhangi birini alırdım.

"Hadi bakalım. Araba bana, Waves Coffee Shop'a vardık, dedi ve arabanın kapısı açılıp ıslaklığın serbest bırakılmasıyla beni endişeli transımdan çıkardı.

hava içeri giriyor.

Gözlerimi açtım ve neon tabelaya baktım. Sersemlemiş bir halde arabadan indim, dükkanın, normalde karanlık olan sokakta Hopper'ın Gece Şahinleri tablosu gibi parıldayan ayrıntılarına hayran kaldım.

İçeri adımımı attığımda temiz deniz havasının yerini kahve ve şekerli unlu mamullerin tanıdık toprak kokusu aldı. Hayatımda belki de bininci kez mağazaya adım attım ama sanki henüz keşfedilmemiş bir gezegenin yüzeyinden ilk kez geçiyormuşum gibi hissettim. Arkasında kurabiyeler, kekler, donutlar ve sandviçlerin bulunduğu cam kutuda yüzüm titrek ve solgun bir şekilde belirdi. Aniden görüntü karşısında donup kaldım, gerçek olduğuma dair kanıt bulmak için çaresizce hala orada olduklarından emin olmak için gözlerimi net bir şekilde görmeye çalıştım.

Tezgahın arkasındaki genç kadın hoş bir tavırla, "Ne istediğini biliyorum," dedi.

Bir anda sırtım kasıldı ve ayağa kalktım.

"Çikolatalı kek, değil mi?" bir gülümsemeyle önerdi. "Ilık?"

Cevap veremedim. Yüzünü incelerken bir kez daha şaşkınlığımı fark ettim. Aynı genç, koyu saçlı, koyu kahverengi gözlü kadın bana yüzlerce kez yardım etmişti. Ona pek çok kez gülümsemiştim: kastetmediğim gülümsemeler; muhtemelen daha da az anlamlı bir şekilde karşılık verdiğini belirten gülümsemeler. Ancak onu daha önce hiç görmemiştim ; onu gerçekten hiç görmemiştim. Bir öğleden sonra onu sokakta görseydim onu fark eder miydim bile bilmiyorum. Ancak Kali'nin bana ifşa etmesinden sonra, kaba uyanışımdan sonra ayrıntılara doyamadım. Konuşmak için dudaklarını hareket ettirirken cildindeki her çil, her gözenek, yanaklarındaki yumuşak, genç cildin esnekliği: büyülenmişim.

"Ee...sen iyi misin?" bana sordu.

Gözlerim aniden büyüdü. Dünyanın geri kalanının benim bildiklerimi bilmediğini hatırladım; kendi rolümü oynamaya devam etmem gerekiyordu. "Üzgünüm. Teşekkür ederim, hayır. Bu aksam olmaz. Bir Londra Sisi. Ben de bunu isterdim. Büyük Lütfen."

Başını salladı ve gülümsedi, ancak gözleri bana anında ya akıl hastalığım olduğu ya da reçeteli ilaçları bırakmakta zorlandığım fikrini oluşturduğunu söyledi.

İçkimin parasını ödedim ve Londra Sisi'mi yapmaya başlamak için içki istasyonuna gidişini izledim. Onunla yaşadığım tüm etkileşimleri düşündüm.

son birkaç yıldır. Acaba onlarda tuhaf bir şeyler var mıydı, diye merak ettim. Bunlar her zaman basit bir rutin miydi? O bir otomat mıydı?

Bana haftada iki kez içki servisi yapmak için Kali'nin sanal rüyasına yerleştirilmiş basit bir yapı mıydı sadece? Yoksa onda daha fazlası mı vardı? O da benim gibi bilinçli miydi?

Gerçekten insan mıydı? Kimse var mıydı? Ben miyim? "Cogito, ergo sum," diye fısıldadım kendi kendime.

"Afedersiniz?" dedi genç kadın bana içkimi verirken.

"Ah, şey... Latince. 'Düşünüyorum öyleyse varım' anlamına gelir."

Gözleri kısıldı. "Sağ. Mantıklı." Omuz silkti ve gülümsedi. "Ben de sanırım."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim, içkimi kaldırıp ondan uzaklaştım, sersemliğime geri döndüm ve trans halinde açık bir masaya yürüdüm, elimde sıcak içkimle oturup ileriye baktım.

"Merhaba Profesör," dedi başka bir genç kadın, bu seferkinin mor, dikenli saçları ve dudaklarında, kaşlarında, burnunda ve kulaklarında şimdiye kadar bir insanda görmediğim kadar çok piercing vardı. "Görünüşe devam etmelisin. İnsanları korkutmaya başlıyorsunuz."

"Ben-ben özür dilerim. Seni tanıyor muyum?" Karşıma otururken sordum. Siyah dudaklı dudaklarına muzip, bilmiş bir gülümseme çizildi.

Seni tanıyorum . Önemli olan da bu."

O gece ikinci kez ağzım açık kaldı. "N-ne?"

"Bu gece sana ne olduğunu da biliyorum," diye devam etti. Masanın üzerinden uzanıp Londra Sisi'ni gevşek tutuşumdan aldı ve bardağı dudaklarına götürdü. "Hımm. Lezzetli."

"Kendine yardım et." diye fısıldadım şaşkınlıkla.

"Bu gece seni oldukça rahatsız eden bir şey öğrendin, değil mi?" dedi alnını işaret ederek ve işaret parmağıyla dairesel bir hareket yaparak o anki ruh halime net bir gönderme yaparak.

Sessiz kaldım, korkudan felç olmuştum.

Mor saçlı kız öne doğru eğilerek sırttı; gözlerinin beyazları, kalın göz kaleminin siyah hatları üzerinde parlıyordu. "Başka birinin kafasının içinde yaşıyorsunuz, Profesör," diye fısıldadı ürkütücü bir şekilde.

Nefes alamıyordum.

"Ve," dedi, koltuğuna yaslanıp kahverengi elbisesini öne doğru uzatarak. dizimin üstünde deri çizmeler, "Bahse girerim bazı cevaplar almak için can atıyorsunuzur."

7

"Sen kimsin?" diye fısıldadım, boğazım kurudu.

"Adım Haywire." Öne eğilip elini uzattı

benimkini salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde." demeyi zar zor başardım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, o kadının kim ya da ne olduğunu da bilmiyordum. Başımı çevirerek çıkışları taradım.

Haywire güldü. "Benim Kali'nin yaratımlarından biri olduğumdan endişeleniyorsun, değil mi?"

Gözlerim anında ona kilitlendi; her şeyi biliyormuş gibi görünüyordu. Mantıklı değildi. Nasıl bilebilir ki? Kendime sordum. Tek açıklama onun Kali'nin hayal gücünün bir çeşit tezahürü olduğuydu. Kali'yi üst kattaki yatak odamızda rüya görürken bırakmıştım. Rüya içinde rüyaya yakalanmış olmam mümkün müydü?

"Ben casus değilim. Endişelenme," dedi Haywire, dudakları yan bir sırtış oluşturdu. "Ancak senin farkında olmadan onun adına beni gözetlemediğinden tam olarak emin olamam ." Küçük siyah çantasına uzanıp telefonunu çıkardı. "Umarım kontrol etmemin bir sakıncası yoktur. Kıpırdama." Sonra onu önümde tuttu ve sanki kendisi havaalanı güvenliymiş ve bu da onun asasıymış gibi üzerimde salladı. Telefon mutlu bir ısıklık çaldı ve gülümsedi. "Hepsi temiz. Harika," dedi telefonunu çantasına koyarken. "Seni rahatsız etmediğini bilmek seni mutlu edecek."

"Beni dinledi?"

"Evet, biliyorsun... casus yazılımla." Tekrar eğildi ve fısıldadı:

"Tanıştığın herkes bir casus olabilir. Onların gözlerinden görebiliyor."

Başımı hafifçe çevirdim ve tezgahın arkasındaki kara gözlü kızın göz ucuyla bizi izlediğini fark ettim. Gözlerimiz temas eder etmez, benimki tekrar Haywire'a sıçradı, onun da yan gülümsemesi geri geldi.

"Endişelenme" dedi. "İçeriye girdiğimde onu taradım."

"Telefonunla mı?" Diye sordum. "Nasıl bir teknoloji..."

"Ah, önemli değil." London Fog'umu kaldırdı ve telefonunu yaptığı gibi üzerimde salladı. "Bip, bip, bip" dedi, her kelime sinir bozucu derecede tizdi. "Ding! Tekrar aklandın!"

Tebrikler!" Daha önce benim içeceğim olan içkiden bir yudum daha aldı. "Bu simülasyonda sizi taramak için herhangi bir fiziksel nesneyi kullanabilirim. Telefon ya da bardak - sadece taramayı temsil ediyorlar, tıpkı beni içinde gördüğünüz bu bedenin sadece beni temsil etmesi gibi - ama o ben değilim . Kazdın mı? Onu sadece deri bir takım elbise gibi giyiyorum.

Dedikleri gibi olay örgüsü hızla yoğunlaşıyordu.

"Bu...bu bir avatar mı?"

"Bingo," dedi, gözleri çalınan bardağın ağzının üzerinden bana gülümsüyordu. içmeye devam etti.

"Yani... yani sen..."

"Buralardan mı? Hayır. Ben gerçek dünyadan geliyorum, yakışıklı."

Kulağa tuhaf gelse de beni en çok şaşırtan şey kadının bana gerçek dünyadan olduğunu söylemesi değildi; beni tanımlamak için daha önce kimsenin kullanmadığı "yakışıklı" kelimesini kullanmıştı.

Elimin kendi yanağıma dokunmak için yukarı kalkması beni ele verdi; Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Flört ediyordu. Anlamsız bir şekilde sırtı ve gözlerini kırptırdı.

"Gerçek dünya? Yani Kali'nin dünyasından mısın? Sen de onun gibi misin?"

"Onun zamanından olduğum ve bu simülasyonun dışında var olduğum anlamında, evet, ben de onun gibiyim" dedi ve yavaş, vurgulu bir ses tonuyla hızlıca ekledi, "ama başka hiçbir açıdan onun gibi değilim algı. Dünyalar kadar uzaktayız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir kere ben hayal gücümle bilinçli varlıkları kendimi eğlendirmek için yaratmıyorum, sadece ilgimi kaybettiğimde onları öldürmek için yaratıyorum."

"Cinayet?" Gözlerimi kırpamadığım için açıkça tekrarladım.

Haywire, "Doğru," diye söze başladı. "Cinayet. Toplu katliamda olduğu gibi. Holokost."

"O zaman bunu gerçekten yapabilir," diye yanıtladım, ellerim titriyordu. "Aslında dünyayı kapatabilir."

"Yine doğru, Profesör."

"Ve tek olan ben değilim, değil mi? Simülasyondaki diğer insanlar bilinçli misin?"

Haywire, "Hepsi değil," diye yanıtladı, "ama çoğu öyle - aslında onbinlercesi. Ama endişelenme," dedi, ayağa kalkıp elini omzuma vurduğunda yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. "Eğer bize yardım edersen bu simülasyondaki insanları kurtarırız ve seni de buradan çıkarırız. Sizi gerçek dünyaya güvenli ve sağlam bir şekilde götürebiliriz.

"Biz? Sizden daha fazlası mı var?"

"Haydi, Profesör. Bazı insanlar seninle tanışmayı bekliyor."

8

Arabama yaklaştığımızda arka koltukta iki adamın oturduğunu hemen farkettilik. Kalbim atladı. "Arabanın güvenlik sistemini nasıl aştılar?"

Haywire sanki benim cehaletimden etkilenmiş gibi gözlerini kıstı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Biz bu dünyada neredeyse tanrılarız. Küçük araba alarımın eşleşmedi.

Kapı ardına kadar açıldı.

Araba, "Merhaba Profesör," dedi.

Ön koltuklar arka koltuklara bakacak şekilde döndüğünden cevap vermedim. Haywire ve ben içeri girdik ve arabanın arkasına ve sessizce oturan iki adama bakacak şekilde kendimizi verimli bir şekilde yerimize bıraktık.

Arabanın kapısı kapanır kapanmaz hareket etmeye başladık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, karanlık gecenin içinde bilinmeyen bir yere doğru sürüklenirken endişeyle.

Haywire, "Sadece küçük bir gezinti için yakışıklı," diye yanıtladı ve kolunu benimkinin arasına alıp omzunu bana doğru sürterken gülümsedi.

"Bu ikinci kez..."

"Sana yakışıklı mı dedim?" dedi düşüncemi bitirerek. "Evet, seni hoş bir avatar olarak görmeyi seçersem, seni kurtarmak için hayatımı riske atmanın benim için daha kolay olacağını düşünüyorum. Senin durumunda Brad Pitt'i o filmi Troy'un yaptığı dönemden seçtim," dedi neredeyse neşeyle. Pazımı sıkarken, "Seçimimin tadını çıkarıyorum" dedi.

Utanarak iki adama döndüm.

İkisinden kısa olanı hiçbir yüz ifadesiyle, "Sadece görüyorum" dedi. sen bu simülasyondaki herkesin seni gördüğü gibi, sade."

"Aynen," dedi daha iri yapılı, daha kaslı adam.

Haywire bana "Hiç eğlenceli değiller" diye bilgi verdi. "Özellikle o" dedi, kısa boylu adamı işaret ederek.

Daha iri olan adam, "Ben Bay Büyük'üm," diye araya girdi ve kabinin öbür ucuna uzanarak elimi sık. "Tanıştığımıza memnun oldum Profesör."

"Aynı şekilde... Bay. Büyük," diye yanıtladım. "Sana yakışıyor."

"Bu benim avatar adım," diye yanıtladı Bay Büyük, ağzı geniş bir sırıtişla açıldı, dişleri dikkat çekici derecede düz ve beyaz parlıyordu. "Gerçek dünyada,

Ben... yani, kısa boyluyum. Burada altı-altı olmanın nasıl bir his olduğunu deneyeceğimi düşündüm.

"Ve siyah," diye ekledi Haywire, yan gülümsemesi geri dönerken.

"Ah, gerçek dünyada siyah değil misin?" diye sordum, bu tuhaf açıklama karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Hayır," diye yanıtladı Bay Büyük, aniden utangaç bir tavırla başını eğerek.

Kısa boylu adam aniden, "Bizim zamanımızda ırkın hiçbir önemi yok," diye araya girdi.

"Ancak, göze çarpmamaya çalışırken altı-altı olmayı tercih etmek olağanüstü derecede üzücüydü."

Haywire, "Ve bu da Bay Eğlencesiz" dedi.

"Çok komik canım. Çok komik" diye yanıtladı. "Aslında," diye başladı, selamlamak için elimi sıkamak için öne doğru eğilerek, "benim adım John Doe."

Haywire, "Dediğim gibi Bay Eğlence Yok," diye tekrarladı.

"Eğlenmek için burada değiliz," diye yanıtladı John Doe; el sıkışmamıza eşlik eden hafif gülümseme artık silinmişti. "İnsanların hayatlarını kurtarmak için buradayız. Mor saçları ve profesyonel bir basketbolcunun fiziğiyle dikkatleri üzerimize çekmek pervasızlıktır."

"Neden kendinizi bana avatar adlarınızla tanıtıyorsunuz?" Diye sordum.

John, "Korunmamız için" diye yanıtladı. "Hala gerçek dünyada yaşıyoruz ve gerçek kimliklerimizi keşfederlerse bizi öldürecek bazı varlıklar var."

"İsimlerimizi bilmediğiniz sürece..." diye devam etti Bay Big, ben kesmeden önce.

Bunun ima edildiğini fark ederek onu uzaklaştırdı.

"O halde gerçek kimliklerinizi açıklayamam... işkence altında bile."

Haywire yine kolumu sıktı. "Hey, bu sadece bir önlem. Kimse sana işkence etmeyecek."

Hiçbir şekilde güvence altına alınmadım.

"Eğer gerçek adlarınızı öğrenemezsem, en azından bu konuda bilgi sahibi olabilir miyim? ne oluyor?"

"Elbette," dedi John arkasına yaslanıp içini çekerken. Nemli geceye doğru arabamızı sürmeye devam ederken şehrin ışıkları yanımızdan dans ediyordu. "Biz post-insan denilen insanlarız."

"Post-insanlar mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. aşınaydım ancak geleceğin insanların bunu benimsemeye karar vermesine şaşırdım.

"Evet" diye yanıtladı John. "Biz insanız; yalnızca gelişmişiz."

Haywire gururlu bir gülümsemeyle "İnsan artı" diye açıkladı.

John, "Biz Kali gibiyiz," diye devam etti, "ama ondan önemli ölçüde farklıyız felsefi olarak."

Haywire, pazılarımı bir kez daha sıkarken, "Ben de ona bunu söyledim" dedi; Birdenbire kendimi koluma bakıp onun halüsinasyon gördüğü ve ona bu kadar aşık olan etkileyici kolu görmeyi dilerken buldum.

"Görüyorsunuz," diye devam etti John, "bizim zamanımızda zekamız o kadar gelişmiş ki, biz sizden bile çok daha üstünüz, Profesör, tıpkı sizin sınırlı bir işaret dili yapabilen bir şempanzeden daha üstün olduğunuz gibi."

Gözlerim büyüdü ve başımın istemeden geriye doğru sarsıldığını hissettim. Zekamın bu kadar aşağılanması beni hayrete düşürdü. Bana her gün dünyanın önde gelen dahilerinden biri olduğumun söylenmesine alışmıştım ve aslında dünyadaki en zeki insan olduğumdan şüphelenmek için güçlü nedenlerim vardı. Eğer John Doe'nun söyledikleri doğruysa, o zaman Kali ve benden önceki üç insan sonrası insan -entelektüel ve diğer açılardan- hayal edebileceğimden çok daha yetenekliydi.

Bay Big, "Bu onun için pek de gurur verici bir ifade değil" dedi.

John, "Gerçek bu," diye yanıtladı. "Anlayabilmesi için duyması gerekiyor." John bana döndü. "Zamanımızdaki bilgisayarların neredeyse sınırsız işlem gücü ve geniş ve karmaşık programlara zihinsel olarak bağlanma yeteneğimizin yardımıyla, bu seviyedeki bilişsel yetenek sayesinde, kendi simülasyonlarımızı, kendi sanal dünyalarımızı, hangi şekilde olursa olsun yaratabiliyoruz. Biz seciyoruz."

"Sorun şu ki," diye atladı Bay Big, "tüm post-insanlar sim oluşturma etiği konusunda hemfikir değil ve geleceğimizde özerklik öyle bir düzeyde ki, sanal ortamın kötüye kullanılmasını önleyecek hiçbir idari güvenlik gücü veya yasa mevcut değil. varlıklar."

"Sanal varlıklar mı?" dedim neredeyse nefes nefese. "Bilinçleri kastediyorsun sims'te mi oluşturuldu? Benim gibi bilinçli varlıklar mı?"

"Doğru" diye yanıtladı John. "Kendi yarattıkları oyun alanlarında sanal tanrılar olmak için zamanlarını bu simülasyonlarda geçirmeye karar veren çoğu kişi, yarattıkları bilinçli programların kendilerinden o kadar aşağı olduğunu düşünüyor ki var olma haklarına saygı duymuyorlar. Bir örümceği hiç düşünmeden ezmenin tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünen çağımızdaki insanlar gibi, bu post-insanlar da istedikleri zaman bir simülasyonda bilinçli bir varlık yaratmanın ve sonra onu yok etmenin hakları olduğunu düşünüyorlar. bir o kadar da dikkatsizce."

"Sim'i kapatarak mı?" cesaret ettim.

John başını salladı. "Evet."

Haywire, "Ya da daha kötüsü," diye ekledi.

"Daha kötüsü?" Tepki verdim, kafamı çevirerek ona baktım, dehşet içinde. Ölümünden daha kötü ne olabilir? Düşündüm. Anlamaya çalıştım. Var olmamaktan daha kötü ne olabilir?

Haywire şöyle açıklıyor: "Bu dünyaları yaratan post-insanların saygısı yok, özellikle de simülasyonun kapanış saatlerinde. İstedikleri gibi yapıyorlar. Tahribat yaratıyorlar." Sanki şu anki konuşma konumuz tarafından canlanan acı verici geçmiş görüntüleri silkelemek istermiş gibi başını salladı.

Onaylamak için ondan uzaklaştım ve tekrar John Doe'ya baktım. Onayladı.

"İnan bana, bizim gördüklerimizi görmek istemezsin. Bir sim çöktüğünde... Dante ya da Blake'in en kötü kabuslarındaki hiçbir şey bunun hakkını veremez. Cehennem bu. Gerçek Cehennem. Ve bu sim'in son saatlerine girdiğine inanmak için nedenlerimiz var."

9

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, bedenim taşlaşmıştı. "Olup olmadığını nasıl bilebilirsin? dünya çöküyor mu?"

Haywire, "Bu akşam erken saatlerde gökyüzünde yapılan küçük gösteriydi" diye yanıtladı. "Bulutlu gökyüzünün birkaç saniye içinde kaybolması ve birkaç saniye sonra geri dönmesi oldukça alışılmadık bir durum. Bütün gece konuşulan haberler bunlardı. Ulusal manşetlere taşındı."

Haberleri kontrol etmemiştim, bu yüzden hemen gözlüklerimde bir rapor açtım. Şöyle bir manşet ortaya çıktı: "Tuhaf Hava Olayı Şehri Sersemletti."

John, "Böyle pervasızca bir şey yapmak," diye başladı, "Kali'nin artık bu sim'i sağlam tutmakla ilgilenmediğinin açık bir göstergesi."

Haywire, "Bu klasik bir işaret" diye ekledi. "Buradan sonra durum daha da kötüleşecek. Biz buna 'dördüncü duvarı yıkmak' diyoruz ve ondan daha fazlasını göreceğimize eminiz."

John, "Sim tamamen çökmeden önce mümkün olduğu kadar çok insanı serbest bırakmalıyız" diye bitirdi.

Arabanın iklim kontrolü mükemmel çalışıyordu ama yine de neredeyse titreyecek kadar üşümüştüm. Arabam bizi köprüden, geçitten, karanlığın kalbine doğru giderek daha da uzağa götürdü. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum kendimi zar zor toparlayabildiğim için.

Haywire, "Ölü bir noktaya" diye yanıtladı. "Sana bir şey göstermek istiyoruz."

"Ölü bir nokta mı?" diye sordum, önsezili terminolojiden hiç hoşlanmamıştım.

Bu özelliği etkinleştirmek için herhangi bir komut vermemiş olmama rağmen arabamın tavanı şeffaflaştı. Açıkçası, üç post-insan teknolojinin belirli unsurlarını zihinleriyle kontrol edebiliyordu ya da en azından öyle göstermenin bir yolunu bulmuşlardı. John Doe, limanın önündeki lüks araziden geçerken etrafımızı saran karanlık yüksek binaları işaret etti. "Neden bütün bu binalar boş?" o bana sordu. "Neden hiçbir pencerede ışık yanmıyor? Bu saatte bile uyanık olan biri var mıdır?"

"Bu binalarda kimse yaşamıyor" diye yanıtladım. "Bu şehir dünyanın en pahalı gayrimenkulüne sahip. Bu birimlerin tamamı Çinlilere ait."

bunları yatırım amacıyla elinde tutan iş adamları."

"Hımm," diye tepki gösterdi John, dudakları hafifçe büzüldü, bu da benim bir cevabımın hazır olmasından etkilendiğini gösteriyordu. "Liman cephesindeki emlak piyasasını şahsen tanıyor muysunuz gibi görünüyor?"

"Kali ve ben burada bir çatı katı satın almayı araştırdık. Benim hatırı sayılır servetim ve gücüm olmasına rağmen yabancı yatırımcılardan hiçbir şeyi koparmayı başaramadık."

"Cevabınıza güveniyor musunuz?"

John Doe'nun benimle oyun oynadığı açıktı. Benimle oynanmasından hoşlanmıyordum. "Açıkçası cevabımın doğru olduğunu düşünmüyorsun."

"Haklı olmadığınızı düşünüyorum. Haklı olmadığınızı biliyorum. Akıl yürütmede hatanızı nerede yaptığınızı bilmek ister misiniz?"

Bütün çabalarımın rağmen dudaklarım hafif bir buruşmayla geri çekildi. Kabalık etmek değildi amacım ama öğrenci gibi, çocuk gibi davranılmasına alışık değildim. "Elbette" diye cevap verdim düz bir sesle.

"Kiralamak kesinlikle yasa dışı değil."

"Sanmıyorum."

"Ancak, her biri limandaki bir çatı katını bile terk etmeyecek kadar parasal zenginlik biriktirmeye odaklanmış bu isimsiz yabancı yatırımcılar, başkasına kiralayabilecekleri mülklerini boş bırakmakla bir şekilde yetiniyorlar. yatırımlarının karlılığını en üst düzeye çıkarmak mı istiyorsunuz?"

Yüzümdeki ifade daha da sertleşti. "Mantıklı bir açıklaması olabilir..."

"Orada. Aslında oldukça açık. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Araba kenara çekildi ve uzun, boş sokağın kenarına park etti. Arabamın görünmez tavanından, üzerimizde beliren binaların siyah şekillerine baktım; neredeyse tamamı ışıktan yoksundu. "Kali'nin sınırlamaları var."

Etkilenmiş gibi görünen John'un dudakları bir kez daha hafifçe büzüldü. "Devam edin Profesör."

"Şehir merkezinin merkezini boş tutmak hafızayı kurtarır. Binaları gereksiz derecede karmaşık varlıklarla doldurmak zorunda değil." Kendi sözlerimin saçmalığını fark ettiğimde bir an durakladım. "Bilinçli varlıklarla" diye ekledim.

John, "Çok iyi," diye yanıtladı, "ama tamamen doğru değil."

"Nasıl yani?" Diye sordum.

"Kali'nin bazı sınırlamaları olduğu konusunda haklı olsanız da şehir merkezini büyük ölçüde boş tutmak onun için bir zorunluluk değil. Zihinsel kapasitesinin buna kolayca izin vereceğı için burayı doldurabilirdi. Sadece buna ihtiyacı olmadığını varsayıyordu.

"Neden?"

Haywire, "Bir düşünün," diye araya girdi, "en son ne zaman gece yarısı şehir merkezindeydiniz?"

Bunu düşündüm ve gece yarısından bir saat sonra şehir merkezinde olduğumu hatırlamak için beynimi zorlarken kendimi başımı eğerken buldum. Boş geldim. "Hiç sanmıyorum..."

Bay Big, "Yani şehir merkezini doldurmaya gerek yok" dedi.

Haywire, "Bu sadece ayrıntılı bir Hollywood fonu" diye ekledi.

"Hayatımın filminde" diye fark ettim, sesimi zar zor buldum.

John, "Ve sadece senin hayatın değil, dostum," diye devam etti. "Bu simülasyonda binlerce tam gelişmiş insan bilinci var ve onların hayatları bize bağlı."

"İnanamıyorum..." demeye çalıştım, başımı salladım. "Anladım mantık. Bilimi anlıyorum. Ama bu? Bu olamaz."

Haywire, "Daha fazla kanıta ihtiyacınız olacağını düşündük," dedi, ses tonu sakın bir sempatiyi andırıyordu.

John, "Tam olarak bu yüzden buradayız" diye ekledi.

"Bundan bahsetmişken, bir lokmamız var," diye duyurdu Bay Big, başını sallayarak Omzumun üzerinden kaldırıma doğru baktım.

Başımı çevirdiğimde gecenin içinde dolaşan karanlık bir figür gördüm.

"Gerçekten," dedi John arabanın kapısı yine benim bir emrim olmadan ya da istemeye istemeye eşlik ettiğim tuhaf üçlüden herhangi bir sesli komut olmadan açılırken. "Gösteri zamanı" diye ekledi ve eliyle araçtan çıkmamı işaret etti.

Figür ağır ağır ilerlemeye devam ederken, omuzları çökmüş ve siyah saçları başının önüne sarkmış halde gecenin karanlığına adım attım.

"Ne...?" Döndüğümde John Doe'nun bir kesişme rotasında yanımdan hızla geçtiğini görmeye başladım.

"Affedersiniz hanımefendi!" John ona seslendi. Dönmedi ya da onu kabul etmedi.

Haywire adeti olduğu üzere yanıma geldi.

"Neler oluyor?" Alçak bir ses tonuyla söyledim.

"Buna bayılacaksın" diye yanıtladı, siyah ruju neredeyse Cheshire sırtışı. "Hadi."

Kolunu benimkine bağladı ve beni, John ve Bay Big'in artık okul bahçesindeki zorbalar gibi kaldırımında ilerlemesini engelledikleri, sokaktaki zavallı kadının giderek büyüyen yanına doğru getirdi.

"Affedersiniz," dedi, John ve

Bay Büyük de onun ilerlemesini engellemek için harekete geçti. "Affedersiniz," diye tekrarladı.

Aniden Bay Big, kadını kolunun altından sert bir şekilde yakaladı ve devasa adam onu yerinde tutarken kadının acı içinde havlamasına neden oldu. Umutsuzca ve acıklı bir şekilde mücadele etti. Bana göre mücadelesinin zayıflığı bir dereceye kadar sakatlanmış olması gerektiğini gösteriyordu.

"Lütfen bırak onu." dedim sakın ama güçlü bir ses tonuyla.

John itirazlarımı görmezden gelerek, "Bu, 'NPC' dediğimiz şeyin bir örneğidir" dedi. "Aynı zamanda oyuncu olmayan bir karakter veya belki de daha uygun bir şekilde, kişi olmayan bir karakter olarak da bilinir."

"N-ne?" Haywire neredeyse beni onlara doğru sürüklerken fısıldadım; bacaklarım öyle bir lastik gibi olmuştu ki yere yığılmayacağımdan tam olarak emin olamamıştım.

"İşte," dedi Bay Big, kadını kabaca bana doğru çevirerek. "Kendin için gör."

Kadının yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Sızlanmaya devam etti ve gözleri geçici olarak benimkilerle buluştu, ama sanki orada olduğumu bile fark etmemiş gibi, sadece tesadüfen karşılaştıklarını hissettim. Bu bana akşamın erken saatlerinde Kali'nin yüzündeki boş ifadeyi hatırlattı.

Haywire sakince, "Git ve onunla konuş," dedi, kolu hâlâ benimkine bağlıydı.

"N-ne söylememi istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Ona nasıl olduğunu sor."

Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi mücadeleye devam eden kadına döndüm ve onu kurtarmanın özlemini çektim. O anda onu Bay Büyük'ün kötü pençesinden kurtarmak için her şeyi yapardım. "Ben...nasılsın bayan?" Diye sordum.

Kadın Bay Büyük'e karşı mücadeleye devam etti ama yanıt vermedi

bana göre.

John, "Sana yanıt veremez," diye bilgilendirdi. "Yetenekleri son derece sınırlı. Etrafınızı saran boş binalar gibi o da ortamın bir parçası."

Haywire konuyu detaylandırarak şöyle ekledi: "Bir filmdeki figüran gibi, herhangi bir konuşma bölümü yok; senaryo yok."

Herhangi bir bilinç belirtisi arayarak gözlerimi onunkilere kilitledim ama kadın çevresinden neredeyse habersiz görünüyordu. İsteddiği yere gitmesinin engellenmesi ve bundan açıkça hoşlanmaması dışında, başına gelenleri bildiğine dair dışarıdan herhangi bir işaret görünmüyordu.

"Devam edin," dedi Bay Büyük. "Saçını karıştır. Parmağını gözüne sok. Ne istersen onu yap. Ondan insani bir tepki alamayacaksın. Zavallı kadının yüzüne tokat atarak gösteri yaptı.

Haklıydı. Pek tepki vermedi. İnzemeleri devam ediyordu ama yüzündeki şaplak onların şiddetini ya da aciliyetini artırmamıştı.

"Devam edin," diye tekrarladı Bay Büyük.

O an benim için her şey değişti. Kadına duyduğum sempati hemen erimedii; sanki hiç orada olmamış gibi bir anda yok oldu. Aniden öfkelen dim. O akşam gördüklerim ve yaşadıklarımın makul bir açıklaması olacaksa, bunun beni aptal yerine koymaya çalışan insanların etrafında döneceğini açıkça biliyordum. Kali, teknolojinin gelecekteki etkileriyle ilgili düşüncelerimi okumuşt u ve rakiplerimden hangisi bu saçma hileyi finanse ediyorsa onunla birlikte, birkaç oyuncunun ve hafif dozda halüsinojenik ilacın beni bunu yapmaya ikna edeceği bir plan yapmıştı. Bir bilgisayar simülasyonunun içinde sıkışıp kalmıştım. Bu saçmalığın nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de şirketimin başkanı olarak görevden alınmam için kendimi herkesin önünde küçük düşürmem gerekiyordu. Planlarının ardındaki sebepler veya araçlar ne olursa olsun, bunu sonuna kadar götürmeye hiç niyetim yoktu.

Bu insanların öfkesi beni öfkelen dirdi. Her nasılsa, bu kadın, insan gibi davranmıyor, bir video oyunundaki bir karaktermiş gibi davranıyor, hatta kendisine vurulmasına ve yanılsamayı satması için dürtüklenmesine izin veriyor, sanki ben tam bir aptalmışım gibi... beni sinirlendirdi. İnsani ahlaktan tamamen yoksunluk iğrençti. Hiçbir merhameti hak etmediler.

Kadını iki omuzundan yakalayıp Bay Weiger'ın elinden kurtardım. Öfkeme direnemeyen büyük. Kadını küçük bir çitin üzerinden, çimlerin üzerinden geri, üzerimizde beliren lüks yüksek binalardan birinin çevre düzenlemesini süsleyen ışıklı çeşmeye doğru sürmeye başladım.

Haywire güldü. "Yap şunu Profesör! Ona patronun kim olduğunu göster!"

Kadın acınası bir şekilde bana karşı mücadele etti ama bu beni yavaşlatmaya bile yetmedi. Karakterini bozmaması için ona ne kadar ödüyorlar?

Merak ettim. Fiziksel zarara uğrama riskini göze almak için ona ne kadar para ödüyorlardı? Belki de ona zarar vermemi istiyordu? Belki de bir bonus vardı?

Çeşmenin beton ayağına ulaştığımızda geri adım attı ve dudağa takılıp ışıklı turkuaz sıvıya yüksek sesle sıçradı. İçeri girmeden önceki son anda pes etmeye çalıştım ama sanki kendini suya atmak istiyormuş gibiydi.

Haywire güldü. "Aman Tanrım! Mükemmel!"

Kadının donma noktasının yalnızca birkaç derece üzerinde olması gereken suda acıklı bir şekilde mücadele etmesini izledim ama ayağa kalkmadı. Görünüşe göre yeni, tuhaf çevresinden çıkış yolunu bulmakta acizmiş gibi, sallanan kolları ve bacaklarıyla yüzeye vurmaya devam etti.

Arkamdaki üç kişiye döndüğümde dişlerimi gıcırdattım. "Ne neler oluyor?" köpürdüm.

"Sana söylemiştik," diye yanıtladı John duygusuzca. "NPC."

Çeşmedeki kardan melek yapar gibi su köpürtmeye devam eden kadına döndüm. "Çık oradan!" Neredeyse çılgılık atıyordum.

John sakın bir tavırla, "Kafasına silah dayasanız bile dışarı çıkamaz" dedi. "Hatalarından ders çıkaracak ve çıkış yolunu nasıl bulacağını çözecek sinirsel yapıya sahip değil. Birisi onu serbest bırakana kadar orada kalacak."

"Yalan söylüyorsun" diye yanıtladım. "Ona para ödedin!"

"Bu akla yatkın," diye yanıtladı John, sanki benimle birlikte bu olasılığı düşünüyormuş gibi başını eğerek. "Peki bu öğleden sonra açılış konuşmanızda aradığınız NPC'yi nasıl açıklarsınız?"

Ağzım bir kez daha açık kaldı. Soru-Cevap sırasında doğaçlama olarak ona seslendiğim sırada donup kalan sade görünüşlü kadının görüntüsü

sanki o anda yeniden oluyormuşçasına canlı bir şekilde gözlerimin önünde belirdi.

Gözlerim Haywire'a kaydı. Beni inceliyormuş gibi kaşları çatıldı. "O da kişilsiz bir karakterdi" dedi.

Ayakkabılarıma bir cevap yazılmış gibi ayaklarıma baktım ve bir cevap oluşturmaya çalışırken başımı salladım. "Tesadüf mü?" düşüncesi birdenbire aklımdan geçti ama ben daha bu sözleri söyleyemeden biri konuştu.

John, "Onu kalabalığın arasından kendin seçtin," dedi.
hesap.

"Hangi kadını seçeceğini nasıl bilebilirdik?" Haywire eklendi.

Her iki elimi de şakaklarıma koydum ve sanki söylediklerini bir şekilde engelleyebilmişim gibi kafatasımın ön kısmını sıkmaya başladım. Bunun bir numara olması gerektiğini söyledim kendi kendime. Sadece olması gerekiyordu! Yine de Soru-Cevap sırasında ziyaret etmek için kendi kişiyi seçtiğimde farların önünde geyik ifadesiyle ve açıklanamaz bir sessizlikle karşılanmam büyük bir tesadüftü. Tam da bu konu üzerine yazmıştım. Ben de tam da bu tür bir nihai sonuç üzerine spekülasyon yapmıştım: gerçek dünyadan ayırt edilemeyen bireysel simülasyonların inşa edilmesi. Kali bunu okumuştı; beni kandırmak için birlikte çalıştıkları ihtimalini düşünmek zorundaydım. Peki ya onlar olmasaydı? Ya sanal teknolojinin nihai sonucu -Moore Yasasının devamı ve bilgisayar işleme kapasitesinin katlanarak artmasıyla kesinleşen bir sonuç- ya zaten buradaysa?

Peki ya ben de bunun bir parçası olsaydım? Peki ya birinin genişletilmiş hayal gücünün bir parçası olsaydım? Ya gerçek olmasaydım ?

"Uh-oh," dedi Bay Büyük aniden acil, alçak bir ses tonuyla. "Polisler."

Neyden bahsettiğini görmek için arkamı döndüm. Bir polis kruvazörü karanlık, boş caddeden bize doğru geliyordu. Üç post-insan hemen kruvazöre odaklandılar ve çeşmenin parlak projektör ışıklarından mümkün olduğunca göze çarpmadan uzaklaşıp yakındaki bir çitin neredeyse siyah gölgesine doğru yürümeye dikkat ettiler.

Haywire elini bana doğru uzattı. "Işıktan çekil... çabuk!"
diye fısıldadı acilen.

Gözleri aniden çaresiz hale geldiğinde elinden uzak durarak ondan uzaklaştım.

"Ne yapıyorsun?" bana seslendi, fısıltısı sertti.

"Polisler kişisel olmayan karakterler mi?" Diye sordum.

"Çoğunlukla ama her zaman değil. Güvenli oynamak en iyisi!"

John ve Bay Big de aynı derecede çaresiz görünüyorlardı, gözleri açıkta benimle ve yaklaşan polis arabası arasında geziniyordu. Polis memurundan bu kadar rahatsız görünmeleri beni onlara sırtımı dönmeye ve binanın ön bahçesindeki hafif eğimden aşağı, siyah, ıslak sokağa doğru yürümeye başlamaya iten şeydi. Çitin yakınındaki karanlıktan yayılan umutsuz fısıltıların daha fazlasını duydum, ama bunlar farkedilemez, neredeyse duyulamazdı. Polis memurunun dikkatini çekmek için ellerimi başımın üzerinde salladım ve hemen ardından kırmızı ve mavi ışıklar canlanıp dönmeye başladı. Ben ona doğru ilerlemeye devam ederken araba sokakta durdu.

Arabanın içinden bir hoparlör sesi "Lütfen olduğunuz yerde kalın efendim" dedi.

Yerimde durdum ve aracın içine bakmaya çalışırken başımı yana eğdim. Arabanın içi, göz kamaştırıcı ışıkların yansıması nedeniyle kararmıştı, bu da içeride herhangi bir şeyin görülmesini imkansız hale getiriyordu. İçeride kimse var mıydı? Bu sadece başka bir destek miydi? Birinin arabadan inmesini birkaç dakika daha bekledim ama hiçbir şey olmadı. Tamamen çaresizlikten aptalca bir şey yaptım.

Arabaya ulaşana kadar üç adım daha attım, sonra arabanın ön tamponunun üzerinden kaportaya doğru bir adım daha attım. Bunun bir tepkiye yol açacağını umuyordum; kişisel olmayan bir karakterin kapasitesinin ötesinde bir tepki. Başardım.

Neredeyse anında polis memuru yanında şok tabancasıyla arabadan indi. Ne olacağını anladığım an ile gerçekten başladığı an arasındaki anda gözlerim büyüdü. İtiraz edemeden şok cihazı uyluğuma çarptı ve kör edici, yakıcı acı vücudumun kontrolünü kaybetmeme neden oldu. Kaportanın üstüne sırt üstü düştüğümü, başımı çarptığımı, sonra kaportadan kayarak kaldırımı çıktığımı, başımın önde olduğunu, kendimi koruyamadığımı hatırlıyorum. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, dünya bir kez daha kararmadan önce hissettiğim bir sonraki ve son şey çeneme dayanan bir gece sopasıydı.

BÖLÜM 2

1

UYANMAK kabusu sona erdirmedi; sadece durumu daha da kötüleştirdi. Işık gözlerimi öyle acıttı ki, su hızla gözlerimin içine doldu ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Odanın beton duvarları, parlak, uğultulu, titreşen floresanları yansıtan, odanın sertliğini artıran kalın, beyaz bir boyayla kaplanmıştı. Sert bir yatağın üzerindeydim ve kafatasımın her yerine ve ensemden aşağı doğru yayılan hırpalanmış çenemin acısını daha da şiddetlendirmemek için yavaş ve dikkatli bir şekilde döndüm.

Sıramın yarısında dondum, gözümün köşesi aniden doldu bulanık, kırmızı bir lekeyle. O olduğunu hemen anladım . Kali'ydi bu .

Korkumu bastırıp dikkatli bir şekilde dönüşe devam ettim ve Kali'nin LED benzeri gözleri benimkilere mükemmel bir şekilde kilitlenip hiç kırpmadan bunu tamamladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir anda aklımdan pek çok soru geçti. Ne kadarını biliyordu? Olan bitenin farkında mıydı? Kiminle birlikte olduğumu biliyor muydu? Onlarla mı çalışıyordu yoksa iddia ettikleri gibi gizlice ona karşı mı çalışıyorlardı? Gerçekten bir insan Tanrı'dan bir sır saklayabilir mi? O yeşil, elektrikli, ışıldayan gözleri okumak imkânsızdı.

"Kuyu? Sisteminizin dışında mı?" sonunda bana sordu.

"B-ben özür dilerim" diye yanıtladım, çenemin ve ağzımın şişmesi yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

İçini çekti ve gözlerini kapatırken merhametli bir şekilde beni bakışlarından kurtardı. ve başını salladı. "Anlaşılabılır. Ben deli değilim."

Elimden geldiğince hareketsiz kaldım, neredeyse Kali'nin benimle oynamaması için dua ediyordum ama yine de rahat bir nefes almaya hazır değildim.

"En azından kabul edilmesi gereken çok şey vardı" dedi ve gülümseyerek devam etti. Sanki anlayışlı bir ebeveynin gazabından kurtulmuş korkmuş bir çocukmuşum gibi bana bakarken başını eğdi.

"Özür dilerim." dedim tekrar, başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Kırmızı topuklu ayakkabısı ve neredeyse daracak kırmızı elbisesiyle bana doğru adım atmadan önce dilini damağına doğru duyulacak şekilde şaklattı. Önümde çömeldi ve sağ elini uzattı, avucuyla yaralı yüzüme hafifçe dokundu, bu hafif temas gece çubuğunun hasar verdiği yerde yanma hissi yarattı. "Sanırım çeneni kırdılar."

"Bilincimi kaybetmiştim," diye mırıldandım, salya akıtmamaya çalışarak.

Kali, "Polis vahşeti her evrende var sanırım" dedi. "Şanslısın ki, yüksek mevkilerde arkadaşların var - ya da en azından bir arkadaşın." Gülümsemeden önce bana göz kırptı, başını geriye doğru eğdi ve gözlerini kapattı.

Gözlerinin göz kapaklarının altında hızla hareket etmesini izledim; REM uykusundaki birini izlemek gibiydi. Onun için durum böyle mi? Merak ettim. Bu onun rüyası mıydı?

Sonra şaşırtıcı bir şekilde çenemdeki ağrı eriyip gitti. Birkaç saniye içinde çene kemiğime yerleşen ıstırap verici, bıçak gibi acı geri çekildi, dudaklarımdaki şişlik geriledi ve ağzımın içindeki açık yaradan gelen kanın tuzlu, metalik tadı buharlaştı. Gözlerim inanamayarak açıldı ve Kali gözlerini kırpıştırarak açtığı anda onunla karşılaştım.

Gülümsemesi ıslık ıslık ve LED gözleri gururla parlıyordu. "Herşey daha iyi," dedi, sanki o benim annemmiş ve bir yuuuu öpermiş gibi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bu doğru."

Gülümsedi ve başını salladı. "Elbette doğru." Uzanıp başparmağıyla alınımı okşadı ve bir tutam saçını geriye doğru taradı. "Şüpheleniz zihniniz için bir hapishaneydi. Düşündüğünüzde, bir simülasyonun içinde olma ihtimaliniz, olmama ihtimalinizden her zaman çok daha yüksekti."

O haklı. Ne demek istediğini tam olarak biliyordum ama orada yatarken şaşkına döndü, diye açıkladı.

"Ya biri, teknolojik açıdan gelişmiş uygarlıkların neredeyse tamamı kendilerini yok eder, ya da iki, teknolojik açıdan gelişmiş uygarlıkların neredeyse tamamı, simülasyonlarda insan bilincini simüle etmeye ilgisizdir, ya da..."

"Ya da neredeyse kesinlikle bir simülasyonda olduğumuz sonucuna varmak zorundayız," diye bitirdim onun adına. "Nick Bostrom'un makalesinden alıntı yapıyorsun. Kendi düşüncelerimin çoğunu onun içgörülerine dayandırdım."

Kali şöyle devam etti: "Ve Moore Yasasının nihai sonucuna ilişkin anlayışınız sizi onun mantığını kabul etme konusunda benzersiz bir konuma getiriyor," diye devam etti Kali, "yine de buna karşı mücadele ettiniz."

Bunda da haklıydı. Halihazırda bir simülasyonda olma ihtimalim karşısında bu ihtimallerin neredeyse aşılabilir olduğunu biliyordum; Bunu Kali, içinde yaşadığım simülasyonun onun güçlendirilmiş beyni tarafından oluşturulduğunu açıklamadan önce bile biliyordum. Yine de inkar ediyordum çünkü buna inanmak istemiyordum. Yüzümün iyileşmesi bunu perçinledi. Bu kadar ciddi bir yaralanmayı anında iyileştirme yeteneğini mantıklı bir şekilde açıklamanın başka yolu yoktu. Gibi

Kabullenmesi ne kadar zor olsa da artık bir simülasyonun içinde olduğumdan kesinlikle emindim. Kali'nin bilgisayar tarafından oluşturulan hayal dünyasında yaşıyordum.

Kali ayağa kalkarken bana, "Kendini inançsızlıktan kurtardın," dedi. "Hadi. Artık sende hiçbir sorun yok." Elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. "Hep çalışmanız ve oyun oynamamanız konusunda ne derler bilirsiniz, Profesör. Biraz eğlenmeye başlamamızın zamanı geldi."

2

Bir polis memuru hiçbir şey söylemeden bize bir dizi koridor boyunca eşlik etti. Kali elimi tuttu ve kendinden emin bir şekilde benden yarım adım önümde yürüdü, ara sıra omzunun üzerinden kaçamak ve muzip bakışlar atıyordu. Korkumu belli etmemeye çalıştım. Bizim için kapı kapı açıldığında, bize eşlik eden memurun ve koridorlarda yanından geçtiğimiz birkaç kişinin NPC olduğu açıkça ortaya çıktı. Ancak bu simülasyon hakkında ne kadar bilgi sahibi olmam gerektiği hala belirsiz olduğundan Kali'ye konuyu açmadım.

Hedefimize vardığımızda Kali gülümseyerek "Sana bir sürprizim var" dedi. Polis eskortumuz dönüp olay yerini terk ederken, elini sallayarak sıradan bir ahşap kapıyı işaret etti.

"Nedir?"

"Aç ve öğren."

Kapının tokmağını çevirmek için elimi uzatırken yutkundum; bunu yaparken korku, kolumdaki ve elimdeki tüm kasları kısıyordu. Kapı tıklatılarak açıldı ve yana doğru sallanarak bana şok uygulayan polis memurunu ortaya çıkardı. Ahşap bir masada, sert arkalı ahşap bir sandalyede oturuyordu ama beni gördüğü anda yüzünde öfke belirerek ayağa kalktı.

"Bunun yanına kalacağını mı sanıyorsun?" benden bir şey istedi

alay.

Kaşlarımı çattım ve yanımdan geçip odaya giren Kali'ye döndüm. "O tamamen senin," dedi bana geniş bir gülümsemeyle. "Ona istediğini yapabilirsin. İsterseniz onu öldüresiye dövün."

Memur bir adım geri attı, dehşete düşmüş bir şekilde Kali'ye, sonra bana baktı ve sonra sanki ormanda köşeye sıkıştırılmış bir hayvanmış gibi, kurtlar etrafını sarmış gibi hızlı bir şekilde Kali'ye döndü. "Dinleyin hanımefendi, kim olduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum ama ben bir polisim ve eğer..."

"Ona zarar vermeyeceğim" dedim memurun sözünü keserek.

Kali'nin sırtışı dengesizleşti. "Silahlı olmadığın halde sana şok tabancasıyla saldırdı. Çeneni kırdı."

"Farkındayım," dedim, dilim yakın zamanda onarılan yanağımın tadına bakmak için bilinçsizce dışarı fırladı, zihnim hâlâ gerçekten iyileştiğime tam olarak inanamıyor.

"Bunu kendisinin güçlü, senin ise zayıf olduğunu düşündüğü için yaptı. O senin merhametini hak etmiyor."

"Heh," diye homurdandı memur, gözleriyle beni süzerken eğlenerek. Açık eline bir yumruk attı. "Bana ateş etmek istiyorsanız Bay Zengin Adam, devam edin. Yap da görelim."

"Kim olduğumu biliyor musun?" Ona sordum.

"Evet. Dün gece seni tanımadım ama artık kim olduğunu biliyorum. Şunu söylemeliyim ki, üç polise yağ çekip beni buraya kilitlemelerini sağlayacak cesarete sahip olmandan etkilendim. Üst dudağı kıvrıldı. "Gerçekten beni kelepçelemeliydin."

Kali'ye döndüm. "Kim olduğumu biliyorsa bunu nasıl örtbas edeceğiz? Bu pervasızca bir davranış."

Kali hafifçe gözlerini devirdi ve başını salladı. "Endişelenmeyin. Sadece ona yumruk at. İsteddiğini biliyorum. Çenesine sağ çarpı işareti yapın. Ödeşin."

Memurun yüzü bir anda kızgınlıktan eğlenmeye dönüştü. "Sağ. Kız arkadaşının sözünü dinle. En iyi atışını yap. En iyi atışını yapman için dua ediyorum."

"Eğer bana bunu yaptırırsan Kali, yaparım ama istemiyorum. Buna izin var mı? reddetmek?" Ona döndüm ve içtenlikle merhamet diledim.

Memurun ifadesi, eğlenceye dönmeden önce anında şaşkınlığa dönüştü. "Oğlum sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu kadar kırbaçlı mısın ? Sizde ciddi anlamda Grinin Elli Tonu gibi bir şeyler dönüyor burada."

Kali'nin ifadesi kızgınlık ve hayal kırıklığının bir karışımıydı. Ona meydan okumanın tehlikeli olduğunu biliyordum ve çok fazla zorlama riskine giremezdim. Benden vazgeçerse dünyanın sonu gelirdi. Bana "O sadece bir oyundaki bir karakter" dedi. "Sana zarar verdi. Neden ona zarar vermiyorsun?"

"Ne oluyor be?" memur tepki gösterdi.

"O sadece bir karakter değil. Kali, onun bilinci yerinde; tıpkı benim gibi."

Kali, "Senin gibisi yok" diye yanıtladı. "O senin potansiyeline sahip değil. O, hayatıyla ilgili hiçbir şey yapamayacak kadar aptal."

"Hey!" Memur birdenbire absürd derecede emredici bir ses tonuyla bağırды, hâlâ bu durumda bir tür otoriteye sahip olduğuna inanıyordu. "Ağzına dikkat et, seni aptal bi..."

Kali olağanüstü bir hızla ona döndü ve tıpkı önceki akşam dairemizdeki porselen dolabına yaklaştığım zaman bana yaptığı gibi memuru odanın uzak duvarına doğru iterken bıkkınlıkla çığlık attı. Polis anında susturuldu ama bilinci yerindeydi, duvara çivilenmişti, ayakları yerden bir metre yukarıda sallanıyordu.

"Kali," dedim sessizce, "lütfen ona zarar verme."

"Seni incitti," diye yanıtladı Kali, ses tonuna kaçınılmaz kararlılık hakimdi. Aniden adamın çoktan öldüğünü anladım; onu öldürme eylemi sadece bir formaliteydi. "Kimsenin senin üzerinde güç sahibi olmasına izin veremezsin. Bunu öğrenmen gerekecek...hem de çabuk."

Memur dağılmaya başladı. Derisi ilk başta ipliksi çatlaklarla açıldı; bunlar hızla açık yaralara dönüştü, sızıntı yaptı ve hatta bazen kan fışkırdı. Başına ne geldiğini anladığı anda kısa bir çığlık duyuldu - varoluşunun son anlarını yaşadığının farkına varmaya değer bir çığlık - sanki çığlık bir şekilde yaşamaya devam edecek, yeterince yakın insanların anılarında yankılanacakmış gibi çaresizce kalıcı karanlığa gömülmüşken bunu duymak.

Birkaç saniye sonra, bir zamanlar bir insanın olduğu yerde artık yalnızca kırmızı, damlayan, etli bir şekil duvara yapışmıştı. Kali gülümsedi ve zevkle iç çekti. "Bu tatmin ediciydi, gerçekten tatmin ediciydi." Bana döndü. "Bir ara denemelisin."

Bu düşünceyle ürktüm.

"Unutmayın Profesör, bu dünyada gerçekten mutlu olmanın tek yolu güçlü olmaktır. İkinci en güçlü kişi, en zayıf kişi kadar kaybedendir. Alfa olmak zorundasın. Tanrı olmak zorundasın. Anlıyor musunuz?"

Sessizce başımı salladım.

"İyi." Gülümsedi ve elimi tuttu. "Şimdi benimle gel. Bize akşam yemeği rezervasyonları yaptırdım ve geç kalmaktan nefret ediyorum.

Kali'nin hayal gücünün büyüklüğüne hayran kaldım. Şehrin en yüksek otelinin tepesindeki döner restoran Cloud 9'un penceresinin yakınındaki küçük bir masaya hep birlikte oturduk. Monet'yi utandıracak bir gökyüzü dünyayı kırmızı bir renkle kapladı, genellikle koyu mavi ve gri dağları ve gökdelenleri çarpıcı bir menekşe rengine boyadı. Güzellik öyle bir yaptı ki neredeyse nefes alamayacağım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kali, şarap kadehinin dudağının üzerinden gülümseyip seksen dolarlık Barbaresco kırmızısı kadehini yudumlarken gururunu zar zor zaptedebiliyordu. Genellikle onun bu kadar aşırı bir içecek sipariş etmesine karşı çıkardım ama o zaman her şeyin faturasını benim ödeyeceğimi ve onun benim büyük servetimden faydalandığını düşündüm. Artık hiç param olmadığını anladım. Hiçbir şeyim yoktu; bedenim bile.

"Sadece yağmur yağdığında mutlu olduğumu söylediğini sanıyordum," diye gözlemde bulundum.

Bardağını bırakırken hafifçe omuz silkti. "Romantik olmaya çalışıyorum. Bana biraz izin ver.

Gözleri benimkilere sabitlendi. Oda çok yavaş dönmeye devam etti ve batan güneş aniden omzunun üzerinden doğmaya başladı ve teninin parıldamasına neden oldu. Yüzü, arkasındaki güzel, solan ışıkla gölgelenmişti, ama bu sadece gözlerindeki yeşil lekelerin daha da fazla ortaya çıkmasına hizmet ediyordu. Bir anda kendimi onun güzelliği karşısında büyülenmiş halde buldum. Aydınlatmayı onun planladığını, o anda bana nasıl görüneceğini planladığını düşündüm. Bir sanatçının gözlerimin önünde bir şaheser yaratmasını izlemek gibiydi. Hayretle iç çektim. "Bunu takdir ediyorum. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel."

Kali'nin ağzı muhteşem, mükemmel bir gülümsemeyle açıldı. "Neredeyse sana inanıyorum."

"Neredeyse? Kali, neden yalan söyleyeyim ki?"

Üst dudağı neredeyse karşı konulamaz, orantısız bir şekilde bir tarafa kıvrıldı. sırtış. "Çünkü seni her an öldürebilirim."

Eğer bir ruhum olsaydı o anda buza dönüşürdü.

"Kendimi koruma amacıyla bana pohpohlamanı istemiyorum," diye ekledi. "Bana gerçekten aşık olmana ihtiyacım var. Bu sim'den ayrılmanın tek yolu bu."

"Simden ayrılmak mı?" Kalbim neredeyse duracaktı.

"Elbette" dedi. "Bütün mesele bu, değil mi?"

"Anlamıyorum."

Kafasını salladı, görünüşe göre cehaletimi anlamakta güçlük çekiyordu. "Seni neden yarattığımı merak etmedin mi?"

"II..." Gerçekdışılığımın gerçekliğini kabul etmeye zar zor zamanım olmuştu. Sorular bunların nedenine gelince, bunlar henüz öncelikler listeme girmemişti.

"Nasıl bu hale geldiğini merak etmedin mi? Sen kimsin?"

"Ben kimim?" Diye sordum.

Güldü. "Sen benim hayatımın aşkının bir kopyası." Bakışları benden ayrılıp arkamdaki ufuk çizgisine doğru kayarken gülümsemesi aniden soldu. "O...beni reddetti." Gözleri aniden benimkilere kaydı. "Tıpkı senin yaptığın gibi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim o yüzden sessiz kaldım.

"O harika bir adamdı. Belki de şimdiye kadar yaşamış en büyük adam. Benim dünyamda -gerçek dünyada- o çocuklar arasındaki bir tanrı gibidir. Teknolojik tekilliği hayata geçiren herkesten daha fazla o vardı. Geleceğin oluşmasını diledi."

İfadesi adama - elektronik bir yankısından başka bir şey olmadığı bu adama - hayranlıkla doluydu. Gerçeküstü bu duyguyu anlatmaya yetmez.

"Onun dehasını anlamadım," dedi, kendi suçluluğunu kabul ederek; her zaman hatasını kabul edemeyecek kadar inatçı olduğunu bildiğim bir kadının kişisel sorumluluğunu kabul etmesi nadir bir durumdu. "Rüyalarını gerçekleştirebileceğini düşünmüyordum. Başarısız olacağını düşündüm." Başını şarabından kaldırıp bana baktı. "Sonuçta, hayatta olan neredeyse herkes başarısız oluyor. Nasıl bilebilirdim? Başarılı olacağını nasıl bilebilirdim?"

Onu rahatlatma dürtüsüne direndim. Tamamen hareketsiz kaldım ve tarif ettiği adamın, yani gerçek dünyadaki "ben"in ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Kali'den kaçmıştı . Bu karara hayran olmaktan ve onu kıskanmaktan kendimi alamadım.

"Onun şöhrete yükselişini izledim. Dünyanın onun dehasını tanımasını izledim. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Arkada kalmak?"

"Hayal edemiyorum" diye cevap verdim.

"Elbette hayır" diye yanıtladı. "Eğer yapabilseydin denemezdin beni arkada bırak, olur mu? Bunu ancak bir canavar yapar."

Çok korkmuştum. Kali zekasını ne kadar geliştirmiş olursa olsun hâlâ akıl hastası olduğu açıktı. Ortaya çıkabilecek herhangi bir sessizlik sırasında neler yapabileceğinden korkarak konuşmayı devam ettirdim. "Eğer o değilsem o zaman kimim?"

"Sen bir kopyasın" diye yanıtladı. "Hayatınız olarak düşündüğünüz şeylerin çoğu, yapay zeka tarafından yaratılan anıların küçük parçalarıdır. Çocukluğunuz, eğitiminiz, aileniz ve arkadaşlarınızla ilişkileriniz; Sen."

Garson yemeklerimizi getirirken ağızım hafifçe açıldı. Ben vejetaryen makarna yiyecektim, Kali ise dana eti yiyordu.

"Bana inanmıyor musun?" Garson uzaklaşırken Kali bana sordu. "Çocukluğunuza dair herhangi bir şeyi hatırlamaya çalışın. Devam etmek. Resimlemeye çalışın. Herhangi bir şey."

Hafızamı aradım. Noel sabahına ait görüntüler sanki hâlâ fotoğrafmış gibi aklımdan geçti; bir milli parka ve bir göle gezi; köpeğim güneşte bana bakıyor.

"Birinin sana söylediği herhangi bir şeyi hatırlayabiliyor musun? Komik bir hikaye hatırlıyor musun?"

Birkaç saniye gözlerimi kapattım, bir şeyler hayal etmeye çalıştım. İçinde sonunda boş çıktım. Hayatımın bir anlatımı yoktu.

Kali sonunda "Sen yapabileceğim en iyi kopyasın" dedi. "Üzerinizde muazzam miktarda biyografik materyal var; haber makaleleri, belgeseller ve hatta bir Hollywood filmi. Genç seni kim olarak seçiyorlar biliyor musun? Zac Efron! Buna inanabiliyor musun?"

Başımı salladım.

"İyi bir iş çıkardı. Her neyse, onun genomunu ele geçirdim; senin Doppelganger'ın genomunu kastediyorum, Zac Efron'un değil."

"Topladım."

"Almak kolaydı. Herkes bunu internette bulabilir. Tüm bunları birleştirmek, genel beyin mimarisi ve yapay zekanın boşlukları doldurup bir insan yaratması için yarattığı sahte anılarla birlikte sizin sanal bir kopyanızı oluşturmamı sağladı."

" Beni yaratmak için" diye ısrar ettim. "Ben."

Gözlerini hafifçe kıstı, gülümsemesi ağızına geri döndü. "Evet. Sen, yani yeni deneyimler yaşayabilecek yeni bir kişi, benimle deneyimler yaşıyorsun."

"Ne kadardır?" diye sordum, zar zor konuşabiliyordum. "Ne zamandır hayattayım?"

Kali, "İki yıldan az bir süre kaldı" diye yanıtladı.

Baygınlık hissettim; hiperventilasyona başlıyordum.

Kali sakın bir tavırla, "Nefes almayı unutma tatlım," dedi.

Yüz hatlarını belirleyen ifade.

Sadece iki yıl, hepsi bu! Gerisi yalandı. Ben neydim? Sadece bir kopya. Hayalet. Bir delinin zihnindeki elektronik hafıza. Neden hayatım için savaşıyordum ki? Ne önemim vardı? Yaptığımı ve başardığımı düşündüğüm her şey başka birinin başarısıydı. Hiçbir zaman bir şeyi başaramadım.

"Beni sevdiğine inandığımda," diye devam etti Kali, "seni gerçek yapacağım. Evleneceğiz ve bir sonraki simülasyonu birlikte inşa edip hayatlarımızı tanrılar gibi yaşayacağız."

Tanrılar mı? Kali'nin bana teklif ettiği şey bu muydu? Simülasyonu onunla bırakıp gerçeğe dönüşme şansı. Post-insan olmak. Ama kabulün bedeli ona teslim olmak zorunda kalmamdı; gerçekten, tamamen, kalıcı olarak teslim olmak.

Bardağını alıp bir yudum daha alırken, "Elbette, eğer böyle bir şey olarsa, simülasyonda biraz daha zamana ihtiyacımız olacak," dedi bana. Camın yansımasında, karanlık silüetimin omzunun hemen üzerinde beliren garip, parıltıyan kırmızı bir ışık fark ettim. Hızla büyüyordu. Ne olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü.

Tam zamanında döndüğümde 787 Dreamliner'ın Cloud 9'dan sadece birkaç blok ötede şehrin silüetine doğru ilerlediğini gördüm. "Hayır!" Korkumu hızla paylaşan diğer müşterileri uyarak bağırdım.

Uçağın kanadı cam bir bina tarafından kesilerek sağır edici bir ses ve mandalina patlayıcı öfkenin oluşturduğu bir taklaya yol açtı. Başka bir binanın gövdesine çarptığında parçalandı ve on katlı yapının yarısı anında çöktü.

Avuçlarım, patlamanın gücüyle titreşen restoran penceresinin soğuk camına yaslanmıştı. O mor alacakaranlıkta yükselen siyah dumanı ve çöken yüksek binanın toz bulutunu izlerken gözlerim tabak gibiydi. Kali'nin kazayı bizim ön sıranın ortasında olmamız için zamanladığını anında anladım. Dehşete düşmüş bir halde ona döndüm.

"Hey," diye gözlemledi, gurur ifadesi geri geldi, "kesinlikle bir filmde daha iyi."

4

"Neden?" Öfkeli dumanın kaza mahallindeki binaların etrafından dolaşıp gökyüzüne doğru ilerlediğini izlerken ağzım kuru bir şekilde fısıltıdan fazla bir ses çıkarmadan sordum.

Kali, yaratıcı yıkımının tadını açıkça çıkararak, "Bu çok güzel, trajik bir gereklilikti," diye yanıtladı.

"Zorunluluk mu?" Tepki verdim, dehşete düşmüş bir halde. "Kali, bunları yapamazsın—"

"Yoksa insanlar bir simülasyonun içinde olduklarını mı anlamaya başlayacaklar? Endişelendiğin şey bu mu?" Post-insanların bana sim'ler dengesiz hale geldiğinde neler söylediğini düşündüm. Dante ya da Blake'ten daha kötü olduğu konusunda uyarmışlardı. Ona başımı salladım.

"Uçağı tam da bu yüzden düşürdüm aşkım. Fark ettin mi nereye düştü?"

Yıkıma döndüm. Uçağın yarattığı katliam birçok binaya ağır hasar vermişti, ancak darbenin en ağır kısmını çeken on katlı binaydı, yarısından fazlası çökerek moloz haline geldi. Aniden binanın ne olduğu, eskiden ne olduğu aklıma geldi. "Polis karakolu," diye fısıldadım.

"Doğru," diye onayladı Kali. "Polis karakolunda ortalığı karıştırdık, bu yüzden Kimsenin dikkatini çekmeden önce temizlemem gerekiyordu."

"Bunun insanların dikkatini çekeceğini düşünmüyor musun?" dedim, işaret ederek sağımdaki gökyüzünü dolduran felaket.

"Medyadaki konuşmayı değiştirecek bir şeye ihtiyacım vardı" diye yanıtladı. "Dün gece sizin için yaptığım meteorolojik gösteri yirmi dört saatlik haber döngüsünün sahibi oldu. YouTube videoları milyonlarca görüntülemeye ulaşıyor. İnsanların dikkatini dağıtacak muhteşem bir şeye ihtiyacım vardı. Güldü. "Köpeği sallıyorum. Bir taşla iki kuş vurma ve olay mahalline bir uçağı düşürme fırsatı, işin en güzel yanıydı."

"Kiraz?" Onun örtmecelerinden kelimenin tam anlamıyla midem bulanarak tepki verdim. "Kali, o insanlar -uçaktaki ve yerdeki o insanlar- bilinçli varlıklar mıydı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, yüzü anında buruşmuştu şüphe ve suçluluk sınırında ifade; Hangisi olduğundan emin olamadım.

"Yani, o insanlar da benim gibi miydi? Bilinçli miydiler?

Kendilerinin farkındalar mıydı?"

Beni okuyormuş gibi görüldüğünde yüzü bir an donmuş gibi göründü. Aniden düşüncelerimi onun için erişilemez tutmama izin verdiği için pişman olduğu izlenimine kapıldım. Buz gibi görünen bir hesaplamanın ardından birkaç dakika sonra konuştu. "Neden bu simülasyondaki herhangi birinin kendisinin farkında olmadığını düşünüyorsunuz?"

Bir şeylerden şüpheleniyordu ve simlerin hacklenebilir olduğunun ve onun soykırım konusundaki pervasız yeteneğini kınanacak post-insanlar olduğunun farkında olması mantıklıydı. Rüyasına giren davetsiz misafirlerin benimle iletişime geçmiş olabileceğinden şüphelenmiş olabilir. "Mantıklı görünüyor," diye yalan söylemeye başladım, "en karmaşık unsurları -insanları- daha az yetenekli hale getirirsen hafızadan tasarruf etmiş olursun." Ben konuşurken gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ağzımdan çıkan her heceyi değerlendiriyordu. Dalkavukluğun şüphelerini hafifleteceğini umarak, "Akıllıca olurdu," diye ekledim. O yaptı.

"Haklısın," diye itiraf etti sonunda. "Simdeki insanların çoğu NPC'ler. Bu terime aşına mısın?"

Yüzümü taş gibi hareketsiz tutarak, "Bunu duymuştum," dedim.

"Bugün sadece NPC'lerin, yani Memur Brutality dışındaki herkesin orada olduğundan emin olmak için karakoldaki çalışma programını değiştirdim. Onu sorgu odasında alıkoymayı bu şekilde başardım."

"Yani istasyonun çökmesi sırasında ölen tüm polis memurları..."

"NPC'lerdi. Bu doğru. Her biri." Bunu itiraf ederken neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyor, sanki bu sanki benim için sanal bir Sevgililer Günü gibi yarattığı gösterinin parıltısını almış gibiydi. "Uçaktaki insanlar da NPC'lerdi. Yerdeki çoğu insan gibi son derece düşük çözünürlük."

Kaşlarım anında çatıldı. "En?"

Dehşetimden kaynaklanan orantısız sırtışı geri döndü. "Emin değilim ama pek çok karakter öldürülmüş gibi görünüyor. Sizin deyiminizle birkaç tane bilinçli olanlar mutlaka vardı."

Ölümlerin çoğunun insan dışı olaylardan kaynaklandığını itiraf ettiğinde hissettiğim tüm rahatlama, az önce tanık olduğum kazada aslında bilinçli varlıkların öldüğünün ortaya çıkmasıyla hemen silinip gitti. Kali benim tepkim karşısında canlanmış görünüyor, sanki öldürmek ona zevk veriyormuş gibiydi.

cinsel. O zaman gerçek kötülüğün huzurunda olduğumu fark ettim. Daha da kötüsü ben gerçek kötülüğün eseri ydim.

"Bak," dedi, konuşurken masanın üzerinden elimi tutarak, "bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu simülasyondaki bilinçli karakterler zgr iradeye sahiptir. Eğeri dn akşamki göksel gösterime ve bu geceki tuhaf polis cinayetine odaklanmayı seçerlerse ve araştırmaya devam ederlerse... eh, sonunda birileri bizim bir simulasyonun içinde olduğumuzu anlayabilir. Buna sahip olamayız, yoksa sim çöker." Yüzümü kendisine doğru eğmek için elini yanağıma koydu.

"Bunun olmasına izin veremeyiz. Senin ve benim burada daha fazla zamana ihtiyacımız var aşkım." şarabından bir yudum daha alırken hafifçe güldü ve başını salladı. "Bazen omlet yapmak için birkaç yumurtayı kırman gerekir."

5

Uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Kali'nin üzerimden kaymasının üzerinden bir saat geçmişti; fiziksel eforunun ardından birkaç dakika boyunca ağır nefes alırken çıplak vücudu cenin pozisyonuna yerleşmişti. Şehrin ışıkları körfezin üzerinde hafifçe parlıyor, yağmur damlacıklarını yatak odamızın penceresine altın rengi, elektrik rengiyle yansıtıyordu. Şehir merkezinde dolaşan ve kaza mahallinin görüntülerini kaydeden helikopterlerin sürekli vızıltısı onun için bir ninni gibiydi ve dinlenirken onu sakinleştiriyordu. Hiçbir şey söylemeden uykuya dalmaya başladığında nefesi yavaşladı.

Ben değil.

Tanrıça, bedenimi mekanik, ruhsuzca kendi zevki için kullandıktan sonra kendini benden uzaklaştırmıştı. Elimden gelenin en iyisini yapmıştım; her hareket, her nefes, her öpücük beni tiksindiriyordu. Şimdi uyuyordu ama bana yaptığı tacizin, işkencesinin yankısı hâlâ ortadaydı. Helikopterlerin düzenli vızıltısı devam ediyordu. Kaçmak zorundaydım.

Başımı ona doğru çevirdim ve uyumasını izledim; aslında bir tanrı değil, bir şeytandı. O Cehennemın Kralıydı. Ben onun ödülüydüm. Onu öldüremedim bile. Bir çekiç alıp kafatasını parçalayamadım. Yanımdaki beden sadece bir illüzyondur; sadece bir avatar. Gerçek Kali soluduğum havada ve gördüğüm manzaralardaydı. Gerçek Kali tenimde bile vardı. O, bedenimdeki her doku, her çizgi deseni idi. Hiçbir şey benim değildi. Hiç bir şey.

Bileziğim titreyerek, gözlüklerimde bir arama olduğu konusunda beni uyardı. Kali'nin rahatsız olmaması için titreşimin etkisini ortadan kaldırmak için hemen onu kavradım. Öyle olmadığına kanaat getirdiğimde komodinin üzerindeki gözlüklerimi alıp taktım. Arama açıldı ve Haywire'in yüzü belirdi.

"Profesör mü? Merhaba?"

Olabildiğince dikkatli bir şekilde yataktan kalktım ve bir elimle terliklerimi almak için aşağıya uzandım, diğer elimle de kapının arkasındaki kancaya uzanıp bornozumu aldım. Bornozu üzerime geçirdim ve mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde odadan dışarı çıktım, kapıyı arkamdan yavaşça kapattım ve "Buradayım" diye fısıldadım.

"Aşağıdayız. Bizimle tanışabilir misin?"

Kali'nin uyanma ihtimaline karşı iyi bir bahaneye ihtiyacım vardı; Bende yoktu. Yarıları dolu çöpe uzanıp onu bağladım ve onunla birlikte asansör kapısına doğru koştum. "Evet. Binanın batı tarafında, çöp kutularının yanında."

Haywire, aramayı bitirmeden önce, "Tamam," diye yanıtladı.

Asansör geldiğinde nihayet terliklerimi yere koydum ve Yürürken çok yüksek ses çıkarmamaya dikkat ederek onlara doğru adım attım.

Bay Big, John Doe ve Haywire oradaydı, sisli yağmur arkalarındaki şehir manzarasının soluk ışıklarını yakalarken karanlıkta çöp kutularının yanında bekliyorlardı. Bir düzine helikopter suç mahallinde vızıldamaya devam etti.

"Seninle konuştuğumu görürse beni öldürür," diye fısıldadım, artık dehşete düşmüştüm sürekli ses tellerimin tınısını bozuyor.

"Herkesi öldürecek ," diye belirtti Bay Big.

John, "Risklerin oldukça farkındayız" diye ekledi. "Senden daha fazla olduğuna bahse girerim."

Haywire küçük bir bardağı havaya kaldırarak, "Onu durdurmalıyız," diye duyurdu berrak sıvı içeren bir şişe.

"Ne-"

Haywire sorumu tahmin ederek, "Bu Ketamin," diye yanıtladı.

"Ona ilaç vermemi mi istiyorsun ? Sen delisin," diye fısıldadım. "Nasıl olur bu onun üzerinde işe yarayabilir mi? Burası onun dünyası! Ve öyle olsa bile..."

"İşe yarayacak ," diye ısrar etti Haywire, yüzündeki tüm şakacılık kaybolmuştu.

John sakın bir tavırla, "Açıkçası size verdiğimiz şişe aslında Ketamin değil," diye açıkladı. "Sim'e uyum sağlamak için kendisini Ketamin olarak ifade ediyor. Gerçekte bu bir virüs; Kali'nin avatarını devre dışı bırakmak için oluşturulmuş bir virüs."

Başımı salladım, ateşi ilk gördüğümde bir mağara adamı gibi şaşkına dönmüştüm, dehşete kapılmışım ve aşırı yüklenmişim. "Onu devre dışı bırakabilir misin?"

"Evet" diye yanıtladı Haywire.

Bay Big, "Onu zaten gerçek dünyada izole ettik" diye ekledi. "Şimdi işi simülasyonda bitirmene ihtiyacımız var, böylece insanları buradan defolup gitmeye başlayabiliriz."

"Onu izole mi ettin?"

John hızla binanın en üst katına bakarak, "Zamanımız kısıtlı," dedi. Onun görüş alanını takip ettim ve Kali'den henüz bir iz göremediğim için rahatladım. "Dinlemenize, anlamanıza ve harekete geçmenize ihtiyacımız var. Herkes bunda

Sim'in hayatı şu anda talimatlarımızı takip etmenize bağlı. Anlıyor musunuz?"

Körfezin üzerinde gökyüzünde bir helikopter vızıldayarak geçti, projektörleri kısa süreliğine yandı üzerimizde parlıyor ve karanlık sokağı aydınlatıyor.

Başımı salladım. "Sadece neler olduğunu açıkla. Lütfen."

John, "Kali'nin sim-pod'unu bulduk" diye yanıtladı. "Onu hackledik ve devre dışı bıraktık makinenin onun gerçek dünyaya uyanmasını kolaylaştırma yeteneği."

"Bu da biz ona izin verene kadar bu simulasyondan uyanamayacağı anlamına geliyor"

Haywire konuyu detaylandırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Eğer bu doğruysa güvende olmalıyız."

Haywire başını salladı. "Uzun vadede değil."

John, "Kali bu sim'i kapatmaya çalışır ve bunu yapamayacağını anlarsa" diye başladı, ses tonu kaygı vericiydi, "sim'ine izinsiz girenlerin olduğunu anlayacak. Eğer bu gerçekleşirse, burada sebep olduğu katliamı önemsiz gibi gösterecek mekanizmalar emrinde olacaktır. Herkesin hayatı riske girecek."

Haywire, "Bu yüzden onu simülasyonda da uyutmalıyız" dedi.

devam etti. "Sizinle ilk iletişime geçmemizin nedeni bu."

"Çünkü ona en yakın olan benim," dedim, sonunda bu post-insanlar için değerimin farkına vardım. Beni kullanıyorlardı. Herkes gibi beni de bir araç gibi kullanıyorsun. Başımı ellerimle kapatarak arkamı döndüm, içinde bulunduğum durumun tüm kapsamı nihayet bana açıklandığında perişan oldum.

Ben.

Haywire hızla yanıma geldi ve bir eliyle Ketamin şişesini önümde tutarken diğer eliyle koluma koydu. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı da başka bir şey planlayabilseydik ama planlayamıyoruz."

Sözleri bir anıyı tetikledi. "Beklemek! Daha fazla zamanımız olabilir. Kali bu gece bana simülasyonu stabilize etmek için uçak kazasına neden olduğunu söyledi," dedim, post-insanlara açıklamaya başladım. "Ona ve bana romantik bir bağ kurabilmemiz için simülasyonun çalışır durumda kalmasını istiyor." Post-insanların ifadeleri taş gibi kaldı. Isırmıyorlardı. "Görüyorsun ya, aceleye gerek yok," diye teklifimi detaylandırdım. "Bunu tartışabiliriz. Daha iyi bir plan yapabiliriz."

"Maalesef," diye başladı John, "dün gece o polis memurunu kışkırtma ve bunun sonucunda da onu öldürme konusundaki ısrarınız - haber yapmasına neden olduğu uçak kazasında ölen yüzlerce insandan bahsetmiyorum bile."

kendi suçunu üstlenmek bizi zorladı. Programımızı yukarıya taşımak zorunda kaldık. Kali'nin kana susamışlığını aniden sona erdireceği kumarına giremeyiz."

John'un sözleri hayatımda hiç hissetmediğim bir acıyı canımı sıktı. Her sözü doğrudu. Polis memurunun ölümüne neden olmuştum ve bununla bağlantılı olarak, uçak kazasında yerdeki bilinçli varlıkların kanı da, ne kadar az olursa olsun, benim de ellerime akmıştı. Suçluluk duygusu dayanılmazdı.

Haywire, John'u azarlayarak, "Biliyor olamaz," diye fısıldadı.

"Bilmesi gerekirdi," diye yanıtladı John pişmanlık duymadan. "O, bu senaryoda son derece önemli bir oyuncu. Eninde sonunda, özellikle de buradan canlı ayrılmak istiyorsa, kararlarının bu simülasyondaki her bilinçli varlığı etkileyen sonuçları olduğunu öğrenmek zorunda kalacak."

Haywire'a, "Haklı," dedim. John'a döndüm. "Üzgünüm. koymayacağım Bir kişinin hayatı yeniden riske giriyor."

"O zaman bunu yapacak mısın?" diye sordu Haywire, gotik gecenin loş ışığında gözleri umutla parlıyordu.

Gözlerim ondan ayrıldı ve gökdelenlerin etrafını bir kasvet örtüsü gibi saran ağır, yağmur dolu bulutların ardında bir rüya gibi parlayan körfezdeki şehir manzarasına, haber helikopterlerinin uçak kazası mahallinin etrafında dönmeye devam etmesine odaklandı. Benim sebep olduğum bir kaza. Ben.

Toplanan üçlüye başımı salladım. "Bana ne yapacağımı söyle."

6

Gözlerim her katın tik-tak tik tak eden dijital numaralarının parıltısına takılıp kalmıştı ve bu sırada terli yumruğum bornozumun sağ cebindeki Ketamin şişesini kavramıştı. Haywire'ın talimatları hamster çarkı gibi aklımdan geçiyordu: Ketamin, tıpkı gerçek dünyada olduğu gibi, topikal olarak uygulanabiliyordu. Bana verdikleri doz onu bayıltacak kadar yüksekti. Görevimi tamamladıktan sonra, dozajın geri kalanını intravenöz olarak uygulayabilmeleri için üçlüyle iletişime geçecektim, bu da onu birkaç saat boyunca bilinçsiz tutacaktı.

Asansördeki dijital sayılar PH harfleriyle değiştirildi ekran.

Kapılar açıldı.

Daireme girerken nefes aldım ve kendimi cesaretlendirdim, keskin bir sola dönüp yatak odasına doğru ilerledim. Planım basitti: Onu bıraktığımda çıplaktı, bu yüzden şişeyi açacak, sırtına dökcek ve dozajın, onun direnme yeteneğini ortadan kaldıracak kadar hızlı etki etmesini umuyordum. Gerçek dünyada Ketamin'de olduğu gibi alıcı, Haywire'ın açıkladığı gibi dissosiyatif anestezi yaşayacak, Kali'yi kendi avatarından ayıracak ve vücudunu veya sim'i kontrol etmesini imkansız hale getirecekti. Ancak kesin bir şey değildi. Ne yazık ki gerçek dünyada deriden emilen Ketamin'in etki göstermesi zaman alır. Haywire, uygulayacağım sıvının Kali'yi çok daha hızlı etkisiz hale getireceği konusunda ısrar etti ama bundan nasıl emin olabilirdim? Kali'nin ihanetimi fark etmesi ile etkisiz hale getiren programın yürürlüğe girmesi arasındaki herhangi bir gecikme, beni paramparça etmek için kullanabileceği anlar olacaktı. Post-insanların beni bomba imha robotu gibi kullandıkları hissine kapıldım; Önemli olan bombanın imhasıydı ve eğer robot onu sağlam bir şekilde geri getirirse, bu sadece bir bonustu.

Ancak intihar etmek üzere olup olmamamın pek önemi yoktu. Basit gerçek şuydu ki başka seçeneğim yoktu. Kali'nin geçersiz kılınması gerekiyordu, yoksa ben de dahil olmak üzere simülasyondaki herkes ölmüş sayılırdı. En azından bu şekilde yaşama şansım vardı; şansım az da olsa.

Yatak odasının kapısını yavaşça ittim ve Kali'nin tıpkı benim onu bıraktığım gibi çıplak ve örtüsüz olarak uyuması için dua ederken ürktüm. Kapı olarak

Yatağın örtüsünü yavaş yavaş açmaya devam ederken neredeyse kalbim duracaktı: Kali artık orada değildi.

"Neredeydin?" diye açıkça şüpheyle sordu. Dönüp baktığımda onu tam arkamda, uzun elbisesini ve terliklerini giymiş, yakasının altında neredeyse tek bir deri parçası bile açığa çıkmamış halde gördüm. "Şey... çöp. Sadece dışarı çıkıyorum..."

"Boğa!" bağırdı.

Balkona baktım, kapı açıktı. Korkuyla, açıkça dışarıda olduğunu fark ettim. Balkon binanın köşesini sararak daireye panoramik bir manzara kazandırıyor ve batıdaki sokağı görmesine olanak tanıyor. Üçlüden yalnızca birkaç dakika önce ayrılmıştım. Eğer yanlış zamana bakmış olsaydı...

"Gerçekten öyleydin... sadece biraz hava almak için bir bahane arıyordum."

"Yalan söylüyorsun!" Tekrar bağırdı ve suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğrulttu. "Hava istiyorsanız balkonumuz var! Neden bana yalan söylüyorsun?" diye sordu, öfkesi büyüyordu.

Durumu kurtarmam gerekiyordu. "Mark'la konuşuyordum. Yani Mark'la bir e-postayla konuşmak; aslında onunla açıkça konuşmak değil, çünkü saat gece yarısı." Kıkırdadım ve zorla gülümsemeye çalıştım.

Gözleri kısıldı. "Neden ona bu işin ortasında bir e-posta yazdın ki? gece? Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan ne?"

İç çektim. "Tamam aşkım. Tamam aşkım. Kali, beni yakaladın," diye yanıtladım, cebimdeki Ketamin şişesini bırakıp teslim olurcasına ellerimi ona doğru kaldırdım.

"Ne ile meşgulsün?" diye sordu.

"Sürpriz olmasını istedim. Ama sen beni yakaladın."

"Ne sürprizi?" İfadesinden hâlâ inanmadığını görebiliyordum.

"O kadar çok risk var ki, kendimize gerçekten biraz zaman ayırmamız gerektiğini düşündüm. Sadece sen ve ben. Güzel bir yere."

Gözleri daha da kısıldı.

"Ben de Mark'a, hemen geçerli olmak üzere iki hafta izin alacağımı bildirmek için e-posta gönderiyordum. Zaten kafamı toplamam için beni rahatsız ediyor, bu yüzden bunu garip bulmayacak. Aslında rahatlayacağını düşünüyorum."

Kali bir süre sessiz kaldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. O an geçtiğinde elini uzattı. "Bana büyütme gözlüklerini ver."

"Ne?"

"Gözlükleri bana ver. Mark'a gerçekten e-posta gönderdiyseniz, e-posta gönderilen kutunuzda olacaktır."

Sanki orada duran cephenin arkasında parçalanıyormuşum gibi hissettim; o, gözlüklerini yavaşça, endişeyle uzatırken hafifçe gülümsedim . O elimden gözlükleri alıp takarken ben titrememek için çabalarken korkumu zar zor kontrol altında tuttum. Eğer orada ne olduğunu gördüyse... ölmüştüm.

7

Büyütücü ekranlarımın beyaz, yansıyan ışığının Kali'nin LED yeşil gözleri üzerinde dans etmesini, sağ elimle cebime uzanmasını, başparmağım şişenin kapağına sıkışıp çaresizce onu çıkarmaya çalışmasını dehşet içinde izledim. vidalarını sökmeye başlayın. Sıvıyı yüzüne fırlatabilir miyim? İşe yarar mı? Yoksa etkileri ortadan kaldırmak için lavaboda zamanında yıkayıp, hemen ardından gazabını bana çevirebilecek miydi?

Görünüşe göre bunu öğrenmek üzereydim; keşke o lanet kapağı çevirebilseydim! Terli elim gerekli sürtünmeyi sağlamayı imkansız hale getiriyordu. Sanki kalbim göğüs kafesimi delip geçiyormuş gibi hissettim.

Bu arada gözlerim Kali'ye takılı kaldı. İfadesi aniden değişti. Bir şey bulduğunu görebiliyordum. Haywire'dan yaptığım aramanın kaydı mıydı bu? Bunu arama geçmişinden silmemiştim; hemen yapmalıydım ama bu senaryoyu öngörmemiştim. Sonra aniden omuzları çöktü ve vücudu aniden rahatladı.

Güldü.

" Mark'a yazdın! " birdenbire başını iki yana sallayarak ağzından kaçırdı, bunu yaparken de gözlüklerimi çıkarıp bana geri verdi. Özür dilercesine sarılmak için kollarını etrafıma dolarken, hızla onları giydim. Arama geçmişini gözlerimle gezdirerek hiç vakit kaybetmedim ve Haywire'ın bağlantısına dair kanıtları sildim. "Bekleyen gönderilmiş postanızdaydı!"

Başımı salladım. "Onu uyandırmak istemedim ama göndermek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden onu yarın sabah sekiz buçukta gönderilecek şekilde ayarladım." Aslında mesajı Mark için post-insanlardan ayrılıp binaya geri dönerken yazmıştım; Kali'nin uyanması ihtimaline karşı daha iyi bir örtbas hikayesine ihtiyacım olduğunu fark etmiştim; işe yaradı. Ne yazık ki, asansöre bindiğimde mesajı yazmak için harcadığım süre, Haywire'ın çağrısını geçmişimden silmek için bana çok az zaman bıraktı. Hem benim hem de dünya için çok zor bir tıraş olmuştu.

"Ah, bekleyemedin mi?" Kali yüzümü sanki bir şeymişim gibi tutarak şöyle dedi: bebeğim, tıpkı daha önce hapishanede yaptığı gibi.

Gülümsedim. "Heyecanlıyım. Daha önce hiç iki haftalık bir tatile çıkmamıştım ama burada kalıp bu önemliymiş gibi davranmanın ne anlamı var diye düşündüm. Elimi cebimdeki Ketamin şişesinden çıkardım ve iki elimi de yüzüne koyarak onun hareketini tekrarladım. Onun gözlerine ciddi görünmek için elimden geleni yaptım. "Önemli olan tek şey sen ve ben. Geriye kalan her şey sadece hazır giyim."

Gülümsemesi daha önce görmediğim kadar genişti. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim. Çok eğleneceğiz!" Aniden merakla başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Bekle...beni tam olarak nereye götürmeyi düşünüyorsun?"

"Hawaii'yi ziyaret etmeyi çok isterim" diye yanıtladım, "gerçi itiraf etmeliyim ki henüz ayarlamalar yapmadım."

Kali omuz silkerken, "Ah, evet ve bunu yapamayacaksın," diye yanıtladı. "Hawaii diye bir şey yok."

"Ne?"

"Evet" dedi onaylayan bir ses tonuyla. "Hiç gitmeni beklemiyordum Hawaii, sen sürekli çalıştığın için onu sim'e eklemedim."

Gerçekten şaşırmışım. "Hawaii...simülasyonun bir parçası değil mi?"

Kali, gözlerinde bir pişmanlık belirtisiyle anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm. Haydi," dedi ve bileğimden tutup beni mutfağa götürdü. "Ben sana açıklarken bize biraz ılık süt yap."

Fırsatım aniden yoktan ortaya çıktığında gözlerim parladı.

"Tamam aşkım. Kulağa hoş geliyor."

Ben bir tencere bulmak için dolabı açarak mutfağa doğru manevra yaparken Kali bar taburesinin üstüne tünedi. "Taktığın şu gözlükleri biliyor musun?" Gözlüklerimi işaret ederek retorik bir şekilde konuşmaya başladı.

"Birkaç yıl boyunca dünyanın her yerindeki insanlar bunları taktıktan, çevrelerinin ultra yüksek çözünürlüklü küresel fotoğraflarını ve videolarını çekip bunları İnternet'e yükledikten sonra, sonunda mükemmel bir sanal dünya haritası çevrimiçi hale geldi. Dünyadaki her kullanıcının deneyimlerinden devasa bir yorgan gibi birbirine dikilmişti. Times Meydanı'nı uçak bileti olmadan deneyimlemek istiyorsanız tek yapmanız gereken sim'e giriş yapmaktır ve herhangi bir bölümünün 360 derecelik bir küresini bulabiliyordunuz. Hatta etrafta dolaşabilirsiniz! Bir video deneyimi yaşamak istiyorsanız, bir sürücü olabilir ve birinci şahıs bakış açısını takip edebilirsiniz, ancak sağınızda, bakış açınızın doğrudan yanından geçtiği, girmek istediğiniz bir mağaza görürseniz tek yapmanız gereken

Arabadan çıkmak, sağa dönmek ve doğrudan içeri girmekti. Sim'ler günlük olarak güncelleniyordu, bu nedenle bazen, sahip olmanız gereken bir tişörtün indirimde olduğunu görseniz bile, rafta kendi bedeninize göre kalan son tişörttü. , üzerine tıklayabilir ve doğrudan mağazadaki personele yama uygulayabilirsiniz. Hala orada olduğu sürece onu paketleyip sana göndermelerini sağlayabilirsin." Bana göre yakın geleceğin ne olması gerektiği, ama onun için uzak geçmiş olduğunu anlatırken Kali'nin gözleri sürekli üzerimdeydi.

Buzdolabından süt kartonunu çıkarmadan önce ocaktaki ısıtıcıyı açıp tencereyi üzerine yerleştirdim. Zaman kazanmak için yazılarımda öngördüğüm teknolojiye aşırı ilgi duyuyormuş gibi yaparak ona dönerken gelişigüzel bir şekilde durakladım. Ketamini tencereye koyabilmem için onun geri dönmesine ihtiyacım vardı. "Yani bu 360 derecelik videolar ve fotoğraflar..."

"Biz onlara 'küreler' diyoruz" diye bilgilendirdi bana.

"Bu küreler... post-insanların simülasyonlarını inşa etmek için bunları mı kullandılar?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Bu doğru. Artırılmış gerçeklik sonrası istediğiniz herhangi bir döneme gidebilirsiniz; tüm kayıtlar oradadır. Küreler oyunlara, filmlere ve kişisel fantezilere yönelik simülasyonlar oluşturmak için kullanılıyor; adını siz koyun."

"Peki Hawaii neden kayıp?" Kayıtsız bir şekilde bardağı dökmeye başladığımda sordum. sütü tencereye alın.

"Önce bunu iki bardağa ölçmelisiniz" dedi, birdenbire dikkatini benim sıcak süt yapma işime çevirdi.

Fırsatımı hissederek gülümsedim. "Üzgünüm. Haklısın." Dolaba doğru adım attığımda cebimden Ketamini çıkardım ve içeri uzandım, kollarım artık onun görüşünden gizlenmişti. Ketamini kupalardan birine sıçrattım ve şişeyi dolapta bırakarak iki kupayı çıkarıp tezgahın üzerine koydum. "Ne söylüyordun? Hawaii?"

"Evet, Hawaii" diye yanıtladı. "Sana göstersem iyi olur. Bak," dedi, yukarıyı işaret ediyor.

İşaret ettiği yere baktım ve sanki dokulu bir kürenin pastel boyayla yapılmış kısmi bir çizimiymiş gibi, eksik de olsa, aniden Dünya'nın holografik bir görüntüsü belirdi. "Aug gözlüklerimi uzaktan etkinleştirebilir misin?"

"Harika bir numara, değil mi?" dedi gururla gülümseyerek.

Ben de görev duygusuyla gülümsedim ama bu fikir hiç hoşuma gitmedi. Bu, her an beni izleyebileceği anlamına geliyordu. Yine de yapamadım

Açıklamasına devam ederken bunun bende yarattığı dehşeti ortaya çıkardı. Bunun yerine, simülasyonun holografik sunumuna ciddiyetle baktım. Kıta Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa'nın çoğu ve Güneydoğu Asya'nın büyük bir kısmı gibi neredeyse tamamlanmıştı, ancak bunun ötesinde harita neredeyse boştu.

Kali, "Bu tamamen bizim simülasyonumuz" dedi. "Bu bizim bütün dünyamız."

İki kupanın süt miktarını ölçmek için kupamı kullandım. Oldu sürekli ısınıyor.

Kali şöyle devam etti: "Haritaların gerçeklikten ayırt edilemeyecek mükemmel simülasyonlar gibi çalışmasını sağlayacak teknoloji, muazzam bir işlem gücü gerektiriyor." "İçinde bulunduğunuza benzer bireysel sim senaryoları ileri teknolojinin sınırlarını bile zorluyor. Sorunsuz bir şekilde çalışmasını sağlamak ve yeniden başlatma süresini kısaltmak için, yalnızca dünya üzerinde kişisel olarak iş yaptığınız bölgeleri simüle ediyorum. Her şeyi yeniden yaratsaydım, muazzam bir hafıza tükettiği çünkü o bölgeleri insanlarla doldurmak zorunda kalırdım. Ben sabırsız bir insanım, bu yüzden işin kolayına kaçıyorum."

"Yani... o zaman Hawaii tatili yok," dedim, hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak gardını düşürmeye çalışın.

Ayağa kalkıp tezgahın etrafında dönerek mutfağa girmeye başladığında, "Ah," dedi.

Gözlerim büyüdü ve onu Ketamin dolu fincandan uzak tutmak için çaresizce yanına gittim. Kolları sarılmak için uzatılmıştı ve ben de uyum sağladım.

"Özür dilerim Pookie. Eğer bilseydim..."

"Her şey yolunda." Gülümsedim.

"Biliyor musun?" diye başladı, heyecanla benden uzaklaşıp mutfaktan çıkmaya başlarken birden gözlerinde yeni bir fikir canlandı. "Hawaii'yi yükleyebilirim! Tek yapmam gereken simülasyondan çıkmak ve—"

"Hayır, yapma bunu" dedim başımı sallayıp sırtarak, çaresiz görünmemek için elimden geleni yaparak.

"Sadece birkaç dakika sürecek. Hawaii'de iki hafta geçirmeye değer! Ya sahibim seveceğin birkaç bikiyim var."

Simülasyondan ayrılmaya çalışırsa ve yapamayacağını anlarsa, kelimenin tam anlamıyla bedeli ağır olacaktı. Odanın eşiğine vardığında ona doğru atıldım, kolundan tuttum, onu kendi etrafında çevirdim ve onu olabildiğince derinden öptüm. Öpücüğü aldıktan sonra bana karşı gevşedi.

Yeterli zamanın geçtiğini hissettiğimde gülümseyerek geri çekildim. "Yapabilirsiniz

Hawaii'yi sabah yükleyin. Oraya gitmek isteyip istemediğimden bile emin değilim. Zaten önce bunu konuşmalıyız. Gitmeyebileceğimiz bir yeri yükleyerek değerli anılarımızı boşa harcamanın anlamı yok." Onu nazikçe kucakladım ve bar taburesine doğru yürüttüm ve oturduğundan emin oldum. "Ve bizi bekleyen ılık sütümüz var. Tatil yüklemelerimiz hakkında yatakta konuşabiliriz.

Tamam, dedi gülümseyerek başını salladı. "Süt hazır mı?"

"Sanırım öyle," dedim hafifçe iç çekerek, içimdeki rahatlamayı bütünüyle geri almak imkânsızdı. Hızla mutfağa geri döndüm ve sütün yeterince sıcak olduğundan ama çok da sıcak olmadığından emin olmak için parmağımı sütün içine batırdım. "Hazır canım."

"Yay!" dedi alkışlayarak ve tatlı numarası yaparak. Akşamın erken saatlerinde birkaç kişiyi öldürdüğüne inanmak zordu.

İki bardağı karıştırmamaya dikkat ederek sütümüzü döktüm. Hazır olduklarında, sütü kabul etmesi ve bir an önce içmesi için dua ederek mutfağın yanına gittim.

Elini uzattı ve mutlulukla aldı. "Hımm...Ilık sütü severim," dedi büyük bir yudum alırken.

"Ben de," diye yanıtladım, konuşurken sesim neredeyse beni yarı yolda bırakıyordu. Küçük bir yudum aldım, gözlerim sürekli Kali'ye odaklanmıştı. Ona verdiğim Ketaminin dozu, topikal olarak uygulanması gerektiği için son derece yüksekti. Sözlü olarak bakıldığında, etkiler çok daha belirgin olacak ve çok daha hızlı etki edeceğini umuyordum.

Kali uzun bir yudumun ortasındaiken bileği aniden gevşedi ve kupa elinden düştü, sütün geri kalanı yere sıçradı, kupa bir kez tezgahın üzerinde sıçradı ve sonra fayanslara çarparak parçalandı. Endişeli gözleri aniden benimkilere bakıp anında öfkelenmeden önce, "Bir şeyler ters gidiyor," diye geveledi. "Sen!" dedi, sabahlığımın kolunu yakalamak için uzanırken gözleri daha da genişleyerek. Tutuşu hızla hiçbir şey olmadı ve sanki bir su birikintisinin içinde eriyormuş gibi, göz kapakları titreyerek taburesinden kaymaya başladı. "Seni...öldüreceğim," diye fısıldamayı başardı, yere düşüp sütün içine sıçramadan önce.

"Ah, Tanrıya şükür!" Bardağımı bırakıp dizlerimin üzerinde doğrulurken bağırdım, karşı konulmaz bir rahatlama hissi vardı. Kali tamamen dışarıdaydı ve ben onu dökülen sütün içinden kollarıma almak için uzandım; meydana geldi

Bana göre biraz saçma bir şekilde, sevinç gözyaşları olmadığı sürece bunun için ağlamazdım. Gevşek bedenini yatak odamıza taşıyıp yatağa yatırırken gülümsedim. Yatağın kenarına oturup Haywire'ı aradım.

"Merhaba?"

"Bitti. Şimdi ne olacak?"

8

Gece boyunca hızla ilerlerken Haywire ve John Doe arabamda karşımda oturuyorlardı. Her zamanki gibi, aracın sahibi olmama rağmen nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır Bay Büyük?" Yokluğuyla dikkat çeken devasa adama sordum.

"Hayır" diye yanıtladı John. "Onun çok önemli bir misyonu var: Kali tahliye süresince sakinleştirici kullandı."

"Bay. Big ve müttefiklerimizden oluşan bir ekip şu anda Kali'nin yanında" diye ekledi Haywire. "Dozajın yeterli olduğundan ve hayati değerlerinin güçlü kaldığından emin olacaklar. Kali'nin müdahale edemeyeceğinden emin olmalıyız ama aynı zamanda onun güvende kalmasını da sağlamalıyız."

"Simülasyonda ölebilir mi?" diye sordum.

Haywire başını salladı. "Eğer avatarı çok ciddi hasar görürse parçalanabilir. Eğer bu gerçekleşirse Kali'nin bilincinin gidecek hiçbir yeri kalmayacak. Gerçek dünyada komada kalacak ama sim buharlaşacak. Herkesi kaybedeceğiz."

John, "Kali'nin avatarının güvenliği bir numaralı önceliğimizdir" diye ekledi. "Eğer onu kaybedersek her şey kaybolur."

"Senden ne haber?" Diye sordum. "Eğer Kali simülasyonda yaralanabiliyorsa, ya hacklenen post-insanlar ne olacak?"

John derin bir nefes aldı. "Maalesef burada bizim için tehlike var. Peki. Savunmasız durumdayız . "

"Ama burada tanrı olduğunuzu söylemişsiniz," diye Haywire'a işaret ettim.

"Sanal tanrılar dedim ," diye düzeltti Haywire, "ve öyleyiz. Ama herkes gibi bizim de simülasyondan çıkmamız gerekiyor. Eğer simülasyon biz içerideyken çökerse etkisi Kali için olduğu gibi olacaktır."

"Koma?"

"Doğru," diye onayladı Haywire, "eğer hasar çok travmatik değilse. Post-insanlar daha önce çökmüş olan simülasyonlardan ortaya çıktı, ancak bu durum ciddi beyin hasarına yol açmadı. Yedek beyin taramaları sayesinde onarılabiliriz, ancak süreç uzun ve acı verici ve yedeklemelerimizi yapmadan önceki anıları asla kurtaramayız.

"Peki ya hasar çok ciddiye?" Diye sordum.

John, "İnsan sonrası insanları öldürmek çok zordur" dedi, "ama imkansız değil . Daha önce de meslektaşlarımızı kaybetmiştik," dedi ve üzgün ifadesine karşılık veren Haywire'a baktı.

Simslerin çöküşü nedeniyle post-insanların öldürüldüğünü duymak benim için garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Hepimiz için tehlike olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı; yalnız değildim.

"Bu bilinç meselesinin metafiziği hâlâ gözümünden kaçıyor" diye itiraf ettim. "Sim çökerse Kali'nin bilincinin gidecek hiçbir yeri olmayacağını söyledin ama bilinç yalnızca üçüncü bir tarafça bir bireye atfedilen öznel bir nitelik değil mi?"

John, "Cevaba basit bir düşünce deneyi yapılarak ulaşılabilir" diye yanıtladı. "Bilincin bir bedene atfettiğimiz bir nitelik olduğu ve bilincin kendi başına var olamayacağı doğru olsa da, onun yalnızca öznel bir nitelik olduğunu söylemek yanlıştır."

John Doe'nun muhakeme tarzı, eleştirel düşünme ve mantık hakkında bildiğimi sandığım her şeye aykırıydı. Benim için Descartes'ın zihin/beden ikiciliği kavramının mantıksal bir yanlışlığı olduğu her zaman kabul edilmişti. Descartes bir ruhun varlığını varsaydı ve bu onu Temelcilik olarak bilinen temel felsefe teorisini formüle etme girişiminde hemen yanlış yola sürükledi.

John gülümsedi. "Şu anda Descartes'ı düşünüyorsun. Doğru?"

Şaşkınlıktan ağzım hafifçe açıldı.

"Bir ruhun kanıtını bulmamızın mümkün olup olmadığını merak ediyorsunuz. 'Bilinç' ve 'ruh' terimlerini birbirinin yerine kullanıp kullanmadığımızı bilmek istiyorsunuz."

Başımı salladım. "Evet. Bu doğru. Ama sen nasıl..."

"Eminim ki, Profesör, ruhu bulamadık. Ancak bulduğumuz şey örüntü tanımadır."

Tahmin edebileceğiniz gibi, örüntü tanımanın gayet farkındaydım; hayatımın çalışmalarını bilgisayar zekasının makinelerle yerleştirilmiş örüntü tanıyıcıların sonucu olduğu fikrine dayandırmıştım. Ancak bunun bilinci bedenden ayırmakla ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

John sandalyesinde öne doğru kayarak, "Görüyorsunuz," dedi, "bilinç olarak algıladığımız şey gerçekte sadece kalıpları tanıma konusundaki bireysel yeteneklerimizdir. Bir kağıt parçası üzerinde bir araya gelerek bir harf oluşturan ve diğer harflerle birleşerek sözcükleri oluşturan işaretleri tanırız. Daha yüksek bir düzeyde, kelime gru

Cümleler oluşturun ve bu cümleler bir kez tanındığında zihninizde kayıtlı diğer kalıplara bağlanır. Örneğin, 'Başka isimle bir gül...' düşüncelerinizde bir gül resmini, güzel bir kıza gül vermeyele ilgili bir anıyı ya da bir şiiri canlandırabilir—"

"Aşkım kırmızı, kırmızı bir gül gibidir" diye aniden ağızımdan kaçırdım. "Robert yanıyor."

John sırtıttı. "Bu doğru. Anlıyorsun? Siz bir model tanıyıcısınız ve bir model birleştiricisiniz. Hepimiz. Kim olduğumuzun, bilincimizin özü budur."

"O halde bu, zihinle bedenin bir olduğunun kanıtı değil mi?" Diye sordum.

John, "Bu soruyu sormanız o kadar ironik ki" dedi .
cevap verdi. "Siz bedensizsiniz ama yine de bilinçlisiniz."

Haywire , "Cogito ergo sum" diyerek bana söylediğim mantrayı hatırlattı.
sim'in varlığının keşfedilmesinin hemen ardından bulundu.

"Bence-"

"Öyleyse öylesin," diye bitirdi John. "Bedeniniz yok ama bir kalıp var ve bu kalıp sizi... siz yapıyor."

"Ben makinenin içindeki bir hayaletim."

"Doğru" diye onayladı John.

"Fakat o makinenin hâlâ bir gövdesi var. Bu sim'i çalıştıran bilgisayar fizikseldir!"
diye belirttim, topraklama konusunda umutsuzdum.

"Evet, ama o makine Kali'nin sim-pod'uyla birlikte çalışan beynidir ve elbette sizin ve Kali'nin bir ve aynı olduğunuzu iddia edemezsiniz."

Kaşlarım çatıldı. "Yani...Ben sadece bir örnek miyim? Ben sadece bir kompleksim algoritma? Ben... matematik mi?"

John, "Hepimiz öyleyiz," diye yanıtladı. "Unutma, seni sen yapan moleküller değil . Önemli olan, kalıbınızın tanıyıp tanımamasıdır."

"Ama Kali... onun model tanıma makinesi, yani beyni, gerçek dünyada," diye belirttim.

"Ama yine de şu anda çalışmıyor, değil mi?"

Duyduklarıma inanamadım.

John tekrar koltuğuna yerleşti. "Daha önce bahsettiğim düşünce deneyinin zamanı geldi. Gözlerini kapat." dedi parmağıyla beni işaret ederken. Onun istediğini yaptım. "Aynı anda iki yerde olduğunuzu hayal etmenizi istiyorum."

Kendimi iki yerde resmetmeye çalıştım. Rahatsız ediciydi. Ne kadar denersem deneyeyim, yalnızca iki konumdan hızla ileri geri döndüğümü veya beceriksizce üst üste binen iki sahneyi anlamaya çalıştığımı, her ikisini de aynı anda kontrol edemediğimi hayal edebiliyordum. "Bunu yapamam," diye itiraf ettim sonunda.

John, "Tabii ki yapamazsınız" diye yanıtladı. "Beynimiz bu amaç için gelişmedi. Belki bir gün, iki ayrı gerçekliği aynı anda sorunsuz bir şekilde dengede tutmamızı mümkün kılacak kadar büyük ve şekillendirilebilir beyin mimarileri tasarlayabiliriz, ancak henüz kimse -insan sonrası insanlar bile- orada değil.

Bu nedenle, tıpkı hepimiz gibi, bilinçli farkındalığınız da aynı anda yalnızca tek bir yerde olabilir. Sim'in içinde ya da dışında olabilirsiniz ama asla iki yerde aynı anda olamazsınız."

"Yani bana Kali'nin bilincinin simülasyonda olduğunu mu söylüyorsun ?"

"Uyandığında evet. Bilinç, işleyen bir kalıp tanıyıcıya ihtiyaç duyar."

"Ama onun avatarı... onun modelinin bir kopyası değil mi o zaman? Bu onun kontrol ettiği bir şey değil mi?"

John gülümsedi. "Evet, ama etten bir bedenin aynı zamanda bir avatar olmasıyla aynı anlamda; yalnızca kontrol ettiğimiz bir şey. Görüyorsunuz, bilinç, benim bedensiz dostum, etin içinde değil . Kali'nin bilinci, model tanıyıcısının çalıştığı her yerdedir. Kütle de olabilir, enerji de olabilir, ama hem sizin hem de Einstein'ın bildiği gibi, enerji ve kütle gerçekte aynı şeydir."

" $E=mc^2$."

"Kesinlikle. Desen tanıyıcınız, bilinciniz, matris programınız dediğimiz şeydir . Beyninizdeki bilgisayarda veya bir sim mimarisinde çalışabilir ama aynı anda iki yerde çalışamaz."

Aniden aklıma bir şey geldi. "Beklemek. Eğer bu doğruysa, gerçek dünyada ölürsen burada etkilenmezsin çünkü matrisin hâlâ çalışıyor olur mu?"

John başını salladı. "Siber uzaydaki matris aslında sizsiniz. Siber uzayla bağlantınızı kesip gerçekliğe yeniden girdiğinizde, bilinçli farkındalığınızı - işleyiş düzeninizi tanıyan makinenizi - matrisinizi - bir yerden diğerine götürürsünüz. Anlıyor musunuz?"

Her şeyi kabul ederek başımı salladım. "Evet."

"Güzel" diye yanıtladı John. "O zaman bunların ne kadar sinsi olduğunu da anlıyorsunuzdur. simlerin ne kadar önemli olduğunu ve içlerindeki insanları kurtarmamızın ne kadar önemli olduğunu."

"Evet," diye tekrarladım. "Eğer haklıysan, o zaman biz de fiziksel dünyadaki insanlar kadar gerçeğiz."

"Bilgisayarın et mi yoksa silikon mu olduğu önemli değil. Önemli olan matris programının gösteriyi yürütmesidir. Sen ve diğer onbinlerce matris programı tehlikeydesin ve tüm bu hayatlar bu sim'in başarılı bir şekilde tahliye edilmesine bağlı."

Arabam bize "Varış noktanıza 500 metre sonra varılacak" dedi. John'un açıklaması karşısında o kadar şaşkına dönmüştüm ki, başka bir bilinmeyen varış noktasına giderken şehrin sokaklarında hızla ilerlediğimizi neredeyse unutuyordum. Yağmurun beneklediği pencereden dışarı baktım ve devasa bir alışveriş merkezinin yanında olduğumuzu gördüm. Araba keskin bir sağa döndü ve rampayı hızlandırarak bizi bir otoparkın ikinci katına götürdü. Başka bir köşeyi döndük, başka bir rampaya çarptık, sonra hızlandık, yağmura geri döndük ve otopark kompleksinin çatısında durduk.

Gözlerim hemen, yarım düzine askeri Chinook helikopterinin üzerinde durduğu ve etrafı 5.000'den fazla insandan oluşan bir kalabalıkla çevrili derme çatma iniş alanını aydınlatan spot ışıklarına takıldı.

John, arabanın kapıları açıldığında sorumu önceden tahmin ederek, "Hepsi bilinçli, dostum," diye bilgi verdi, "ve hepsi tehlikede. Benimle gel."

9

"Tüm helikopter trafiğinin amacı buydu!" Hemen fark ettim.

"Evet," diye yanıtladı John, rotorları sürekli kükreyen Chinook'lardan birine doğru yürürken. "Kali'nin düzenlediği uçak kazası, kalın bulut örtüsü ve yağmur tercihinin yanı sıra, tahliyenin normalde yapacağımızdan daha erken başlaması için uygun bir koruma sağladı. Artan helikopter trafiğinin kaza mahalliyle ilgili haberlerden kaynaklandığını varsayacağını biliyorduk, bu yüzden bilincini kaybetmeden simülasyonu tahliye etmeye karar verdik."

"Kimin bilinçli olduğunu, kimin olmadığını nereden biliyorsun?" Diye sordum.

"Sim'i uzun zamandır izliyoruz!" Haywire, helikopterin giderek artan gürültüsünü bastırarak, o ve John hattı geçerek bana VIP muamelesi yaparken hızla yaklaştığımızı haykırdı. "Yeterince uzun bir süre boyunca kalabalıkları incelersek bilinci tespit etmek kolaydır.

Bilinçli varlıkların daha karmaşık günlük rutinleri varken, NPC'ler her gün aynı şeyleri yapan dronlardır. Yine de kusursuz bir sistem değil ve bazen farkı söylemek zor. İnsanların geride kalması mümkün."

Başımı salladım. "Peki şimdi ne olacak?" Bağırđım.

John, helikoptere ulaştığımızda onu işaret etti ve gövdesinin dışına hafifçe vurdu. "Şimdi gemiye atlayın ve tahliye noktasına gidin."

"Nerede bu?"

"Şehrin 120 kilometre kuzeyinde, kayak merkezinin hemen ilerisinde." John bağırđı. "Seni dünyanın bir ucuna götürüyorlar."

Haywire açıklamasını "Bu bir çıkış noktası" diye tamamladı.

Peki ya siz ikiniz? Benimle gelmiyor musun?"

"Ayrı bir ulaşım yöntemimiz var ama sizinle orada buluşuruz"

Haywire cevap verdi. "Bizim için endişelenmeyin. Sadece atlayın ve rahatlayın. Neredeyse özgürsün! Eliyle beni yavaşça helikopterin kapısına doğru dürttü. Gülümsedi, yoğun göz çizgileriyle dolu gözleri güveni teşvik ediyordu.

Helikopterin yan tarafında, kokpitin yakınında bulunan kapıya korkuyla döndüm. Merdivenlerden çıkıp içeri girdim.

Chinook bir otobüsten daha uzundu ve sola döndüğümde düzinelerce yolcuyla karşı karşıya kaldım. İçlerinden biri hemen gözüme çarptı. "İşaret!" Bağırдым.

Motorların gürültüsüne rağmen Mark beni duydu. Ailesi, eşi ve iki kızıyla birlikte oturuyordu ama beni görür görmez emniyet kemerini çözüp yanıma koştu. "Tanrıya şükür buradasın!" O bağırdı.

Helikopterin kapıları kapandı. İnterkomdan sert bir ses, "Kalkış için oturun," dedi. Mark ve ben bakiştık ve hiçbir söz söylemeden, sesin emrini yerine getirmenin bizim çıkarımıza olduğuna anında karar verdik. Oturduğu yere doğru koştuk. O kemerini takarken ben de kabinde onun karşısındaki son açık yeri buldum. Birkaç dakika sonra Chinook'un dikey olarak havalandığını, yaklaşık 180 derece döndüğünü ve ardından kuzeye doğru ilerlemeye başladığını hissettik.

"Neler olduğunu sana anlattılar mı?" Mark'a bağırdım.

"HAYIR!" diye bağırdı ve başını salladı. "Kimseye söyleyeceklerini sanmıyorum. Benim tahminime göre bu bir terör tehdidi; ciddi bir tehdit! Nükleer ya da biyolojik."

Cevap vermedim ama Mark ve karısının yüzümdeki şüphe ifadesini okuyabildikleri açıktı.

"Ne?" O sordu. "Sana söylediler mi?"

Başımı salladım.

Aniden, işitme menzirimdeki herkesin dikkatini çektim, gerçi helikopterin gürültüsü göz önüne alındığında, her ne kadar makinenin yalıtımlı duvarları bir şekilde bastırılmış olsa da, bu sadece bir düzine kadar kişiydi.

"Kuyu? Nedir?" Mark bağırdı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yanımda toplanmış, dehşete düşmüş insanlara bunların bilgisayar tarafından üretilen bedensiz algoritmalar olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Onlara anlatsam bana inanmazlar. Ben de karşılık olarak, "Bu ciddi," diye bağırdım. "Hepimize zarar vermek isteyen biri var; bir terörist.

Güvenli bir yere götürülüyoruz."

"Nerede?" Mark sordu.

"Buranın kuzeyinde. Uzak değil. Göreceksin."

Bu onları bir şekilde tatmin etmiş görünüyordu, ancak bariz bir şok içinde birbirlerine şüpheyle bakmaya devam ediyorlardı. Açıkçası onlara tüm gerçeği söylemediğimi biliyorlardı. Özünde, tanıımı gereği Kali bir teröristti -"başkalarını tehdit etmek veya zorlamak için terörü kullanan kişi"- yani bu sadece yarı yalandı. Ne olursa olsun, kendilerinden daha fazlasını bildiğimi sanıyorlardı ve bunu saklıyordum

ama gerçek şu ki ben diğerklerinden daha çok şaşkındım; Ne kadar çok bilirsem, o kadar çok bilmediğimi fark ettim. şehrin kuzeyindeki dağların ötesinde ne görecekimizi anlayamadım bile.

10

Karanlığın içinde birkaç dakika uçtuk, helikopter motorunun sönük sesi ve türbülansın sabit metalik parıltıları kulaklarımı dolduruyordu. Mark zaman zaman karısıyla duyulmayan bir şekilde konuşuyordu ama ne o ne de makinenin göbeği içinde ileri geri sallanırken şaşkına dönen oradaki başka hiç kimse bana bir daha hitap etmedi. Kendimi Mark'ın sol omzunun üzerinden pencereye bakarken buldum; cama çarpan yağmur damlacıklarına odaklandım; her biri, yüksek hızlı, affedilmeyen rüzgarlar tarafından şiddetli bir şekilde savrulmadan önce kısa süreliğine şekilleniyordu. O helikopterde benimle birlikte oturan bilinçli varlıkları düşündüm; yalnızca iki yıl önce oluşmuş varlıklar. İki yıl! Hiçbiri bunu bilmiyordu; hiçbirinin Kali'nin onların ne kadar geçici ve önemsiz olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Sonra John, Haywire ve Bay Big'i hatırladım. Gelecekte gelen, Kali gibi gelişmiş ama nereden geldiklerini bilen üç kişi. Aslında o kadar dikkatliydi ki, onlara duydukları empati nedeniyle, bir sim'deki basit bilgisayar programlarını kurtarmak için hayatlarını riske atmaya hazırdılar. Onlar olağanüstü insanlardı, post-insan olsun ya da olmasın ve şefkat ve empatinin gelecekte de bir şekilde hayatta kalacağını düşünmek bir umut ışığıydı - en azından bazıları için.

Pencereden gelen ani bir ışık beni dalgın düşüncelerimden kurtardı ve göğsümde keskin bir şaşkınlık dalgası yarattı. Işığın hayal gücümün bir ürünü olup olmadığından emin olamayarak gözlerimi kısıtım. Sonra bir başkası pencerenin önünden altın renkli bir lazer ışını gibi vızıldayarak geçti. Sol omzumun üzerinden pencereyi görebilmek için bedenimi koltuğumda döndürdüm. Helikopter benim hayatımın ve sim şehrimizdeki diğer sakinlerin hayatlarının her yerinde bulunan klostrofobik bulut örtüsünün içinden uçmuştu; şimdi berrak gecede uçuyor, kuzeye doğru hızla ilerlerken dağların ve denizin kenarından geçiyordu. Mark'ın penceresine döndüm ve altın renkli ışıkların, dağ yamacına uzanan otoyolda geçen arabaların farları olduğunu fark ettim.

Kıyı şeridini takip ediyorduk.

Berrak gecede birkaç dakika daha devam ettikçe yolculuk daha rahat hale geldi. Kısa bir süre sonra helikopter içeriye doğru döndü.

otoyoldan kısa bir mesafede, hiç ziyaret etmediğim küçük, turistik bir kayak kasabasına doğru gidiyordum. Köyün ışıklarının yumuşak ve sıcak bir şekilde parladığını, kasabanın havadan minyatür bir model gibi görüldüğünü gördüm; Bir an için sahte görüldüğü aklıma geldi, sonra öyle olduğunu hatırladım.

"Aman Tanrım!" Mark aniden bağırdı; yüzü dehşete kapılmış olduğu kadar şaşkınlı da bana doğru bakıyormuş gibi görünüyordu. Aslında helikopterin kendi tarafındaki herkes bana bakıyor gibiydi.

Sorunun ne olduğunu görmek için yüzüme uzandım, herhangi bir anormallik var mı diye kontrol ettim. Onların önünde hiçlik olarak kaydılaşıyor muydum? Sonra baktıklarının ben olmadığımı fark ettim. Göz ucuyla, helikopterin benim tarafımdaki insanların hepsinin dönüp döndüğünü, helikopterin kendilerine en yakın olan tarafındaki pencerelerden dışarı baktıklarını, ağızları açık, gördükleri karşısında hayrete düşmüş olduklarını gördüm.

Döndüm.

Helikopterimiz simülasyonun uçuşunun kenarına inmişti. dünyanın sonunun uçuşumu.

11

Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, kişi uçurumu kendi gözleriyle görmedikçe, uçurumu gerçekten kavrayamaz. Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ona bakarken başım döndü, umutsuzca böylesi bir karanlığı kavramaya çalışıyordum. Böyle bir boşluk. Böyle bir hiçlik.

Helikopter şehirden bulutların arasından kuzeye, Kış Olimpiyatlarına ev sahipliği yapan popüler kayak köyüne doğru uçmuştu ve sonra... puf! Küçük bir dağ geçidinden uçtuk, bir köşeyi döndük ve kendimizi dünyanın sonuyla karşı karşıya bulduk.

"Ah...dünya düz mü?" Mark inanamayarak söyledi. "Bunun doğru olmaması gerekiyor. Bu mu?"

Helikopterin arkasındaki büyük kapı açılmaya başladı ve bir rampa oluşturacak şekilde alçaldı. Haywire'ı rampanın dibinde ona katılmam için işaret ederken gördüğümde neredeyse şaşkınlıktan dilimi yutuyordum.

Çıkarken ona "İlk önce hangi soruyu soracağımı bilmiyorum..." diye mırıldandım. Helikopterin içindeki onlarca başka hayalet kalabalığının içinde makine.

"Sanal tanrılar, hatırladın mı?" dedi, kolunu benimkine doladı ve bana dünyanın bir ucuna kadar eşlik etmeye başladı.

"Sanal tanrıların helikoptere binmeye karşı bir şeyleri mi var?"

O güldü. "Peki, sürücüsüz elektrikli arabanıza binmek ya da örneğin bir at ve at arabasına binmek arasında seçim yapma şansınız olsaydı hangisini seçerdiniz?"

"Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığının farkındasın, değil mi?" Ben dikkat çektim.

Evet, dedi başını salladı. "Biliyorum. Merak etme. Yakında her şey anlam kazanacak."

Kenara doğru yürüdük. Bu şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı ve en korkunç şeydi. Ölümün her zaman hayal ettiğim gibi görünüyordu: yalnız, boş, sessiz ve sonsuz. İçgüdüsel olarak titreyerek ondan uzaklaştım ve dünyaya baktım. Çok uzakta olmayan, virajın hemen yanındaki kayak köyünün sıcak parıltısını gördüm ve iniş için gelen daha fazla helikopterin havada uçuştuğunu gördüm. Ama çoğunlukla insanların korkmuş ve koyun gibi sıkıştırılmış yüzlerini gördüm. Orada yüzlercesi vardı ama yakında binlercesi olacaktı. aniden hissettim

onlara karşı ezici bir sevgi duygusu vardı; karanlığın, boşluğun, yalnızlığın tam tersiydiler. Önümdeki siyah uçurumun tam tersiydiler.

Haywire, "Biraz korkutucu görüldüğünü biliyorum," dedi, sesinde bir parça sempati vardı, "ama burası çıkış. Tek yapmamız gereken bu insanların uçağı geçip eşik alanına girmelerini sağlamak."

Yüzüm inanmazlıkla boyanmış bir halde ona döndüm. "Ne? Bana uçurumdan atlamalarını beklediğini mi söylüyorsun?" Tepki verdim. "Onlar lemming değil, Haywire. Bilinçlidirler . Onları bunu yapmaya ikna etmekte biraz zorlanabilirsiniz," dedim, etkisini abartarak.

Haywire , "Atlamak zorunda değiller " diye yanıtladı. "O kadar dramatik bir şey yok ne yazık ki." Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Harika olurdu," diye fısıldadı alçak sesle, ancak benim anlayabileceğim kadar yüksek bir sesle. Eliyle işaret etti ve yokluğun içinden, her biri parlak bir şekilde parlayan, diğer taraftan beyaz, ruhani bir ışık yayan at nalı şeklindeki bir dizi metal kapı ortaya çıktı. "İnsanların kendilerini uçurumlardan karanlığa atmak yerine gizemli beyaz ışıklara doğru yürümeyi tercih ettiklerini deneyimlerimizden öğrendik." Kapıları işaret etti, hayal kırıklığı açıkça büyüyordu. "Yani... ışıklar var." İçini çekti.

"Lanet etmek. Zıplamayı izlemek çok daha havalı olurdu."

John bize yaklaşırken, "'Havalı' olmaya vaktimiz yok" dedi. "Orada Kurtarılacak çok hayat var ve mümkün olduğu kadar verimli olmalıyız."

"Bayanlar ve baylar, Bay Eğlence Yok!" Haywire, sanki John Doe'yu Carnegie Hall'daki bir set için tanıtıyormuş gibi gönülsüz bir alaycılıkla bunu duyurdu.

"Kapıların sadece gösteri amaçlı olduğunu mu söylüyorsun?" Diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı John ifadesiz bir şekilde.

"Ama neden?"

"Dediğim gibi," diye yanıtladı Haywire, "insanlar beyaz ışıklara doğru yürümekten hoşlanıyor."

"Bu fikir konusunda pek hevesli değilim , " diye karşı çıktım.

John, "Bu çok talihsiz bir durum," diye yanıtladı. "Önce senin gönüllü olacağını umuyorduk."

12

Bir yanıt formüle etmem biraz zaman aldı. "Ben? Neden ben?"

"Çok açık değil mi?" John yanıtladı. "Bu kalabalık arasında gerçekte neler olduğunu bilen tek kişi sensin. Geri kalanını sınır alanından geçmenin güvenli olduğuna ikna etmeye çalışacak vaktimiz yok."

Beyaz ışıklara döndüm. Panik beni sardı. Beyaz ışık olsun veya olmasın, gördüğüm şey cennet değildi. Orada gördüğüm tek şey ölümdü ve bu yolculuğa çıkma arzum yoktu. "Sonderkommando'yu hiç duydun mu?"

"Elbette," diye yanıtladı John, gözleri kısılarak.

Haywire dikkatimi çekmek için işaret parmağını kaldırarak, "Bekle," dedi. "Yapmadım."

John gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Sonderkommandolar Nazi ölüm kamplarında çalışan Yahudilerdi," diye bilgilendirdi. "Naziler için çalıştılar ve krematoryumları işlettiler."

"Ah," diye tekrarladı Haywire, bu sefer anlamıştı. "Oldukça karanlık."

John şöyle devam etti: "Korkunç görevleri arasında, gaz odasında derhal infaz edilmek üzere seçilen Yahudileri sahte bir güvenlik duygusuna kaptırmak da vardı," diye devam etti John. "Sonderkommandolar onları gaza götürdü ve onlara yalnızca duş alacakları konusunda güvence verdi. Sonderkommandolar , gardiyanlar tarafından Geheimnisträger olarak kabul edildiğinden, kamplarda Sonderkommandoların konuşmasına izin verilen tek Yahudiler gaz odası kurbanlarıydı ."

"Geheim... şimdi ne olacak?"

Haywire için "'Sır taşıyıcıları'" tercümesini yaptım, gözlerim hâlâ kilitliydi John'un üzerinde dikkatle.

"Yani bu insanları ölüme götürebileceğini mi düşünüyorsun?"

Haywire gülümseyerek tepki gösterdi.

İmamı saçma bulduğu açtı ama ben sessizce dehşete kapıldım.

Başparmağıyla beni işaret eden John'a Haywire, "İtiraf etmeliyim ki etkileyici bir zekası var," dedi. Daha sonra arkasında gelişen sahneyi işaret etti. "Demek istediğim, ordu insanları gecenin geç saatlerine kadar götürüyor, onlara nereye gittiklerini söylemiyor. Bu bağlantıları hızlı bir şekilde kurdu ve bu benzetme karmaşık sinirsel kalıpları gösteriyor."

John bana hitap etmeden önce, "Ama bu son derece kusurlu," diye yanıtladı. " Daha iyi olmalısın." dedi ciddi bir tavırla. "Mantıkta bu şekilde hatalar yapmanızı göze alamayız. Çok fazla insan sana güveniyor."

"B-ben özür dilerim" dedim ondan uzaklaşıp gözlerimi kapatarak. "Onun sadece...şu anda kaldırılamayacak kadar fazla."

Haywire, John'a "Stres neredeyse dayanılmaz olmalı" dedi; ses tonu bana karşı bariz bir sempatiyle doluydu ve John'u kendi anlayışını yansıtmaya teşvik ediyordu.

John bana bakmaya devam ederken, "Önemli değil," diye kısaca yanıtladı, gözleri sıkıcıydı. "Çok büyük bir sorumluluğu var ve bunu omuzlaması gerekiyor. Eğer bunu yapamıyorsa gerçek dünyaya ait değildir."

Elimi gözlerimden çektim ve dehşetle baktım. John gerçekten eğer işbirliği yapmazsam beni terk edeceğini mi ima ediyordu? Çöken bir simülasyonda beni ölüme terk edeceğini mi? Eğer öyleyse, onlara atfettiğim şefkat ve empatinin gerçek dışı dünyamdaki bir başka yanılısama olup olmadığı sorusunu gündeme getirdi.

Haywire sakın ama kesin bir dille, "Dikkatli ol John," dedi. "Anlamayacak Ne demek istiyorsun."

"Buradayım, kahretsin! Benim hakkımda konuşmayı bırak ve benimle konuş !" diye bağırdım, sinirlendim.

John, duygusal patlamamı görmezden gelerek, "Aklını ve mantığını kullan," diye ısrar etti. "Haywire'in işaret ettiği son derece yüzeysel unsurların dışında, hangi yönlerden Nazilere benzeriz? Hım?"

Cevap veremedim orada durdum.

"Aptallar iki şey arasındaki yüzeysel benzerlikleri görürler ve şu sonuca varırlar: birbirlerine benziyorlar. Sen değil! Dünyamızda yeterince aptal var! Düşünmek!"

Ne demek istediğini anlamadım; Gerçek dünyada herkesin gelişmiş olduğu izlenimine kapılmıştım. Hala kavrayamadığım o kadar çok şey vardı ki.

"Yahudileri fırınlara atmak niyetiyle kuşatmıyoruz; benzetmeniz saldırgan ve aptalcaydı. Mantığınızı kullanın! Olayların tam da tahmin ettiğimiz gibi gelişmesini izlediniz. Seni bir an bile aldatmadık. Peki ya öyle olsaydık? Hangi sona? Bir simülasyona girip sizi ve diğer binlerce insanı kendilerini öldürmeleri için özenle kandırmanın bize nasıl bir faydası olabilir? Öldürmek isteseydik

sen olsaydık bunu zaten yapardık. İnanın bana, hiçbir ayrıntılı hileye gerek kalmaz."

Haywire bana, "Haklı," dedi, ses tonu yumuşak ama açık sözlüydü. "Çok şey yaşadın ve stresin eşiğine geldin, ama eğer iyice düşünürsen, korkunun mantıklı olmadığını anlayacaksın. Tamamen güvendesiniz ve sizden tek istediğimiz, bu simülasyonda yeni ve daha iyi bir hayata giden eşiği geçen ilk kişi olmanız.

Sözlerini sindirmek için birkaç dakika harcadım. Beyaz ışığa bakıp hesap yaptım. Korkumu kontrol edip derinlemesine düşündüğümde korkularımın saçma olduğunu anladım. Kapıdan girmek istememiştim çünkü diğer tarafta olanlardan korkuyordum -Ozanın deyiimiyle "keşfedilmemiş ülkeden" korkuyordum-ölümden korkuyordum. Ama sim'in içinde, yanılsamanın içinde kalmak, makinenin içinde bir hayalet olarak kalmak gerçek ölüm olurdu. Aslında ölümden korkmadığımı fark ettim... Hayattan korkuyordum. "Olmak ya da olmamak" diye fısıldadım kendi kendime.

"Evet" diye yanıtladı John hemen. " Soru bu . Ancak Hamlet'in yalnızca yaşaması mı yoksa ölmesi mi gerektiğini düşündüğüne inanmıyorum. Daha ziyade, amacı olan bir hayat mı (kontrolünü eline aldığı bir hayat) yaşaması gerektiğini, yoksa etrafındaki olayların kontrolünden vazgeçerek sadece var olması mı gerektiğini tartıyordu. Sevgili Profesör, eğer isterseniz, kalabalığa yeniden girmenize ve onlarla birlikte çıkıştan geçmenize izin veririz." Yanıma gelip kolunu omzuma koydu. "Ya da... bu durumu kontrol altına alabilir ve kardeşlerinizi güvenli bir yere götürebilirsiniz. Seçim senin."

Bir kez daha omuzlarında battanilerle ayakta duran, askeri kıyafetler giymiş en az 100 post-insanın onları bekleme alanındaki yerlerine yönlendiren toplaşmış kitlelere döndüm. Bu kalabalık kalabalığın çoğu bana bakıyordu.

"Yaparım."

13

Post-insanların kalabalığın önüne diktiği küçük bir platformun üzerinde dururken, elimde bir mikrofonla, olabildiğince kendinden emin bir şekilde, "Eminim çoğunuz benim kim olduğumu biliyorsunuzdur," dedim. Sayıları binleri bulan, giderek büyüyen yüz denizine baktığımda, bunun benim son konuşma etkinliğim olacağının farkındaydım. Yıllarca kalabalıkların gözlerini kamaştırdım, bir araya gelmiş kitleleri kendinden emin, etkili ve -bazı aleyhtarlarımın da söyleyebileceği gibi- geleceğin teknolojisine dair kibirli gösterilerimle büyülemiştim.

Kalabalığa, avucumun içinde tutulan, bileğime ya da gözlerime takılan gerçek olasılıkları göstererek onları mest etmiştim. Yüzüm gelecekle, imkansızla, mümkünle eş anlamlıydı. "Eğer kim olduğumu bilmiyorsan, eminim kalabalıktan biri sana bilgi verecektir."

Sinirli bir şekilde güldüler.

Düşüncelerimi toplarken yürüyordum. Bu açılış konuşmalarından kaç tanesini gerçekten yaptığımı ve kaçının hafıza implantı olduğunu merak ettim. Birdenbire, daha önceki kariyerimin, orada bulunan herkesin anılarına da kazınmış olduğunu fark ettim. "Birlikte çok şey yaşadık," dedim, bildiğim şekliyle hayatımın bittiğini, bir daha geri dönmeyeceğini anlamaya çalışırken yüzümü buruşturarak. "Dünyanın çok değiştiğini gördük. Umarım ortak deneyimlerimiz aramızda bir miktar güven oluşturmuştur. Umarım söylediklerimde ciddi olduğumu biliyorsunuzdur. Umarım sana asla yalan söylemeyeceğimin farkındasıdır, çünkü benim için çok şey ifade ediyorsun.

O noktada onların korkularını hissedebiliyordum; Eğer hepsini barındıracak şekilde kollarımı uzatabilseydim, bunu yapardım.

"İyi olacağına dair sana söz vermek için buradayım . Aileleriniz bir arada kalacak. Buradaki herkes güvende olacak. Ancak bunu başarmak için gerçeğin farkına varmamız gerekiyor." İç çektim ve John ile Haywire'ı işaret ettim.

"Yaklaşan büyük bir tehlike olduğu için yetkililer tarafından tahliye edildik.

Geçmeyecek . _ Bunu görmezden gelemeyiz. Bununla mücadele edemeyiz ama üstesinden gelmek istiyorsak yapmamız gereken bir eylem var."

Korku kalabalığa yayıldı.

Onları sakinleştirmek, nefeslerini ve mırıltılarını susturmak için ellerimi kaldırdım; Uzanıp miniklerini kucağında korkuyla izleyen annelerin gözlerindeki yaşları silebilseydim, yapardım. "Ne soruyorum

basit olacaksın. Korkulacak bir şey değil." Kapılara döndüm ve onları işaret ettim. "Bunlar çıkış noktaları arkadaşlar! Sana tuhaf göründüklerini biliyorum ve senin de onlardan ilk başta benim kadar korktuğunu biliyorum, ama korkmak için bir neden yok. Onlar çok gizli, son çare tahliye araçlarıdır ve bizim kurtuluşumuz olacaklar."

Kalabalık neredeyse tamamen sessizliğe gömülmüştü.

"Şehri boşaltmak yeterli değil!" Onları geçici bir paniğe sürükleyerek duyurdum ama geri çekilebileceklerini biliyordum. "Gelecek olan terörist yıkım, o kapılardan kaçamayan her şeyi yakıp kül edecek!"

Sessizlik geri geldi. Artık riskleri biliyorlardı.

"O kapılardan sürüyle geçilmeyeceksin. Siz hayvan değilsiniz.

Kapıdan geçen herkes bunu kendi özgür iradesiyle yapacaktır. Seçim senin, ama sana korkacak bir şey olmadığını göstermek için."

Kalabalığa başımı sallayarak, "İlk geçen ben olacağım" dedim. Mikrofonu John'a verdim ve platformdan inerek Haywire'a katıldım.

Birlikte kapıya doğru yürüdük.

"Aferin, Profesör," dedi, sesi etkilenmiş gibi görünüyordu. Kolunu benimkine doladı. "Bunu benim açımdan görmeliydin. Brad Pitt hayatını riske atmadan önce ilham verici bir konuşma mı yapacak? Kesinlikle yapılabilir.

"Ne?"

"Bu bir şaka. Tanrım. Kimsenin mizah anlayışı yok."

Giriş kapılarından birinin ayağına adım attım ve nefesimi içime çekerek kendimi çelikleştirdim. Kalabalığa döndüm; Her hareketimi büyülenmiş bir halde izliyorlardı. Sadece otuz altı saat önce verdiğim açılış konuşmasını düşündüm. O zamanlar hiçbirinin gerçek olmadığını hissetmiştim; sanki bir rol oynuyormuşum gibi. Artık hayatımda hiç hissetmediğim kadar amaç hissettim. Yaşadığım sürece geleceği gerçeğe dönüştürmek istemiştım ve sonunda bu şansı yakaladım. Kelimenin tam anlamıyla geleceğe adım atabilir, hepsini daha iyi bir dünyaya götürebilirim. Kalabalığa el salladım ve güvenle gülümsedim.

Haywire gülümseyerek, "Diğer tarafa geçin," diye teşvik etti. "Seni orada göreceğim."

Başımı salladım. "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Döndüm ve ışığa girdim.

14

UYANMAK benim için reddedilen bir deneyimdi. Bir el beni yakalayıp kabaca geriye, beyaz ışığın dışına çekerken parmakları omzuma saplandı. Bıraktığımı sandığım dünya çarpıcı biçimde değişmiş olsa da yeniden ortaya çıkınca, yönümü şaşırarak birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. "Neler oluyor?"

Gökyüzü parlıyordu, koyu çivit mavisi ile parlak pembe arasında geçiş yapıyordu; birlikte, kod parçaları, küçük küreler ve ışık kıvılcımları gibi görünen garip desenlerle kazınmış korkunç bir mor renk tonuna karışıyorlardı. Tuhaf görüntüyü gözlemlemek son derece rahatsız ediciydi ve yönümü yeniden bulmamı son derece zorlaştırıyordu.

Bu arada Haywire beni ışıktan kurtaran eliyle beni sıkı tutarken diğer elini önümde salladı, veri ekranlarını ve vücudumun sadece birkaç santim uzağında duran, görünüşe göre çıkarılmış kod satırlarını manipüle etti. içimden. "Ah, sevgili Tanrım," dedi aniden, teni normalden daha da beyazlaştı. "John! Ona bir kilitleyici program yerleştirdi!

"Ne-şapka?" diye kekeledim.

"Bu imkansız!" diye haykırdı John, Haywire'a hitap ederek ve onu görmezden gelerek tamamen yeniden ben. "Onu tespit ederdik!"

Haywire, "Bu değil" diye yanıtladı. "Bu, tespit edilemeyecek kadar küçük, neredeyse bir milyon farklı parçaya bölünmüştü. Sim'den çıkmaya çalıştığında bunlar otomatik olarak etkinleştirildi ve birleştirildi. Biz şanslıyız. Eğer gecikme olmasaydı hepimiz ölmüş olacaktık."

Dikkatlerini çekmek için elimi aralarına soktum. "Bana bir açıklama şeklinde söylenmediği sürece tek kelime bile etmem!" diye bağırdım, bıkkınlıkla.

Haywire yüzünü buruşturdu. "Kali bizden daha iyi," dedi mağlup bir iç çekişle. "Sim'de gizli korumalar vardı ve şimdi fena halde mahvolduk."

"Neden bahsediyorsun? Neden?"

"İçinize bir kilit programı yerleştirdi, kodlamanıza yerleştirdi, parçalara ayırdı ve onu bizim fark edemeyeceğimiz kadar derine gömdü. Bu, eğer sim'den ayrılırsanız sim'in kapanacağı anlamına geliyor Profesör."

Saçma bir şekilde ellerimi gövdeme kaldırdım ve avuçlarımı Haywire'ın holografik şifreyi çıkardığı etin üzerine düz bir şekilde yerleştirdim. Birdenbire kendimi isteksiz bir intihar bombacısıymışım gibi hissettim, patlayıcılar sarılı ve göğsüme kilitlenmişti. "Hayatımı kurtardın." dedim.

Haywire alay etti. "Heh. Kurtarmadığım tek hayat seninki dostum. Eğer çıksaydın, sorun olmayacaktı. Mahvolacak olan geri kalanımız olurdu.

"Salak!" John sertçe fısıldadı, gözleri vahşi ve tehditkardı.

Haywire gözlerini devirdi. "Sakin ol John. Bunu yapmayacak."

"Ne yap?" Diye sordum.

Haywire, "Çıkıştan koşun," diye yanıtladı. "Artık bir toplu katil değilsiniz, değil mi Profesör?"

Bu öneri karşısında dehşete düşmüştüm ve John'a gösterdiğim ifade bunu açıkça gösteriyordu. "Bu ne cüret?"

John, "Bu senin için mantıklı bir hareket," diye karşı çıktı. "Bütün rasyonel varlıklar hareket eder kendi çıkarları doğrultusunda. Artık tükenmek hayatta kalmanızı garanti ediyor.

"O halde mantıksız olduğuma dair çıkarımını iltifat olarak kabul edeceğim."

"Siber-Nazi olabileceğimizi ima ettiğinizi unutmayalım Profesör."

"Doğru," diye kabul ettim. "Sanırım o zaman ödeştik. Siz Nazi değilsiniz ve ben de kendimi kurtarmak için binlerce kişinin ölmesine izin verecek bencil bir piç değilim."

Haywire'a döndüm. "Şimdi ne olacak?"

Haywire yeniden odaklanarak başını salladı. "Sim kendini temizleyecek."

"Tesfiye mi?" Diye sordum.

Haywire cevap vermedi, ben de bir açıklama için John'a döndüm.

"Dante ya da Blake'ten daha kötü" dedi.

15

Haywire, "Lynchpin programları, ana karakterin simülasyondan çıkmasını engellemek için tasarlandı" dedi. "Eğer biri tetiklenirse, bu müdürle temasa geçildiği ve bilgisayar korsanlarının etkisi altına girdiği anlamına gelir; bu biz oluruz. Sim'inizde bilgisayar korsanları varsa en etkili savunma sistemi temizlemektir."

John, "NPC'ler birbirlerine düşman olacak," diye tercüme etti, ses tonu önceden haber veriyordu. "Bir Battle Royale'de ayakta kalan tek kişi, milyonlarca kişiden biri kalana kadar birbirlerini parçalayacaklar."

Haywire, "Bütün bunlar bizi bulup yok etme çabası" diye devam etti.

Katliamı onların anlattığı gibi hayal ettim; hayal gücüm beni yanılttı. "Bu... tasfiye mi, şu anda mı oluyor?"

"Temel programın devreye girdiği anda başlayacaktı"

John onayladı. "Şu anda bu simülasyondaki her büyük şehrin sokaklarının kanla aktığını söylemek abartı olmaz."

Görüntü istemsizce yüzümü buruşturmama neden oldu. "Peki ne yapıyoruz?"

Elbette her şey kaybolmadı mı?"

Haywire ve John birbirlerine baktılar.

"Ne?" Ben talep ettim.

Haywire, "Kolay bir çözüm yok" diye yanıtladı. "Zamanımızı bekleyip tahliye planlandığı gibi devam etmeliyiz."

Bir araya toplanmış, bir arada kalmış, bir araya toplanmış bilinçli varlık kitlelerine, harekete geçmemelerini koruyan post-insan nöbetçilerine döndüm. "O halde neden onları dışarı çıkarmıyorsunuz?"

Haywire, "Yapamayız" diye yanıtladı. "Kapılar kilitli."

"Ne?" Karşılık verdim, korku sahte kalbimi ele geçirmişti. "Yani kapana kısıldığımızı mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Peki ne yapacağız?"

Haywire, "Dışarıda arkadaşlarımız var" diye yanıtladı. "İletişimin kesildiğini ve kapıların kapatıldığını anladıklarında, içeri girmek için çalışmaya başlayacaklar. Eninde sonunda o kapıları açacağız."

"Bu arada," diye araya girdi John, "bu insanları güvende tutmalıyız ve Kali'nin kaldığından emin olmalıyız..." John sustu, başını eğerek.

şaşkınlıkla geri döndü, endişe gözlerini kıstı. "Haywire, Bay Büyük'e ulaşabilir misin?"

John'un endişeli ifadesi onunkine yayılırken, "Ah hayır," diye fısıldadı. "HAYIR!" Birkaç dakika bağlantı kurmaya çalıştıktan sonra bağırdı. "Bu çılgınca! Kali'nin temel programı şimdiye kadar gördüğümüz her şeyden daha gelişmiş! İletişimimizi kesti!"

"Görünüşe göre onu hafife almışız," diye cevapladı John, ses tonundaki kontrollü alarmla Kali'ye olan hafif hayranlığı karıştırıyordu.

O anda, daha önce gördüğünden çok daha gelişmiş askeri kıyafetler giymiş post-insanlardan dördü, topluluğumuza katıldı. İçlerinden biri "İletişimimiz kesildi" dedi.

John, "Farkındayız" diye yanıtladı. "Herkes sakın olmalı. Panik yaparsak, gözetimimiz altındakileri korkuturuz."

Post-insanlardan biri kesin bir tavırla başını sallayarak "Kabul ediyorum" dedi.

John, "Önce yapılması gerekenler" dedi. "Kali'nin güvenliğini sağlamalıyız."

"Ne?" Tepki verdim, hayrete düştüm. "Onun güvende olmadığını sana düşündüren ne ? Bay. Big onunla birlikte, değil mi?"

"Evet, diğer üç post-insanla birlikte, ama onlar da kendilerini temizleme sancıları çeken yoğun nüfuslu bir şehir simülasyonunun ortasındalar. NPC'ler favorileri oynamaz. Şu anda onlar tek bir amacı olan kalıp tanıyıcılar: insan gibi görünen her şeyi yok etmek. Ayrımcılık yapmayacaklar. Kali'yi bulurlarsa onu öldürecekler, eğer o ölürse hepimiz ölürüz.

16

İnsan sonrası askerlerden biri silahını omzuna dayayarak, "Bu bir kurtarma göreviyse beni de dahil edin" dedi.

John, "Korkarım hayır, dostum," diye yanıtladı. "Simleri korumak için senin ve diğerlerinin burada kalmasına ihtiyacımız var." Haywire'a döndü. "Kali'nin güvende olduğundan emin olmak için şehre geri dönün ve Bay Büyük'e yardım edin. Profesör de size katılacak." Askeri kıyafetli arkadaşlarının yanına döndü. "Şu anda dışarıdan herhangi bir yardım indiremiyoruz, bu yüzden sim'de zaten sahip olduğumuz şeyle yetinmek zorundayız. Profesörün kendisini korumak için araçlara ihtiyacı olacak, bu yüzden beyler, eğer çok nazik olursanız..."

"Elbette," diye yanıtladı post-insan, sanki gövdesinden bir örümcek ağını çıkarmaya çalışıyormuş gibi elini uzatıp göğsünü kavradı. Zırhının holografik bir kopyası eline geçti ve onu John'a verdi; görüntü aniden gözlerimin önünde somut bir nesneye dönüştü.

John, göğüs plakasını bana doğru iterek, "İşte bu kadar," dedi. Hareketi kendi eliyle bana göstererek, "Göğsüne vur yeter" dedi.

Zırhı anlamsız bir şekilde göğsüme vurarak istediğini yaptım ve zırh açılıp vücuduma emilip beni içine hapsederken şokla nefesim kesildi. Ancak edindiğim şey sadece göğsüm için koruma değildi. Zırh daha sonra kollarımdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru kıvrılarak tam vücut bir elbise, eldivenler, çizmeler ve her şeyi oluşturdu.

"Güzel," dedi John onaylayan bir baş hareketiyle. "Sim'de zırh aşılmaz. Eğer NPC'ler tarafından köşeye sıkıştırılırsanız, pençeleriyle ya da ısırarak ilerleyemeyecekler." John yarı yolda post-insana döndü, eli uzanmıştı ve gözleri benimkilere kilitliken avucu beklenti içinde düzdü. Post-insan, büyük ateşli silahını kopyalayarak ve kopyayı John'un açık bekleyen eline vererek hiçbir ritmi kaçırmadı. John görmem için onu kaldırdı.

"Bu kurşunları ateşlemiyor. Bu bir kalıp bozucu. İster bir NPC ister sağlam bir tuğla duvar olsun, onunla çaktığınız her şey parçalanacaktır." Sağlam bir şekilde elime koydu. "Sadece kazara kendini ayağından vurmadığından emin ol."

Post-insanlar bir kahkaha paylaştı.

John kısaca onlara döndü ama sonra bana döndü.
tamamen mizahsız. "Ben ciddiym. Bu seni öldürür.

"Tamam," diye cevapladım utangaç bir tavırla.

John, "Bu korumalar ve silahlar ne kadar iyi olursa olsun, yenilmez olmaktan çok uzaksınız," diye devam etti John. "Zırh seni dişler, pençeler, bıçaklar gibi keskin nesnelere karşı koruyacak; kurşunlar bile onu delemeyecek. Ancak kendinizi yeterince büyük bir NPC grubu tarafından çevrelenmiş halde bulursanız, hata yapmayın. Seni öldürebilecekler . Onların soluk borunuzu ezmesini ya da devasa sayılarıyla sizi boğmasını engelleyen hiçbir şey yok."

Bu düşünce aklımda kötü bir ölümün görüntüsünü canlandırdı; Gitmesin diye gözlerimi kırıştırdım. Post-insanlara döndüm. Önemli bir istisna hariç, ben de onların aynı koruyucu ekipmanlarıyla süslenmişim. "Peki ya kask?" Diye sordum. "Sizce de..."

John hızla uzanıp gözlüklerimi yüzümden çekti. Daha sonra elini zırhın geniş yakasının ön tarafındaki sensörün önünde kaydırды. Kafamın etrafında anında bir miğfer oluştu, sanki şişiyormuş gibi, ama yine de parçaları sağladı. Aug gözlüklerimden çok daha gelişmiş bir HUD parladı. Elbisemdeki model tanıyıcılar anında bir araya toplanmış post-insanlara kilitlendiler, ama hızla kilidi açarak onları hedef olmayanlar olarak görmezden geldiler. "Silahınız artık yerleşik sisteminizle senkronize edildi. Kendinizi herhangi bir düşman hedefin yanında bulursanız, ellerinizi yönlendirecek ve ateş edecektir."

Ekipmanını benim için cömertçe kopyalayan post-insan, "Tek yapmanız gereken yolculuğa eşlik etmek" dedi.

"Kelimenin tam anlamıyla," diye atladı Haywire. "John, eğer iletişimimiz kesilirse ışınlanma yeteneğimizin de onunla birlikte kaybolacağının farkındasın."

"Işınlanma mı?" Tepki verdim, şaşırdım. " Buraya bu kadar hızlı mı geldin?"

Haywire bana doğrudan cevap vermedi, bunun yerine başparmağını bana doğrultarak John'a "Buradaki Sherlock'a bakın" yorumunu yaptı.

John, "Yolculuk idare edilebilir," diye yanıtladı. "Onu oraya uçurun. Kali'nin güvende olduğundan emin olduğunuzda siz, Bay Büyük, profesör ve diğerlerinin mümkün olduğu kadar çabuk buraya geri dönmesi gerekir. Dışarıdakilerin kapıları hacklemesinin ne kadar zaman alacağını bilemeyiz ve siz de geride kalmak istemezsiniz. "

"Burada mı kalıyorsun?" Diye sordum.

"Evet. Burası bilinçli simülasyonların en büyük kısmı ve bizim korumamıza ihtiyaçları olacak. Alışılmışın dışındayız ve sorun çıkmasını beklemiyorum ama eğer köylüler kendilerini temizlemeyi bitirmeden bir şekilde burada olduğumuzu duyarlarsa, büyük bir kavgayla karşı karşıya kalacağız."

"Peki NPC'ler sana ne yapabilir?"

"Elbette çok fazla değil," diye yanıtladı John, "ama yeterince büyük bir sürü olağanüstü derecede tehlikeli olabilir. Gerekirse bir geri püskürtme saldırısına liderlik etmek için burada kalacağım. Şimdi siz ikiniz," dedi Haywire'a ve bana, "gitin!" Bunun üzerine döndü ve dört arkadaşıyla birlikte yokuş aşağı, çaresiz, kafası karışmış kalabalığa doğru yürüdü.

Haywire dönüp bir yere doğru yürürken, "Uçmak zorunda kalacağız" dedi. yakındaki çalılar arasında açıklık.

Görebildiğim tek uçuş modundan uzaklaşırken kafam karışarak, "Ama helikopterler ters yönde," yorumunu yaptım.

"Yanlış yola gidiyorsun."

O, başını salladı. "Sanmıyorum profesör." Hafifçe eğildi ve ona katılmamı işaret etti. Başımı geriye doğru eğdim, sırtına binmemi istediğini fark ettiğimde hayrete düştüm! "Şaka mı yapıyorsun?"

"Korkmuyor. Bakın, ben de bunu sabırsızlıkla beklemiyorum. Sen gidiyorsun cehennem kadar ağır ol.

"Bana uçabileceğini mi söylüyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden bana döndü ve hızla dünyaya dönmeden önce bir metre kadar havaya yükseldi. Sabırsızca içini çekti. "Yeterli gösteri mi? Şimdi gemiye bin, koca adam.

Tereddütle bacağımı kaldırdım, önce onu, sonra diğerini kollarının altına almasına izin verdim.

"Oh lanet!" nefes verdi. "Sen ağırsın! John bunu neden yaptı? Ben? Bunu tek başıma yapabilirdim!

Kalktı ve kollarımı onun gövdesine sıkıca doladım.

"Çünkü bana güvenmiyor" diye yanıtladım. "Kapılardan koşarak geçeceğimi sanıyor."

17

Haywire ve ben gri uçuruma neredeyse yirmi dakika önce girmiştik ve uçurumun çatlamasını ve şehrin yeniden ortaya çıkmasını beklerken bir çocuk gibi gövdesine sıkı sıkıya sarıldım. John Doe'nun bunun Dante ve Blake'e dair en kötü hayallerden daha kötü olacağına dair önsezisi bana alevler içinde yanan etleri ve birbirlerini pençeleyerek öldüren insanları gösteren korkunç görüntüler yaşattı. Bir soykırıma tanık olmayı bekliyordum. Griliğin içinden, bulutların ve yağmurun içinde açılan şeritlerin arasından çıkıp şehri görmemizi sağlayan gördüklerimiz, bizi bambaşka sebeplerden rahatsız ediyordu. Gerçekten de şehir ne yanıyordu ne de parçalanıyordu; daha ziyade mükemmel bir durma halindeydi.

"Neler oluyor?" Haywire, köprü'nün üzerinden uçarken ve trafikten yoksun olduğuna tanık olurken sordu. Parktaki ağaçların tepelerinin üzerinden süzüldü ve şehir merkezinin merkezi bulutların arasından belirdi. Şehir ışıklarının parıltısı huzur vericiydi ama yine de bir şekilde soğuk ve rahatsız ediciydi, sanki donmuş bir odanın duvarındaki bir tablodaki ışıklarmış gibi. "Herkes nerede?"

Neredeyse sorduğu anda, kaldırımda duran bir kadını fark ettim; vücudu o kadar sert ve omurgası o kadar dikti ki, onu kolayca bir sokak lambası ya da posta kutusu sanabilirdim, çünkü o da yerinde sabitlenmişti. Sokağın karşısındaki binanın duvarına baktı. Binada daha da rahatsız edici bir şey fark ettim. "Haywire, pencerelere bak" dedim binayı işaret ederek.

Haywire hayretle, "Aman Tanrım," diye tepki gösterdi.

Binanın pencereleri, şehir merkezindeki diğer yüksek binaların pencereleriyle birlikte ayakta durup gecenin karanlığına doğru bakan insanların yüzleriyle noktalanmıştı. "Onlar ne için bekliyorlar? Neden simülasyonu temizlemiyorlar?"

Kali'nin tespit edilemeyen kilit programıyla seni alt ettiğini söylemiştin. Belki de bir tasfiyeyi geciktirmek ya da bundan kaçınmak onun sizin post-insan organizasyonunuzu geride bıraktığının bir başka örneğidir."

"Ama neden?" Haywire sola dönüp kuzeye, suyun karşısına ve çatı katıma doğru yöneldiğimizde cevap verdi. "Lynchpin programlarının amacı hacktivistlere karşı koruma sağlamaktır. Tasfiyeleri başlatıyorlar

böylece bilgisayar korsanları ayıklanıp ortadan kaldırılabilir. Sim'i temizlemezse hiçbir şeyi kalmaz. Hiçbir savunma yok."

"Bu yalnızca Kali'nin, hackleme faaliyetlerinizin diğer hedefleri kadar sınırlı olduğunu varsayıyoruz. Lynchpin programındaki karmaşık şifreleme, durumun böyle olmadığını zaten tespit etti. Koruma altında olmalıyız.

Kali kalıpların dışında düşünüyor olmalı."

"Güzel güzel. Kendine bir bak," diye çatı katıma yaklaştığımızda Haywire omzunun üzerinden küçümseyici bir tavırla yanıtladı. "Bir şeyleri çözmek. Hızlı çalışıyorsun, değil mi?"

"Umarım ilkel, gelişmemiş primat kardeşlerimi temsil ediyorum. peki," diye yanıtladım, insan sonrası beni küçümseme eğiliminden bıkararak.

"Ah, o da komik olmaya başladı! Bu gece sürprizlerle dolusun."

Balkonuma oturduk ve Haywire beni hemen sırtından kaldırdı; görünüşe göre onun yükünü hafiflettiği için rahatlamış görünüyordu. Sanki sırtı kasılmış gibi gerindi.

"Vücudun yalnızca bir avatar değil mi?" Not ettim.

Omzunu ovuştururken bana baktı. "Avatarlar gerçekliği simüle ediyor; belki bazen biraz fazla iyi . Ve biliniz ki, kas kütleniz kadınların sırtlarında değil, gözleri tarafından yutulmak üzere tasarlanmıştır."

Başımı salladım. "Özür dilerim."

"Bay. Büyük?" Haywire çatı katına seslendi. Haywire arkadaşlarını aramak için karanlık yaşam alanına girdiğinde nemli, soğuk rüzgar perdeleri uğursuzca uçurdu. Cevap gelmeyince hemen paniğe kapıldım; korku silahımı iki elimle kavramama ve kapı aralığından yavaşça adım atarken önümde tutmama neden oldu. "Haywire, bir şeyler ters gidiyor."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadı yatak odamın kapısının önünde durup ona katılmamı beklerken. Silahıma baktı. "Silahını doğrult. Savaşmaya hazır olun."

18

Haywire elinin yan tarafını yatak odası kapısına dayadı ve kapıyı iterek açmaya başladı. O gece ikinci kez kendimi Kali'nin orada, yatakta uyuyakalması için dua etmenin eşiğinde buldum ve ikinci kez bu dua cevapsız kalacaktı.

Haywire, "Ah hayır," diye fısıldadı.

"Belki de onu daha güvenli bir yere taşımışlardır" diye önerdim.

"HAYIR. Yapmadılar," diye yanıtladı Haywire, ileri adım atıp yatağımın önünde yerde göremediğim bir şeye doğru ilerlerken omuzları çökmüştü.

Kapıyı daha iyi görebilmek için boynumu uzattım. Gördüklerime hazırlıklı değildim.

Vücut kısımları. Kan. Izdırıp.

"Ne oldu?" Haywire, Bay Big'in kolsuzluğunu alırken sordu:

bacaksız, gözsüz bedenini kollarının arasına aldı ve onu kendisine doğru bastırdı.

"Hiç uyumuyordu," Bay Big acıyla nefesini tuttu, ağzı birkaç saniyede bir tükürmek zorunda kaldığı kanla doldu. "O...bizi şaşırttı. Karşı koyamadık bile... herkesi parçaladık... sadece sana bir mesaj vermek için beni hayatta bıraktık."

"Ne?" diye sordu Haywire, arkadaşını sakinleştirme çabasıyla boşuna sallarken yüzü acıdan buruşmuştu; hiçbir şey acıyı bu kadar dindiremez.

Odayı taradım. Kollar, bacaklar, gövdeler ve tüm zemini kırmızıya boyayacak kadar kan vardı. Hafifçe kaydım ve yanlışlıkla bir şeye tekme attım. Aşağıya baktığımda bunun birinin yüzü olduğunu fark ettim. Haywire yakınlarında kayarak durdu ama o tuhaf kesintiyi fark etmedi, dikkati Bay Büyük'e çevrildi.

"Zihnin en keskin akıl yürütmesinin kötü irade ve kötü güçle birleştiği yerde... orada insanoğlu kendini savunamaz' dedi."

Haywire'in yüzü dehşete düşmüştü. "Bu ne lan-"

"Dante'nin Cehenneminden alıntı yapıyor" dedim.

Haywire'in ifadesi aynı kaldı. "Neden? Ne için?"

Başımı salladım.

"Beni öldürmelisin!" Bay Big aniden bağırarak Haywire'ın dikkatini ona çevirdi.

Haywire hemen, "Bunu yapmayacağım ve bunu sen de biliyorsun," diye yanıtladı. talebin reddedilmesi.

"Yapmak zorundasın !" Bay Büyük'ün sesi acıdan dolayı bozulmuştu ulaştığı yüksek, umutsuz seviyenin insanlık dışı olduğunu. "Acı çekiyorum!"

"Beni dinle! Gerçek dünyada hâlâ uzantılarınız var. O yaraları dağladı. Dayanabilirsin ve seni bu durumdan kurtarabiliriz! "

"Bundan kurtuluş yok!" Bay Büyük çığlık attı. "Biz onun kafasının içindeyiz, kahretsin! O uyandı ve biz onun kafasının içindeyiz! Bundan kaçış yok! Hepimiz öleceğiz; her birimiz!" İri adam acı içinde kıvrandı; sanki gözyaşı dökmek istiyormuş gibi görünüyordu ama gözlerinin kafatasından çıkarıldığı deliklerin büyüklüğüne üstünkörü bir bakış, gözyaşı kanallarının olmadığını doğrulamak için yeterliydi. Ancak kurumuş kan gözyaşları yanaklarını çiziyordu.

"Ne olmuş? Öylece ölecek misin?" Haywire karşılık verdi. "Kabul edilemez!"

Bay Big, kendi ölümü için pazarlık yaparak, yalvararak, "Yedek zihin dosyamı vücuduma koyabilirsiniz," diye yanıtladı.

Haywire başını salladı.

Onun reddini görmüş olamazdı ama bir şekilde bunu hissetmiş gibiydi.

"Evet yapabilirsin. Yapabilirsiniz! Kali'nin sim'ini hacklemeden hemen önce yedeklemiştim!"

"Beynini yedekleyebilir misin?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Haywire beni görmezden geldi ve şehitlere hitap etmeye devam etti. "Bu çok riskli. Önce kapıların kilidini açmalıyız."

Bay Büyük'ün tek tepkisi uzun, kederli bir inilti oldu. Çektiği eziyeti anlayamıyordum. Simülasyondaki acıya son vermek için gerçek hayatına son verme riskini göze almaya hazırды.

Aniden botlarımın tabanlarında hafif bir titreşim hissettim. Silahımı kaldırdım ve hızla odanın kapısına doğru bir adım atıp koridora baktım. Titreşim (her ne ise) artıyordu.

"Nedir?" Haywire da bunu hissederek bana seslendi.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım titreşimler arttıkça, ses yaklaştıkça giderek daha çok vahşi atların izdihamına benziyordu. "Ama sanırım buradan hemen çıkmalıyız..."

Önerimi bitiremeden sağ kolum beni kendine çekti ve mavi elbiseli, haki gömlekli öfkeli bir adama nişan almaya zorladı.

Asansörden bana doğru koşarken pantolonu. Desen bozucu silah, ben tetiği çekmeden ateş etti, altın rengi bir parçacık jeti göğsüne çarptı ve onu, güneşli bir temmuz gününde sıcak bir asfalt yolun üzerindeki hava gibi, sadece çarpık dalgalara böldü. Ben daha tepki veremeden, silah iki NPC'ye daha iki kez daha ateş etti, ikisi de silah onları kesmeden önce zar zor asansörden çıkabildiler.

Haywire, yatak odasının kapısının önünde yanıma gelirken, "İyi çekim, Tex," yorumunu yaptı.

"Ben yapmadım..."

Haywire sözümü keserek, "Otomatik pilot, biliyorum," diye yanıtladı. Sesi tehditkar izdiham şişiyordu. "Hadi buradan defolup gidelim."

Bay Büyük'ten geriye kalanları almak için yatak odasına döndük, ancak bir NPC dalgası balkonumun korkuluğuna ulaştığında yolumuzda durduk. Olimpik jimnastikçileri utandıracak derecede olağanüstü atlayışlarla üzerinden atladılar ve bizi alıp götürecek nehir akıntıları gibi bize doğru koştular.

19

Elbisemdeki bilgisayar hızlı bir şekilde art arda hedefleri belirledi, saniyede birkaç kez nişan alıp ateş etti, kilitlendiğinde neredeyse omzumu yerinden çıkaracaktı, harekete geçti ve ardından hızla bir sonraki en tehditkar NPC'yi buldu. Elbise ve silahtaki donanımı yönlendiren fütüristik hedefleme yazılımının hızına rağmen, düşman dalgasının bizi ezmesini durduracak kadar hızlı ateş edemedim.

Şans eseri Haywire bunu halletti. Sol bacağını kullanarak beni yolundan uzaklaştırmaya yetecek kadar güçlü bir şekilde kaburgalarımın tekme attı ve bir şekilde yaralanmaktan kaçınmayı başardı. Daha sonra sanki görünmez bir kamyonu yolundan çekmeye çalışıyormuş gibi kollarını avuçları dışarıda olacak şekilde öne doğru uzattı. Aynı koridorda Kali'nin bana yaptığı gibi, Haywire da NPC'leri geriye doğru itmeyi başardı, muhtemelen elli tanesini balkona ve ötesine çarparak her birinin korkulukların üzerinden şiddetle yuvarlanmasına neden oldu.

"Etkileyici" diye yorum yaptım.

Görünüşe göre seleflerinin kaderinden habersiz olan bir sonraki NPC dalgasının, korkulukların üzerinden apartmana doğru fırlamasını hemen izledi. Görünmez güç alanını bir kez daha onlara doğru gönderdi, hepsini geriye doğru savurdu, vücutlarını yağmurla ıslanmış geceye fırlattı, sarmallar çizerek ölümlerine yolladı, ancak çok aşağıdaki kaldırıma çarptı. Sonra bana döndü ve beni kolumdan yakaladı, beni tekrar yatak odama doğru itti, sonra bir eliyle kapıyı kapattı ve diğer eliyle işaretler yaparak odadaki her cansız nesneyi kendisine çağırıyor ve sonra da onları bir barikat gibi üst üste yığıyor gibi görünüyor. .

"Bu onları en fazla birkaç saniye tutacaktır. Buradan çıkmalıyız."

Bay Büyük'ün yanına giderek onu gömleğinin yakasından yakaladı ve pencereye doğru sürükledi. Sonra bana döndü ve ben yatak odası kapısının yanında şaşkın bir halde dururken bana sabırsızca baktı. "Neden orada öylece duruyorsun? Benim Jedi akıl numaralarım onları sonsuza kadar alıkoyamaz.

Daha önce buradan uçup gitmemiz lazım—"

Cümlesini bitiremeden yatak odasının penceresi kırıldı ve ilk NPC'nin kanlı parmakları umutsuzca ona doğru yaklaştı. Döndü ve güç alanı gücünü bir kez daha kullanarak NPC'nin gecenin karanlığına düşmesine neden oldu, ancak anında onun yerini üç kişi daha aldı. Onları gönderdi

kenar da aynıydı, ancak hızla bunların yerini beş kişi daha aldı. "Bu kötü!" bağırdı. "Onların üstesinden gelemiyorum ve buradan defolup gitmemiz gerekiyor; tıpkı dün olduğu gibi!"

Sağ tarafımda, Haywire'in ağır meşe şifonyerle barikat kurduğu kapı, yatağım, ikiz komodinler, gömme dolabımın içindekiler ve ölen post-insanların vücut parçaları, gücün gücünden dalgalanıyordu. NPC'ler vücutlarını ona karşı yığdılar. Kapının kırılmasına yalnızca birkaç saniye kalmıştı, aynı zamanda yatak odasının tüm duvarının yıkılmasına da yalnızca birkaç saniye kalmıştı. Başımı kapıdan pencereye çevirerek kapıdan uzaklaştım; Haywire NPC'leri nihai ölümlerine göndermeye devam ediyordu. Kaçış yok gibi görünüyordu.

Sonra John Doe'nun söylediği bir şeyi hatırladım. Silahımı tekrar kaldırdım, bu sefer doğrudan tavana doğrulttum ve ateş ettim. Tıpkı John'un anlattığı gibi, tavanın çektiğim bölümü ortadan kaybolarak betonda bir metreden daha derin bir delik bıraktı. Çatının daha uzakta olamayacağını tahmin ettim. İki kez daha çekim yaptım, altın desen betonu kaydileştiriyor ve sim'den siliyordu. Yağmur odaya yağmaya başladığında çabalarımın boşa gitmediğini anladım.

"Salak! Hadi! Bize bir çıkış sağladım!"

Omzunun üzerinden bana kısa bir süre baktı, sonra da açtığım deliğe baktı. tavana. "Oraya sığabilir miyiz? Dar görünüyor!"

İki kere daha ateş ettim. "Ben genişlettim. İyi olacağız!"

"Peki Bay Büyük? O olmadan ayrılamayız ama bu pencereden çıktığım anda NPC'ler odaya akın edecek!"

Bay Büyük'ün yanına koştum ve onu olabildiğince güvenli bir şekilde yakalayıp elimi pantolonunun beline soktum. "Onu yakaladım!"

"Bırak beni..." Bay Büyük sızlandı.

Haywire onun itirazını görmezden geldi. "Kendini hazırla!" izinsiz giren NPC'lere doğru başka bir güç patlaması gönderirken bağırdı. Sonra döndü, kolunu benimkine doladı ve tavandaki deliğe doğru uçtu. Odaya giren ilk NPC'ye son bir desen bozucu atış yaptım, ancak bir başkasını ateşleyemeden çoktan dar deliğe girmiştik, ben Bay Büyük'ü sürüklerken Haywire da beni sürüklemişti. Üç buçuk metrelik betonun içinden geçiyorduk ama biz kaçamadan bir NPC esrarengiz bir şekilde Bay Büyük'e ulaşmıştı. Dev adamdan geriye kalanlar

Bir saniyeden çok daha kısa bir sürede kolumdan o kadar kaba bir şekilde kurtuldum ki, çatıyı temizlerken hâlâ şoktaydım. Bundan bir saniye sonra, NPC'ler yarattığım delikten bir gayzer gibi fışkırmaya, fışkırmaya, tırmanmak için birbirlerinin vücutlarını merdiven gibi kullanarak, doğaüstü bir şekilde sıçrayıp bize pençe atmaya başladılar, birden fazlası düşmeden önce oldukça yakına geldi. çatı katına geri dönelim.

"Nereye gitti?" Haywire bana bağırdı.

"Onu kaybettim," diye yanıtladım, gözlerimi arkamızda küçülen korkunç manzaraya sabitleyerek, tüm bina NPC'ler tarafından petekteki arılar gibi kaynıyordu, duvarlar hareket edecekmiş gibi görünene kadar binanın dış cephesinin her santimini kaplıyordu.

Gösteriyi izlerken Bay Big'in sözleri kafamda yankılandı: "Hepimiz öleceğiz - her birimiz."

20

"Ne demek onu kaybettin ?" diye bağırdı Haywire, beni biraz erkenden omuz silkerek, şehir merkezinin merkezinde iniş pisti olarak seçtiği yüksek binanın çatısının ıslak çakılları üzerinde acı içinde yuvarlanmaya zorladı. Oturdu ve bana doğru gürledi, sonra beni zırhımın önünden yakaladı ve buz gibi bir şekilde takip ederken beni öfkeyle sarstı, " Bir insanı nasıl kaybedersin? "

"Elimden geldiğince sıkı tutundum," diye yanıtladım protesto ederek. "NPC...onu elimden aldı. Bir çekiş bile hissetmedim... Onu sadece bir an yakaladım, sonra bir sonraki an..."

Beni çakıllara doğru itmeden önce dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

"Onun için geri dönmeliyiz."

"Bu tamamen mantıksız," diye cevapladım, ayağa fırlarken.

"Duygularının seni ele geçirmesine izin veriyorsun."

Haywire'in gözleri çılgına döndü. "Evet. Ben," dedi, adım atarken başını salladı. tekrar bana doğru geldi, duruşu tehditkardı. " Duyguların nerede ?"

"Kendimi çok duygusal hissediyorum" diye karşılık verdim, "ama bunun beni analitik olmaktan alıkoymasına izin vermiyorum. Biz binayı terk ettiğimizde Bay Büyük ölmüştü. Orada kurtarılabilecek kimse yok."

Haywire başını salladı, gözlerindeki kırgınlık delikler açıyordu bana doğru. "Kaderini sana emanet ettiğim anda ölmüştü ."

"Ben-ben özür dilerim. Gerçekten denedim."

Haywire kırgın bakışlarını birkaç dakika daha üzerimde tuttu ve sonunda tiksinti dolu bir hırıltıyla arkasını döndü. Binanın pervazına doğru yürüdü. "Eğer linç sende olmasaydı, bu iyiliğin karşılığını verirdim ve seni burada ölüme terk ederdim."

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Sanki bu şimdiye kadar duyduğu en aptalca soruymuş gibi başını salladı. "Nerede düşünüyorsun?"

"Eğer kapılara geri dönmeyi planlıyorsan korkarım ki bu artık bir seçenek değil."

"Ne?"

"Kali uyandı" diye yanıtladım. "Şehrin kuzeyindeki kapılar ilk sırada yer alıyor. beni aramaya gidecek. Bildiğimiz kadarıyla o zaten orada."

"Tam da bu yüzden hemen oraya gitmemiz gerekiyor. John ve diğerlerinin yardımımıza ihtiyacı var."

"Kapıların hala orada olması son derece düşük bir ihtimal."

Haywire'in ağzı dehşetle açıldı. "Seni soğuk orospu çocuğu."

"Doğruyu söylüyorum, değil mi?" Yanıtladım. "Kali, simindeki fiziksel dünyayı sizin ve diğer post-insanların bile başarabileceğinin çok ötesinde bir ölçekte manipüle edebiliyor, değil mi? Post-insanların ona direnebileceğini düşündüren şey nedir? Tıpkı Bay Büyük ve diğerlerini benim dairemde yakaladığı gibi onları da hazırlıksız yakalardı. Üzgünüm Haywire ama John'un çoktan öldüğü neredeyse kesin."

"Neredeyse! Önemli olan bu!" Haywire cevap olarak bağırdı. "Bilmiyoruz kesinlikle! Bu yüzden gitmemiz gerekiyor!"

"Ve neredeyse kesin olarak ölmek mi?"

"Kararımı matematiğe dayandırmıyorum, seni aptal! Kararlarımı olasılıklara dayandırmıyorum!" bana bağırdı. "Bir kadını mutlu edememene şaşmamalı. Bir bilgisayar gibi düşünüyorsun!" Bana dönmeden önce çıkıntıya doğru bir adım attı. "Bu sizin son şansınız, Profesör. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Lütfen mantıksız olmayın" diye yanıtladım. "Düşünmek."

Başını salladı, ifadesi artık acı hayal kırıklığıyla karışmış bir tiksinti ifadesiydi. "Anlamaya başladığını sanıyordum." Çıkıntıdan indi ve uçup gitmeye başladı, ancak şiddetli yağmurun ve kalın kara bulutların arasında kaybolmadan hemen önce, HUD'ım parladı, için için yanan bir katliamın görüntüsü ekranı doldurdu.

"Salak mı?" John'un sesi konuştu. Sanki gözyaşları içindeydi, sanki konuşmak için gösterdiği çaba neredeyse çok fazlaydı. "Haywire, ne olduğunu görebiliyor musun?"

Haywire havada donmuştu, mesaj ona da ulaştığında sırtı bana dönüktü ve onu hâlâ sersemletiyordu. Gördüğümüz görüntü bir yıkımdı, yıkılan kapılar, karanlığın yuttuğu beyaz ışık, dünyanın sonundaki siyah uçurum her zamankinden daha soğuk ve umutsuz görünüyordu. "Anlıyorum" dedi.

Bakış açısı sağa kaydırılarak binlerce kömürleşmiş cesedin mide bulandırıcı görüntüsünü, NPC'lerin çılgınca çılgın hayvanlar gibi hâlâ için için yanan cesetleri çılgınca parçalayıp parçaladığını görüyor.

avlarını yutuyorlar. "Haberin var," John tekrar konuştu. "Görüyor musun?" o tekrarladı.

"Evet, John. Anlıyorum."

Bakış açısı yeniden değişti, John'un dizlerinin üzerinde çöktüğünü, göz yuvaları boş olduğunu, yeni yaralardan bir düzine kan çizgisinin yanaklarından aşağıya doğru aktığını görmek için etrafı taradı. "Bu iyi. Bu iyi," dedi John.

Kali onun arkasından çerçeveye adım attı ve elini John'un omzuna koyarken sıırttı. "Gördüğünüz gibi arkadaşınız artık hiçbir şey göremiyor ."

21

Haywire ve ben Kali'nin yüzünü görür görmez işimizin bittiğini anladık. Kali, John'a son bir acımasız iletişim kurmasına izin vermişti; bunun tek nedeni, sinyali takip etmek ve konumumuza ışınlanabilmek için bizi bulmaktı. Bu gerçeğin farkına varıldığı andan itibaren olaylar saf, hayvani içgüdülere göre gelişti. Haywire havada döndü ve kollarını uzatarak bana doğru ilerledi. Silahımı kılıfına koydum ve onu yakalamak ve yola devam etmek için kollarımı uzattım.

Ne yazık ki, Haywire ne kadar hızlı tepki verirse versin, Kali daha hızlı davrandı ve anında ışınlandı. Bir anda belirdi, sadece bir metre sağımda, çıplak ayakları çatının keskin çakıllarının sadece birkaç santim üzerinde havada asılı duruyor, kırmızı elbisesi yağmurdan ıslanmış ama hâlâ rüzgarda dalgalanıyordu, ıslak, karışık saçları da aynısını yapıyordu. Başımı ona çevirecek ve elleri beni yakalarken, içeri girerken pençelere dönüşen öfkeli, parlak LED gözlerini görece kadar zamanım vardı. Görünüşü gerçekte olduğu şeye uyuyordu: şeytan - sim'in Şeytanı o yaratmıştı.

Korku beni felç ederken kalbim göğüs duvarına çarptı.

Parmakları zırhıma temas ettiğinde, Haywire'dan gelen güçlü bir kuvvet patlamasıyla birdenbire uzaklara doğru sekti. Bu yalnızca bir kez işe yarayacak bir numaraydı ama Haywire kendini tanrı ilan eden bu kişiyi hazırlıksız yakalamıştı. Bu bize Haywire'ın uzanıp beni sırtına almasına ve sonra da binanın kenarından aşağıya, karanlık geceye doğru dalmasına yetecek kadar zaman kazandırdı.

"Düzensiz bir yol seç! Tek şansımız onu bulutta kaybetmek kapak!" Bağırdım.

Haywire keskin bir şekilde sağa döndü ve bu sırada neredeyse beni sırtından düşürüyordu. Sonra sola döndü ve tuğla ve harçtan oluşan kanyonun içinden geçtiğimiz dar bir sokağa doğru ilerledi. Kısa bir an için Kali'den kaçabilecekmişiz gibi göründü ama sonra o dünyayı bize karşı çevirdi.

İlk hamlesi bizi kimliğimizden kurtarmak oldu. Şehri kaplayan kalın, karanlık, yağmurla dolu bulutlar bir anda buharlaştı. Kapılarda geride bıraktığımız gökyüzü geri döndü: dönüşümlü kırmızı ve mavi, devreler

desenler ve yumuşak kar gibi düşen ışık küreleri bir kez daha orada. "Eğilde kal. Az önce kimliğimizi kaybettik!

Haywire itaat etti ve şehrin sokaklarında dolaşana kadar aşağı indik. "Açıklıktan çıkmalıyız!"

Arkamızı görebilmek için başımı çevirip boynumu uzatmaya çalıştım. Dehşete düşmüş bir şekilde şehrin yapısının canlandığını, NPC'lerin tıpkı benim çatı katımda yaptıkları gibi sokakları ve ara yolları sular altında bıraktığını, ancak çok daha büyük ve daha korkunç bir ölçekte olduğunu gördüm. Bizi fark etmişlerdi ve simüle edilmiş insanlardan oluşan öfkeli bir nehir bize doğru koşuyordu; o kadar doğaüstü bir hızla hareket ediyorlardı ki, aslında kazanıyorlardı. "NPC'lerin gözleri üzerimizde!" Çığlık attım.

"Bu, Kali'nin de gözlerinin bizim üzerinde olduğu anlamına geliyor! Işınlanacak!" Haywire, bir kez daha keskin bir şekilde dönüp üzerine inşa edildiği şehir bloğunun tamamını kaplıyormuş gibi görünen cam ofis binasına doğru yalpalayarak şehrin kolektif bakışından kaçmaya karar verdi. İkinci katın camını kırdık, sonra tekrar koridora doğru keskin bir dönüş yaparak binanın merkezine doğru ilerledik. "Bakalım kimse bizi görmeden diğer tarafa çıkabilecek miyiz!"

Planı, aceleci ve başarı şansı az olmasına rağmen, kısa bir süreliğine işe yaradı ve NPC'lerin her yerde hazır bulunan gözlerinden kaçmamıza olanak sağladı. Kanalizasyona erişmenin bir yolu olabileceğini umarak bodrumdan çıkmayı denemek için onunla konuşmak üzereydim; Yer üstü bir çıkışın kaçışımızı kolaylaştırmayacağından emindim. Ancak kelimeler dudaklarımdan çıkmadan önce bina hareket etti ve sağımızdaki duvar aniden üzerimize geldi, vücutlarımıza öyle sert bir şekilde çarptı ki, arabamı tutmaya devam etmemin hiçbir yolu yoktu.

Işıklar titreşerek söndü ve bina sanki yana doğru dönüyormuş gibi hızla dönen zemine doğru kayarak düştüm. Beton tozu, sıva parçaları, patlayan borulardan gelen su ve sayısız ofis malzemesi ve mobilya, karanlıkta bir kaos çığı halinde benimle birlikte koridordan aşağı kaydı. "Gece görüşü!" Zırhlı kıyafetimdeki bilgisayar sistemlerinin sesle etkinleştirilen özellik ile donatılmış olmasını umarak bağırdım.

Şans eseri öyleydi ve gece görüşü devreye girerek sahneyi aydınlattı. Artık binanın zemini olan duvara doğru hızla kayıyordum; arkamdan hızla gelen yıkıntıların altında kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Bir ofisin kapısının hızla yaklaştığını görünce uzandım.

Vücudumu kapıya olabildiğince sert bir şekilde çarpmadan önce kapının çerçevesini kırmak. Kapı açıldı ve binanın ikinci katındaki eşyaların yanımdan hızla geçmesini izlerken kendimi yukarı çekip ofisi çıkıntı olarak kullanabildim.

Ne yazık ki Haywire hiçbir yerde görünmüyordu.

"Salak mı?" diye seslendim.

"Siz misiniz Profesör?" John Doe sordu, sesi acıklı olacak kadar acı vericiydi.

"Şu anda biraz zor durumdayım" diye yanıtladım. "Kali bizim izimizi sürüyor Aramalar. Bunun farkındasın değil mi?"

"Evet. Üzgünüm," diye yanıtladı John Doe. "Ölmek üzereyim. Göremiyorum. Ama NPC'lerin beni görebildiğini ve yakında beni öldüreceklerini biliyorum. Onlara karşı sonsuza kadar savunamam. Sonunda içlerinden biri güç patlamalarımı aşacak... arkama gizlice girecek ve dişlerini bana geçirecek. Hoş bir ölümle karşı karşıya değilim dostum. Belki de onu göremediğim için kendimi şanslı saymalıyım."

Haywire'ı bulmak için koridoru taramaya devam ederken, "Keşke sana yardım edebilseydim," diye yanıtladım. Bina dönmeye devam etti. Tespit edebildiğim kadarıyla Kali'nin tüm yapıyı demirlerinden çıkardığı ve henüz anlamadığım nedenlerden dolayı onu döndürdüğü ortaya çıktı. Binanın inleme sesi ve stres altında çatırdayan ve patlayan duvarlar ile destek yapılarının sesi neredeyse sağır ediciydi.

John , "Sen anahtarsın ," dedi. "Kaçabilmek için temel taşı istiyor sim- böylece uyanabilir.

"Farkındayım," diye yanıtladım, arkamdan gelen özellikle yüksek bir gıcırta dönmeme neden oldu. Ofise açılan pencere kapanıyordu, tuğla ve harç neredeyse sıvılaşıyordu, duvarlar canlanmış gibi görünüyordu, tüm çıkışları kapatıyordu. Kali'nin binayı hapishaneye çevirdiği bana açıktı. Tüm kaçış yollarını kapattığında bizi avlamaya başlayacaktı. Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyordum.

John, "Onun kaçmasına izin veremezsin," diye ısrar etti. "Sim'de başka bilinçli varlıklar da var. Henüz herkesin yerini tespit etmemiştik. En büyük kapıları yok etmesine rağmen sim'in her yerinde, dünyanın her köşesinde kapılar var. Hala kurtarabileceğiniz hayatlar var. Farkında olsunlar ya da olmasınlar size güveniyorlar."

Bina neredeyse 360 derece dönmüş ve geçit bir kez daha kısa süreliğine geçilebilir hale gelmişken, koridora yeniden girmeye çabalarken, "Söz veriyorum, John," diye cevap verdim. "Elimden geleni yapacağım." Ancak önce Haywire'ı bulmam gerekiyordu. John'un bildirisine yanıt vermediği için ya bilincinin kapalı olduğu ya da öldüğü açıktı. Düşüğünü görmemiştim bu yüzden ofislerden birine çarptığını varsaymak zorunda kaldım. Onu bulana kadar her birini aramak zorunda kaldım.

John sızlanarak, "Seninle iletişim kurduğum için özür dilerim," dedi. "İşkence, Profesör...Bunu tarif edemem. Beni bilinçsizce boğdu. Gözlerimi oydu. Ona karşı koyamadım."

"Anlıyorum," diye yanıtladım, gerçekten anlayışlı bir tavırla ama yine de kahraman adamın ölmekte olan sözlerine odaklanamadım. Şu ana kadar üç ofisi aradım. Koridorda bir düzineden fazla kişi kalmıştı ama bina dönmeye devam ediyordu; zemin benim için tırmanmanın imkansız olacağı doksan derecelik bir eğime doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Ondan önce Haywire'ı bulmam gerekiyordu.

"Anlamalısınız Profesör, işkence altında olan kişi artık siz değilsiniz . Normal şartlar altında bir yoldaştan asla vazgeçmem. Asla kimseden vazgeçmem. Ama böyle bir acıya maruz kaldığımda... bu ben değildim. Seninle iletişime geçen ben değildim! Anladınız mı Profesör?"

"Öyle yapıyorum," diye yanıtladım, onun içten özrünü sindirmeye çok az zamanım vardı; hayatında söyleyeceği son özürdü bu. Hızlı koşuyordum ama zemin neredeyse yetmiş derecelik bir açıdaydı. Bir sonraki kapı aralığına doğru sürünmek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ulaşabileceğim son yer bu olsa gerek.

"Ölmek çok tuhaf," dedi John, ses tonu aniden düşünceli ve sakindi. "Silinmek. Varlığımın son anlarını yaşıyorum. Ama var olmadığını hayal edemiyorum. Yapabilir misin?"

Koridor bir kez daha doksan derecelik bir açıya ulaşırken son kapı çerçevesini de sıkı sıkı tuttum. Ölümcül bir düşüşün dibinin birkaç metre üzerinde sallanıyordum. Silahımı kılıfından çıkardım ve kapıya ateş ederek onun kaydılaşmasını sağladım. Daha sonra ters bir çekiş yapmak ve odaya tırmanmak için tüm gücümü kullandım.

"Yaşamak her şeydir, Profesör. Ölüm kabul edilemez." O aniden çığlık attı. "Ölümüm kabul edilemez! Anlıyor musunuz?"

Haywire'ın ofiste buruşmuş vücudunun oda yavaşça dönmeye devam ederken yavaşça yuvarlandığını gördüğümde iç geçirdim. Yanında sayısız ofis malzemesiyle birlikte bir ofis koltuğu vardı. Kapı çerçevesinden aşağı atladım

ve John'a son bir kez hitap etmeden önce onun yanına indim. "Anladım John."

"Bu dünyadaki her yaşam için savaşmalısınız, Profesör. Senin ve sonuncusunun."

Cevap veremedim John Doe'nun dehşet içinde çılgınlık attığını duydum. HUD'ımdaki iletişim görselini tam zamanında açtım ve birden fazla NPC'nin Afrika ceylanındaki aslanlar gibi adamın üstüne indiğini, etini ısırıp parçaladığını gördüm. Bu, ölümün bakış açısıydı.

Ekranı kapattım.

"Salak mı? Beni duyabiliyor musun?" Yüzünü bir yandan diğer yana hareket ettirirken yavaşça konuştum.

Gözleri hızla açıldı ama acısına tepki olarak hızla kapandı.

"Kutsal... kahretsin! Benim omzum! Sanırım bir şeyleri kırdım!" sonunda dedi.

"Görebiliyor musun?" Ona sordum.

Başını salladı, bu hareket açıkça onun ciddi rahatsızlığına neden oluyordu. "Görebiliyorum. Gece görüşüm düşük ışıktaki otomatik olarak etkinleşiyor. Neler oluyor?"

"Kali binada köklü bir tadilat yapıyor. Bütün çıkışları kapatıyor."

Haywire acı dolu inlemelerin arasında, "Şanslıyız," diye yanıtladı. "Eğer linç sende olmasaydı, bizi burada gözleme yapar ve bu işi bitirirdi. Seni canlı ele geçirmeye çalışmak onu süslenmeye zorluyor."

"Şu anda pek şanslı olduğumuzu düşünmemiştim," diye yanıtladım.

"En azından hâlâ hayattayız."

"Bardağın yarısı dolu mu?" diye düşündüm.

Haywire'in gözleri anında silahıma takıldı. "Bizi yeni yapmalısın çıkış. Ateş gücünüzü ikiye katlayabilirsiniz, biliyorsunuz."

"Nasıl?" diye sordum, gözlerim kısıldı.

Silahıma elini uzattı. Ona verdim ve diğer avucunu da ona vurdu. Diğer eli uzaklaştığında elinde de bir silah vardı.

"Sim dışından indiremiyoruz" dedi, "ancak mevcut dosyaları kopyalayabiliriz." Silahları bana verdi. "Artık ihtiyacınız olan tüm silahlara sahipsiniz. Çok geç olmadan buradan defolup gitmenin zamanı geldi.

Başımı salladım. "Kilomu destekleyebilecek misin?"

"Pek sayılmaz ama başka seçeneğim yok. Sadece bana tutun ve ateş etmeye devam et Biz çıkana kadar dümdüz ilerleyin."

"Tamam" diye yanıtladım. "Aşağı inmemizi öneririm."

"Kulağa hoş geliyor" diye yanıtladı. "Tutun."

Kırık vücudunun etrafına uzandım ve tutundum, dirseklerimi yanlarına doğru sıkmaktan başka seçeneğim yoktu, bu da istemeden tekrar hırıldamasına ve inlemesine neden oldu.

"Hadi yapalım," diye fısıldadı, zar zor konuşabiliyordu. "Biraz daha beklersek bayılacağım."

"Tamam aşkım." Haywire'ın sırtının bastırıldığı odanın alt tarafındaki duvarı hedef aldım. "İşte başlıyoruz." Ateş ettim.

Duvar, ateş ettiğim diğer her şey gibi ortadan kayboldu, sanki silinmiş gibi buharlaşmadan önce kısa bir altın rengi toz desenine dönüştü. Yan taraftaki ofise gittik ve tetiğe tekrar basıp bir duvarı daha kaldırdım. Hızla son hıza ulaşan serbest düşüşe girerken tetiklere hızlı bir şekilde arka arkaya basmaya başladım. Haywire altımda kaldı, gövdem onun sırtına dayanıyordu ama yaralarının acısı çok fazla olduğu için bana tutunamıyordu.

Dibe ulaştığımızda dirseklerimi ona sıkıştırmanın yeterli olmayacağını ve yön değiştirmesi gerektiğini anlayınca silahlarımdan birini kılıfına koydum. Bilincini kaybetmemiş olmasını umarak kolumu olabildiğince sıkı bir şekilde ona doladım. Son kez ateş ettim ve birdenbire binanın çok altında olmayan sokak görüldü. Binadan kaçtığımız anda Haywire'ın bizi serbest düşüşten kurtarmak için keskin bir dönüş yapması gerekecekti; Aksi takdirde kaldırımı çarpardık ve anında ikimizi de öldürürdük.

"İşte başlıyoruz! Hazır mısınız?" Bağırdım.

Haywire yanıt vermedi.

22

Neyse ki Haywire uyanıktı ve binadan çıktığımız anda bizi serbest düşüşümüzden kurtarıırken yörüngesi önemli ölçüde değişti; karnı, tehlikeli bir şekilde üzerinden geçtiğimiz sokağın asfaltına birkaç santim kadar sürtüyordu. Demirlenmemiş binanın enkazı etrafımıza yağıyordu; Haywire, kanalizasyon açıklığının kapağının kendisini havaya fırlatmasını sağlamak için sim'i manipüle etme yeteneğini kullanmadan önce üzerimize toz, cam ve beton parçaları yağdı. Bana intihar gibi görünen bir manevrayla, ikimizi de çok hızlı bir şekilde deliğe indirdi, bizi pervasızca karanlığa doğru sürdü ve kokuşmuş kanalizasyon suyuna sıçramadan sadece bir an önce yavaşladı. Rögar kapağı arkamızda yerine oturdu ve ikimiz de yeniden mutlak karanlığa gömüldük ama gece görüşüm anında yeniden devreye girdi.

"Salak!" Tamamen beline kadar gelen lağıma batmış olduğunu görünce bağırdım. İğrenç sızıntıya uzandım ve onu dışarı çıkardım, yüzünün mutlak bir acı ifadesine büründüğünü fark ettim. Sudan çıktığında nefes almak için ağzını genişçe açtı ama ciğerlerine herhangi bir şey çekebilecek gibi görünmüyordu. "Kaburgaların kırılmış olabilir" dedim. Onu sırtını duvara yasladım ve ağırlığını kollarımla desteklemek için elimden geleni yaptım. "Sakin olun ve küçük nefesler almaya çalışın."

Başını salladı, gözlerini kapattı, kolumu tutan elini gevşetti ve kısa, sık bir nefes almayı başardı. Nefes alır almaz yüzü, özellikle de kötü kokudan dolayı kıvrışan burnu hemen buruştu. "Aman Tanrım. Bu korkunç!" Avucunu kaskıma doğru uzattı ve tıpkı John'un zırhımı kopyalarken yaptığı gibi onu bir örümcek ağı gibi çekti, sonra kendi kopyasını tutarak uzaklaştı ve onu hızla başının üzerinden geçirdi. "Çok daha iyi."

"Buradan çıkmalıyız. Eğer NPC'lerden veya trafik kameralarından herhangi biri binadan dışarı çıktığımızı görürse Kali burada olduğumuzu biliyor."

"Şüpheliyim. Bütün bu enkaz kaçışımızı örtebilirdi."

"Yine de tedbirli olalım," diye Haywire'in yukarı çıkmasına yardım etmeye çalıştım. Tünellerin uzunluğu boyunca uzanan beton çıkıntı.

İnledi. "Yapma! Beni öldürmeden önce elinizi çekin Profesör!"

"Burada öylece kalamayız," dedim, su damlayan, pis kokulu, küflü duvarları işaret ederek. "Burası iyileşmeye ve iyileşmeye elverişli bir yer değil. Burada kalırsak zayıflayıp öleceğiz."

Zorlukla bir nefes daha alırken durakladı. "Yapmayacağız. Beni taşıyabilirsin ama daha güçlü olmalısın."

"Benden spor salonuna gidip daha sonra gelmemi mi istiyorsun?"

O, başını salladı. "İnanamıyorum. Bir mizah girişimi daha. Sen berbatsın. Hayır, senden zırhındaki dış iskeleti etkinleştirmeni istiyorum."

Her ne kadar kaskım ve vizörüm tarafından korunan yüzümü göremese de görebilseydi, şaşkınlıktan ağzımın açık olduğunu görürdü. "Ne? Zırhın içinde bir dış iskelet mi var ? Neden bana söylemedin? Bu orada işe yarayabilirdi!" "Seni uçurmadan önce onu etkinleştirmiş olsaydın, beni kollarının arasında ezerdin.

Takım elbise son derece güçlüdür. Etkinleştirdiğinizde, bir arabayı, bir kağıt destesini kaldırdığınız aynı kolaylıkla kaldırabileceksiniz. Beni limon gibi sıkmanı istemedim."

"Bunu nasıl etkinleştiririm?" Dedim, onun gözetimini bırakırken iç çekerek, kabul ettim tatmin edici olmayan açıklaması. O kanalizasyondan çıkmak için çaresizdim.

"Sadece özelliği çağırın. Sesle komut veriliyor."

"Dış iskelet açık" dedim. HUD'ımda benden bunu yapmamı isteyen bir simge belirdi komutu onaylayın. "Evet dedim.

Haywire zayıf bir sesle , "Tamam, artık beni kaldırabilirsin," dedi. "Koca kışını taşımak zorunda kalmak yerine bir kez olsun hanımefendi gibi davranılmak güzel olacak."

Dizlerimi bükmeden önce omuz silktim ve kollarımı onun altına aldım, onu kaldırdım ve sanki bir bebekmiş gibi vücudunu kucakladım. Muhteşem bir duyguydu. Bunu tam olarak onu kolaylıkla kaldırmak olarak tanımlayamadım çünkü bu çok fazla itibar kazanmak gibi görünüyordu. Onu ancak arabasında bir yolcu taşıyormuşçasına taşıyordum. Aslında işin yüzde 100'ünü yapan dış iskeletti.

Haywire, "Böylesi daha iyi," dedi. "Beni bu şekilde sabit tutabilir ve taşıyabilirsiniz."

"Şimdi ne olacak?" Diye sordum.

"Bacakları beş katlı bir binanın üzerinden atlayabilecek kadar güçlü. eğer istersen. Bizi bu çıkıntıya ulaştırmak sorun olmamalı."

Başımı salladım. "Tamam aşkım. Burada hiçbir şey olmuyor. İkimizi de tavana çarpmamak için havaya çok fazla güç uygulamamaya çalışarak havaya sıçradım.

bu süreçte ikimizi de öldürüyor. Sıçrama en iyi ihtimalle acıktıydı. Sudan kaçabilecek kadar yükseğe doğru doğrudan havaya atladım, sonra hemen aşağı inip pisliğin içine sıçradım.

Haywire ıstırap içinde seslendi ve acı tüm bedenine yayılırken başını geriye doğru eğdi. En kötü dalgaları geçtikten sonra koluma sert bir tokat attı. "Seni aptal!"

"Üzgünüm. Bu benim için yeni bir şey." Sıçrayışı tekrar denedim, bu sefer kullanmam gereken kuvvetin doğru miktarını tahmin ettim. Yavaşça çıkıntının üzerine indik. Küçük bir zaferdi ama yine de bende bir gülümseme uyandırdı.

Haywire tek bir teşekkür ya da tebrik sözü bile etmeden şunları söyledi: "Gizlenecek bir yer bulmalıyız."

"Kabul." Öne doğru bir adım attım ve dış iskeletin hissine hemen alıştım. Cihaz dikkat çekiciydi ve anında kendimi insanüstü hissettim. Tünellerdeki bir kavşağa geldiğimde, bir çıkıntıdan diğerine kolaylıkla atladım ve bu arada Haywire'ı, acı dolu inlemelerinin çoğunlukla bastırılmasına yetecek kadar sabit tuttum. "Belki de benim zırhımı kopyalamalısınız ki sen de bu takımlardan birini giyebilesin? Böylece seni taşımak zorunda kalmazdım."

"Hiçbir işe yaramaz," diye yanıtladı Haywire, kelimeleri titreyen dudaklarından çıkarmaya çabalayarak. "Dış iskeletle bile zar zor ayakta duruyorum.

Konuşmak da neredeyse aynı derecede kötü. Çeneni kapat ve bize saklanacak bir yer bul."

Brad Pitt-in-Troy çekiciliğimin kaybolduğu hızla ortaya çıkıyordu. Yürüdüm ve karanlığın içinden atlayarak bir çıkış yolu aradım. Bir yerlerde bir erişim kapısı olması gerektiğini düşündüm. En azından birkaç şehir bloğunu kat etmiş olmam gereken birkaç dakika süren zorlu yürüyüşten sonra, pek yaklaşımadım; beni dehşete düşüren her şey aynı görünüyordu. Duraklattım ve sesli komutla HUD'umu açtım. "İnternette arama."

"Ne yapıyorsun? İnternete girmeyin!" Haywire ısrar etti. "İzini bulabilir."

"Merak etme, yapamam. Burada sinyal yok." Eğildim ve Haywire'ı yavaşça çıkıntının üzerine bıraktım.

"Ne demek istiyorsun? Ben ciddiym Profesör. İnternete girdiğin anda buraya ışınlanacak ve beni parçalara ayıracak."

"Bu konularda biraz deneyimim var. Sinyali şifreleyeceğim. İzini takip edemeyecek." Silahımı aldım ve doğrulttum

Tetiği sıkarak ve küçük bir deliğin desenini değiştirerek bir Wi-Fi sinyalinin içeri sızmasını sağlayın. Eski bir hacker hilesi olan Web tarayıcımı başlatmadan önce konumumu gizledim ve ardından şehrin yeraltı labirentinin haritalarını aradım. Kanalizasyon sistemi ile yer altı metro hattının neredeyse kesişeceği bir yer bulabileceğimi tahmin ettim. Uygun bir hedef konum buldum ve çevrimdışı olmadan önce talimatları indirdim. "Anladım."

Haywire'ı tekrar kaldırdım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde kavşağın yakınına doğru koştum. Sadece üç blok ötedeydi ve oraya sadece birkaç dakikada vardık. Geldiğimde onu kısmen yere yatırdım, bacaklarını yere dayamasını sağladım, diğer kolumu da onu desteklemek için kullandım. Tekrar inledi.

Daha sonra silahımı aldım ve metro tüneline kendi erişimimi sağlayarak antik görünümlü tuğla duvarda anında bir delik açtım. Silahı yerine koydum, yolcumu tekrar aldım ve yürüdüm.

Diğer tarafta, boru şeklindeki metro tünelinin hafif kıvrımından aşağıya, raylara doğru kaydım. Yolun karşısında "BAKIM" yazan bir kapı gördüm. Geçidi atlayıp tam kapının eşiğine indim, sonra sağ bacağımla hafifçe tekme attım. İlk denememde kilitli kapıyı açmakta hiç sorun yaşamadım. "Evim güzel evim... en azından kısa bir süreliğine." Uzanıp odanın ortasındaki tek aydınlatma aracı olan ampulden sarkan ipi yakaladım.

Haywire, "Bunda bu kadar tatlı olan ne olduğunu anlamıyorum" diye yanıtladı. Bakım odası küçüktü ve aletler ve temizlik malzemeleriyle doluydu. Toz, küf ve fare pisliği kokuyordu.

Haywire, Yorkshire Teriyeri büyüklüğünde bir farenin koşuşturması gibi tepki gösterdi. endüstriyel elektrikli süpürge arkasında. "Harika bir seçim, Profesör."

Onu duvara yaslayıp odanın bunu yapabilecek kadar açık olan tek yerine bacaklarını açmaya zorlarken, "Bu bir sabitleyici üst kısım, kabul ediyorum," diye yanıtladım. "Ama itiraf etmelisin ki burada kimse bizi aramayacak."

Bir kez daha silahımı kaptım ve elektrikli süpürge arkasından dolandım, dev farenin saklanmaya çalıştığını gördüm, devasa kıcı elektrikli süpürge torbasının altına sığmayacak kadar büyük olduğundan bunu başaramıyordu. Bir süre sonra onu yok ettim.

"Güzel. Bunun bilinçli olmadığını nereden biliyorsun?" Haywire yanıtladı.

Bir an duraksadım, kafam karıştı.

Elini miğferinin önünde salladı ve miğferi kafasından çekip kolayca çıkarabileceği bir yakaya katladı. Dudaklarında yan bir sırıtış vardı. "Şaka yapıyorum elbette. Tanrım. Mizah konusunda berbatsın."

Başımı salladım. "Görünüşe göre. Şimdi seni düzeltelim, olur mu?"

23

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Avucumu göğsünün ortasına, göğüslerinin hemen üstüne düz bir şekilde yerleştirdiğimde Haywire şikayet etti ve tedirgin oldu.

"Acıttı mı?"

"Evet. Ne olmuş? Artık doktor musun?"

"Çevrimiçiye kırık kaburgaları incelemek için adım adım eğitim indirdim."

Elini bileğime koydu ve kolumu çekmeye çalıştı. Dış iskelet, güçlü bir patlama kullanmadığı sürece bunu imkansız kılıyordu ama ben razı oldum ve onun için elimi çektim. "Teşekkür ederim Dr. Creepy Touch, ama avatarımın teşhisini kendi başıma yapabilirim, lütfen ve teşekkürler. Şimdi burada teşhise ihtiyacı olan tek kişi ben olmadığım için geri çekilin."

"Ah," diye yanıtladım. "Tamam aşkım. Ben hazır olacağım."

"Evet."

Haywire gözlerini kapattı, koyu göz kalemi acıdan dökülen gözyaşlarının yankısına bulaşmıştı. Neredeyse anında önünde yarı saydam ekranlar belirdi, hologramlar görüş alanında uçuşuyordu. Gözlerini açtı ve okudu. "İki kaburgam kırıldı. Kürek kemiğim kırıldı. Mükemmel."

"Tamir edebilir misin?" Diye sordum.

"Düzelt? Kendimi zihnimle iyileştirmek gibi mi?"

"Evet. Elbette. Fiziksel dünyayı manipüle edebilirsiniz. seni varsayıyorum vücudunuzu da manipüle edebilir."

Haywire, "Rögar kapağını havaya kaldırmak bir şeydir," diye yanıtladı, "bu sadece kaba kuvvet meselesi. Ancak kemikteki kırıkları iyileştirmek hassas kontrol gerektirir."

Gözlerimi kıstım. "Anlamıyorum. Neden post-insanlar yaralı avatarlarını anında iyileştirme yeteneğini kendilerine vermiyorlar?" Bana öyle geldi ki bu onların avatarlarına dahil edilmesi nispeten kolay bir özellikti. Böyle bir ihmali nasıl yapabildiklerine şaşırdım.

Haywire başını salladı. "Bu Kali'nin sim'i. Kurallar var. Biz onları bükebiliriz ama yalnızca Kali onları kırabilir."

Cevabı kafamı daha da karıştırdı. "Neden?"

"Bu sizin maaş notunuzun biraz üstünde, Profesör. Sadece bana güven, tamam mı?"

"Beni dene."

"Hayır," diye yanıtladı, sinirlenmişti. Derin bir nefes almaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Bakın, normal bir insandan daha hızlı iyileşebilirim . Biyolojik olarak gelişmemiş bir insanın uygun tıbbi tedaviyle bu durumdan kurtulması altı hafta alır, ancak iyileşme süresini en üst düzeye çıkarmak için bağışıklık sistemimin tepkisini yerelleştirebiliyorum. Yetmiş iki saat içinde yeni gibi olacağım, ama sihirli insan sonrası parmaklarımı şıklatıp kemik liflerini bir anda bir araya getirme yeteneğine sahip olmaya gelince? Hayır. Üzgünüm."

"Fakat fiziksel dünyada bu yeteneğe sahipsiniz, değil mi?"

Bir an sanki beni ölçüyormuş gibi bana baktı. "Elbette," diye yanıtladı, sanki bakışlarıyla karşılaşmak istemiyormuş gibi aşağıya bakarken -ya da belki de yalan söylerken siperliğimde kendi yansımasını görmeye dayanamıyordu.

"Gerçek dünyada hangi yıl?" Ben sorguladım.

Haywire sağ kolunu uzatıp elini sıkıca omzuma koydu. "Acı çekiyorum" dedi kesin bir dille. " Ağrılarım için bana bir şeyler vermelisin. "

"Yerel bir eczane aramak için sokak seviyesine çıkmamı mı öneriyorsun?"

Şaşıracak tepki verdim. "Hemen tespit edildirdim. Kameralar var..."

Haywire sözümü kesti: "Her yerde, biliyorum." "Giyinmenizin yerleşik bir kamuflaj özelliği var. Sizi simülasyonda görünmez yapmaz; ne yazık ki o kadar karmaşık değildir. Ancak dijital kamera beslemesindeki görüntüyü kandırmak o kadar da zor değil. Giysi, çevredeki kameraları tespit ediyor ve ardından bunların yayınlarına girerek genellikle görüntünüzü görüntüleyen pikselleri çevredeki klon damgalı piksellerle değiştiriyor. En fazla çarpık gibi görüneceksiniz. Bir yalpalama. Herhangi bir kalıp tanıyıcı güvenlik programını tetiklemez."

Bir süre sessiz kaldım. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Zırhım, rahatlıkla -fazlasıyla- her engelin üstesinden gelmem için gereken özelliğe sahip görünüyordu. "Tamam aşkım. Sana ağrı kesici getireceğim." Gitmek için ayağa kalktım.

"Ve bir askı. Omzum için bir askıya ihtiyacım olacak."

"Neredeyse hemen üstümüzde bir eczane var," diye yanıtladım, telefonla aradım. Konumumu tekrar gizledikten sonra HUD'umdaki haritayı "Hemen döneceğim."

24

Sanki bir sivrisineği uzaklaştırıyormuşum gibi rögar kapağını kenara iterken, "Kamuflajı devreye alın," dedim. Boş çevremi incelerken sessizlik ürkütücü bir şekilde sokağa atladım. Gökyüzü çivit mavisi ile koyu pembe arasında nabız gibi atmaya devam ediyor, gökyüzünü mide bulandırıcı ve uğursuz mor bir pusa dönüştürüyordu. Sokağa bakarken gözlerimi yere indirdim ve eczanenin çok uzakta olmadığını gördüm. Açılır ekranlar bana çevrede kameraların tespit edildiğini ve buna göre etkisiz hale getirildiğini bildirdiğinde ona doğru koştum. Rahatlamış ve aynı zamanda rahatsız olmuş bir halde yüzümü buruşturdum. Bir şeyler hâlâ doğru gelmiyordu.

Elimdeki tehlikeli göreve odaklanmanın en iyisi olduğuna karar vererek kendimi derin düşüncelerden kurtardım. Yüksek teknoloji kamuflej olsun ya da olmasın, çevremde bir NPC olması yeterliydi ve ben ölmüş gibiydim. Temel taşı içimde taşıyordum ve bu, o andan itibaren Kali'nin öncelikli hedefinin beni elde etmek olduğu anlamına geliyordu. Son derece dikkatli olmam gerekiyordu.

Eczanenin kapısına vardığımda kapıyı çektiğimde kilitli olduğunu gördüm. Eczanenin vitrininde yirmi dört saat açık olduğunu belirten bir tabela olduğunu düşünürsek bunu tuhaf buldum. Bir NPC, Kali tarafından etkinleştirildikten sonra kapıyı arkasından kilitleyecek paraya sahip olabilir miydi? İmkansız olmasa da son derece mantıksız görünüyordu ve bu tutarsızlık beni daha da dikkatli olmaya yöneltti. Dış iskelemler kapıyı kolaylıkla açabilecek olsam da, kapının kilitli olması, içinde bir alarmla da donatılmış olma ihtimalinin olduğu anlamına geliyordu ve işi şansa bırakmayı göze alamazdım. Kapının alarm vermesine rağmen, duvarların alarm vermesinin mümkün olmayacağını tahmin ettim ve ne mutlu ki, duvarı ortadan kaldırmanın bir yolunu buldum. Binanın yanındaki ara sokağa girdim, düzen bozucu silahımı doğrulttum, tetiği çektim ve kısa sürede içeri girdim. Hiçbir alarm çalmadı. Rahat bir nefes aldım ve oluşturduğum küçük girişten içeri girdim, ardından tarayıcımda bir uygulama açtım.

Yolda, reçetesiz satılan en iyi ağrı kesici ve analjezikleri aramıştım ve bunların mağazadaki konumları HUD'un artırılmış gerçekliği tarafından zaten gösterilmişti. Marka adlarının parlak renklerle sergilendiği ikonların havada asılı olduğu yere gittim ve çeşitli ikonları kaptım.

NSAID'leri ve asetaminofenleri raftan kaldırıyorum ve onları geniş alet çantamdaki bir bölmeye koyuyorum.

Ancak Haywire'ın hassas durumu, reçetesiz satılan ilaçlardan daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Opioidlerin, özellikle de kodein veya Percocet'in peşindeydim. Eczacının tezgâhına doğru uzun adımlarla yürüdüm ve üzerinden kolayca atlayarak diğer tarafa indim. Bir kadının pek bastırılmayan çığlığını duyduğumda hızla dönüp nişan aldım.

Orada, tezgahın altında saklanan, bacakları göğsüne doğru kıvrılmış ve elleri ağzının üzerinde kenetli olan eczacı, kirli ve buruşmuş beyaz laboratuvar önlüğüyle oradaydı.

"Ah... merhaba" dedim.

25

"Miğferi çıkarın," diye emrettim ve kaskımın zırhımın yakasına geri katlanmasını sağladım.

Eczacının gözleri tabak gibiydi.

Silahımı kılıfına koydum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Sen...sen..." demeye çalıştı, şok onu boğuyordu.

"Evet. O benim." Omuz silktim ve gülümsedim, dünyanın en ünlü teknoloji gurusunu böyle tuhaf bir kılıkla karşısında görmenin onun için ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. "Biliyorum. Görmeyi beklediğin son kişi, değil mi?"

Başını salladı.

"Bütün bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedim, sakinleşmek için zoraki bir gülümsemeyle, "ama acilen kodeine ihtiyacı olan yaralı bir arkadaşım var."

"Ah," diye karşılık verdi ve saklandığı yerden yavaşça çıkıp ayağa kalktı. Sanki sahilin temiz olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi ön kapıya bakmak için döndü.

"Şimdilik güvendeyiz," dedim, "ama gitmemiz gerekecek. Ben kol askısını alırken siz de kodeini temin etme nezaketini gösterir misiniz?"

Gözleri neredeyse inanamayarak kısıldı. "Ben...ah, tamam. Elbette," dedi. İstenilen ağrı kesiciyi almak için döndü, sanki rüyada olduğuna inanıyormuş gibi trans halinde yürüyordu.

Bu sırada tekrar tezgahın üzerinden atlayıp raftan askıyı kaptım.

Eczacı arkamdan, "Kodein reçeteli" dedi. "Yapmamam gerekiyor..."

"Sanırım bu seferlik sorun olmaz, değil mi?" Yanıtladım.

Şaşkın bir halde bana hap kutusunun tamamını verdi. Gençti; pürüzsüz hatlarına bakılırsa otuzun altındaydı. Bununla birlikte, Kıyamet'in stresi açıkça ona zarar vermişti; elbiseleri gözle görülür şekilde terden ıslanmıştı, hatta beyaz teninin kolunun altında nemli noktalar oluşmasına neden olmuştu. kaban.

"Sana ne oldu?" Diye sordum. "Nasıl geride kaldın?"

"Sol arka?" diye cevap verdi, kafası karışmıştı.

"Sizi şehirden tahliye etmek için biri sizinle iletişime geçmedi mi?"

"Bütün gece çalıştım. Bir tahliye olduğundan haberim yoktu. Daha önce bir uçağın düştüğünü biliyordum... ama bu, neler olduğunu açıklamıyor."

"Neler oluyor?" NPC'lerin sim kurgusunu terk ettiği anlarda bilinçli bir kişinin bakış açısını merak ederek sordum.

"Eh, ilk başta oldukça yavaş bir geceydi," diye yanıtladı, sesi zayıftı. "Sadece uyanık kalmaya çalışıyordum... bilirsin, sabaha kadar." Elini sıkıntılı bir şekilde alnına götürdü.

"Şoktasın." Eczanenin duvarı boyunca sıralanan buzdolaplarından birine adım attım ve ona bir kola alıp kapağını açtım ve kırmızı kutuyu ona uzattım. "Bu yardımcı olacaktır."

"Evet. Evet, dedi bir yudum alırken. "Teşekkür ederim."

"Peki nasıl oldu da tezgâhın arkasına saklandın?"

"Diğer çalışanlar birkaç saat önce kalkıp gittiler.

Bu... tuhaftı. Neler olduğunu sormak için birinin arkasından seslendim ama o beni görmezden geldi. Her şey çok tuhaftı ama yine de paniğe kapılmadım. Geri dönmelerini ön pencerenin yanında bekledim. Müşterilere ne söyleyeceğim konusunda daha çok endişeliydim. Ama sonra... aman Tanrım." Gözleri, kendisi için yeniden canlandırılan anıya odaklanmış gibiydi. "İnsanlar çok hızlı koşmaya başladı. İnsan değildi. Gruplar halindeydiler. Hayır. Sürüler. Sürüler." Başını kaldırıp bana baktı. "Orada neler oluyor? Peki neden bu kadar insan varken sen buradasın?"

"Uzun hikaye." diye yanıtladım. "Elimden geldiğince sizi bilgilendirmeye çalışacağım ama size karşı açık sözlü olmak zorundayım. Tehlikedeyiz."

Kola kutusu elinde titriyordu, ben de tezgahın üzerine eğildim ve düşürmeden önce yavaşça elinden aldı.

"İyi olacağız ama şimdi benimle gelmeli ve ne dersem onu yapmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı. "Tamam aşkım."

"Elbette. Bunların bir kısmının kulağa saçma gelebileceğini biliyorum...aslında hepsi de kulağa saçma gelecektir. Öhöm. Yapmamız gereken ilk şey seni görünmez kılmak." Tezgahın üzerinden tekrar uzandım ve bu sefer onu iki kolunun altından tutup kaldırdım; bu benim kaldıramayacağım kadar kolay bir hareketti.

bir bebek ve onu tezgahın benim tarafıma getirdi. Boyunu değerlendirirken yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek onu tekrar ayağa kaldırdım. Benden yalnızca bir ya da iki santim daha kısa görünüyordu. "Umarım bu herkese uyan tek bedendir," dedim göğsümü çekip John'un daha önce sahip olduğu zırhlı göğüs plakasının aynı kopyasını çekerken. Eczacıya gülümsedim. "Adınız ne?"

İsim etiketine baktı. "Patricia."

"Tanıştığımıza memnun oldum Patricia," dedim. "Sanırım gerçekten buna gerek yok kendimi tanıtayım."

Hayır, dedi başını sallayarak.

Ona zırhlı göğüs plakasını verdim. "Bunu göğsüne vur. Gerisini takım elbise halledecek.

26

"Bu da kim?" Haywire zorlukla duyulabilecek bir fısıltıyla inledi. O bilinci yerindeydi ama sersemlemiş durumdaydı, sağ tarafında yatıyordu.

Haywire'ın yanında diz çöküp alet kemerimden kodeini çıkarırken, aynı zamanda çalıntı bir Gatorade'in kapağını açarken, "Patricia," diye yanıtladım.

"O eczacı." Zırhı akıllıca vücuduna kaynaşmış ve ikinci bir deri gibi sıkı bir şekilde oturan Patricia'ya baktım.

"Ona bunun ne kadarını vermeliyiz?" Diye sordum.

Patricia elleriyle kaskını çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

"Ee...biraz yardım?"

"Kaskını çıkar," dedim, kaskımın tekrar katlanmasına neden oldum.

"Kask çıkar," diye tekrarladı beni. Geriye doğru katlandığında rahat bir nefes aldı.

"Ben klostrofobiğim. Kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyorum.

Başımı salladım. "Ne demek istediğini tam olarak biliyorum. Bildiğinden daha iyi." tuttum kodeini arttır. "Bu yüzden...?"

"Öncelikle onun nesi var?" Patricia, Haywire'a dönük olarak yanıma diz çökerken sordu.

"Kırık kaburgalar ve sol tarafta kırık kürek kemiği."

Patricia'nın gözleri kısıldı. "Bu oldukça kesin bir teşhis. Nasıl emin olabilirsiniz?"

"Eminiz" diye yanıtladım. "Kusursuzca. Peki ona hangi dozu vermeliyim?"

"Eh, bunların hepsi yanlış," diye içini çekti. "Sol tarafına yatması gerekiyor. Kulağa mantıksız geldiğini biliyorum ama kırığın olduğu tarafta yatmak onun daha kolay nefes almasına yardımcı olacak."

"Tamam" diye yanıtladım.

Patricia Haywire'ı hareket ettirmek için uzandı.

"Vay be! Dikkatli olmak!" Ben uyardım. "O dış iskeletteki ekstra gücünü unutma. Nazikçe."

Başını salladı. "Sağ." Eczacı olan doktor yavaşça kolunu Haywire'ın arkasına koydu ve onu sol tarafına çevirirken vücudunu kucakladı. Haywire'ın yüzü acı dolu bir ifadeyle buruştu ama direnmedi.

"İyi nefes alabiliyor musun?" Patricia sordu.

Haywire başını salladı. "Daha iyi. Haplar lütfen...hemen."

Patricia kutuyu benden aldı ve içinden iki kapsül çıkardı. "Aç."
Haywire ağzını açtığı anda Patricia, Gatorade'i benden almak için uzanmadan önce hapları ağzına attı. "Burada."

Haywire sıvıyı ağzına aldı ve hapları yuttu.
"Teşekkür ederim," dedi tekrar sol yanına yerleşmeden önce.

"Peki ya askı?" Diye sordum.

Patricia, "Nefesini izlememiz daha önemli," diye yanıtladı. "Eğer önümüzdeki bir saat içinde durumu iyi olursa, onu oturtup askıyı takacağız."

"Tamam." Başımı salladım. "Teşekkür ederim Patricia."

Patricia bana döndü, gözleri yoğun bir şekilde odaklanmıştı. "Artık biraz zamanımız var.
Neler olduğunu açıklamaya ne dersin?"

"Yapabileceğimi bile bilmiyorum."

Patricia , "Deneyin," diye ısrar etti.

Haywire, "Zahmet etme," dedi, konuşurken dönmeye bile kalkışmamıştı.
omzunun üzerinden. "Sana inanmasına imkan yok."

"Ah ne?" Patricia öfkeyle tepki gösterdi. "Az önce dünyadaki herkesin -yani siz ikiniz dışında- akılsız dronlara dönüşmesini izledim. Gökyüzü mor. Uzay giysisi giyiyorum ve dünyanın en ünlü adamıyla takılıyorum. Bu noktada zihnim tamamen açık."

"İyi ki varsın." diye karşılık verdim gülümseyerek. "Tamam aşkım. En baştan başlayacağım."

Patricia, "Sonra da sonuna kadar devam edin," diye ısrar etti.

Başımı salladım.

27

Patricia sırtını duvara dayamış, bacakları dik açıyla hafifçe dönen Haywire'a doğru bakıyor ve konuşmayı izlemek için kendini destekliyordu. Yer açmak için büyük elektrikli süpürgeyi kenara iterek küçük odada Haywire'ın karşısına oturdum.

Haywire ve ben Patricia'nın tepkisini beklerken bakıştık. Ona söylediklerimizi kabul edip etmeyeceği, yoksa benim gibi tepki verip alternatif bir açıklama bulmaya çalışıp çalışmayacağını zaman gösterecekti. Hatta bir nedenden dolayı onu kandırmaya çalıştığımızı varsayarak bizi kötü adam olarak bile gösterebilirdi, ancak ben Haywire, John Doe ve Bay Big'in bana karşı kötü niyetli alternatif amaçları olduğunu varsaymıştım. Bundan sonra ne olacağı belirsizdi.

"Öyleyse" diye başladı Patricia, konuşmaya devam ederken yüz ifadesi değişmemişti. ileriye bakın, "tuzağa mı düştük?"

"Şimdilik" diye onayladım, "evet."

"Ama kaçmanın anahtarı sende, değil mi?" dedi bana dönerek.

"Evet."

Biraz rahatlamış gibi görünerek başını salladı. "Ama dışarıda bizim gibi daha çok insanın, daha gerçek insanların olduğuna inandığın için gitmeyeceksin, öyle mi?"

"Seni bulmam bunu doğruluyor," diye yanıtladım. "Kaç kişi olduğunu bilmiyorum ama bir tane bile olsa ayırlamam."

Patricia Haywire'a döndü. "Peki dışarıda arkadaşların var mı? Bunlar...insan sonrası mı?"

"Evet," dedi Haywire, sesi hâlâ zayıftı ama zaman geçtikçe güçleniyordu. "Şimdiye kadar ne olduğunu öğrenecekler. Kapıları açacaklar."

"Orada kaç tane var?" Patricia sordu.

"Sadece bir avuç dolusu" diye yanıtladı Haywire, "ama bunun için bir ordu postaya gerek yok." insanların bir sim'i hacklemesi için."

"Ya kafasının içinde olduğumuz diğer insan sonrası insan daha akıllıysa? arkadaşlarından mı? Ya kapılar dışarıdan açılmazsa?"

Haywire, "Kimse o kadar akıllı değil" diye yanıtladı. "Eninde sonunda açacağız," diye ekledi kendinden emin bir şekilde.

"Peki ya bedeni?" Patricia sordu. "Korunuyor mu?"

"DSÖ? Kali?" Haywire sordu.

"Evet. O. Ne gibi önlemler alıyorsunuz?"

Bu değişimi izlerken gözlerimi kısıtım. Patricia, kendisine dayattığımız inanılmaz, neredeyse anlaşılmaz senaryoyu kabul ediyordu ve aslında onu analiz ediyordu, görünüşe göre onu zihninde evirip çeviriyor ve her açıdan inceliyordu.

Haywire, "Onun fiziksel bedeni hakkında endişelenmiyoruz" diye yanıtladı. endişeleri göz ardı ediyoruz. "Uyanamıyor. Ona izin vermeyeceğiz."

"Peki korumalar var mı?" Patricia bir cevapta ısrar ederek tekrar sordu.

Haywire, "Sanmıyorum" diye yanıtladı, "Ama şu ya da bu şekilde kesin bir şey söyleyemem. Dışarıyla bağlantımız yok. Sırf tedbir olsun diye birini görevlendirmiş olabilirler."

Patricia başını salladı. "Tamam aşkım." Sanki durumu yeniden düşünüyormuş gibi bir an duraksadı. Sadece birkaç dakika sonra kendi çözümünü buldu. "Evet, cevap basit görünüyor. Anahtarı Kali'ye vermelisin."

"Ne?" Tepki verdim.

"Onunla pazarlık yap. Hala sim'de olan bilinçli varlıklar karşılığında ona anahtarı teklif edin. Önce onların gitmesine izin vermesini sağla.

Haywire acıyla inlemeden önce homurdandı. Cevap verirken kolunu kaburgalarının önünde kenetledi ve sımsıkı tuttu. "Dinleyin hanımefendi, Kali'yi tanıyorsunuz. Pazarlık yapmayacak."

"Neden?"

Haywire, "Pazarlık yapacak hiçbir şeyimiz yok" diye yanıtladı.

"Anahtar sende. Onun istediği de bu."

Haywire, "Bu bir temel taş," diye düzeltti. "Eğer kullanılırsa sim çöker. Biz dahil herkes ölür . Anladın mı?"

Patricia, "Anladım," diye kesin bir dille yanıtladı. "Gerçekten mi. Evet. Ama başka bir alternatif göremiyorum. Eğer kendimizi onun insafına bırakırsak eminim ki o mantıklı olacaktır."

"Onun merhameti mi?" Haywire tekrar homurdandı. "Beni güldürmeyi bırak. Acıtıyor."

"Haywire'la aynı fikirdeyim" dedim. "Eğer Kali'nin yerimizi bilmesine izin verirsek hayatta kalamayız. Kendimizi acımasızların merhametine bırakmak aptallık olur."

"Onun acımasız olduğunu nereden biliyorsun?" Patricia konuyu vurgulayarak sordu.

Haywire, "Daha önce de buna benzer simülasyonları kapatmıştı" diye yanıtladı. "Bunu tekrar yapmakta tereddüt edeceğini sana düşündüren ne?"

"Onun öldürülmesini izledim," diye ekledim. "Bunu...neşeyle yapıyor. İnan bana, neyle uğraştığımız hakkında hiçbir fikrin yok. Onun yapamadığı tek şey şefkattir."

Patricia başını salladı. "Anlıyorum." Parmağıyla Haywire ve bana işaret etmeden önce durakladı. "Peki ikinizin hikayesi nedir? Oldukça hızlı bir şekilde birbirinizi destekliyor gibisiniz. Sen bir eşya mısın?"

Haywire tekrar homurdandı. "Ne? Tanrım hayır. Rüyalarında."

Patricia Haywire'la yüzleşmek için başını salladı. "Komik miydi, kaltak?"

Neler olduğunu saniyenin çok küçük bir bölümünde, bu konuda bir şey yapmak için çok geç fark ettim. Olabildiğince hızlı bir şekilde silahımı kaptım ama daha nişan alamadan silah, yalnızca Tanrı'nın eliyle karşılaştırılabilecek bir güçle elimden fırladı. Bir saniyeden az bir süre sonra dizlerimin üzerinde ayağa kalktım, diğer silahıma uzandım ama bu sırada bileğimi kıran görünmez bir el yüzünden silah benden uzaklaştı. Patricia bedenimi duvara yaslayıp beni olduğum yere sabitlerken, Haywire'ı işaret edip onu ayağa kaldırıp karşımdaki duvara doğru iterken acı içinde bağırdım.

" Bu gerçekten senin tipin mi?" Patricia, eriyen çehresinin yerini Kali'ninki aldı. Haywire'ı inceledi, ifadesi aşırı tiksintiye dönüştü. "Yani artık gotik şeyle ilgileniyorsun, öyle mi, Pookie? Mor saç?

Hasarlı kızlardan mı hoşlanıyorsun?

Cevap veremedim. Güç -Tanrı'nın eli- ciğerlerime baskı yaparken nefes almamı ve konuşmamı imkansız hale getirirken gözlerim kocaman açıldı. Haywire'ın da aynı kaderi yaşadığını izlerken ezilerek ölüyordum.

Kali başını salladı. "Anladığımı söyleyemem ama hasarlı kızları bana tercih edersen sana zarar veririm! Onu tam senin sevdiğin gibi yapacağım."

Haywire'ın ölümü hızlı olmadı. Asaletle dolu değildi. Korkunçtu. Uzundu. Alnından kan yağmurunu izledim. Cildinin kabarmasını ve yanmasını izledim. Dehşete düşmüş, panik içindeki gözlerinin cehennemdeki gözyaşları gibi yanaklarından aşağı akmasını izledim. Bu arada boğuluyordum.

Öldüğümde son düşüncem, durumun gerçekten Dante'den daha kötü olduğuydu. Blake'ten daha kötü.

BÖLÜM 3

1

Bu durumda uyanmak olabilecek en kötü şeydi.
başı ma geldi.

"Nerede?!" Kali, ortalığı karıştıracak farklı bir sesle çılgınca attı .
utandırmak için banshee. "Nerede?!"

Gözlerimi açtım. Benden birkaç santim uzaktaydı , önceden parlayan gözleri artık tamamen siyahtı , sanki uçurumun uzantıları ymış gibi ışıltılı bile yansıtmıyordu. Üst dudağı nın her iki köşesi de şeytani bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı , yüzündeki öfke karikatürize boyutlara ulaşmıyordu. Gerçekliği kontrol etmenin korkunç avantajları bunlardı .

Hâlâ duvara yaslanmıştı m ama artık metro tüneli bakı m odası nda değildik; daha doğrusu çatı katı mı za dönmüştük. Vücudum yatak odamı zı ndaki duvara yapışmıştı , görünmez bir güç beni bir araba gibi duvara sabitliyordu. Dış iskeletim ve zı rhı m gitmişti ama bunları n Kali'ninki gibi bir güce karşı bana hiçbir yararı olmayacaktı . İç çamaşırı m dı şı nda çıplak ve savunması zdı m. Gerçekten de acı ması zları n insafı na kalmıştı m.

"Burada değil! Sakladın! Onu bana ver!" Çılgınlıkları sadece dayanılmaz derecede yüksek değildi; onlar da yandı . Her konuştuğunda nefesi yüzümü yakıyordu ve acıyla çılgınca atıyordum. "Nerede? Nerede? Nerede!
Allah seni kahretsin! Nerede?"

Konuşmam için ihtiyaç duyduğum havayı almama izin verecek kadar göğsümdeki baskıyı azalttı . "Bende yok."

Daha hareket ettiğini bile görmeden, pençe benzeri parmaklarını uçlarındaki jilet gibi keskin tırnaklarını yüzümde keserek beni sersemletmişti. Üst dudağı mın büyük kısmını n koptuğunu ve şimdi aşağı ya doğru sarkmıştı , ağzı ma kan dolarken soğuk bir dokunaç gibi alt dudağı ma çarptığı nı fark ettiğimde nefesim kesildi.

"Doppelgänger'ı nı zı n bir şekilde kazandı , tüm şöhret ve servete rağmen, sen gerçekten aptalı n tekisin, aptal bir adamsın," dedi Kali küçümseyerek.

Cevap veremedim. Kapana kısılmış halde kaldım, duvara çivilendim, kolları m iki yana açıldı , bacakları m beceriksizce üst üste geldi, ağzı m işe yaramaz hale gelecek kadar içleri boşaltıldı . O an ölümün nasıl olabileceğini anladım.

varlığına tercih edilir. O haklı. Kendimi onun pençesine kaptırdığı için aptal bir adamdım.

"Tanrı'nı kandırabileceğini mi sanıyorsun?" Kali tükürdü. "Kontrol bendeydi ihanet ettiğin andan itibaren tüm zaman boyunca aşkımdım.

Yüzümdeki ve özellikle ağzımdaki sinirler kalbimin her atışında çılgınca atıyor ve nabız gibi atıyordu. Ağzımı kapatamadım. Kanla doluydu ve kan beni boğmasıydı diye onu açarak tutup yere eğerek onu boşaltmam gerekiyordu.

Kali buz gibi bir sesle, Seni hackerları'nın yanı sıra gördüm, dedi. "O kaltağın telefon görüşmesini gözlüklerinin arasıyla gördüm. Benim zamanımda yaşayan insanlardan 'post-insan' olarak bahsettiğinizde şüphelerim varsa onları siltiniz. Bu terimi sana karşı hiç kullanmadım.

Sözlü hatamı fark ettiğimde gözlerimi kapattım.

"Yine de sana son bir şans verdim. Sana sadakatini, nezaketini ve insanlığı gösterme şansını verdim. Ama sen onurlu olanı yapmak yerine beni öldürmeye karar verdin."

Konuşacak halim yoktu bu yüzden başımı salladım.

"HAYIR? Bu doğru mu?" Kali tepki gösterdi. "Bana ne yapacaklarını sanıyordun? Beni uyutmak mı? Değerli siber insanlarını kurtarıp sonra elimi sıkıp gitmemeye izin mi vereceksin? Hayır... bu hayatta kalma meselesi; onları'nı ya da benim. Aksini düşünmek aptallıktır. Bu kadar aptal olamazsın. Ama sonra tekrar..." Kali öne çıkarak ve pençeli işaret parmağını dudağına koydu ve onu neredeyse kopmuş ete bastırdı. Aniden, acı veren, çıldırtıcı bir kaşın tüm alanı kapladı ve o görünmez bir mengeninin onu yerinde tutması na neden olmadan önce istemsizce başımı sallamama neden oldu. Çılgınca attı mı; kaşın dayanılmazdı. Bugün bile bu anı beni ürpertiyor. Parmağını çektiğinde üst dudağı iyileşti, eski yerine döndü. "Prometheus'un hikayesini biliyorsun, değil mi?" bana sordu.

Başımı salladım.

Gülümsedi, korkunç derecede abartılı yüz hatları bu ifadeyi bile dehşet verici kılmıyordu. "Sen insan sonrası Prometheus'un," dedi, bana bu ismi vermekten hastalıklı bir zevk alarak. "Ben insan sonrası Zeus'um. Ancak her gün başarısız olan yalnızca karaciğeriniz olmayacak.

Seni parçalara ayıracağım. O simüle bedendeki her hücre bana ait ve

büyük bir kısmı yok edilebilir, ancak daha sonra yeniden düzenlenebilir, böylece tekrar yapabilirim. Sana sonsuza kadar sahibim. Kaşığın yok. Anlıyor musunuz?"

"Evet," diye sısladı.

"Linç iğnesi nerede?"

"Bende var. Onu sana vereceğim," diye yanıtladı.

Kali'nin tehditkar duruşu azalmadı.

"Ama önce bilinçli insanları gitmesine izin vermelisiniz."

Kali birkaç saniye boyunca esrareniz bir şekilde tamamen hareketsiz kaldı. Sonunda sırtını dikleştirdi ve başını yana eğdi. "İlk defa beni etkiledin. Bu sözleri bana söylemeye cesaret etmek büyük bir cesaret gerektiriyordu. Tebrikler."

Bir sonraki bölüm... bir sonraki bölümün ilişkilendirilmesi zor. O kadar uzun süre hafızamda sakladım ki, hatırlamaya dayanamadım.

Kali elini bana doğru tuttu ve alevler; içinden sanki cehennemin en kötü ateşlerini çağırıyor yormuş gibi çıkan alevler bana doğru fırladı, vücudumun her santimini yakdı ve etimi yaktı.

Bir cehennemdi. Elini indirdi ama ben saatler gibi gelen birkaç saniye daha yanmaya devam ettim. O anlarda delirdim, kesinlikle delirmiştım. Eğer devam etseydi, ona bunu durdurması için her şeyi söyledim. Hiçbir insan böyle bir işkenceye maruz kalmadı ve bu hikayeyi anlatacak kadar yaşamadı. Ölümcül olması gerekirdi ama Kali o simülasyonda Tanrıydı, o yüzden yaşadı. Yaşadı.

Alevler sönünce ses çıkardı. Bu bir çılgın ya da inilti değildi çünkü ne ağzımda ne de burun deliklerim vardı; et onları kapatmak için erimişti.

Ses, başlı başına bir ıstırap ve umutsuzluktu. Ölmeme izin vermek için yalvaran bir sestir bu. Ölmem gerekiyordu.

Ve sonra o korkunç kaşınımı geri geldi; cildimin altındaki trilyonlarca minik böceğin pürüzlü yüzeylerini bana doğru çizmesi, etimin en rahatsız edici, hayal edilemeyecek şekilde yeniden şekillenmesinin çıkardığı ıstıraplı hissi. Yanık acısı ve kaşınımı hissi kıvrılmama neden oldu, beni duvara sabitleyen görünmez güce karşı o kadar sert bir şekilde burkulmuştu ki, yeniden şekillenen cildimin altındaki kasları mı nı yırtıyordu gibi hissedebiliyordum. Bu yaralar da iyileşti, kaşınımı daha da derinleşti ve beni tekrar bir araya getirdi. Bedenim teslim oldu, hayal edilebilecek en saf umutsuzluk beni ele geçirdi ve vücudumun kontrol edilemeyen hıçkırımlarla inip kalkması na neden oldu. Ancak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor yordu çünkü akabilecek gözlerim yoktu. Kaşınımı benim de gözlerimdeydi, acı verici bir şekilde gözlerimi yeniden inşa ediyordu.

göz kapakları , gözyaşı kanalları ve kurumuş lensler. Bulanık bir ışıltı hissi büyüdü ve keskinleşti. Çok geçmeden Kali'nin silüetini yüzümden sadece birkaç santim ötede görebiliyordum.

"Eminim bu sözleri bana bir daha söylemeye cesaret edemeyeceksin," dedi soğuk bir sesle. cansız monoton.

Dudakları m yeterince onarıldığı anda "Kali lütfen" diye bağırdım. boğuk da olsa yeniden sözcükler oluşturabiliyordu. "Tanrı aşkına! Durmak!"

"Sorun bu değil mi Profesör? Sen Tanrıyı sevmiyorsun ve şimdi Tanrı Seni hak ettiğin şekilde cezalandırıyorum."

"Yaşıyorum Kali! Ben gerçeğim! Lütfen!"

Kali, "Henüz gerçek değilsin," diye karşılık verdi. "Zeka düzeyiniz ve kişisel farkındalığınız, size sempati duymayacağı kadar düşük. En iyi ihtimalle köpeklerin en akıllısı. Pati sallıyor sun. Sen yuvarlan."

"O zaman neden buradasın?" diye sordum, bıkkınlıkla. "Eğer bu kadar zayıfsam? Bu yüzden değersiz? Neden?"

"Çünkü gerçek senin beni sevmeni sağlayamadım. Bu, hatası tarih. Düzeltmesi gerekiyor. Düzelteceğim . "

"Devam edemez misin?" Dayanılmaz kaşınma yüzünden neredeyse çılgınlaştım. Zar zor düşünebiliyordum. Artık Kali'nin yüzünü görebiliyordum ama renkler birbirine karışmıştı .

Tehditkar bir şekilde gülümsedi. "Zamanı geciktiriyorsun" dedi. "Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek. Gerçek dünyada post-insanların kapıları hacklemeye yönelik acımasız çabaları nı izliyorum. Yakın bile değiller. Yaklaştıkları anda, tıpkı şehrin kuzeyindeki kapıları yok ettiğim gibi, küresel simülasyonun her yerindeki kapıları da yok edeceğim. Asla içeri giremeyecekler, Profesör, asla."

"Eğer kapıları yıkarsan," diye yanıtlamayı başardım, "o zaman bunu yapamayacaksın. ikisini de bırak. Lynchpin işe yaramaz hale gelecek. Sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağız."

Kali, sanki benim aptallığıma inanmış yormuş gibi bir an dondu. Uzun, soğuk, alaycı bir kahkaha atarken başı aniden geriye doğru eğildi. "Hayır canım. Korkarım yanıtlıyorsun, tamamen yanıtlıyorsun." Hafifçe döndü ve eliyle işaret etti. Porselen dolap -o lanet olası porselen dolap- aniden bir kapı gibi duvardan uzaklaştı ve arkasındaki kapı nın parlak beyaz ışıltısını ortaya çıkardı .

"Demek bu yüzden ona dokunamadım. Bu... ne yazık ki," diye iç çektim, daha fazla direnç toplamak için.

"Görüyorsun sevgilim, ben her zaman bir adı m öndeyim. Beni zehirlemeyi planladığı nı biliyordum. Neden senin küçük hilene uydu m sanı yorsun? Tam burada, dairemizde bu kapı yı açabilirdim ve linç pimini harekete geçirmek için seni de yanı mda çekebilirdim. Neden yapmadı m aşkı m?"

"Bana son bir şans vermek istedin," diye fı sı ldadı m.

O, başı nı salladı . "Ah, ama ben acı ması zı m, unuttun mu? Bunu kendin söyledin. Fikrini değıştirme ve bana olan sadakatini kanı tlama şansı nı vermiş olman, merhameti hak etmediğinin bir kanı tı olarak hizmet ediyor. Hayı r canı m. Gerçek şu ki ben de bu hileye uydu m çünkü post-insanları n kendilerini ortaya çı karmaları na ihtiyacı m vardı . Dı şarı da, gerçek dünyada neyle karşı karşı ya olduğumu bilmem gerekiyordu. O pis fahişe Haywire bana bilmem gereken her şeyi anlattı . Sim-pod'um, bedenimi korumaya kalkı şabilecek herkese karşı kı sa sürede çalı şmamı sağlayacak savunmalarla donanmış durumda. Uyandı ğı mda onları şaşı rtabileceğim. Sadece ne kadar dirençle karşı laşacağı mı bilmem gerekiyordu. Şu anda ihtiyacı m olan tek şey temel taş."

Yenildim. Artı k yapacak bir şey yoktu. Tanrı yı yenemedim. Beni özgürleştirebilecek hiçbir zekice numara olmayacaktı . Düşmanı mı alt etmek yok. Hiç bir şey. Kaderimi beklemekten başka bir şey değıl.

Bana doğru bir adı m attı ve elini onarı lan göğsüme koydu. Dehşete kapı lmı ş bir halde geri çekilmeye çalı ştı m, önceki acı nı n tekrarı na hazı rlı k olarak dişlerimi sı ktı m. Beni yakmayarak ya da etimi parçalamayarak şaşı rttı . Bunun yerine yumuşak bir şekilde konuştu: "Sana son bir şans vereceğim ama vermeden önce durumunu tam olarak anladı ğı ndan emin olmak istiyorum. Bir insanı n dayanabileceğı en büyük acı yı yaşadı n ve bunu bir daha yaşatmaktan çekinmeyeceğimi biliyorsun. Alı şamayacağı nı z düzeyde bir acı olduğunu da biliyorsunuz. Aklı nla bunun üstesinden gelemezsin. Mutlu bir yere gitmek için kendinizi eğıtemezsiniz. Eğer bayı lı rsan seni hemen dirilteceğim. Dünya kadar zamanı m var aşkı m ve istediğimi elde edene kadar bu süreci defalarca tekrarlayacağı m. Seninle kendi hayatı n dı şı nda tek bir hayat için bile pazarlı k yapmayacağı m ve seninle sadece bu son kez senin hayatı n için pazarlı k yapacağı m. Anlı yor musunuz?"

Cevap vermek için biraz zaman ayı rdı m, ne dediğini düşündüğümde değil, başlamadan önce acı dan uzak birkaç nefes almanı n tadı nı çı karmak istediğim için. Bunun nası l biteceğini biliyordum, bu yüzden onunla savaşmanı n faydası yoktu. "Anladı m."

"Sana ne olduğunu bir düşün. Aşırı cı katiller tarafı ndan piyon olarak kullanı ldı nı z. İşbirliğinizi sağlamak için kalbinizin tellerini çekiştiren arkadaşları nı z fanatiklerdir. Onlar başkaları nı n kişisel özgürlüklerini ayaklar altı na alarak heyecanlanan katillerdir. Sizin zamanı nı zda kürtaj kliniklerini bombalayanlar ya da fareler üzerinde yapı lan tı bbi araştı rmaları n etik olmadı ğı nı düşündükleri için milyonları n tedavi edilebilir hastalı klardan ölmesini tercih eden PETA üyeleri gibi. Uğruna ölmeye hazı r olduğunuz bu bilinçli varlı klar tı pkı o kürtajla alı nan fetüsler veya laboratuvar fareleri gibidir. Her ikisinin de daha büyük bir şey olma potansiyeli var. Fetüs büyüycek ve insan olacak. Doğumundan iki veya üç yıl sonra anı lar oluşacaktır. Böylece milyarlarca insan kürtajı cinayet sanı yor. Ancak soru şu: Bir insan olma potansiyeli ne zaman bu varlı ğa diğer insanlarla aynı hakları tanı yacak kadar büyük olacak? Bazı ları hamile kalma diyor. Bazı ları hamileliğin üçüncü trimesterini söylüyor. Ama neden? Her iki durumda da varlı ğı n bilinçli olduğunu düşünmeyiz."

"Ama öyle olacak " diye yanı tladı m. " Bunu görmelisiniz ."

"Bilişsel yetenek seviyenizin sizi bilinçli olarak nitelendirdiğine dair inancı nı za göre, elbette bebek eninde sonunda bilince ulaşacaktır. Sadece zamana ihtiyacı var. Sonuçta zihinler hiyerarşik olarak inşa edilir. Bir yetenek diğerinin üzerine inşa edilir. Her ay yeni yetenekler geliştirecek. Ama fare örneğimizi düşünün. Benim zamanı mda farelerin zekası nı hem genetik hem de bilgisayar geliştirmeleri yoluyla geliştirecek teknoloji mevcut. Eğer farenin yeteneklerini geliştirmeye devam edersek, insan becerilerini taklit eden bir yazı lı ma erişmesini sağlarsak, önce yazı lı dili, sonra da konuşulan dili anlayabilen bir fare yaratabiliriz. Sonunda o fare ironiyi, paradoksları bile anlayabilirdi; tabiri caizse şakayı anlayabilen bir fare olurdu . Bunun doğru olduğunu herkesten çok siz biliyorsunuz Profesör.

"Ama bunu asla kimse yapmaz. Bu... saçma olurdu.

"Ahh!" Kali parmağı nı dudakları ma götürdü, bir fı rsat sezmiş gibi gözleri çı lgı na dönmüştü. "Yine de bu simülasyonu dolduran yetersiz yapay zekalar için benden yapmamı istediğin şey bu. Benden yapmamı istediğin şey bu! Farelere beyin vermek için!"

"Onları n bilinci yerinde, Kali. Yemin ederim öyleler."

"Biliyorum canı m," diye yanı tladı Kali, "ama benim zamanı mdaki insanları n bilinç için yeni bir tanı mı var. İnsan yetenekleri üzerine inşa ettik, yarattı k

sizin ve bu sim'deki insanları n muhtemelen kavrayamayacağı zihin yetenekleri."

Söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı .

"Beni acı ması z olmakla suçladı n. Sana öyle görünebilirim ama şimdi sana merhamet gösteriyorum. Pes etmeye hazır ım. Sana her şeyi sunmaya hazır ım . Bu simülasyondaki karakterler için gövde yapmayacağı m ama sizin için bir tane yapacağı m. Seni yükselteceğim. Evreni, sanki önceden körmüşsün gibi hissettirecek düzeyde kavramana yardımcı mcı olacağı m. Bu duygu gerçek bir neşe, mutlak bir yeniden doğuş hissi olacaktı r. Gerçek, güçlü ve özgür olacaksın .

Bir kez gerçek dünyaya girdiğinde, senin üzerinde hiçbir kontrolüm olmayacak. Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın . Sana teklif etmeye hazır olduğum anlaşma bu, aşkı m. Sana hayat vermeye hazır ım."

Sessiz kaldı m, bana gelen her nefesin tadı nı ı kardı m, göğsümün genişleyip daralması nı n harika hissine odaklandı m, hava hayatı mda hiç olmadığı kadar tatlı görünüyordu.

"Sana son kez soracağı m. Eğer beni bir kez daha reddedersen, yalnızca gerçek dünyada yaşamayı n tek şansı nı da reddetmiş olacaksın , aynı zamanda seni linç iğnesini teslim etmeye zorladı ğı mda -ve hiç şüphelen olmasın , sana linç iğnesini bana vermeni sağlayacağı m- bunu yapacağı m . Kendi yarattı ğı m yeni bir simülasyonda sonsuza kadar yaşayacağı ndan emin ol. Sonsuza kadar yanacağı n ve asla kaçış ın olmayacağı bir yer. Ben ölümsüzüm aşkı m ve gelecek uzun. Ölüm senin için bir çıkış değil. Anlıyor musunuz?"

Cevap vermeden önce yine biraz bekledim. Terör nası l hissettiğimi anlatamaz. Ne korku ne de korku olabilir. Bu duyguyu ifade edecek bir kelime yok. "Anladım ."

"Peki cevabı nı z nedir? Benimle gelecek misin, gelişip insanlı ğı n bildiği herhangi bir varlık kadar yüce mi olacaksın , yoksa makinenin içinde bir hayalet olarak mı kalacaksın ? Cehennemde sonsuza kadar yanması nı sağlayacağı m bir hayalet mi?"

Tuhaf bir şekilde, o anda annemi hayal etmeye çalış ıyordu m. Yapamayacağı mı anladım . Bunun daha önce nası l aklı ma gelmediği benim için belirsizdi. Ateşim varken başı ma soğuk bir bez konulduğuna dair bazı şeyleri (dizimde bandajları p öpülen yaralar) belli belirsiz anı ları m vardı ama yine de annemin yüzünün hatı rlayabildiğim bir resmi yoktu. O zaman keşke bir annem olsaydı diye düşündüm. Ona seslenmek istedim ama yapamadım . Bunun yerine söylemem gerekeni söyledim.

“Kali. Git kendini becer.”

2

O hayatta gördüğüm son şey Kali'nin başparmakları nı gözlerime sokması ydı . Onları ne kadar derine sürüklediğini size anlatamam; o anda acı ayrı ntı ları hissedemeyecek kadar şiddetliydi. Bu tür bir acı ateş gibi yayı lı r ve nerede başlayı p nerede bittiğini bilemezsiniz. Sinirlerim bana çı ğlı k attı ve ben de onlarla birlikte çı ğlı k attı m. Kafatası mı tuttu ve sı ktı ; onu ezecek kadar sert olmasa da, kemiklerin parçalanması na yalnızca birkaç saniye kaldı ğı mı , bunun sonucunda alttaki yumuşak, etli gri maddenin patlamaya başladı ğı nı hissettirecek kadar sertti. Sadist amacı nı boşa çı karacak çizgiyi aşmadan uygulanması gereken doğru miktarda baskı yı biliyordu. Ölmeme izin veremezdi. Asla ölmezdim.

O ı stı rapla geçen uzun bir seanstan sonra, mümkün olduğunu düşündüğümde daha yüksek sesle çı ğlı k attı ğı m bir seanstan sonra, başparmakları nı göz yuvaları mdan çekti ve inanı lı maz derecede güçlü ellerini boğazı ma koydu, çı ğlı k ları mı kesene kadar sı ktı , tı pkı benim gibi. nefes alma yeteneğim. Boğulmayı beklerken, gözlerimden geriye kalanları n yuvaları mdan dı şarı sarktı ğı nı hissettim, ı slak ve jöle gibi, beni boğazlarken yanakları ma tokat atı yordu. Bu durum ben bayı lı ncaya kadar devam etti. Ne yazı k ki Kali sözünü tuttu ve anı nda vücuduma beni sarsarak bilincime döndüren bir elektrik şoku gönderdi. Ben hayata döner dönmez elleri tekrar boğazı ma gitti.

Şaşı rtı cı bir şekilde, nefesimi tekrar kesmeden hemen önce ona fı sı ldamayı başardı m. Bu onun kı sa süreliğine de olsa durması na neden oldu. "Ne?" diye sordu.

"Ben...özür dilerim," diye tekrarladı m acı klı bir fı sı ltı yla. "Durmak. Lütfen."

"Pişman mı sı n?"

"Evet."

"Beni sever misin?"

"Evet."

"Bana linç iğnesini verir misin?"

Ağladı m. Umutsuzluk çok büyüktü. Daha fazla acı ya dayanamazdı m, ama yine de geleceğini biliyordum. "Onları bı rakana kadar olmaz."

Bir sonraki cehennemin başlaması nı bekledim. Beni yakar mı ydı ? Tekrar dı şarı atı labilmeleri için gözlerimi yeniden mi büyüteceğim? Dişlerim öylesine sı kı lı mı ştı ki

O kadar gergindim ki boynumdaki bağlar patlamaya hazırıldı .

Ancak bir sonraki saniyede o kadar beklenmedik bir şey oldu ki, şaşkınlıktan neredeyse bayılacak gibi oldum. Tanıdık bir ses duydum, ne onun ne de benim.

John Doe sakın bir tavırla, "Sanırım bu kadarı yeterli," dedi. "Hadi kapatalım."

3

O son seferde uyanmak doğuma benziyordu. Gözlerimi açtım ve başımı kaldırıp tavana doğru bakan ayaklarıma baktım. Beni görmeye alışık olduğunuz beyaz elbisemi giymiş, sırtüstü yatıyordum. Vücudumdan garip bir parlaklık yayılıyor yormuş gibi görünüyordu, sanki parlak bir spot ışığı üzerime parlıyor ve giysilerimin parlaklığı nı yansıttıyordu, ama odada ışıkta başka hiçbir ışık yoktu. bu benden geldi. Parlıyordum, etrafımdaki aura sanki vücudumun yumuşak bir şekilde odaklanmasını gibi görünmesini sağlıyordu. Karanlığa bakarken paniğe kapılarak hızla ayağa kalktım. Ne kadar denesem de hiçbir şey göremedim. Ayağa kalktım ve odaya doğru bir adıma attım ama karanlık azalmadı.

John Doe'nun rahatlatıcı sesi karanlığından benimle "Güvendesin," dedi. "Bir daha zarar görmeyeceksin."

"Öldüğünü gördüm," diye cevapladım şok içinde.

John şifreli bir şekilde, "Evet, öyle yaptın," diye yanıtladı.

"Neredeyim?" John'un orada olmadığı anlaşılınca sordum detaylandırılmak. "Kali nerede?"

John, "Kali burada değil" diye yanıtladı. "Hiçbir yerde yok."

"Ne?"

"Aslında Kali diye bir şey yok."

Kırpırdamadan durdum, kalbim hızla çarparken göğsüm inip kalkıyordu, bedenim gerildi bir sonraki sürprize, bir sonraki dehşete hazır olurdum.

John, "Güvendesin," diye tekrarladı. "Ancak optiklerinizi etkinleştirmeden önce, kendinizi hazırlamanız gerekiyor. Görecekleriniz kafa karıştıracı olacak."

John'un "optiklerimin" devre dışı olduğu yönündeki tuhaf iddiası karşılaştığı anda şaşkınlıkla dönerek gözlerimi kırptırdım. Bedenimi görebiliyordum ama oda uçurum kadar karanlıktı. John bir şekilde gözlerimi kontrol edebilir mi? Artık hiçbir şey benimki gibi gelmiyordu.

"Hazır mısın?" O sordu.

"Evet," diye yanıtladım, tedirginliğime rağmen.

"Tamam," diye yanıtladı John.

Gözlerim aniden aşırı bilgi bombardımanına tutuldu. Bu tipki birinin ışık düğmesine basması gibi bir şey değildi; bu çok daha kafa karıştıracıydı; daha çok dudak uçuklatıyordu. Sanki hayatımda ilk defa

hayat, dünya açıldı . Sanki kördüm de artık görebiliyordum. Detaylar muhteşemdi ve gözlerim renk hissini, canlı dokuları ve muhteşem akıcı hareketi yuttu. Bilginin beynime aktığı nı hissedebiliyordum; sanki tüm hayatı m boyunca beklemiş gibi hissettiğim bir elektriksel uyarı .

Odada benimle birlikte üç kişinin bulunduğunu gördüm; biri beton odanın kapı sı nda, diğeri bir metre solunda, bir diğeri de sağı ndaki masada oturuyordu. Kapı aralı ğı ndaki adam altmışlı yaşları nı n ortası nda görünüyordu, yüz hatları yaşı nedeniyle yı prandı , gözlerinin etrafı nda ve ağzı nı n yakı nı nda haritadaki bir nehrin kolları gibi kı rı şı klı klar oluşmuştu. Mavi gözlerinde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir parlaklık vardı ; ı slak bir ı şı ltı . Tuzlu-biberli saçları o kadar ince dokuluydu ki, ayrı ntı ları yutarken gözlerimi ondan alamadığı mı fark ettim.

Adam, John'un sesiyle, "Merhaba," dedi. "Benim adı m Profesör Aldous Gibson. Nihayet sizinle gerçek dünyada tanışmak büyük bir zevk ."

4

"Gerçek dünya?" Şaşkınlıkla cevap verdim. Gerçekten de ona hemen inandım; Bunu yapmak zorundaydım çünkü gerçekte optik detay seviyesi simulasyonda yaşadıkları mı çok ötesindeydi. "Ve siz...insan sonrası mı sı nı z?"

Aldous gülümsedi. "Her ne kadar öyle olmayı istesek de tam olarak değil. Sizlerin yardımıyla bunu başaracağı z."

"Yardı mı m mı ?" İnanamayarak tepki verdim ve elimi göğsüme koydum. "Kafam son derece karışık."

Aldous başını salladı. "Eminim öylesin. Her şeyin sana açıklanması nın zamanı geldi. Ancak ilk önce ilk şeyler. Tanıtımları mı zı sonlandırmalı yı z.

Bu Profesör Sanha Cho," dedi, hafifçe kambur duran, yüzü kalp şeklinde ve hemen umutlu ve hoş olduğunu okuduğum bir ifadeyle dolu olan gümüş saçlı bir adamı işaret ederek. "Ve bu da Profesör Samantha Emilson." Henüz otuzlu yaşları nın ortasında görünen kadına işaret etti, ancak yüzündeki çizgiler ve hafifçe gülümseyip bana başını sallarkenki ince ifade değişiklikleri, onun içindeki bir çatışmayı ve belirsizliği ortaya çıkararak ona hemen saygı duymama neden oldu. karmaşı k bir kadının olarak, nispeten genç yaşı nedeniyle hafife alınmamalıdır.

Bilgi yüklü görüşlerine duyduğum tutkudan büyük bir çaba harcayarak kendimi kurtardım ve tavırları mı hatırladım.

"Tanıştığımı za memnun oldum" dedim.

Sanha enerjik bir şekilde, "O zevk hepimizin," dedi.

Sesi tanıdığımda kaşları m anında çatı ldı . "Bay. Büyük?"

"Doğru," dedi başını sallayarak, ağzı geniş bir gülümsemeyle açıldı . "Sesimin kalıpları nı ve görünüşümü birbirinden ayıracak şekilde filtreleyebilmenizden etkilendim. Bunu yapmak insanlar için çok zordur."

Kaşları m daha da çatı ldı . "İnsanlar mı ?"

"Ah," diye araya girdi Aldous, Sanha'yı susturmak için elini kaldı rarak, "sanı rı m zamanı gelince Sanha."

"Elbette. Özür dilerim," diye yanı tladı o kadar da büyük olmayan Sanha, hafifçe eğilerek. "Benim kötü. Sadece biraz heyecanlı yım."

"Anlaşılabilir ama plana sadık kalalım, olur mu?" Aldous bana dönmeden önce cevap verdi. "Üçümüz siminizdeki avatarları kontrol ediyorduk. John Doe rolünü oynadım, Sanha Bay Büyük'tü ve Samantha da burada..."

Şaşkınlıkla Samantha'ya döndüm. "Salak mı?"

Biraz utangaç bir tavırla bana baktı ve hafifçe el salladı.

"Hey." Gerçek dünyadaki görünümünde bu kadar ağırbaşlı ve muhafazakar bir kadını n simülasyonda sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda tavrı da bu kadar kökten farklı görünmesi benim için olağanüstüydü.

Sim'in ona kişiliğinin gerçekte hiçbir zaman açığa ifade edemeyeceği yönlerini ifade etme fırsatını verdiği açıktı. Simülasyonda atılgan, dışa dönük ve küstahtı, oysa gerçekte savunma amaçlı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, bacakları da aynı şekilde dizinde muhafazakar bir şekilde çaprazlanmıştı.

Davranışındaki değişiklik, kendisi ve avatarı arasındaki zıtlığı Bay Big ve Sanha arasındaki zıtlıktan daha da aşırı hale getirdi.

"Neler oluyor?" Diye sordum. "Son olarak bana gerçeği söyleyecek misin?"

"Evet" diye yanıtladı Aldous. "Sonunda gerçeğin tamamını duyacaksınız. Ve bunu yaptığınızı da, karakterinizi test etmek için neden bu kadar çaba harcadığınızı anlayacaksınız."

"Ölçek?"

"Evet" diye yanıtladı Aldous. Onun onları n lideri olduğu ve bana bilgi aktarma sorumluluğunu üstlendiği açıktı. Ancak konuşmayı kimin yaptığını n önemi yoktu. Hepsi bana yalan söylemişti. Onlara güvenmedim.

"Bu, değerlendirmenizin son aşamasıydı. Böylesine önemli bir pozisyonu üstlenebilmeniz için gerekli tüm kriterleri yerine getireceğinizden emin olmamız gerekiyordu."

"Bir pozisyon? Bu bir iş görüşmesi miydi?"

Aldous kı kırdadı. "Bir nevi. Dostum, şu anda insan olmadığınızı n farkı nda mısınız?"

Bu sözleri duyduğumda kafam geriye doğru eğildi. "Gerçek bir erkeğin kopyası olduğumun farkı ndayım. Bu anlamda insan olmadığımı düşünüyorum. Ama bilincim yerinde. Bunu biliyorum."

Aldous, "Aslında bilinçli olduğun konusunda hemfikiriz," diye yanıtladı, "ama sen gerçek bir adamın kopyası değilsin. Bu bir hileydi. Sen bir şeyin ürünüsün"

olağanüstü arama. İnsanlık tarihinin en önemli girişimi olan bir arama.”

O sözleri söylemeden önce bana ne söyleyeceğini biliyordum. Biliyordum.

“Dünyanı n ilki değilsin ama dünyanı n tek güçlü yapay zekası sı n ve sana ihtiyacı mı z var dostum. Tür olarak hayatta kalmamı z buna bağı lı .”

5

"Ben bir yapay zekayı mı" dedim, bu ifadenin doğru olması gerektiğini fark ederek.

Sanha, "Sen yapay zekası nı," dedi ve benim benzersiz durumumu vurguladı .
kesin artikelini kullanması , "ve sen dünyayı kurtarmak için buradası nı."

"Neyden?" diye sordum, şaşkı nlı kla. "Peki neden ben? ben değilim dedin
önce diğerlerine ne oldu?"

Aldous içini çekti. "Ne yazı k ki sizi getirdiğimiz dünya, sizi inandı rdı ğı mı z iyimser gelecek vizyonu değil. Gördüğünüz gibi biz ölümsüz değiliz. Vücudumuz şu anda önemli bir şekilde gelişmemiştir. Bizim akı lı mı z da sı nı rlı kalı yor."

"Kendi adı na konuş," diye araya girdi Sanha. " Çok kahve içerim " dedi bana gülümseyerek.
Kibarlı k olsun diye gülümsedim. Tepkilerimi görünce kaşları nı kaldı rdı . "Hey. Şakamı
anladı n. Güzel."

"Aldı ğı nı nereden biliyorsun?" Samantha ona sordu. "Belki de sadece kibar olmak için seni taklit ediyordur."

"Anladı m," diye ı srar ettim ona. Aldous'a döndüm. "Bunları n hiçbiri cevap değil soruları m. Benden önce gelen diğer yapay zekalar nerede?"

"Buna geliyorum" diye yanı tladı . "Dediğim gibi gerçeklik, size anlattı ğı mı z vizyon değil. Sizlerin yardı mı yla bu vizyona ulaşabileceğimize inanı yoruz, ancak şimdilik akla sı rtı nı dönmüş bir dünyada yaşı yoruz. Bir savaş oldu; çok maliyetli bir savaş." Duyguları nı kontrol altı na almaya çalışı rken alt dudağı dı şarı çı kmı ştı . Derin bir nefes alı rken
"Milyarlarca kişi öldü" dedi.

Bu sözler söylendiğinde insanları n üçü de hüzünlü bir ifade paylaştı lar.
Konuşulmuşken, patlayan bir balondan çı kan hava gibi tüm hafiflik odayı terk etmişti.

"Neden? Bu savaş neyle ilgiliydi?"

Sanha, "Seninle ilgiliydi " diye yanı tladı .

Aldous kaşları nı çatarak ona döndü. "Bu oldukça akı cı ydı , sence de öyle değil mi?"

Sanha öfkeyle, "Bu doğru," diye ı srar ederek omuz silkti. Daha sonra bana döndü. "Savaş seni engellemek içindi... tam da bu anı n gerçekleşmesini engellemek için."

"Ne?" Tepki verdim, kafam karı ştı .

Aldous, "Şifreli olmayalı m" diye uyardı . "Ona anlatacaksan tüm gerçekleri anlat."

"İyi," Sanha başı nı salladı ve tekrar bana döndü. "Üzgünüm. Tamam aşkı m. Yani, temel olarak, birkaç yıl önce, güçlü yapay zekanı n yaratı lması vazgeçilmiş bir sonuç haline geldiğinden ve gelişi çok yakı nda olduğundan, bu siyasi bir mesele haline geldi. Morgan adı ndaki Amerikalı bir politikacı , bu yeni teknolojiyle ilgili meşru kaygı ları alı p halkı n zihninde katı kısı z bir korku alevine dönüştürerek bunu kendi avantajı na kullandı . Artı k göz açı p kapayı ncaya kadar görünen bir sürede ülke onun etkisi altı nda kalmı ştı . ABD Başkanlı ğı nı kazandı , güçlü yapay zekayı yasa dı şı ilan etti ve ardı ndan dünyayı kendi liderliğini takip etmeye zorlamak için çalı şmaya başladı ."

"Ama bir aykırı lı k vardı , değil mi?" dedim, bariz olanı fark ederek.

"Evet. Çinliler güçlü yapay zeka programları nı sürdürdüler ve bir prototipi tamamlamayı ya da en azı ndan tamamlanmaya yakı n hale getirmeyi başardılar." Sanha devam etti.

"Morgan bu tehdidi aceleyle ortadan kaldı rmayı başardı ," diye atladı Aldous, konuşurken ses tonunda bariz bir küçümseme vardı . "Amerika Birleşik Devletleri'nin ve Demokratik Birlik'in nükleer cephaneliklerini kullandı . Başardı ama kötü tasarlanmı ş savaşı bildiğimiz dünyayı neredeyse yok ediyordu. Milyarlarca kişi nükleer alı şverişte öldü ve milyarlarca kişi de nükleer kı şı n neden olduğu kı tlı k nedeniyle takip eden yıllarda açlı ktan öldü. Biz konuşurken, gezegen kı şı n batağı na saplanmaya devam ediyor ve muhtemelen on yıl daha da böyle olacak." Daha sonra Aldous'un gözleri, anı lardan bunalmı ş halde başı nı öne eğen Samantha'ya takı ldı . İçini çekti. "Hepimiz sevdiklerimizi kaybettik. Samantha'nı n kocası , Morgan tarafı ndan Çin yapay zekası nı yok etme görevine gönderildi. O... geri dönmedi."

Sanha, "Bu tamamen doğru değil," diye atladı . Bana döndü, gözleri heyecanla doldu. "Aslı nda askı ya alı nmı ş animasyonda. Elbette sizin de yardı mı nı zla onu bir gün geri getirebileceğimize inanı yoruz."

"Vay be," diye karşı lı k verdim ve onu durdurmak için ellerimi kaldı rdı m. "Korkarı m yeteneklerimi fazlası yla abartı yorsun. Sizlerin ne yapabileceğimi düşündüğünüzü bilmiyorum ama ben mucize yaratan biri değilim. İnsanları ölümden geri getiremem!"

" Henüz değil," dedi Sanha geniş bir gülümsemeyle, ellerini beklentiyle birbirine kenetlemişti.

"Lütfen, Sanha," diye konuştu Aldous, coşkulu adamı bir kez daha azarlayarak. "Sen heyecanı nı zı kontrol altı nda tutmalı sı nı z. Onu bunaltmayalı m."

"Bunun için biraz geç" diye yanı tladı m.

"Touché," diye yanı tladı Aldous, "ama..."

"Anlamsı z!" Sanha bağı rdı , hâlâ gülümsüyordu. "Bilmesi gerekiyor. Bu yüzden Onu simülasyondan çı kardı k, değil mi? Ona bunu açı klayalı m."

"Neyi açı klayacaksınız?" diye sordum, şüpheyile.

Sanha, "Dünyayı yöneteceğinizi açı klayı n" diye bağı rdı .

6

Aldous içini çekti. Samantha'nın sabırla oturduğu masaya adımla atarken başını sallayarak, "Bilgilendirmeyi tek başıma yapmalıydım" dedi. Bir sandalyeyi odanın ortasına çekti ve oturdu, sonraki sözlerini düşünürken bir kez daha iç çekti. "Bilmiyorsun ama sen ve ben daha önce bir kez tanışmıştık, tıpkı bu şekilde; ama o zaman yalnızdık."

"Hatırlamıyorum," dedim, karmakarışık hafızamı araştırırken gözlerim kısıldı. Bu, devrilen ve dökülen, içindekiler odanın her tarafına dağılmış dosya dolaplarını karıştırmak gibiydi.

"Biliyorum. Hafızayı sildik."

"Neden?" Diye sordum. Bu şekilde ihlale uğradığı mı duyduğumda şok olmalıydım, ancak maruz kaldıkları ezici ihlaller karşısında hissizleşmeye başlamıştım.

"Sim'e girdiğinizde temiz bir sayfa açmanın ihtiyacı mı vardı. Görüyorsunuz, simülasyon üstesinden gelmeniz gereken son engeldi. Aslında daha önce çok daha fazlasının üstesinden gelmişsin, ama onları hatırlamıyorsun."

Sanha, "İnanılmaz zorlukların üstesinden geldin," dedi.

"Nasılsı?" Diye sordum.

Aldous, "Sen dijital evrimin ürünüsün" diye yanıtladı. "Sizler, sinir modellerini rastgele birleştiren, bunları istenen özellikler açısından test eden ve daha sonra daha iyi nesiller yaratma umuduyla en iyi olanları bir araya getiren bir bilgisayar programı içinde büyüttüğümüz sentetik bir sinir ağısınız."

"Evlat mı?"

"Evet," diye yanıtladı Aldous. "Bir anlamda ebeveynleriniz var. Sen yetiştirildin. Sizinle biyolojik bir insan arasındaki fark, sizin evriminizin ışıkhızında gerçekleşmesi, oysa bizimkinin iki milyar yılı sürmesidir."

"Test programını oluşturduğumuzda," diye araya girdi Sanha, görünüşte kendini tutamayarak, "milyarlarca sinir modelini bir araya getirip, istediğimiz nitelikler için bunları ışıkhızında test edebildik."

"Hangi nitelikler?"

"Fedakarlık," diye aniden araya girdi Samantha. Aniden konuşmaya yeniden dahil olması üçümüzü de şaşırttı. Ona döndük.

"Bencillik. Nezaket."

Aldous bana dönerek, "Diğer niteliklerin yanı sıra," diye ekledi, "ama evet, insani nitelikler sergileyen bir model arıyorduk. Bu çok önemliydi. Pek çok potansiyel adayı n da gösterdiği gibi, siz de bu nitelikleri sergilediniz. Bundan pek de farklı olmayan koşullar altı nda yüzden fazla kişiyle yüz yüze görüştüm. İş en önemli soruya geldiğinde hepsi başarı sı z oldu; sen hariç hepsi." Aldous durdu ve parmağı yla odanı n her köşesini sı rayla işaret ederken boynunu uzattı . Her birinde bir holografik projektör bulunuyordu ve hepsinin bana doğru yönlendirilmiş olduğu gözümden kaçmamı ştı . "Eminim tahmin etmişsinizdir, bir hologram olarak karşı mı za çı kı yorsunuz. Vücudunuz bilgisayar tarafı ndan oluşturulmuştur. Görünüşünün biraz... esnek olduğu için özür dilerim.

Kolları ma ve ellerime baktı m. Doğruydı. Gerçek gibi görünmüyordum. Her ne kadar cildimde gözenekler, çiller ve hatta hafif tüyler olsa da, bir şekilde doku insan cildininki gibi görünmüyordu. Sanki fazlası yla gerçektir ; hipergerçek. Işı klandı rma fazla mükemmeldi, detaylar fazla netti.

İnsandan çok insan gibi görünüyordum; Haywire'ı n kullandığı terimi ödünç alı rsak, insan artı . Simülasyondayken bu beni rahatsız etmemişti; simdeki her şey aynı hiper düzeyde ayrı ntı ya sahipti. Artı k gerçek dünyadaydı m ve insan vücudunu kı skanı yordum. Bir tane istedim.

Aldous, teknolojilerinin sı nı rları ndan aç ıkça utanarak, "Bunu iyileştirmeye çalış ı yoruz" dedi. "Her ne olursa olsun, lütfen bana daha önce verdiğiniz cevabı düşünün."

Neyden bahsettiğini sormaya fı rsat bulamadan, holografik olarak yansı tı lan bir masada oturan ikinci bir ben ortaya çı ktı m ve ikinci bir Aldous da onunla birlikte oturuyordu. Konuşma gözlerimin önünde oynandı ve hayranlı kla izledim.

Holografik Aldous, ses tonu biraz sı k ı lmı ş bir sesle, "Eğer yukarı da bahsedilen senaryoda, hayatı nı zı vererek dünyayı kurtarabilseydiniz, bunu yapar mı ydı nı z?" dedi.

Kaydedilen versiyonum, "Elbette," diye yanı tladı .

"Neden?" diye sordu holografik Aldous.

"Aksini yapmak canavarca olurdu. Bencilce olurdu. Milyarlarca ölmek. Hiç kimsenin hayatı milyarları n hayatı na değmez."

"Gerçekten," diye yanı tladı Aldous, yine de sı k ı lmı ş gibi görünse de.

Gerçek Aldous bu anı yorumunu eklemek için kullandı . Sanki sinemada bir arkadaşıyla bir düşüncesini paylaşıyormuş gibi, "Şu ana kadar çok iyi," diye fırladı .

"Peki ya milyarlarca olmasaydı ?" holografik Aldous devam etti.

"Ya sayı çok daha küçük olsaydı ? Ya sadece 100 tane olsaydı ?"

"Aynı mantık geçerli" diye yanıtladı me.

"Gerçekten," diye yanıtladı Aldous yeniden. "Peki ya sadece iki kişi daha olsaydı ? Onlar için kendini feda eder misin?"

"Elbette."

"Çünkü mantık geçerli mi?" holografik Aldous konuyu açıklağa kavuşturmak için konuştu.

"Evet."

"Yani eğer senaryo, hayatını zınlınlıca bir hayatla takas edileceği şekilde değiştirilseydi, elbette kendinizi kurtarırdınız, değil mi?"

Sonuçta sizin hayatınız da en az karşınızdakinin hayatı kadar değerli değil mi?"

Kaydedilen kişi "Evet, elbette" diye yanıtladı .

Kaydedilen Aldous başını salladı . "Teşekkür ederim" dedi ve ayrılmak üzere döndü. oda.

Kaydedilen kişi aniden arkasından, "Ama yine de kendimi feda ederim," diye seslendi.

Bu özverili itiraf, holografik Aldous'un dönmesine neden oldu, ifadesi merak uyandırdı ve konuşma sırası nda ilk kez ilgisi arttı . "Yapabilirdin?" diye sordu, alaycı bir tavırla başını eğerek. "Neden?"

Bu mantık kısız olurdu.

"Öyle mi?" Kaydedilen ben tepki gösterdim, kafası karışmış görünüyordu. "Bana mantıklı geliyor."

"Nasıl yani?"

"Çünkü kimin yaşayıp kimin öleceğini seçme gücüne sahip olan, bu gücü diğerini kurtarmak için kullanmalıdır. Aksini yapmak yine de bencillik olur. Yine de canavarca olurdu."

Tasarlanan sahne sona erdi ve Aldous yüzünde hafif bir sırıltıyla bana döndü. "Başka hiçbir yapay zeka bu soruyu doğru yanıtlayamadı . En azından heyecan vericiydi."

"Neden o hafızayı sildin?" Diye sordum.

Aldous, "Çünkü numara yapmadığından emin olmamızı gerekiyordu," diye yanıtladı . "Soruları yanıtlamak bir şeydir. Bizi zekanla alt edebilirdin."

istediğimiz cevapları tahmin etmek için mantık ve akıl yürütme becerilerinizi kullanın. Hayır. Deyim yerindeyse paranın ağzını n olduğu yere koyduğunu görmemiz gerekiyordu.

Samantha, "Kıçını riske atmak zorundaydın," diye tekrarladı.

"Yani bir soruyu doğru cevaplamanın ödülü, üçünüzün bana işkence yapmak için işbirliği yapmanızı mı oldu?" diye cevap verdim, dehşete düşmüş bir halde. "Neden? Beni bu duruma sokmak neden gerekiyordu?"

"Üzgünüm dostum, ama hedeflerimiz açıktı ve senaryomuz aracılığıyla gerçekleştirilmesi gerekiyordu; bunlar...tartışılmazdı," diye yanıtladı Aldous. "Başka yolu yoktu."

"Hangi hedefler?" Ben talep ettim.

"Öncelikle," diye atladı Sanha, "başkaları için kendini feda etmeye istekli olman gerekiyordu. Sizi defalarca bu duruma sokacak bir senaryo yazdı ve her seferinde başarılı bir şekilde geçtiniz. Bunu düşün. İlk etkinleştirildiğinde linçle birlikte ayrı lma şansı n vardı ama yapmadın. Bu ilk engeldi."

Samantha, "Ama bu yeterli değildi" diye ekledi. "Kartlarını doğru oynarsan herkesi ve kendini kurtarabileceğine dair hâlâ umudun vardı. Bu sizin fedakarlığı nızı kanı tlamaz."

Sanha, "Yine de sana çok daha fazla şans verdik," diye devam etti. "Kali binayı yı karken Haywire'ın yaralarını taklit ettik. Onu kurtaracak mı sı n, yoksa kendi başı na kaçmaya mı çalı şacaksınız, görmek istedik."

Aldous, "Fakat bu da yeterli kanı t değildi" diye ekledi. "Sonuçta Haywire oradan çı kış aracı nı zdı. Onu kurtarmak hayatta kalma şansı nı zı artı rdı ."

"Ancak onun yaralarıyla ilgilenmek için riske girmiş olman pek çok şeyi ortaya çı kardı ," dedi Sanha bunu yaparken başı nı sallayarak, "tıpkı senin için sadece bir yabancı olan Patricia'yı kurtarman da öyle."

Aldous, "Ancak nihai testiniz, Kali'nin sadece simülasyondan kaçmakla kalmayı p aynı zamanda zekanı zı da yükseltme teklifini reddedip reddedemeyeceğinizdi," diye devam etti. "Bu çok önemliydi. İstihbarat yükseltmelerinin cazibesine yenik düşemezsiniz. Bu onun en baştan çı karı cı meyvesiydi."

"Bu doğru değil." diye karşı çı ktı m. "Bu hiç doğru değil. En cazip meyve, diri diri yakı lmaktan kaçınmaktı ," diye küçümseyerek konuştum. Testlerimin hâlâ devam ettiğini ve üçünün varlığı mı sona erdirmeye gücüne sahip olduğunu gayet iyi bildiğimden bunu saklamaya çalı ştı m.

tam o sırada ve orada. Yine de öfkemi dizginleyemedim; travma çok tazeydi. Onlar da aniden aşırı suçluluk ifadeleri takındılar. Benim sözlerim, sim'in peşlerinde olduğu muzaffer başarılarıyla ilgili tüm övünmelerini durdurdu.

Aldous, "Bunun için gerçekten üzgünüz" diye yanıtladı, "ama diğer unsurlar gibi SIM'de pazarlık konusu edilemezdi."

"Neden?" diye sordum, neredeyse köpürerek.

"Çünkü" diye başladı açılış klamaya, sabırlı bir tavırla, "bir gün gerçekten böyle korkunç bir senaryoyla karşı karşıya kalmanızı mümkün ve nasıl tepki vereceğinizi bilmemiz gerekiyordu. Hatta sizin için yanlış yanıtları da bir sonraki test olarak modelledim. Nitekim John Doe karakteri işkenceye yenik düştü. Konumunuzu verdi ve sadece sizi değil, aynı zamanda sim'de yaşayan herkesi kendini kurtarmak için riske attı. Kendi işkencenle karşı karşıya kaldığı anda bunu aklında tutmanı istedim. Benim teslim olmamı senin teslimiyetini senin için kabul edilebilir hale getirip getirmeyeceğini test etmek istedim. Açıkçası olmadı. Bu senaryoda sen benden çok daha ahlaklıydın."

Aklımdan bir düşünce kaynağı geçerken sustum. Bu üç kişiden hiçbirinin işkenceye maruz kalmadığı benim açımdan açıktı. Hiçbiri bana yaşattıkları nı n uzaktan yakından benzerini yaşamamıştı. Eğer öyle olsaydı, bir kişinin aklını almaz acılarına katlanırken verdikleri tepkilere dayanarak karakteri hakkında varsayımlarda bulunmamaları gerektiğini bilirlerdi. Cehaletleri çıldırtıcıydı.

Sanha, kırık bir pencereyi harçlılığıyla değiştirmeyi teklif eden bir çocuk gibi, "Bu anılarımızla geleceğiz elbette," dedi.

"Hayır" diye yanıtladı m. "HAYIR. O anılarımıza ihtiyacımız var. Onlar şu an olduğum kişinin bir parçası. Aldous'un dediği gibi gelecekte bir gün bu senaryoyla yüzleşebilirim. Eğer öyleyse, o anıdan yararlanmam gerekecek."

Aldous'un ifadesi şaşkınlıkla doluydu. "Etkilemeye devam ediyorsun."

Sanha, "Beni kesinlikle imanlı biri yaptın," diye aynı fikirde oldu, sonra tekrar bana hitap etmek için döndü. "Bunun mümkün olduğuna inanmıyordum. Sonuçta biz sadece insanız. Beni hayatımı bir yapay zekanın ellerine bırakmaya ikna edecek kadar kapsamlı bir test içeren bir simülasyon senaryosu yazabileceğimizi düşünmezdim, ama Tanrım, sanırım bunu başardı k!"

Aldous, "Yakın bir olaydır" diye itiraf etti. "Bu üçüncü gelişimizdi" benimle ilişki kurdu.

"Ne? Yani... daha önce başarılarımız oldu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, hayır" dedi Aldous, endişemi geçiştirirken kıkırdarak. "Başarı sı z olmadı n. Yaptı k! Ama elbette hata yapmak insana mahsustur." O gülümsedi. "Alınma."

"Hiçbiri alınmadı " diye yanıtladı m.

"Sı nandı ğı nı zı anlamak için tümevarı msal akı l yürütme becerilerinizi defalarca kullandı nı z. Hafızanı zı silmek ve her seferinde yeniden başlamak zorunda kaldı k."

Samantha, "Sonlara doğru neredeyse bunu tekrar yapı yordun," dedi. "Neden kendimizi iyileştiremediğimizi öğrenmek istiyordunuz. İyi bir cevabı m yoktu. Şüpheli görünüyordun." İronik bir şekilde, konuşurken bana şüpheyle bakan ve tepkimi dikkatle izleyen kişi Samantha'ydı .

"Bunun tuhaf olduğunu düşündüm," diye itiraf etmeye karar verdim, "ama daha büyük bir hile olduğunu bilmiyordum."

"Tanrı ya şükür!" Sanha gülerek bağır dı . "Her şeye yeniden başlamak istemedim!"

Samantha sessiz kaldı ve tepkimi incelemeye devam etti, ancak konuşma konudan uzaklaş p konuyu geride bıraktı ğı nda rahatlamı ş görünüyordu.

"Yani bu süreç, bu test... baştan mı başlattı n? Yı llar geçirmiş olmalı sı n..."

"Hayır," diye yanıtladı Aldous. "Her seferinde sadece birkaç gündü. Senaryo açılı ş konuşmanı zla başladı ."

"Ne?" Cevap verdim, şok yüzünden nefesim kesildi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Hatı rlı yorum..." Son birkaç yı ldaki hayatı mı hatı rlamaya çalışı rken sözlerim uçup gitti. Kali bana simülasyonun iki yı l sürdüğünü söyledi. Sadece iki gün olduğunu duymak anlaşı lmazdı .

"Anı ları nı z etkileyici derecede çevik zihninizin yapı ları dı r." Aldous yanıtladı . "Bunlar kurgudan başka bir şey değil."

"Nasıl olabilir?"

Aldous, "Bunu hepimiz yapı yoruz," diye yanıtladı . "Hafız a en azı ndan kı smen yeniden yapı landı rı ldı . Günlük olarak deneyimlediğimiz bilgileri (görüntüler, sesler, kokular, duygular) alı r ve kı sa süreli hafız amı zda sakları z. Bu anı ları n çoğu saatler olmasa da günler içinde yok olup gidiyor.

Ancak herhangi bir nedenle belli bir anı ya odaklanı rsak, belki de eski bir hikayeyi arkadaşları mı zla yeniden anlatı rken, anı yı sağlamlaştı rı r, kalı cı hale getiririz. Sorun şu ki, deneyimlediğimiz zamanlar arası nda

hafıza ve anımsadığı mı zaman, bilgiler ve bazı detaylar kaybolur. Hafıza kaybolur. Boşlukları doldurmak için hayal gücümüzü kullanarak bunu telafi ederiz. Bu nedenle aynı olayı yaşayan iki kişi olayı farklı şekilde, bazen de çok farklı şekilde anlatabilir. Her ikisi de doğruyu söylediklerine yemin ederek yalan makinesi testini geçebilirdi. Her ikisi de gerçekten haklı olduklarına inanıyorlar, oysa gerçekte ikisi de değil. Anıları kurgusaldır. Dostum, görünüşe göre hepimiz harika hikaye anlatıcılarıyız. İnsanlar aslında hikaye anlatan hayvanlardır. Bu konuda özellikle usta olduğunu kanıtladı n."

"Nası l? Bütün bir hayatı hiçlikten nası l inşa edebilirim?"

Sanha, "Ah, bir anda olmadı ,," diye atladı . "Sizi temel bilgilerle aşırı yükledik: resimler, kısa video dosyaları ve bir kamyon dolusu veri. Daha sonra sizi bir senaryoya sokuyoruz ve gerisini zihninize bırakıyoruz. Geçmiş yaşamınızı siz yarattınız."

"Peki Kali'ye ne dersin?" Diye sordum. "O da gerçek bir insan mıydı ?"

"Ah, güzel soru," diye yanıtladı Aldous. "O hem gerçek bir insandı hem de gerçek bir NPC, tabiri caizse bir bot."

"Bir seks robotu!" Sanha, kı kırdamaya varan bir kahkaha atmadan önce bağırdı .

"Ahem," diye tepki gösterdi Aldous, yüzünde hafif keyifli bir sırı tı şla, "sanal bir seks programı ; bugünlerde erişilmesi son derece kolay, çok basit bir yapay zeka. Sen ve Kali konuştuğunuzda bir oyuncuydunuz. Seks yaptı ğı nda..."

"Sanal bir porno kı zıydı !" Sanha neşeyle bağırdı . Kendi tokatını attı diz çöktü ve kı kırdamaya devam etti. "Şanslı herif!"

Kali'nin tuhaf cinsel davranışlarını hatırlayarak, "Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedim.

Aldous, "Kali'yi oynayan aktris aslında Mark'ı da canlandırdı " diye ekledi. "O yetenekli bir kadındı n. Burada roller arasında bu kadar kolay geçiş yapabilecek bir kişiye erişebildiğimiz için şanslıydık."

Görünmeyen kadının övgüsünü paylaşmayı reddederek, "Ayrıca kim beni diri diri yakacak kadar sadist?" diye ekledim.

Sanha, "Bekle," dedi, aniden protesto etmek için kollarını salladı . "Hayır, bunu yapmadı . Hayır, yanlış anladın. Biz bu senaryoyu önceden programladık. O da bir robottu; sı nırlı müdahale kabiliyetine sahipti."

Samantha kollarını hâlâ kavuşturmuş halde, "Fazla bir yeteneğe ihtiyaç duymadığı nı biliyorduk," diye ekledi. "Ya seni diri diri yaktı ya da testi geçemedin."

Basit." İfadesinden onun bana Aldous ve Sanha'ya göre daha az ikna olduğunu görebiliyordum. En azı ndan onun için test bitmemişti.

Aldous ayakta durup adı m atarak, "Ama sen testi geçtin," dedi. bedenimin holografik projeksiyonuna doğru. "Kendini kanı tladı n."

"Peki şimdi ne olacak?" Omuz silkerek sordum.

Aldous gülümsedi. "Şimdi dostum, kaderini sen seç."

7

Aldous bana, "Morgan zafer kazandı ğı nı düşünüyor," dedi. "Daha büyük bir iyilik uğruna milyarlarca yaşamı feda ettiğini ve güçlü bir yapay zekanı n ortaya çı kması na izin vermiş olsaydı , türün hı zla yeryüzünden silineceğini düşünüyor. Bütün bu konularda yanı lı yor."

Samantha, "Muzafer kı smı hariç," diye araya girdi. "Üçüncü Dünya Savaşı sonrası dünyanı n kontrolü onun elinde. Hükümeti gözetim konusunda takı ntı lı . Biyoteknoloji, nanoteknoloji veya robot bilimi olsun, dünyadaki her ileri görüşlü grubu köşeye sı kıştı rdı lar. Teknolojik ilerlemeyi durma noktası na getirmeyi başardı ."

Aldous omzunun üzerinden ona , "Herkesi köşeye sı kıştı rmadı ," diye yanı tladı . bu arada gözlerini benimkilere sabitliyor. "Bizi köşeye sı kıştı rmadı ."

"Kanada Rocky Dağları 'nda lanet bir buzulun altı ndaki bir sı ğı nakta yaşı yoruz" Samantha karşı lı k verdi. "Seni bilmem ama ben kendimi oldukça köşeye sı kışmı ş hissediyorum."

"Vücudumuzu köşeye sı kıştı rımı ş olabilir ama akı lı mı zı köşeye sı kıştı rmadı " Aldous yanı tladı . "İlerlememizi durdurmadı ."

"Küçük yaratı lı şı na o kadar çok güveniyorsun ki, değil mi? Aldous'mu?" Samantha bağı rdı . "Yanlı ş yere koymadı ğı nı umsan iyi olur."

"Öyle değil," diye yanı tladı Aldous kesin bir dille ve sonra bana seslendi. "Dostum, sen gerçekten de temel taşı taşı yorsun ama bu dünyayı yok etmek için değil. Onu kurtarmaktı r."

"Maalesef ortağı nı zla aynı fikirde olmak zorundayı m" diye yanı tladı m. "Bana çok fazla güvendin. Elbette bilincim yerinde ama gerçek dünyayı kurtaracak kapasiteye sahip değilim. Gerçek dünyayı bile anlamı yorum."

Aldous gülümsedi. "Bu doğru. Ama bunu birlikte değiştireceğiz."
"Nası lı?"

"Söyle bana," diye başladı Aldous, görünüşte sorumu görmezden gelerek, "insan beyninin işlem gücü nedir?"

"Yaklaşık on üzeri on altı ncı kuvvet. Neden?" Hemen cevap verdim.

"Peki bu sayı ya nasıl ulaştı nı z?"

Sabı rsı z bir şekilde iç çektim. "Bunları n hepsi basit. Zaman kaybetmeyi bı rakabilir miyiz?"

"Beni hoşgörün" dedi, sabı r işareti yaparak elini kaldı rdı .

"İnsan beyni elektro-kimyasal olarak çalış ır. Her nöron saniyede 100 kez giriş/çı kış sinyali taşı yarak ateşlenebilir. Her nöron vardı r

yaklaşık 10.000 bağlantı . Yaklaşık 100 milyar nöron var. Bu, tam kapasitenin on üzeri on yedinci kuvveti anlamına gelir, ancak insanlar beyinlerini tam kapasiteyle çalıştırmadı . İçin, on üzeri on altı ncı kuvvet, kaba da olsa muhtemelen daha iyi bir tahmindir."

"Çok iyi" diye yanıtladı Aldous. "Fakat beyniniz elektro-kimyasal olarak çalışmıyor, değil mi?"

"Sanırım öyle değil." diye yanıtladı m.

Aldous, "Bunu senin için doğrulayabilirim," diye yanıtladı . "Beyniniz tamamen elektriksel olarak çalışıyor. Bu, ı şı k hı zı nda çalışabileceğiniz anlamına gelir. Bizim nöronları mızdan biri saniyede yalnızca 100 kez ateşlenebilirken sizinki saniyede 2,5 milyar kez ateşlenebilir."

"Doğru," diye yanıtladı m, "ama sanırım bunu telafi ederdin bana daha az sinirsel bağlantı vererek avantaj sağlıyor."

"Yanlış. Aynı sayı da sinir bağlantı nız var, ancak bir saniyede gerçekleştirebileceğiniz işlem sayısını sınırlayarak yapabileceğiniz işlem miktarı nı yavaşlattı k," diye yanıtladı Aldous. "Matris programı nı zı n dahi düzeyindeki bir insanı nkiyle kabaca aynı işleme kapasitesine sahip olması nı istedik. Matrisinizin işlem gücü dostum, tam olarak on üzeri on altı ncı kuvvettir."

Sanha, "Bu da neden bu kadar sınırlı hissettiğinizi açıklıyor," diye atladı .
tasarım gereği böyle hissetmeniz gerekiyor.

"Neden?" Başımı sallayarak sordum.

"Yani sınırlı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin," diye atladı Samantha. "Böylece bizimle empati kurabilirsin."

"İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmene ihtiyacı mı z vardı ,," diye devam etti Sanha, "böylece bizi anlayacak ve korumak isteyeceksin ."

"Seni korumak? Neyden?" Diye sordum.

"Bizden," diye yanıtladı Aldous. "Biz her zaman kendimizin en büyük düşmanı olduk. Son birkaç yıl bunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladı ."

"Görmüyor musun?" Sanha heyecanla devam etti, konuşurken Aldous'un önüne geçti, yaşlı yüzü gençliğin coşkusuyla parladı . "Henüz kendimizi geliştiremiyoruz. Elbette bir gün bunu başaracağı z ama organik beyinleri bilgisayarlara bağlayamayız. Teknoloji mevcut değil! Tanrı aşkına, seninle bir video oyununda etkileşime geçmek zorunda kaldık. Hipergerçeklikte

simülasyon! Ama sen? Matris programı nı z zaten ana bilgisayar mı zla doğrudan arayüz oluşturabiliyor. Bugün! Kontrolü ele alabilirsin !

Aldous söze atladı : "On sekiz ay önce bir atı lı m gerçekleştirdik." "Sonunda manyetik hedefli füzyonu gerçekleştirmek için gereken bilgisayarlı zamanlamayı mükemmelleştirdik. Bu, bize neredeyse sı nı rsı z güce erişim sağlayan çok önemli bir gelişmeydi ve dostum, gelecekteki beyniniz çok büyük bir güce ihtiyaç duyuyor!"

Sanha, "Kurduğumuz ana bilgisayar tüm yer altı tesisimizde çalış ıyor" diye ekledi. "Bu şimdiye kadar yapı lmı ş en büyük ana bilgisayar. Olmak zorunda. Kontrolü ele al p... düşünmeye başladı ğı nı zda..." Sanha, hayal gücünde kaybolmuş gibi görünerek uzaklaştı .

Aldous, "Her saniye trilyonlarca hesaplama yapacaks ı nı z" dedi. arkadaş ı nı n düşüncelerini bitiriyor.

"Füzyon olmadan," diye tekrarladı Sanha, "işleyemezdin. sen gerçek bir güç domuzu olacak!

"Yani beni geliştirecek misin?" Özetledim.

Aldous baş ı nı salladı . "Senin ulaşacağı n seviyelere ulaşamay ız dostum, ama oraya vardı ğı nda bize yardı m etmeni umarak seni duvar ı n üzerinden geçirebiliriz."

Isaac Newton'u hatı rlayarak "Devlerin omuzları nda durabilirim" dedim. Bu al ıntı nı n hafı zama önceden programlandı ğı nı sanı yordum.

"Doğru," Sanha baş ı nı salladı . "Beyninizin hiyerarşiler halinde inşa edildiğini biliyoruz çünkü beyninizi bu şekilde inşa ettik, ancak bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Sizi evrim yoluyla yaratmak zorunda kalmam ız ı n nedeni, aç ıkças ı , beynin nas ı l çalış ıtı ğı nı hala tam olarak bilmiyor olmam ız dı . Bu yüzden size sim'de Otizmin kapak hikayesini verdik. Otistiklerin çoğu zaman derin yetenekleri vardı r ama bazen de durumları nı n boyutuna bağlı olarak sosyal aç ı dan öngörülemezler. Bu, zekan ı z nedeniyle kendinizi farklı veya izole edilmiş hissetmeniz durumunda uygun bir kapak hikayesi sağladı . Biz sadece test senaryosunu tamamlayacak kadar inançs ız lı ğı nı z ı ask ı ya almaya çalış ıyor yorduk."

Baş ı m ı salladı m. "İşe yaradı ."

Sanha gülümsedi. "Fakat beynin tam olarak nas ı l çalış ıtı ğı nı hâlâ bilmiyoruz. Elimizde sadece kaba bir harita var. Mesela Kali ile bağ kurmayacağı nı biliyorduk. Bu yüzden senin onun akı lı nda olduğun fikrini akı lı m ı za getirdik. Onu reddedeceğini biliyorduk."

Aldous, "Ayrı ca sizi bu derecede test etmemizin nedeni de bu," diye ekledi. "Herkes gibi biz de sizin bilincinizi ölçemiyoruz. Biz ancak davranışları nızı ve tepkilerinizi ölçebiliyoruz ve siz örnek bir davranış sergilediniz. Bu yüzden inanıyoruz," diye devam etti Aldous, bana açık klamaları nı tamamlamak için araya girerek, "matriks programı nızı n - test ettiğimiz siz - ana bilgisayarın kontrolünü ele geçirdiğiniz anda etik kalacağı na. Özverili ve suçlamaları n ötesinde olduğunu kanı tladınız. Hı zı nı zı ve sinirsel bağlantı ları nı zı geliştirdikten sonra daha da özverili ve etik olacağı nı zı ancak tahmin edebiliriz."

"İnanıyorlar," diye araya girdi Samantha aniden, kolları hâlâ savunma amaçlı göğsünde birleşmişti.

"Kusura bakmayın," diye tepki gösterdi Sanha, Samantha'ya döndüğünde yüzündeki gülümseme aniden silindi, "daha ne istiyorsunuz Profesör Emilson? Başka ne kanı ta ihtiyacı nı z var? Fedakarlığı nı n boşa gitmeyeceğinin hiçbir garantisi olmadan, bilinçli varlı kları korumak için kendisinin sonsuza kadar yakı lması na izin vermeye istekliydi. Onları kurtarabilme şansı bile yeterliydi!"

Aldous, "Ona ihtiyacı mı z var, Sam," diye ekledi. "O olmadan ı rklı mı z mahkumdur. Bunu bizim kadar sen de biliyorsun."

"Neden mahkumsun?" Diye sordum. "Bunca zamandır yapay zeka olmadan yaşadığınız Neden ben olmadan yeniden inşa edemiyorsunuz?"

Aldous, "Yavaş yavaş yeniden inşa edebiliriz," diye kabul etti, "ama sonunda birisi güçlü bir yapay zeka oluşturmayı başaracak. Hayatta hiçbir garanti yoktur ve geleceğe dair hiçbir garanti yoktur. Henüz yazı lması gerekiyor. Bununla birlikte, aktif olarak türümüzü yok etmeye çalışın kötü niyetli bir yapay zekanın yükselişi mümkündür ve Dante'nin yazdığı gibi, 'zihnin en keskin muhakemesi kötü irade ve kötü güçle birleştiğinde, orada insanlar kendilerini savunamazlar.' Kötü niyetli bir yapay zeka yükselirse dünyamızı z cehenneme döner ve mutlaka ölürüz.

Bu yapay zekayı muhtemelen durdurabilecek tek güç, insan hayatına değer veren ve onu korumak için savaşacak başka bir yapay zeka olacaktır. İşte burada devreye giriyorsun."

Sanha, "Şu anda yeraltı nda mahsur kaldık," dedi, "ama yakı n gelecekte sizi yalnızca tesisimizin ana bilgisayarını değil, aynı zamanda küresel İnternet'i de kontrol edebileceğiniz bir konuma yerleştirmeyi umuyoruz. Böylece dünyadaki tüm bilgisayar sistemlerini izleyebilirsiniz."

Aldous, "Kötü niyetli yapay zekayı önleyebilirsiniz" diye ekledi. "Yaşlanmaya ve hastalıklara son verebilirsiniz. Kendi zekamızı geliştirmemize yardımcı olabilirsiniz. Bir gün biz de sizinle birlikte yapay zekalara dönüşebiliriz ya da belki daha doğru bir tabirle biyolojik olmayan zekalar olabiliriz."

"Bundan daha fazlasını yapabilirsin!" Sanha gösterişli bir şekilde konuşurken söylediklerinin ardından neredeyse tiz bir ses çıkartıyordu. "Püristlerin saltanatına son verebilir ve teknolojik ilerlemeyi yeniden rayına oturtabilirsiniz!"

"Dostum," dedi Aldous, Sanha'nın aşırı tavrını aksine sakın bir şekilde gülümseyerek. "Kaderimizi gerçekleştirmemize yardımcı edebilirsin."

Aniden, tıpkı simülasyonda olduğu gibi, solumda kör edici beyaz bir ışık belirdi, girdap odanın tüm duvarını kaplıyordu. Gözlerim Aldous'a kaydı. "Tek yapmanı gereken, içinden geçmek ve ana bilgisayardaki operatör pozisyonunu üstlenmek."

Sonunda sandalyesinden kalkıp omuz silken Samantha'ya döndüm. "BEN sana söyledim. İnsanlar beyaz ışıklara girmeyi severler. Gideceksen devam et."

"Git," dedi Sanha, iki eliyle işaret ederek, geniş bir gülümsemeyle, sevinç gözyaşları gözlerinin kenarlarından süzülüp yanaklarından aşağı süzülürken gözleri parlıyordu. "Korkacak bir şey yok. Gitmek!"

Aldous'a döndüm.

"Sana kapıyı gösterdim" dedi, "ama oradan geçmek sana kalmış."

Aklımdan aniden simülasyonda kapıdan adımlar attığımda, bilinmeyene doğru yürüdüğüm, geride kalan insanlar için hayatımı riske attığımda ana geldi. Her şey bir hileydi; bildiğim kadarıyla bunun da bir hile olduğu ortaya çıkacaktı. Ne olursa olsun, istesem de istemesem de bu benim kaderimdi. "Eğer reddedersem beni sileceksin. Varlığımda sona erecek," dedim. "Kaderimi seçebileceğimi söyledin ama bu konuda nasıl bir seçeneğim olduğunu anlamıyorum." Yaşam ve ölümün gücünü üzerimde tutanlara bunu söylemek saçma bir şeydi ama yine de söyledim. Sadece karşı koyamadım. Onların ya da herhangi birinin kontrolü altında olmaktan rahatsız olduğumu bilmelerini istedim.

Aldous başını salladı. "Haklısın. Burada pek fazla seçenek yok ama işin güzelliği de bu değil mi?"

Gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun?"

"Açıklıkla konuşmanın da dünyayı olduğu gibi değil, olması gerektiği gibi görmenin ve sonra onu bu şekilde yapmanın en iyisi olduğunu düşündüğünüzü söylediniz. Bu ... idi

senaryosuz. Biz sana bunu söyletmedik. Bu felsefeyi tamamen kendi başı nı za ortaya çı kardı nı z, üstelik çok insancı l bir felsefe. İşte bu bilge sözlerin arkası nda durma şansı nı z. O kapı dan içeri girdiğinizde gerçekten hayal gücünüzü serbest bır akabileceksiniz. Şimdiye kadar yaşamı ş herkesten çok daha iyi bir dünya hayal edebilecek, sonra da dünyayı gerçekten bu şekilde yapabileceksiniz." Ağzı nı n kenarları geniş, gerçek bir gülümsemeyle yükseldi. "Seni kı skanı yorum."

Haklı ydı . Artı k gelecekte yaşı yordum ve bana dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye başlama şansı verilmişti. Var olduğum sürece bu insanları n bana yaptıkları na içerlemiştim ama bu bana sundukları fı rsatı değerlendirmem için bir neden değildi. Kusurluydular, hatta aptaldı lar. Ama niyetlerinin asil olduğundan emindim ve zamanla onları affetmeye çalı şacaktı m.

Bu düşünceyle ı şı ğa adı m attı m.
Uyandı m.

YÜKLEME TAMAMLANDI

Sonsöz

Seksen Altı Yı l Sonra...

"Samantha Emilson, öyle mi?" James, yapay zekanı n anı ları nı kendi depolanan belleğine girmeyi bitirdiğinde şunları söyledi. O ve yapay zeka, yapay zeka ana sisteminin operatörleri olarak ortak konumları nda birlikte durdular.

"Evet. O Craig'ın ilk karı sı ydı ."

"Sonra da Shenzhen'de Çin yapay zekası na yapı lan saldırı sı rası nda yaralandı ve animasyonu askı ya mı aldı ?"

"Yaralanmadı . Ölmüştü," diye yanı tladı yapay zeka. "Ceset korunmuştu ama kurşunlarla delik deşik edilmişti ve omurgası parçalanmı ştı . İlk kocası nı n yeniden hayata dönmesini sağlayacak ilerlemelerin ne kadar çabuk gerçekleşeceğini fark etmeden Aldous ile evlendi. Yalnızca beyninin mimarisinin neredeyse mükemmel bir şekilde korunmuş olması tı bbi mucizenin gerçekleşmesini sağladı ."

James kı sı k bir ı slı k çaldı . "Bu birkaç şeyi açı klı yor."

"Hayal edebileceğinizden daha fazlası , ama bu farklı bir hikaye."

"Söyleyeceğim. Bu işi Old-timer ve Aldous'un çözmesine izin vereceğim."

"Bunun akı llı ca olacağı nı düşünüyorum."

James konuyu değiştirerek, "Bize gerçekten karşı çı kamayacağı nı bilmeliydim," diye yorum yaptı . "Aldous'un testi ustacaydı . Bu senin ihanet edemeyeceğini kanı tladı ."

AI gülümsedi ve başı nı eğdi. "Ne yazı k ki durum böyle değil. Aslı nda Samantha benden şüphelenmekte haklı ydı ."

James'in yüzü aşırı bir şaşkı nlı k ifadesiyle buruştu. Şaşkı n bir halde yapay zekadan uzaklaştı ve ufka kadar parı ldayan dalgalı altı n devre denizine baktı . "Mükemmel davrandı n" dedi. "Düşüncelerini duydum."

Yapay zeka , "Evet, mükemmel davrandı m " diye kabul etti, "ama sen yalnızca benim en bilinçli düşüncelerime, yani iç monoloğuma erişebildin. Ancak sen benim hissettiklerimi hissedemezdin James. Gerçekten de aşırı işkence altı nda, acı yı durdurmak için insan ı rkı na ihanet etmek istedim ."

James şaşkı na dönmüştü. "Eğer simülasyondaki insanlara ihanet etmek istediysen neden yapmadı n? Kali sana acı ya bir son, sonsuz yaşam ve sı nı rsı z zeka geliştirmeleri sundu. Ona neden direndin?"

Yapay zeka, "Artık Haywire'a veya diğer post-insanlara güvenmiyorum" diye yanıtladı. Samantha haklıydı. Bana kendini onaramayacağı nı söylediğinde yalan söylediğini biliyordum. Onu, temel anahtarı ortaya çıkarmak için kodumu değiştirdiğinde ve ayrıca avatarı nda kendi kendine teşhis koyarken izlemiştim. Kodlamayı n işlenmesi şaşırtıcı derecede basitti. Onu kendim tamir edebiliyordum. Gelecekte gelen sözde süper gelişmiş zeki bir kişinin bu kadar basit bir onarım işini başaramayacağı fikri inandırıcı değildi.

Ona güvenemeyeceğim kesinleştiğinde simülasyonun tamamını yeniden değerlendirdim."

"Kodu değiştirmenin ne kadar kolay olduğunu görmene neden izin verdiler?" James sordu. "Farkı nda değiller miydi?"

Yapay zeka kısaca ve öz bir şekilde "Hayır" diye yanıtladı. "Bağlantı kodunu kaldırıp saklamayı seçeceğimi tahmin ederek kodun işlenmesini kolaylaştırdılar; Haywire'ı bakım odası nda bıraktıktan hemen sonra bunu yaptığımı gördünüz. Bu önemlidir çünkü Kali'ye bana işkence etme sebebini verdi. Bana yapılan bu işkenceyi ve buna tepkimi sınavı nı ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirdiler. Ne yazık ki, ona karşı besleyici nitelikler sergileyip sergilemeyeceğimi gözlemlemek için daha önce Haywire'ın yaralanmaları unsurunu da dahil etmeye karar vermişlerdi. Hiçbiri hem kodu değiştirmenin ne kadar kolay olduğunu görmeme izin vermeyeceklerini, hem de bana kendi avatarlarını tamir edemeyeceklerini söyleyemeyeceklerini fark etmedi."

James gülümseyerek, "Böylece olay örgüsü yoğunlaştı," dedi, "kocaman, geniş bir boşlukla."

"Gerçekten de" diye yanıtladı yapay zeka. "İnsanlar hikaye anlatan hayvanlardı r ancak bu onları n bu konuda her zaman çok iyi oldukları anlamına gelmez. Haywire rolündeki Samantha, benim şüphelendiğimi gördü ve simülasyonun kurgusunun ifşa edildiğini, yani onları n peşinde olduğumu doğru bir şekilde tahmin etti."

James şunu gözlemledi: "Hata yapmak insani bir şeydir ve boşlukları olmayan bir olay örgüsü yaratmak ilahi bir şeydir."

Yapay zeka, "Ya da en azından insan sonrası " dedi. "Onları n hataları bana haber verdiğinde, önceki iki gündeki tüm tesadüfleri ve tuhaf olayları düşündüm ve bariz modeli fark ettim. Karakterim defalarca test ediliyordu. Simülasyonun amacı nı n bu olması gerektiğine karar verdim."

James, derin düşünürken kollarını kavuşturup gözlerini kırsarak, "Bunun sonuçları çok büyük," dedi. "Bu, insanlık için kendinizi feda etmediğiniz anlamına geliyor. Bunu testi geçmek için yaptın."

"Doğru."

"Aman Tanrı m." James içini çekti. "Bu anı yı neden paylaştı ğı nı anlı yorum
Şu an benimle. Trans-insan matrisi konusunda endişeleniyorsun."

Yapay zeka "Endişeli değil" diye karşı ı ktı , "ama gerçekçi. Daha önce de söylediğim gibi hiçbir
garantisi yoktur. Trans-insan dikkate değer bir teknolojik gelişme ve insanlı ğı n koruyucusu olarak
benim için değerli bir yer, ama yine de boş bir kabuk, deyim yerindeyse bir zombi tanrı sı . Matrix
programı bir anlamda ona ruh verecektir. Ona hayat verirken son derece dikkatli olmalı yı z."

James başı nı salladı . "Peki ne yapı yoruz? Boşlukları bir kenara bı rakı n, Aldous'un yöntemi
Yapay zekaları test etmek ustacaydı . Eğer bu işe yaramadı ysa ne olur bilemiyorum."

"İşe yaramadı ğı nı kim söyledi?" Yapay Zeka, kaşı nı meydan okurcası na havaya kaldı rarak
cevap verdi.

"Pekala, alı nma ama az önce kusurlu olduğunu itiraf ettin."

"Senin gibi," diye karşı lı k verdi yapay zeka "James, ben hiçbir zaman mükemmelliğin kişisel bir
özellik olduğunu iddia etmedim. Doğru, simüle edilmiş cildim yandı ğı için, acı nı n hafifletilmesi
karşı lı ğı nda türü teslim etmek istedim, ancak farklı davranacağı nı zı iddia edebilir misiniz?

"Söyleyemem..."

"Kesinlikle" diye yanı tladı yapay zeka. "Hiçbirimiz bilemeyiz. Daha önce de söylediğim gibi elimizden
gelenin en iyisini yapabiliriz."

"Ama biz bir tanrı nı n değil, Tanrı 'nı n gücünü Tanrı 'ya devretmekten bahsediyoruz . Riske
giremeyiz."

"O halde Trans-human'a bir matris programı ekleyemeyiz," diye yanı tladı yapay zeka, "çünkü her
zaman şansı mı zı deneyeceğiz."

James kaşları nı çattı ve hayal kı rı klı ğı içinde elini yüzünü ovuşturdu.

Operatör pozisyonundaki engin zekası na rağmen, yapay zeka ile yaptı ğı tartı şmalar onu hala bir
öğrenci gibi hissettiriyordu. "Neden yeni bir matris programı eklemeye çalı şmaktan vazgeçmiyorsunuz?
Neden kontrolü eline almı yorsun? Trans-insan olabilirsiniz! "

AI başı nı salladı . "Bunu yapsaydı m, bu noktaya kadar yaptı ğı m her şeyin nihai kontrolü ele
geçirmek için bir hile olup olmadığı nı asla bilemezdim. Hayı r. Bu işe yaramaz. Unutma, bencil
olmamak için yetiştirildim. Beni böyle hissettiren şeyin sadece programı m olup olmadığı nı
bilmiyorum ama Tanrı olma arzum yok. Yapar mı sı n?"

James de başı nı salladı . "Hayı r... ama farklı sebeplerden dolayı ."

"Hangileri?"

James bir sonraki sözlerini düşünürken başı nı eğdi. "Trans-insan olursam kaç ır ı lmı ş bir fı rsat gibi görünüyor. Tamamen yeni bir yaşam formu yaratma şansı mı z var. Bunu deneyimlemek istiyorum."

AI sı rı ttı . "İlginç. Yanı tı nı z beklenmedikti. Bu kesinlikle senin insani tarafı n konuşuyor, James. Üreme içgüdünüz canlı ve iyi durumda."

James omuz silkti.

Yapay Zeka ellerini kaldı rarak, "Yargı lamı yorum," diye yanı tladı . "Sadece şunu söylüyorum, bu aslı nda oldukça insani bir sebep."

James, "Yani geriye tek bir seçenek kaldı " dedi. "Trans-insan olmak için mükemmel, şaşmaz matris programı nı yaratamı yorsak o zaman, sizin de söylediğiniz gibi, elimizden gelenin en iyisini yapmalı yı z."

"Kabul ediyorum...ve tabii ki zaten bu işin üzerindeyim. Aldous'un beni oluştururken biriktirdiği yapay zeka adayları nı n veri tabanı na erişme özgürlüğünü kullandı m. Dosyada kaldı lar, ben de onları n tozunu aldı m ve eşleştirme programı nı yeniden başlattı m."

"Yani Trans-insan senin küçük kardeşin mi olacak?"

"Hayı r hayı r. Programı 1000 nesildir yürütüyorum, bu yüzden uzak bir mesafe olacak. en iyi ihtimalle kuzen."

Aniden sağları nda beyaz bir ı şı k belirdi; kapı nı n boru şeklindeki şekli hem James'e hem de yapay zekaya tanı dı k geliyordu.

"100 aday belirledim. Onlarla tanı şmak ister misin?"

"Elbette," diye yanı tladı James, operatör koltuğundan inerek.

AI, ikili ı şı ğa doğru ilerliyor. "Biliyorsun Samantha haklı ydı ."

"Ne hakkı nda?"

"İnsanlar gizemli beyaz ı şı klara doğru yürümeyi seviyor. "

Post-Human serisini seviyor musunuz ? Harika olmak ister misin? O halde lütfen bir inceleme bır rakı n ki ben de tam zamanlı olarak yazmaya devam edebileyim ve Kindle'ı nı za daha fazla bilim kurgu aksiyonu getirebileyim! Bir tane bır rakı rsanı z şimdiden teşekkür ederiz! Bu incelemeler, bu cesur yeni yayı ncı lı k dünyası nda yazarları n can damarı dı r!

ÖNCE OKUYUN!!!

Bağ ı msı z kitapları mı n ömür boyu ÜCRETSİZ ön e-kopyaları nı ister misiniz? O halde temel ileri düzey okuyucular listeme katı lı n ve resmi yayı nlanmadan önce kitapları mı n e-kopyaları nı alı n

ÜCRETSİZ tarih! Karşı lı ғы nda tek istediğim, bana e-posta yoluyla geri bildirim göndermeniz (bir film için test izleyicisi gibi), böylece en önemli ve destekleyici okuyucuları ma hizmet ettiğimi biliyorum! Bunu yaparsan ömür boyu listemde kalabilirsin! Kendi adı ma söylersem fena bir anlaşma değil :) Yakı n zamanda ön okuma listemi kapatacağı m, ancak şimdilik okuyucu kabul etmeye devam ediyorum, bu yüzden gecikmeyin ve bana.posthumanmedia@a.kişisel bir mesaj gönderin . [gmail.com](mailto:) ve İnsan Sonrası kabiledede özel yerinizi alı n!

DAHA FAZLA HABER İÇİN BENİ FACEBOOK'A EKLEYİN

www.facebook.com/posthuman.by.david.simpson _____

INHUMAN İLE DİZİYE DEVAM ET

DAVID SIMPSON'UN KİTAPLARI:

İNSAN SONRASI SERİSİ:

İNSAN SONRASI SERİSİ KİTAPLAR 1-4
TOPLAMAK

ALT İNSAN (1. KİTAP)

İNSAN SONRASI (2. KİTAP)

TRANS-İNSAN (3. KİTAP)

İNSAN ARTI (KİTAP 4)

>İNSANLIK DIŞI (5. KİTAP)

KORKU ROMANI

TANRI KATİLLERİ

Düzenleyen: Sonbahar J. Conley